SARAH J. MAAS

CASA PĂMÂNTULUI
și a SÂNGELUI

ORAȘUL
SEMILUNII

LITERA

new MOON

„Elementul de mister se întrevede în construcția surprinzătoare, iar relațiile emoționale profunde pe care le are Bryce atât cu Hunt, cât și cu Danika sunt impresionante. Fanii așteaptă cu nerăbdare volumul următor."

Booklist

„E ca un vârtej plin de suspans, care te amețește și te surprinde la fiecare pas."

Entertainment Weekly

„Acțiunea izvorâtă din imaginația bogată a autoarei este asezonată cu umor sarcastic și o poveste de dragoste înflăcărată."

Publishers Weekly

„*Casa Pământului și a Sângelui* schimbă regula jocului. Este o lectură obligatorie, fiindcă Sarah J. Maas stabilește un standard nou cu acest roman."

J. R. Ward

„Tandră, amuzantă, frustrantă, sexy, cartea mulțumește pe deplin cititorul... Este un exemplu de roman paranormal modern, împletit cu literatură fantastică tradițională... de proporții cu adevărat epice."

Laurell K. Hamilton

MOON

SARAH J. MAAS

CASA PĂMÂNTULUI
și a SÂNGELUI

ORAȘUL SEMILUNII

Traducere din limba engleză și note
LOREDANA VOICILĂ

LITERA
București
2020

Crescent City
House of Earth and Blood
Sarah J. Maas
Copyright © 2020 Sarah J. Maas
Ilustrație hartă: Virginia Allyn
Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nici o formă și prin nici un mijloc electronic sau mecanic, inclusiv prin fotocopiere sau înregistrare pe orice suport, fără acordul scris al deținătorului de drepturi de publicare.

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Ne puteți vizita pe

Orașul Semilunii
Casa Pământului și a Sângelui
Sarah J. Maas

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Rodica Bogdan
Corector: Dorina Lipan
Copertă: Bogdan Mitea
Tehnoredactare și prepress: Ana Vârtosu

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MAAS, SARAH J
Orașul Semilunii / Sarah J. Maas; trad. din lb. engleză
și note Loredana Voicilă. – București: Litera, 2020
vol.
ISBN 978-606-33-6660-4
Vol. 1.: Casa Pământului și a Sângelui. –
2020. – ISBN 978-606-33-6661-1
I. Voicilă, Loredana (trad.)
821.111

Lui Taran,
cea mai strălucitoare stea de pe cerul meu

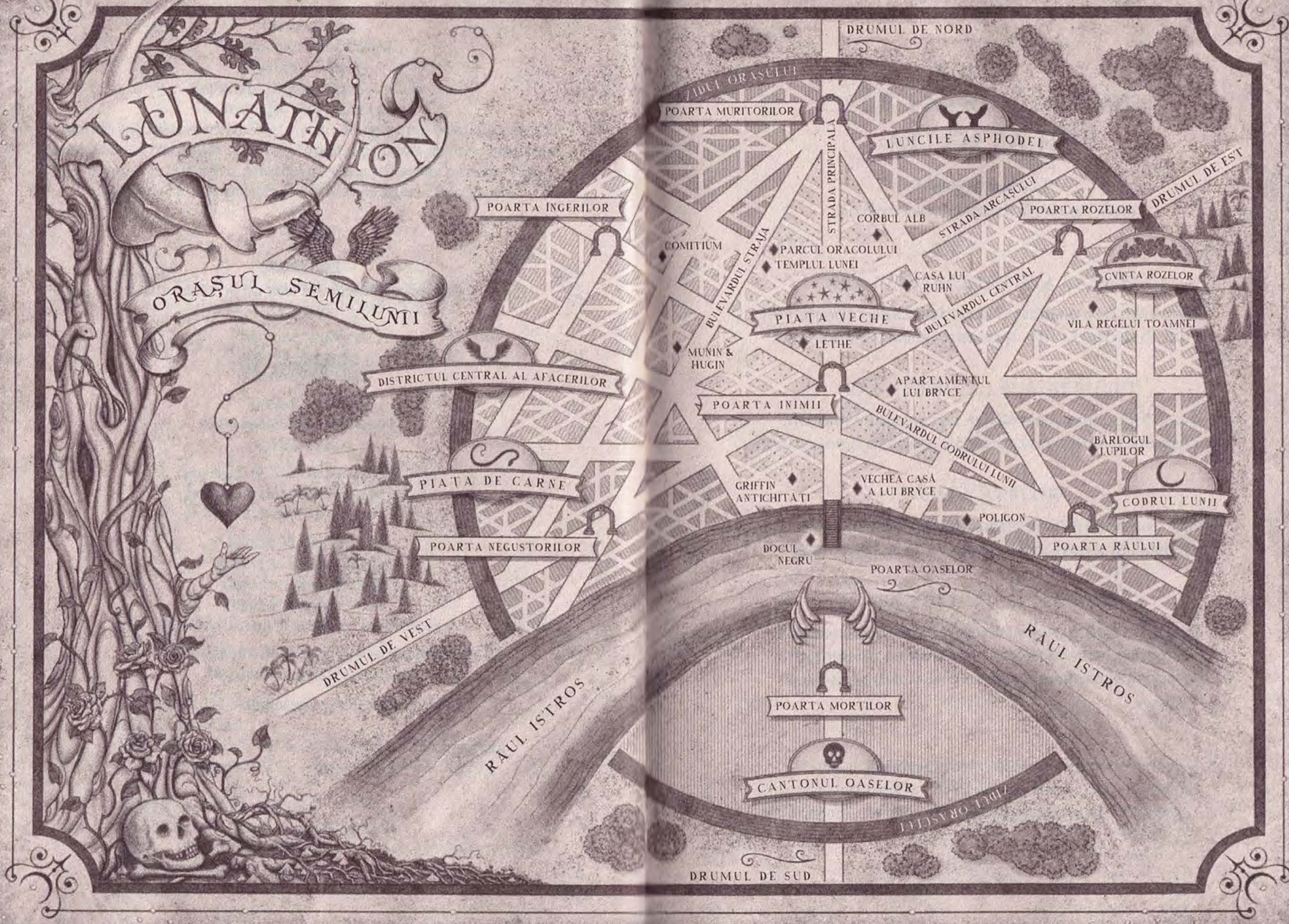
LUNATHION
ORAȘUL SEMILUNII
DRUMUL DE NORD
ZIDUL ORAȘULUI
POARTA MURITORILOR
LUNCILE ASPHODEI
STRADA PRINCIPALĂ
STRADA ARCAȘULUI
DRUMUL DE EST
POARTA ÎNGERILOR
CORBUL ALB
POARTA ROZELOR
COMITIUM
PARCUL ORACOLULUI
TEMPLUL LUNEI
BULEVARDUL STRAJA
CASA LUI RUHN
BULEVARDUL CENTRAL
CVINTA ROZELOR
PIAȚA VECHE
VILA REGELUI TOAMNEI
LETHE
MUNIN & HUGIN
DISTRICTUL CENTRAL AL AFACERILOR
APARTAMENTUL LUI BRYCE
POARTA INIMII
BULEVARDUL CODRULUI LUNII
BÂRLOGUL LUPILOR
PIAȚA DE CARNE
GRIFFIN ANTICHITĂȚI
VECHEA CASĂ A LUI BRYCE
CODRUL LUNII
POLIGON
POARTA NEGUSTORILOR
POARTA RĂULUI
DOCUL NEGRU
POARTA OASELOR
DRUMUL DE VEST
RÂUL ISTROS
RÂUL ISTROS
POARTA MORȚILOR
CANTONUL OASELOR
ZIDUL ORAȘULUI
DRUMUL DE SUD

CELE PATRU CASE DIN MIDGARD

Stabilite în anul 33 E.V.
de către Senatul Imperial din Oraşul Etern

CASA PĂMÂNTULUI ŞI A SÂNGELUI

Metamorfi, oameni, vrăjitoare, animale comune şi mulţi alţii aleşi de Cthona, precum şi câţiva chemaţi de Luna

CASA CERULUI ŞI A AERULUI

Malakimi (îngeri), Fee, spirite elementale, silfi* şi cei binecuvântaţi de Solas, alături de cei câţiva ocrotiţi de Luna

CASA APELOR

Spiritele râurilor, neamul Apelor, creaturi acvatice, nimfe, kelpii, nøkk şi alţii asupra cărora veghează Ogenas

CASA FOCULUI ŞI A UMBREI

Daemonaki, Secerători, furii, vampyri, draki, dragoni, necromanţi dimpreună cu multe creaturi nenumite pe care nici măcar Urd însăşi nu poate să le privească

**Silfii au fost izgoniţi din Casa lor ca urmare a faptului că au luat parte la Cădere, iar în prezent sunt consideraţi Inferiori, deşi mulţi dintre ei refuză să accepte acest statut.*

Capitolul 1

În fața ușii de la galerie se afla un lup.

Ceea ce însemna că trebuie să fi fost joi. Ceea ce însemna că Bryce trebuie să fi fost al naibii de obosită, dacă avea nevoie să se orienteze după plecările și venirile Danikăi pentru a-și da seama ce zi era.

Ușa grea din metal de la Griffin Antichități bubui în urma impactului cu pumnul lupului, un pumn despre care Bryce știa că se termină în unghii vopsite mov-metalic, care aveau nevoie urgent de o manichiură. După câteva clipe, se auzi vocea răstită a unei fete, pe jumătate înăbușită de ușa din oțel:

– B, deschide naibii! E cald de mori aici!

De la biroul ei din modesta sală de expoziții a galeriei, Bryce zâmbi afectat și deschise camera video de la ușa din față. Își dădu după urechea ascuțită o șuviță din părul ei de culoarea vinului roșu și întrebă prin stație:

– De ce ești acoperită de pământ? Arăți de parcă ai scociorât prin gunoi.

– Ce dracu' înseamnă „a scociorî"?

Danika țopăia de pe un picior pe altul, cu sudoarea lucindu-i pe frunte. Încercă să și-o șteargă cu o mână murdară, împrăștiind și mai rău lichidul negru cu care era stropită.

– Ai fi știut dacă ai fi pus mâna vreodată pe o carte, Danika.

Bucuroasă de pauza apărută în ceea ce fusese o dimineață de cercetări anoste, Bryce se ridică de la birou zâmbind. Pentru că nu existau ferestre spre exterior, camerele scumpe de supraveghere erau singurele care o avertizau în privința celor care se aflau în afara pereților groși ai galeriei. Chiar și cu auzul ei ascuțit de semi-Fee, nu putea auzi prea multe din spatele ușii de fier, în afara bubuiturilor ocazionale. Pereții din gresie ai clădirii, lipsiți de ornamente, nu trădau tehnologiile de ultimă oră și farmecele care îi asigurau funcționalitatea și care conservau multe dintre cărțile din arhivele de jos.

De parcă ar fi invocat-o chiar gândul lui Bryce, îndreptat spre nivelul aflat sub tălpile pantofilor ei cu toc, o voce mică se auzi din stânga ei, adică din spatele ușii groase de cincisprezece centimetri de la arhive:

– E Danika?

– Da, Lehabah.

Bryce apucă clanța ușii de la intrare. Farmecele din jurul acesteia îi vibrară în palmă, alunecând ca fumul deasupra pielii ei aurii, acoperite de pistrui. Strânse din dinți și li se împotrivi, încă neobișnuită cu acea senzație după un an de lucru la galerie.

Din spatele ușii aparent simple din metal de la arhive, răzbi avertismentul lui Lehabah:

– Jesibei nu îi place când vine pe aici.

– Ție nu îți place când vine pe aici! o taxă Bryce.

Își încruntă privirea spre ușa de la arhive și spre mica silfă de foc care, era sigură, plutea de cealaltă parte, trăgând cu urechea, așa cum făcea întotdeauna atunci când cineva era afară.

– Întoarce-te la lucru!

Lehabah nu răspunse. Se întorsese probabil jos, ca să păzească tomurile. Bryce își dădu ochii peste cap și trase cu putere de ușa de la intrare. Fu izbită de o pală de căldură uscată, năucitoare. Și vara abia începuse.

Danika nu doar arăta ca și cum ar fi scociorât prin gunoi, dar mai și mirosea ca atare!

Smocurile din părului ei blond argintiu - în mod normal, drept și mătăsos -, desprinse din coada lungă, strâns împletită, erau încrețite, iar șuvițele în nuanțe de ametist, safir și trandafiriu erau mânjite cu un soi de substanță întunecată și uleioasă, care duhnea a metal și a amoniac.

- Ți-a luat ceva! mormăi Danika.

Fata intră făloasă în galerie, cu sabia prinsă de spate săltând la fiecare pas. Coada i se încurcase în teaca uzată din piele și, după ce se opri în fața biroului, Bryce își luă libertatea de a i-o elibera.

Abia reușise să o descurce, când Danika desprinse cu degetele ei subțiri curelele care țineau sabia prinsă în teacă peste jacheta ei uzată, de motociclistă.

- Trebuie să las asta aici pentru câteva ore.

Trase sabia de la spate și o ațintì spre dulapul cu provizii, ascuns în spatele unui panou din lemn, în celălalt colț al încăperii.

Bryce se rezemă de marginea biroului și își încrucișă brațele, trecându-și degetele peste materialul elastic al rochiei ei negre, strânse pe corp.

- Geanta ta de la sală a umplut deja locul ăsta de duhoare. Jesiba se întoarce mai târziu, în după-amiaza asta! Îți va arunca troacele din nou la coșul de gunoi dacă le găsește aici.

Era cel mai blând lucru pe care Jesiba Roga l-ar fi putut face în cazul în care era provocată.

O farmazoană de patru sute de ani, care se născuse vrăjitoare și apoi dezertase, Jesiba se alăturase Casei Focului și a Umbrei, iar acum răspundea doar Regelui din Adâncuri însuși. Focul și Umbra i se potriveau - poseda un arsenal de vrăji cu care ar fi putut concura împotriva oricărui mag ori necromant din cea mai întunecată dintre Case. I se dusese vestea că transformă persoanele[1] în animale atunci când e scoasă cu adevărat din sărite. Bryce nu îndrăznise niciodată

[1] Termenul „oameni" a fost folosit doar pentru oamenii propriu-ziși din universul creat de autoare, iar „persoane" și „inși" cu caracter general

să o întrebe dacă animalele mici din zecile de acvarii și terarii din galerie fuseseră dintotdeauna animale.

Așa că Bryce încerca să nu o enerveze, deși nu prea aveai cum să te pui la adăpost atunci când venea vorba de Vaniri. Chiar și cel mai slab membru din Vanir - un grup care includea toate ființele din Midgard, cu excepția oamenilor și a animalelor comune - te-ar fi putut oricând omorî.

- Le voi lua înapoi mai târziu! promise Danika.

Apoi împinse panoul ascuns, pentru a-l deschide. Bryce o avertizase deja de trei ori că dulapul pentru provizii al expoziției nu era vestiarul ei personal. Și, cu toate acestea, Danika motivase de fiecare dată că galeria, aflată în inima Pieței Vechi, era amplasată mai central decât Bârlogul lupilor din Codrul Lunii. Și cu asta basta.

Dulapul se deschise și Danika își flutură o mână prin fața nasului.

- Geanta mea de la sală umple locul ăsta de duhoare?

Atinse cu vârful ghetei ei negre geanta deșelată în care se afla echipamentul pentru dans al lui Bryce, proptit între mop și găleată.

- Când naiba ai spălat ultima oară hainele alea?

Bryce își încreți nasul, simțind mirosul de pantofi nespălați și haine transpirate care răzbătea dinăuntru. Era adevărat - uitase să ducă acasă colanții și costumul de balerină după un curs de după-amiază pe care îl avusese cu două zile în urmă.

Și asta, în mare parte mulțumită Danikăi, care îi trimisese o înregistrare cu mormanul de mirt de pe blatul din bucătăria lor, în care muzica bubuia deja din casetofonul vechi de lângă fereastră, poruncindu-i să se grăbească acasă. Bryce o ascultase. Fumaseră într-atât, încât era foarte posibil ca Bryce să fi fost încă intoxicată dimineața trecută, când venise târâș la muncă.

Nu exista nici o altă explicație pentru faptul că îi luase zece minute să scrie două propoziții dintr-un e-mail în acea zi. Literă cu literă.

- Lasă asta! zise Bryce. Am o răfuială cu tine.

Danika rearanja troacele din dulap ca să facă loc pentru ale ei.

– Ți-am spus că îmi pare rău că ți-am mâncat resturile din porția de tăieței. Îți cumpăr alta în seara asta.

– Nu este vorba despre asta, fraiero, deși... la naiba cu tine! Aceea trebuia să fie masa mea de prânz pentru astăzi.

Danika chicoti.

– Tatuajul acesta din Hel[1] mă doare al dracului de tare! se plânse Bryce. Nici măcar nu pot să mă reazem de scaun.

Danika îi răspunse veselă:

– Artistul te-a avertizat că te va durea câteva zile.

– Eram atât de beată încât mi-am scris propriul nume greșit în declarație. Mă îndoiesc că puteam înțelege ce însemna „dureros pentru câteva zile".

Danika își făcuse și ea același tatuaj cu textul întipărit acum pe spatele lui Bryce, dar se vindecase deja. Unul dintre avantajele de a fi un Vanir pur-sânge: vindecare rapidă în comparație cu oamenii – sau cu cei pe jumătate om, așa cum era Bryce.

Danika își îndesă sabia printre lucrurile din dulap.

– Îți promit că te ajut să îți pui gheață pe spate în seara asta. Dă-mi voie să fac un duș și apoi am dispărut în zece minute.

Nu era prima oară când prietena ei își făcea apariția neanunțată la galerie, mai ales joia, atunci când rondul ei matinal se sfârșea la doar câteva străzi depărtare, însă înainte nu folosea niciodată baia din arhivele de jos.

Bryce își flutură mâna spre noroiul și unsoarea care o acopereau pe Danika.

– Ce ai pe tine?

Danika se încruntă, liniile ascuțite ale chipului ei adunându-se într-un punct.

– Am fost nevoită să sparg cearta dintre un satir și un vânător nocturn.

[1] Echivalent al iadului în universul creat de autoare. Inspirat, probabil, de Helheim din mitologia nordică

Rânji cu dinții ei albi la substanța neagră care îi acoperea mâinile cu o crustă.

– Ghici care dintre ei și-a vărsat măruntaiele pe mine.

Bryce pufăi și îi făcu semn spre ușa de la arhive.

– Dușul este al tău. În sertarul de jos, de la biroul de acolo, sunt niște haine curate.

Danika apucă clanța ușii de la arhive cu degetele ei murdare și începu să tragă de ea. Își încordă maxilarul, tatuajul mai vechi pe care îl avea pe gât – un lup cu coarne, cu colții rânjiți, care servea drept blazon pentru Haita Diavolilor – pulsând tensionat.

Nu din cauza efortului, își dădu Bryce seama uitându-se la spatele încordat al Danikăi. Aruncă o privire spre dulapul cu provizii, pe care Danika nu se deranjase să îl închidă. Sabia, faimoasă atât în oraș, cât și în afara lui, era rezemată între mătură și mop, cu teaca ei străveche din piele aproape ascunsă de containerul plin cu benzină, folosită pentru a alimenta generatorul electric din spate.

Bryce se întrebase întotdeauna de ce Jesiba se deranja să folosească un generator de modă veche – asta până la prima pană de prima-lumină care afectase întregul oraș, din urmă cu o săptămână. După ce se tăiase curentul, generatorul fusese singurul care ținuse în funcțiune încuietorile mecanice în timpul asaltului care urmase, atunci când huliganii din Piața de Carne se grăbiseră să bombardeze ușa galeriei cu vrăji pentru a-i rupe farmecele.

Dar... felul în care Danika aruncase sabia în dulap. Faptul că avea nevoie de un duș. Spatele ei încordat.

– Ai o întâlnire cu Conducătorii Orașului? întrebă Bryce.

În cei cinci ani care trecuseră de când se cunoscuseră ca boboace la Universitatea din Orașul Semilunii (UOS), Bryce putea să numere pe degetele de la o mână dățile în care Danika fusese chemată pentru o întâlnire cu cele șapte persoane, suficient de importante încât să merite un duș și haine curate. Chiar și atunci când transmitea rapoarte bunicului ei – Primul

lupilor din Valbara – sau mamei ei – Sabine – Danika purta de obicei jacheta ei de piele, blugi și ce tricou vechi găsea curat.

Bineînțeles, asta o enerva la culme pe Sabine, însă tot ce ținea de Danika – și de Bryce – o enerva pe Alfa Haitei Luna Scitică, șefa metamorfilor din Auxiliarul orașului.

Nu conta că Sabine era Prim Aparent al lupilor din Valbara și că fusese timp de secole moștenitoarea tatălui ei îmbătrânit, sau că Danika era în mod oficial a doua în linie la titlu. Nu, când de ani de zile umblau zvonuri despre faptul că Danika ar trebui să fie numită Prim Aparent, luându-i locul mamei sale. Nu, când bătrânul lup îi dăduse nepoatei lui sabia – moștenire de familie – după ce timp de secole întregi îi promisese lui Sabine că i-o va da ei, doar după moartea lui. Spada o ceruse pe Danika atunci când împlinise optsprezece ani, ca un urlet, într-o noapte cu lună – așa își argumentase Primul decizia surprinzătoare.

Sabine nu uitase nici o clipă acea umilire. Mai ales că Danika purta sabia cu ea peste tot și mai ales în fața mamei ei.

Danika se opri sub arcadă, în capul scărilor acoperite cu un covor verde, care duceau jos, spre arhivele din subsolul galeriei: acolo unde se afla adevărata comoară a acelui loc, păzită zi și noapte de Lehabah. Ele erau adevăratul motiv pentru care Danikăi, care avusese specializare în istorie la UOS, îi plăcea să treacă pe acolo atât de des, doar pentru a răsfoi lucrările vechi de artă și cărțile, în ciuda faptului că Bryce o tachina din cauza obiceiurilor ei de lectură.

Danika se întoarse, cu ochii ei de caramel închis.

– Philip Briggs va fi eliberat astăzi.

Bryce sări.

– *Ce?*

– Îi dau drumul în baza unei neclarități. Cineva a greșit ceva în hârțogării. Mâine, la întâlnire, primim toate noutățile.

Danika își încleștă maxilarul îngust. Strălucirea primelor-lumini, cernută prin candelabrele de sticlă care mărgineau scara, i se reflecta în părul murdar.

– E atât de aiurea!

Lui Bryce i se făcu stomacul ghem. Rebeliunea oamenilor rămânea în zonele nordice ale Pangerei, teritoriul întins de cealaltă parte a Mării Haldren, însă Philip Briggs făcuse tot ce îi stătea în putere ca să o aducă în Valbara.

– Dar tu și haita l-ați prins în fapt, în laboratorul grupului său de rebeli.

Danika bătu cu gheata în podea.

– Birocrație de doi bani.

– Plănuia să arunce în aer un club. I-ai găsit chiar și amprentele, ceea ce a demonstrat că el a instrumentat explozia de la Corbul Alb.

Fiind unul dintre cele mai populare cluburi de noapte din oraș, numărul de vieți care s-ar fi putut pierde era unul catastrofal.

Atacul anterior al lui Briggs fusese la scară mai mică, însă tot atât de mortal, totul fiind plănuit în așa fel încât să pornească un război între oameni și Vaniri, care să rivalizeze cu cel din regiunile mai reci ale Pangerei. Briggs nu își ascunsese niciodată scopul: declanșarea unui conflict care avea să coste viețile a milioane de inși, de fiecare parte. Erau vieți dispensabile în cazul în care astfel, pentru oameni, s-ar fi ivit șansa de a-i da jos de la putere pe cei care îi asupreau – pe Vanirii cei dăruiți cu puteri magice și vieți lungi și, în primul rând, pe Asteri, care conduceau din Orașul Etern, aflat în Pangera, întreaga planetă Midgard.

Însă Danika și Haita Diavolilor îi dejucaseră planul. Îl prinseseră pe Briggs și pe susținătorii lui de frunte, toți parte din gruparea Keres, și îi salvase pe cei nevinovați de fanatismul lor.

Fiind una dintre cele mai bune unități de metamorfi din Serviciul Auxiliar al Orașului Semilunii, Haita Diavolilor patrula în Piața Veche pentru a se asigura că turiștii beți, care nu știau să își țină mâinile acasă, nu ajungeau să fie niște turiști beți și morți pentru că se amestecaseră cu cine nu trebuie. Aveau grijă ca barurile, cafenelele, saloanele și magazinele să fie păzite de huliganii care pătrundeau în oraș în fiecare zi. Și aveau grijă ca oamenii de teapa lui Briggs să ajungă la închisoare.

Legiunea Imperială 13 pretindea că se ocupa cu același lucru, însă îngerii care alcătuiau rangurile închipuite ale armatei personale a Guvernatorului nu făceau nimic altceva decât să se încrunte și să promită că vor dezlănțui Hel pe pământ în cazul în care vor fi provocați.

– Crede-mă, zise Danika, tropăind pe scări în jos, am de gând să mă fac al dracului de bine înțeleasă la această ședință că eliberarea lui Briggs este inacceptabilă.

Așa și trebuia să facă. Chiar dacă Danika ar fi fost nevoită să mârâie în fața lui Micah Domitus pentru a-și apăra punctul de vedere. Nu mulți îndrăzneau să îl scoată din sărite pe Arhanghelul din Orașul Semilunii, însă Danika nu ar fi ezitat să o facă. Și, având în vedere că toți cei șapte Capi ai Orașului aveau să fie prezenți la această întâlnire, probabilitatea ca asta să se întâmple era foarte ridicată. Lucrurile aveau tendința să escaladeze repede atunci când toți se aflau în aceeași încăpere. Lucrurile nu stăteau chiar ca pe roze între cei șase Capi inferiori din Orașul Semilunii, metropola cunoscută în mod formal drept Lunathion. Fiecare Cap era responsabil într-o parte a orașului: Primul lupilor în Codrul Lunii, Regele Toamnei, conducătorul Feelor, în Cvinta Rozelor (CviRo), Regele din Adâncuri în Cantonul Oaselor, Regina Viperă în Piața de Carne, Oracolul în Piața Veche și Regina Râului – care își făcea foarte rar apariția, ea reprezentând Casa Apelor și Curtea Albastră de sub oglinda de turcoaz a râului Istros, pe care arareori catadicsea să o părăsească.

Oamenii din Luncile Asphodel nu avea nici un Cap. Nu aveau nici un loc la masă. Din această cauză Philip Briggs își găsise un număr destul de mare de simpatizanți.

Însă Micah, Capul Districtului Central al Afacerilor (DCA), guverna peste toți. Pe lângă titulaturile pe care le avea din partea Orașului, el era și Arhanghel de Valbara. Era conducătorul întregului teritoriu și dădea socoteală doar în fața celor șase Asteri din Orașul Etern, capitala și inima palpitândă a Pangerei. A întregii planete Midgard. Era singurul care l-ar fi putut ține pe Briggs în închisoare.

Danika ajunsese în capul scărilor care coborau atât de adânc încât fata nu se mai vedea de curbura tavanului. Bryce întârzie câteva clipe sub arcadă, auzind-o pe Danika salutând:

– Hei, Syrinx!

Micul chelălăit de bucurie al himerei de cincisprezece kilograme se ridică pe scări, până sus.

Jesiba cumpărase creatura din Adâncuri cu două luni în urmă, spre bucuria lui Bryce. *Nu este un animal de companie*, o avertizase Jesiba. *Este o creatură rară și scumpă, cumpărată cu singurul scop de a o ajuta pe Lehabah să păzească aceste cărți. Nu te amesteca în treburile lui.*

Bryce nu o informase încă pe Jesiba că Syrinx era mult mai interesat de mâncare și somn și prefera să fie scărpinat pe burtă în loc să monitorizeze cărțile prețioase. Nu conta că șefa ei ar fi putut să vadă asta oricând, dacă s-ar fi deranjat să verifice zecile de camere de filmat din bibliotecă.

Se auzi vocea tărăgănată a Danikăi, rânjetul de pe chip simțindu-i-se în cuvinte:

– Ce te-a făcut să-ți tremure izmenele pe tine, Lehabah?

Silfa de foc îi răspunse mormăit:

– Nu port izmene. Nici haine. Nu prea mergi atunci când ești făcută din flăcări.

Danika chicoti. Înainte ca Bryce să se decidă dacă să coboare sau nu pentru a arbitra meciul dintre silfa de foc și lupoaică, se auzi telefonul de pe birou. Bănuia cine era.

Bryce, cu tocurile afundându-i-se în covorul pufos, reuși să ridice receptorul înainte să intre mesageria vocală, scăpând astfel de o mustruluială bună.

– Bună, Jesiba!

Îi răspunse o vocea vioaie și frumoasă de femeie:

– Te rog să îi spui Danikăi Fendyr că, dacă va continua să folosească dulapul pentru provizii ca pe propriul vestiar, *o voi transforma* în șopârlă.

Capitolul 2

Când își făcu Danika apariția în sala de expoziții a galeriei, Bryce primise deja o dojană ușor amenințătoare din partea Jesibei, cu privire la stângăcia ei, un e-mail din partea unei cliente mofturoase care îi cerea să îi expedieze actele pentru urna antică pe care o cumpărase, ca să se poată lăuda în fața prietenilor ei la fel de cu nasul pe sus ca la petrecerea cu cocktailuri organizată în acea luni, și două mesaje de la membrii din haita Danikăi, care voiau să afle dacă Alfa lor va omorî sau nu pe cineva pentru că Briggs fusese eliberat.

Nathalie, Terța Danikăi, trecuse direct la subiect: *A luat-o deja razna din cauza lui Briggs?*

Connor Holstrom însă, Secundul Danikăi, își alesese cuvintele pe care le trimisese în eter cu puțin mai multă grijă. Exista întotdeauna amenințarea unei interceptări. *Ai vorbit cu Danika?* fusese tot.

Bryce tocmai ce îi răspundea lui Connor – *Da. Mă descurc.* – când un lup gri, de mărimea unui cal mai mic, închise ușa de fier de la arhive cu laba, ghearele țăcănind pe metal.

– Într-atât ți-au displăcut hainele mele? o întrebă Bryce, ridicându-se de la locul ei.

Singurii care rămăseseră neschimbați în această formă erau ochii de caramel ai Danikăi – și doar acei ochi erau

singurii care îmblânzeau grația și groaza pură pe care lupul le iradia cu fiecare pas pe care îl făcea spre birou.

– Le am pe mine, nu-ți face griji! La fiecare cuvânt i se arătau colții lungi și ascuțiți. Danika își ațintì urechile acoperite de păr, cercetând calculatorul care tocmai ce fusese închis și geanta pe care Bryce o așezase pe masă.

– Vii cu mine?

– Trebuie să fac pe copoiul pentru Jesiba.

Bryce apucă buchetul de chei care deschideau ușile din diferitele sectoare ale vieții ei.

– Mă tot hărțuiește în legătură cu Cornul Lunei. De parcă eu nu îl caut non-stop, de o săptămână.

Danika aruncă o privire spre una dintre camerele de supraveghere așezate la vedere în expoziție, înălțată în spatele unei statui decapitate a unui faun care dansa, veche de zece mii de ani. Șfichiui o dată din coadă.

– Dar de ce îl vrea, până la urmă?

Bryce ridică din umeri.

– Nu am îndrăznit să o întreb.

Danika o luă legănat spre ușa de la intrare, atentă ca labele ei să nu prindă nici măcar un fir din covor.

– Mă îndoiesc că îl va duce înapoi la templu din pură bunătate.

– Am sentimentul că Jesiba se va folosi de asta în avantajul ei! zise Bryce.

Porniră agale pe strada liniștită, apropiată de Istros. Soarele după-amiezii încingea asfaltul, pe care Danika pășea ca un bloc de musculatură și blană, între Bryce și bordură.

Furtul cornului sacru în timpul penei de curent fusese știrea cea mai importantă de după dezastru: huliganii profitaseră de întuneric pentru a pătrunde în Templul Lunei, furând relicva antică a Feelor de la locul ei din poala zeității masive, așezate pe tron.

Arhanghelul Micah însuși oferise o recompensă generoasă în schimbul oricărui tip de informații cu privire la aceasta și

promisese că nenorocitul care comisese sacrilegiul va fi chemat în fața justiției.

Cu alte cuvine: crucificat.

Bryce ținuse întotdeauna să nu se apropie de piața din DCA, acolo unde se țineau de obicei crucificările. În anumite zile, în funcție de cum bătea vântul și cât de cald era, mirosul de sânge și carne putrezită răzbătea până departe.

Bryce era în elementul ei alături de Danika. Lupul uriaș cerceta străzile, amușinând după orice urmă de amenințare. Bryce, fiind pe jumătate Fee, putea să simtă mirosul ființelor mult mai bine decât un om obișnuit. Când era mică își distra copios părinții descriind mirosurile tuturor celor din micul lor oraș de munte, Nidaros - oamenii nu puteau interpreta lumea astfel. Însă abilitățile ei nici nu se comparau cu ale prietenei sale.

În timp ce amușina strada, Danika dădu din coadă o dată - și nu de fericire.

- Relaxează-te! îi zise Bryce. Îți vei expune cazul în fața Capilor și apoi ei vor rezolva lucrurile.

Danikăi i se pleoștiră urechile.

- E o mare porcărie, B. Totul.

Bryce se încruntă.

- Vrei să zici că vreunul dintre Capi vrea ca un rebel de teapa lui Briggs să rămână în libertate? Vor găsi ei o chichiță și îl vor arunca din nou în închisoare.

Apoi adăugă, pentru că Danika încă nu se uita la ea:

- Sunt sigură că Legiunea 33 îi monitorizează fiecare pas. Doar să clipească Briggs și va vedea el de ce sunt în stare îngerii. Hel, Guvernatorul ar fi în stare chiar să îl trimită pe Umbra Mortis după el.

Asasinul personal al lui Micah, care avea darul rar al fulgerului ce îi curgea prin vene, putea elimina aproape orice amenințare.

Danika mârâi, arătându-și dinții strălucitori.

- Pot să mă ocup și singură de Briggs.

Cercetă strada care li se întindea în față, aruncând o privire peste un afiș cu cei șase Asteri înscăunați, care păstrau un tron gol în onoarea surorii lor dispărute. Îi scăpă un oftat.

Ea avea să aibă întotdeauna de dus în spate responsabilități și așteptări pe care Bryce nu trebuie să le îndure, iar Bryce era mai mult decât recunoscătoare pentru acest privilegiu. Atunci când Bryce o dădea în bară, Jesiba se răstea de obicei preț de câteva minute și cu asta basta. Dar atunci când Danika o dădea în bară, vestea apărea la știri și umplea interwebul.

Sabine era cea care se asigura de asta.

Bryce și Sabine se urâseră din clipa în care Alfa rânjise disprețuitor la colega de cameră neadecvată, corcită a unicului ei copil, în acea primă zi de la UOS. Și Bryce o îndrăgise pe Danika din momentul în care noua ei colegă de cameră îi întinsese mâna oricum, adăugând că Sabine se oftica doar pentru că sperase să dea de un vampyr cu mușchi după care să bălească.

De obicei, Danika nu accepta ca părerile celorlalți - mai ales ale lui Sabine - să îi știrbească farmecul și buna dispoziție, dar în zile dificile cum era aceea... Bryce își trecu mâna de-a lungul spinării tonifiate a Danikăi - o mângâiere ușoară, reconfortantă.

- Crezi că Briggs va veni după tine sau după haită?

Bryce simți un gol în stomac. Danika nu îl prinsese singură pe Briggs - acesta avea o socoteală de încheiat cu ei toți.

Danika își încreți botul.

- Nu știu.

Ecoul cuvintelor plutea între ele. Într-o luptă corp la corp Briggs nu ar fi supraviețuit în fața Danikăi. Însă vreuna dintre bombele acelea ale lui ar fi schimbat totul. Dacă Danika ar fi făcut Saltul în nemurire, ar fi supraviețuit probabil. Dar, de vreme ce nu îl făcuse... de vreme ce era singura din Haita Diavolilor care nu îl făcuse încă... Bryce își simți gura uscată.

- Ai grijă! îi zis ea ușor Danikăi.

- Voi avea.

Ochii calzi ai Danikăi erau încă plini de umbre. Dar apoi își scutură capul, de parcă s-ar fi scuturat de apă - o mișcare pur

canină. Bryce se minuna adesea de faptul că Danika putea să scape de astfel de temeri, ori cel puțin să le dea deoparte, cât să meargă înainte. Și, într-adevăr, Danika schimbă subiectul:

– Fratele tău va fi prezent astăzi, la întâlnire.

Frate vitreg. Bryce nu se obosi să o corecteze. Frate doar de o parte, dar Fee și nesimțit cu totul.

– Și?

– M-am gândit doar să te avertizez că îl voi vedea.

Fața lupului se îmblânzi puțin.

– Mă va întreba ce mai faci.

– Spune-i lui Ruhn că sunt ocupată cu chestii importante și că poate să se ducă în Hel.

Danika își înăbuși un chicotit.

– Unde mai exact trebuie să faci pe copoiul?

– La templu.

Bryce oftă.

– Sincer, mă ocup de treaba asta de o veșnicie și nu reușesc să îmi dau seama de nimic. Nu există suspecți, nu se aud zvonuri de la Piața de Carne cum că ar fi de vânzare, nu există nici măcar un motiv, care să justifice de ce și-ar bate cineva capul să îl fure. E destul de faimos, așa că cel care l-a luat îl ține probabil bine ascuns.

Bryce se încruntă spre cerul senin.

– Aproape că îmi vine să mă întreb dacă nu cumva pana de curent este legată de această dispariție – dacă nu cumva cineva a umblat la rețea, pentru ca mai apoi să fure Cornul, profitând de haosul creat. În acest oraș sunt în jur de douăzeci de persoane destul de îndemânatice pentru a face așa ceva și jumătate dintre ele au și resursele necesare ca să o scoată la capăt.

Coada Danikăi zvâcni.

– Dacă sunt capabili de așa ceva, ți-aș sugera să stai deoparte. Du-o pe Jesiba de nas puțin, fă-o să creadă că te ocupi de asta și apoi lasă lucrurile baltă. Fie Cornul va apărea de la sine până la urmă, fie ea se va plictisi și va trece la o altă misiune stupidă.

Bryce trebui să recunoască.

– Eu doar... Ar fi bine să găsesc Cornul. Pentru cariera mea.

Hel știa ce însemna asta. După un an de lucrat la galerie, singurul lucru cu care se alesese fusese dezgustul în fața cantității obscen de mari de bani pe care bogații îi risipeau pe vechituri de nimic.

Danikăi îi străluciră ochii.

– Da, știu.

Bryce trase de pandantivul mic de aur – trei cercuri intersectate – prins de un lănțișor delicat în jurul gâtului.

Danika patrula înarmată cu gheare, o sabie și pistoale, însă singura armură de zi cu zi a lui Bryce era aceasta: o amuletă archesiană, nu mai mare decât degetul ei arătător, pe care i-o dăruise Jesiba în prima zi de lucru.

Un armură hazmat sub formă de colier, se minunase Danika atunci când Bryce îi arătase protecția pe care o exercita amuleta împotriva mai multor obiecte magice. Amuletele archesiene nu erau ieftine, însă Bryce nu se amăgea închipuindu-și că darul șefei ei îi fusese dat fără interes. Asigurarea ar fi fost un adevărat coșmar pentru Jesiba dacă Bryce nu ar fi avut amuleta.

Danika dădu din cap spre colier.

– Nu ți-l da jos. Mai ales atunci când investighezi chestiuni precum Cornul.

Deși puterile extraordinare ale Cornului pieriseră de mult, în cazul în care acesta fusese furat de cineva puternic, avea nevoie de cât mai multă protecție magică împotriva hoțului.

– Da, da.

Bryce știa că Danika are dreptate. Nu își scosese niciodată colierul, din clipa în care îl primise. În cazul în care Jesiba s-ar fi gândit să se descotorosească de ea, știa că trebuia să găsească o cale prin care să se asigure că amuleta rămâne la ea. Danika îi dăduse acest sfat de mai multe ori, neputând să-și controleze instinctul de lup care îi cerea să o protejeze cu orice preț. Era unul dintre motivele pentru care Bryce o iubea și pentru care în acea clipă pieptul i se umplu de dragoste și recunoștință.

Lui Bryce îi sună telefonul în geantă și ea îl pescui afară. Danika trase cu ochiul, observă cine o suna și dădu din coadă, ciulindu-și urechile.

– Să nu scoți o vorbă despre Briggs! o avertiză Bryce.

Apoi răspunse la telefon:

– Bună, mamă.

– Bună, scumpo!

Vocea clară a lui Ember Quinlan îi răsună în ureche, făcând-o pe Bryce să zâmbească chiar și de la cinci sute de kilometri depărtare.

– Am vrut să mă asigur că este în ordine să te vizitez weekendul următor.

– Salut, mami! lătră Danika spre telefon.

Ember râse. Ea fusese întotdeauna „mami" pentru Danika, chiar de la prima lor întâlnire. Iar Ember, care nu mai avusese alți copii în afară de Bryce, fusese mai mult decât bucuroasă să primească încă o fiică, la fel de încăpățânată și de pusă pe năzbâtii.

– E și Danika cu tine?

Bryce își dădu ochii peste cap și îndreptă telefonul spre prietena ei. Din doi pași, Danika se preschimbă. O străfulgerare luminoasă și lupul masiv se micșoră în forma sa umană. Danika înhăță telefonul de la Bryce și îl propti între umăr și ureche, în timp ce își aranja bluza albă de mătase pe care i-o împrumutase Bryce, îndesându-și-o în blugii cu pete. Reușise să șteargă în bună parte vărsătura vânătorului nocturn de pe pantaloni și de pe geaca de piele, însă tricoul părea să fi fost o cauză pierdută.

– Facem o plimbare! zise Danika la telefon.

Datorită urechilor ei ascuțite, Bryce o auzi clar pe mama ei întrebând:

– Unde?

Pentru Ember Quinlan, nevoia de a-și proteja fiica era un sport olimpic. Când se mutase aici, în Lunathion, purtaseră un adevărat război al voințelor. Ember cedase doar atunci când aflase cine era colega de cameră a lui Bryce în primul

an, iar apoi îi ținuse Danikăi o predică despre ce trebuia să facă pentru a se asigura că Bryce va fi în siguranță. Din fericire, Randall, tatăl vitreg al lui Bryce, își întrerupsese soția după o jumătate de oră.

Bryce știe cum să se apere, îi amintise Randall lui Ember. *Am avut noi grijă de asta. Și își va continua antrenamentul cât timp va sta aici, nu-i așa?*

Bryce făcuse întocmai. Fusese la poligon cu doar câteva zile în urmă, ca să exerseze mișcările pe care Randall – adevăratul ei tată, așa cum îl considera ea – o învățase încă din copilărie: cum să încarce un pistol, cum să țintească, cum să își controleze respirația.

De cele mai multe ori se gândea că pistoalele sunt niște mașinării brutale de ucis și se simțea recunoscătoare pentru reglementările severe ale Republicii. Dar, dat fiind faptul că nu prea avea cu ce să se apere, în afara vitezei și a câtorva manevre, ajunsese să înțeleagă că, pentru un om, pistolul putea să facă diferența între viață și moarte.

Danika ocoli adevărul.

– Mergem doar până la taraba unui negustor din Piața Veche – voiam niște chiftele de miel.

Înainte ca Ember să apuce să își continue interogatoriul, Danika adăugă:

– Hei, B trebuie să fi uitat să îți spună că weekendul următor mergem în Kalaxos – Ithan are un meci de sunball acolo și vom merge cu toții ca să îl susținem.

Era pe jumătate adevărat. Meciul avea într-adevăr loc, însă nu vorbiseră să meargă să-l vadă jucând pe fratele mai mic al lui Connor, steaua de la Universitatea din Orașul Semilunii. În acea după-amiază, Haita Diavolilor mergea în fapt la arena UOs ca să îl susțină pe Ithan, dar Bryce și Danika nu se deranjaseră să mai ia parte la vreun meci în deplasare din anul doi de facultate, pe când Danika avea o relație cu unul dintre jucătorii din apărare.

– Păcat! răspunse Ember.

Bryce aproape că vedea cuta de pe fruntea mamei ei.

– Abia așteptam vizita.

Solas arzător, femeia asta chiar știa cum să te facă să te simți vinovat. Bryce se strâmbă și își înhăță înapoi telefonul.

– Și noi, dar hai mai bine să reprogramăm pentru luna viitoare.

– Dar mai e atât de mult până atunci...

– La naiba, văd un client pe stradă! minți Bryce. Trebuie să închid.

– Bryce Adelaide Quinlan...

– Pa, mamă!

– Pa, mamă! repetă și Danika, chiar când Bryce închidea.

Bryce oftă cu ochii spre cer, ignorând îngerii care treceau în zbor, umbrele lor legănându-se peste străzile poleite de soare.

– Urmează un mesaj în trei, doi...

Telefonul vibră.

Ember îi scrisese:

☽ *Dacă nu te-aș cunoaște, aș crede că ne eviți, Bryce. Tatăl tău va fi foarte rănit.*

Danika fluieră.

– Ah, e bună!

Bryce suspină.

– Nu am să-i las să vină în oraș atâta timp cât Briggs este în libertate.

Danikăi îi pieri zâmbetul de pe buze.

– Știu. Vom continua să îi amânăm până când se aranjează lucrurile.

Slavă Cthonei că o avea pe Danika – ea avea întotdeauna un plan.

Bryce își strecură telefonul în geantă, lăsând mesajul mamei ei fără răspuns.

Ajunseră la Poarta din inima Pieței Vechi, cu arcada ei din cuarț la fel de transparentă ca un lac înghețat, chiar atunci când soarele se reflecta în marginea ei de sus, împrăștiind mici curcubeie pe una dintre clădirile care

o flancau. La Solstițiul de Vară, atunci când soarele se alinia perfect cu Poarta, întreaga piață se umplea de curcubeie, atât de multe încât era ca și cum ai fi pășit într-un diamant.

Turiștii dădeau năvală, coada șerpuită întinzându-se de-a latul pieței. Cu toții își așteptau ocazia de a face o fotografie cu monumentul înalt de mai bine de șase metri. Era una dintre cele șapte porți aflate în oraș, toate sculptate din blocuri enorme de cuarț, tăiate din Munții Laconieni din nord. Poarta din Piața Veche era adesea numită Poarta Inimii, datorită faptului că se afla chiar în centrul orașului Lunathion, în timp ce celelalte șase Porți erau amplasate echidistant față de ea, fiecare dintre ele deschizându-se spre un drum care conducea afară din fortăreață.

- Ar trebui să facă un drum de acces special pentru ca rezidenții să poată traversa piața! mormăi Bryce, în timp ce își croiau drum printre turiști și negustori.

- Și să le dea amenzi turiștilor dacă merg prea încet! adăugă Danika.

Dar, când un cuplu de tineri, care o recunoscuseră, se entuziasmară și începură să facă poze, le rânji lupește.

- Mă întreb ce ar zice dacă ar ști că ai împrăștiată pe tine zeama specială a acelui vânător nocturn! murmură Bryce.

Danika îi dădu un cot.

- Jigodie! Le făcu prietenește cu mâna turiștilor și apoi își văzu mai departe de drum.

De cealaltă parte a Porții Inimii, în mijlocul unei mici armate de negustori care vindeau mâncare și porcărioare turistice, un al doilea rând de persoane aștepta să pătrundă în blocul de aur din partea de sud.

- Va trebui s-o tăiem printre ei ca să trecem de cealaltă parte!

Bryce se încruntă la turiștii care leneveau în căldura toropitoare.

Dar Danika se oprise, cu fața ei ascuțită întoarsă spre Poartă și spre placă.

- Haide să ne punem o dorință!- Nu stau la coada aia.

De obicei își strigau dorințele în eter, noaptea târziu, când se întorceau acasă după o noapte de beție la Corbul Alb și găseau piața goală.

Bryce verifică ora pe ecranul telefonului.

- Nu trebuie să ajungi în Comitium?

Cartierul general al Guvernatorului, cu cele cinci turnuri, era la cel puțin un sfert de oră de mers pe jos.

- Am timp! zise Danika.

O apucă pe Bryce de mână, trăgând-o după ea prin mulțime spre adevăratul punct de atracție al Porții. Ridicându-se la aproape un metru față de sol, se afla claviatura: un bloc din aur solid, incrustat cu șapte pietre prețioase, fiecare dintre ele reprezentând un cartier diferit al orașului și având dedesubt însemnul districtului respectiv. Smarald și un trandafir pentru Cvinta Rozelor. Opal și o pereche de aripi pentru DCA. Rubin și o inimă pentru Piața Veche. Safir și un stejar pentru Codrul Lunii. Ametist și o mână de om pentru Luncile Asphodel. Ochi de tigru și un șarpe pentru Piața de Carne. Și onix - atât de negru încât înghițea lumina - alături de un blazon cu craniu și oase încrucișate pentru Cantonul Oaselor.

Sub arcada pietrelor prețioase și a emblemelor gravate, se ridica ușor un disc mic și rotund din metal, uzat de nenumărate mâini, labe, solzi și așa mai departe.

Pe un afiș, lângă el, stătea scris: *Atingeți pe proprie răspundere. A nu se folosi* între apus și răsărit. Contravenienții vor fi amendați.

Cei care stăteau la coadă, așteptând să aibă acces la disc, nu păreau să fie deranjați de aceste riscuri.

Niște adolescenți metamorfi de sex masculin - probabil un tip de felină, după miros - se împingeau unu pe celălalt în față, dându-și coate, tachinându-se, fiecare dintre ei provocându-l pe celălalt să atingă discul.

- Patetic!

Danika trecu legănat pe lângă coadă, sfori și o gardiană orășenească cu o față plictisită - o tânără Fee - până ajunse în față.

Pescui o legitimație din buzunarul gecii de piele și o flutură în fața gardienei, care se făcu mai bățoasă când înțelese cine se băgase în față. Se dădu imediat înapoi, fără să se uite măcar la emblema aurie a semilunii în formă de arc cu o săgeată trecută prin ea.

- Treburi oficiale ale Aux! declară Danika fără să clipească. Durează doar câteva clipe.

Bryce își înăbuși râsul, hiperconștientă de privirile urâte care li se aruncau din spate, de cei aflați la coadă.

Danika li se adresă ușor tărăgănat adolescenților:

- Dacă nu aveți de gând să o faceți, atunci dați-vă la o parte.

Băieții se întoarseră spre ea și se îngălbeniră precum ceara. Danika zâmbi, arătându-și aproape toți dinții. Nu era o priveliște agreabilă.

- Ah, la naiba! șopti unul dintre ei.

Bryce își ascunse zâmbetul. Nu se sătura niciodată de aceste reacții - de uimirea aceea. În primul rând, pentru că Danika își câștigase acest renume. În fiecare zi, Danika câștiga uimirea care înflorea pe fețele străinilor atunci când îi zăreau părul ca mătasea porumbului și tatuajul de pe gât. Și spaima care îi făcea pe derbedeii din orașul acela să se gândească de două ori înainte de a încerca să se lege de ea și de Haita Diavolilor.

Cu excepția lui Philip Briggs. Bryce zise o rugăciune în gând către adâncurile albastre ale lui Ogenas, pentru ca zeul să îi lumineze mintea lui Briggs, care ar fi făcut bine să stea departe de Danika în cazul în care avea să umble vreodată în libertate.

Băieții se dădură la o parte și le luă doar câteva milisecunde ca să o observe și pe Bryce. Uimirea de pe chipuri li se preschimbă în interes ostentativ.

Bryce sfornăi. *Vise plăcute.*

Unul dintre ei se bâlbâi, întorcându-și atenția de la Bryce spre Danika.

- P-profesorul meu de istorie mi-a zis că Porțile au fost la origine instrumente de comunicare.

– Fac pariu că așa cucerești toate fetele, cu informațiile astea strălucite! zise Danika, fără să se mai uite înapoi la ei, neimpresionată și neinteresată.

Adolescenții prinseră ideea și se furișară înapoi la coadă. Bryce zâmbi cu mândrie și se grăbi să treacă lângă prietena ei, aruncând o privire în jos, la claviatură.

Adolescentul avea însă dreptate. Cele șapte Porți ale orașului, fiecare dintre ele situată pe o rută importantă care străbătea Lunathion, fuseseră create pentru a servi drept cale rapidă de comunicare între gardienii districtelor, cu secole în urmă. Era îndeajuns să își așeze cineva palma pe discul de aur din centrul claviaturii și să vorbească pentru ca vocea să îi ajungă la celelalte Porți, iar nestemata districtului de unde venea să se lumineze.

Desigur, pentru asta era nevoie de un strop de magie – care era literalmente sorbit, ca de un vampyr, din venele persoanei care atingea claviatura. Era o *undă* vibrantă de putere, pierdută pentru totdeauna.

Bryce își ridică ochii spre placa de bronz de deasupra capului ei. Porțile de cuarț erau monumente memoriale, deși nu știa în amintirea cărui conflict sau război fuseseră înălțate. Toate aveau însă aceeași plăcuță: *Puterea va fi întotdeauna a acelora care își dau viața pentru oraș.*

Având în vedere că era un crez care putea fi interpretat ca fiind în opoziție cu regula Asterilor, Bryce fusese întotdeauna surprinsă că lăsau Porțile să stea în continuare în picioare, așa cum se găseau. Ajungând să fie anacronice după inventarea telefoanelor, Porțile își găsiseră o a doua viață atunci când copiii și turiștii începură să le folosească, punându-și prietenii să meargă pe la celelalte Porți din oraș ca să le poată șopti porcărioare, sau minunându-se pur și simplu de ineditul unei metode de comunicare atât de învechite. Deloc surprinzător, în weekenduri, bețivanii nesimțiți – o categorie în care Bryce și Danika se încadrau cu certitudine – au ajuns să deranjeze cetățenii atât de tare cu strigătele lor de la Porți, încât a fost necesară instituirea unor ore de funcționare.

Apoi a apărut superstiția stupidă care spunea că Poarta îți putea îndeplini dorințele, și că atunci când renunțai la un strop din puterea ta aduceai o ofrandă celor cinci zei.

Era o vrăjeală, Bryce știa așa, dar dacă o făcea pe Danika să nu mai fie atât de afectată de eliberarea lui Briggs, ei bine, atunci merita.

- Ce dorință îți vei pune? întrebă Bryce.

Danika privea în jos la discul cu pietrele întunecate deasupra lui.

Smaraldul pentru CviRo se aprinse și vocea unei femei tinere răzbătu ca un chițăit: „Țâțici!"

Oamenii din jurul lor râseră, sunetele răsunând ca picăturile de apă pe o stâncă, iar Bryce chicoti.

Danika însă devenise solemnă.

- Îmi doresc prea multe lucruri.

Înainte ca Bryce să apuce să întrebe ceva, Danika ridică din umeri.

- Dar cred că îmi voi pune dorința ca Ithan să câștige meciul de sunball în seara asta.

Și cu aceste cuvinte își așeză palma pe disc. Bryce se dădu la o parte, privind-o pe prietena ei cum se cutremură o dată și apoi surâse, dându-se la o parte. Îi străluciră ochii de culoarea caramelului.

- E rândul tău.

- Știi că nu prea am de unde să dau magie, dar fie!

Bryce nu voia să fie întrecută, nici măcar de un lup Alfa. Din clipa în care Bryce intrase în camera ei de la cămin în primul an de facultate, ele două fuseseră de nedespărțit. Ele două, nimeni altcineva, așa cum trebuia să fie pentru totdeauna.

Plănuiseră chiar să facă Saltul împreună - să înghețe în nemurire în aceeași clipă, având ca ancore membri din Haita Diavolilor.

Teoretic, nu era vorba cu adevărat despre nemurire - Vanirii îmbătrâneau și mureau, fie din cauze naturale sau prin alte metode, însă procesul de îmbătrânire era încetinit atât de mult după Salt încât, în funcție de specie, puteau trece

și secole până când să apară un rid. Feele puteau trăi o mie de ani, metamorfii și vrăjitoarele în jur de cinci secole, iar îngerii undeva între. Cei care erau întru totul oameni nu puteau face Saltul pentru că nu aveau magie. Și, prin comparație cu oamenii, cu durata lor de viață obișnuită și procesul încet de vindecare, Vanirii erau în esență nemuritori - copiii unora dintre specii nici măcar nu ajungeau la maturitate până la optzeci de ani. Și majoritatea erau foarte, foarte greu de ucis.

Însă Bryce nu prea se gândea unde era locul ei în acest spectru - dacă moștenirea ei de semi-Fee avea să îi ofere o sută de ani sau o mie. Nu conta, atâta timp cât Danika avea să îi fie alături pe întreaga durată. Din clipa Saltului. Aveau să facă saltul mortal la zenitul puterilor lor pe deplin maturizate, să dea piept cu ceea ce se afla în străfundul sufletelor lor, orice va fi fost, și apoi să alerge înapoi spre viață înainte ca lipsa de oxigen să le facă să intre în moarte cerebrală. Sau să le ucidă, pur și simplu.

Dar, în timp ce Bryce avea să moștenească puteri abia cât să facă niște trucuri ca de magician pentru copii, de la Danika se aștepta un noian, puteri care aveau să o înalțe în rang cu mult peste Sabine - cel mai probabil egale cu cele ale Feelor din familia regală, poate chiar mai mari decât ale Regelui Toamnei însuși.

Nu se mai auzise niciodată ca un metamorf să aibă o astfel de putere, însă toate testele standard din copilărie o confirmaseră: după ce făcea Saltul, Danika avea să devină o autoritate printre lupi, cu puteri cum nu se mai văzuseră din vremurile străvechi, din ținutul de peste mare.

Danika nu avea să devină doar Primul lupilor din Orașul Semilunii. Nu, ea putea ajunge Alfa tuturor lupilor. De pe întreaga planetă!

Danika nu părea niciodată să acorde prea mare atenție acestui lucru. Nu își făcea planurile de viitor în funcție de asta.

Douăzeci și șapte de ani era vârsta ideală pentru Salt, se hotărâseră amândouă, după ce ani de zile analizaseră la sânge nenumărați nemuritori care își numărau anii în secole și

milenii. Chiar înaintea oricăror linii permanente, riduri sau fire albe. Celor care le puneau întrebări le răspundeau într-o doară: *Ce rost are să fim ditamai nemuritoarele dacă avem ţâţele lăsate?*

Nesimţite vanitoase! şuierase Fury prima oară când auzise explicaţia.

Fury, care făcuse Saltul la douăzeci şi unu de ani, nu îşi alesese singură momentul. Se întâmplase pur şi simplu sau cineva o obligase – nu ştiau sigur. Prezenţa lui Fury la Universitatea din Oraşul Semilunii fusese doar o acoperire pentru o misiune; cea mai mare parte a timpului şi-o petrecea făcând lucruri cu adevărat scabroase pentru cantităţi obscene de bani, în Pangera. Politica ei era să nu dea niciodată detalii.

Asasină, pretindea Danika. Chiar şi Juniper, fata faun care completa patrulaterul prieteniei lor, recunoştea că era foarte posibil ca Fury să fie o mercenară. Dacă Fury era sau nu angajată uneori de Asteri şi de Senatul Imperial pe care îl controlau, era de discutat. Însă nici uneia dintre ele nu le păsa prea mult – nu când Fury le proteja întotdeauna atunci când îi cereau ajutorul. Şi chiar şi atunci când nu o făceau.

Bryce îşi trecu mâna pe deasupra discului de aur. Privirea şmecheră a Danikăi o grăbea.

– Haide, B! Nu fi mămăligă!

Bryce oftă şi îşi aşeză palma pe claviatură.

– Îmi doresc ca Danika să îşi facă manichiura. Unghiile ei arată ca dracu'.

O străbătu un fulger, simţi un fel de aspiraţie în jurul buricului şi apoi se trezi în râsetele Danikăi, împinsă la o parte.

– Nesimţito!

Bryce îşi trecu mâna în jurul umerilor ei.

– Ai meritat-o.

Danika îi mulţumi gardienei, care era încântată de atenţia care i se acorda, şi îi ignoră pe turiştii care încă făceau fotografii. Nu scoaseră nici un cuvânt până când nu ajunseră în capătul de nord al pieţei – de acolo Danika avea să se îndrepte spre cerurile şi turnurile DCA, către complexul întins din

Comitium, aflat chiar în inima districtului, iar Bryce spre Templul Lunei, care era la trei străzi depărtare.

Danika își întoarse capul spre străzile din spatele lui Bryce.

- Ne vedem acasă, bine?

- Ai grijă.

Bryce răsuflă, încercând să scape de neliniștea care o încerca.

- Știu cum să am grijă de mine, B!

Dar în ochii Danikăi se citea afecțiunea - o gratitudine care o copleșea pe Bryce - pentru simplul fapt că exista cineva căruia îi păsa dacă trăiește sau moare.

Sabine era un om de nimic. Nu scosese nici măcar un cuvânt despre cine ar fi putut să fie tatăl Danikăi - așa că Danika crescuse fără nimeni alături, cu excepția bunicului ei, care era prea bătrân și mult prea retras ca să o poată cruța pe Danika de cruzimile mamei ei.

Bryce își înclină capul spre DCA.

- Succes! Nu scoate din sărite prea mulți oameni.

- Știi bine că asta voi face.

Danika avea pe chip un zâmbet care nu i se reflecta și în privire.

Capitolul 3

Când ajunse acasă, Bryce găsi deja Haita Diavolilor în apartamentul ei.

Nu avusese cum să rateze râsetele gâlgâite care o întâmpinaseră chiar înainte de a ajunge la etajul al doilea, precum și zgomotele canine de amuzament. Ambele continuaseră în timp ce urca ultimul etaj, Bryce zicându-și în tot acest timp că planurile ei pentru o seară liniștită pe canapea fuseseră spulberate.

Scoțând pe gură o serie de înjurături care ar fi făcut-o mândră pe mama ei, Bryce deschise cu cheia ușa de fier vopsită în albastru a apartamentului, luându-și sufletu-n dinți ca să dea piept cu avalanșa de șefie și aroganță și cu zgomotul general din toate aspectele vieții ei. Și aici se gândea doar la Danika. Iar haita Danikăi transforma toate acestea într-o formă de artă. În mare parte pentru că o considerau pe Bryce ca una de-a lor, deși ea nu avea pe gât tatuajul cu sigiliul lor.

Uneori îi părea rău pentru viitorul partener al Danikăi, oricine ar fi urmat să fie acela. Bietul de el nu avea să știe ce l-a lovit după ce se lega de ea. Asta doar dacă nu cumva și el avea să fie lup, deși Danika era la fel de puțin interesată să se cupleze cu un lup pe cât era și Bryce. Cu alte cuvinte: nici în ruptul capului!

Bryce împinse puternic cu umărul în ușă - muchiile ei strâmbe se blocau adesea, în mare parte mulțumită neastâmpărului dracilor împielițați care erau acum împrăștiați pe mai multe fotolii și canapele deșelate - și oftă, trezindu-se fixată de șase perechi de ochi. Și de șase rânjete.

- Cum a fost meciul?

Adresă întrebarea întregii camere, aruncându-și cheile într-un bol de ceramică puțin într-o șuie, pe care Danika îl făcuse fără să se străduiască prea mult la un curs de olărit din facultate. Nu aflase nimic de la Danika în legătură cu întâlnirea referitoare la Briggs în afara unui generic *Îți povestesc acasă.*

Nu avea cum să-i fi mers prea rău de vreme ce Danika ajunsese la meciul de sunball. Îi trimisese chiar și o fotografie cu toată gașca în fața terenului, cu Ithan mic în fundal, doar o siluetă cu cască.

Apoi îi apăruse pe ecran un mesaj de la jucătorul-vedetă însuși: *Data viitoare ai face bine să vii cu ei, Quinlan.*

Îi scrisese și ea: *Puiului de lup îi e dor de mine?*

Știi bine, îi răspunsese Ithan.

- Am câștigat! zise Connor leneș, din colțul în care se întinsese, în locul *ei* preferat de pe canapea.

Purta tricoul lui gri, cu logoul echipei de sunball a UOS, destul de boțit cât să îi arate forma mușchilor și pielea aurie.

- Ithan a dat golul câștigător!

Bronson purta încă o geacă argintie cu albastru, cu *Holstrom* scris pe spate.

Fratele mai mic al lui Connor, Ithan, era membru neoficial în Haita Diavolilor. Întâmplarea făcea ca Ithan să fie și cea de-a doua persoană în topul preferințelor lui Bryce, după Danika. Mesajele dintre ei erau o înlănțuire nesfârșită de tachinări și replici sarcastice, schimburi de poze și comentarii amuzante despre aerele de șef ale lui Connor.

- Din nou?

Bryce își aruncă din picioare pantofii alb-perlat cu tocuri de zece centimetri.

- Ithan nu poate și el să împartă gloria cu ceilalți băieți?

De obicei, Ithan stătea chiar acolo, pe canapea, lângă fratele lui, obligând-o pe Bryce să se înghesuie între ei, în timp ce urmăreau cine știe ce program era la televizor, dar în serile în care avea meci, alegea să petreacă alături de colegii lui de echipă.

Connor păstră un început de zâmbet în colțul gurii în timp ce Bryce îi înfruntă privirea, privindu-l în ochi mai mult decât majoritatea ar fi considerat înțelept. Cei cinci tovarăși de haită, dintre care doi încă în formă de lup, șfichiuind din cozile stufoase, își ținură înțelepți gurile și boturile închise.

Toată lumea știa că, dacă nu ar fi fost Danika, Connor ar fi fost Alfa în Haita Diavolilor. Însă Connor nu era ranchiunos. Ambițiile lui nu erau de așa natură. Spre deosebire de ale lui Sabine.

Bryce împinse geanta pentru dans pe care o avea de rezervă ca să își facă loc pentru poșetă și îi întrebă pe lupi:

– La ce vă uitați în seara asta?

Oricare ar fi fost răspunsul, ea era deja hotărâtă să se retragă în camera ei, cu un roman de dragoste în brațe. Și să închidă ușa.

Nathalie, care răsfoia pe canapea o revistă cu bârfe despre vedete, nici măcar nu își ridică fruntea când îi răspunse:

– O chestie nouă de procedură legală despre un grup de lei care atacă o corporație diabolică a Feelor.

– Sună precum ceva ce ar putea lua toate premiile!

Bronson mormăi dezaprobator. Preferințele acestui tip masiv se îndreptau mai mult spre filme de artă și documentare. Deloc surprinzător, lui nu i se permitea niciodată să aleagă programul pentru Noaptea în Haită.

Connor își trecu degetul bătătorit peste brațul rotund al canapelei.

– Ai ajuns târziu acasă.

– Eu am un job. Poate ar trebui să faci și tu rost de unul. Nu mai sta ca o lipitoare pe canapeaua mea.

Ceea ce zicea Bryce nu era tocmai cinstit. În calitate de secund al Danikăi, Connor era cel care o susținea pe aceasta.

Pentru a păstra orașul în siguranță, el ucisese, torturase și mutilase, apoi ieșise din nou și făcuse aceleași lucruri de la capăt, și asta înainte ca luna să apună.

Nu se plângea niciodată. Nici unul dintre ei nu o făcea. Ce rost are să te văicărești? îi spusese Danika atunci când Bryce o întrebase cum rezista brutalităților, atunci când nu ai altă soluție decât să te alături Auxiliarului? Metamorfii care se năsteau în specii prădătoare erau predestinați unor anumite grupuri Aux înainte de a se naște.

Bryce încercă să nu se uite la lupul cu coarne tatuat pe o parte a gâtului lui Connor - dovada unei vieți predestinate aservirii. Dovada loialității lui eterne față de Danika și de Haita Diavolilor, față de Aux.

Connor o privi din cap până în picioare, cu acel început de zâmbet. Asta o făcu pe Bryce să strângă din dinți.

- Danika e în bucătărie. Mănâncă jumătate din pizza, înainte să avem și noi ocazia să luăm o gură.

- *Ba nu!* se auzi replicând cu gura plină.

Zâmbetul lui Connor crescu.

Bryce își pierdu respirația pentru câteva clipe în fața zâmbetului, a luminii păcătoase din ochii lui.

Restul haitei rămase conștiincios concentrată asupra televizorului, cu toții prefăcându-se că urmăresc știrile de seară.

Bryce înghiți în sec și îl întrebă:

- E ceva ce ar trebui să știu?

În traducere: Întâlnirea cu Briggs a fost un dezastru?

Connor știa ce voia ea să spună. Știa întotdeauna. Făcu un semn din cap spre bucătărie:

- Ai să vezi.

Traducerea: *Nu a fost prea grozav.*

Bryce tresări și reuși în cele din urmă să își ia ochii de la el ca să pornească spre bucătărioară. Îi simțea privirea lui Connor, ațintită asupra ei, la fiecare pas.

Și poate că își legănă șoldurile. Un picuț doar.

Într-adevăr, Danika își îndesa o bucată de pizza în gură și făcu ochii mari când o văzu pe Bryce, ca să o avertizeze

să își țină gura. Bryce înțelese ruga nerostită și dădu doar ușor din cap.

O cutie de bere pe jumătate goală își scurgea condensul pe blatul de bucătărie din plastic de care stătea rezemată Danika, cu cămașa ei împrumutată din satin asudată în jurul gâtului. Coada împletită îi atârna pe umărul suplu, cu cele câteva șuvițe colorate neobișnuit de șterse. Chiar și pielea ei albă, de obicei îmbujorată de culoare și sănătate, părea cenușie.

Adevărul era că primele-lumini proaste de la bucătărie – două becuri chioare – nu erau tocmai flatante, în orice caz, dar... Bere. Mâncare. Haita care păstra distanța. Și acel gol, acea oboseală din privirea prietenei ei – da, se întâmplase ceva la acea întâlnire.

Bryce trase de ușa de la frigider și își scoase și ea o bere. Fiecare membru al haitei avea preferințele lui și cum erau predispuși să își facă apariția oricând aveau chef, frigiderul era plin cu sticle, cutii și cu o cană în care ar fi putut să jure că era... mied? Aceea trebuie să fi fost a lui Bronson.

Bryce apucă una dintre cutiile preferate ale lui Nathalie – o bere spumoasă, cu gust lăptos și mult hamei – și o desfăcu.

– Briggs?

– Eliberat în mod oficial. Micah, Regele Toamnei și Oracolul au sucit și răsucit pe toate părțile fiecare lege și nu au putut să găsească nici o cale de a-l reține. Ba chiar Ruhn i-a și cerut lui Declan să apeleze la căutările lui tehnologice sofisticate și tot nu a găsit nimic. Sabine i-a ordonat Haitei Lunii Scitice să îl supravegheze pe Briggs în noaptea asta, alături de câțiva din Legiunea 33.

Haitele aveau o noapte pe săptămână în care erau obligate să își ia liber, iar acum era rândul Haitei Diavolilor – nu se negocia. Altfel, Bryce știa că Danika ar fi fost pe afară, urmărindu-i lui Briggs fiecare mișcare.

– Deci sunteți toți de acord. Cel puțin asta este bine.

– Da, bine până când Briggs va arunca pe cineva sau ceva în aer.

Danika își scutură capul cu dezgust.

– E o porcărie.

Bryce își cercetă prietena cu atenție. Colțurile gurii încordate, ceafa asudată.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu s-a întâmplat nimic.

Cuvintele fuseseră rostite prea repede pentru a fi crezute.

– Te preocupă ceva. Chestiunile cum e aceasta care îl implică pe Briggs sunt serioase, dar tu îți revii întotdeauna.

Bryce făcu ochii mici.

– Ce îmi ascunzi?

Danikăi îi strălucir ă ochii.

– Nimic.

Trase o duș că din bere. Răspunsul putea fi unul singur.

– Să înțeleg că Sabine a fost în formă de zile mari în după-amiaza aceasta.

Danika nu zise nimic, mușcă doar din bucata ei de pizza.

Bryce înghiți două guri pline de bere, urmărind-o pe Danika cum cercetează cu o privire goală dulapurile turcoaz de deasupra blatului de bucătărie, care aveau vopseaua sărită pe la colțuri.

Prietena ei mestecă încet, apoi zise, cu gura plină de pâine și brânză.

– Sabine m-a încolțit după întâlnire. Chiar în holul din fața biroului lui Micah. În așa fel încât toată lumea să o audă cum îmi spune că doi studenți de la Universitatea din Orașul Semilunii au fost uciși lângă Templul Lunei săptămâna trecută în timpul penei de curent. Tura mea. Secția mea. Vina mea.

Bryce se crispă.

– Le-a luat o săptămână ca să afle despre asta?

– Așa se pare.

– Cine i-a ucis?

Studenții de la Universitatea din Orașul Semilunii erau *tot timpul* prin Piața Veche și cauzau tot timpul numai probleme. Chiar și în calitatea de foste studente, Bryce și Danika deplângeau adesea faptul că nu exista un gard electric înalt până la cer, care să îi îngrădească pe studenții UOS în bucata lor de

oraș. Măcar pentru a-i opri de la a mai vomita și a-și face nevoile peste tot prin Piața Veche, în fiecare noapte de vineri și dimineață de sâmbătă.

Danika mai trase o dușcă.

– Nu am nici o idee cine a făcut-o.

O trecu un fior, ochii ei de caramel întunecându-se.

– Chiar dacă mirosul lor ne spunea că sunt oameni, ne-a luat douăzeci de minute ca să identificăm cine erau. Au fost sfâșiați în bucăți și parțial devorați.

Bryce încercă să își reprime imaginea.

– Motive?

Danikăi îi pulsau venele gâtului.

– Din nou, nici o idee. Însă Sabine mi-a spus în fața tuturor exact ce credea despre un astfel de măcel, care a avut loc pe tura mea.

– Primul ce a avut de spus despre asta?

– Nimic. Bătrânul a adormit în timpul întâlnirii, iar Sabine nu s-a deranjat să îl trezească înainte de a mă încolți.

Nu mai era mult de-acum, toată lumea spunea asta – era doar o chestiune de un an sau doi până când actualul Prim al lupilor, în vârstă de aproape patru sute de ani, avea să treacă râul Istros spre Cantonul Oaselor pentru somnul de veci. Barca neagră nu avea cum să se încline în cazul lui, în timpul ritualului final – sufletul lui nu avea cum să fie considerat nedemn și sacrificat râului. El urma să fie primit în regatul Regelui din Adâncuri, avea să fie lăsat să acosteze pe țărmurile lui acoperite de ceață... și apoi avea să înceapă domnia lui Sabine.

Zeii să apere și să păzească!

– Știi, nu e vina ta.

Bryce deschise două dintre cele mai la îndemână cutii de pizza. Una cu carne, salam și cârnați. Cealaltă cu cărnuri uscate și brânzeturi împuțite – alegerea lui Bronson, fără îndoială.

– Știu! mormăi Danika.

Bău și ultima picătură de bere, apoi dădu drumul sticlei în chiuvetă și se îndreptă spre frigider ca să mai ia una. Fiecare mușchi din corpul ei zvelt părea încordat – părea gata să

izbucnească în orice clipă. Trânti ușa de la frigider și se rezemă de ea. Nu se uită în ochii lui Bryce atunci când șopti:

- Eram la trei străzi depărtare în acea noapte. Trei. Și nu am auzit, văzut sau mirosit nimic când au fost sfâșiați.

Bryce își dădu brusc seama de tăcerea din camera alăturată. Un auz ascuțit, atât în formă de lup, cât și omenească, îți dădea *dreptul* să tragi cu urechea.

Puteau încheia conversația mai târziu.

Bryce desfăcu și celelalte cutii de pizza, survolând peisajul culinar.

- N-ar fi bine să le curmi suferința și să îi lași să ia câte o felie înainte să razi tu tot?

Odată avusese plăcerea de a o vedea pe Danika consumând trei plăcinte mari la o singură masă. În dispoziția în care se afla, Danika ar fi putut ușor să își depășească recordul.

- Te rugăm, lasă-ne să mâncăm! s-a auzit vocea adâncă a lui Bronson, implorând din cealaltă cameră.

Danika trase o dușcă din sticla ei de bere.

- Treceți încoace, potăilor!

Lupii se grăbiră să o asculte.

În agitația care urmă, Bryce sfârși aproape una cu peretele din bucătărie, calendarul lunar prins de acesta boțindu-se în spatele ei.

La naiba - iubea acel calendar: *Cei mai sexy burlaci din Orașul Semilunii: ediția cu haine opționale.* Luna aceasta avea cel mai chipeș daemonaki pe care îl văzuse vreodată: piciorul lui rezemat de un scaun era singurul lucru care făcea ca să nu se vadă chiar *totul.* Îndreptă cutele noi de pe pielea bronzată, de pe mușchii și coarnele întoarse, iar apoi se întoarse ca să le arunce o privire urâtă lupilor.

La câțiva pași, Danika stătea în mijlocul haitei ei, ca o piatră într-un râu. Rânji spre Bryce.

- Vreo noutate în vânătoarea ta după Corn?

- Nu.

- Jesiba trebuie să fie încântată.

Bryce se strâmbă.

– Copleșită de bucurie.

O văzuse pe Jesiba pentru două minute în acea după-amiază, înainte ca farmazoana să o amenințe că o va transforma în măgar și apoi să dispară, într-un sedan condus de șofer, zeii știu unde. Poate că avea de rezolvat ceva pentru Regele din Adâncuri și Casa lui întunecată.

Danika rânji.

– Parcă aveai o întâlnire cu... cum-îl-cheamă?

Bryce tresări.

– Rahat. Rahat! Da!

Se strâmbă când văzu ce oră arăta ceasul de la bucătărie.

– Într-o oră.

Connor, care își luase o cutie întreagă de pizza doar pentru el, se încordă. Își exprimase clar părerea despre iubitul bogătaș al lui Bryce încă de când aceasta se cuplase cu el, cu două luni în urmă. La fel de clar se exprimase și Bryce când îi spusese că nu dădea doi bani pe părerile lui Connor în legătură cu viața ei amoroasă.

Bryce privi spatele musculos al lui Connor, în timp ce acesta ieșea pe ușă, rotindu-și umerii lați. Danika se încruntă. Nu îi scăpa nimic, niciodată.

– Trebuie să mă îmbrac! se bosumflă Bryce. Iar numele lui este Reid și tu știi asta.

Un zâmbet lupesc.

– Reid e un nume al dracului de stupid.

– Unu la mână: *eu* cred că este un nume sexy. Și doi, *Reid* este sexy.

Zeilor, Reid Redner era fierbinte ca Hel. Deși sexul era... bunicel. Standard. Avusese orgasm, dar fusese nevoită să muncească pentru el. Și nu la modul în care îi plăcea uneori să o facă, ci ceva de genul: *Mai încet, Pune-o acolo, Putem schimba poziția?* Dar se culcase cu el doar de două ori. Și își zicea că e nevoie de timp ca să găsești ritmul potrivit cu un partener. Chiar dacă...

Danika o zise de-a dreptul:

– Dacă își mai apucă telefonul ca să își verifice mesajele înainte să își scoată bine scula din tine, te rog să ai demnitatea de a-i da un șut în boașe și de a te întoarce acasă la mine.

– Ce dracu', Danika! sâsâi Bryce. Mai tare nu poți să vorbești?

Lupii amuțiseră. Se opriseră chiar și din mestecat. Apoi se porniră din nou, plescăind demonstrativ de tare.

– Măcar are un job bun.

Danika, cu brațele ei subțiri încrucișate – brațe care ascundeau o forță extraordinară, feroce – îi aruncă o privire cu subînțeles. O privire care spunea: *Da, unul pe care i l-a dat tăticul lui.* Bryce adăugă:

– Cel puțin el nu e vreun derbedeu psihotic care să-mi ceară un maraton sexual de trei zile și apoi să-mi spună că sunt perechea lui, să mă închidă în casă și să nu-mi mai dea drumul afară niciodată.

Tocmai de aceea Reid – Reid cel uman și bunicel la sex – era perfect.

– Ți-ar prinde bine un maraton de sex! observă Danika veselă.

– Tu ești de vină, știi asta.

Danika își flutură mâna.

– Da, da. Prima și ultima mea greșeală: să vă aranjez vouă întâlnirea.

Danika îl știa pe Reid de la serviciul de securitate cu jumătate de normă pe care îl făcea pentru afacerea tatălui lui – o companie uriașă de magi-tehnologie din Districtul Central al Afacerilor. Danika pretindea că munca pe care o făcea era prea plictisitoare pentru a se deranja să o explice, însă se plătea suficient de bine încât nu o putea refuza. Și pe lângă asta, era un job pe care ea îl *alesese*. Nu ca existența de toate zilele în care fusese azvârlită. Așa că, printre patrulări și îndatoriri față de Aux, Danika se ducea adesea într-un zgârie-nor impunător din DCA – prefăcându-se că are șansa de a avea o viață normală. Nu se mai pomenise ca un membru din Aux să aibă un al doilea job – mai ales în calitate de Alfa – însă Danika făcea lucrurile să meargă.

Nu strica faptul că toată lumea își dorea o bucată din Industriile Redner zilele astea. Micah Domitus însuși era un investitor major în experimentele lor revoluționare. Nu era ceva ieșit din comun, având în vedere că Guvernatorul investea în multe locuri, de la tehnologie la viticultură și școli, dar, de vreme ce Micah era mereu pe lista neagră a lui Sabine, faptul că o putea scoate din sărite pe mama ei lucrând la o companie deținută de un om pe care îl susținea era poate pentru Danika ceva mai reconfortant decât sentimentul dat de exercitarea liberului arbitru și de salariul generos.

Danika și Reid se nimeriseră la aceeași prezentare într-o după-amiază, cu luni în urmă - exact în perioada în care Bryce fusese singură și disperată. Danika îi dăduse numărul lui Bryce lui Reid din disperarea de a-și păstra întreagă sănătatea mentală.

Bryce își netezi rochia cu mâna.

- Trebuie să mă schimb. Păstrează-mi și mie o felie.

- Nu ieși la cină?

Bryce se strâmbă.

- Mda. La unul dintre restaurantele acelea de fițe, unde îți întind un mousse de somon pe un biscuit și zic că asta-i masa.

Pe Danika o trecură fiorii.

- Atunci ai face bine să îți faci plinul înainte să pleci.

- O felie!

Bryce punctă, arătând cu degetul spre Danika.

- Să nu uiți de felia mea.

Își îndreptă privirea spre singura cutie care mai rămăsese și apoi ieși din bucătărie.

Toți cei din Haita Diavolilor erau acum în formă umană - cu excepția Zeldei - cu cutiile de pizza balansate pe genunchi sau întinse pe covorul albastru, tocit. După cum bănuise, Bronson bea mied din cana lui de ceramică, cu ochii lui căprui ațintiți asupra știrilor de seară. Începură să curgă reportajele despre eliberarea lui Briggs - însoțite de imagini încețoșate cu bărbatul de rasă umană în timp ce era escortat din închisoare într-o salopetă albă. Cel sau cea care avea

telecomanda schimbă repede canalul, trecând la un documentar despre delta Râului Negru.

Nathalie îi aruncă un rânjet plin de subînțeles lui Bryce în timp ce se îndrepta spre dormitorul care se afla în celălalt capăt al sufrageriei. Of, Bryce n-avea să scape prea curând de bârfulița despre prestanța lui Reid în dormitor. Mai ales când era convinsă că Nathalie se va asigura că va spune povestea astfel încât să reflecte cumva priceperea lui Bryce.

– Nici să nu-ncepi! o avertiză Bryce.

Nathalie își strânse buzele pungă, de parcă abia și-ar fi putut ține înlăuntru hohotul răutăcios. Părul ei negru și mătăsos părea să tremure din cauza efortului de a-și reține râsul, iar ochii de onix aproape îi străluceau.

Bryce ignoră cu bună-știință privirea grea, de aur incandescent, a lui Connor, care o urmărea prin cameră.

Lupii. Ai naibii lupi, care își băgau nasul în treburile ei.

Nu aveai cum să îi confunzi cu oamenii, deși aveau o formă aproape identică. Prea înalți, prea musculoși, prea preciși. Chiar și felul în care mușcau din feliile de pizza, cu fiecare mișcare calculată și grațioasă, era un mod tăcut de a-ți semnala ce ar fi putut face oricui le-ar fi stat împotrivă.

Bryce păși peste picioarele lungi ale lui Zach, întinse, și evită cu grijă coada albă ca zăpada a Zeldei, care stătea întinsă pe covor, lângă fratele ei. Lupii albi, frați gemeni, amândoi subțiri și bruneți în formă umană, erau de-a dreptul înspăimântători atunci când se transformau. Fantomele – porecla rostită în șoaptă îi urma pretutindeni.

Așa că, da. Bryce se străduia din răsputeri să nu o calce pe Zelda pe coadă.

Thorne cel puțin îi aruncă lui Bryce un zâmbet înțelegător din fotoliul din piele pe jumătate ros în care stătea, lângă televizor, cu șapca lui de sunball întoarsă cu cozorocul la spate. El era singura persoană din apartament care înțelegea cât de băgăcioasă putea fi uneori haita. Și căruia îi păsa la fel de mult de toanele Danikăi. Și de cruzimea lui Sabine.

Un Omega, așa cum era Thorne, nu prea avea șanse să fie băgat în seamă de un Alfa ca Danika. Nu că Thorne ar fi insinuat vreodată ceva vreunuia dintre ei. Însă Bryce observase atracția gravitațională care părea să apară ori de câte ori Danika și Thorne erau în aceeași cameră, de parcă ar fi fost două stele care se învârt una în jurul celeilalte.

Din fericire, Bryce ajunse în dormitor fără să primească vreun fel de comentarii legate de bărbăția așa-zisului ei iubit și închise ușa în urma ei ferm, transmițându-le astfel că pot să se ducă dracu'.

Făcu abia trei pași până la dulapul ei verde, deșelat, și râsetele zguduiră apartamentul. O secundă mai târziu fură amuțite de un mârâit nu tocmai uman. Adânc și zguduitor și de-a dreptul letal.

Nu era al Danikăi, mârâitul ei era încarnarea morții, calm, răgușit și rece. Acesta era al lui Connor. Temperamental și plin de fierbințeală și pasiune.

Bryce făcu un duș ca să scape de praful și murdăria care păreau să o acopere ori de câte ori făcea pe jos drumul de la apartament la clădirea îngustă de gresie pe care o ocupa Griffin Antichități.

Câteva agrafe prinse cu grijă rezolvară lipsa de vitalitate de care părea să sufere de obicei părul ei greu, de culoarea vinului roșu, la sfârșitul zilei. Apoi aplică repede un strat proaspăt de rimel ca să dea din nou viață ochilor ei de chihlimbar. De la duș la momentul în care își strecură în picioare pantofii stiletto negri, se însumară doar douăzeci de minute.

Era dovada, își dădu seama, a cât de puțin îi păsa de întâlnire. Ce naiba, petrecea o oră ca să își facă părul și machiajul în fiecare dimineață. Nemaipunând la socoteală dușul de treizeci de minute ca să aibă timp pentru a se face strălucitoare, proaspăt epilată și hidratată. Dar douăzeci de minute? Pentru o cină la Perla & Roza?

Da, Danika avea dreptate. Și Bryce știa că nemernica se uita la ceas și că avea probabil să o întrebe dacă pregătirea scurtă reflecta durata în care Reid putea performa.

Bryce aruncă o privire urâtă în direcția lupilor care se aflau în spatele ușii de la dormitorul ei confortabil, înainte de a-și roti privirea în jurul colțului ei de rai. Toți pereții erau îmbrăcați în postere de la spectacolele legendare ale Baletului din Orașul Semilunii. Mai demult își închipuia că este și ea printre Vanirii grațioși, înflorind pe scenă în piruetă după piruetă sau făcând publicul să verse o lacrimă cu o scenă sfâșietoare. Mai demult își închipuia că ar putea exista un loc pentru o femeie pe jumătate om pe acea scenă.

Chiar dacă i se spusese, iar și iar, că *nu are corpul potrivit*, asta nu o împiedicase să iubească dansul. Nu împiedicase acel entuziasm năvalnic, atunci când urmărea o reprezentație în direct, să o cuprindă, nu o oprise să ia lecții de dans pentru amatori după muncă sau să urmărească dansatorii de la BOL așa cum Connor, Ithan și Thorne urmăreau echipele sportive. Nimic nu avea să o împiedice vreodată să își dorească acea senzație de zbor pe care o regăsea atunci când dansa, fie la ore sau în club, ori chiar pe stradă.

Cel puțin Juniper nu se dăduse bătută. Se hotărâse să își asume o luptă lungă, să demonstreze că un faun putea să sfideze normele și să urce pe o scenă care fusese creată pentru Fee, nimfe și silfi. Să le arate tuturor de ce este în stare. Și asta și făcuse.

Bryce scăpă un oftat prelung. Trebuia să plece. Până la Perla & Roza era un drum de douăzeci de minute și, cu acele tocuri, făcea douăzeci și cinci. Nu avea sens să ia un taxi prin mijlocul haosului și busculadei de joi seara din Piața Veche, pentru că mașina avea să stea pur și simplu pe loc.

Își înfipse în ureche niște cercei cu perle, sperând într-o oarecare măsură că ar putea adăuga ceva clasă unei rochii care ar fi putut să fie considerată puțin scandaloasă. Dar avea douăzeci și trei de ani, așa că ar fi trebuit să profite de trupul ei cu forme generoase. Zâmbi în trecere picioarelor ei aurii și se întoarse în fața oglinzii înalte rezemate de perete ca să își admire curba fundului în rochia gri mulată. Umbra textului de la tatuajul ei nou, care încă o ustura, se

întrezărea la spate, din rochia adânc decoltată. Apoi Bryce păși înapoi spre sufragerie.

Danika dădu drumul unui râs diabolic, care acoperi emisiunea despre natură pe care lupii o urmăreau.

– Fac pariu pe cincizeci de bani de argint că gorilele n-au să te lase să intri pe ușă îmbrăcată așa.

Bryce îi arătă degetul mijlociu prietenei ei în timp ce haita chicotea.

– Îmi cer scuze dacă te fac să te simți prost din cauza fundului tău osos, Danika.

Thorne râse.

– Cel puțin Danika compensează cu o personalitate de învingătoare.

Bryce îi zâmbi ironic chipeșului Omega.

– Așa se explică probabil de ce eu am o întâlnirea și ea nu a mai ieșit cu nimeni de... cât era? Trei ani?

Thorne făcu cu ochiul, privirea lui albastră alunecând spre chipul încruntat al Danikăi.

– Asta trebuie să fie.

Danika se întinse în fotoliu și își rezemă picioarele goale de măsuța de cafea. Fiecare unghie era pictată într-o altă culoare.

– Au trecut doar doi ani! mormăi. Măgarilor!

Bryce o mângâie pe părul mătăsos în drum spre ușă. Danika se repezi să o muște de degete, arătându-și dinții strălucitori.

Bryce intră în bucătăria mică chicotind. Cotrobăi prin dulapurile de sus, sticlăria zornăind în timp ce căuta...

Ah. Ginul.

Trase o dușcă. Apoi încă una.

– Te așteaptă o noapte grea?

Connor se rezemase de ușa de la bucătărie, cu brațele încrucișate deasupra pectoralilor musculoși.

Lui Bryce îi alunecase un strop de gin pe bărbie. Evită în ultima clipă să își șteargă rujul roșu-păcătos de pe buze cu palma și, în schimb, îl tamponă ușor cu un șervețel care rămăsese de la comanda de pizza. Așa, ca o persoană cu maniere.

Nuanța asta de ruj ar trebui să se numească Sex Oral, îi zisese Danika prima oară când Bryce o purtase. *Pentru că este singurul lucru la care se va gândi orice bărbat atunci când te vei da cu ea.* Într-adevăr, ochii lui Connor coborâră jos, asupra buzelor ei. Așa că Bryce spuse pe cât de nonșalant putu:

- Știi bine că îmi place să mă bucur de serile mele de joi. De ce n-aș începe mai devreme?

Se ridică pe vârful degetelor ca să pună sticla de gin la loc, în dulapul de sus, tivul rochiei ridicându-i-se periculos de sus. Connor își ațintì privirea asupra tavanului, studiindu-l de parcă ar fi fost ceva extraordinar de interesant. Își întoarse privirea asupra ei doar după ce reveni cu picioarele pe pământ. În cealaltă cameră, cineva dăduse asurzitor de tare volumul de la televizor.

Mersi, Danika.

Nici măcar auzul de lup nu putea să răzbată prin acea cacofonie de sunete ca să tragă cu urechea.

Buzele lui senzuale fremătară ușor, dar Connor rămase în ușă.

Bryce înghiți, întrebându-se cât de rău ar fi să potolească arsura ginului cu berea caldă pe care și-o lăsase pe blatul de bucătărie.

Connor începu:

- Uite! Ne cunoaștem de ceva timp...

- Ăsta e un discurs repetat?

Connor se îndreptă, culoarea năpădindu-i obrajii. Secundul din Haita Diavolilor, cea mai temută și letală unitate din Aux, roșea.

- Nu.

- Mie mi-a sunat ca o introducere repetată.

- Mă lași să te invit la o întâlnire sau trebuie să mă cert cu tine în legătură cu felul în care frazez mai întâi?

Bryce pufăi, însă stomacul i se făcuse ghem.

- Eu nu ies cu lupi.

Connor îi aruncă un zâmbet cuceritor.

- Fă o excepție.

– Nu.

Însă Bryce zâmbea ușor.

Connor îi răspunse cu aroganța pe care doar un nemuritor prădător o poate avea:

– Mă vrei. Eu te vreau. Simțim asta de ceva vreme și faptul că te joci cu bărbații ăștia umani nu te-a făcut deloc să uiți asta, nu-i așa?

Așa era. Însă, în ciuda inimii care îi bubuia în piept, îi spuse calm:

– Connor, nu ies cu tine. Danika este destul de autoritară. Nu am nevoie de încă un lup, mai ales de un *mascul*, care să încerce să îmi controleze viața. Nu mai am nevoie de nici un Vanir care să se amestece în treburile mele.

Ochii aurii îi păliră.

– Nu sunt tatăl tău.

Connor nu se referea la Randall.

Bryce se îndreptă spre el. Și spre ușa de la apartament care se afla în spatele lui. Avea să întârzie.

– Nu are nimic de-a face cu asta... cu tine. Răspunsul meu este nu.

Connor nu se clinti și ea se opri la doar câțiva centimetri de el. Chiar și cu pantofi cu tocuri în picioare, chiar dacă era mai înaltă decât media, Connor o domina. Domina întregul spațiu doar respirând.

Exact ca orice nenorocit de Alfa. Așa cum o dominase tatăl ei Fee pe Ember Quinlan, o fată de nouăsprezece ani. O urmărise, o sedusese și încercase să o subjuge, posesivitatea lui fiind atât de mare încât în clipa în care Ember își dăduse seama că îi purta copilul – că era însărcinată cu Bryce – fugise înainte ca el să simtă adevărul și să o închidă în vila lui din CviRo până când ea avea să îmbătrânească, iar el să își piardă interesul.

Ceea ce nu era ceva ce Bryce își permitea să ia în considerare. Nu după ce își făcuse testele de sânge și ieșise din biroul vrăjidoctoriței știind că a moștenit de la tatăl ei Fee mai mult decât părul roșu și urechile ascuțite.

Într-o zi avea să fie nevoită să își îngroape mama, să îl îngroape și pe Randall.

Ceea ce era de așteptat, în cazul oamenilor. Însă faptul că ea avea să mai trăiască pentru câteva secole, având doar fotografii și înregistrări care să îi amintească de chipul și vocea lor, o făcea să simtă un gol în stomac.

Ar fi trebuit să mai bea un pahar de gin.

Connor rămăsese nemișcat în ușă.

– O singură întâlnire nu mă va face să am o criză teritorială. Nici măcar nu trebuie să fie o întâlnire. Doar o ieșire... la pizza.

Connor încheie aruncând o privire la cutiile învârfuite.

– Noi doi ieșim tot timpul.

Era adevărat – în nopțile în care Danika era chemată să se întâlnească cu Sabine și cu ceilalți comandanți Aux, el îi aducea adesea mâncare sau se întâlneau la vreunul dintre restaurantele care garniseau cartierul ei animat.

– Dacă nu este vorba despre o întâlnire, atunci cu ce e diferit?

– Ar fi vorba de o simulare. Pentru o întâlnire! zise Connor printre dinți.

Bryce își ridică o sprânceană.

– O întâlnire pentru a mă decide dacă vreau să mă întâlnesc cu tine?

– Ești imposibilă.

Împinse tocul ușii.

– Ne vedem mai târziu.

Zâmbind în sinea ei, Bryce îl urmări pe Connor cum iese din bucătărie, strâmbându-se la monstruozitatea de televizor asurzitor pe care lupii îl priveau cu toții cu foarte, foarte mare atenție.

Până și Danika știa că în cazul lui Connor existau niște limite până la care te puteai întinde fără consecințe serioase.

Pentru o clipă, Bryce se gândi dacă nu ar fi mai bine să îl apuce pe Secund de umăr și să îi explice că ar fi de preferat să-și găsească o parteneră lup, dulce și de treabă, care să vrea să aibă o târlă de pui și că în fapt nu își dorea o fată care era distrusă într-o mie de feluri, căreia îi plăcea încă să petreacă

până când ajungea ca o studentă UOS, care vomită pe o alee lăturalnică și care nu este cu totul sigură că poate iubi pe cineva, nu când Danika era singura de care avea cu adevărat nevoie până la urmă.

Dar nu îl apucă pe Connor și, până ca Bryce să își pescuiască cheile din bolul de lângă ușă, el se afundase pe canapea – din nou, în locul ei –, cu privirea ațintită asupra ecranului.

– Pa! zise ea, fără să se adreseze cuiva anume.

Danika îi întâlni privirea din celălalt capăt al camerei. Avea ochii încă îngânduraţi, dar părea ușor amuzată. Îi făcu cu ochiul.

– Aprinde-o, păpușo!

– Aprinde-o, măgărițo!

Replica de rămas-bun i se rostogoli de pe buze cu ușurința cuvintelor folosite timp de ani de zile.

Însă completarea Danikăi, „Te iubesc!", o făcu pe Bryce să ezite în holul soios, cu mâna pe clanță.

Îi luaseră câțiva ani Danikăi să spună acele cuvinte și chiar și acum le folosea cu parcimonie. Inițial, Danikăi nu îi plăcuse deloc atunci când Bryce i le spusese ei – chiar dacă Bryce îi explicase că ea își petrecuse întreaga viață spunându-le, ca să se asigure. Ca să se asigure pentru cazul în care nu ar mai fi apucat să își ia rămas-bun de la oamenii care contau cel mai mult pentru ea. Fusese nevoie să treacă printr-una dintre aventurile lor mai riscante – care implicase o motocicletă distrusă și pistoale ațintite la tâmplă – pentru ca Danika să murmure cele două cuvinte, însă cel puțin acum le spunea. Uneori.

Nu era vorba despre eliberarea lui Briggs. Sabine trebuie să-i fi făcut ceva cu adevărat teribil Danikăi.

Tocurile lui Bryce țăcăniră pe podeaua de gresie tocită în timp ce se îndrepta spre scările de la capătul holului. Poate că ar fi trebuit să anuleze întâlnirea cu Reid. Ar fi putut să ia niște găletușe cu înghețată de la magazinul din colț și să se cuibărească în pat cu Danika în timp ce urmăreau comediile lor romantice cu intrigi absurde.

Poate că o va suna pe Fury ca să vadă dacă i-ar putea face o scurtă vizită lui Sabine.

Însă... n-ar fi putut niciodată să îi ceară asta lui Fury. Fury nu amesteca lucrurile profesionale cu viața lor personală, iar ele știau că nu trebuie să pună întrebări. Juniper era singura care făcea excepție de la regulă.

Sincer, faptul că ele patru erau prietene nu avea nici un sens: viitoarea conducătoare Alfa a lupilor, o mercenară care lucra pentru clienți importanți, implicați în războaiele de peste mare, o dansatoare extrem de talentată, singura din rasa faunilor care urcase pe scena Baletului din Orașul Semilunii și... ea.

Bryce Quinlan. Asistenta unei farmazoane. Dansatoare închipuită, cu un corp nepotrivit. Care avea iubiți oameni, frumușei și fragili, care nu aveau nici o idee cum să se comporte cu ea. Ca să nu mai vorbim de cum să se comporte cu Danika, asta în cazul în care lucrurile ar fi mers mai departe între ei.

Bryce păși cu greu pe scări în jos, încruntându-se la unul dintre becurile care își pâlpâia prima-lumină slabă pe peretele văruit gri-albăstrui, pe jumătate curățat. Proprietarului îi plăcea să fie cât mai econom cu prima-lumină, cel mai probabil sustrăgând câte ceva din rețea, în loc să plătească orașului pentru ea, așa cum făcea toată lumea.

Sincer vorbind, tot ce se afla în acel bloc era de doi bani.

Danika și-ar fi permis un loc mai bun. Bryce în mod clar nu. Iar Danika o cunoștea destul de bine încât știa că nu trebuia nici măcar să sugereze să plătească ea pentru unul dintre apartamentele lustruite din clădirile înalte de pe malul râului sau din DCA. Astfel, după absolvire, se uitaseră doar la locuri pentru care Bryce ar fi putut să contribuie din salariul ei – această dărăpănătură fiind cea mai puțin mizerabilă dintre ele.

Uneori, Bryce se gândea că ar fi fost mai bine dacă ar fi acceptat banii monstruosului ei tată. Își dorea să nu o fi apucat-o scrupulele exact în momentul în care ticălosul îi oferise munți de bani din aur în schimbul discreției ei eterne în ceea ce-l privea. Cel puțin așa, acum s-ar fi aflat la înălțime, pe o terasă, așezată pe un șezlong lângă piscină, aruncând

ocheade îngerilor dați cu uleiuri de plajă, în loc să se ferească de apucăturile scabroase ale unui om de serviciu care se uita în decolteul ei de fiecare dată când trebuia să i se plângă că ghena s-a înfundat din nou.

Ușa de sticlă de la capătul scărilor dădea în strada întunecată, plină deja ochi cu turiști, petrecăreți și rezidenți cu ochii încețoșați, care încercau să se strecoare spre casă prin mulțimea gălăgioasă, după o zi lungă și fierbinte de vară. Un bărbat draki îmbrăcat într-un costum cu cravată trecu în grabă, cu geanta de mesager săltându-i la șold în timp ce-și croia drumul încercând să evite o familie de metamorfi dintr-un soi de rasă cabalină – poate cai, judecând după parfumul lor de câmpuri înverzite și ceruri senine –, ai cărei membri erau într-atât de preocupați să facă poze la tot ce îi înconjura, încât ignorau cu totul pe oricine ar fi avut drum pe acolo.

La colț, doi malakimi plictisiți, îmbrăcați în armura neagră a Legiunii 33, își țineau aripile strânse bine pe lângă trupurile lor puternice, fără îndoială pentru a evita să fie atinși de vreun trecător grăbit sau de vreun idiot beat. În cazul în care atingeai aripile unui înger erai norocos dacă îți pierdeai doar o mână.

Închizând cu fermitate ușa de sticlă în urma ei, Bryce se lăsă asaltată de puhoiul de senzații care alcătuiau acest oraș antic, vibrant: fierbințeala uscată a verii, care amenința să îi prăjească fiecare oscior; claxoanele de la mașini, răzbind prin zumzăitul constant al muzicii care se revărsa din sălile de petrecere; briza râului Istros, de la trei străzi depărtare, răvășind frunzele palmierilor și chiparoșilor; aroma ușor sărată a mării de turcoaz, aflate în vecinătate; mirosul seducător, delicat de noapte al iasomiei care acoperea gardul din fier al parcului din apropiere; mirosul înțepător al vomei, al urinei și al berii trezite; mirodeniile ademenitoare, fumegânde, care acopereau mielul care se rumenea ușor în furgoneta vânzătorului din colț... O asaltară toate dintr-odată, ca un sărut care te trezește la viață.

Concentrându-se să nu își sucească gleznele pe piatra cubică, Bryce respiră ofranda nocturnă a Orașului Semilunii, o trase adânc în piept și apoi dispăru în josul străzii aglomerate.

Capitolul 4

Perla & Roza reprezenta tot ceea ce Bryce ura la acest oraș.

Dar cel puțin acum Danika îi datora cincizeci de bani de argint.

Gorilele o lăsaseră să treacă pe lângă ei, să urce cele trei trepte și să intre pe ușile deschise, placate cu bronz, ale restaurantului.

Dar cei cincizeci de bani de argint nu ar fi acoperit nici măcar în mică parte nota de plată pentru acea masă. Nu, totalul avea clar să fie din zona aurului.

Reid putea în mod clar să și-o permită. Având în vedere cât de mare era contul lui în bancă, probabil nici nu se uita la sumă înainte de a întinde cardul negru.

Așezată la o masă aflată în centrul sălii poleite, sub candelabrele de cristal atârnate din tavanul pictat în detaliu, Bryce termină două pahare cu apă și jumătate de sticlă de vin în timp ce aștepta.

După douăzeci de minute, telefonul îi vibră în geanta neagră de mătase. Dacă Reid se gândea să îi tragă clapa avea să îl omoare. Nu avea cum naiba să își permită să plătească pentru vin - nu fără să fie nevoită să renunțe la lecțiile de dans pe luna viitoare. Pe lunile viitoare, de fapt.

Dar mesajele nu erau de la Reid și Bryce le citi de trei ori înainte să își îndese telefonul înapoi în geantă și să își mai toarne încă un pahar din vinul foarte, foarte bun.

Reid era bogat și întârzia. Îi era dator.

Mai ales pentru că cetățenii etalon din Orașul Semilunii se distrau rânjind la rochia ei, la pielea pe care și-o arăta, la urechile de Fee acompaniate de un corp care era în mod cert uman.

Corcitură – aproape că auzea cuvântul răutăcios în timp ce ei îl gândeau. O considerau o muncitoare de jos în cel mai bun caz. Pradă și gunoi în cel mai rău.

Bryce își scoase telefonul și citi mesajul a patra oară.

Connor îi scrisese: *Știi că nu mă pricep la cuvinte. Dar ceea ce voiam să spun – înainte ca tu să încerci să te iei la harță cu mine în schimb, apropo – era că eu cred că meritam. Tu și eu. Să ne dăm o șansă.*

Adăugase: *Sunt nebun după tine. Nu vreau pe nimeni altcineva. Nu mai vreau pe nimeni de ceva timp. O întâlnire. Dacă nu merge, ne vom împăca atunci cu ideea. Dar te rog doar să îmi dai o șansă. Te rog.*

Bryce se uita încă pierdută la mesaje, cu capul învârtindu-i-se de la afurisitul de vin, atunci când Reid își făcu în cele din urmă apariția. Cu o întârziere de patruzeci și cinci de minute.

–Scuze, iubito.

Se aplecă să îi sărute obrazul apoi se strecură înapoi în scaunul lui. Costumul gri-petrol îi rămăsese imaculat, iar pielea aurie îi strălucea deasupra gulerului alb al cămășii. Nici măcar un fir din părul lui șaten închis nu era deranjat.

Reid avea manierele și ușurința cuiva crescut cu bani mulți, cu educație, căruia nu i se închisese niciodată o ușă în față. Familia Redner era una dintre puținele familii de oameni care reușise să se înalțe până la înalta societate Vanir și membrii ei se îmbrăcau conform poziției. Reid era meticulos în privința înfățișării lui, până la ultimul detaliu. Fiecare cravată pe care o purta era aleasă, aflase, pentru a-i scoate în evidență verdele din ochii căprui. Costumele erau întotdeauna croite impecabil pe trupul lui tonifiat. Poate că l-ar fi catalogat vanitos, dacă ea însăși nu și-ar fi studiat la fel de mult ținutele. Dacă nu ar fi știut că Reid lucra cu un antrenor personal din exact același motiv pentru care ea continua să danseze – dincolo de

pasiunea ei pentru dans –, anume: pentru a se asigura că trupul era pregătit în caz că ar fi fost nevoie de puterea lui pentru a scăpa de vreun prădător, ieșit la vânătoare pe străzi.

Din ziua în care Vanirii se târâseră prin Falia Nordică și puseseră stăpânire pe Midgard cu eoni în urmă, un eveniment istoric pe care cercetătorii îl numeau Trecerea, fuga era cea mai bună opțiune în cazul în care un Vanir se hotăra să te aibă la masă. Asta dacă nu aveai un pistol, sau bombe, sau altfel de lucruri îngrozitoare precum cele create de Philip Briggs, care puteau ucide chiar și o creatură cu viață lungă, care se vindecă repede.

Bryce se trezea adesea gândindu-se la cum va fi fost înainte ca această planetă să se trezească ocupată de creaturi din atât de multe lumi, toate cu mult mai avansate și mai *civilizate* decât băștinașii, la vremea pe când acolo erau doar oameni și animale obișnuite. Până și sistemul lor calendaristic marca Trecerea, și perioada de dinainte și de după: E.O. și E.V. – *Era Oamenilor* și *Era Vanir*.

Reid ridică din sprâncene în fața sticlei aproape goale de vin.

– Bună alegere.

Patruzeci și cinci de minute. Fără să îi dea un telefon sau să îi trimită un mesaj pentru a-i spune că întârzie.

Bryce strânse din dinți.

– A intervenit ceva la muncă?

Reid ridică din umeri, rotindu-și privirea prin restaurant în căutare de oficialități de rang înalt cu care să socializeze. Fiind fiul unui bărbat care își avea numele afișat cu litere de șase metri pe trei clădiri din DCA, de obicei oamenii stăteau la rând ca să vorbească cu el.

– Unii dintre malakimi sunt neliniștiți din cauza felului în care evoluează conflictul din Pangera. Au avut nevoie de asigurări pentru a ști că investițiile lor sunt încă în siguranță. Discuțiile s-au prelungit.

Conflictul din Pangera – luptele pe care Briggs își dorea cu atâta ardoare să le aducă la ei. Vinul care i se urcase la cap sfârși într-o baltă uleioasă, în stomac.

– Îngerii cred că războiul s-ar putea întinde până aici?

Pentru că nu observase pe nimeni demn de interes în restaurant, Reid deschise meniul legat în piele din fața sa.

– Nu. Asterii nu ar permite ca asta să se întâmple.

– Asterii au permis ca asta să se întâmple acolo.

Lui Reid i se lăsară în jos colțurile gurii.

– Este o problemă complicată, Bryce.

Conversația era încheiată. Îl lăsă să se întoarcă la meniu.

Rapoartele primite din teritoriul de peste Marea Haldren erau sumbre: rezistența umană prefera să piară decât să se supună Asterilor și legilor Senatului lor „ales". Războiul dura de patruzeci de ani în teritoriul vast din Pangera, distrugând orașe, îndreptându-se acum spre marea învolburată. În cazul în care conflictul ar fi trecut marea, Orașul Semilunii, care se afla pe coasta de sud-est a continentului Valbara – situat în centrul unei peninsule numite Brațul, datorită formei pe care o avea teritoriul arid și muntos –, ar fi fost unul dintre primele locuri care i s-ar fi ivit în cale.

Fury refuza să vorbească despre ceea ce vedea acolo. Despre ceea ce făcea acolo. În ce tabără era. Cei mai mulți dintre Vaniri nu găseau amuzant felul în care le era atacată domnia de mai bine de cincisprezece mii de ani.

Nici cei mai mulți dintre oameni nu găseau că cincisprezece mii de ani de supunere înrudită cu sclavia, în care fuseseră pradă, mâncare și curve, ar fi prea amuzant. Nu conta că în ultimele secole Senatul Imperial acordase oamenilor mai multe drepturi – cu aprobarea Asterilor, bineînțeles. Era clar știut că oricine ar fi îndrăznit să iasă din rând era aruncat la loc, de acolo de unde oamenii porniseră: ca sclavi ai Republicii.

Cel puțin, sclavii se aflau în cea mai mare parte în Pangera. Câțiva locuiau și în Orașul Semilunii, mai precis printre îngerii războinici din Legiunea 33, legiunea personală a Guvernatorului, marcați cu tatuajul *SPQM*, al sclavilor, pe încheietură. În rest, se amestecau printre ceilalți cetățeni destul de bine.

Orașul Semilunii, chiar dacă toți bogătașii lui erau măgari de primă mână, era încă un furnal. Unul dintre locurile rare

în care, dacă erai om, nu erai automat condamnat la o viață de muncă josnică. Deși nici nu îți oferea prea multe oportunități în schimb.

O Fee cu părul negru și ochi albaștri îi întâlni privirea lui Bryce, care se uita prin sală. Băiețașul din fața acesteia arăta că e un soi de persoană nobilă.

Bryce nu putuse niciodată să se decidă pe cine ura mai mult: pe înaripații malakimi sau pe Fee. Pe Fee, probabil, ale căror puteri magice considerabile și grație le făcea să creadă că au voie să facă orice își doresc, cu oricine doresc. O trăsătură pe care mulți dintre membrii Casei Cerului și a Aerului o împărtășeau: îngerii plini de farmec, silfii trufași și spiritele elementale fierbinți.

Casa Nesimțiților și a Nemernicilor, îi poreclea mereu Danika. Deși poate că opinia ei nu era tocmai imparțială dat fiind devotamentul ei pentru Casa Pământului și a Sângelui – mai ales având în vedere că metamorfii și Feele erau mereu în conflict.

Având părinți din două Case diferite, Bryce fusese nevoită să își cedeze apartenența la Casa Pământului și a Sângelui atunci când acceptase rangul de civitas, pe care tatăl ei i-l obținuse. Era prețul pe care fusese nevoită să îl plătească pentru că acceptase statutul mult dorit de cetățean: tatăl ei făcuse petiția pentru cetățenie deplină, dar, în schimb, ea trebuise să recunoască Casa Cerului și a Aerului drept Casa de care aparține. Urâse asta, urâse faptul că nenorocitul o obligase să aleagă, dar, până la urmă, chiar și mama ei păruse să fie de acord că beneficiile cântăreau mai mult decât pierderile.

Nu că ar fi fost prea multe avantaje și favoruri pentru oameni în Casa Pământului și a Sângelui. În mod cert, nu pentru tânărul care stătea la masă cu Feea.

Frumos, blond, nu mai mare de douăzeci de ani, avea probabil nu mai mult de o zecime din vârsta companioanei lui Fee. Pe pielea bronzată a încheieturilor lui nu se vedea nici o urmă din cele patru litere ale tatuajului de sclav. Așa că trebuie să fi fost cu ea de bunăvoie – sau atras de ceea ce ea i-ar fi putut oferi: sex, bani, influență. Era însă un troc păgubos.

Avea să îl folosească până când se plictisea, ori el îmbătrânea, și apoi să se descotorosească de el, lăsându-l doar cu gândul la toate acele bogății ale Feelor.

Bryce își înclină capul în fața aristocratei, care își arătă dinții mult prea albi ca răspuns pentru o astfel de îndrăzneală. Feea era frumoasă - însă cele mai multe Fee erau frumoase.

Îl văzu pe Reid privind-o, cu fața lui chipeșă încruntată. Scutură din cap - la *ea* - și apoi se întoarse la meniu.

Bryce își sorbi vinul și îi făcu semn chelnerului să mai aducă o sticlă.

Sunt nebun după tine.

Connor nu ar fi tolerat rânjetele, șoaptele. Nici Danika. Bryce îi văzuse cu ochii ei pe amândoi sfâșiindu-i pe măgarii imbecili care îi aruncaseră vorbe urâte printre dinți ori o confundaseră cu vreuna dintre femeile pe jumătate Vanir care își câștigau traiul vânzându-și trupul în Piața de Carne.

Cele mai multe dintre acele femei nu aveau șansa să facă Saltul - fie pentru că nu ajungeau să atingă pragul maturității, fie pentru că aveau ghinionul de a se fi ales cu o viață de muritor. Erau prădători, atât înnăscuți, cât și antrenați, care foloseau Piața de Carne drept propriul teren de vânătoare.

Telefonul lui Bryce vibră, chiar atunci când chelnerul ajunsese în sfârșit la masa lor, cu o sticlă nouă de vin în mână. Reid se încruntă din nou, dezaprobarea fiindu-i atât de vădită, încât Bryce se abținu să-și citească mesajul abia după ce își comandă sendvișul cu carne de vită și cremă de brânză.

Danika îi scrisese: *Părăsește-l pe ticălosul cu instrumentul moale și curmă-i suferința lui Connor. O întâlnire cu el n-o să te omoare. Așteaptă de ani de zile, Bryce. Ani. Dă-mi un motiv pentru care să zâmbesc în seara asta.*

Bryce se strâmbă în timp ce își îndesa telefonul înapoi în geantă. Își ridică privirea și descoperi că și Reid avea și el telefonul în mână. Degetele îi glisau rapid, în timp ce trăsăturile cizelate îi erau luminate de ecran. Invenția telefoanelor, cu cinci decade în urmă, avusese loc chiar la Industriile Redner, în renumitul laborator tehnologic și adusese companiei o avere

nemaipomenită. Se deschidea o nouă eră pentru conexiunile din întreaga lume, pretinsese toată lumea. Bryce se gândea că ofereau doar o scuză pentru a nu mai fi nevoit să stabilești contact vizual. Sau pentru a putea fi un partener groaznic la întâlnire.

- Reid...

El își ridică doar degetul.

Bryce țăcăni cu unghia dată cu ojă roșie în piciorul de sticlă al paharului ei cu vin. Își purta unghiile lungi și lua în fiecare zi un elixir pentru a le menține puternice. Nu erau la fel de eficiente ca niște copite sau gheare, dar ar fi putut provoca niște stricăciuni. Măcar atât cât să îi dea ocazia să fugă de un potențial atacator.

- Reid! zise ea din nou.

El continuă să tasteze și își ridică privirea doar atunci când apăru primul fel de mâncare.

Era într-adevăr un mousse de somon. Întins pe o coajă de pâine și îngrădit de o structură din plante mici, îndoite. Ferigi micuțe, probabil. Bryce se abținu să râdă.

- Înfruptă-te! îi zise Reid distant, tastând din nou. Nu aștepta după mine.

- Dacă mușc o dată am și terminat! murmură ea, ridicându-și furculița, însă întrebându-se cum naiba să mănânce chestia.

Nimeni din jurul lor nu se folosea de degete, dar... Feea rânji din nou.

Bryce lăsă jos furculița. Împături șervețelul într-un pătrat perfect și se ridică.

- Plec.

- În ordine.

Reid avea încă ochii fixați asupra ecranului său. Se gândea în mod clar că se duce la baie. Bryce simțea privirea unui înger bine îmbrăcat de la masa alăturată plimbându-i-se în lungul piciorului, apoi auzi scrâșnetul scaunului când se trase înapoi ca să îi admire fundul.

Tocmai de aceea își păstra unghiile lungi.

Adăugă însă pentru Reid:

- Nu. Plec. Îți mulțumesc pentru cină.

Asta îl făcu să își ridice privirea.

– Poftim? Bryce, stai jos! Mănâncă.

De parcă faptul că întârziase, faptul că era concentrat asupra telefonului nu ar fi avut nici o însemnătate. De parcă ea ar fi fost ceva care trebuia hrănit înainte de a fi folosit pentru sex.

– Nu merge, îi spuse clar.

Reid strânse din buze.

– Poftim?

Bryce se îndoia că mai fusese părăsit vreodată. Îi zise cu un zâmbet dulce:

– Pa, Reid. Succes la muncă!

– Bryce!

Dar avu destul respect de sine ca să nu îl lase să mai explice, ca să nu mai accepte partide de sex care abia dacă erau bunicele, practic în schimbul unor mese la restaurante unde nu și-ar fi permis niciodată să mănânce. Să nu mai accepte un bărbat care, într-adevăr, imediat ce se rostogolise de deasupra ei, se întorsese la telefonul lui. Așa că luă sticla de vin și se îndepărtă de masă, dar nu o luă spre ieșire.

Se duse drept la Feea care rânjea disprețuitor și la băiețașul ei și, pe un ton care ar fi făcut-o chiar și pe Danika să se dea la o parte, îi zise:

– Îți place ce vezi?

Femeia o privi de jos în sus, de la pantofii cu toc la părul roșu și la sticla de vin care i se bălăbănea între degete. Feea ridică din umeri, făcând să sclipească pietrele negre ale rochiei sale lungi.

– Dau un ban de aur ca să vă privesc pe voi doi.

Își înclină capul spre omul de la masa ei.

Acesta îi zâmbi lui Bryce, privirea lui goală sugerând că era clar sub influența unui drog.

Bryce îi aruncă un zâmbet malițios femeii.

– Nu știam că femelele Fee au ajuns așa zgârcite. Înainte se zvonea că ne-ați fi dat aur cu pumnii ca să nu ne prefacem că sunteți între cearșafuri la fel de lipsite de viață ca Doamnele cu Coasa.

Chipul bronzat al femeii se albi. Își înfipse unghiile lucioase, spintecătoare în fața de masă. Bărbatul de vizavi nu schiță nici un gest.

Bryce își lăsă mâna pe umărul tânărului – nu știa sigur dacă pentru a-l consola ori ca să o scoată din sărite pe femeie. Îl strânse ușor, plecându-și din nou capul înspre Fee și apoi ieși afară.

Trase o dușcă din sticla de vin și îi arătă degetul șefei de sală înțepate înainte să iasă pe ușile din bronz. Apoi luă și un pumn de chibrituri din bolul de pe stand.

Scuzele grăbite ale lui Reid către aristocrată îi trecură pe la ureche în timp ce păși afară, în strada uscată și încinsă.

Ei, rahat. Era ora nouă fix, ea era îmbrăcată decent și dacă s-ar fi întors la apartament nu ar fi făcut decât să se fâțâie dintr-o parte într-alta, până când ar fi scos-o din sărite pe Danika. Iar lupii și-ar fi băgat nasul în treburile ei, despre care nu voia să discute *deloc*.

Ceea ce îi lăsa o singură opțiune. Opțiunea ei preferată, din fericire.

Fury răspunse din prima:

– Ce...

– Ești pe partea asta de Hadren sau ești pe cea greșită?

– Sunt în Cvinta Rozelor.

Vocea rece, calculată, avea un subton amuzat – ceea ce, venind de la Fury, putea fi considerat un râs în toată regula.

– Dar n-am de gând să mă uit la televizor cu cățeii.

– Hel, cine ar vrea să facă asta?

O pauză de cealaltă parte. Bryce se rezemă de fațada din piatră albă de la Perla & Roza.

– Credeam că ai o întâlnire cu cum-îl-cheamă.

– Tu și Danika sunteți groaznice, știai asta?

Bryce aproape că îi auzi zâmbetul diabolic.

– Ne vedem la Corbul în treizeci de minute. Trebuie să termin un job.

– Ia-l ușor pe bietul nenorocit.

– Eu n-am fost plătită ca să-l iau ușor. Închise. Bryce înjură și se rugă ca Fury să nu duhnească a sânge când avea să ajungă la clubul lor preferat. Apoi formă un alt număr.

Juniper îi răspunse cu răsuflarea tăiată, după ce telefonul sunase de cinci ori, chiar înainte să intre pe audiomail. Trebuie să fi fost la studio, exersând peste program. Așa cum făcea întotdeauna. Așa cum îi plăcea și lui Bryce să facă atunci când avea o clipă liberă, doar pentru ea. Să dansezi, să dansezi și să dansezi până când lumea se disipează în muzică, respirație și transpirație.

– Ah, l-ai părăsit, nu-i așa?

– Ce dracu', Danika le-a trimis mesaje tuturor?

– Nu, dar ești la întâlnire de numai o oră. De vreme ce telefoanele de recapitulare au loc în dimineața de după...

– Mergem la Corbul! i-o tăie Bryce. Să fii acolo în treizeci de minute.

Închise înainte ca râsul lui Juniper, ca argintul viu, să o facă să înjure.

O, avea să găsească ea o cale ca să-i vină de hac Danikăi pentru că le spusese. Deși știa că intenția ei fusese să le avertizeze, să le pregătească să o consoleze, dacă era nevoie. Era același lucru pe care îl făcuse ea atunci când îl întrebase pe Connor despre starea Danikăi în acea seară.

Corbul Alb era la doar cinci minute de mers pe jos, chiar în inima Pieței Vechi. Ceea ce îi lăsa lui Bryce suficient timp la dispoziție pentru a da rău, rău de tot de belele, sau pentru a face față la ceea ce evita de aproape o oră.

Optă pentru belele.

Destule belele cât să îi sugă cei șapte bani de aur câștigați cu greu din geantă, pe care îi întinse unei draki zâmbitoare, în timp ce aceasta îi strecura lui Bryce în palmă ceea ce îi ceruse. Femeia încercase să îi vândă un tip nou de drog ușor – Synth *te va face să te simți ca o zeiță*, îi zisese ea –, dar cei treizeci de bani de aur de care avea nevoie pentru o singură doză fuseseră cu mult peste cât își permitea Bryce să plătească.

Mai avea încă cinci minute. Stând vizavi de Corbul Alb, clubul încă mișunând de petrecăreți, în ciuda planului eșuat

al lui Briggs de a-l arunca în aer, Bryce își scoase telefonul și deschise schimbul de mesaje cu Connor. Ar fi pariat toți banii pe care îi aruncase pe mirt că își verifica telefonul din două în două secunde.

Mașinile treceau pe lângă ea, basul sistemelor lor audio bubuind pe deasupra străzilor pietruite și a chiparoșilor, prin ferestrele deschise întrezărindu-se pasageri nerăbdători să își înceapă joia: bând, fumând, cântând odată cu muzica, dând mesaje prietenilor, dealerilor, oricui ar fi putut să îi bage într-unul dintre zecile de cluburi care căptușeau Strada Arcașului. Se formaseră deja cozi șerpuite pe la uși, inclusiv în față la Corbul. Vanirii aruncau priviri nerăbdătoare fațadei din marmură albă - pelerini bine îmbrăcați care așteptau la porțile unui templu.

Exact asta era Corbul: un templu. Sau asta fusese. O clădire nouă încapsula acum ruinele, dar ringul de dans rămăsese cel original - podeaua antică de piatră a templului unui zeu demult uitat –, la fel și stâlpii din piatră sculptată, care rămăseseră în picioare din acele veacuri. Atunci când dansai înăuntru îl proslăveai pe zeul fără nume, insinuat în sculpturile tocite de vreme cu satiri și fauni care beau, dansau și făceau amor printre vițele-de-vie. Un templu al plăcerii - asta fusese odată. Și asta redevenise acum.

O gașcă de metamorfi pume trecură țanțoși pe lângă ea, câțiva dintre ei întorcându-și capul ca să-i mârâie în chip de invitație. Bryce îi ignoră și se trase într-un alcov, la stânga ușilor de serviciu de la Corbul. Se rezemă de piatra lucioasă, își trecu vinul sub braț și se sprijini cu un picior de peretele din spatele ei, în timp ce dădea din cap pe ritmul muzicii care se auzea dintr-o mașină aflată în apropiere, apoi, în cele din urmă, tastă:

☽ *Pizza. Sâmbătă seara, la șase. Dacă întârzii s-a sfârșit.*

Instantaneu, Connor începu să tasteze. Apoi bula care arăta că scrie dispăru. După care apăru din nou.

În cele din urmă, veni mesajul.

☽ *N-am să te las niciodată să aștepți.*

Bryce își dădu ochii peste cap și scrise:

☽ *Nu face promisiuni pe care nu poți să le ții.*

Connor iar tasta, apoi șterse, apoi tastă din nou. Apoi:

☽ *Vorbești serios – în legătură cu pizza?*

☽ *Arăt eu de parcă aș glumi, Connor?*

☽ *Arătai delicios atunci când ai părăsit apartamentul.*

Simți o fierbințeală înlăuntru și își mușcă buza. Ticălos fermecător și arogant.

☽ *Spune-i Danikăi că merg la Corbul cu Juniper și Fury. Cu tine mă văd în două zile.*

☽ *Înțeles. Cum rămâne cu cum-îl-cheamă?*

☽ *REID a fost părăsit în mod oficial.*

☽ *Bun. Începusem să-mi fac griji că va trebui să îl omor.*

Lui Bryce i se strânse stomacul.

Dar Connor adăugă repede: *Glumesc, Bryce. Nu o să fac pe măgarul alfa cu tine, promit.*

Înainte să poată răspunde, îi vibră din nou telefonul.

De data asta era Danika.

☽ CUM ÎNDRĂZNEȘTI SĂ MERGI LA CORBUL FĂRĂ MINE. TRĂDĂTOAREO.

Bryce chicoti.

☽ *Bucură-te de Noaptea cu Haita, fraiero.*

☽ SĂ NU ÎNDRĂZNEȘTI SĂ TE DISTREZI FĂRĂ MINE. ÎȚI INTERZIC.

Bryce știa că, oricât de mult i-ar fi ars tălpile Danikăi să iasă, nu și-ar fi lăsat haita. Nu în singura noapte pe care și-o puteau petrece împreună, noaptea de care se foloseau pentru a păstra legăturile dintre ei strânse. Nu după acea zi de rahat. Și, mai ales, nu atunci când Briggs era în libertate și avea un motiv bun ca să se răzbune pe toată Haita Diavolilor.

Datorită acestei loialități o iubeau pe Danika, de aceea luptau atât de aprig alături de ea și îi erau alături până în pânzele albe, iar și iar, atunci când Sabine se întreba în mod public dacă fiica ei era demnă de responsabilitățile și statutul de a doua moștenitoare în linia succesiunii.

Puterea ierarhică printre lupii din Orașul Semilunii era dictată doar prin dominație - dar linia de trei generații care stabilea Primul lupilor, Primul Aparent și orice va fi fost Danika (Aparentul Prim Aparent?) era o raritate. Ascendența veche și puternică era explicația obișnuită.

Danika își petrecuse nenumărate ore cercetând istoria taberelor dominante de metamorfi din alte orașe - de ce ajunseseră leii să conducă în Hilene, de ce tigrii supravegheau orașul Korinth, de ce în Oia domneau vulturii. Încercând să afle dacă dominanța care determina statutul de Alfa Prim trecea din generație în generație, în cadrul aceleiași familii, ori era permutabilă. Metamorfii neprădători puteau să ajungă în fruntea Auxiliarului unui oraș, dar asta se întâmpla foarte rar. Adevărul era că cea mai mare parte a acestor lucruri o plictisea pe Bryce de moarte. Și dacă Danika reușise vreodată să afle de ce atunci când venea vorba despre dominația familiei Fendyr îi revenise o bucată atât de mare, lui Bryce nu îi povestise niciodată.

Bryce îi răspunse lui Connor:

☽ *Mult noroc cu Danika!*

El îi scrise doar:

☽ *Ea mi-a zis același lucru în privința ta.*

Bryce se pregătea să își pună telefonul în geantă când ecranul se aprinse din nou. Connor adăugase:

☽ *Nu vei regreta. Am avut la dispoziție o groază de timp ca să mă gândesc la toate felurile în care am să te răsfăț. La cât de mult ne vom distra.*

☽ *Hărțuitorule.*

Dar o scrisese zâmbind.

☽ *Du-te și distrează-te. Ne vedem în câteva zile. Să-mi dai un mesaj când ajungi acasă, ca să știu că ești în siguranță.*

Bryce citi schimbul de replici de două ori pentru că era cu adevărat o fraieră absolută și începu să se gândească dacă nu cumva ar trebui să îi ceară lui Connor să nu mai aștepte și să vină să se întâlnească cu ea acum, când ceva rece, metalic îi apăsă pe gât.

- Și ești moartă! cântă o voce feminină.

Bryce sări în sus, încercând să își controleze inima care îi sărise de la stupid-entuziasmată la stupid-speriată într-o singură clipă.

– La naiba, nu mai face asta! îi zise printre dinți lui Fury.

Fata coborî cuțitul de la gâtul lui Bryce și și-l prinse la spate.

– Nu mai fi o țintă vie! îi răspunse rece Fury.

Părul lung de culoarea onixului îi era prins într-o coadă de cal înaltă care îi scotea în evidență liniile ascuțite ale chipului ei maroniu. Scană coada care ducea spre intrarea în Corbul Alb, ochii ei adânci, castanii înregistrând totul, făgăduind moarte tuturor celor care ar fi îndrăznit să îi stea în cale. Dar în spatele tuturor acestor lucruri... din fericire, colanții negri din piele, bluza strâmtă din catifea și cizmele mortale nu miroseau a sânge. Fury îi aruncă o privire lui Bryce.

– Abia dacă te-ai machiat puțin. Omulețul ar fi trebuit să se uite bine la tine o dată și să își dea seama că ești pe cale să îl părăsești.

– Era prea ocupat cu telefonul ca să bage de seamă.

Fury își îndreptă privirea cu subînțeles spre telefonul lui Bryce, care îl ținea încă strâns cu putere după sperietura de moarte.

– Danika o să te răstignească pe perete când am să-i zic că te-am găsit în halul ăsta de distrată.

– E numai vina ei! se răsti Bryce.

Un zâmbet ascuțit fu singurul ei răspuns. Bryce știa că Fury era Vanir, dar nu avea idee de care. Nu avea nici o idee nici cărei Case îi aparținea Fury. Nu era politicos să întrebe, iar Fury, în afara vitezei, grației și a reflexelor ei supranaturale nu își arătase niciodată o altă formă, nici vreo înclinație spre magie, în afara celor de bază.

Dar era civitas. Cetățean cu drepturi depline, ceea ce însemna că trebuie să fi fost ceva ce era considerat demn de acest titlu. Având în vedere abilitățile ei, Casa Focului și a Umbrei era cel mai probabil locul potrivit pentru ea – chiar dacă Fury nu era daemonaki, vampyr ori furie. Și, în mod cert, nu era o vrăjitoare convertită în farmazoană precum

Jesiba. Sau necromant, de vreme ce aptitudinile ei păreau să o ajute să ia vieți, nu să le reanimeze în mod ilegal.

– Unde-i cea cu picioare lungi?

Fury luă sticla cu vin de la Bryce și se legănă în timp ce cerceta cluburile arhipline și barurile de-a lungul Străzii Arcașului.

– Hel, nu am idee! răspunse Bryce.

Îi făcu cu ochiul lui Fury și ridică punga de plastic cu mirt, fluturând cele doisprezece țigări negre dinăuntru.

– Am făcut rost de bunuri!

Rânjetul lui Fury era doar o urmă de buze roșii și dinți albi. Băgă mâna în buzunarul din spate de la pantaloni și scoase la iveală o punguță cu un praf alb care strălucea împrăștiind irizații aprinse în lumina felinarului de pe stradă.

– Și eu!

Bryce strânse din gene spre pudră.

– Asta e din aia de tocmai ce-a încercat dealerul să-mi vândă?

Fury rămase nemișcată.

– Ce ți-a zis că e?

– Un drog ușor nou – care te face să te simți ca un zeu, ce știu eu. Foarte scump.

Fury se încruntă.

– *Synth*? Nu te apropia de el. E o chestie nasoală.

– În ordine.

Bryce avea destulă încredere în Fury încât să țină cont de avertismentul ei. Aruncă o privire la pudra pe care o ținea încă în mână.

– Te rog, nu pot să iau ceva care o să mă facă să am halucinații zile întregi. Trebuie să merg la muncă mâine.

Când trebuia cel puțin să se prefacă că are măcar o idee despre cum să găsească acel Corn nenorocit.

Fury își îndesă punguța în sutienul negru. Mai trase o dușcă din vin și apoi i-l pasă lui Bryce.

– Jesiba nu va putea să îl simtă, nu-ți face griji! Bryce își trecu brațul pe după brațul asasinei zvelte.

– Atunci, hai să mergem și să ne facem strămoșii să se răsucească în mormânt.

Capitolul 5

Faptul că mergea la o întâlnire cu Connor peste câteva zile nu însemna că trebuia să fie cuminte. Așa că înăuntru, în sfânta sfintelor de la Corbul Alb, Bryce se delectă cu tot ce avea să îi ofere locul.

Fury îl cunoștea pe patron, Riso, fie de la muncă, fie din dracu' știe ce făcea ea în viața privată, așa că nu trebuiau să aștepte niciodată la coadă. Metamorful fluture, extrem de flamboaiant, lăsa întotdeauna un separeu liber pentru ele.

Nici unul dintre chelnerii zâmbitori, îmbrăcați colorat, care le aduceau la masă băuturile, nu clipi măcar în fața liniilor de pudră albă licăritoare pe care Fury le aranja sau a norișorilor de fum care ieșeau printre buzele întredeschise ale lui Bryce în timp ce-și lăsa capul pe spate, spre tavanul boltit, acoperit cu oglinzi și râdea.

Juniper avea un curs la prima oră a dimineții, așa că se abținea de la pudră, țigări și băutură. Dar asta n-o opri să se strecoare vreo douăzeci de minute bune cu un mascul Fee care, după ce îi privi pielea întunecată, fața superbă, părul creț și negru, picioarele lungi care se terminau în copite delicate, aproape că o imploră în genunchi să îl atingă.

Din Bryce rămăsese doar ritmul muzicii, euforia sclipitoare care îi curgea prin sânge mai repede decât zborul unui

înger, transpirația care îi aluneca pe trup în timp ce se dezlănțuia pe ringul antic. A doua zi abia avea să mai poată face doi pași, creierul îi va fi pe jumătate prăjit, dar zeilor - voia *mai mult, mai mult, mai mult.*

Râzând, se întinse peste masa joasă din separeul lor aflat între doi stâlpi pe jumătate dărăpănați; râzând, trase pe nas, după ce își ținu apăsată una dintre nări cu unghia vopsită în roșu și se lăsă pe bancheta de piele închisă la culoare. Râzând, dădu pe gât apă și socată și se împletici din nou prin mulțimea de dansatori.

Viața era frumoasă. Viața era al dracului de frumoasă și abia aștepta să facă Saltul cu Danika și să danseze așa până când pământul avea să se transforme în pulbere.

O găsi pe Juniper dansând în mijlocul unui grup de silfe care sărbătoreau Saltul amicei lor. Capetele lor argintii erau împodobite cu cercuri fosforescente pline ochi cu primă-lumină generată de prietena lor, din lotul alocat acesteia după ce își finalizase cu succes Saltul. Juniper reușise să pună mâna și ea pe un halo de lumină fosforescentă, iar atunci când își întinse mâinile spre Bryce, părul îi străluci cu o lumină albăstruie. Degetele li se împreunară în timp ce începură să danseze.

Lui Bryce îi pulsa sângele în vene în ritmul muzicii, de parcă ar fi fost creată special pentru această clipă în care se preschimba în note, ritm și bas, în care devenea cântec materializat. Ochii strălucitori ai lui Juniper îi spuneau lui Bryce că și ea înțelege, că înțelegea dintotdeauna libertatea și bucuria fără asemănare pe care ți le dădea dansul. Era de parcă trupurile lor ar fi fost încărcate cu o energie pe care abia o puteau conține, pe care abia și-o puteau controla și care doar prin dans putea fi exprimată, liniștită, onorată.

Bărbați și femei se adunaseră ca să le privească dansul. Fiecare mișcare a lui Juniper se sincroniza cu a prietenei sale fără nici o urmă de ezitare, de parcă ar fi comunicat perfect - întrebare și răspuns, soarele și luna.

Tăcuta, drăguța Juniper Andromeda – acum exhibiționistă. Chiar și astfel, dansând în inima antică, sacră a Corbului, era tot dulce și blândă. Strălucea însă.

Ori poate că era doar praful-de-lumină pe care îl trăsese pe nas Bryce. Părul i se lipea de spatele asudat, picioarele îi erau cu totul amorțite din cauza pantofilor cu toc înalt, iar gâtul îi era distrus de la cât urlase odată cu cântecele care răsunau în club.

Reuși să îi trimită câteva mesaje Danikăi – și un video, pentru că oricum abia putea citi ce primea. Avea să o încurce în stil mare dacă a doua zi la serviciu nu ar fi fost în stare să citească.

Timpul sângera și încetinea. Aici, dansând printre colanele și pietrele roase de timp ale templului care renăscuse, nu exista timp.

Poate că avea să trăiască aici. Să își dea demisia de la galerie și să trăiască în club. Ar fi putut să o angajeze ca să danseze într-una dintre cuștile de oțel atârnate din tavanul de sticlă, sus, deasupra ruinelor templului, care deveniseră ring de dans. Aici nu i-ar fi aruncat în mod sigur nimeni vorbe despre corpul ei nepotrivit. Nu, aici ar fi plătit-o să facă ceea ce iubea, ceea ce o făcea să se simtă vie, așa cum nimic altceva nu putea să o facă.

Un plan destul de rezonabil, își zise Bryce în timp ce mergea pe trei cărări, în josul străzii ei, fără să-și aducă aminte când plecase de la Corbul Alb, când își luase la revedere de la prietenele ei sau cum naiba ajunsese acolo. Cu taxiul? Își dăduse toți banii pe droguri. Doar dacă nu cumva plătise altcineva...

În fine. Avea să se gândească la asta mâine. Asta dacă putea să doarmă. Voia să stea trează și să danseze, la naiba, pentru *totdeauna*.

Doar că... of, picioarele o dureau al dracului de tare. Și erau aproape negre și *lipicioase* – Bryce se opri în fața ușii de la clădirea ei și mormăi în timp ce își descălța pantofii, luându-i apoi într-o mână. Codul. Clădirea ei avea un cod pentru a intra.

Bryce contemplă tastatura de parcă aceasta ar fi putut să deschidă o pereche de ochi și să i-l spună. Unele clădiri făceau asta.

Rahat. Rahaaat. Își scoase telefonul, iar lumina orbitoare de la ecran îi arse ochii. Chiorându-se putu să discearnă câteva zeci de alerte de la mesaje. Se încețoșară, ochii ei încercând, fără să reușească, să se concentreze suficient cât să citească coerent măcar o literă. Chiar dacă ar fi reușit cumva să o sune pe Danika, prietena ei avea să-i rupă capul.

Sunetul strident al soneriei de la clădire ar fi enervat-o și mai rău pe Danika. Bryce se strâmbă, legănându-se de pe un picior pe altul.

Care era codul? Codul, codul, cooooodul....

Oh, iată-l! Ascuns într-un colț al memoriei.

Apăsă veselă numerele și apoi auzi ușa deschizându-se cu un sunet slab, ușor.

Se încruntă când simți duhoarea de pe scară. Nenorocitul acela de îngrijitor. Avea să-l învețe minte. Avea să-l înjunghie cu acei pantofi ieftini, buni de nimic, care îi distruseseră picioarele...

Bryce își ridică un picior gol pe scară și scânci. Avea să doară. Să doară ca și cum ar fi mers pe cioburi.

Își lăsă pantofii să cadă pe podeaua de gresie, promițându-și în șoaptă că va veni să îi ia a doua zi, apoi apucă balustrada vopsită în negru cu amândouă mâinile. Poate că ar fi putut să încalece balustrada și să se tragă în sus.

Zeilor, cum puțea. Ce mâncau locatarii din acea clădire? Sau, mai bine zis, pe cine mâncau? Spera că nu semi-Fee bete, teribil de ametite, care nu reușeau să urce pe scări.

Dacă Fury amestecase și altceva în praful-de-lumină, avea să o *ucidă*.

Chicotind doar la gândul de a încerca să o ucidă pe faimoasa Fury Axtar, Bryce se târî pe scări, treaptă cu treaptă.

Se gândi că ar putea să doarmă la al doilea etaj, dar duhoarea era copleșitoare.

Poate că avea noroc și Connor era încă la ele. Atunci *chiar* că ar fi dat de noroc.

Zeilor, voia o partidă bună de sex. Sex fără limite, care să o facă să urle de plăcere. Care să rupă patul. Știa că așa ar fi

fost cu Connor. Și mai mult chiar. Cu el ar fi fost mult mai mult decât ceva fizic. Sincer, i-ar fi topit ce îi mai rămăsese din rațiune după seara aceasta.

De aceea fusese o lașă, de aceea evitase să se gândească măcar la asta din clipa în care Connor se rezemase de ușa ei cu cinci ani în urmă, atunci când venise să o salute pe Danika și să o cunoască pe noua ei colegă de cameră, și ei... se priviseră pur și simplu unul pe celălalt, intens.

Faptul că, în primul an de facultate, îl avusese pe Connor la patru camere depărtare fusese cea mai mare tentație. Danika îi ordonase însă să stea departe de Bryce până când ea s-ar fi apropiat de *el* și, deși nu formaseră încă Haita Diavolilor, Connor o ascultase. Se părea că în acea seară Danika anulase ordinul.

Încântătoarea, diabolica Danika. Bryce zâmbi în timp ce se târa aproape pe jos la al treilea etaj. Își găsi echilibrul și scormoni după chei în poșetă - pe care reușise ca prin minune să nu o piardă.

Făcu câțiva pași legănați în josul holului pe care îl împărțeau cu încă un apartament.

Of, Danika avea să își iasă rău din sărite. Pentru că Bryce nu doar că se distrase fără ea, dar și pentru că se îmbătase atât de tare încât nu își mai amintea cum să citească. Nici care era codul de la intrare.

Prima-lumină pâlpâind îi ustura ochii într-atât încât și-i strânse mici-mici și se împletici pe hol. Ar fi trebuit să facă un duș, asta dacă putea să-și aducă aminte cum să folosească robinetele. Să își spele picioarele murdare, amorțite.

Mai ales după ce călcase într-o băltoacă rece de sub o țeavă care picura din tavan. O trecu un frison și se apucă cu mâna de perete, dar continuă să se târască înainte.

La dracu'. Prea multe droguri. Nici măcar sângele ei de Fee nu putea să le distileze suficient de repede.

Dar iată ușa ei. Cheile. Bun - le avea deja în mână.

Erau șase. Care dintre ele era cea de la apartament? Una deschidea galeria; una deschidea acvariile și cuștile din arhivă;

una deschidea cușca lui Syrinx; una era de la lanțul pentru scuterul ei; una era de la scuter... și una era de la ușă. Ușa asta.

Cheile de alamă răsunară și se legănară, strălucind sub primele-lumini, apoi contopindu-se cu metalul văruit din hol. Îi alunecară printre degete, zăngănind pe podeaua de gresie.

- Raaaaahat!

Exhală prelung. Se apucă cu o mână de tocul ușii ca să nu cadă în fund și se aplecă să ridice cheile. Degetele atinseră ceva rece și umed.

Bryce își închise ochii, încercând să facă lumea să nu se mai învârtă cu ea. Când își deschise ochii, se concentră asupra gresiei din fața ușii.

Roșu. Și mirosul - nu mai era aceeași duhoare de mai devreme.

Era sânge.

Și ușa de la apartament era deja deschisă. Broasca fusese forțată, clanța smulsă cu totul.

Fier - ușa era din *fier*, și era fermecată cu cele mai bune vrăji pe care le puteai cumpăra pentru a ține la distanță orice musafiri nedoriți, atacatori ori magie. Aceste vrăji fuseseră singurul lucru pe care Bryce îi permisese Danikăi să îl cumpere singură. Nu voise să știe cât de mult costau, nu când erau probabil de două ori mai mult decât salariul anual al părinților ei.

Însă acum ușa arăta ca o bucată boțită de hârtie.

Clipind furioasă, Bryce se îndreptă. La dracu' cu drogurile pe care le avea în sânge - la dracu' cu Fury. Îi promisese că nu va avea halucinații.

Bryce nu avea de gând să mai bea *vreodată* sau să își mai otrăvească trupul cu droguri. *Niciodată*. Va fi primul lucru pe care i-l va spune Danikăi mâine, la prima oră. Gata. *Gata*.

Își frecă ochii, rimelul întinzându-i-se pe degete. Pe degetele acoperite de sânge. Sângele nu se duse. Nici ușa sfărâmată.

- Danika? șopti.

Dacă atacatorul era încă înăuntru...

- Danika?

Mâna aceea însângerată - propria ei mână - împinse ușa pe jumătate sfărâmată.

O întâmpină întunericul. O izbiră mirosul înțepător, ca de cupru, al sângelui și miasma de puroi. I se încordă tot trupul, fiecare mușchi, instinctul urlându-i *să fugă, să fugă, să fugă...*

Dar ochii ei de Fee se acomodară cu întunericul, dezvăluind apartamentul. Ce mai rămăsese din el. Ce mai rămăsese din ei.

Ajutor - trebuia să găsească *ajutor,* dar...

Intră tremurând înăuntru.

- Danika?

Cuvântul era un sunet sfărâmat, ca o rană vie.

Lupii luptaseră. Nu mai rămăsese nici o piesă de mobilier intactă, care să nu fi fost ruptă și sfărâmată.

Nici vreun corp nu mai rămăsese intact. Rămăseseră doar munți de bucăți de carne.

- DanikaDanikaDanika...

Trebuia să sune pe cineva, trebuia să strige după ajutor, trebuia să o cheme pe Fury, pe fratele ei, pe tatăl ei, trebuia să o cheme pe Sabine - ușa de la dormitorul lui Bryce era distrusă, pragul era acoperit de sânge. Posterele de la balet atârnau sfâșiate. Iar pe pat...

Simțea în străfundul inimii că nu este o halucinație ceea ce zăcea pe pat, știa că ceea ce îi sângera în piept era inima ei.

Danika zăcea acolo. În bucăți.

Și la piciorul patului, acoperind covorul în bucăți și mai mici, de parcă ar fi căzut apărând-o pe Danika... știa că era Connor.

Știa că movila din dreapta patului, cel mai aproape de Danika... Era Thorne.

Bryce privi cu ochii ieșiți din orbite.

Poate că timpul se oprise. Poate murise. Nu își mai simțea trupul.

Se auzi un zăngănit de afară. Nu din apartament, ci de pe hol. Făcu un pas. Apartamentul se răsuci, micșorându-se și dilatându-se, de parcă ar fi respirat, podelele ridicându-se de câte ori inspira, însă reuși să se miște.

Masa mică de bucătărie zăcea sfărâmată în bucățele. Degetele ei pline de sânge, tremurânde, apucară unul dintre

picioarele de lemn, ridicându-l încet deasupra umărului. Aruncă o privire în hol.

Fu nevoită să clipească de câteva ori ca să poată vedea bine. Ale dracului droguri...

Ușa de la ghenă era deschisă. Ușa din metal era acoperită de sânge care mirosea a lup. Urme care nu erau umane pătaseră podeaua de gresie, îndreptându-se spre scări.

Era real. Clipi, iar și iar, lipindu-se de ușă. Real. Ceea ce însemna că... Se văzu din afară, ca dintr-o mare depărtare cum se aruncă în hol. Se văzu prăvălindu-se în fața peretelui opus și apoi rezemându-se de el, luându-și avânt spre scări.

Orice îi va fi omorât trebuie să o fi auzit venind și să se fi ascuns în ghenă, așteptând ocazia de a sări la ea sau de a se strecura fără a fi observat...

Bryce o luă la fugă pe scări. O ceață albă strălucitoare îi acoperea vederea. Îi anula orice inhibiție, ignora toate semnalele de alarmă.

Ușa de sticlă din capul scărilor era deja spartă. Afară oamenii urlau.

Bryce sări de pe ultima treaptă. Îi trosniră genunchii, picioarele goale îi erau sfâșiate de sticla care acoperea podeaua din vestibul. Apoi rănile i se deschiseră și mai adânc în timp ce își făcea loc prin ușă ca să iasă în stradă, cercetând...

În dreapta, oamenii stăteau cu gurile căscate. Alții țipau. Mașinile se opriseră, șoferi și pasageri, cu toții holbându-se înspre o alee îngustă dintre clădirea lor și cea vecină.

Fețele se disipau și se dilatau, oroarea de pe chipurile lor transformându-se în ceva grotesc, ceva straniu și primordial și...

Asta nu era o halucinație.

Bryce traversă în fugă strada, urmând strigătele și *duhoarea*...

Aerul îi sfâșia plămânii în timp ce alerga pe alee, evitând mormanele de gunoi. Orice va fi fost ceea ce urmărea, nu avea un avantaj prea mare în fața ei.

Unde era, unde era?

Fiecare gând logic pe care îl avea era ca o fundă care îi plutea deasupra capului. Le citea ca și cum ar fi urmărit informațiile de la bursă afișate pe o clădire din DCA.

Să surprindă o privire, chiar dacă nu ar fi putut să îl omoare. O privire, doar cât să îl poată identifica, pentru Danika...

Bryce ieși de pe alee, dând năvală în aglomerata Stradă Principală, plină ochi cu oameni grăbiți și mașini care claxonau. Ea sări peste capotele lor, escaladându-le una după alta, fiecare mișcare pe care o făcea fiind la fel de agilă ca pașii ei de dans. *Sari, învârte-te, arcuiește-te* - corpul nu o trădă. Nu acum când urmărea duhoarea putredă a creaturii pe o altă alee. Apoi pe o alta și o alta.

Aproape ajunseseră la Istros. Un mârâit urmat de un răget, care venea din față, spintecă aerul. Se auzise de pe o alee care se intersecta cu cea pe care se afla, mai degrabă un alcov dintre două clădiri de cărămidă.

Bryce ridică piciorul de masă, dorindu-și să fi avut în loc sabia Danikăi, întrebându-se dacă Danika avusese măcar timp să și-o scoată din teacă...

Nu. Sabia era la galerie, acolo unde Danika, ignorând avertismentul Jesibei, o lăsase în dulapul cu provizii și apoi plecase. Bryce năvăli de după colț, pe alee.

Sânge pretutindeni. *Pretutindeni.*

Și acea chestie la jumătate aleii... nu era Vanir. Nu o rasă pe care să o mai fi văzut vreodată.

Un demon? Era o creatură sălbatică cu piele alunecoasă, gri, aproape translucidă. Se târa pe patru picioare lungi, fusiforme, însă arăta vag umanoidă. Și devora pe altcineva.

Ah... un malakim.

Sângele îi acoperea îngerului fața, îi curgea în păr, îi acoperea chipul umflat, bătut. Aripile albe îi erau întinse și frânte, trupul puternic arcuit în agonie în timp ce bestia îi sfâșia pieptul cu o gură plină cu colți transparenți, cristalini, care treceau cu ușurință prin piele și os.

Nu gândi nimic, nu simți nimic. Se apropie, repede, așa cum o învățase Randall, brutală, așa cum o făcuse să învețe că trebuie să fie.

Izbi piciorul de masă de capul creaturii atât de tare încât osul și lemnul plesniră.

Creatura fu azvârlită de pe înger; se rostogoli, picioarele din spate îndoindu-se sub ea, în timp ce acelea din față - *mâinile* - scurmau în pietriș.

Creatura nu avea ochi. Doar niște adâncituri osoase deasupra unor fante adânci - nasul. Iar sângele care i se scurgea din tâmplă... era transparent, nu roșu.

Bryce încercă să își recapete respirația, în timp ce bărbatul malakim mormăia o rugă fără cuvinte, iar creatura fornăia spre ea.

Bryce clipi des, forțându-se să scape de praful-de-lumină și de mirtul din sânge, forțându-se să facă imaginea din fața ochilor să nu se mai miște...

Creatura sări. Nu la ea, ci la înger. Înapoi la pieptul lui, la inima pe care încerca să o smulgă. La o pradă mai importantă.

Bryce se aruncă înainte, învârtindu-și din nou piciorul de masă. Reverberațiile pe care le provocă atunci când lovi osul îi răniră palma. Creatura răcni, aruncându-se orbește asupra ei. Bryce se feri, dar colții ascuțiți ai fiarei reușiră să-i sfâșie coapsa atunci când se roti. Urlă, pierzându-și echilibrul și se avântă în față în timp ce fiara sări din nou la ea, de data aceasta țintindu-i gâtul.

Lemnul îi izbi colții ascuțiți. Demonul scoase un sunet strident, atât de puternic încât urechile ei de Fee aproape sângerară. Îndrăzni să clipească o dată...

Gheare zbătându-se, un șuierat și apoi dispăru.

Dădea colțul clădirii din cărămidă lângă care era prăvălit îngerul. Ar fi putut să o urmărească, să nu o piardă din privire până când Aux sau Legiunea 33 aveau să...

Bryce îndrăzni să facă un pas atunci când îngerul gemu din nou. Avea mâna la piept, și-o apăsa slab. Nu suficient cât să oprească sângele care se scurgea din mușcătura mortală.

Chiar dacă se vindeca repede, chiar dacă va fi făcut Saltul, rănile erau destul de serioase încât să îi fie fatale.

Se auzi un țipăt de pe o stradă din apropiere în timp ce creatura sărea de pe clădiri.

Du-te, du-te, du-te.

Fața îngerului era atât de lovită încât abia dacă era ceva mai mult decât o bucată de carne umflată.

Piciorul de masă se prăvăli într-o baltă din sângele îngerului, în timp ce Bryce se târî spre el, abținându-se să nu urle de durere din cauza rănii de la coapsă. Se simțea ca și cum cineva îi turnase *acid* pe piele, în oase.

Un întuneric impenetrabil, de nesuportat i se cuibări înăuntru, înnegrind totul.

Își trase însă mâna deasupra rănii îngerului, fără să-și dea voie să simtă carnea umedă, sfâșiată, osul zdrelit al sternului său frânt. Creatura îi sfâșiase pieptul, până la inimă...

- Telefon! gâfâi ea. Ai un telefon?

Aripa albă a îngerului era ruptă în bucăți, rămăseseră din ea mai mult așchii roșii. Dar se mișcă ușor, descoperind buzunarul pantalonilor lui de denim negru. Pătratul din el.

Nu putea să își închipuie cum, însă reuși să scoată telefonul cu o mână. Timpul se poticnea încă - accelerând, înghețând. Durerea îi țâșnea din picior ori de câte ori respira.

Apucă însă aparatul negru lucios cu mâinile ei distruse, unghiile roșii aproape rupându-i-se din cauza impactului, în timp ce forma numărul de la urgențe.

O voce masculină îi răspunse de la primul țârâit.

- Centrul din Orașul Semilunii pentru...

- Ajutor!

Îi tremură vocea.

- *Ajutor.*

Un moment de tăcere.

- Doamnă, vă rog să îmi specificați unde vă aflați și care este situația.

- Piața Veche. Râul... lângă râu, în apropiere de Strada Lebedei...

Dar acolo locuia. Acum se afla la câteva străzi depărtare. Nu știa locul.

– Vă rog... vă rog să ne ajutați.

Sângele îngerului îi inunda poala. Îi sângerau genunchii, juliți până la carne.

Și Danika era...

Și Danika era...

Și Danika era...

– Doamnă, vă rog să îmi spuneți unde vă aflați – putem trimite lupi la fața locului într-un minut.

Suspină și atunci, degetele vlăguite ale îngerului îi atinseră ușor genunchiul sfâșiat. Ca și cum ar fi vrut să o aline.

– Telefonul...

Reuși să murmure, întrerupându-l pe bărbatul de pe linie.

– Telefonul – identificați telefonul, urmăriți-ne. Găsiți-ne!

– Doamnă, sunteți...

– Urmăriți acest număr de telefon!

– Doamnă am nevoie de un moment pentru a...

Accesă meniul telefonului, trecând de la pagină la pagină, ca prin ceață, până când găsi ea numărul.

– *112 03 0577.*

– Doamnă, datele...

– *112 03 0577!* urlă la telefon.

Iar și iar.

– *112 03 0577!*

Era singurul lucru pe care și-l putea aduce aminte. Numărul acela stupid.

– Doamnă... Zeilor!

Un pârâit.

– Vin! șopti vocea de la capătul celălalt al firului.

Bărbatul încercă să îi pună întrebări despre răni, dar Bryce dădu drumul telefonului în timp ce drogurile o azvârleau în sus și o trăgeau în jos, clătinând-o. Aleea tremura și se alungea.

Privirea îngerului o întâlni pe a ei. Era atât de încărcată de agonie încât își închipui că așa trebuia să arate sufletul ei.

Sângele lui îi curgea printre degete. Nu se oprea.

Capitolul 6

Semi-Feea arăta ca venită din Hel.

Nu, nu ca venită din Hel, își dădu seama Isaiah Tiberian în timp ce o cerceta prin oglinda aparentă a centrului de detenție al legiunii. Arăta ca moartea.

Arăta ca soldații pe care îi văzuse târându-se pe câmpurile de bătălie înecate în sânge ale Pangerei.

Stătea la masa metalică din centrul camerei de interogatoriu, privind în gol. Poziție în care se afla deja de ore bune.

Era departe de a mai fi femeia pe care Isaiah și unitatea lui o găsiseră urlând, zbătându-se, cu rochia gri ruptă. Din coapsa stângă îi curgea atât de mult sânge încât se întrebase dacă nu cumva va leșina. Fusese pe jumătate sălbatică, fie din cauza lucrurilor îngrozitoare care se întâmplaseră, de durere, fie a drogurilor pe care le avea în sânge.

Cel mai probabil, o combinație a celor trei. Și, având în vedere că nu era doar o sursă de informații în privința atacului, ci și un pericol pentru ea însăși, Isaiah dăduse un telefon pentru a o aduce în centrul subteran steril, la doar câteva străzi de Comitium. Martoră - se asigurase că se notase corect în registre. Nu suspectă.

Răsuflă adânc, înfrânându-și dorința de a-și rezema fruntea de fereastra pentru observat. Singurul lucru care se auzea

era bâzâitul continuu al primelor-lumini de deasupra. Primul moment de liniște de care avea parte după ore bune. Se îndoia că se va sfârși prea curând.

De parcă gândul ar fi ispitit-o pe Urd însăși, o voce aspră de bărbat se auzi din ușa de la spatele lui.

- Tot nu vorbește?

Lui Isaiah îi luaseră două secole de antrenament pe câmpul de luptă și în afara lui ca să nu mai tresară la auzul acelei voci. Ca să se poată întoarce încet spre îngerul care știa că stătea rezemat de ușă, îmbrăcat ca de obicei în costumul lui negru de luptă - un înger despre care rațiunea și istoria îi aminteau că este un aliat, deși instinctul lui îi spunea ceva cu totul diferit.

Prădător. Ucigaș. Monstru.

Ochii întunecați și reci ai lui Hunt Athalar rămăseseră însă fixați asupra ferestrei. Asupra lui Bryce Quinlan. Nici măcar una dintre penele aripilor lui cenușii nu foșni. Încă din primele zile petrecute împreună în Legiunea 17, în Pangera de Sud, Isaiah încercase să ignore faptul că Hunt părea să existe într-o buclă eternă de nemișcare. Era liniștea de dinaintea unui tunet, părea că totul în jur își ține respirația atunci când era el prin preajmă.

Luând în considerare ceea ce îl văzuse pe Hunt făcându-le dușmanilor săi și victimelor țintite, nu era de mirare.

Privirea lui Athalar alunecă spre el.

Corect. I se pusese o întrebare. Isaiah își foșni aripile albe.

- Nu a scos nici un cuvânt de când a fost adusă.

Hunt privi din nou femeia prin geam.

- A venit până acum ordinul pentru a fi mutată într-o altă cameră?

Isaiah știa exact la ce fel de cameră se referea Hunt. Genul acela de camere construite special pentru a face oamenii să vorbească. Chiar și pe martori.

Isaiah își îndreptă cravata neagră de mătase și se rugă cu inima îndoită la cei cinci zei să nu îi fie pătat cu sânge costumul de culoarea cărbunelui până la răsărit.

- Nu încă.

Hunt dădu din cap o dată, chipul lui auriu închis netrădând nimic.

Isaiah îl cercetă pe înger, de vreme ce mai mult ca sigur Hunt nu avea să se ofere voluntar să facă ceva fără să i se ceară. Nu se vedea nicăieri casca cu cap de craniu care îi adusese lui Hunt o poreclă care se auzea în șoaptă pe fiecare stradă și coridor din Orașul Semilunii: Umbra Mortis.

Umbra Morții.

Neputând să se hotărască dacă ar trebui să fie îngrijorat sau ușurat de absența faimoasei căști a lui Hunt, Isaiah îi întinse, fără vorbe, asasinului personal al lui Micah un dosar subțire.

Se asigură că pielea maro închis a degetelor lui nu atingea degetele înmănușate ale lui Hunt. Nu când sângele încă acoperea pielea mănușii, mirosul răspândindu-se în cameră. Recunoscu mireasma angelică a acelui sânge, așa că celălalt miros trebuia să vină de la Bryce Quinlan.

Isaiah își întoarse bărbia spre camera de faianță albă pentru interogatoriu.

– Bryce Quinlan, douăzeci și trei de ani, jumătate Fee, jumătate om. Testul sangvin din urmă cu zece ani a confirmat că va avea o viață de nemuritor. Puteri aproape neglijabile. Nu a făcut încă Saltul. Înregistrată drept cetățean cu drepturi depline. A fost găsită pe alee cu unul de-ai noștri, încercând să îi țină inima-n piept cu mâinile goale.

Cuvintele sunau al naibii de cinic. Dar știa că Hunt cunoștea foarte bine detaliile. Amândoi le cunoșteau. Până la urmă, fuseseră amândoi acolo. Și știau că și aici, în camera sigură de observație, ar fi fost nebuni să riște să spună ceva delicat cu voce tare.

Fusese nevoie de amândoi pentru a o ridica pe Bryce în picioare, aceasta prăbușindu-se imediat la pieptul lui Isaiah – nu din cauza durerii sufletești, ci a celei fizice.

Hunt își dăduse primul seama: avea coapsa sfâșiată.

Continuase să se poarte aproape sălbatic, se zbătuse în timp ce încercau să o așeze din nou la pământ. Isaiah a sunat o vrăjidoctoriță în timp ce fetei îi curgea sângele în

valuri din coapsă. Fusese afectată o arteră. Era un miracol că nu o găsiseră moartă.

Hunt înjurase de mama focului pentru că, în timp ce îngenunchea lângă ea, încercase să îl lovească între picioare. Apoi însă își dăduse jos casca. O privise drept în ochi. Și îi spusese să stea dracului liniștită.

Fata amuțise complet. Se holbase doar la Hunt, cu o privire inexpresivă, goală. Nu se mișcase nici măcar o clipă cât timp Hunt îi prinsese la loc piciorul cu capsatorul pe care îl avea în mica trusă medicală încorporată în costumul lui de luptă. Privise doar și privise... la Umbra Mortis.

Hunt însă nu pierduse timpul după ce îi prinsese la loc piciorul - se avântase în noapte, ca să facă ceea ce știa el cel mai bine: să găsească dușmanii și să îi neutralizeze.

Ca și cum ar fi observat sângele de pe mănușile lui, Hunt înjură și și le dădu jos, aruncându-le în coșul de metal de lângă ușă.

Apoi bărbatul frunzări dosarul subțire al lui Quinlan, părul negru și lung până la umeri alunecându-i peste chipul indescifrabil.

- Pare a fi o tânără petrecăreață și o răsfățată ca oricare alta! zise el, întorcând paginile.

Colțul gurii i se ridică ușor în sus, dar nu pentru că ar fi fost amuzat.

- Și ce surpriză: este colega de apartament a Danikăi Fendyr. Prințesa petrecăreață însăși.

Nimeni în afara celor din Legiunea 33 nu folosea acel termen - pentru că nici o persoană din Lunathion, nici măcar Feele din aristocrație, nu ar fi îndrăznit. Dar Isaiah îi făcu semn să citească mai departe. Hunt părăsise aleea înainte de a afla adevăratele proporții ale dezastrului.

Hunt citi mai departe. Apoi i se ridicară în sus sprâncenele.

- La dracu'! Sfântă Urd!

Isaiah așteptă să termine. Ochii întunecați ai lui Hunt se dilatară.

- Danika Fendyr este moartă?

Citi în continuare.

- Alături de întreaga Haită a Diavolilor.

Își scutură capul și repetă:

- Sfântă Urd!

Isaiah luă înapoi dosarul.

- Este cu totul și cu totul ca dracu', prietene.

Hunt își încleștă falca.

- Nu i-am dat de urmă demonului care a făcut asta.

- Știu.

Întâlnind privirea întrebătoare a lui Hunt, Isaiah clarifică:

- Dacă l-ai fi găsit, ai fi ținut în mâini un cap tăiat acum, nu un dosar.

Isaiah fusese de față - de mai multe ori - atunci când Hunt făcuse exact asta, întorcându-se triumfător dintr-o misiune de vânat demoni în care fusese trimis de Arhanghelul care îi conducea în acel moment.

Buzele lui Hunt se mișcară aproape insesizabil, de parcă și-ar fi amintit ultima oară când prezentase astfel o ucidere, însă își încrucișă brațele puternice. Isaiah ignoră dominația inerentă a poziției pe care o luase. Între ei domnea o ordine strictă, în echipa de cinci războinici care alcătuia triarii - cea mai elitistă dintre Legiunile Imperiale. Mica clică a lui Micah.

Deși Micah îl numise pe Isaiah Comandantul Legiunii 33, nu îl declarase niciodată lider. Isaiah însă presupusese dintotdeauna că se afla în vârf, cel mai bun soldat dintre triari, în ciuda costumului său elegant și a cravatei.

Dar unde era locul lui Hunt... nimeni nu hotărâse încă în cei doi ani de când se întorsese din Pangera. Isaiah nici nu era cu totul convins că vrea să știe.

Rolul lui oficial era de a-i identifica și elimina pe toți demonii care se strecurau prin fisurile Faliei Nordice sau pătrundeau în această lume prin invocări ilegale, un rol care i se potrivea mănușă. Zeii știu câți vânase de-a lungul secolelor, începând odată cu prima unitate din Pangera, Legiunea 17, dedicată trimiterii creaturilor în viața de apoi.

Însă munca pe care Hunt o făcea din umbră pentru Arhangheli - pentru Micah, în prezent - fusese cea care îi atrăsese porecla. Hunt răspundea direct de Micah și ceilalți nu îi stăteau în cale.

- Naomi l-a arestat adineauri pe Philip Briggs pentru crime! zise Isaiah, referindu-se la căpitanul Legiunii 33.

- Briggs a ieșit din închisoare astăzi, iar Danika și Haita Diavolilor au fost cei care l-au băgat în pușcărie de la bun început.

Faptul că Legiunea 33 nu avusese ea onoarea de a face acest lucru îl iritase pe Isaiah la culme. Cel puțin în seara asta Naomi fusese cea care îl prinsese.

- Cum dracu' a putut un om ca Briggs să invoce un demon atât de puternic, nu știu.

- Presupun că vom afla în curând, răspunse Hunt sumbru.

Mda, la dracu'! Aveau să afle.

- Briggs ar trebui să fie de-a dreptul tâmpit să instrumenteze un asasinat atât de mare imediat după ce a fost eliberat.

Dar liderul rebelilor Keres - o diviziune a rebeliunii mai mari, Ophion - nu le păruse niciodată prost. Doar fanatic, decis să pornească un conflict care să oglindească războiul care făcea ravagii peste mare.

Hunt contracară:

-Sau poate că Briggs a acționat atunci când i s-a ivit singura șansă de a fi liber, înainte ca noi să găsim un pretext pentru a-l aresta din nou. Știa că nu are mult timp la dispoziție, așa că a vrut să se asigure că îi lovește bine pe Vaniri înainte.

Isaiah își scutură capul.

- Ce încurcătură! Era puțin spus.

Hunt respiră adânc.

- Presa a aflat ceva?

- Încă nu. Și am primit ordin acum câteva minute că trebuie să rămânem tăcuți - chiar dacă mâine-dimineață știrea va fi peste tot.

Lui Hunt îi luciră ochii.

- Nu am cui să-i spun.

Într-adevăr, noțiunea de *prieteni* și Hunt nu se potriveau. Chiar și printre triari, chiar după ce împlinise doi ani de când era acolo, Hunt rămăsese retras. Muncea încă fără oprire cu un singur țel: libertatea. Ori, mai bine zis, pentru puținele șanse pe care le avea de a o obține.

Isaiah oftă.

– Cât mai e până ajunge Sabine?

Hunt își verifică telefonul.

– Sabine urcă pe scări chiar...

Ușa se dădu de perete. Hunt clipi.

– Acum.

Sabine arăta cu puțin mai în vârstă decât Bryce Quinlan, cu chipul ei cizelat și părul lung, argintiu, însă în ochii albaștri i se citea furia pe care doar un nemuritor putea să o arate.

– Unde e târfa aia corcită...

Luă foc atunci când o văzu pe Bryce prin fereastră.

– La dracu', am s-o *ucid*...

Isaiah își întinse aripa albă ca să blocheze calea Prim Aparentului spre ușa care dădea în camera de interogatoriu, la câțiva pași spre stânga.

Hunt se așeză ca din întâmplare de cealaltă parte a ei. Pe încheieturile degetelor îi jucau fulgere. O mică mostră a puterii pe care Isaiah o văzuse cu ochii lui dezlănțuită asupra dușmanilor lor: fulgere care ar fi putut dărâma o clădire din temelii.

Fie că erai înger obișnuit sau Arhanghel, puterile variau întotdeauna între ploaie, furtuni și, uneori, tornade – Isaiah însuși putea invoca uragane atât de puternice încât puteau ține nave în port, însă nimeni nu își aducea aminte să fi existat cineva care să posede abilitatea lui Hunt de a se folosi de fulgere după bunul său plac. Sau puterea de a le face cu adevărat nimicitoare. Această abilitate fusese binecuvântarea și blestemul lui Hunt.

Isaiah trimise una dintre brizele lui reci, care trecu prin părul ca din mătasea porumbului al lui Sabine, spre Hunt.

Mereu lucraseră bine împreună - Micah intuise asta atunci când îi făcuse parteneri în urmă cu doi ani, în ciuda spinilor răsuciți, tatuați pe frunțile amândurora. Însemnul lui Hunt era în mare parte ferit de părul lui negru, însă coroana subțire de pe frunte nu putea fi ascunsă.

Isaiah abia își mai aducea aminte cum arăta prietenul lui înainte ca acele vrăjitoare din Pangera să îl însemneze, îmbibând cerneala cu vrăjile lor infernale, astfel încât crimele lui să nu fie niciodată uitate și magia lor să îi lege cea mai mare parte a puterilor.

Botezaseră tatuajul haloul - o trimitere ironică la aura divină cu care oamenii primitivi îi înfățișau în vremurile de demult pe îngeri.

Nici de pe fruntea lui Isaiah nu putea fi ascuns, tatuat identic ca pe cea a lui Hunt, ca pe frunțile a aproape două mii de îngeri rebeli care fuseseră niște fraieri atât de idealiști și de curajoși în urmă cu două secole.

Asterii creaseră îngerii pentru a le fi soldați perfecți și servitori loiali. Îngerii, dăruiți cu asemenea putere, se bucuraseră de rolul pe care îl aveau în lume. Asta până când apăruse Shahar, Arhanghelul care fusese numit odată Steaua Zorilor. Până când Hunt și ceilalți se alăturaseră Legiunii de elită 18, condusă de Shahar.

Rebeliunea lor dăduse greș. Apoi, cu doar patruzeci de ani în urmă, oamenii porniseră propria rebeliune. O cauză diferită, un grup diferit și o specie diferită de luptători, dar sentimentul era în esență același: Republica era dușmanul, ierarhiile rigide erau o porcărie.

Atunci când rebelii umani își începuseră războiul, unul dintre acei idioți ar fi trebuit să îi întrebe pe îngerii căzuți de ce dăduse greș rebeliunea lor, cu mult timp înainte ca ei să se fi născut măcar. Isaiah le-ar fi putut în mod sigur da câteva ponturi despre ce nu ar trebui să facă. Și ar fi putut să îi lumineze în privința consecințelor.

Pentru că nici al doilea tatuaj, însemnat pe încheieturile lor, nu putea fi ascuns: *SPQM*.

Decora fiecare steag și antet al Republicii – cele patru litere înconjurate de stele – și împodobea și încheietura tuturor celor care îi aparțineau. Chiar dacă Isaiah și-ar fi tăiat brațul, membrul care i-ar fi crescut în loc ar fi fost de asemenea însemnat. Într-atât era de puternică cerneala vrăjitoarelor.

O soartă mai rea decât moartea: să devină servitori pe vecie celor pe care voiseră să îi detroneze.

Hotărându-se să o scutească pe Sabine de felul în care Hunt se ocupa de lucruri, Isaiah întrebă blând:

– Înțeleg că ești în doliu, dar, Sabine, ai vreun motiv pentru care vrei să o vezi moartă pe Bryce?

Sabine mârâi, arătând spre fată:

– Ea a luat sabia. Nebuna asta care vrea să se dea lup a luat sabia Danikăi. Știu că ea a luat-o, nu e la apartament – și e *a mea*.

Isaiah băgase de seamă acest detaliu: moștenirea familiei Fendyr lipsea. Dar nimic nu indica faptul că Bryce Quinlan ar fi avut-o.

– Ce legătură are sabia cu moartea fiicei tale?

Furia și durerea se luptau pe acel chip sălbatic. Sabine își scutură capul, ignorând întrebarea, și spuse:

– Danika nu era în stare să stea departe de necazuri. Nu a știut niciodată cum să-și țină gura închisă și când să tacă în preajma dușmanilor. Și uite ce s-a ales de ea. Curvulița aia de acolo respiră încă, iar Danika *nu*.

Aproape îi tremură vocea.

– Danika ar fi trebuit să fie mai precaută.

Hunt întrebă pe un ton mai blând:

– Să fie mai precaută în ce privință?

– În toate privințele! se răsti Sabine, apoi își scutură din nou capul, lăsând durerea la o parte. Începând cu ușuratica ei colegă de apartament.

Se întoarse spre Isaiah – un tablou viu al mâniei.

– Spune-mi *totul*.

Hunt zise rece:

– Nu e obligat să-ți spună nici un rahat, Fendyr.

De pe poziția de Comandant al Legiunii Imperiale 33, Isaiah avea un rang egal cu al lui Sabine. Amândoi luau parte la aceleași consilii guvernamentale, amândoi răspundeau în fața unor bărbați puternici în cadrul rangurilor și al Caselor lor.

Caninii lui Sabine se alungiră în timp ce îl cerceta pe Hunt.

- Ce dracu', Athlar, am vorbit eu cu tine?

Lui Hunt îi sclipiră ochii. Dar Isaiah își scoase telefonul și începu să tasteze, intervenind calm:

- Încă primim rapoarte. Viktoria vine chiar acum să vorbească cu domnișoara Quinlan.

- Vorbesc eu cu ea! zise Sabine pătimaș.

Își strânse degetele, de parcă ar fi fost gata să îi sfâșie gâtul lui Hunt. El îi răspunse cu un zâmbet ascuțit care o îndemna să încerce doar, în timp ce fulgerele de la articulații i se împleteau spre încheietură.

Din fericire pentru Isaiah, ușa camerei de interogatoriu se deschise și intră o femeie cu părul negru, îmbrăcată cu un costum de culoare bleumarin, perfect croit.

Erau o fațadă, aceste costume pe care el și Viktoria le purtau. Un soi de armură, da, dar și o ultimă încercare de a se preface că erau, cât de cât, normali.

Nu era de mirare că Hunt nu își bătea niciodată capul cu ele.

În timp ce Viktoria se apropia grațios de ea, Bryce nu dădu nici un semn că ar observa-o măcar pe femeia superbă care, de obicei, făcea ca persoanele din toate Casele să își întoarcă privirea.

Însă Bryce se afla în acea stare deja de ore bune. Sângele îi păta încă bandajul din jurul coapsei descoperite. Viktoria mirosi delicat, ochii de un verde pal, de sub haloul tatuajului ei de pe frunte, strângându-se oblic. Furia era unul dintre puținii de o rasă diferită față de malakimi care se răsculase alături de ei cu două veacuri în urmă. Îi fusese dată lui Micah la scurt timp după aceea, iar pedeapsa ei fusese mai mare decât tatuajul de pe frunte și semnele de sclavie. Nici pe departe la fel de brutală precum ceea ce Isaiah și Hunt îndură-seră în închisorile Asterilor, iar apoi, ani de zile, în temnițele

mai multor Arhangheli, fusese însă un chin aparte, care continuase chiar și atunci când al celorlalți încetase.

– Domnișoară Quinlan, i se adresă Victoria.

Fata nu-i răspunse.

Furia trase un scaun din oțel de lângă perete și îl așeză de cealaltă parte a mesei. Scoase un dosar din jachetă și își încrucișă picioarele după ce se așeză pe scaun.

– Îmi poți spune cine este responsabil pentru vărsarea de sânge din seara asta?

Quinlan nici măcar nu tresări. Sabine mormăi.

Furia își strânse mâinile de alabastru în poală, eleganța ei nenaturală fiind singurul semn al puterii antice care clocotea sub calmul aparent.

Vik nu avea un corp al ei. Deși luptase și ea în Legiunea 18, Isaiah îi aflase povestea abia după ce ajunsese aici, cu zece ani în urmă. Cum obținuse Viktoria acest trup anume, cui îi aparținuse, nu o întrebase. Ea nu îi spusese. Furiile se foloseau de corpuri așa cum unii se foloseau de mașini. Cele mai vanitoase le schimbau des, de obicei la primele semne de îmbătrânire, însă Viktoria se legase de acesta pentru o perioadă mai lungă decât se întâmpla în mod obișnuit – pentru că îi plăcea cum se mișcă și cum era construit, zisese ea.

Acum îl păstra pentru că nu avea de ales. Fusese pedeapsa lui Micah pentru rebeliunea ei: o închisese în acest corp. Pentru totdeauna. Gata cu schimbările, nu mai putea trece la ceva nou și mai proaspăt. Timp de două sute de ani Vik fusese închisă, constrânsă să înfrunte degradarea înceată a corpului, acum clar vizibilă: liniile fine care începeau să i se sculpteze în jurul ochilor, cuta gravată pe frunte, deasupra coroanei gemene de spini a tatuajului.

– Quinlan e în șoc! observă Hunt, care îi monitoriza atent respirația lui Bryce. Nu va vorbi.

Isaiah tindea să îi dea dreptate, asta până când Viktoria deschise dosarul, cercetă o foaie de hârtie și zise:

– Eu una cred că, în acest moment, nu ai întru totul control asupra corpului și a acțiunilor tale.

Apoi citi lista lungă a unui cocktail de droguri și alcool care ar fi oprit în loc inima unui om. Care ar fi putut opri chiar și inima unui Vanir mai puțin puternic de altfel.

Hunt înjură din nou.

- A rămas ceva ce nu a tras pe nas sau în plămâni în seara asta?

Sabine se zbârli.

- Un gunoi de corcitură...

Isaiah îi aruncă o privire lui Hunt. Era suficient pentru a-i transmite cererea.

Nu era niciodată un ordin - nu ar fi îndrăznit să îi dea ordine lui Hunt. Nu când bărbatul avea un temperament vulcanic care lăsase unități de luptă întregi în cenușă. Chiar și cu vrăjile haloului care reduceau puterea fulgerului la o zecime, compensa prin îndemânarea lui de luptător.

Dar Hunt își plecă bărbia, singurul semn care arăta că era de acord cu cerea lui Isaiah.

- Va trebui să completezi niște documente sus, Sabine.

Hunt respiră adânc, de parcă ar fi încercat să își amintească faptul că Sabine era o mamă care își pierduse unicul copil în acea seară și adăugă:

- Dacă ai nevoie de puțin timp ca să te reculegi, poți face asta, dar trebuie să semnezi...

- La dracu' cu semnatul, la dracu' cu reculesul. Crucifica-ți-o pe târfa asta dacă e nevoie, dar scoateți o declarație de la ea.

Sabine scuipă pe podeaua de gresie, la picioarele încălțate în ghete ale lui Hunt.

Isaiah își simți limba acoperită de eter, văzându-l pe Hunt cum îi aruncă acesteia o privire rece, singurul avertisment pe care îl dădea oponenților pe câmpul de luptă. Nici unul nu supraviețuia după ceea ce urma.

Sabine păru să-și amintească de asta și fu suficient de înțeleaptă încât să iasă valvârtej în hol. Își încordă mâna în timp ce ieșea, scoțând la iveală patru gheare ascuțite ca lama cu care sfâșie ușa de metal.

Hunt zâmbi în spatele ei. O țintă marcată. Nu azi, nici măcar mâine, dar la un anumit moment, în viitor...

Și lumea zicea că metamorfii se înțeleg mai bine cu îngerii decât cu Feele.

În acest timp, Viktoria îi vorbea blând lui Bryce:

– Avem înregistrări video de la Corbul Alb, care confirmă că ai fost acolo. Avem înregistrări care te arată mergând spre casă.

Lunathion era împânzit de camere, cu o acoperire video și audio neegalată altundeva, însă clădirea în care locuia Bryce era veche și monitoarele obligatorii din holuri nu mai fuseseră reparate de zeci de ani. Proprietarul avea să primească în acea seară o vizită pentru că încălcase codul și distrusese astfel întreaga investigație. Camerele din clădire nu reușiseră să înregistreze decât un semnal audio slab – doar audio. Nu le oferea nimic în plus față de ceea ce știau deja. Telefoanele Haitei Diavolilor fuseseră distruse în timpul atacului. Nu fusese receptat nici un mesaj.

Viktoria continuă:

– Ce nu avem înregistrat însă, Bryce, este ceea ce s-a întâmplat în acel apartament. Îmi poți spune?

Încet, de parcă ar fi plutit înapoi în trupul ei dărâmat, Bryce își întoarse ochii de chihlimbar spre Viktoria.

– Unde e familia ei? întrebă aspru Hunt.

– Mama om locuiește cu tatăl vitreg într-unul dintre orașele montane din nord – sunt amândoi peregrini. Tatăl natural nu a fost înregistrat ori a refuzat să recunoască paternitatea. Fee, desigur. Și probabil unul cu ceva influență, de vreme ce s-a deranjat să îi obțină statutul de civitas.

Majoritatea celor născuți din mame om le luau rangul de peregrin. Și, deși Bryce avea ceva din frumusețea elegantă a Feelor, chipul o trăda ca fiind om – pielea aurie, bruma de pistrui de pe nas și obrajii înalți, gura plină. Chiar dacă părul roșu mătăsos și urechile ascuțite erau clar de Fee.

– Părinții oameni au fost anunțați?

Isaiah își trecu o mână prin părul creț, castaniu închis. Fusese trezit de țârâitul telefonului care sunase la două

dimineața, scos din garnizoană un minut mai târziu, iar acum începea să simtă efectele unei nopți nedormite. Probabil, nu mai era mult până la răsărit.

– Maică-sa a fost isterică. A întrebat iar și iar dacă știm de ce au atacat apartamentul sau dacă știm dacă a fost Philip Briggs. A văzut la știri că a fost eliberat din cauza unei greșeli birocratice și era convinsă că el e vinovatul. O patrulă din Legiunea 33 zboară spre ei chiar acum; părinții vor fi aduși în următoarea oră.

Vocea Viktoriei, care își continua interviul, se auzi prin interfon:

– Poți să descrii creatura care ți-a atacat prietenii?

Dar Quinlan se pierduse din nou, avea privirea goală.

Aveau niște imagini tremurate grație camerelor de filmat de pe stradă, dar demonul se mișcase mai repede decât vântul și știuse să stea în afara ariei pe care acestea o puteau acoperi. Nu reușiseră să îl identifice încă. Nici măcar cunoștințele vaste ale lui Hunt nu fuseseră de ajutor. Nu aveau decât imaginea unei cețuri vagi, gri, pe care nici o derulare cu încetinitorul nu o putea face mai clară. Și pe Bryce Quinlan, alergând desculță pe străzile orașului.

– Fata asta nu este pregătită să dea o declarație! zise Hunt. Ne pierdem timpul.

Însă Isaiah îl întrebă:

– De ce o urăște Sabine pe Bryce atât de mult? De ce ar insinua că ea este de vină pentru toate astea?

Cum Hunt nu răspunse, Isaiah își îndreptă fruntea spre cele două dosare de pe marginea biroului.

– Uită-te în al lui Quinlan! O singură amendă înainte de asta – pentru conduită indecentă în public în timpul unei parade de la Solstițiul de Vară. A făcut niște figuri mai deocheate în dreptul unui perete și a fost prinsă în acțiune. Reținută în celulă peste noapte, și-a plătit cauțiunea a doua zi și a prestat servicii în folosul comunității timp de o lună ca să i se șteargă orice urmă din dosarul penal.

Isaiah ar fi putut să jure că pe buzele lui Hunt apăruse un început de zâmbet. Apoi bătu cu degetul în dosarul impresionant de gros de lângă cel al lui Bryce.

– Aici avem partea întâi din dosarul Danikăi Fendyr. Prima din șapte. Începe cu furturi mărunte pe când avea zece ani și continuă până la majorat, cu cinci ani în urmă. Apoi – liniște. Dacă mă întrebi pe mine, Bryce a fost cea care a fost condusă pe căi greșite – și poate că ea a condus-o pe Danika pe căile ei.

– Nu într-atât încât să o împiedice să tragă pe nas suficient praf-de-lumină cât să ucidă un cal! comentă Hunt. Presupun că nu a petrecut singură. Au fost și alți prieteni cu ea în noaptea asta?

– Încă două prietene. Juniper Andromeda, solistă faun la Baletul orașului, și...

Isaiah deschise dosarul și murmură o rugăciune.

– Fury Axtar.

Hunt înjură printre dinți la auzul numelui mercenarei. Fury Axtar avea licență pentru ucis în câteva țări. Inclusiv în aceea.

– Fury a fost cu Quinlan în seara asta? întrebă Hunt.

Dăduseră nas în nas cu mercenara de câteva ori, suficient cât să știe să se ferească dracului de ea. Micah îi ordonase chiar lui Hunt să o ucidă. De două ori.

Însă ea avea prea mulți aliați puternici. Unii dintre ei, se zvonea, chiar în Senatul Imperial. Așa că, de fiecare dată, Micah hotărâse că necazurile care i s-ar fi abătut pe cap dacă Umbra Mortis ar fi transformat-o pe Fury Axtar în pâine prăjită nu ar fi meritat.

– Da, îi răspunse Isaiah. Fury a fost cu ea în club.

Hunt se încruntă. Dar atunci Viktoria se aplecă pentru a mai vorbi o dată cu Bryce.

– Încercăm să aflăm cine a făcut asta. Ne poți oferi informațiile de care avem nevoie?

În fața furiei stătea doar o carcasă goală.

Viktoria adăugă, cu vocea ei delicată și senzuală, care de obicei îi făcea pe oameni să îi mănânce din palmă:

– Vreau să te ajut. Vreau să aflu cine a făcut asta. Și să îi pedepsesc.

Victoria bagă mâna în buzunar, îi scoase telefonul și îl așeză pe masă. Instant, conținutul digital al acestuia apăru pe ecranul mic din camera în care se aflau Isaiah și Hunt. Aceștia începură să privească ba la furie, ba la ecran, pe măsură ce o serie de mesaje se deschideau.

– Am descărcat informațiile din telefonul tău. Îmi poți da câteva lămuriri?

Un ecran mic se ridică dintr-un compartiment ascuns în podeaua acoperită cu linoleum. Pe el erau afișate aceleași mesaje pe care le citeau acum Isaiah și Hunt.

Primul era trimis de Bryce:

☽ *Nopțile petrecute în fața televizorului sunt făcute pentru cățelușii care dau din coadă. Vino să te joci cu un adult bazat.*

Urma apoi o scurtă înregistrare video, tremurată: cineva râdea în hohote pe fundal în timp ce Bryce, după ce arătase degetul din mijloc la cameră, se apleca deasupra unei linii de pudră albă – praf-de-lumină – și o trăgea pe toată fix în nasul ei pistruiat. Bryce râdea, atât de strălucitoare și de plină de viață încât femeia din camera pe care o aveau în față părea un cadavru sfârtecat. La final striga la cameră:

– APRINDE-O, DANIKAAAAA!

Replica Danikăi era exact cea pe care Isaiah o aștepta de la Prim Aparentul lupilor, pe care o văzuse doar de la distanță la evenimente oficiale și care păruse predispusă să creeze necazuri oriunde s-ar fi dus: DU-TE DRACU', TE URĂSC! NU MAI LUA PRAF-DE-LUMINĂ FĂRĂ MINE. MĂGĂRIȚO.

Într-adevăr, Prințesa Petrecăreață.

Bryce îi răspunsese douăzeci de minute mai târziu:

☽ *Tocmai ce m-am combinat cu unul în baie. Nu îi spune lui Connor.*

Hunt clătină din cap.

Însă Bryce stătea acolo împietrită, în timp ce Viktoria îi citea cu voce tare mesajele.

Danika scrisese:

☽ *A fost bine?!!?*

☽ *Doar cât să îmi astâmpere puțin dorințele.*

- Asta nu este relevant! murmură Hunt. Cheamă-o înapoi pe Viktoria.

- Avem ordine.

- Dă-le dracu' de ordine. Femeia aia e pe cale să cedeze - și nu în sensul bun.

După acel mesaj, Bryce încetase să îi mai răspundă Danikăi.

Danika însă continuase să îi trimită mesaje. Unul după altul, în următoarele două ore.

☽ *S-a terminat programul. Unde sunteți,* măgărițelor?

☽ *De ce nu răspunzi la telefon? O sun pe Fury.*

☽ *Unde DRACU' e Fury?*

☽ *Juniper nu își ia niciodată telefonul cu ea,* așa că nici nu mă deranjez să o apelez. Unde sunteți?!!!

☽ *Ar trebui să vin în club? Haita pleacă în zece minute. Nu mai fute necunoscuți în baie pentru că vine și Connor cu mine.*

☽ *BRYYYYCE. Când îți verifici telefonul, sper să te enerveze cele 1 000 de notificări.*

☽ *Thorne îmi zice să nu îți mai dau mesaje. I-am zis să-și vadă dracului de treaba lui.*

☽ *Connor zice să te maturizezi dracului și să nu mai iei droguri dubioase pentru că doar fraierii fac asta. Nu a fost prea încântat când i-am zis că nu sunt sigură că pot să îi dau voie să iasă în oraș cu tine pentru că e prea sfânt.*

☽ *Bine, plecăm în cinci minute. Pe curând, bulangioaico! Îi dăm bătaie!*

Bryce se holbă la ecran fără să clipească, cu chipul ei distrus de o paloare morbidă în lumina monitorului.

- Camerele de supraveghere din clădire sunt în mare parte defecte, însă cea din hol a reușit să înregistreze ceva audio, deși video nu a funcționat.

- Vrei să asculți? o întrebă, calm, Viktoria.

Nici un răspuns. Așa că Viktoria îi dădu drumul.

Mârâituri și țipete înăbușite inundară boxele - destul de încet încât era clar că aparatul din hol captase doar cele mai

ascuțite zgomote care veneau din apartament. Apoi se auzi un urlet - urletul sălbatic al unui lup.

- Te rog, te rog...

Cuvintele fură secerate. Dar înregistrarea merse înainte.

Danika Fendyr țipă. Ceva bocăni și se prăvăli pe fundal - de parcă ar fi fost izbită de mobilă. Și camera de pe hol a continuat să înregistreze.

Țipetele continuară și continuară... la nesfârșit. Întrerupte doar de gâjâitul camerei. Urletele și plânsetele înăbușite erau îngrozitoare, și Danika se ruga, plângând în timp ce implora milă, se jelea și țipa ca totul să înceteze...

- Oprește-o! ordonă Hunt, ieșind din cameră. Oprește-o *acum*!

Ieșise atât de repede încât Isaiah nu-l putuse opri. Traversase într-o clipă spațiul dinspre ușa de lângă ei, trântind-o de perete înainte ca Isaiah să îl urmeze.

Acolo se auzea Danika, înregistrarea audio gâjâind din când în când, sunetul vocii ei care cerea încă milă răzbind din boxe. Danika, în timp ce era sfâșiată în bucățele și devorată.

Tăcerea criminalului era la fel de cutremurătoare ca țipetele și lacrimile Danikăi.

Viktoria se întoarse spre ușă când Hunt năvăli înăuntru, cu chipul negru de furie și aripile desfăcute. Umbra Morții.

Isaiah simți gustul de eter. Din degetele lui Hunt ieșeau fulgere. Țipetele fără sfârșit ale Danikăi, pe jumătate înăbușite, inundau încăperea.

Isaiah intră în cameră exact când Bryce explodă.

Invocă un perete de vânt în jurul lui și al lui Vik, Hunt făcând, fără îndoială, același lucru, în timp ce Bryce sări de pe scaun și răsturnă masa. Aceasta zbură peste capul Viktoriei și se izbi de fereastra de la camera de observații.

Un urlet sălbatic umplu camera în timp ce Bryce apucă scaunul pe care stătuse și îl izbi de perete, atât de tare încât se îndoi și apoi se sfărâmă.

Vomită peste tot pe podea. Dacă puterile lui Isaiah nu i-ar fi înconjurat, pe el și pe Viktoria, voma i-ar fi acoperit femeii pantofii absurd de scumpi.

Înregistrarea audio se opri în cele din urmă când camera de pe hol încetase să mai funcționeze cum trebuie - și nu mai reporni.

Bryce gâfâi, holbându-se la mizeria pe care o făcuse. Apoi căzu în ea, în genunchi.

Vomită iar. Și iar. Apoi își strânse mâinile în jurul genunchilor, părul ei mătăsos amestecându-se cu voma în timp ce se legăna încet în tăcerea înmărmurită care se lăsase în cameră.

Era pe jumătate Fee, cu puteri care abia erau înregistrate de barometru. Ceea ce făcuse mesei și scaunului... Era din furie pură, materializată. Nici cele mai rezervate dintre Fee nu puteau opri o izbucnire de furie primitivă atunci când punea stăpânire pe ele.

Netulburat, Hunt se apropie de Bryce, cu aripile lui cenușii ridicate, ca să nu le târască prin vomă.

- Hei.

Îngenunche lângă Bryce. Întinse mâna spre umărul ei, dar apoi o coborî. Oare câți oameni văzuseră vreodată mâinile îngerului Umbra Mortis întinzându-se spre ei fără urmă de violență?

Hunt dădu din cap înspre masa și scaunul distruse.

- Impresionant.

Bryce se ghemui și mai tare, degetele ei bronzate albindu-se aproape în timp ce și le înfigea în spate suficient de puternic cât să lase vânătăi. Vocea ei era doar un zăngănit sfărâmat.

- Vreau să plec acasă.

Ochii negri ai lui Hunt licăriră. Dar nu mai spuse nimic.

Viktoria, încruntându-se în fața mizeriei, se strecură afară ca să găsească pe cineva care să o curețe.

Isaiah îi spuse lui Bryce:

- Mi-e teamă că nu poți pleca acasă. Este locul crimei.

Și era într-atât de devastată încât, chiar dacă ar fi frecat peste tot cu clor, nici un Vanir nu ar fi putut pătrunde înăuntru fără să simtă miasmele măcelului.

– Nu te poți întoarce acolo în siguranță până când nu aflăm cine a făcut asta. Și de ce a făcut-o.

– S-Sabine... șopti atunci Bryce.

– Da, îi răspunse blând Isaiah. Toți cunoscuții Danikăi au fost anunțați.

Întreaga lume avea să afle în câteva ore.

Îngenuncheat încă lângă ea, Hunt spuse aspru:

– Te putem muta într-o cameră cu un pat și baie. Îți putem aduce niște haine.

Rochia îi era atât de ruptă încât cea mai mare parte a trupului îi era la vedere, ruptura din dreptul taliei descoperind urma unui tatuaj negru, care îi cobora de-a lungul spatelui. Hunt văzuse prostituate în Piața de Carne care purtau haine mai decente.

Lui Isaiah îi sună telefonul din buzunar. Naomi. Vocea căpitanului Legiunii 33 sună obosit atunci când Isaiah răspunse!

– Dă-i drumul fetei! În clipa asta. Scoate-o din clădire și, spre binele nostru, *nu* pune pe nimeni să o urmărească. În special, nu pe Hunt.

– De ce? Guvernatorul ne-a dat ordinul opus.

– Am primit un telefon. La dracu', de la Ruhn Danaan! E livid de supărare pentru că nu am anunțat Casa Cerului și a Aerului că am luat fata. Zice că e în jurisdicția Feelor și dracu' mai știe ce. Așa că lasă naibii ce vrea Guvernatorul – ne va mulțumi mai târziu pentru că am evitat bătaia asta uriașă de cap. Dă-i drumul fetei *acum*. Poate reveni cu o escortă din partea Feelor, dacă asta vor măgarii ăia.

Hunt, care auzise întreaga conversație, o studie pe Bryce Quinlan cu judecata neclintită a unui prădător. Fiind unul dintre triari, Naomi Boreas răspundea direct de Micah și nu le datora nici o explicație, însă faptul că nesocotea un ordin direct în favoarea Feelor...

– Fă cum zic, Isaiah! adăugă Naomi, a poi închise.

În ciuda urechilor ei ascuțite de Fee, ochii încețoșați ai lui Bryce nu arătau nici un semn că ar fi auzit ce se discutase.

Isaiah își puse telefonul în buzunar.

– Ești liberă să pleci.

Se ridică în picioare, surprinzător de stabilă, în ciuda bandajului de pe un picior. Labele picioarelor îi erau acoperite cu noroi și sânge. Destul sânge cât să îl facă pe Hunt să spună:

– Avem o vrăjidoctoriță în clădire.

Însă Bryce îl ignoră și șchiopătă spre ușa deschisă, ieșind în hol.

Hunt rămase cu ochii ațintiți asupra ușii în timp ce bătaia săltată a pașilor ei se îndepărta.

Pentru câteva clipe lungi, nici unul dintre ei nu vorbi. Apoi Hunt răsuflă adânc și se ridică.

– În ce cameră îl duce Naomi pe Briggs?

Isaiah nu apucă să răspundă pentru că pe hol se auziră pași care se apropiau rapid. Cu siguranță, nu erau ai lui Bryce.

Chiar și într-unul dintre cele mai sigure locuri din oraș, Isaiah și Hunt își țineau întotdeauna la îndemână armele, primul încrucișându-și brațele ca să își poată scoate pistolul ascuns sub jachetă, cel din urmă lăsându-și mâna în josul coapsei, la câțiva centimetri de teaca neagră în care își ținea pumnalul. Fulgerele reapărură în jurul degetelor lui Hunt.

Un bărbat Fee cu părul negru dădu năvală în camera pentru interogatoriu. Chiar și cu cercelul de argint pe care îl avea în buza de jos, chiar și cu jumătate din părul lui lung, negru ca pana corbului, retezat, chiar și cu brațele acoperite de tatuaje pe sub geaca de piele, moștenirea feței uimitor de frumoase nu putea fi ascunsă.

Ruhn Danaan, Prințul moștenitor al Feelor din Valbara. Fiul Regelui Toamnei și cel care avea în prezent Sabia Stelară, faimoasa spadă întunecată a străvechiului prinț Fee Născut din Stele. Dovada statutului de Ales a lui Danaan printre Fee – Hel știe ce va fi însemnând asta.

Sabia în cauză era acum prinsă de spatele lui Ruhn, teaca ei neagră devorând primele-lumini orbitoare. Isaiah auzise

pe cineva spunând odată că sabia era făcută din iridium scos dintr-un meteorit și făurită într-o altă lume - înainte ca Feele să fi pătruns prin Falia Nordică.

Ochii albaștri ai lui Danaan ardeau ca miezul unei flăcări - deși Ruhn însuși nu poseda acest tip de magie. Magia de foc era des întâlnită printre Feele din Valbara și mânuită chiar de Regele Toamnei însuși. Se zvonea însă că magia lui Ruhn semăna mai mult cu a acelora din neamul lui care conduceau insula sacră a Feelor din Avallen, de peste mare: puterea de a invoca umbre sau o ceață care putea acoperi nu doar lumea fizică, dar și pe cea psihică. Putea poate folosi chiar și telepatia.

Ruhn aruncă o privire vomei, simțind mirosul femeii care tocmai plecase.

- Unde dracu' este?

Hunt încremeni în fața comenzii reci din vocea prințului.

- Bryce Quinlan a fost eliberată! răspunse Isaiah. Am trimis-o sus cu câteva minute în urmă.

Probabil Ruhn intrase pe o ușă laterală dacă nu se întâlnise cu ea, iar ei nu fuseseră înștiințați de la recepție de faptul că a ajuns. Poate că își folosise magia aceea a lui ca să se strecoare învăluit de umbre.

Prințul se întoarse spre ușă, dar Hunt zise:

- De ce te interesează?

- Este verișoara mea, măgarule, se răsti Ruhn. Noi avem grijă de ai noștri.

O verișoară îndepărtată, de vreme ce Regele Toamnei nu avea frați, însă se părea că prințul o cunoștea pe Bryce destul de bine, dacă intervenise.

Hunt îi aruncă un rânjet lui Ruhn.

- Unde ai fost în seara asta?

- Du-te dracu', Athalar!

Ruhn își dezgoli dinții.

- Presupun că ai auzit că eu și Danika am avut o dispută în legătură cu Briggs la întâlnirea Capilor. Ce mai pistă! Bine lucrat.

Fiecare cuvânt era mai ascuțit decât cel de dinainte.

– Dacă voiam să o ucid pe Danika, nu aș fi invocat dracului un demon ca să o facă! Unde dracu' e Briggs? Vreau să vorbesc cu el.

– E pe drum.

Hunt zâmbea în continuare. Iar fulgerele îi jucau încă în jurul articulațiilor.

– Iar tu nu ai prioritate în ceea ce-l privește. Până aici cu protecția și banii tăticului, Prințe.

Nu conta că Ruhn se afla în fruntea diviziei Feelor din Aux și că era la fel de bine antrenat ca oricare dintre luptătorii lor de elită. Sau că sabia pe care o avea la spate nu era doar decorativă.

Pentru Hunt nu conta. Nu atunci când erau implicați aristocrați și ierarhii rigide.

– Continuă să vorbești, Athalar. Să vedem unde o să ajungi, îi răspunse Ruhn.

Hunt zâmbi malițios.

– Tremur de frică.

Isaiah tuși. Solas arzător, ultimul lucru de care avea nevoie în acea noapte era o încăierare între unul dintre triarii lui și prințul Feelor. I se adresă lui Ruhn:

– Ne poți spune dacă domnișoara Quinlan a avut un comportament neobișnuit înainte de crima din seara aceasta sau dacă...

– Patronul de la Corbul mi-a spus că era beată și că a tras pe nas un morman de praf-de-lumină! se răsti Ruhn. Dar pe Bryce o găsești cu prostii din astea în sânge cel puțin o noapte pe săptămână.

– De ce ia? întrebă Isaiah.

Ruhn își încrucișă mâinile.

– Face ce vrea. Întotdeauna a făcut doar ce a vrut.

În cuvintele lui era destulă amărăciune cât să sugereze o poveste lungă – una tristă.

Hunt îl întrebă cu voce tărăgănată:

– Și cât de apropiați sunteți voi doi?

– În cazul în care mă întrebi dacă o fut, răspunsul, măgarule, este nu, izbucni Ruhn.

E parte din familie.

– Familie îndepărtată! observă Hunt. Am auzit că Feelor le place să își păstreze sângele nediluat.

Ruhn îl privi drept în ochi. Și, în timp ce Hunt începu din nou să zâmbească, încăperea se încărcă de eter. Isaiah simțea apropierea unei furtuni. Întrebându-se dacă ar fi suficient de prost să intervină între cei doi atunci când Ruhn avea să încerce să îi dea un pumn în gură lui Hunt, iar Hunt avea să îl transforme pe prinț într-un morman de oase fumegânde, Isaiah zise repede:

– Încercăm doar să ne facem meseria, Prințule.

– Dacă voi, măgarilor, l-ați fi supravegheat pe Briggs așa cum trebuia să o faceți, poate că nimic din toate astea nu s-ar mai fi întâmplat.

Aripile cenușii ale lui Hunt fâlfâiră ușor – poziția unui malakim care se pregătea de luptă. Și ochii aceia ai lui întunecați... Erau ochii luptătorului temut, ai Îngerului Căzut. Cel care distrusese câmpurile de luptă pe care i se ceruse să lupte. Cel care ucidea după cum poftea Arhanghelul și o făcea atât de bine încât i se spunea Umbra Morții.

– Ai grijă! zise Hunt.

– Stai dracului departe de Bryce! îi aruncă Ruhn înainte să iasă pe ușă, probabil după verișoara lui.

Cel puțin Bryce avea acum o escortă.

Hunt arătă degetul mijlociu spre cadrul ușii în care nu se mai afla nimeni. După o clipă, murmură:

– Dispozitivul de urmărire care se afla în apa pe care Quinlan a băut-o atunci când a ajuns aici. Ce durată are?

– Trei zile! îi răspunse Isaiah.

Hunt cercetă cuțitul pe care îl avea prins în teacă.

– Danika Fendyr era una dintre cele mai puternice dintre Vanirii din acest oraș, chiar și fără să fi făcut Saltul. La sfârșit a implorat ca un om.

Sabine nu avea să scape niciodată de rușine.

– Nu știu nici un demon care să ucidă așa! Sau care să dispară atât de repede. Nu am găsit nici o urmă. Parcă ar fi dispărut înapoi în Hel.

– Dacă Briggs este autorul, vom afla în curând ce fel de demon este, zise Isaiah.

Asta dacă Briggs avea să vorbească. Nu scosese nici un cuvânt atunci când îl descoperiseră în laboratorul lui pentru făcut bombe, în ciuda tuturor eforturilor celor din Legiunea 33 și ale Auxiliarului care interogau.

– Voi trimite toate patrulele disponibile să caute în mod discret celelalte haite tinere din Aux, adăugă Isaiah.

Dacă până la urmă nu are legătură cu Briggs, ar putea fi începutul unor atentate în serie.

– Și dacă găsim demonul? întrebă Hunt sumbru.

Isaiah ridică din umeri.

– Atunci, te vei asigura că nu mai reprezintă o problemă, Hunt.

Privirea lui Hunt deveni letală.

– Și Bryce Quinlan – după ce trec cele trei zile?

Isaiah se încruntă uitându-se spre masă, spre scaunul rupt.

– Dacă e deșteaptă, va sta deoparte și nu va mai atrage atenția altor nemuritori puternici câte zile o mai avea.

Capitolul 7

Treptele negre care duceau spre țărmul încețoșat din Cantonul Oaselor îi săgetară genunchii lui Bryce atunci când îngenunche în fața porților înalte de fildeș.

Istros se întindea ca o oglindă cenușie în spatele ei, tăcut în lumina dinaintea răsăritului.

La fel de tăcut și de împietrit pe cât devenise ea, golită, în derivă.

Ceața se învălătucea în jurul ei, acoperind totul, în afara treptelor de obsidian pe care îngenunchease și de porțile din os cioplit care se conturau în față. Barca neagră, putrezită din spatele ei era singurul tovarăș pe care îl avea. Funia ei veche și mucegăită era lăsată pe scări, în locul danei de acostare. Plătise prețul - barca avea să rămână acolo până termina. Până când termina de spus ceea ce trebuia să spună.

Tărâmul celor vii rămânea în altă lume. Turnurile și zgârie-norii orașului erau ascunși de ceața deasă, claxoanele și cacofonia de voci amuțiseră. Își lăsase în urmă toate bunurile de muritor. Aici, printre Secerători și morți nu aveau nici o valoare.

Fusese bucuroasă să le lase - în special telefonul, care era plin de atâta mânie și ură.

Cel mai recent mesaj audio de la Ithan sosise cu doar o oră în urmă, trezind-o din stupoarea în care își petrecuse ultimele șase nopți, holbându-se la tavanul întunecat al camerei de hotel pe care o împărțea cu mama ei. Ignorând fiecare apel, fiecare mesaj.

Cuvintele lui Ithan îi rămăseseră însă în minte, după ce se strecurase în baie ca să le asculte.

Să nu vii mâine la Plecarea în larg. Nu ești bine-venită acolo.

Ascultase mesajul iar și iar. Erau primele cuvinte care aveau ecou în mintea ei tăcută.

Mama ei nu se trezise din patul așezat lângă cel al lui Bryce, atunci când aceasta ieșise din camera de hotel purtată de picioarele ei delicate de Fee. Luase liftul de serviciu și ieșise pe ușa nesupravegheată care dădea în aleea din spate. Nu părăsise acea cameră de șase zile, timp în care privise fără nici un gând tapetul floral de pe pereții hotelului. Și acum, la al șaptelea răsărit... Doar pentru asta ar fi plecat. Doar pentru asta și-a amintit cum să își miște trupul, cum să vorbească.

Plecarea Danikăi avea să înceapă la răsărit, iar ale celorlalți membri ai haitei să o urmeze apoi. Bryce nu avea să fie acolo ca să le vadă. Chiar dacă lupii nu i-ar fi interzis să participe, oricum nu ar fi putut suporta. Să vadă barca neagră împinsă de pe doc și tot ce mai rămăsese din Danika odată cu ea, pentru ca sufletul ei să fie judecat dacă este demn sau nu de a intra în insula sacră de peste râu.

Aici era doar tăcere. Tăcere și ceață.

Asta era oare moartea? Tăcere și ceață?

Bryce își trecu limba peste buzele arse. Nu își mai aducea aminte ultima oară când băuse ceva. Sau când mâncase. Și-o amintea doar pe mama ei, încercând să o convingă să ia o înghițitură de apă.

În interiorul ei se stinsese o lumină. O lumină fusese ucisă.

Se simțea de parcă s-ar fi privit pe dinlăuntru. Întuneric. Tăcere. Ceață.

Bryce își ridică fruntea, privind în sus spre porțile cioplite din os, tăiate din coastele unui leviathan care străbătuse mările adânci din nord. Ceața se îndesi, iar temperatura scăzu, vestind sosirea cuiva străvechi și teribil.

Bryce rămase îngenuncheată și își plecă fruntea.

Nu era bine-venită la Plecare. Așa că venise aici ca să își ia rămas-bun. Ca să îi mai ofere Danikăi un ultim lucru.

Creatura care bântuia prin ceață se ridică și până și râul din spatele ei tremură.

Bryce își deschise ochii și își ridică încet privirea.

PARTEA A II-A
CANALUL

Capitolul 8

DOUĂZECI ȘI DOUĂ DE LUNI MAI TÂRZIU

Bryce Quinlan ieși pe brânci din baia de la Corbul Alb, cu un metamorf leu care o săruta pe gât, cu mâinile lui mari în jurul taliei.

Fusese de departe cea mai bună partidă de sex pe care o avusese în ultimele trei luni. Poate și mai bine. Poate că avea să îl țină pe lângă ea o vreme. Poate că ar fi trebuit să afle cum îl cheamă mai întâi. Nu că ar fi contat. Întâlnirea la care trebuia să ajungă era la barul VIP de alături în... ei, rahat. Era chiar atunci.

Simți ritmul muzicii în oase, reverberând de pe coloanele sculptate, o invocare neîncetată pe care Bryce o ignoră, o neagă. Așa cum făcuse în fiecare zi din ultimii doi ani.

– Hai să dansăm!

Cuvintele leului cu părul de aur îi răsunară în ureche în timp ce el îi apucă mâna ca să o tragă spre mulțimea pestriță, dezlănțuită pe lespezile antice ale ringului de dans.

Își înțepeni picioare în podea pe cât de ferm îi permiteau pantofii înalți cu toc de zece centimetri.

– Nu, mersi. Am o întâlnire de afaceri.

Nu era o minciună, deși l-ar fi refuzat oricum.

Colțurile buzelor leului se ridicară în sus în timp ce îi analiza rochița mini și picioarele dezgolite care se încolăciseră în jurul taliei lui cu doar câteva clipe în urmă. Urd apără și păzește, leul avea niște pometi ireali. La fel îi erau și ochii aurii, acum amuzați.

- Tu mergi la întâlniri de afaceri arătând așa?

Da, atunci când clienții șefei ei insistau să se întâlnească într-un loc neutru cum era Corbul, speriați de cine știe ce vrăji avea Jesiba la galerie.

Bryce nu ar fi venit niciodată la Corbul singură - rareori mai dăduse pe acolo. Bea apă minerală la barul *obișnuit* din club, nu la cel VIP, unde ar fi trebuit să stea, la mezanin, atunci când leul se apropiase de ea cu zâmbetul acela al lui ușuratic și umerii aceia lați. Avusese atât de mare nevoie de ceva care să o distragă de la tensiunea care creștea în interiorul ei cu fiecare clipă, încât abia apucă să își termine paharul înainte de a-l târî în baie. Leul fusese mai mult decât fericit să îi facă pe plac.

- Mersi pentru partidă, îi zise Bryce.

Oricare va fi fiind numele tău.

Leului îi luă câteva clipe ca să își dea seama că vorbea serios în privința întâlnirii de afaceri. O undă purpurie i se strecură în obraji. Apoi aruncă:

- Nu am cum să te plătesc.

Era rândul ei să clipească uimită. Apoi își lăsă capul pe spate și râse.

Minunat: credea că este una dintre prostituatele lui Riso. Prostituție *sacră*, îi explicase Riso odată - de vreme ce templul se afla pe ruinele unui templu închinat plăcerii, era de datoria lui să continue tradiția.

- Consider-o din partea casei! fredonă, mângâindu-l pe obraz.

Apoi se întoarse spre barul strălucitor din aur de la mezaninul construit din sticlă, care plutea deasupra sălii cavernoase.

Nu își îngădui să se uite spre separeul ascuns între două coloane roase de vreme. Nu își îngădui să vadă cine îl ocupa acum. Nu Juniper, care era prea ocupată zilele astea și abia

ajungea să ia prânzul cu ea din când în când, și, în mod sigur, nu Fury, care nici măcar nu se obosea să îi răspundă la telefon, sau la mesaje, nici să viziteze măcar orașul.

Bryce își scuturâ umerii, dând gândurile acelea la o parte.

Metamorfii jaguar, care stăteau de pază în capul scării luminate care lega mezaninul VIP de templul convertit, traseră funia de catifea neagră ca să îi permită să treacă. Douăzeci de scaune din sticlă flancau barul din aur solid și doar o treime din ele erau ocupate. Vaniri din toate Casele stăteau pe ele. Nici un om însă.

Cu excepția ei, dacă ea putea fi măcar pusă la socoteală.

Clientul ei era deja așezat în capătul barului. Avea un costum strâmt pe corpul masiv, păr negru lung, dat pe spate pentru a descoperi o față ascuțită și osoasă, și ochii ca de cerneală.

Bryce își repetă în gând ceea ce știa în timp ce păsea spre el, rugându-se să nu fie genul care observă că ai întârziat două minute.

Maximus Tertian: vampyr de două sute de ani; necăsătorit și fără moștenitori; fiul lordului Cedrian, cel mai bogat dintre vampyrii din Pangera și cel mai monstruos, dacă era să dai crezare zvonurilor. Renumit pentru că umplea căzi cu sânge omenesc de fecioară în castelul lui din munții înghețați și se scălda în tinerețea lor...

Asta nu ajuta. Bryce afișă un zâmbet și ocupă scaunul de lângă vampyr, apoi îi ceru barmanului o apă minerală.

– Domnule Tertian! zise, în loc de salut, întinzându-și mâna.

Zâmbetul vampyrului era atât de fermecător încât își închipui că cel puțin zece mii de fete leșinaseră la vederea lui de-a lungul secolelor.

– Domnișoară Quinlan! zise el dulce, luându-i mâna și sărutându-i-o delicat.

Buzele lui întârziară suficient cât să își poată stăpâni impulsul de a-și trage mâna.

– E o plăcere să te cunosc în carne și oase.

Ochii îi alunecară pe gât, apoi spre decolteul expus de rochia pe care o purta.

– Poate că angajatoarea ta are o galerie plină cu artă, însă tu ești adevărata capodoperă.

Oh, scutește-mă.

Bryce își plecă fruntea, făcându-se singură să zâmbească.

– Spui asta tuturor fetelor.

– Doar celor delicioase.

O ofertă pentru cum ar fi putut să se încheie noaptea, dacă și-ar fi dorit: o partidă de sex însoțită de suptul sângelui. Nu se deranjă să îl informeze că și-a potolit nevoia asta, mai puțin partea cu suptul. Nu, mersi! Îi plăcea să își păstreze sângele acolo unde era.

Bryce băgă mâna în geantă și scoase o mapă îngustă din piele – replică exactă a ceea ce se folosea la Corbul pentru a înmâna note de plată piperate celor mai exclusiviști patroni.

– Îți fac cinste cu băutura.

Bryce împinse mapa spre el cu un zâmbet.

Maximus cercetă documentele prin care intra în posesia bustului din onix, vechi de cinci mii de ani, care aparținuse unui lord vampyr, mort cu mult timp în urmă. Încheierea acestei afaceri era un triumf pentru Bryce după ce timp de săptămâni întregi le scrisese potențialilor cumpărători, îmbiindu-i cu șansa de a cumpăra un artefact rar înaintea rivalilor lor. Pusese ochii pe Maximus și, în timpul convorbirilor lor telefonice fără sfârșit și al mesajelor schimbate, îl jucase pe degete, profitând de ura pe care acesta o simțea față de alți lorzi vampyri, de egoul lui fragil și de aroganța lui nesuferită.

O costa ceva acum să își ascundă zâmbetul pe când Maximus – niciodată Max – dădea din cap în timp ce citea. Creându-i aparența de intimitate, Bryce se întoarse cu taburetul ca să arunce o privire spre clubul plin ochi de sub ei.

Un grup de tinere împodobite cu halouri din prima-lumină dansau împreună în apropierea unei coloane, râzând și cântând, pasându-și de la una la alta o sticlă de vin spumant.

Lui Bryce i se strânse inima. Mai demult plănuise să își țină petrecerea de după Salt la Corbul. Plănuise să fie la fel de nesuferită ca fetele de jos, să petreacă alături de prietenii

ei din momentul în care ieșea la suprafață în Ascensiune până când fie leșina, fie era dată afară din club.

Sincer, voise să se concentreze asupra petrecerii. Petrecerea era partea asupra căreia majoritatea încercau să se concentreze. De preferat terorii pure care era ritualul însuși.

Era însă un rit necesar. Pentru că rețeaua de prima-lumină era generată de lumina pură, nediluată pe care fiecare Vanir o radia în timpul Saltului. Și doar în timpul Saltului apărea fulgerul de prima-lumină - magie pură, nealterată. Putea să vindece și să distrugă, precum și să împlinească tot ce se afla între aceste polarități.

Prinsă și îmbuteliată, prima rază era întotdeauna folosită pentru a vindeca, apoi cea mai mare parte era predată centralelor energetice pentru a alimenta corpurile de iluminat, mașinile, mașinăriile și tehnologiile. O parte din prima-lumină era folosită pentru farmece, iar restul era rezervat pentru a fi folosit în cine știe ce activități dubioase, după cum dorea Republica.

„Donarea" primei-lumini de către fiecare cetățean în parte era un element-cheie al ritualului pe care îl implica Saltul și era parte din motivul pentru care era întotdeauna făcut într-un centru guvernamental: o cameră sterilă în care lumina de la persoana care făcea Saltul era înșfăcată în timpul tranziției spre nemurire și adevărată putere. Cu toții erau monitorizați de sistemul eleusian, capabil să monitorizeze fiecare clipă prin intermediul vibrațiilor din magia aflată în lume. Uneori, membrii familiei urmăreau evoluția ritualului dintr-o cameră alăturată.

Saltul era partea ușoară: cădeai în propria-ți putere. Dar, odată ce atingeai fundul, trupul muritor pierea. Și apoi începea numărătoarea inversă.

Pentru cursa de reîntoarcere la viață aveai la dispoziție doar câteva minute - înainte ca creierul să moară definitiv din lipsă de oxigen. Șase minute în care să începi să te rostogolești pe un coridor psihic, aflat de-a lungul străfundului propriei puteri. Aveai o singură șansă, una disperată, de a te arunca spre cer, spre viață. Alternativa unui salt reușit era prăvălirea într-un hău negru, fără fund, unde îți așteptai moartea.

Tocmai de aceea o altă persoană trebuia să îți fie Ancoră: farul, linia vieții, coarda de *bungee* care își trage tovarășul înapoi la viață, după ce acesta a sărit. Să faci saltul însemna să mori - să cobori în adâncul puterii, să ajungi chiar la fund și să ți se oprească inima odată ce ai atins nadirul. Nimeni nu știa dacă sufletul continua să trăiască acolo, pierdut pentru totdeauna, sau dacă murea odată cu trupul lăsat în existență.

De aceea, Ancorele erau de obicei membri ai familiei - părinți sau frați - ori prieteni de încredere. Persoane care nu te-ar fi lăsat de izbeliște. Sau un angajat guvernamental care era obligat în mod legal să nu o facă. Unii pretindeau că cele șase minute se numeau Căutarea - că în acel timp dădeai piept cu străfundurile sufletului tău. Dar, fără Căutare, nu exista nici o speranță de a supraviețui.

Doar după Ascensiune, după ce treceai pragul înapoi spre viață, încărcat cu puteri noi, era obținută nemurirea, procesul de îmbătrânire era încetinit, iar trupul devenea aproape indestructibil pentru că era îmbăiat în prima-lumină, care strălucea atât de puternic încât te putea orbi. Și, la final, după ce panourile energetice ale Centrului strângeau prima-lumină, singurul lucru care îți mai rămânea pentru a marca evenimentul era o fărâmă din acea lumină pe fundul unei sticle. Un suvenir meschin.

În ziua de azi, când petreceri cum era cea de jos erau la modă, nemuritorul abia născut își folosea adesea propria primă-lumină care îi fusese alocată pentru a face accesorii de petrecere pentru prieteni. Bryce plănuise să facă bețișoare fosforescente și brelocuri pe care să scrie *Să mă pupi în fundul sclipitor!* Danika voia doar pahare pentru shoturi.

Bryce închise cu grijă rana veche pe care o purta în piept, pentru că Maximus închisese portofoliul cu pocnet, semn că terminase de citit. În mână îi apăru o mapă asemănătoare, pe care o împinse pe suprafața strălucitoare, din aur a barului.

Bryce aruncă o privire cecului dinăuntru - pe care era trecută o sumă ametitoare și pe care el o dăduse ca și cum i-ar fi pasat un ambalaj gol de gumă de mestecat - și zâmbi

din nou. Chiar dacă o mică parte din ea se strâmba din cauza unui mic amănunt: nu avea să primească nici un comision pentru tranzacție. Nu primea nimic pentru nici o piesă de artă din galeria Jesibei. Banii aceia mergeau în altă parte.

– A fost o plăcere să fac afaceri cu dumneavoastră, domnule Tertian.

Bun. Gata. Putea să se ducă acasă, să se cațăre în pat și să se ghemuiască alături de Syrinx. Cel mai bun mod de a sărbători la care se putea gândi zilele astea.

Dar deasupra mapei coborî o mână puternică.

– Pleci atât de repede?

Lui Maximus îi reapăru zâmbetul pe chip.

– Ar fi păcat ca o fată drăguță ca tine să plece chiar când mă pregăteam să comand o sticlă de Serat.

Prețul unei sticle din vinul spumant din sudul regiunii Valbara începea de pe la o sută de bani de aur. Și, din câte se vedea, îi făcea pe golanii de felul lui să creadă că au dreptul la compania femeii cu care îl beau.

Bryce îi făcu cu ochiul, trăgând de mapa în care se afla cecul spre geanta ei.

– Eu cred că de tine ar fi păcat dacă o fată drăguță ca mine ar pleca, domnule Tertian.

Mâna vampyrului rămăsese pe mapă.

– La cât am plătit-o pe șefa ta, aș fi crezut că afacerea vine cu ceva beneficii la pachet.

Ei bine, trebuia să fie un record: fusese luată drept prostituată de două ori în zece minute. Nu avea nici un fel de dispreț pentru cea mai veche dintre profesii, doar respect și uneori milă, însă faptul că fusese crezută prostituată îi adusese numai belele în trecut. Cu toate acestea, Bryce reuși să rămână calmă.

– Îmi este teamă că am o altă întâlnire la care trebuie să ajung.

Mâna lui Maximus alunecă spre încheietura ei, apucând-o tare, cât să demonstreze că ar putea să îi rupă fiecare oscior doar cu gândul.

Bryce refuză să își lase mirosul să se schimbe, în timp ce golul din stomac îi creștea. Avusese de-a face cu alții de felul lui și chiar mai răi.

– Ia-ți mâna de pe mine, te rog! Adăugase ultimele cuvinte pentru că i-o datora Jesibei, trebuia să încerce măcar să sune politicoasă – o dată doar.

Maximus însă îi cercetă trupul cu toată nesimțirea lui de bărbat nemuritor.

– Unora le place atunci când prada nu se lasă prinsă ușor. Îi zâmbi din nou. Se întâmplă ca eu să fiu unul dintre aceștia. Știi, am să te fac să îți placă și ție.

Îl privi în ochi, urând faptul că o mică parte din ea voia să se ferească. Îl recunoștea pe el ca fiind prădătorul, iar ea era prada lui și înțelegea că ar fi norocoasă dacă ar avea șansa să fugă înainte să fie devorată.

– Nu, mulțumesc.

Mezaninul VIP se cufundă în tăcere, tăcerea încremenită fiind un semn sigur că vreun prădător mai mare și mai rău își făcuse apariția. Bun.

Poate că asta avea să îl distragă pe vampyr suficient cât să se elibereze din strânsoarea lui. Și să elibereze și cecul. Jesiba avea să o jupoaie de vie dacă pleca fără el.

Într-adevăr, privirea lui Maximus alunecă peste umărul ei spre cel care intrase. Mâna i se strânse și mai puternic pe a lui Bryce. Suficient de tare cât să o facă pe Bryce să privească.

Un bărbat Fee păși în celălalt capăt al barului. Și se uita drept la ea.

Încercă să nu suspine. Și nu era vorba de un suspin în genul acelora pe care le scosese cu acel metamorf leu.

Bărbatul Fee continuă să o privească în timp ce buza de sus a lui Maximus se ridică, dezvăluindu-i dinții, caninii lungi pe care își dorea atât de mult să îi înfigă în ea. Maximus mârâi în semn de avertisment:

– Ești a mea.

Tonul pe care spusese cuvintele fusese atât de răgușit încât abia îl putuse înțelege.

Bryce oftă adânc în timp ce Feea luă un loc la bar, murmurându-și comanda silfului cu păr argintiu din spatele tejghelei.

- E vărul meu! zise Bryce. Relaxează-te!

Vampyrul clipi.

- Poftim?

Surpriza îl costă: își slăbi strânsoarea și astfel Bryce reuși să îndese mapa cu cecul în geantă și să se tragă înapoi. Cel puțin moștenirea ei de Fee o ajuta să se miște rapid atunci când era nevoie. Îndepărtându-se, Bryce îi aruncă dulce, peste umăr:

- Doar ca să știi: nu mă interesează posesivii și agresivii.

Maximus mârâi din nou, însă văzuse el cine era „vărul" ei. Nu îndrăznea să o urmărească.

Nici măcar atunci când lumea credea că sunt rude îndepărtate, nimeni nu se lua de rudele lui Ruhn Danaan.

Dacă ar fi știut că Ruhn era fratele ei - bine, practic fratele ei vitreg -, nici un bărbat nu s-ar mai fi apropiat vreodată de ea. Dar, din fericire, lumea credea că el îi este văr, iar ea era fericită să lase lucrurile așa. Și asta nu doar din cauză că tatăl lor era cine era și pentru că jurase să păstreze secretul cu mult timp în urmă. Nu doar pentru că Ruhn era copilul legitim, al dracului Ales, iar ea... nu.

Ruhn își sorbea deja whisky-ul, cu ochii lui năucitor de albaștri fixați asupra lui Maximus. Făgăduindu-i moartea.

Aproape că îi venea să îl lase pe Ruhn să îl trimită pe Maximus cu coada între picioare în castelul plin de orori al tăticului lui, dar muncise atât de mult ca să încheie contractul, îl păcălise pe măgar să plătească cu aproape o treime mai mult decât valora bustul. Era suficient ca Maximus să dea un telefon bancherului său și cecul pe care îl avea în geantă ar fi fost nul.

Așa că Bryce se îndreptă spre Ruhn, distrăgându-i în sfârșit atenția de la vampyr.

Tricoul negru și blugii închiși la culoare ai fratelui ei erau suficient de strâmți cât să arate mușchii care erau atât de importanți pentru Fee și la care mulți dintre cei de la VIP trăgeau cu ochiul. Tatuajele care îi acopereau însă pielea aurie a brațelor erau suficient de colorate și de frumoase cât să îl

scoată din sărite pe tatăl lor. Dimpreună cu șirul de cercei dintr-una din urechile lui ascuțite și părul lung și negru care îi ajungea până la talie, cu excepția unei părți complet rase. Toate astea păreau un afiș pe care se citea: *Du-te dracu', tată!*

Însă Ruhn rămânea un mascul Fee. Tot era cu cincizeci de ani mai bătrân decât ea. Tot era un măgar dominator ori de câte ori dădea peste el prietenii lui. Adică atunci când nu putea să îl evite.

– Ei, ei, ei!

Bryce dădu din cap în semn de mulțumire spre barman în timp ce o nouă apă minerală își făcu apariția în fața ei. Luă o gură, strivind bulele pe limbă, ca să curețe senzația pe care o mai avea de leu și alfa-măgar.

– Ia te uite cine a decis să se lase de barurile pentru rockeri amatori și să petreacă cu puștii mișto. Se pare că Alesul începe în sfârșit să se dea pe brazdă.

– Mereu uit cât de enervantă ești! îi zise Ruhn, în loc de salut. Și nu că ar fi în vreun fel treaba ta, însă n-am venit aici ca să mă distrez.

Bryce îl cercetă pe fratele ei. Sabia Stelară nu se vedea nicăieri în seara aceea. În plus, dacă se uita bine la el, în afara trăsăturilor fizice care îi trădau înrudirea cu Cei Născuți din Stele, puține lucruri vorbeau despre faptul că fusese uns de Luna sau de genetică să le conducă poporul spre înaltele culmi ale măririi. Trecuseră însă ani de zile de când vorbiseră cu adevărat. Poate că Ruhn se târâse înapoi în sistem. Ar fi fost mare păcat, având în vedere cât de greu fusese să îl smulgă de acolo de la bun început.

Bryce îl întrebă:

– Există vreun motiv pentru care te afli aici, în afară de faptul că vrei să-mi strici noaptea?

Ruhn pufăi.

– Bucuroasă să joci încă rolul de secretară indecentă văd.

Al dracului băiețel răsfățat. Pentru câțiva ani frumoși fuseseră cei mai buni prieteni, echipa minune versus Nenorocitul

Nr. 1 - adică bărbatul Fee care îi înrobise -, însă acele vremuri erau acum demult apuse. Ruhn se asigurase de asta.

Bryce se încruntă la clubul arhiplin de jos, cercetând mulțimea pentru a vedea dacă poate să îi identifice pe cei doi prieteni ai lui Ruhn care se țineau după el peste tot, ambii niște măgari.

- Dar cum de ai reușit să intri?

Chiar și un Prinț Fee trebuia să aștepte la coadă ca să intre la Corbul. Bryce urmărise odată cu încântare cum niște Fee - măgari îngâmfați - au fost întorși de la intrare.

- Riso este amicul meu, îi răspunse Ruhn. Joc poker cu el în fiecare noapte de marți.

Bineînțeles că Ruhn reușise cumva să se împrietenească cu proprietarul. Riso era o specie rară de metamorf fluture, iar ceea ce pierdea în mărime compensa prin personalitate: era tot timpul cu zâmbetul pe buze, zbura neîncetat prin club și dansa deasupra mulțimii. Împrăștia buna dispoziție ca și cum ar fi fost nectar. Își alegea însă cu greu prietenii din cercul apropiat - îi plăcea să cultive grupuri de persoane *interesante*, care să îl distreze. Bryce și Danika nu ajunseseră în clubul lui de poker, însă era probabil ca Fury să fi trecut testul.

Ruhn își arătă dinții spre Maximus, care se îndrepta încruntat către scările aurite.

- Riso m-a sunat acum câteva minute și mi-a spus că ești aici. Cu nenorocitul ăla dubios.

- Pardon?

I se ascuțise tonul. Nu avea nimic de-a face cu faptul că se îndoia că patronul clubului, un diplomat, ar fi folosit acei termeni. Riso era mai degrabă genul care să spună: *E cu cineva din cauza căruia s-ar putea să se oprească dansul.* Ceea ce pentru Riso însemna Hel.

Ruhn explică:

- Riso nu poate să riște să se descotorosească de Tertian - mi-a sugerat că nenorocitul nu știe unde să-și țină mâinile și că ai nevoie de întăriri.

O strălucire pură de prădător apăru în ochii fratelui ei.

– Nu știi *ce face* tatăl lui Tertian?

Zâmbi, deși știa că zâmbetul nu i se reflecta în privire. Așa cum se întâmpla întotdeauna zilele astea.

– Știu! răspunse dulce.

Ruhn își scutură capul dezgustat. Bryce se aplecă după băutură, fiecare mișcare pe care o făcea fiind controlată – deși îi venea să ia apa și să i-o arunce în față.

– N-ar trebui să fii acasă? Nu e weekend. Trebuie să ajungi *la muncă* în șase ore.

– Mersi, mamă!

Deși să ajungă acasă și să își scoată sutienul suna fantastic. Se sculase înainte de răsăritul soarelui din nou, acoperită de sudoare și cu respirația tăiată, și de atunci ziua nu i se îmbunătățise.

Poate că în acea seară avea să fie suficient de extenuată cât să poată dormi. Dar, pentru că Ruhn nu făcu nici un gest ca să se ridice și să plece, Bryce oftă.

– Ei, hai să te-auzim atunci!

Trebuie să fi fost un alt motiv pentru care Ruhn se deranjase să vină – întotdeauna era unul, având în vedere cine îi înrobise.

Ruhn sorbi din paharul lui.

– Regele Toamnei vrea să stai mai dosită. Summitul are loc peste puțin mai mult de o lună și vrea ca totul să fie sub control.

– Ce treabă are Summitul cu mine?

Întâlnirile aveau loc din zece în zece ani și erau adunări ale conducătorilor din Valbara în care se dezbăteau problemele și politicile pe care Asterii le ordonau acestora să le rezolve. Fiecare teritoriu din Republică își ținea propriul Summit conform unui program, astfel încât în fiecare an avea loc câte unul – iar până acum Bryce nu acordase vreun pic de atenție nici unuia.

– Regele Toamnei vrea ca toată lumea asociată cu Feele să se comporte exemplar. Se zvonește că Asterii vor să trimită câțiva dintre comandanții lor preferați și el își dorește ca noi să fim supuși buni și ascultători. Sincer, eu nu dau doi bani,

Bryce. Pur și simplu mi s-a ordonat să îți spun să nu... intri în belele până la finalizarea întâlnirii.

– Vrei să spui să nu fac ceva rușinos.

– Practic, da.

Ruhn mai luă o înghițitură din băutură.

– Și, uite, în afară de asta, lucrurile se complică întotdeauna în preajma Summiturilor, așa că ai grijă, bine? Lumea iese acum la iveală ca să-și facă punctul de vedere cunoscut. Fii în gardă.

– Nu știam că lui tati îi pasă de siguranța mea.

Nu îi păsase niciodată până atunci.

– Nici nu îi pasă! răspunse Ruhn.

Își strânse gura, ceea ce făcu să i se miște cercelul de argint prins în buza de jos.

– Dar îl voi face eu să îi pese.

Bryce analiză furia din ochii lui albaștri – nu era direcționată spre ea. Atunci, însemna că Ruhn nu se conformase încă. Nu se lăsase orbit de povestea cu măreția lui de Ales. Bryce mai luă o gură de apă.

– De când te ascultă el pe tine?

– Bryce. Ferește-te doar de belele – pe toate fronturile. Din cine știe ce motive, Summitul este important pentru el. E agitat de ceva vreme în privința asta – dincolo de prostia cu toată-lumea-trebuie-să-se-poarte-frumos, adăugă oftând. Nu l-am mai văzut atât de pornit de când acum doi ani...

Nu mai încheie, pentru că își dăduse seama la timp. Însă Bryce înțelesese ce voia să spună.

Doi ani. De când cu Danika. Și Connor.

Paharul pe care îl ținea în mână crăpă.

– Ușor! murmură Ruhn. Ușor...

Nu se putea controla. Nu își putea stăpâni furia primară care îi pusese stăpânire pe tot corpul, clocotind mai tare și mai tare... Paharul greu din cristal îi explodă în mâini, apa țâșnind peste barul aurit. Barmanul se întoarse, dar nu interveni. Nimeni nu îndrăzni să privească pentru mai mult de o clipă – nu când era vorba despre Prințul Moștenitor al Feelor din Valbara.

Ruhn își lăsă mâna pe obrazul ei.

– Respiră dracului adânc.

Acea parte oribilă, netrebnică de Fee din ea ascultă comanda lui dominatoare, trupul cedând instinctelor cu care se născuse și pe care încercase zadarnic să le ignore.

Bryce trase adânc aer în piept o dată, apoi încă o dată. Suspine, niște sunete tremurate. Dar cu fiecare gură de aer, furia oarbă dădea înapoi. Ceda.

Ruhn o privi în ochi până când se opri din mârâit, până când putu să vadă din nou clar. Apoi îi dădu încet drumul și respiră el însuși adânc.

– La dracu', Bryce.

Se ridică pe picioarele încă tremurânde și își aranjă cureaua de la geantă pe umăr, asigurându-se că cecul scandalos de la Maximus era încă înăuntru.

– Am primit mesajul. Voi sta deoparte și mă voi purta cât pot de elegant până la finalul Summitului.

Ruhn se încruntă și alunecă de pe taburet cu bine cunoscuta grație de Fee.

– Dă-mi voie să te conduc acasă.

– Nu-i nevoie.

Și, în plus, nimeni nu venea la ea acasă. Practic, nici nu era apartamentul *ei*, însă nu despre asta era vorba. Doar mama ei și Randall și, uneori, Juniper, asta când mai părăsea sala de dans, însă, în rest, nimeni nu avea voie să intre. Era sanctuarul ei și nu voia miros de Fee în preajma lui.

Dar Ruhn îi ignoră refuzul și își îndreptă privirea spre bar.

– Unde îți e haina?

Bryce își încleștă falca.

– Nu mi-am adus haină.

– Abia a venit primăvara.

Bryce tropăi înainte, dorindu-și să fi fost încălțată cu ghete în loc de pantofi cu toc.

– Atunci e bine că am puloverul de bețiii pe mine, nu-i așa?

Era o minciună. Nu se mai atinsese de băutură de aproape doi ani.

Ruhn însă nu știa asta. Nimeni nu știa. Prințul o urmă.

– Ești atât de amuzantă. Mă bucur că toți banii dați pe meditații au folosit la ceva.

Bryce păși pe scări.

– Cel puțin eu am făcut o facultate și nu am stat acasă pe un morman de bani de la tăticu', jucându-mă jocuri video cu prietenii mei nesimțiți.

Ruhn mârâi, însă Bryce era deja la jumătatea scărilor care coborau spre ringul de dans. În câteva clipe își croia drum cu coatele prin mulțimea dintre coloane, coborând apoi ușor cele câteva trepte care dădeau în curtea interioară, acoperită cu sticlă – care era flancată încă de pereții de piatră ai templului – și se îndrepta spre porțile uriașe din fier. Nu aștepta să vadă dacă Ruhn se ține încă după ea și ieși, făcându-le cu mâna gărzilor jumătate lupi, jumătate daemonaki, care îi răspunseră în aceeași manieră.

Erau băieți buni – cu ani în urmă, în nopțile mai nebune, se asiguraseră întotdeauna că Bryce reușește să ia un taxi. Și că șoferul știe cu exactitate ce îl așteaptă dacă nu ajunge acasă întreagă.

Străbătuse deja o stradă, când îl simți pe Ruhn pe urmele ei, tot un pachet de nervi. Nu era suficient de aproape cât să se știe că sunt împreună, dar destul cât să îi simtă din plin mirosul și iritarea.

Cel puțin ținea la distanță posibilii prădători.

Atunci când ajunse în holul din marmură și sticlă al clădirii ei, Marrin, metamorful urs de la recepție, îi dădu lui Bryce drumul să treacă, cu un fluturat prietenesc din degete. Ea rămase cu mâna pe ușa de sticlă și aruncă o privire peste umăr. Ruhn stătea rezemat de un felinar vopsit în negru. Își ridică ironic mâna în semn de la revedere.

Ea îi arătă degetul mijlociu și intră în clădire. Un salut grăbit lui Marrin, un drum cu liftul până la apartamentul de la etajul cinci și holul mic de culoare crem îi apăru în fața ochilor. Oftă, tocurile cufundându-i-se în mocheta plușată care se întindea între apartamentul ei și cel de vizavi și își deschise

geanta. Își găsi cheile la lumina becului cu prima-lumină din abajurul de pe masa din lemn negru, lipită de perete. Razele lui poleiau orhideea albă care se revărsa peste el.

Bryce descuie ușa, mai întâi cu cheia, apoi folosind tableta pentru amprentă de lângă clanță. Încuietorile și farmecele grele șuierară în timp ce se dezactivau, iar ea păși apoi în apartamentul întunecat. O mângâie mireasma de liliac de la pulverizatorul ei pentru uleiuri parfumate. Syrinx chelălăi în semn de salut și ceru să fie eliberat imediat din cușca lui. Bryce însă se rezemă de ușă.

Ura să știe că Ruhn încă bântuia pe strada de jos, al dracului Prinț al Măgarilor Alfa, Posesivi și Agresivi, holbându-se la ferestrele masive, înalte din tavan până în podea, pe care ea le avea acum în față, și aștepta ca luminile să se aprindă.

Dacă refuza să aprindă lumina, în trei minute Ruhn ar fi bătut la ușa ei. Marrin nu era într-atât de prost încât să îl oprească. Nu pe Ruhn Danaan. Lui nu i se închisese niciodată vreo ușă.

Dar nu avea chef de harță. Nu în seara aceea.

Bryce apăsă întrerupătorul de lângă ușă, luminând podelele din lemn pal, mobila albă somptuoasă, pereții albi asortați. Toate la fel de impecabile ca în ziua în care se mutase acolo, cu aproape doi ani în urmă – toate cu mult față de cât își permitea.

Toate plătite de Danika. Prin testamentul acela stupid.

Syrinx se văicări, zgâlțâindu-și cușca. Alt măgar alfa, posesiv și agresiv. Dar măcar era unul mic și pufos.

Cu un oftat, Bryce își aruncă pantofii cu toc din picioare, își desfăcu în sfârșit sutienul și merse să îi dea drumul afară din cușcă micii bestii.

Capitolul 9

– Te rog!

Șoapta bărbatului abia putea fi înțeleasă, din cauza sângelui care îi umplea gura și nările. Dar el încercă totuși din nou.

– Te rog!

Sângele se scurgea pe sabia lui Hunt Athlar și se îmbiba în covorul apartamentului sărăcăcios din Lunci. Stropi din el acopereau vizorul căștii lui, pătându-i vederea în timp ce îl cerceta pe singurul bărbat rămas în picioare.

În genunchi, mai precis.

Prietenii bărbatului erau întinși pe podeaua camerei de zi, unul dintre ei aruncând încă sânge din ciotul care îi mai rămăsese din gât. Capul tăiat zăcea întins pe canapeaua deșelată, cu fața îngrozită întoarsă spre pernele tocite de vreme.

– Îți voi spune totul! se rugă bărbatul.

Plângea cu sughițuri în timp ce își apăsa cu mâna rana din umăr.

– Ei nu ți-au spus tot, dar eu pot să o fac.

Teroarea bărbatului umplea încăperea, mirosul ei mai puternic decât cel al sângelui, o duhoare la fel de rea ca o baltă veche de urină de pe o alee părăsită.

Mâna înmănușată a lui Hunt strânse mai tare sabia. Bărbatul observă și începu să tremure. Pe pantaloni îi apăru o pată mai palidă decât cele de la sânge.

– Îți voi spune mai multe! încercă el din nou.

Hunt se opinti, înfigându-și picioarele în podea, și lovi cu spada.

Măruntaiele bărbatului se vărsară pe covor cu un pleoscăit umed. Dar, chiar și așa, omul continua să țipe.

Așa că Hunt își continuă munca.

Hunt ajunse la apartamentele din Comitium fără să îl vadă cineva.

Cel puțin, la acea oră, orașul părea adormit. La fel și cele cinci clădiri care alcătuiau complexul Comitium. Însă camerele de filmat care împânzeau cazarma Legiunii 33 – aflată în cel de-al doilea turn în formă de spirală – vedeau tot. Auzeau tot.

Sălile pavate cu marmură erau slab luminate, nu trădau nici un semn al agitației care urma să le umple la răsăritul zorilor.

Vizorul căștii scotea totul în relief, iar receptorii ei audio înregistrau sunetele din spatele ușilor de la dormitoarele de pe o parte și cealaltă a coridorului: niște santinele jucau jocuri video, străduindu-se să își țină vocile coborâte în timp ce se înjurau unul pe celălalt; o femeie care era de gardă vorbea la telefon; doi îngeri erau în mijlocul unei partide de sex sălbatic; mai mulți dormeau.

Hunt trecu de ușa lui, îndreptându-se, în schimb, spre baia comună din centrul holului lung, accesibilă doar din camera comună. Orice speranță de a trece neobservat se nărui la vederea luminii aurite care se scurgea pe sub ușa închisă și la auzul vocilor din spatele ei.

Prea obosit, prea murdar, Hunt nu se deranjă să salute atunci când intră în camera comună, trecând pe lângă canapelele și scaunele împrăștiate, în drum spre baie.

Naomi era întinsă pe canapeaua verde uzată în fața televizorului, cu aripile ei negre desfăcute. Viktoria lenevea în fotoliul de lângă ea, urmărind cele mai importante știri sportive ale zilei, iar la celălalt capăt al canapelei stătea Justinian, îmbrăcat încă în uniforma neagră de soldat din Legiune.

Conversația dintre ei se dezlână atunci când apăru Hunt.

– Hei! salută Naomi.

Naomi avea părul de culoarea cernelii împletit într-o coadă care îi atârna pe umăr. Era îmbrăcată ca de obicei în negru – negrul obișnuit al triarilor –, deși nici armele ei diabolice, nici tecile lor nu se vedeau nicăieri.

Viktoria părea mulțumită să îl lase pe Hunt să treacă fără să salute. De aceea o plăcea pe furie aproape cel mai mult dintre membrii cercului personal de războinici al lui Micah Domitus, o plăcuse de la început, din primele zile ale Legiunii 18, atunci când fusese una dintre puținii Vaniri, în afară de îngeri, care se alăturase cauzei. Vik nu insista niciodată atunci când Hunt nu voia să fie deranjat. Dar Justinian...

Îngerul îl mirosi, simțindu-i sângele de pe haine și arme. Simțind de la câți oameni venea. Justinian fluieră.

– Ești al dracului de bolnav, știi asta?

Hunt își continuă drumul spre baie. Fulgerul nici măcar nu pâlpâi în interiorul lui.

Justinian continuă:

– Hel, cu un pistol ar fi fost mult mai curat.

– Micah nu a vrut pistoale pentru treaba asta! îi răspunse Hunt, cu o voce care sună dogit, chiar și pentru urechile lui.

Făcea asta deja de secole; însă în acea seară, cei pe care îi ucisese, ceea ce făcuseră pentru a atrage furia Arhanghelului...

– Nu au meritat glonțul! prezică Hunt.

Nici lovitura rapidă și precisă a fulgerului lui.

– Nici nu vreau să știu! mormăi Naomi, dând mai tare sonorul la televizor.

Apoi își îndreptă telecomanda spre Justinian, cel mai tânăr dintre triari.

– Și nici tu nu vrei, așa că ține-ți gura.

Nu, chiar nu voiau să știe.

Naomi, singura dintre triari care nu era un Înger Căzut, îi zise lui Hunt:

– Isaiah mi-a spus că Micah vrea ca voi doi să faceți pe detectivii mâine în Piața Veche pentru nu știu ce porcărie. Isaiah te va suna după micul dejun ca să îți spună detaliile.

Abia dacă prinse cuvintele. Isaiah. Mâine. Piața Veche.

Justinian chicoti.

– Succes, bătrâne!

Luă o gură de bere.

– Urăsc Piața Veche – e plină doar de puștani de la universitate și de turiști dubioși.

Naomi și Viktoria mormăiră în semn de acord. Hunt nu îi întrebă de ce erau treji, nici unde era Isaiah, de vreme ce nu îi putea transmite în persoană mesajul. Îngerul era probabil ocupat cu vreun bărbat chipeș cu care avea momentan o relație.

În calitate de Comandant al Legiunii 33, numit de Micah pentru a coordona apărarea Orașului Semilunii, Isaiah se bucurase de fiecare secundă petrecută acolo, din clipa în care ajunsese, mai bine cu o decadă în urmă. În patru ani de zile, Hunt nu văzuse nimic care să îl atragă la oraș, în afara faptului că era o versiune mai organizată a celorlalte metropole din Pangera, cu străzi liniare, în locul obișnuitelor drumuri șerpuite care se încurcau adesea, de parcă nu s-ar fi grăbit să ajungă nicăieri.

Dar, cel puțin nu era Ravillis. Și cel puțin era condus de Micah, nu de Sandriel.

Sandriel – Arhanghelul Guvernator al sectorului nord-vestic din Pangera și fosta stăpână a lui Hunt, înainte ca Micah să îl obțină de la ea în urma unui schimb, pentru că își dorea ca Hunt să curețe Orașul Semilunii de dușmani. Sandriel – sora geamănă a iubitei lui moarte.

În actele oficiale scria că îndatoririle lui Hunt erau de a-i vâna și anihila pe demonii scăpați de sub control. Dar, având în vedere că astfel de dezastre se întâmplau doar o dată sau de două ori pe an, era clar ca lumina zilei de ce fusese adus acolo. Comisese majoritatea asasinatelor ordonate de Sandriel, Arhanghelul care avea același chip ca femeia pe care o iubea, timp de cincizeci și trei de ani, perioadă în care fusese în stăpânirea ei.

Era un caz rar ca ambii frați să aibă titlul și puterea de Arhanghel. Un semn bun, crezuseră oamenii. Asta până când

Shahar - până când Hunt, care îi conducea forțele armate - se răsculase împotriva tuturor lucrurilor pe care îngerii le reprezentau. Și își trădase și sora făcând asta.

Sandriel fusese cel de-al treilea stăpân pe care îl avusese după înfrângerea de pe muntele Hermon, și fusese suficient de arogantă încât să creadă că, în ciuda celor doi Arhangheli de dinaintea ei, care dăduseră greș, ea va fi cea care îl va înge-nunchea. Mai întâi prin temnița ei plină de orori. Apoi în arena scăldată de sânge din inima Ravillisului, aruncându-l în luptă cu războinici care nu aveau nici o șansă în fața lui. Și, în cele din urmă, comandându-i să facă ceea ce știa să facă cel mai bine: să se strecoare într-o cameră și să ucidă. Luase viață după viață, an după an, decadă după decadă.

Sandriel avea desigur toată motivația necesară pentru a-l face să cedeze. În timpul acelei mult prea scurte bătălii de la Hermon, forțele ei fuseseră cele pe care Hunt le decimase, fulgerul lui fusese cel care îi transformase soldații în cenușă înainte ca aceștia să apuce măcar să își scoată spada. Sandriel fusese ținta principală a lui Shahar. Lui Hunt i se ordonase să o anihileze. Prin orice mijloace.

Și Shahar avea motive întemeiate pentru a-și ataca sora. Părinții lor fuseseră ambii Arhangheli și titlurile lor trecuseră fetelor după ce un asasin reușise cumva să îi sfâșie în bucăți.

Nu avea să uite niciodată teoria lui Shahar: că Sandriel fusese cea care le ucisese părinții și apoi înscenase asasinatul. Că făcuse asta pentru ea și pentru sora ei, astfel încât să poată conduce fără *obstacole*. Nu apăruseră niciodată dovezi concrete care să arate că Sandriel era vinovată, dar Shahar o considerase astfel până în ziua morții.

Shahar, Steaua Zorilor, se răsculase împotriva semenilor ei și a Asterilor din această cauză. Își dorise o lume liberă, fără ierarhii rigide. Da - ar fi condus rebeliunea chiar în inima palatului de cristal al Asterilor, dacă ar fi avut succes. Dar își dorea să o pedepsească și pe sora ei. Așa că îl trimisese pe Hunt la atac.

Proști. Fuseseră cu toții niște proști.

Nu mai conta acum că își recunoștea greșeala. Sandriel fusese convinsă că el o atrăsese pe sora ei de partea rebeliunii, că *el* o înveninase pe Shahar împotriva ei. Că, cumva, atunci când o soră își scosese sabia împotriva surorii ei, amândouă atât de asemănătoare la chip și la trup, precum și în tehnica de luptă, încât era de parcă ai fi privit pe cineva luptându-se cu propria reflexie, fusese dracului cumva *vina lui* că totul se sfârșise cu una dintre ele moartă.

Cel puțin Micah îi oferise șansa de a-și răscumpăra greșelile. De a-și demonstra loialitatea și supunerea față de Arhangheli, față de imperiu și apoi, într-o zi, de a scăpa de halou. Asta s-ar fi putut întâmpla în câteva decenii, poate chiar secole, însă, având în vedere că cei mai bătrâni dintre îngeri trăiau aproape opt sute de ani, poate că și-ar fi putut recâștiga libertatea la bătrânețe. Ar fi putut să moară liber.

Micah îi propusese târgul din prima lui zi în Orașul Semilunii, cu patru ani în urmă: câte o crimă pentru fiecare viață pe care o secerase în acea zi sângeroasă de pe muntele Hermon. Fiecare înger pe care îl măcelărise în acea bătălie blestemată avea să fie răscumpărat. Prin și mai multă moarte. *Moarte pentru moarte,* îi spusese Micah. *După ce îți vei fi plătit datoria, Athalar, vom vorbi despre îndepărtarea acelui tatuaj de pe fruntea ta.*

Hunt nu știuse niciodată numărul – nu știa câți ucisese în acea zi. Dar Micah, care fusese pe câmpul de luptă, care o văzuse pe Shahar pierind ucisă de sora ei, avea lista. Avuseseră obligația de a plăti comisioane pentru toate legiunile. Hunt fusese gata să întrebe cum reușiseră să stabilească ce lovituri fuseseră făcute de spada lui și nu de a altcuiva, dar apoi văzuse numărul.

Două mii două sute șaptesprezece.

Era imposibil ca el să fi ucis atât de mulți într-o singură bătălie. Da, fulgerul lui făcuse prăpăd; da, spulberase unități întregi, însă chiar atât de mulți fuseseră?

Rămăsese cu gura căscată. *Tu ai fost generalul lui Shahar,* îi zisese Micah. *Tu ai comandat Legiunea 18. Așa că tu, Athalar, vei*

plăti nu doar pentru viețile pe care le-ai luat, ci și pentru acelea ale celor luate de legiunea ta trădătoare. În fața tăcerii lui Hunt, Micah adăugase: *Nu este o sarcină imposibilă. Unele dintre misiuni vor valora mai mult de o viață. Comportă-te bine, fii ascultător, și vei putea atinge acest număr.*

Se împlineau patru ani de când se comporta bine. De când era ascultător. Și în acea seară ajunsese la un total al dracului de măreț de optzeci și două de vieți.

Era tot ce putea spera. Singurul lucru pentru care muncea. Nici un alt Arhanghel nu îi oferise măcar o șansă. De aceea făcuse tot ceea ce îi ordonase Micah să facă în acea seară. De aceea fiecare gând i se părea îndepărtat, despărțit de trup, iar capul îi era plin de un vuiet surd.

Micah era Arhanghel. Guvernator numit de Asteri. Era un rege printre îngeri și cel care făcea legea, mai ales în Valbara – care era atât de departe de cele șapte dealuri ale Orașului Etern. Dacă el considera că cineva este amenințător sau că trebuie să fie judecat, nu mai era nevoie de investigații, de proces.

Comanda lui era îndeajuns. Și era dată de obicei lui Hunt.

Îi sosea sub formă de dosar, în cutia poștală, cu sigiliul imperial. Numele lui nu era menționat nicăieri. Doar *SPQM* și cele șapte stele care înconjurau literele.

Dosarul conținea tot ceea ce îi era necesar: nume, date, crime și un plan pentru ca Hunt să poată face ceea ce știa mai bine. În plus, erau adăugate și cererile lui Micah privind metoda care trebuia abordată.

În acea seară fusese destul de simplu – fără pistoale. Hunt înțelesese cuvintele nespuse: trebuia să îi facă să sufere. Așa că îi făcuse să sufere.

– Avem o bere cu numele tău pe ea când ieși!

Viktoria îi întâlni privirea lui Hunt, chiar și cu casca trasă. Nimic mai mult decât o invitație degajată.

Hunt își văzu de drum spre baie, primele-lumini pâlpâind la viață după ce împinse cu umărul ușa și se apropie de una dintre cabinele de duș. Dădu drumul apei la temperatura maximă și apoi se întoarse spre rândul de chiuvete.

În oglinda de deasupra, ființa care îi întoarse privirea arăta la fel de rău ca un Secerător. Ba mai rău chiar.

Stropii de sânge acopereau casca, chiar peste fața craniului pictat pe ea. Licărea slab pe modelul complicat al zalelor de piele de la costumul lui de luptă, pe mănușile lui negre, pe cele două săbii gemene care se vedeau săltând deasupra umerilor. Câteva picături îi pătau chiar și aripile cenușii.

Hunt își dădu jos casca și se propti cu mâinile de chiuvetă.

În lumina aspră a primelor-lumini de la baie, pielea lui maronie arăta palidă, în contrast cu banda de spini care îi încingea fruntea. Tatuajul cu care învățase să trăiască. Se feri însă de privirea pe care o avea în ochii negri. Era încețoșată. Goală. Era ca și cum ai fi privit drept în Hel.

Orion, mama lui, îi alesese numele. Hunter. Se îndoia că i-ar mai fi spus astfel, că l-ar mai fi chemat cu afecțiune Hunt, dacă ar fi știut ce devenise.

Hunt aruncă o privire spre locul în care mănușile lui lăsaseră pete roșii pe chiuveta de porțelan. Își smulse mănușile și se îndreptă spre cabina de duș. Înăuntru apa era aproape clocotită. Își scoase armele, apoi costumul de luptă, lăsând și mai multe urme de sânge pe gresie.

Hunt păși sub jetul necruțător de apă și se lăsă opărit de bunăvoie.

Capitolul 10

Era abia zece dimineața și ziua de marți era deja distrusă.

Cu un zâmbet înțepenit pe chip, Bryce întârzia pe lângă biroul ei din lemn de esență tare din sala de expoziție a galeriei, în timp ce un cuplu de Fee aruncau o privire în jur.

Notele elegante de vioară picurau din boxele ascunse în pereții placați cu lemn ai spațiului cu două etaje. Era începutul unei simfonii căreia îi dăduse drumul de îndată ce auzise soneria. Având în vedere ținuta cuplului - femeia purta o fustă plisată de culoare maronie și o bluză din mătase albă, iar bărbatul un costum gri –, se îndoia că ar fi apreciat bubuitul basului din combinația pe care o asculta în timpul exercițiilor ei obișnuite de dimineață.

Se uitau deja de zece minute la piesele de artă, așa încât avea dreptul să îi întrebe acum politicos:

- Căutați ceva anume sau doar vă uitați?

Bărbatul Fee, un blond care arăta destul de în vârstă pentru cineva de rasa lui, își flutură mâna expeditiv și își conduse companioana spre cel mai apropiat exponat: un fragment de basorelief din marmură, salvat din ruinele de la Morrah, dintr-un templu distrus. Piesa era aproape de mărimea unei măsuțe de cafea, cea mai mare parte fiind acoperită de un hippokampos cabrat. Creaturile jumătate cai, jumătate pești trăiseră în

vremurile de demult în apele ceruleane ale Mării Rhagan din Pangera, până când războaiele străvechi le distruseseră.

– Ne uităm, îi răspunse bărbatul cu răceală.

Își lăsă mâna pe spatele îngust al companioanei lui în timp ce studiau valurile sculptate cu uluitoare precizie.

Bryce invocă un alt zâmbet.

– Nu vă grăbiți! Eu sunt la dispoziția dumneavoastră.

Femeia dădu din cap în semn de mulțumire, dar bărbatul rânji condescendent. Companioana lui se încruntă la el.

Tăcerea din mica galerie deveni palpabilă.

Bryce bănuise din clipa în care intraseră pe ușă că bărbatul venise acolo ca să o impresioneze pe femeie, fie cumpărând ceva scandalos de scump, fie prefăcându-se că o poate face. Poate că era un cuplu aranjat care testa apele înainte ca lucrurile să devină mai serioase.

Dacă Bryce ar fi fost Fee pur sânge, dacă tatăl ei ar fi recunoscut-o, ar fi putut fi supusă unor astfel de lucruri. Ruhn, mai ales cu statutul lui de Născut din Stele, avea să fie obligat să se supună unei căsătorii aranjate într-o zi, când avea să apară o tânără considerată a fi potrivită să continue prețioasa linie regală.

Ruhn ar fi putut să aibă câțiva copii înainte de asta, dar aceștia nu aveau să fie recunoscuți ca viță regală decât dacă tatăl lor alegea asta. Doar dacă se dovedeau *vrednici* de titlu.

Cuplul de Fee trecu pe lângă un mozaic găsit în curtea palatului odată măreț din Altium, apoi studiară cutia complicată a unui puzzle din jad, care aparținuse unei prințese dintr-un tărâm nordic, demult uitat.

Jesiba achiziționa cea mai mare parte a pieselor de artă și de aceea era mai mult plecată, însă Bryce însăși identificase și achiziționase un număr semnificativ. Pe care apoi le revânduse, scoțând un profit bunicel.

Cuplul ajunsese în fața unui set de statui ale fertilității din Setmek atunci când se auzi soneria de la ușa din față.

Bryce aruncă o privire spre ceasul de pe biroul ei. Întâlnirea cu clientul din acea după-amiază era programată

abia peste trei ore. Era neobișnuit să aibă mai mulți vizitatori în galerie, având în vedere că piesele lor de artă erau renumite pentru prețurile extrem de piperate, dar... poate că avea noroc să vândă ceva în acea zi.

- Vă rog să mă scuzați.

Bryce dădu roată biroului masiv și deschise imaginile captate de camera de la intrare pe monitorul computerului. Abia avu timp să apese pe buton că soneria se auzi din nou.

Bryce îi privi pe cei care se aflau afară și îngheță.

Marțea ei era într-adevăr distrusă.

Nu se vedea nici o fereastră pe fațada de gresie a clădirii înguste, cu două etaje, din apropiere de râul Istros. Doar plăcuța din bronz, aflată în dreapta porții grele din fier îi arătase lui Hunt Athalar că era vorba despre o afacere.

Griffin Antichități fusese incrustat acolo cu litere groase din bronz, arhaice, cuvintele fiind împodobite dedesubtul lor cu o pereche cercetătoare de ochi de bufniță, care îl provoca parcă pe cumpărători să intre. Sub plăcuță se afla un interfon cu un buton asortat, din bronz.

Isaiah, îmbrăcat în costumul lui obișnuit cu cravată, se uita la sonerie deja de ceva timp, când Hunt îi zise în cele din urmă:

- Știi, nu are nici un fel de farmece asupra ei.

Asta în ciuda identității patroanei.

Isaiah îl săgetă cu privirea și își îndreptă cravata.

- Ar fi trebuit să mai beau o cană de cafea! murmură, înainte de a-și înfige degetul în butonul de metal.

Prin ușă se auzi un țârâit slab.

Nici un răspuns.

Hunt cercetă fațada clădirii, voind să vadă dacă se afla vreo cameră ascunsă. Nu se vedea nici un semn cum că ar fi. În fapt, cea mai apropiată era montată pe ușa de crom a adăpostului antiaerian de la jumătate străzii.

Hunt cercetă din nou fațada de gresie. Era de necrezut că Jesiba Roga nu avea camere montate peste tot, atât afară, cât și în interior.

Hunt dezlănțui un fir din puterea lui, limbile mici de fulger testând câmpul energetic.

Aproape invizibil în dimineața însorită, fulgerul fu respins de o vrajă lipită de clădire. O vrajă rece, inteligentă, care părea să zâmbească malițios în fața oricăror încercări de a pătrunde înăuntru.

– Roga nu se joacă, nu-i așa? murmură Hunt.

Isaiah apăsă din nou pe sonerie, mai puternic decât era nevoie. Aveau ordine – unele care erau destul de urgente încât chiar și Isaiah, chiar dacă nu își băuse cafeaua, era nerăbdător.

Deși poate că starea i se datora faptului că fusese plecat până la patru dimineața. Hunt nu îi pusese întrebări însă. Îi auzise doar pe Naomi și pe Justinian bârfind în camera de zi, întrebându-se dacă acest nou iubit însemna că Isaiah trecuse în sfârșit peste.

Hunt nu se deranjase să le spună că asta era imposibil. Isaiah îl asculta pe Micah doar pentru salariul săptămânal extrem de generos pe care Micah li-l dădea, asta pe când legea spunea că sclavii nu trebuiau neapărat plătiți. Banii pe care Isaiah îi strângea aveau să cumpere libertatea cuiva. Așa cum Hunt făcea orice voia Micah pentru a și-o răscumpăra pe a lui.

Isaiah apăsă soneria a treia oară.

– Poate nu e acasă.

– Este.

Hunt îi simțea mirosul, plutind încă pe trotuar: liliac, nucșoară și ceva ce nu deslușea prea bine – ceva care semăna cu scânteierea primelor stele la lăsatul serii.

Într-adevăr, după o clipă, o voce mătăsoasă de femeie, care în mod clar nu era a proprietarei, se auzi prin interfon.

– Nu am comandat pizza.

Deși nu îi stătea în fire, deși auzea în minte cum se scurge timpul prețios, pe Hunt îl bufni râsul.

Isaiah își înfoie aripile albe, luându-și un zâmbet fermecător și spuse:

– Suntem din Legiunea 33. Am venit să o vedem pe Bryce Quinlan.

Vocea de la interfon se ascuți:

- Am clienți. Reveniți mai târziu.

Hunt era destul de convins că „reveniți mai târziu" însemna de fapt „duce-ți-vă dracu'!"

Lui Isaiah îi dispăru zâmbetul fermecător.

- Este o chestiune urgentă, domnișoară Quinlan.

Un murmur abia auzit.

- Îmi pare rău, dar va trebui să vă faceți o programare. Ce ziceți de... peste trei săptămâni? Am ziua de 28 aprilie liberă. Vă trec după-amiază.

Ei bine, avea ceva tupeu. Hunt trebuia să recunoască asta.

Isaiah luă poziția tipică de luptă pe care membrii Legiunii o aveau în sânge, întipărită cu forța încă de la început.

- Îmi este teamă că trebuie să vorbim chiar acum.

Nu primi nici un răspuns. De parcă fata ar fi plecat din fața interfonului.

Mârâitul lui Hunt îl făcu pe sărmanul faun care venea în spatele lor să sară în stradă, copitele lui delicate bocănind pe piatra cubică.

- E o răsfățată căreia îi place să petreacă. La ce te așteptai?

- Nu e proastă, Hunt! îi răspunse Isaiah.

- Tot ce am auzit și văzut până acum sugerează altceva.

Ceea ce văzuse atunci când îi răsfoise dosarul cu doi ani în urmă, combinat cu ceea ce citise în acea dimineață și cu pozele pe care le primise, toate acestea pictaseră un portret care îi spunea exact cum avea să decurgă întâlnirea. Din păcate pentru ea, lucrurile aveau să devină al dracului de serioase.

Hunt își înclină capul spre ușă.

- Hai să vedem dacă chiar are un client înăuntru.

Traversă strada și se rezemă de o mașină albastră care era parcată acolo.

Vreun petrecăreț beat îi folosise capota drept pânză pentru a picta în prea mare detaliu un graffiti: un penis uriaș - cu aripi. Hunt băgă de seamă că era o parodie la adresa simbolului Legiunii 33, sabia înaripată. Sau pur și simplu: simbolul lor redus la esență.

Isaiah observă și el asta și, urmându-l pe Hunt, se rezemă de mașină.

Trecu un minut. Hunt nu se mișcase nici măcar un centimetru. Nu își lua privirea de la poarta de fier. Avea lucruri mai bune de făcut în acea zi decât să-i facă jocul unei puștoaice răsfățate, dar ordinele erau ordine. După cinci minute apăru un sedan negru, lucios și ușa de fier se deschise.

Ieși șoferul Fee care conducea mașina mai scumpă decât ajungeau să câștige majoritatea familiilor de oameni într-o viață. Într-o clipă era de cealaltă parte a vehiculului și deschidea ușa din dreptul pasagerului. Din galerie păși afară două Fee, un bărbat și o femeie. Fiecare gest al femeii frumoase radia ușurința și încrederea câștigate în urma unei vieți de bogăție și privilegii.

În jurul gâtului ei subțire aveau un colier cu diamante, fiecare dintre ele mare cât unghia de la degetul lui Hunt. Valorau cât mașina sau poate chiar mai mult. Bărbatul urcă în sedan, cu chipul împietrit, și trânti ușa înainte ca șoferul să apuce să o închidă pentru el.

Femeia încălțată cu niște pantofi frumoși, cu tocuri înalte, se grăbi să traverseze strada, cu telefonul deja în mână, plângându-se persoanei cu care vorbea: *Pentru numele lui Urd, gata cu întâlnirile aranjate!*

Atenția lui Hunt se reîntoarse spre ușă, în fața căreia stătea o femeie roșcată, cu forme pline.

Abia după ce mașina dădu colțul, lui Bryce îi alunecă privirea spre ei.

Își înclină capul, părul ei mătăsos revărsându-se peste umărul acoperit de rochia albă, mulată, și le zâmbi radios. Le făcu cu mâna. Amuleta delicată din aur de la gâtul ei sclipi.

Hunt împinse mașina parcată și păși spre ea, deschizându-și larg aripile cenușii.

Bryce îl analiză pe Hunt dintr-o singură privire a ochilor ei de culoarea chihlimbarului, de la tatuaj până la botul ghetelor mortale. Zâmbetul i se făcu și mai mare.

– Ne vedem în trei săptămâni! îi zise veselă și trânti ușa în urma ei.

Hunt traversă strada din câțiva pași. O mașină frână brusc, însă șoferul nu era suficient de prost încât să claxoneze. Nu când fulgerele se încolăceau în jurul pumnilor lui Hunt atunci când apăsă agresiv butonul de la interfon.

– La dracu', Quinlan, nu-mi irosi timpul!

Isaiah îi dădu voie șoferului aproape disperat să treacă înainte de a-l urma pe Hunt, severitatea citindu-se în ochii lui căprui. Însă Bryce răspunse cu dulceață:

– Șefei mele nu îi place să primească membri ai Legiunii. Scuze.

Hunt lovi cu pumnul în ușa de fier. Același pumn care altă dată sfărâmase mașini, dărâmase ziduri și zdrobise oase. Și asta, fără ajutorul furtunii care îi curgea prin vene. Ușa nu se clinti, iar fulgerele reverberară de pe fier.

La dracu' cu amenințările atunci. Avea să sară la jugulară, o metodă la fel de sigură ca oricare dintre calitățile lui fizice. Așa că Hunt spuse:

– Am venit pentru că investigăm o crimă.

Isaiah tresări, cercetând strada și cerul, să vadă dacă nu cumva mai auzise și altcineva asta.

Hunt își încrucișă brațele pe piept. Se lăsase liniștea.

Apoi poarta de fier șuieră, țăcăni și se deschise câțiva centimetri.

Lovise fix la țintă.

Lui Hunt îi luă o clipă să își obișnuiască privirea cu interiorul întunecos, după soarele de afară. De la primul pas făcut în galerie înregistră fiecare unghi, fiecare ieșire, fiecare detaliu.

Covoarele plușate de culoarea pinului se întindeau de la un capăt la celălalt al sălii de expoziție cu două etaje. Extremitățile camerei erau marcate cu alcovuri luminate blând, în care se aflau expuse piese de artă: fragmente de fresce antice, picturi și statui ale unor Vaniri, atât de rare și de ciudate încât nici măcar Hunt nu le știa numele.

Bryce Quinlan stătea rezemată de biroul masiv din lemn de esență tare din centrul sălii, în rochia ei albă ca zăpada, care i se mula pe fiecare curbă generoasă a corpului ei.

Lui Hunt îi apăru încet pe chip un zâmbet larg, cu toți dinții.

Aștepta ceea ce știa că avea să se întâmple atunci când ea își va da seama cine este el. Aștepta ca Bryce să se tragă înapoi, să bâjbâie după butonul de panică, după pistol sau după dracu' știe ce credea ea că ar putea-o salva de cineva ca el.

Dar poate că, până la urmă, chiar era proastă, pentru că zâmbetul cu care îi răspunse era extrem de zaharisit. Țăcănea alene în lemnul impecabil al biroului cu unghiile ei vopsite roșu.

– Aveți cincisprezece minute.

Hunt nu îi mai zise că întâlnirea avea mai mult ca sigur să se prelungească cu mult peste.

Isaiah se întoarse ca să închidă ușa, însă Hunt știa că era deja închisă. La fel cum știa, grație informațiilor adunate de Legiune de-a lungul timpului, că ușa mică de lemn din spatele biroului dădea spre biroul personal al Jesibei Roga, aflat la etaj – acolo unde o fereastră înaltă din tavan până în podea oferea o priveliște spre sala de expoziții în care se aflau – și că ușa simplă din fier din dreapta dădea spre un alt etaj, plin cu lucruri pe care membrii Legiunii nu trebuiau să le găsească. Farmecele din jurul acelor două uși erau probabil chiar mai puternice decât cele de afară.

Isaiah dădu drumul unuia dintre oftaturile lui lungi și suferinde.

– Aseară a fost comisă o crimă la marginea Pieței de Carne. Credeam că victima îți era cunoscută.

Hunt înregistră fiecare reacție de pe chipul lui Bryce, care își menținea poziția pe marginea biroului: ochii ușor măriți, faptul că unghiile i se opriseră din țăcănit, clipirea în care citise că avea o listă scurtă a posibilelor victime și că nici una dintre opțiuni nu era bună.

– Cine? fu singurul lucru pe care îl zise, controlându-și tonul vocii.

Norișori de abur de la pulverizatorul de lângă calculator plutiră în jurul ei, răspândind un parfum intens și curat de mentă. Bineînțeles că era una dintre adeptele aromoterapiei, fraierită să își dea banii pe ceva care i se promitea că o va face mai fericită, sau mai bună la pat, ori că o va ajuta să îi mai crească jumătate de creier, ca să o completeze pe cea pe care deja o avea.

- Maximus Tertian! îi spuse Isaiah. Avem informații conform cărora tu ai avut o întâlnire cu el la mezaninul VIP de la Corbul Alb, cu două ore înainte de a fi ucis.

Hunt ar fi putut să jure că Bryce își coborâse ușor umerii.

- Maximus Tertian e mort, zise.

Ei dădură din cap. Își plecă fruntea.

- Cine l-a omorât?

- Asta încercăm să aflăm! îi răspunse Isaiah cu o voce neutră.

Hunt auzise de Tertian: un vampir dubios care nu știa cum să accepte un refuz, crescut de tatăl bogat și sadic. Care îl proteja de orice fel de repercusiuni ar fi putut avea comportamentul lui monstruos. Dacă era să fie sincer, Hunt credea că Midgard era un loc mai bun fără el. Asta cu excepția durerilor de cap pe care trebuiau să le îndure după ce tatăl lui Tertian avea să afle că fiul lui favorit fusese ucis...

Întâlnirea de azi era doar începutul.

Isaiah continuă:

- S-ar putea ca tu să fi fost una dintre ultimele persoane care l-a văzut în viață. Ne poți povesti cum a decurs întâlnirea voastră, pas cu pas? Nici un detaliu nu este de prisos.

Bryce își îndreptă privirea înspre spațiul dintre ei.

- Așa încercați voi să aflați dacă nu cumva l-am ucis eu?

Hunt zâmbi ușor.

- Nu pari prea afectată de moartea lui Tertian.

Ochii aceia de chihlimbar alunecară spre el, aprinși de iritare.

Trebuia să recunoască: bărbații erau în stare să facă o mulțime de lucruri teribile pentru femei care arătau așa.

Odată, el făcuse astfel de lucruri pentru Shahar. Și acum purta haloul tatuat pe frunte și tatuajul de sclav pe încheietura mâinii din această cauză. I se strânse inima în piept.

– Sunt sigură că cineva v-a spus deja că eu și Maximus nu ne-am despărțit prieteni. Ne-am întâlnit ca să încheiem o înțelegere legată de galerie și, la final, el și-a închipuit că are dreptul la ceva... timp intim cu mine. Hunt o înțelese perfect. Se potrivea cu tot ceea ce auzise despre Tertian și despre tatăl lui. În același timp, asta îi dădea lui Bryce motive pentru a comite crima.

Bryce continuă:

– Nu știu unde a mers după ce a plecat de la Corbul. Dacă a fost ucis la marginea Pieței de Carne, presupun că mersese acolo pentru a-și cumpăra ce voise să obțină de la mine.

Cuvinte reci, ascuțite.

Expresia de pe chipul lui Isaiah se înăspri.

– Comportamentul lui din seara trecută a fost în vreun fel diferit de felul în care se purta la întâlnirile precedente?

– Am interacționat doar prin intermediul e-mailurilor și al telefonului, dar aș zice că nu. Aseară ne-am întâlnit pentru prima oară față în față și s-a purtat întocmai cum îmi indicase comportamentul lui din trecut.

– De ce nu v-ați întâlnit aici? întrebă Hunt. De ce la Corbul?

– Era excitat de ideea că înțelegerea noastră este una secretă. A pretins că nu crede că șefa mea nu înregistrează întâlnirea, dar în fapt nu voia decât ca lumea să îl bage în seamă – să îl vadă încheind afaceri. A trebuit să îi strecor actele într-o mapă asemănătoare celor pentru notele de plată din restaurante, iar el a schimbat-o cu mapa lui. Genul acesta de chestii.

Bryce îi întâlni privirea lui Hunt.

– Cum a murit?

Întrebarea era directă, iar ea nu zâmbise, nici nu clipise. Era o fată obișnuită să i se răspundă, să fie ascultată, să fie luată în seamă. Părinții ei nu erau bogați – sau cel puțin asta scria în dosarul ei – și, cu toate acestea, apartamentul ei sugera o

bogăție scandaloasă. Obținută fie din acest job, fie din cine știe ce rahat dubios care scăpase chiar și ochilor atenți ai Legiunii.

Isaiah oftă.

– Aceste detalii nu pot fi făcute publice.

Bryce scutură din cap.

– Nu pot să vă ajut. Eu și Tertian am încheiat afacerea, apoi el a încercat să-și pună mâna acolo unde nu trebuie și într-un final a plecat.

Fiecare secundă din înregistrarea video și declarațiile martorilor oculari confirmau asta. Dar nu pentru asta veniseră ei acolo. Nu asta fuseseră trimiși să facă.

– Și Prințul Ruhn Danaan când și-a făcut apariția? întrebă Isaiah.

– Dacă știți deja tot, de ce vă mai deranjați să mă întrebați?

Nu așteptă să primească un răspuns și adăugă:

– De fapt, voi doi nu mi-ați spus numele voastre.

Hunt nu îi putea descifra expresia, ținuta relaxată. Nu intraseră în contact de la acea noapte din centrul de detenție al legiunii – și nici unul dintre ei nu se prezentase atunci. Le reținuse măcar chipurile prin ceața indusă de droguri?

Isaiah își așeză aripile de un alb pur.

– Eu sunt Isaiah Tiberian, Comandant al Legiunii Imperiale 33. El este Hunt Athalar...

Isaiah se poticni, de parcă și-ar fi dat atunci seama că trecuse al naibii de mult timp de când fuseseră puși în situația de a se prezenta, cu rangurile aferente. Așa că Hunt îi făcu o favoare și încheie cu:

– Secundul lui.

Dacă Isaiah fusese surprins să o audă, chipul lui calm, de băiat frumușel, nu îl trădă. Teoretic, Isaiah era superiorul lui Hunt între triari și în Legiunea 33 ca tot, chiar dacă nenorocirile pe care le executa pentru Micah îl făceau să fie subordonat direct Guvernatorului.

Isaiah nu apelase însă niciodată la rang. Ca și cum și-ar fi amintit de acele zile de dinainte de Cădere și de cine fusese atunci la conducere.

La dracu', de parcă mai conta acum. Nu, tot ceea ce conta acum era că Isaiah ucisese cel puțin treizeci de membri din Legiunile Imperiale în acea zi, pe muntele Hermon. Și că Hunt le purta acum povara, fiind obligat să plătească pentru fiecare dintre acele vieți Republicii. Pentru a se achita de partea lui din înțelegerea cu Micah.

Privirea lui Bryce alunecă la frunțile lor – la tatuaje. Hunt se pregăti pentru comentariul mușcător, pentru oricare dintre variantele de rahat pe care lumea le folosea încă pentru a-și râde de Legiunea Căzută și de rebeliunea lor învinsă. Dar ea nu spuse decât:

– Deci, ce? Voi doi investigați crime pe teren? Credeam că de asta se ocupă Auxiliarul. Voi, acolo, în Legiunea 33 nu aveți nimic mai bun de făcut decât să vă jucați de-a detectivii?

Isaiah, după câte se părea, deloc vesel că exista cineva în acel oraș care nu îi cădea la picioare, zise puțin înțepat:

– Există persoane care pot confirma locul în care ai fost după ce ai plecat de la Corbul Alb?

Bryce îl privi pe Isaiah în ochi, fără să clipească. Apoi își mută privirea spre Hunt. Și Hunt încă nu putea să vadă ce se află în spatele măștii plictisite pe care o afișa în timp ce împinse biroul și făcu câțiva pași hotărâți spre ei, înainte de a-și încrucișa brațele.

– Doar portarul meu... și Ruhn Danaan, dar știați deja asta.

Cum putea cineva să meargă cu tocuri atât de înalte îl depășea. Cum putea cineva să respire într-o rochie atât de strâmtă era de asemenea un mister. Era suficient de lungă cât să acopere zona de pe coapsa ei unde trebuie să se fi aflat cicatricea din noaptea din urmă cu doi ani – asta dacă nu plătise vreo vrăjidoctoriță să i-o scoată. Având în vedere că era în mod clar o persoană care se străduia să se îmbrace frumos, nu se îndoia deloc că și-o șterse imediat. Petrecărețelor nu le plăceau cicatricile care le stricau ținuta în costum de baie.

Isaiah își foi aripile albe.

– L-ai cataloga drept prieten pe Ruhn Danaan?

Bryce ridică din umeri.

– E un văr îndepărtat.

Dar din câte se vede destul de apropiat cât să fi dat năvală în camera de interogatoriu cu doi ani în urmă. Și să își facă apariția la barul VIP noaptea trecută. Faptul că era atât de protector cu Quinlan putea fi de asemenea un motiv al dracului de bun pentru crimă. Chiar dacă Ruhn și tatăl lui ar fi transformat interogatoriile într-un coșmar.

Bryce zâmbi ascuțit, de parcă și ea s-ar fi gândit la același lucru.

– Distracție plăcută când veți discuta cu el!

Hunt își încleștă fălcile, însă ea păși ușor spre ușa de la intrare, legănându-și șoldurile, conștientă parcă de fundul ei extraordinar.

– Un moment, domnișoară Quinlan! zise Isaiah.

Vocea comandantului era calmă, dar hotărâtă. Nu avea chef să se dea pe după gard.

Hunt își ascunse zâmbetul. Isaiah făcea un adevărat spectacol când era nervos, grozav de urmărit, atâta timp cât tu nu făceai obiectul furiei lui.

Quinlan nu își dăduse încă seama de asta când îi aruncă o privire peste umăr:

– Da?

Hunt o măsură atent în timp ce Isaiah dezvălui adevăratul motiv pentru mica lor vizită.

– Nu am fost trimiși aici doar pentru a vă întreba pe unde ați umblat.

Bryce arătă cu mâna spre galerie:

– Vreți să cumpărați ceva drăguț pentru Guvernator?

Lui Hunt i se ridicară colțurile buzelor.

– Apropo de Guvernator. E pe drum chiar acum, se îndreaptă spre noi.

Un clipit ușor din gene. Din nou, nici un semn, nici un miros care să trădeze teama.

– De ce?

– Micah ne-a spus doar să aflăm unde ai fost noaptea trecută și apoi să ne asigurăm că ești liberă și că îți contactezi șefa.

Având în vedere cât de rar i se cerea să ajute la investigații, Hunt fusese al dracului de uimit atunci când primise ordinul. Însă, dat fiind că el și Isaiah fuseseră în acea noapte pe alee, presupusese că asta îi făcea să fie cei mai potriviți pentru a conduce genul acesta de investigație.

– Micah vine încoace.

Bryce înghiți nodul care i se pusese în gât.

– Va fi aici în zece minute.

Isaiah își plecă fruntea spre telefonul lui Bryce.

– V-aș sugera să vă sunați șefa, domnișoară Quinlan.

Respirația i se încetini aproape imperceptibil.

– De ce?

În sfârșit, Hunt aruncă bomba.

– Pentru că rănile lui Maximus Tertian au fost identice cu cele ale Danikăi Fendyr și ale celorlalți membri ai Haitei Diavolilor.

Sfâșiat și dezmembrat.

Lui Bryce i se închiseră ochii.

– Dar... Philip Briggs i-a ucis. Și el este închis.

I se ascuți vocea.

– Este în închisoare de *doi ani*.

Era într-un loc mai rău decât închisoarea, dar nu despre asta era vorba.

– Știm.

Chipul lui Hunt nu trăda nici o emoție.

– Nu se poate să îl fi ucis el pe Tertian. Cum ar fi putut să invoce demonul din pușcărie? El...

Bryce înghiți un nod, încercând să-și revină. Își dădea probabil seama de ce venea Micah. Mai multe persoane pe care le cunoștea fuseseră ucise, toate la doar câteva ore după ce interacționaseră cu ea.

– Credeți că nu Briggs a făcut-o. Că nu el a ucis-o pe Danika și pe haita ei.

– Nu știm asta cu certitudine! interveni Isaiah. Însă detaliile morților lor nu au ajuns niciodată la public, astfel încât avem motive întemeiate să bănuim că nu este vorba de un imitator.

Bryce îi întrebă direct:

– V-ați întâlnit cu Sabine?

– Dar *tu*? răspunse Hunt.

– Ne străduim să nu ne intersectăm.

Era poate singurul lucru înțelept pe care Bryce Quinlan decisese să îl facă. Hunt își aminti înveninarea lui Sabine atunci când se uitase la Bryce prin geamul de la camera de observație cu doi ani în urmă. Nu se îndoia că Sabine nu așteaptă decât să treacă suficient timp pentru ca moartea prematură și neașteptată a lui Quinlan să poată fi considerată doar un accident.

Bryce se îndreptă înapoi spre biroul ei, ocolindu-i de departe. Trebuia admirat că își păstrase ținuta intactă și că nu se grăbea. Ridică telefonul, fără să se uite măcar la ei.

– Vom aștepta afară! se oferi Isaiah.

Hunt își deschise gura ca să obiecteze, însă Isaiah îi aruncă o privire în chip de avertizare.

În fine. El și Quinlan puteau să își continue duelul mai târziu.

Cu receptorul ținut strâns, cu încheieturile albite, Bryce ascultă țârâitul de la celălalt capăt. Sună de două ori. Apoi...

– Neața, Bryce! Bubuitul inimii îi reverbera în brațe, în picioare și în stomac.

– Sunt aici doi membri din Legiune. Respiră adânc. Comandantul Legiunii 33 și... Umbra Mortis, adăugă ea, dând drumul aerului din piept. Îl recunoscuse pe Isaiah Tiberian – apărea suficient de des la știrile de noapte și în ziarele de scandal încât să nu îl poată confunda pe frumosul Comandant al Legiunii 33.

Și îl recunoscuse și pe Hunt Athalar, deși el nu apărea niciodată la televizor. Toată lumea știa cine este Hunt Athalar. Auzise de el încă de când era mică, de pe vremea când locuia în Nidaros, pe când Randall povestea despre bătăliile lui din Pangera, iar numele lui Hunt îl spunea în șoaptă. Umbra Mortis. Umbra Morții.

Pe atunci îngerul nu lucra pentru Micah Domitus și legiunea lui, ci pentru Arhanghelul Sandriel - zburase în Legiunea 45. Vânător de demoni - asta se zvonea că era meseria lui. Alte zvonuri erau mai teribile.

- De ce? șuieră Jesiba.

Bryce strânse telefonul în mână.

- Maximus Tertian a fost ucis noaptea trecută.

- Solas arzătoare...

- În același fel precum Danika și haita.

Bryce dădu la o parte toate imaginile încețoșate care se formau din vaporii luminoși, liniștitori ai parfumului de mentă răspândit din aparatul de pe birou.

Cumpărase conul caraghios din plastic la două luni de la moartea Danikăi, gândindu-se că nu strica să încerce niște aromoterapie în orele lungi și tăcute, când gândurile o asaltau, consumând-o din interior. Până la sfârșitul săptămânii mai cumpărase trei și și le amplasase prin casă.

Bryce șopti:

- Se pare că este posibil ca Philip Briggs să nu fi fost cel care a ucis-o pe Danika.

Timp de doi ani, o parte din ea se legase de asta - adunaseră suficiente probe în zilele de după asasinat ca să îl condamne pe Briggs, care își dorise să o vadă pe Danika moartă pentru că îi deconspirase planurile. Briggs negase, însă fără folos. Fusese prins cumpărând săruri negre pentru invocări în săptămânile dinaintea primei lui arestări, menite se pare să îl ajute la crearea unei noi arme teribile.

Faptul că Danika fusese ucisă de un demon din adâncuri, pentru invocarea căruia în lumea noastră era nevoie de sarea neagră mortală - nu putea fi o simplă coincidență. Părea destul de clar că, după ce Briggs fusese eliberat, pusese mâna pe sărurile negre, invocase demonul și îl abătuse asupra Danikăi și a Haitei Diavolilor. Acesta atacase soldatul din Legiunea 33 care patrula pe alee și, după ce își încheiase treaba, fusese trimis înapoi în Hel de Briggs. Deși Briggs nu avea să recunoască niciodată că așa a procedat, sau să spună ce rasă era

demonul, rămânea în picioare faptul că acesta nu mai fusese văzut din nou în ultimii doi ani. De când Briggs fusese închis. Cazul era rezolvat.

Timp de doi ani, Bryce se agățase de aceste fapte. Își zisese că, și dacă viața ei se destrămase, persoana vinovată se afla în spatele gratiilor, pentru totdeauna, suferind pe drept fiecare oroare pe care cei care îl întemnițaseră îl făceau să o simtă.

Jesiba răsuflă lung, lung de tot.

- Îngerii te-au acuzat de ceva?

- Nu.

Nu chiar.

- Guvernatorul e pe drum.

O nouă pauză.

- Ca să te interogheze?

- Sper că nu.

Prefera să își păstreze toate părțile corpului la locul lor.

- Vrea să vorbească și cu tine.

- Tatăl lui Tertian știe de asasinat?

- Nu știu.

- Trebuie să dau niște telefoane. Înainte să ajungă Guvernatorul.

Jesiba își zisese asta mai mult sieși.

Bryce înțelegea destul de bine ce voia să spună: pentru ca tatăl lui Maximus să nu își facă apariția la galerie, ca să le tragă la răspundere. Ca să dea vina pe Bryce pentru moartea fiului său. Ar fi fost un dezastru.

Bryce își șterse palmele asudate pe șolduri.

- Guvernatorul va fi aici în curând.

Se auziră niște bătăi ușoare în ușa de fier de la arhive, apoi șoapta lui Lehabah:

- BB? Ești bine?

Bryce acoperi telefonul cu mâna.

- Întoarce-te la postul tău, Lele.

- Ăia doi erau îngeri?

Bryce îi șopti printre dinți:

- Da. Coboară. Asigură-te că Syrinx nu face gălăgie.

Lehabah dădu drumul unui oftat, care se putea auzi prin cincisprezece centimetri de fier. Însă silfa de foc nu mai adăugă nimic, semn că fie se întorsese în arhivele de dedesubt, fie rămăsese acolo, tăcută, ca să tragă cu urechea. Lui Bryce nu îi păsa, atâta timp cât ea și himera păstrau liniștea.

– Când ajunge Micah? întrebă Jesiba.

– În opt minute.

Jesiba rămase pe gânduri, socotind.

– În ordine.

Bryce se strădui să nu se arate uimită că șefa ei nu încercase să obțină mai mult timp – mai ales pentru că era la mijloc moartea unui client.

Dar chiar și Jesiba știa că nu trebuie să se-ncurce cu un Arhanghel. Sau poate că arăta, în sfârșit, o fărâmă de empatie pentru că era vorba despre moartea Danikăi. Cu siguranță nu dăduse semn de vreun strop atunci când îi ordonase lui Bryce să se întoarcă la muncă pentru că altfel ar fi fost transformată în porc, la două săptămâni după moartea Danikăi.

– Sper că nu e nevoie să îți spun să te asiguri că totul este închis, adăugă Jesiba.

– Voi verifica încă o dată.

Ea se asigurase însă de tot, înainte ca îngerii să pună măcar piciorul în galerie.

– Atunci știi ce ai de făcut, Quinlan!

Se auzi fâșâit de cearșafuri și de haine. Două voci masculine protestară bombănind. Apoi apelul se întrerupse.

Bryce respiră adânc și se puse în mișcare.

Capitolul 11

Arhanghelul apăsă butonul de la sonerie exact șapte minute mai târziu.

Calmându-și respirația, Bryce cercetă galeria pentru a zecea oară, asigurându-se că totul era la locul lui, că piesele de artă nu erau acoperite de praf, că piesele de contrabandă din subsol...

Își simți picioarele ca de ață, vechea durere de la coapsă o săgeta până la os, însă mâinile îi rămaseră ferme în timp ce se întindea spre ușa de la intrare ca să deschidă.

Arhanghelul era superb. Teribil, indecent de frumos.

Hunt Athalar și Isaiah Tiberian stăteau în spatele lui – aproape la fel de chipeși. Cel din urmă îi oferi încă un zâmbet afabil, pe care el în mod evident îl credea fermecător. Cel dintâi... Ochii întunecați ai lui Hunt nu scăpau nimic.

Bryce își plecă fruntea spre Guvernator și făcu un pas înapoi, tocurile ei stupide tremurând din cauza covorului.

– Bine ați venit, Excelență! Vă rog, poftiți!

Ochii căprui ai lui Micah Domitus o devorau. Îi simțea puterea arzându-i pielea, înghițind aerul din încăpere, din plămânii ei. Prezența lui umplea spațiul cu electricitatea furtunilor din miez de noapte, cu fiorii morții și ai extazului, totul împreunat într-o singură senzație.

– Presupun că angajatoarea ta ni se va alătura prin video-ecran, spuse Arhanghelul, pășind înăuntru din strada orbitor de luminoasă.

Hel, *vocea* lui – mătase și oțel și rocă antică. Probabil că ar fi putut să facă pe cineva să ajungă la orgasm șoptindu-i doar lucruri indecente la ureche.

Chiar și fără să vorbească, era imposibil să uiți cine era Micah, ce radia Guvernatorul prin fiecare por. În prezent erau zece Arhangheli, care conduceau diferite teritorii ale Republicii, cu toții purtând titulatura de Guvernator – cu toții răspunzând în fața Asterilor. Magia unui înger obișnuit ar fi putut lumina o clădire, asta dacă era considerat puternic. Puterea unui Arhanghel aprindea o întreagă metropolă. Nu se putea prezice unde va apărea puterea care îi separa pe Arhangheli de îngeri – uneori era moștenită, de obicei din împerecheri sub atenta supraveghere a Asterilor. Alte dăți apărea pe neașteptate dintr-o descendență prin nimic remarcabilă.

Nu știa prea multe despre trecutul lui Micah – nu fusese niciodată atentă la asta în timpul lecțiilor de istorie, mult prea ocupată să saliveze la chipul necinstit de perfect, pe care îl avea acum dinainte, ca să o mai asculte pe profesoară.

– Domnișoara Roga așteaptă telefonul nostru! reuși să spună, încercând să nu respire prea zgomotos atunci când Guvernatorul din Valbara trecu pe lângă ea.

Una dintre penele lui albe, imaculate, îi atinse ușor clavicula. Probabil ar fi trecut-o fiorii, dacă nu ar fi fost de față cei doi îngeri care îl urmau pe Guvernator.

Isaiah dădu doar din cap spre ea, în timp ce îl urma pe Micah spre scaunele din fața biroului.

Hunt Athalar, însă, întârzie. O privi în ochi, apoi repede coborî privirea asupra claviculei. Ca și cum pana i-ar fi lăsat un semn. Spinii tatuați pe fruntea lui deveniră parcă și mai întunecați.

Și dintr-odată, parfumul acela senzual pe care îl emana Arhanghelul se transformă în putreziciune.

Asterii și Arhanghelii ar fi putut găsi cu ușurință o altă cale de a micșora puterea Îngerilor Căzuți și, cu toate acestea, ei și-i făcuseră sclavi cu ajutorul farmecelor vrăjitoarelor, țesute în tatuaje magice imprimate pe frunțile lor ca niște coroane derizorii. Și apoi tatuajele pe care le aveau la încheieturi: *SPQM.*

Senatus Populusque Midgard.

Senatul Poporului din Midgard.

O porcărie absolută. De parcă Senatul era ceva mai mult decât un corp marionetă. De parcă Asterii nu le erau împărați și împărătese, care conduceau peste tot și toți pentru eternitate, sufletele lor putregăite regenerându-se dintr-o formă în următoarea.

Bryce își izgoni din minte gândul în timp ce închidea ușa de fier după Hunt, ratându-i la mustață vârful penelor cenușii. Ochii lui negri o fulgerară în semn de avertisment.

Îi răspunse printr-un zâmbet în care încercă să transpună tot ceea ce nu avea curajul să zică cu voce tare legat de ambuscada lor: *M-am confruntat cu lucruri mai teribile decât tine, Umbra Mortis. Poți să te încrunți și să mârâi cât vrei.*

Hunt clipi, singurul semn prin care își arăta surpriza, însă Bryce se întorcea deja spre biroul ei, încercând să nu șchiopăteze în timp ce durerea i se împrăștia în picior. Trăsese un al treilea scaun din bibliotecă, ceea ce făcuse să îi crească și mai mult durerea.

Nu îndrăznea să își atingă cicatricea impresionantă care i se întindea pe coapsa de sus, ascunsă sub rochia albă.

– Vă pot servi cu ceva, Excelență? Cafea? Ceai? Ceva mai tare?

Pusese deja sticle cu apă minerală pe măsuțele dintre scaune.

Arhanghelul își alesese scaunul din mijloc. În timp ce ea îi zâmbea politicos, greutatea privirii lui o învălui ca un cearșaf de mătase.

– Nu, mulțumesc. Totul e în ordine.

Bryce își îndreptă privirea spre Hunt și Isaiah, care se așezaseră pe scaunele lor.

– Și pentru ei totul e bine, adăugă Micah.

Foarte bine atunci. Dădu roată biroului și își strecură mâna dedesubt, apăsând butonul de alamă, în timp ce înălța în gând rugi bunei Cthona pentru ca vocea să îi rămână calmă, chiar dacă mintea i se învârtea în jurul aceluiași gând:

Nu Briggs a ucis-o pe Danika, nu Briggs a ucis-o pe Danika, nu Briggs a ucis-o pe Danika.

Panoul din lemn de pe peretele din spatele ei se deschise, descoperind un ecran masiv. În timp ce acesta se aprindea, Bryce luă telefonul de pe birou și formă un număr.

Briggs fusese un monstru care plănuise să rănească mai mulți indivizi, și merita să fie în pușcărie, dar... fusese acuzat pe nedrept de crimă.

Ucigașul Danikăi era încă în libertate.

Jesiba răspunse de la primul apel.

- Ecranul este pregătit?

- Oricând dorești.

Bryce tastă codurile în calculatorul ei, încercând să ignore ochii guvernatorului, ațintiți asupra ei, privind-o de parcă ar fi fost o friptură, iar el... ceva care mănâncă fripturi. Fragede. Care imploră.

- Îți fac legătura.

O clipă mai târziu Jesiba apăru pe ecran și amândouă își închiseră telefoanele.

În spatele farmazoanei, camera de hotel era decorată cu toată splendoarea din Pangera: pereți albi cu stucatură poleită, covoare crem pufoase și draperii din mătase roz pal, un pat uriaș din stejar, suficient de mare pentru ea și cei doi bărbați, pe care Bryce îi auzise atunci când sunase prima oară.

Jesiba se distra la fel de mult pe cât muncea în timpul petrecut pe teren, în căutare de piese de artă pentru galerie, când fie vizita diverse situri arheologice, fie curta clienți sus-puși, care le aveau deja în posesie.

Deși avusese la dispoziție mai puțin de zece minute și deși folosise cea mai mare parte a timpului pentru a da niște telefoane foarte importante, rochia bleumarin a Jesibei era imaculată și îi dezvăluia subtil trupul copios de femeie, împodobit cu

perle în jurul gâtului și la urechi. Părul ei scurt, blond-cenușiu, lucea în razele aurii ale veiozelor cu primă-lumină. Era tuns mai scurt în părți și lăsat mai lung în vârful capului. Șic fără prea mare efort și degajată. Chipul ei... Chipul ei era în același timp tânăr și înțelept, blând, dar și prevestitor. Ochii deschiși la culoare, gri, scânteiau de magie, fermecători și mortali.

Bryce nu îndrăznise niciodată să o întrebe pe Jesiba de ce dezertase din rândul vrăjitoarelor cu secole în urmă. De ce se alăturase Casei Focului și a Umbrei, supunându-se liderului acesteia, Regele din Adâncuri, nici ce făcea pentru acesta. Își spunea farmazoană acum. Niciodată vrăjitoare.

– Neața, Micah! zise Jesiba blând.

O voce plăcută, dezarmantă prin comparație cu aceea a altor membri din Casa Focului și a Umbrei – glasul răgușit și aspru al Secerătorilor, ori tonurile mătăsoase ale vampyrilor.

– Jesiba! toarse Micah.

Jesiba îi oferi un zâmbet aproximativ, ca și cum ar fi vrut să spună că a mai auzit ea acel mieunat de o mie de ori, de la o mie de bărbați.

– Oricât de încântată aș fi să-ți văd chipul frumos, trebuie să te întreb de ce ai convocat această întâlnire. Doar dacă nu cumva chestia cu Danika nu a fost decât un pretext pentru a sta de vorbă cu Bryce.

Chestia cu Danika. Bryce își păstră o mină neutră, chiar dacă simțea că Hunt o urmărește cu atenție. De parcă ar fi putut să îi audă inima bubuind în piept, să îi simtă palmele asudate.

Bryce îi răspunse cu o privire plictisită.

Micah se lăsă pe spate în scaunul lui, încrucișându-și picioarele, și spuse, fără să îi arunce măcar o privire lui Bryce:

– Oricât de tentantă ar fi asistenta ta, avem probleme importante de discutat.

Bryce ignoră aroganța și timbrul acelei voci senzuale. *Tentantă*... de parcă ar fi fost o bucată de desert așezată pe o farfurie. Era obișnuită deja, dar... ai dracului masculi Vanir.

Jesiba își flutură mâna cu o grație eterală, unghiile argintii strălucindu-i în lumina veiozelor de la hotel – semn că poate să continue.

Micah începu lin:

– Cred că triarii mei au informat-o pe domnișoara Quinlan despre crima care a avut loc noaptea trecută. Una care a corespuns întocmai morții Danikăi Fendyr și a membrilor Haitei Diavolilor, din urmă cu doi ani.

Bryce se forță să rămână nemișcată, nesimțitoare. Inhală doar subtil norișorii calmanți de mentă emanați de infuzorul aflat la doar câțiva centimetri.

Micah continuă:

– Ceea ce ei nu au menționat este cealaltă legătură dintre crime.

Cei doi îngeri care îl flancau pe Guvernator deveniră ușor mai bătoși. Era clar prima oară când auzeau și ei despre asta.

– Oh? Și va trebui să plătesc pentru această informație? întrebă Jesiba.

Galeria trosni din cauza puterii lui vaste, reci, însă fața Arhanghelului rămase indescifrabilă.

– Împărtășesc cu tine această informație pentru a ne putea uni resursele.

Jesiba își arcui sprânceana blondă cu o finețe nenaturală.

– Cu ce scop?

– Cu scopul ca Bryce Quinlan să îl găsească pe adevăratul ucigaș din spatele acestor crime, desigur, răspunse Micah.

Capitolul 12

Bryce rămăsese ca o stană de piatră - atât de nemișcată, încât Hunt se întrebă dacă știa că asta era o mărturie clară. Nu în privința rezistenței ei psihologice, ci a moștenirii ei ereditare. Doar Feele putea rămâne într-atât de împietrite.

Șefa ei, farmazoana cu chip tânăr, oftă.

- Legiunea ta a ajuns atât de incompetentă zilele astea încât ești nevoit să apelezi la ajutorul asistentei mele?

Vocea ei încântătoare abia dacă reușise să taie din asprimea întrebării.

- Deși, presupun că știu deja răspunsul de vreme ce l-ați condamnat pe Philip Briggs pe nedrept.

Hunt nu îndrăzni să rânjească în fața provocării ei directe. Puține persoane putea să-i vorbească astfel lui Micah Domitus și în nici un caz vreun alt Arhanghel.

O cercetă pe farmazoana de patru sute de ani de pe ecran. Auzise zvonurile: că Jesiba i se supunea Regelui din Adâncuri, că putea transforma persoanele în animale dacă era provocată, că fusese odată vrăjitoare și că își părăsise clanul din motive necunoscute încă. Cel mai probabil unele nefaste, de vreme ce sfârșise în Casa Focului și a Umbrei.

Bryce spuse dintr-o suflare:

– Nu știu nimic despre asta. Nu știu nici cine ar fi vrut să îl ucidă pe Tertian.

Jesiba se încruntă.

– Oricum, tu ești asistenta mea. Nu lucrezi pentru Legiunea 33.

Micah strânse din buze. Hunt se pregăti pentru ce avea să urmeze.

– Te-am invitat la această întâlnire, Jesiba, din curtoazie.

În ochii căprui i se citea dezgustul.

– Se pare, într-adevăr, că Philip Briggs a fost condamnat pe nedrept. Rămâne însă valid faptul că Danika Fendyr și Haita Diavolilor l-au prins în laboratorul lui, înconjurat de probe de netăgăduit care arătau intenția lui de a arunca în aer viețile nevinovate ale celor de la clubul de noapte Corbul Alb. Deși a fost eliberat inițial din cauza unei neclarități procedurale, în ultimii doi ani s-au adunat suficiente probe ale crimelor lui din trecut, astfel încât a fost condamnat și pentru acestea. Prin urmare, va rămâne în spatele gratiilor și își va ispăși pedeapsa pentru crimele timpurii săvârșite ca lider al sectei Keres, acum dizolvate, și pentru participarea sa la rebeliunea umană, în sens larg.

Quinlan păru să răsufle ușurată.

Însă Micah continuă:

– Cu toate acestea, asta înseamnă că un criminal periculos este încă în libertate în oraș, criminal care poate să invoce un demon letal – ca ajutor sau în chip de răzbunare, nu știm. Recunosc că Legiunea 33 și Auxiliarul și-au epuizat resursele. Summitul va avea loc însă peste aproape o lună. Vor fi prezenți indivizi care vor vedea aceste crime ca pe o dovadă a faptului că nu pot să îmi țin sub control orașul, ca să nu mai vorbim de teritoriu, și vor căuta să folosească asta împotriva mea.

Bineînțeles că nu era vorba despre prinderea unui criminal deosebit de periculos. Nu, era pur și simplu PR.

Chiar dacă mai era destul de mult până la Summit, Hunt și ceilalți triari se pregăteau deja de săptămâni bune, instruind unitățile Legiunii 33, pentru a fi gata pentru fastul care

înconjura adunarea puterilor din Valbara din zece în zece ani. Aveau să participe lideri de pe întreg teritoriul, gata să își facă cunoscute doleanțele, și s-ar fi putut să își facă apariția și câțiva dintre nesimțiții de conducători de peste Haldren.

Hunt nu participase încă la un Summit în Valbara, însă asistase la o mulțime în Pangera, la toate adunându-se conducători care se prefăceau că au o fărâmă de libertate rămasă. Întâlnirile din cadrul Summitului durau de obicei o săptămână și constau în certuri între Vanirii puternici, asta până când Arhanghelul care îi supraveghea aplica legea. Se îndoia că Micah era diferit. Isaiah, care avea deja experiența unui Summit, îl avertizase că Arhanghelului îi plăcea să își arate măreția militară – că îi plăcea ca Legiunea 33 să mărșăluiască și să survoleze în formație, cu toți membrii în ținută imperială de mare gală.

Platoșa de aur a lui Hunt era deja dată la curățat. Gândul că va trebui să poarte armura formală, cu cele șapte stele ale Asterilor pe piept, îl făcea să verse.

Jesiba își examină unghiile argintii.

– Se întâmplă ceva interesant la Summit de data asta?

Micah păru să cântărească expresia relaxată a Jesibei atunci când răspunse:

– Noua regină a vrăjitoarelor va fi recunoscută în mod oficial.

Jesiba nu trădă nici o undă de emoție.

– Am auzit de moartea Hecubei.

Fără nici o urmă de durere sau de satisfacție.

Dar Quinlan se încordă, de parcă ar fi strigat la ei să se întoarcă la crimă.

Micah adăugă:

– Și Asterii o trimit pe Sandriel ca să prezinte un raport din partea Senatului despre rebeliune.

Toate gândurile i se învolburară lui Hunt în minte. Până și Isaiah, de obicei imperturbabil, deveni mai rigid. Sandriel venea *acolo*.

– Sandriel va ajunge la Comitium săptămâna viitoare și, la cererea Asterilor, va fi oaspetele meu până la Summit.

O lună. Acel monstru nenorocit avea să fie în oraș pentru o lună.

Jesiba își plecă fruntea cu o grație imperturbabilă. Poate că nu era un Secerător, însă, la naiba, se mișca întocmai ca unul!

- Cum vă poate ajuta asistenta mea la prinderea criminalului?

Hunt reprimă totul - urletele, tremurul, nemișcarea. Împinse totul în adânc, cât mai adânc, până când nu mai rămase decât un val întunecat, revărsat în gheena fără fund dinlăuntrul lui. Se forță să fie atent la conversație. Și nu la psihopata care se afla în drum spre oraș.

Privirea lui Micah se opri asupra lui Bryce, care pălise atât de tare încât pistruii îi deveniseră ca niște picături de sânge împrăștiate pe nas.

- Domnișoara Quinlan este, până acum, singura persoană în viață care a văzut demonul invocat de criminal.

Bryce avu curajul să întrebe:

- Cum rămâne cu îngerul de pe acea alee?

Chipul lui Micah rămase neschimbat.

- Nu a rămas cu nici o amintire despre atac. A fost o ambuscadă.

Înainte ca Bryce să apuce să insiste, continuă:

- Având în vedere natura delicată a investigației, sunt pregătit să gândesc în afara cutiei, cum se zice, și să caut ajutor pentru soluționarea acestor crime înainte de a se transforma într-o problemă cu adevărat gravă.

Ceea ce însemna că Arhanghelul trebuia să facă figură bună în fața puterilor. În fața lui Sandriel, care avea să raporteze tot Asterilor și Senatului lor marionetă.

Un criminal aflat în libertate, care poate invoca un demon capabil să ucidă Vaniri la fel de ușor ca pe niște oameni? Ah, genul acesta de rahat era exact ce ar încânta-o pe Sandriel să le povestească Asterilor. Mai ales dacă îl costa pe Micah poziția lui. Și o câștiga pentru ea. Cum să compari bucata nord-vestică a Pangerei cu *toată* regiunea Valbara?

Și dacă Micah pierdea totul însemna că sclavii lui - Hunt, Isaiah, Justinian și mulți alții - treceau la cel sau cea care moștenea titlul de Guvernator.

Sandriel nu avea să onoreze niciodată înțelegerea lui Micah cu Hunt.

Micah se întoarse spre Hunt, cu un început crud de zâmbet:

- Poți ghici, Athalar, pe cine aduce Sandriel cu ea.

Hunt înlemni.

- Și Pollux este mai mult decât fericit să raporteze ceea ce găsește aici.

Hunt se strădui să își controleze respirația, să își păstreze o mină neutră.

Pollux Antonius, comandantul triarilor lui Sandriel - *Malleus*, așa îi zicea. Barosul. La fel de crud și de nemilos precum Sandriel. Și un mare nenorocit.

Jesiba tuși.

- Și nu știi încă ce fel de demon era?

Se rezemă de spătarul scaunului, încruntată.

- Nu, îi răspunse Micah printre dinți.

Era adevărat. Nici măcar Hunt nu putuse să îl identifice, și el avusese deosebita plăcere de a ucide mai mulți demoni decât putea număra. Erau de nenumărate rase și niveluri de inteligență, de la bestii care semănau cu niște hibrizi între feline și câini la cei umanoizi, prinții metamorfi care conduceau cele șapte ținuturi din Hel, fiecare dintre ele mai întunecat decât cel din urmă: Valea, Canalul, Canionul, Râpa, Prăpastia, Abisul și, cel mai rău dintre toate, Gheena.

Dar chiar și fără să fie identificat în mod specific, date fiind viteza lui și ceea ce făcuse, demonul părea să fie ceva care venea din Gheena. Era poate chiar unul dintre animalele de companie ale Devoratorului de Stele însuși. Doar în străfundurile Gheenei putea crește așa ceva - o creatură care nu văzuse niciodată lumina, nu avusese niciodată nevoie de ea.

Nu conta, gândea Hunt. Fie că demonul era obișnuit sau nu cu lumina, abilitățile lui îl puteau oricum transforma

într-o bucată de carne friptă. Un fulger rapid și demonii fie fugeau cu coada între picioare, fie se zvârcoleau de durere.

Vocea lui Quinlan seceră prin furtuna de gânduri din mintea lui Hunt.

– Ați spus că există încă o legătură între crimele de atunci și cea de acum. În afara... execuției.

Micah o privi. Spre lauda ei, Quinlan nu își lăsă ochii în jos.

– Maximus Tertian și Danika Fendyr au fost prieteni.

Bryce se încruntă.

– Danika nu îl cunoștea pe Tertian.

Micah oftă, rotindu-și privirea spre tavanul placat cu lemn de deasupra.

– Bănuiesc că au fost mai multe lucruri asupra cărora nu te-a informat.

– Aș fi știut dacă era prietenă cu Maximus Tertian! insistă Quinlan.

Puterea lui Micah trecu ca un fior prin cameră.

– Ai grijă, domnișoară Quinlan!

Nimeni nu folosea un astfel de ton în fața unui Arhanghel, cel puțin nu cineva care nu avea aproape nici o putere. Era suficient cât să îl facă pe Hunt să uite pentru o clipă de Sandriel și să se concentreze asupra conversației.

Micah continuă:

– Apoi mai e și faptul că *tu* i-ai cunoscut atât pe Danika, cât și pe Maximus Tertian. Că te-ai aflat la Corbul Alb în ambele nopți în care au avut loc crimele. Asemănările sunt suficiente pentru... a fi luate în considerare.

Jesiba se îndreptă.

– Vrei să zici că Bryce este suspectă?

– Încă nu, răspunse Micah rece. Însă totul este posibil.

Quinlan își strânse degetele în pumni, încheieturile albindu-i-se, pentru că, fără îndoială, încerca să se abțină de la a-l scuipa pe Arhanghel.

În schimb, alese să schimbe subiectul.

– Cum rămâne cu investigarea celorlalți membri din Haita Diavolilor? Nici unul dintre ei nu ar fi putut să fie țința?

– Această pistă a fost deja cercetată și abandonată. Danika rămâne în centrul atenției noastre.

Bryce întrebă printre dinți:

– Chiar crezi că pot găsi ceva, acolo unde Aux și Legiunea 33 nu au reușit să găsească? De ce nu îi rugați pe Asteri să trimită pe cineva cum ar fi Căprioara să vă ajute?

Întrebarea răsună în întreaga cameră. Nu se poate ca Quinlan să fi fost atât de proastă încât să își dorească asta. Jesiba îi aruncă o privire în semn de avertizare asistentei sale.

Micah, fără să se arate afectat de menționarea Lidiei Cervos, cea mai cunoscută vânătoare de spioni a Republicii, răspunse:

– După cum am spus, nu îmi doresc ca detaliile legate de aceste... evenimente să treacă de pereții orașului meu.

Hunt știa ceea ce Micah lăsase nespus: deși făcea parte dintre triarii lui Sandriel, căprioara metamorfă, cunoscută simplu drept Căprioara, raporta direct Asterilor și se știa că era iubita lui Pollux.

Barosul și Căprioara – cel care distrugea câmpurile de bătălie și cea care distrugea dușmanii Republicii. Hunt o văzuse pe Căprioară de câteva ori în fortăreața lui Sandriel și de fiecare dată plecase neliniștit din cauza ochilor ei aurii, indescifrabili. Pe cât de frumoasă era Lidia, pe atât de nemiloasă era în vânarea spionilor rebeli. Perechea perfectă pentru Pollux. Singura care i s-ar fi potrivit poate mai bine lui Pollux era Harpia, însă Hunt încerca să nu se gândească la secundul lui Sandriel atunci când putea să evite asta.

Hunt își temperă groaza care începea să pună stăpânire pe el. Micah grăia.

– Statisticile criminalistice sugerează că este probabil ca Danika să își fi cunoscut ucigașul.

O altă liniște cu subînțeles care o făcu pe Quinlan să se zbârlească.

– Și, în ciuda lucrurilor pe care poate că nu ți le-a spus, tu rămâi persoana care a cunoscut-o cel mai bine pe Danika Fendyr. Cred că ne poți oferi informații neprețuite din interior.

Jesiba se aplecă spre ecranul din camera ei luxoasă de hotel, toată numai grație și putere bine controlată.

– În ordine, Guvernatorule. Să zicem că o vei implica pe Bryce în acest caz. Aș vrea să primesc compensații.

Micah zâmbi, un zâmbet ascuțit și entuziasmat, pe care Hunt nu îl mai văzuse decât atunci când Arhanghelul se pregătea să spulbere pe cineva.

– Chiar dacă te supui Regelui din Adâncuri și presupui că te bucuri de protecție din partea lui, rămâi un cetățean al Republicii.

Și îmi vei da socoteală mie, nu mai fu nevoie să adauge.

Jesiba spuse simplu:

– Aș fi zis că știi bine legile, Guvernatorule. Secțiunea cincizeci și șapte: „Dacă un reprezentant guvernamental solicită serviciile unui contractant exterior, se obligă să plătească..."

– Bine. Îmi trimiți chitanța.

Aripile lui Micah foșniră – semn că era nerăbdător. Însă vocea îi era blândă, cel puțin atunci când se întoarse spre Quinlan.

– Am epuizat toate opțiunile și în curând nu voi mai avea nici timp. Dacă există cineva care poate să refacă pașii Danikăi din acele ultime zile și să descopere cine a ucis-o, aceea ești tu. Tu ești singura legătură dintre victime.

Bryce rămase cu gura căscată.

– Cred că poziția ta aici, la galerie, îți asigură și legături cu indivizi care nu ar fi dispuși să vorbească cu Legiunea 33 sau cu Auxiliarul. Isaiah Tiberian îmi va raporta cum evoluează lucrurile și te va supraveghea pe durata investigației.

Ochii lui căprui se opriră asupra lui Hunt, evaluându-l, de parcă ar fi putut să citească fiecare spasm tensionat din trupul lui, teroarea ce i se infiltra în sânge după ce aflase de sosirea lui Sandriel.

– Hunt Athalar este specializat în vânarea demonilor. El va avea misiunea de a te proteja, te va păzi pe durata misiunii tale de a găsi persoana din spatele acestor fapte.

Bryce se încruntă, dar Hunt nu îndrăzni să scoată un cuvânt. Nici măcar să clipească pentru a-și arăta neplăcerea și... ușurarea.

Cel puțin avea o scuză ca să nu fie la Comitium cât timp Sandriel și Pollux erau prin preajmă. Dar să fie dădacă cu acte-n regulă, să nu poată munci pentru a-și plăti *datoria*...

– Foarte bine! spuse Jesiba.

Îi alunecă apoi privirea spre asistenta ei.

– Bryce?

Bryce răspunse încet, cu ochii ei de chihlimbar arzând ca o flacără rece.

– Îl voi găsi.

Întâlni privirea Arhanghelului.

– Și apoi vreau să îl spulberați de pe fața planetei.

Mda, Quinlan avea tupeu. Era prostuță și obraznică, dar cel puțin avea sânge în vene. Combinația asta însă era foarte posibil să îi aducă moartea înainte de Salt.

Micah zâmbi, de parcă și el ar fi gândit același lucru.

– Ceea ce se va întâmpla cu ucigașul rămâne la latitudinea sistemului nostru de justiție.

Era un nonsens birocratic, molâu, însă, în tot acest timp, puterea Arhanghelului vibra în încăpere, promițându-i parcă lui Quinlan că va face în schimb exact ce își dorea ea.

– Bine, îngână Bryce.

Jesiba Roga se încruntă la asistenta ei, observând că fața îi ardea încă cu acel foc rece.

– Te rog, încearcă să nu mori, Bryce. N-aș vrea să trec prin neplăcerea de a fi obligată să pregătesc pe cineva nou.

Transmisia se întrerupse.

Bryce se ridică, cu acei pantofi absurzi în picioare. În timp ce dădea roată biroului își dădu părul roșu de mătase peste umăr, vârfurile ușor ondulate atingându-i rotunjimea posteriorului.

Micah se ridică, ochii alunecându-i asupra lui Bryce, de parcă, și el, ar fi observat acest detaliu, dar nu comentă nimic în această privință.

– Am terminat aici.

Rochia lui Bryce era atât de strâmtă încât Hunt putu să îi vadă musculatura coapselor atunci când se întinse să deschidă ușa de fier pentru Arhanghel. Pe chip îi trecu o undă aproape imperceptibilă de durere – apoi se stinse.

Hunt ajunse la ea după ce Arhanghelul și Comandantul lui ieșiseră deja afară. Bryce nu îi oferi lui Hunt decât un zâmbet de învingătoare, afabil și începu să împingă ușa în spatele lui înainte ca îngerul să apuce să păsească bine în strada plină de praf.

Hunt își strecură piciorul între ușă și glaf, farmecele zvâcnind și pocnind în timp ce încercau să se închege la loc. Lui Bryce i se aprinseră ochii.

– *Ce?*

Hunt îi zâmbi ascuțit.

– Fă o listă cu suspecți chiar astăzi. Oricine bănuiești că ar fi vrut să o vadă pe Danika și pe cei din haita ei morți.

Dacă Danika îl cunoștea pe criminal, era destul de probabil ca și Bryce să îl știe.

– Și fă o listă cu locurile în care Danika a fost și cu activitățile pe care le-a făcut în ultimele zile din viață.

Bryce nu făcu decât să zâmbească din nou, de parcă nu ar fi auzit nici un cuvânt din ceea ce îi spusese. Însă apoi apăsă vreun buton de lângă ușă, ceva care făcu ca farmecele să îi *ardă* pielea ca acidul...

Hunt se dădu înapoi, cu fulgerele pâlpâind, încercând să se apere împotriva dușmanului invizibil.

Ușa se închise, iar vocea ei se auzi, ca un tors de pisică, prin interfon:

– Te sun eu. Nu mă deranja până atunci.

La dracu'! Urd apără și păzește!

Capitolul 13

Un moment mai târziu, cu Isaiah tăcut lângă el, Hunt urmărea cum lumina dimineții târzii poleiește aripile imaculate ale lui Micah, cum soarele aproape face să strălucească firele de aur din părul lui, în timp ce Arhanghelul inspecta orașul înconjurat de ziduri care se întindea în jurul lor.

În schimb, Hunt cerceta acoperișul plat, întrerupt doar de echipament, și ușa de la galerie.

Micah își foi aripile, singura atenționare că era pe cale să vorbească.

- Timpul nu este în favoarea noastră.

Hunt zise doar:

- Chiar crezi că Quinlan poate să afle cine se află în spatele acestor crime?

Puse în tonul întrebării umbra lui de îndoială.

Micah își înclină capul. Un prădător antic, letal, care își măsoară prada.

- Cred că este o chestiune care cere să ne folosim fiecare armă din arsenal, indiferent de cât de neortodoxă ar fi.

Oftă, întorcându-și din nou privirea spre oraș. Lunathion fusese construit după modelul orașelor antice de pe coasta Mării Rhagan, o replică aproape identică. Avea aceiași pereți de gresie, clima aridă, grădinile de măslini și micile ferme care mărgineau dealurile îndepărtate de dincolo de granițele

de nord ale orașului. Avea chiar și un templu măreț dedicat zeiței care îl patrona, în centrul său. Dar, spre deosebire de acele orașe, acestuia i se permisese să se adapteze: străzile erau ordonate, nu alambicate; clădirile moderne țâșneau ca niște sulițe din inima DCA, întrecând cu mult codurile stricte de înălțime din Pangera.

Micah era responsabil pentru el - pentru că făcuse din acest oraș un tribut vechiului model, dar și un loc în care viitorul să prospere. Fusese chiar de acord să folosească numele de Orașul Semilunii, în loc de Lunathion.

Un bărbat progresist. Un bărbat tolerant, se zicea.

Hunt se întreba adesea cum s-ar simți smulgându-i beregata.

Se gândise de atât de multe ori la asta, încât pierduse șirul. Își închipuise cum ar fi să arunce un fulger spre fața aceea frumoasă, masca perfectă pentru ticălosul exigent și brutal din spatele ei.

Poate că era nedrept. Micah se născuse cu această putere, nu cunoscuse niciodată altă viață în afară de a lui, una dintre cele mai mari forțe ale acestei planete. Era aproape un zeu, care nu era obișnuit să i se pună la îndoială autoritatea și care era gata să anihileze orice i-ar putea-o amenința.

Rebeliunea condusă de un seamăn, de un alt Arhanghel, urmat de trei sute de luptători, fusese exact asta. Chiar dacă aproape toți triarii lui erau acum Îngeri Căzuți. Cărora le oferea o a doua șansă, în aparență. Hunt nu putea să își închipuie de ce se deranja să arate atâta milă.

Micah spuse:

- Sabine și-a pus cu siguranță deja oamenii în mișcare și îmi va face curând o vizită la birou ca să-mi spună exact ce crede despre încurcătura cu Briggs.

Schimbară o privire rece.

- Vreau ca *noi* să găsim criminalul, nu lupii.

Hunt întrebă cu sânge-rece:

- Mort sau viu?

- Viu, de preferință. Dar mort e mai bine decât să îl lăsăm să scape.

Hunt îndrăzni să întrebe:

– Și această investigație se va număra în contul datoriei mele? Ar putea dura luni întregi.

Isaiah se încordă. Însă colțurile buzelor lui Micah se ridicară într-un zâmbet. Pentru o bună bucată de vreme nu spuse nimic. Hunt nici măcar nu clipi.

Apoi Micah spuse:

– Ce zici de stimulentul acesta, Athalar: tu rezolvi cazul acesta repede – îl rezolvi până la Summit, iar eu îți scad datoria la zece.

Parcă și vântul stătuse în loc.

– Zece...

Hunt reuși să bălmăjească.

– Încă zece misiuni?

Era scandalos. Micah nu avea nici un motiv ca să îi ofere lui ceva. Nu atunci când era nevoie doar de un cuvânt pentru ca Hunt să se supună.

– Încă zece misiuni! zise Micah, de parcă nu ar fi aruncat dracului o bombă în miezul existenței lui Hunt.

Ar fi putut să fie doar în aparență un târg extraordinar. Micah putea să tragă de cele zece misiuni decade întregi, dar... Solas arzător!

Arhanghelul adăugă:

– Să nu spui nimănui despre asta, Athalar.

Faptul că nu se deranjă să îl avertizeze și pe Isaiah arăta cât de multă încredere avea în comandantul lui.

Hunt răspunse, pe cât de calm putu:

– În ordine.

Privirea lui Micah deveni nemiloasă însă. Îl scană pe Hunt, din cap până-n picioare. Apoi cercetă galeria de sub tălpile ghetelor lor. Și pe asistenta dinăuntru.

– Ține-ți scula în pantaloni și mâinile acolo unde trebuie. Sau ai să te trezești că rămâi fără ele pentru mult timp.

Lui Hunt i s-ar fi regenerat ambele părți ale corpului. Orice nemuritor care făcuse Saltul putea să își regenereze aproape orice organ, asta în cazul în care nu erau decapitați sau grav mutilați, cu arterele lăsate să sângereze, dar... vindecarea ar fi

fost dureroasă. Anevoioasă. Și să rămână fără penis, chiar dacă doar pentru câteva luni, nu era pe lista de dorințe a lui Hunt.

Să își facă de cap cu o asistentă pe jumătate om nu era o prioritate pentru el, oricum, mai ales acum când libertatea ar fi putut fi la doar zece morți depărtare.

Isaiah dădu din cap pentru amândoi.

– Vom păstra lucrurile la nivel profesional.

Micah se răsuci spre DCA, respirând briza dinspre râu, cu aripile lui albe fluturând. Îi zise lui Isaiah:

– Să fii la mine în birou într-o oră.

Isaiah se înclină în fața Arhanghelului, un gest specific Pangerei care îi făcea lui Hunt pielea de găină. Fusese obligat să facă asta, altfel riscând să i se smulgă aripile, să-i fie arse și sfâșiate. Acele prime decade de după Cădere nu fuseseră prea blânde.

Seturile de aripi pe care le cunoștea bine, așezate în camera tronurilor Asterilor, erau o dovadă clară.

Isaiah știuse însă întotdeauna cum să le joace jocul, cum să le înghită protocoalele și ierarhiile. Cum să se îmbrace ca ei, să mănânce ca ei, să fută ca ei. Asta îl făcuse să Cadă și apoi să se ridice din nou la rangul de comandant. Nimeni nu ar fi fost surprins dacă Micah ar fi recomandat ca lui Isaiah să i se scoată haloul la următorul Consiliu cu Asterii, după Solstițiul de Iarnă.

Nu era nevoie de nici o asasinare, bătaie sau tortură.

Micah nici măcar nu se uită la ei înainte să își ia avânt spre ceruri. În câteva secunde deveni un firicel alb într-o mare de albastru.

Isaiah respiră adânc, încruntându-se spre turlele celor cinci turnuri ale Comitiumului – o coroană din sticlă și oțel care creștea din inima DCA.

– Crezi că e vreo șmecherie la mijloc? își întrebă Hunt prietenul.

– El nu face astfel de scheme.

Așa cum făceau Sandriel și cea mai mare parte a celorlalți Arhangheli.

– El vorbește serios atunci când spune ceva. Trebuie să fie disperat dacă este dispus să îți dea o asemenea recompensă.

– Îmi este stăpân. Cuvântul lui este comandă pentru mine.

– Odată cu venirea lui Sandriel poate că și-a dat seama că ar fi în avantajul lui dacă i-ai rămâne... loial.

– Repet: sclav.

– La dracu'! Atunci, nu știu, Hunt! Poate că doar era într-o pasă bună.

Isaiah își scutură capul din nou.

– Nu mai pune la îndoială mâna bună pe care ți-a dat-o Urd.

Hunt răsuflă.

– Știu.

Era foarte posibil ca adevărul să fie undeva la mijloc.

Isaiah ridică din sprânceană.

– Crezi că poți să îi găsești pe cei care se află în spatele acestor crime?

– Nu am de ales.

Nu acum când i se oferea noul târg. Hunt trase în piept vântul uscat, ascultând cu o ureche cântecul răgușit al chiparoșilor sacrii care căptușeau strada de dedesubt. Fuseseră plantați cu sutele în oraș, în onoarea zeiței care îl patrona.

– Îi vei găsi. Știu asta.

– Dacă reușesc să îmi iau gândul de la vizita lui Sandriel.

Hunt răsuflă și își trecu mâinile prin păr.

– Nu pot să cred că vine *aici*. Cu rahatul ăla de Pollux.

Isaiah îi zise, cu băgare de seamă:

– Sper că îți dai seama că Micah ți-a făcut încă o favoare al dracului de mare chiar acum, când te-a pus să o protejezi pe Quinlan, în loc să te păstreze la Comitium cu Sandriel acolo.

Hunt era conștient de asta, știa că Micah îi cunoaște foarte bine sentimentele față de Sandriel și Pollux, însă își dădu ochii peste cap.

– În fine. Poți să trâmbițezi cât vrei despre cât de fantastic este Micah, însă nu uita că nenorocitul o așteaptă cu brațele deschise.

Isaiah contră:

– Asterii i-au ordonat să vină pentru Summit. E în procedura lor standard să trimită pe unul din Arhangheli în calitate de emisar la aceste întâlniri. Guvernatorul Ephraim a venit la cea anterioară. Micah l-a așteptat cu brațele deschise și pe el.

– Fapt e că va sta aici o lună întreagă. La dracu', în acel complex!

Hunt arătă spre cele cinci clădiri din Comitium.

– Lunathion nu e scena ei. Nu-i nimic aici care să o amuze.

Acum, că majoritatea Îngerilor Căzuți erau fie morți, fie împrăștiați care-ncotro, Sandriel se distra plimbându-se prin temnițele castelului ei, pline până la refuz cu rebeli, dintre care alegea unul, doi sau trei oameni odată. Arena din inima orașului exista doar pentru plăcerea ei de a vedea distruși acești prizonieri în cele mai variate moduri. Lupte până la moarte, tortură cu public, Inferiori sau animale comune asmuțite asupra lor... Creativitatea ei nu cunoștea limite. Hunt văzuse și îndurase totul.

Având în vedere că în prezent conflictul era în creștere, acele temnițe trebuie să fi fost pline ochi. Sandriel și Pollux se bucurau probabil de toată durerea care se scurgea din acea arenă.

Gândul acesta îl făcu pe Hunt să înlemnească.

– Pollux va fi o adevărată amenințare pentru acest oraș.

Barosul era renumit pentru activitățile lui preferate: crimele și tortura.

– Vom avea grijă de Pollux. Micah știe ce poate – de ce este în stare. Poate că Asterii i-au ordonat să o primească bine pe Sandriel, însă el nu are de gând să o lase să îi dea mână liberă lui Pollux.

Isaiah făcu o pauză, ochii pierzându-i-se în zare în timp ce părea să cântărească ceva în sinea lui.

– Dar eu pot să mă asigur că nu vei fi disponibil atunci când va ajunge Sandriel. Permanent.

Hunt ridică din sprânceană.

– Dacă te referi la promisiunea lui Micah de a mă lăsa fără sculă, prefer să nu.

Isaiah râse încetișor.

– Micah ți-a ordonat să faci investigații cu Quinlan. Ordinul lui te va ține foarte, foarte ocupat. Mai ales dacă vrea ca Bryce să fie protejată.

Hunt îi aruncă un zâmbet aproximativ.

- Atât de ocupat încât nu voi avea timp să trec pe la Comitium.

- Atât de ocupat încât vei sta pe acoperișul de vizavi de clădirea lui Quinlan, ca să o poți monitoriza.

- Am dormit în condiții mai rele.

La fel și Isaiah.

- Și va fi un pretext bun ca să o țin sub supraveghere pe Quinlan.

Isaiah se încruntă.

- O consideri, sincer, posibil suspect?

- Nu exclud posibilitatea.

Hunt ridică din umeri.

- Nici Micah nu a tăiat-o cu totul de pe listă. Așa că, până nu îmi dovedește contrarul, nu o tai nici eu de pe lista *mea*.

Se întrebă cine dracu' va ajunge pe lista de suspecți a lui Quinlan.

Pentru că Isaiah dădu doar din cap, Hunt întrebă:

- Nu-i vei spune lui Micah că o monitorizez non-stop?

- Dacă observă că nu dormi la barăci, îi voi spune. Dar, până atunci, ceea ce nu știe nu îl poate răni.

- Mersi.

Nu era un cuvânt care să facă parte din vocabularul de bază al lui Hunt, nu atunci când venea vorba de cineva cu aripi, însă acum era sincer. Isaiah fusese dintotdeauna cel mai bun dintre ei - cel mai bun dintre Îngerii Căzuți și cel mai bun dintre membrii Legiunii cu care Hunt lucrase. Isaiah ar fi trebuit să fie în Garda Asterilor, cu abilitățile pe care le avea, și acele aripi de un alb imaculat, însă și el, ca și Hunt, se ridicase din noroi. Și doar cei născuți din aristocrație erau suficient de buni pentru legiunea personală de elită a Asterilor. Chiar dacă asta însemna refuzarea unor soldați buni, cum era Isaiah.

Hunt, cu aripile lui cenușii și sângele de rând, în ciuda fulgerului care îi curgea prin vene, nu fusese niciodată eligibil. Faptul că Sandriel îl primise în Legiunea ei de elită fusese deja un privilegiu. O îndrăgise aproape imediat pentru că îi văzuse valoarea - pe a lui și pe a lui Isaiah. Toată Legiunea

18 fusese așa: soldați pe care ea îi selectase nu datorită statutului, ci priceperii lor. Pentru că erau valoroși.

Isaiah arătă spre DCA și spre Comitium, aflat în interiorul lui.

- Ia-ți echipamentul de la cazarmă. Trebuie să fac o oprire înainte de a mă întâlni cu Micah.

Pentru că Hunt clipi nedumerit, Isaiah se strâmbă și zise:

- Trebuie să îi fac o vizită Prințului Ruhn pentru a confirma alibiul lui Quinlan.

Era ultimul lucru pe care Hunt avea chef să îl facă și ultimul pe care știa că Isaiah voia să îl facă, dar protocolul era protocol.

- Vrei să vin cu tine? se oferi Hunt.

Măcar atât putea face.

Isaiah zâmbi.

- Având în vedere că ultima oară când ai fost în aceeași cameră cu Danaan i-ai spart nasul, am să zic pas.

Înțeleaptă mișcare.

- A meritat-o, mormăi Hunt.

Din fericire, Micah găsise întreaga întâmplare - Incidentul, așa cum îi spunea Naomi - amuzantă. Nu se întâmpla în fiecare zi ca Feele să și-o ia, așa că până și Guvernatorul se amuzase în mod discret de altercația de la celebrările prilejuite de Echinocțiul de Primăvară, din urmă cu un an. Micah îi dăduse o săptămână liberă lui Hunt pentru asta. *O suspendare*, o numise el - însă acea suspendare venise dimpreună cu un cec baban. Și trei morți scăzute din datorie.

- Te sun mai târziu, zise Isaiah.

- Noroc!

Isaiah îi aruncă un zâmbet obosit - singurul semn al uzurii din toți acei ani petrecuți cu cele două tatuaje pe corp - și plecă să îl caute pe Ruhn Danaan, Prințul moștenitor al Feelor.

Bryce dădu un tur sălii de expoziție, strângând din dinți din cauza durerii de la picior, apoi își azvârli pantofii suficient de tare încât unul dintre ei se izbi de perete, cutremurând o vază antică.

O voce rece se auzi în spatele ei:

– Când îi vei bate în cuie coaiele lui Hunt Athalar, îmi faci plăcerea de a fotografia momentul?

Bryce își încreți fruntea spre ecranul care se aprinsese din nou – și spre farmazoana care se afla încă acolo.

– Chiar vrei să te amesteci în asta, șefa?

Jesiba se lăsă pe spate în fotoliul ei, ca o regină leneșă.

– Răzbunarea în stil vechi nu te tentează deloc?

– Nu am nici o idee cine îi voia pe Danika și pe membrii haitei morți. Nici una.

Atunci i se păruse logic ca Briggs să fi fost cel care invocase demonul: fusese eliberat în acea zi, Danika era stresată și supărată din cauza asta, apoi murise. Dar dacă nu fusese Brigg... Iar acum, că Maximus Tertian era mort... Nu știa de unde să înceapă.

Însă avea să o facă. Avea să îl găsească pe vinovat. În mică parte pentru a-l face pe Micah Domitus să își înghită cuvintele prin care sugerase că *ar putea prezenta interes*, dar... Strânse din dinți. Avea să îl găsească pe vinovat și să îl facă apoi să regrete ziua în care se născuse.

Bryce se îndreptă spre birou, străduindu-se să nu șchiopăteze. Se rezemă de margine.

– Guvernatorul trebuie să fie disperat.

Și nebun, dacă îi cerea ei ajutorul.

– Nu îmi pasă de planurile Guvernatorului. Joacă-te de-a detectivul răzbunător cât vrei, Bryce, dar nu uita că ai un job. Întâlnirile cu clienții nu vor fi lăsate pe planul al doilea.

– Știu.

Bryce își mușcă limba.

– Dacă cel care se află în spatele crimelor este suficient de puternic încât să invoce un demon ca acela ca să îi facă treburile murdare, e posibil ca și eu să sfârșesc moartă.

Foarte posibil, având în vedere că nu se hotărâse încă dacă și când să facă Saltul.

Ochii gri, strălucitori îi cercetară chipul.

– Atunci ține-l pe Athalar aproape.

Bryce se zbârli. De parcă ea era o domniță fragilă care avea nevoie de un războinic mare și puternic care să o apere. Deși așa era în parte. În cea mai mare parte.

Era cu desăvârșire așa, dacă acel demon avea să fie invocat din nou.

Dar... să facă o listă cu suspecți, într-adevăr. Și cealaltă temă pe care i-o dăduse: să facă o listă cu ultimele locuri în care fusese Danika... Numai gândul îi dădea frisoane.

Putea să accepte protecția lui Athalar, dar nu avea de ce să îi facă viața ușoară măgarului încrezut.

Jesibei îi sună telefonul. Femeia privi ecranul.

– Este tatăl lui Tertian.

Îi aruncă lui Bryce o privire în semn de avertizare.

– Dacă încep să pierd bani pentru că tu te plimbi prin oraș cu Umbra Mortis, făcând pe detectivii, te transform în broască-țestoasă.

Își ridică telefonul la ureche și transmisiunea video se încheie.

Bryce răsuflă adânc înainte să apese butonul care închidea ecranul înapoi în perete. Mutenia galeriei răsuna în jurul ei, pătrunzând-o până la oase.

În mod neobișnuit, Lehabah nu părea să tragă ca de obicei cu urechea. Nici o bătaie în ușa de fier, care să umple tăcerea asurzitoare. Nici o șoaptă din partea micuței, băgăcioasei silfe de foc.

Bryce apucă suprafața rece a biroului și își duse o mână la frunte. Danika nu menționase niciodată că l-ar cunoaște pe Tertian. Nici măcar nu vorbiseră despre el – nici măcar o dată. Și doar de aici putea porni?

Dacă Briggs nu era cel care invocase demonul, atunci crima nu mai avea nici un sens. De ce alesese demonul apartamentul lor când se afla la etajul trei, într-o clădire care, teoretic, era monitorizată? Trebuie să fi fost intenționat. Danika și ceilalți, inclusiv Tertian, trebuie să fi fost țintiți, iar legătura lui Bryce cu cel din urmă era doar o coincidență sinistră.

Bryce se juca absent cu amuleta de pe lanțul ei de aur, trăgând-o dintr-o parte în alta.

Mai târziu. Avea să se gândească diseară la asta, pentru că... aruncă o privire la ceas. La naiba! Avea un alt client care venea în patruzeci și cinci de minute, ceea ce însemna că trebuia să treacă prin muntele de hârtii legate de sculptura din lemn Svadgard, achiziționată ieri.

Sau poate că ar fi trebuit să lucreze la aplicația pentru un nou job, pe care o ținuse secretă într-un document numit special pentru a nu trezi bănuieli: *Calcul vânzări.*

Jesiba care o lăsa să se ocupe de tot, de la hârtia pentru toaletă la colile xerox, nu avea să deschidă niciodată acel document. Nu avea să vadă că printre documentele lui Bryce se afla un dosar - *Chitanțe pentru rechizite martie* - în care nu se aflau foi de calcul. În el se afla o scrisoare de intenție, un CV și aplicații pe jumătate completate pentru locuri de muncă din vreo zece locuri diferite.

La unele dintre ele nu prea avea șanse. *Curator asociat pentru Muzeul de Artă din Orașul Semilunii.* De parcă ar fi putut obține vreodată acel job, când ea nu avea nici o diplomă în artă, nici una în istorie. Și când cele mai multe muzee credeau că locurile precum Griffin Antichități ar fi trebuit să fie ilegale.

Alte posturi - *Asistentă personală pentru Domnișoara Avocat Cutare* - nu ar fi fost decât același lucru. Un decor și un șef diferit, dar aceleași porcării știute.

Erau însă un mod de a evada. Sigur, ar fi trebuit să ajungă cu Jesiba la un soi de aranjament în privința datoriilor ei și să evite să afle dacă, menționând doar că ar vrea să plece, ar fi fost transformată într-un animal târâtor. Dar, cel puțin, jucându-se așa cu aplicațiile, șlefuindu-și la nesfârșit un CV - se simțea mai bine. Câteodată.

Însă, dacă ucigașul Danikăi ieșise din nou la suprafață, dacă faptul că se afla în acel loc fără viitor o putea ajuta... atunci acele CV-uri erau o pierdere de timp.

Ecranul negru al telefonului ei abia reflecta luminile de deasupra, de foarte sus.

Oftând din nou, Bryce își introduse codul de securitate și deschise mesajele.

☽ *Nu vei regreta. Am avut la dispoziție o groază de timp ca să mă gândesc la toate felurile în care am să te răsfăț. La cât de mult ne vom distra.*

Ar fi putut să recite mesajele de la Connor din memorie, însă o durea mai mult să le vadă. O durea suficient de tare cât să simtă în fiecare părticică a corpului rămășițele sufletului ei întunecat. Așa că le privea mereu.

☽ *Du-te și distrează-te. Ne vedem în câteva zile.*

Ecranul alb îi ardea ochii.

☽ *Să-mi dai un mesaj când ajungi acasă, ca să știu că ești în siguranță.*

Închise fereastra. Și nu îndrăzni să își deschidă căsuța vocală. Pentru asta trebuia să se afle într-una dintre recidivele ei lunare, aproape de moarte. Ca să audă din nou vocea veselă și râsetele Danikăi.

Bryce respiră adânc o dată, apoi încă o dată și încă o dată.

Avea să găsească persoana responsabilă. Pentru Danika, pentru Haita Diavolilor, avea să o facă. Să facă orice.

Își deschise din nou telefonul și începu să scrie în grupul pe care îl avea cu Juniper și Fury. Nu că Fury ar fi răspuns vreodată – nu, era o conversație între două persoane. Bryce scrisese deja jumătate din mesaj: *Philip Briggs nu a ucis-o pe Danika. Criminalii au început să ucidă din nou și eu...* Apoi îl șterse. Micah dăduse ordin ca lucrurile să rămână secrete, iar dacă telefonul ei era urmărit... Nu voia să riște să fie dată la o parte.

Fury trebuie să fi aflat deja. Faptul că așa-zisa ei *prietenă* nu o contactase... Bryce dădu la o parte gândul. Îi va spune lui Juniper față în față.

Dacă Micah avea dreptate și exista cumva o legătură între Bryce și felul în care erau alese victimele, nu putea să riște și să nu o pună pe Juniper în temă. Nu avea de gând să mai piardă pe altcineva.

Bryce aruncă o privire spre ușa de fier, închisă ermetic. Înainte să se ridice își frecă piciorul ca să disperseze durerea adâncă pe care o simțea în dreptul coapsei.

Tăcerea o însoți pe tot drumul până jos.

Capitolul 14

Ruhn Danaan se opri în fața ușilor impunătoare de stejar de la biroul tatălui său și trase aer în piept.

Și nu pentru că alergase treizeci de metri de la biroul lui neoficial, aflat deasupra unui bar dintr-un subsol din Piața Veche, până la vila de marmură a tatălui său, care se întindea în inima CviRo. Ruhn dădu drumul aerului din piept și bătu la ușă.

Știa bine că nu trebuia să dea buzna.

– Intră! Vocea rece a bărbatului pătrunse prin uși, prin Ruhn. Dar el dădu la o parte tot ce ar fi putut să trădeze inima care îi bubuia în piept și se strecură în cameră, închizând ușa în urma lui.

Biroul personal al Regelui Toamnei era mai mare decât majoritatea caselor în care locuiau familii mici. Rafturile cu cărți se înălțau câte doi metri pe fiecare perete, ticsite cu volume și artefacte, atât vechi, cât și noi, magice și obișnuite. Un balcon de aur împărțea în două spațiul rectangular, în care puteai pătrunde pe oricare dintre scările în spirală din față și din spate. Draperiile grele de catifea neagră împiedicau să intre lumina dimineții prin ferestrele înalte care dădeau în curtea interioară a vilei.

Lui Ruhn îi atrase atenția mecanismul din spate: o machetă în mișcare a celor șapte planete, a lunilor și a soarelui. Făcută

din aur solid. Ruhn fusese fermecat de ea pe când era copil. Pe atunci era suficient de prost încât să creadă că tatălui său chiar îi păsa de el și își petrecea ore întregi urmărindu-l pe bărbat cum face cine știe ce observații și calcule, pe care și le nota în carnetele lui legate în piele neagră. O singură dată îl întrebase pe tatăl lui ce caută mai precis.

„Modele", îi răspunsese acesta, și nimic mai mult.

Regele Toamnei stătea la una dintre cele patru mese de lucru masive, toate pline cu cărți și cu o varietate de dispozitive din sticlă și metal. Experimente pentru cine dracu' știe ce făcea tatăl său cu acele *modele*. Ruhn trecu pe lângă una dintre mese, pe care se afla o eprubetă pusă deasupra unei spirtiere - flacăra era probabil una creată de tatăl lui. În eprubetă bulbucea un lichid iridescent, din care se ridicau norișori violet, învălătuciți.

- Ar trebui să port un costum de protecție? întrebă Ruhn arătând spre masa de lucru la care stătea tatăl lui.

Regele Toamnei se uita printr-o prismă lungă de treizeci de centimetri, prinsă într-un fel de teacă delicată din argint.

- Spune cu ce treabă vii, Prințule! îi răspunse tatăl laconic, în timp ce unul dintre ochii lui de chihlimbar era fixat asupra aparatului pentru observații, de deasupra prismei.

Ruhn se abținu să comenteze despre ceea ce credea că ar gândi cetățenii plătitori de taxe ai orașului dacă ar ști cum își petrecea timpul unul dintre cei șapte Capi ai lor. Cei șase Capi inferiori erau cu toții numiți direct de Micah, nu aleși printr-un proces democratic. Existau consilii și subconsilii, menite să le dea oamenilor iluzia controlului, însă ordinea esențială a lucrurilor era simplă: Guvernatorul era conducătorul absolut, iar Capii Orașului își conduceau propriile districte, sub el. Apoi, Legiunea 33 dădea socoteală doar Guvernatorului, în timp ce Auxiliarul asculta de Capii Orașului și era împărțit pe unități în funcție de districte și de specii. De acolo lucrurile deveneau mai neclare. Lupii pretindeau că haitele de metamorfi erau comandanții Aux - însă

Feele insistau că distincția le aparține lor. Asta făcea ca împărțirea - *asumarea* - responsabilităților să fie dificilă.

Ruhn conducea diviziunea Feelor deja de cincisprezece ani. Tatăl lui îi ordonase și el ascultase. Nu prea avusese de ales. Spre norocul lui, se antrenase întreaga viață pentru a fi un ucigaș eficient, letal.

Nu că asta i-ar fi adus vreo bucurie.

- Se petrece ceva al dracului de serios.

Ruhn se opri de cealaltă parte a mesei.

- Tocmai ce am primit o vizită de la Isaiah Tiberian. Maximus Tertian a fost ucis noaptea trecută - în exact același fel în care au fost ucise Danika și haita ei.

Tatăl lui ajustă un cadran al dispozitivului cu prismă.

- Am primit raportul la prima oră, în dimineața asta. Se pare că ucigașul nu a fost Philip Buggs.

Ruhn îngheță.

- Și când aveai de gând să îmi spui?

Tatăl îi aruncă o privire pe deasupra prismei.

- Îți sunt dator cumva cu ceva, Prințule?

În mod cert, nenorocitul nu îi era dator cu nimic, dincolo de titlul lui. Deși aveau puteri apropiate, rămânea cert faptul că Ruhn, în ciuda statutului său de Născut din Stele și a faptului că avea Sabia Stelară, urma să aibă mereu mai puțin decât tatăl lui. Nu se decisese încă, după ce trecuse prin Calvarul lui și făcuse Saltul, cu cincizeci de ani în urmă, dacă fusese salvat sau blestemat pentru că rămăsese mai jos pe scara puterii. Pe de o parte, dacă și-ar fi întrecut tatăl, balanța puterii s-ar fi înclinat în favoarea lui. Pe de alta, ar fi făcut din el rivalul tatălui său.

Pentru că văzuse ce le făcea tatăl lui rivalilor săi, era mai bine pentru el să nu se afle pe acea listă.

- Această informație este vitală. Le-am transmis deja lui Flynn și Declan să suplimenteze patrulele în CviRo. Ne vom asigura că fiecare stradă este supravegheată.

- Atunci nu pare că ar fi trebuit să îți spun nimic, nu-i așa?

Tatăl lui se apropia de vârsta de cinci sute de ani - purtase coroana de aur a Regelui Toamnei pentru cea mai mare parte a acestei perioade și fusese un măgar tot timpul, de la început. Și nu dădea încă nici un semn de bătrânețe, în sensul în care se arăta bătrânețea la Fee, care se stingeau treptat, ca niște haine care se decolorează după ce sunt spălate de prea multe ori.

Așa că mai urmau câteva secole în același stil. În care trebuia să joace rolul Prințului. Să ciocăne în fața unei uși și să aștepte să i se ofere permisiunea de a intra. Să îngenuncheze și să asculte.

Ruhn era unul din cei doisprezece Prinți Fee răspândiți pe planeta Midgard și, de-a lungul timpului, îi cunoscuse pe cei mai mulți dintre ei. Ruhn era însă deosebit, pentru că era singurul Născut din Stele dintre ei. Dintre toate Feele.

La fel ca Ruhn, ceilalți prinți slujeau regi vanitoși și lăudăroși, numiți în diferite părți drept Capi ai districtelor din orașe și din regiunile sălbatice. Unii dintre ei își așteptau tronul de secole și numărau decadele de parcă ar fi fost luni de zile.

Îl dezgusta. Îl dezgustase dintotdeauna. La fel cum îl dezgusta și faptul că totul era plătit de nenorocitul din fața lui: biroul de deasupra barului, vila din CviRo, împodobită cu antichități neprețuite pe care tatăl lui i le dăruise atunci când câștigase Sabia Stelară în timpul Calvarului său. Ruhn nu stătea niciodată la vilă, alegând, în schimb, să locuiască într-o casă lângă Piața Veche, pe care o împărțea cu doi dintre cei mai buni prieteni ai săi.

Și aceea cumpărată cu banii tatălui lui.

În mod oficial, banii proveneau din „salariul" pe care Ruhn îl primea pentru că se afla la conducerea patrulelor Feelor din Aux. Însă semnătura tatălui său era cea care autoriza acel cec săptămânal.

Regele Toamnei ridică dispozitivul cu prismă.

- Comandantul Legiunii 33 a spus ceva demn de reținut?

Întâlnirea fusese la un pas de a se transforma într-un dezastru.

Mai întâi, Tiberian îl frecase în privința locurilor prin care umblase Bryce cu o seară în urmă, până în punctul în care Ruhn fusese gata-gata să îl bată măr pe înger, Comandant al Legiunii 33 sau nu. Apoi Tiberian avusese tupeul să îl întrebe despre locurile prin care umblase *Ruhn*.

Ruhn se abținuse și nu îi declarase comandantului că îl tentase ideea de a-l înjunghia pe Maximus Tertian pentru că o apucase pe Bryce de mână.

Bryce ar fi fost furioasă. Și până la urmă se descurcase singură, cruțându-l pe Ruhn de coșmarul politic pe care o dispută de sânge l-ar fi pus în mișcare între cele două Case. Și nu doar între Casa Cerului și a Aerului și Casa Focului și a Umbrei, dar și între familiile Danaan și Tertian. Și, prin consecință, între fiecare Fee și vampyr din Valbara și Pangera. Feele nu se jucau când venea vorba despre disputele lor de sânge. Și nici vampirii.

– Nu! răspunse Ruhn. Deși Maximus Tertian a murit la câteva ore după ce avusese o întâlnire de afaceri cu Bryce.

Tatăl lui Ruhn lăsă jos prisma, strângând din buze.

– Ți-am spus să o avertizezi pe fata aia că nu trebuie să facă scandal.

Fata aia. Bryce era mereu *fata aia*, ori *fata* pentru tatăl lor.

Ruhn nu îl mai auzise spunându-i numele de doisprezece ani. De la prima și ultima ei vizită la acea vilă.

Totul se schimbase după acea vizită. Bryce venise acolo pentru prima oară, o fată timidă de treisprezece ani, pregătită să își cunoască tatăl și partea lui de familie. Să îl cunoască pe Ruhn, care fusese intrigat de ideea că avea o soră, după ce mai bine de șaizeci de ani fusese singurul copil.

Regele Toamnei insistase ca vizita să fie discretă – evitând să spună lucrurilor pe nume: *până când Oracolul va șopti care îi era viitorul*. Ceea ce se întâmplase fusese un dezastru absolut, nu doar pentru Bryce, dar și pentru Ruhn.

Îl durea încă inima atunci când își amintea cum Bryce părăsise vila cu lacrimi de furie în ochi, refuzând să se uite înapoi măcar o dată. Felul în care tatăl lui o tratase pe Bryce îi

deschisese ochii lui Ruhn, îi arătase cum era de fapt Regele Toamnei... iar bărbatul rece din fața lui nu uitase asta niciodată.

Ruhn o vizitase pe Bryce adesea acasă la părinții ei în decursul următorilor trei ani. Ea fusese ca un reper luminos în viața lui - cel mai luminos, dacă era sincer. Asta până la acea ceartă stupidă, rușinoasă dintre ei, care stricase atât de rău lucrurile încât Bryce îl ura și acum. Nu o învinuia - nu având în vedere cuvintele pe care el le rostise și pe care le regretase imediat, de îndată ce îi țâșniseră pe gură.

Acum Ruhn răspunse:

- Întâlnirea lui *Bryce* cu Maximus a avut loc înainte ca eu să o avertizez. Am ajuns acolo exact când încheia discuția.

Atunci când primise telefonul de la Riso Sergatto, metamorful fluture, a cărui voce de obicei veselă era neobișnuit de gravă, alergase la Corbul Alb fără să se mai gândească dacă era o mișcare înțeleaptă.

- Eu sunt alibiul ei, potrivit lui Tiberian - i-am spus că am condus-o acasă și că am stat cu ea până mult după ora morții lui Tertian.

Chipul tatălui său nu trăda nimic.

- Și, cu toate astea, nu arată prea bine că fata a fost în club în ambele nopți și că a interacționat cu victimele cu doar câteva ore înainte.

Ruhn răspunse printre dinți:

- Bryce nu a avut nimic de-a face cu crimele. Alibi sau nu, Guvernatorul trebuie să fie convins de asta pentru că Tiberian a jurat că Bryce este păzită de Legiunea 33.

Ar fi putut considera că este un lucru admirabil din partea lor, asta dacă toții îngerii n-ar fi fost niște măgari. Din fericire, nu cel mai arogant dintre măgari fusese cel care îl vizitase pe Ruhn de această dată.

- Fata asta a avut întotdeauna un talent extraordinar de a se afla la locul nepotrivit.

Ruhn își controlă furia care îi făcea sângele să fiarbă în vene, în timp ce magia umbrelor încerca să îl învăluie, să îl ascundă din fața acelei priveliști. Încă un motiv pentru care tatăl lui îl

disprețuia: pe lângă abilitățile lui ca Născut din Stele, cea mai mare parte a magiei îi venea din partea neamului mamei - Feele care conduceau Avallen, insula învăluită în ceață din nord. Inima sacră a neamului Feelor. Tatăl lui ar fi ars din temelii Avallen, dacă ar fi putut. Fusese o adevărată insultă pentru el faptul că Ruhn nu poseda flăcările lui, flăcările pe care le aveau majoritatea Feelor din Valbara și că moștenise, în schimb, abilitățile celor din ramura Avallen - într-o măsură mai mare decât Ruhn lăsa să se vadă - de a invoca și păși printre umbre.

Între tată și fiu se lăsă tăcerea, întreruptă doar de ticăitul mecanismului din celălalt capăt al camerei, în timp ce planetele alunecau pe orbita lor. Tatăl luă din nou prisma, ridicând-o spre primele-lumini care pâlpâiau într-unul dintre cele trei candelabre de cristal.

Ruhn spuse sobru:

- Tiberian a declarat că Guvernatorul vrea ca aceste crime să nu fie făcute publice, dar eu aș vrea să îmi acorzi permisiunea de a o avertiza pe mama.

Fiecare cuvânt ardea. *Aș vrea să îmi acorzi permisiunea.*

Tatăl lui își flutură mâna.

- Ai permisiunea mea. Va ține cont de avertisment.

În același fel în care mama lui ascultase de ceilalți toată viața ei. Va asculta și va sta ascunsă și se va bucura, cu siguranță, de gărzile adiționale trimise la vila ei, aflată pe aceeași stradă cu a lui, până când toată încurcătura avea să se rezolve. Poate va sta și el cu ea în acea seară.

Nu era regină - nici măcar consoartă sau parteneră. Nu, dulcea și buna lui mamă fusese aleasă cu un singur scop: procrearea. Regele Toamnei se hotărâse, după câteva secole de stăpânire, că vrea un moștenitor. Fată a unei case nobile importante, care se trăgea direct din curtea Avallen, ea își făcuse datoria cu bucurie, recunoscătoare pentru privilegiul etern care îi fusese oferit. În toți cei șaptezeci și cinci de ani de viață, Ruhn nu o auzise niciodată rostind un singur cuvânt împotriva Regelui Toamnei sau a vieții pe care fusese obligată să o ducă.

Nici măcar atunci când Ember și tatăl lui avuseseră relația lor secretă, dezastruoasă, mama sa nu se arătase geloasă. Fuseseră atâtea femei înaintea ei și îi urmaseră atâtea. Însă nici una nu fusese aleasă în mod oficial, așa cum fusese aleasă ea, pentru a duce mai departe neamul regal. Iar atunci când apăruse Bryce, în cele câteva dăți în care o întâlnise, mama lui fusese bună cu ea. Chiar afectuoasă.

Ruhn n-ar fi putut spune dacă o admiră pe mama lui pentru că nu se revoltase niciodată împotriva vieții ei, duse într-o cușcă de aur. Sau dacă era ceva în neregulă cu *el* pentru că avea resentimente față de ea.

Poate că nu avea să își înțeleagă mama niciodată, dar asta nu îl împiedica să fie foarte mândru de faptul că își moștenise puterile din partea familiei ei și că stăpânea umbrele, ceea ce îl făcea să fie diferit față de măgarul din fața lui. Era ceva ce, din fericire, îi aducea mereu aminte că el *nu trebuia* să se transforme într-un nemernic despotic. Chiar dacă mulți din neamul mamei sale erau doar cu puțin mai buni. În special verii lui.

– Poate că ar trebui să o suni tu! îi zise Ruhn tatălui său. Să o avertizezi tu însuți. Ar aprecia grija ta.

– Sunt ocupat cu alte lucruri, îi răspunse el calm.

Pe Ruhn îl uluise dintotdeauna cât de rece era tatăl lui, când prin vene îi ardea focul.

– O poți informa tu. Și, pe viitor, te vei abține de la a-mi spune cum să-mi gestionez relația cu mama ta.

– Tu nu ai o relație cu ea. Ai avut grijă de ea ca de o iapă cu mânz și apoi ai trimis-o la pășune.

În aer se aprinseră boabe de jăratic.

– Tu ai beneficiat destul de mult datorită acestei griji ale mele, Născutule din Stele.

Ruhn nu îndrăzni să dea glas cuvintelor care îi stăteau pe buze. *Chiar dacă* titlul *meu stupid ți-a adus și mai multă putere și influență în imperiu și printre ceilalți regi, tot te-a ros, nu-i așa? Faptul că nu tu, ci fiul tău a scos Sabia Stelară din Peștera Prinților din inima întunecată a Avallenului. Faptul că fiul tău, nu tu, a stat printre Prinții Născuți din Stele de mult morți în*

sarcofagele lor și a fost considerat demn de a scoate sabia din lăcașul ei. De câte ori ai încercat să scoți sabia atunci când erai tânăr? Câte cercetări ai făcut chiar în acest birou pentru a găsi căi de a o mânui fără să fii tu cel ales?

Tatăl lui își îndreptă degetul spre el.

- Am nevoie de *darul* tău.

- De ce?

Puterile lui ca Născut din Stele erau doar ceva mai mult decât o scânteie de lumină stelară în podul palmei. Legăturile lui cu umbrele erau darul mai interesant. Nici măcar monitoarele cu senzori termici ale camerelor de filmat moderne din oraș nu îl puteau detecta atunci când pășea printre umbre.

Tatăl lui ridică prisma.

- Direcționează una dintre razele luminii tale stelare prin asta.

Și, fără să mai aștepte un răspuns, își lipi din nou ochiul de dispozitivul de deasupra prismei.

De obicei, Ruhn trebuia să se concentreze intens pentru a-și invoca lumina stelară și apoi rămânea cu o durere de cap care dura ore întregi, dar... Era destul de curios cât să încerce.

Își lipi degetul arătător de prisma din cristal și își închise ochii, concentrându-se asupra respirației. Se lăsă ghidat de clinchetul metalic al mecanismului, jos, în adânc, în puțul adânc dinlăuntrul său; trecu de fântâna învolburată a umbrelor lui, până la vizuina mică de dedesubt. Acolo, încolăcită ca o creatură care hibernează, se afla unica sămânță de lumină irizată.

În gând, Ruhn o cuprinse delicat în palmă, trezind-o la viață în timp ce o ridica, ca și cum ar fi dus apă în căușul palmelor. Puterea, sclipind de nerăbdare, urca în el, caldă și plăcută - poate singura parte din el pe care o plăcea.

Ruhn își deschise ochii și văzu lumina stelară pâlpâindu-i în vârful degetului, refractată prin prismă.

Tatăl lui ajustă câteva dintre cadranele instrumentului, în timp ce cu cealaltă mână își trecea pe hârtie niște notițe. Lumina stelară începu să devină alunecoasă, dezintegrându-se în aerul din jurul lor.

– Încă o clipă doar! ordonă regele.

Ruhn strânse din dinți, de parcă asta ar fi putut cumva să împiedice dizolvarea luminii stelare.

Încă o ajustare a dispozitivului și încă o notă aruncată într-un scris vechi, rigid. Vechea Limbă a Feelor – tatăl lui înregistra totul în acea limbă pe jumătate uitată pe care cei din rasa lor o folosiseră atunci când ajunseseră pentru prima oară în Midgard, prin Falia Nordică.

Lumina stelară tremură, pâlpâi și se stinse. Regele Toamnei bombăni enervat, însă Ruhn abia dacă auzea ceva din cauza bubuitului pe care îl simțea în tâmple.

Reuși să își vină cât de cât în fire chiar când tatăl lui își încheia observațiile.

– Ce faci, până la urmă, cu chestia aia?

– Studiez cum se mișcă lumina prin lume. Cum poate fi modelată.

– Nu avem oameni de știință la Universitatea din Orașul Semilunii care să se ocupe de chestiile astea?

– Interesele lor nu coincid cu ale mele.

Tatăl îl măsură atent. Apoi zise, fără nici o pregătire:

– A sosit timpul să căutăm pretendente în vederea unei căsătorii potrivite.

Ruhn clipi.

– Pentru tine?

– Nu face pe prostul.

Tatăl își închise carnetul și se lăsă pe spate în scaunul lui.

– Este datoria ta față de neamul nostru să oferi un moștenitor – și să întărești alianțele. Oracolul a decretat că vei fi un rege bun și cinstit. Acesta este primul pas pe care trebuie să îl faci în această direcție.

Toate Feele, bărbați și femei, făceau o vizită Oracolului orașului la vârsta de treisprezece ani, aceasta fiind unul dintre cele două Mari Rituri necesare pentru a deveni adulți: mai întâi Oracolul și apoi Calvarul – câțiva ani ori câteva decade mai târziu.

Lui Ruhn i se strânse stomacul la amintirea primului dintre Rituri, care fusese mult mai teribil în atât de multe privințe decât groaza Calvarului.

- Nu mă căsătoresc.

- Căsătoria este un contract politic. Dă un moștenitor, apoi poți să te fuți din nou cu cine poftești.

- Eu *nu* mă căsătoresc, se răsti Ruhn. Și în mod clar nu printr-o căsătorie aranjată.

- Tu vei face așa cum ți se spune.

- La dracu', *tu* nu ești căsătorit!

- Eu nu am avut nevoie de o alianță.

- Dar acum avem?

- Peste mări se poartă un război sălbatic, în caz că nu știai. Este din ce în ce mai rău în fiecare zi și este foarte probabil să se întindă până aici. Nu am de gând să intru în el fără să fiu asigurat.

Cu sângele pulsându-i în vene, Ruhn se uită uluit la tatăl său. Vorbea cât se poate de serios.

Ruhn reuși să zică:

- Plănuiești să mă însori ca să ne facem aliați solizi în război? Nu suntem aliații Asterilor?

- Suntem. Dar războiul este un timp liminal. Balanța puterii poate fi cu ușurință înclinată. Trebuie să demonstrăm că suntem vitali și că avem o mare influență.

Ruhn se gândi la aceste cuvinte.

- Tu vorbești despre o căsătorie cu cineva care nu este Fee.

Tatăl lui trebuie să fi fost îngrijorat dacă lua în considerare ceva atât de rar.

- Regina Hecuba a murit luna trecută. Fiica ei, Hypaxia, a fost încoronată noua vrăjitoare-regină din Valbara.

Ruhn văzuse știrile. Hypaxia Enador era tânără, nu avea mai mult de douăzeci și șase de ani. Nu existau fotografii cu ea, pentru că maică-sa o ținuse izolată în fortăreața ei din munți.

Tatăl lui continuă:

- Domnia ei va fi recunoscută în mod oficial de Asteri la Summitul de luna viitoare. O voi lega de Fee curând după aceea.

- Uiți că Hypaxia va avea și ea un cuvânt de spus. S-ar putea să îți râdă în nas.

- Spionii mei îmi spun că va ține cont de vechea prietenie pe care mama ei o avea cu noi și că, în calitate de nou conducător, va fi suficient de temătoare încât să accepte mâna prietenoasă pe care i-o întindem.

Ruhn simțea clar că este atras într-o plasă, în care Regele Toamnei îl afunda din ce în ce mai mult.

- Nu mă căsătoresc cu ea.

- Tu ești Prințul Moștenitor al Feelor din Valbara. Nu ai de ales.

Chipul rece al tatălui său devenise atât de asemănător cu al lui Bryce încât Ruhn își feri privirea, neputând să îi facă față. Era o minune că nimeni nu le descoperise încă secretul.

- Cornul Lunei nu a fost găsit încă.

Ruhn se întoarse din nou spre tatăl lui.

- Și? Ce legătură are una cu cealaltă?

- Vreau ca tu să îl găsești.

Ruhn aruncă o privire spre carnețele, spre prismă.

- A dispărut cu doi ani în urmă.

- Și acum sunt interesat să îl găsesc. Cornul a aparținut inițial Feelor. Interesul public pentru recuperarea lui a scăzut; acum este momentul potrivit pentru a-l obține.

Tatăl lui bătu cu degetul în masă. Ceva îl scosese din sărite. Ruhn se gândi la ce văzuse în programul tatălui său în acea dimineață, atunci când îl cercetase în calitatea lui de comandant al Auxiliarului Feelor. Întâlniri cu nobili îngâmfați, un antrenament cu garda lui personală și...

- Să înțeleg că întâlnirea cu Micah din dimineața asta a mers bine.

Tăcerea tatălui lui îi confirmă bănuiala. Regele Toamnei îl țintui cu ochii lui de chihlimbar, cântărindu-i ținuta,

expresia, totul. Ruhn știa că întotdeauna ieșea în dezavantaj, însă tatăl lui spuse:

- Micah voia să discute despre întărirea orașului nostru pentru eventualitatea în care conflictul de peste mări se va răspândi până aici. Mi-a transmis destul de clar că Feele... nu mai sunt ce-au fost odată.

Ruhn se încordă.

- Unitățile de Fee din Aux sunt într-o formă la fel de bună precum lupii.

- Nu este vorba despre puterea noastră fizică, ci mai de grabă despre puterea noastră ca rasă.

Vocea tatălui lui era încărcată de dezgust.

- Feele sunt pe cale de dispariție de ceva timp - magia noastră se diluează cu fiecare generație, ca vinul îndoit cu apă.

Regele Toamnei se încruntă la Ruhn.

- Primul Prinț Născut din Stele putea să orbească dușmanul cu o străfulgerare din lumina lui stelară. Tu abia dacă poți să invoci o scânteie pentru o secundă.

Ruhn își încleștă fălcile.

- Guvernatorul te-a călcat pe bătături. Și ce?

- Ne-a insultat puterea.

Flăcări aprinse sfârâiră în părul tatălui său, ca și cum șuvițele s-ar fi topit.

- Mi-a zis că noi am cedat Cornul de la bun început și că apoi am permis să rămână pierdut timp de doi ani de zile.

- A fost furat din Templul Lunei. La dracu', nu l-am *pierdut*!

Ruhn abia dacă avea o vagă idee despre obiect, nici măcar nu îi păsase atunci când dispăruse, cu doi ani în urmă.

- Am permis ca un artefact sacru al neamului nostru să fie folosit pe post de atracție turistică de doi bani! se răsti tatăl. Și vreau ca acum *tu* să îl găsești.

Pentru ca astfel el să îi poată scoate ochii lui Micah. Un bărbat meschin și fragil. Ăsta era tatăl lui.

- Cornul nu are nici o putere! îi reaminti Ruhn.

- Este un simbol - și simbolurile vor fi întotdeauna încărcate de propria putere.

Părul tatălui său ardea mai strălucitor. Ruhn își învinse pornirea de a se crispa, trupul încordându-i-se la amintirea mâinii arzânde a tatălui său, strânsă în jurul gâtului lui, sfârâind prin carne. Nici o umbră nu reușise să îl ascundă vreodată de asta.

– Găsește Cornul, Ruhn. Dacă războiul ajunge pe acest mal, oamenii noștri vor avea nevoie de el din mai multe puncte de vedere.

Ochii de chihlimbar ai tatălui său ardeau. Era vorba despre ceva mult mai serios, despre care bărbatul nu îi vorbise.

Ruhn nu se putea gândi decât la un singur lucru care l-ar fi putut supăra într-atât: propunerea reînnoită a lui Micah de a fi înlocuit de către fiul său la conducerea CviRo. Zvonurile circulau de ani de zile și Ruhn nu se îndoia că Arhanghelul era suficient de deștept încât să intuiască bine cât îl mânia asta pe Regele Toamnei. Acum, că se apropia Summitul, Micah știa că, dacă îl scotea din sărite pe Regele Toamnei, bătând apropouri la puterea lui diminuată, se asigura că Auxiliarul Feelor era pe poziții, indiferent de situația războiului.

Ruhn lăsă asta deocamdată deoparte.

– De ce nu cauți *tu* Cornul?

Tatăl lui respiră adânc cu nasul lui lung și subțire și focul din el se preschimbă în cenușă. Rege își plecă fruntea spre palma lui Ruhn, acolo unde se aflase înainte lumina stelară.

– Îl caut. De doi ani de zile.

Ruhn clipi uimit, dar tatăl lui continuă:

– Cornul s-a aflat la început în posesia lui Pelias, primul Prinț Născut din Stele. Ce se aseamănă se adună. S-ar putea să descoperi că, doar căutându-l, ție ți se vor arăta lucruri care altora le-au fost ascunse.

Ruhn abia dacă se mai deranja să citească ceva zilele astea, în afară de știri și de rapoartele Aux. Gândul de a sta aplecat peste tomuri antice, așteptând să îi sară în ochi ceva, în timp ce un criminal se afla în libertate...

– Vom avea de furcă cu Guvernatorul dacă păstrăm noi Cornul.

– Atunci nu vorbi despre asta.

Tatăl își deschise din nou carnetul. Conversația se încheiase.

Mda, nu era vorba despre nimic mai mult decât gâdilarea egoului și politică. Micah îl șicanase pe tatăl lui, îi insultase puterile – și acum tatăl lui avea de gând să îi arate care era poziția Feelor.

Ruhn strânse din dinți. Avea nevoie de o băutură. Ceva al dracului de tare.

Se îndreptă spre ușă, simțind că îi plesnește capul de durere. Durerea provocată de invocarea luminii stelare se învolbura cu fiecare cuvânt aruncat spre el.

Ți-am spus să o avertizezi pe fata aia că nu trebuie să facă scandal.

Găsește Cornul.

Ce se aseamănă se adună.

O căsătorie potrivită.

Dă un moștenitor.

Este datoria ta față de neamul nostru.

Ruhn trânti ușa în urma lui. Abia când ajunse la jumătatea holului râse; un râs aspru, răgușit. Cel puțin ticălosul nu știa nici acum că mințise în privința a ceea ce îi spusese Oracolul cu atâtea decade în urmă.

Cu fiecare pas cu care se îndepărta de vila tatălui său, Ruhn auzea din ce în ce mai tare șoapta nepământească a Oracolului care citea fumul, în timp ce el tremura în camera ei slab luminată din marmură.

Linia regală se va stinge odată cu tine, Prințule.

Capitolul 15

Syrinx dădu cu lăbuța la fereastră, cu moaca lui încrețită lipită de geam. Chelălăia fără oprire de zece minute, așa că Bryce, care era mai mult decât pregătită să se cuibărească pe canapeaua plușată în formă de L și să urmărească emisiunea ei preferată de marți seara, se întoarse, în cele din urmă, ca să vadă de ce se agita așa.

Himera, care era un pic mai mare decât un terier, pufăia și gherăia la peretele de sticlă, în timp ce razele apusului îi poleiau blana aurie, sârmoasă. Coada lui lungă, căptușită în vârf cu blăniță închisă la culoare, ca a unui leu, flutura dintr-o parte în alta. Urechile mici erau lipite de capul rotund și pufos, colăceii de grăsime și părul mai lung de pe gât – nu tocmai o coamă – vibrau din cauza hămăitului, iar cele două labe mari, care se terminau în gheare ca de pasăre...

– *Potolește-te!* Zgârii geamul!

Syrinx își întoarse moaca încrețită, partea din el care semăna cel mai mult a cățel, strângând din ochii lui negri. Bryce îi aruncă la rândul ei o privire urâtă.

Ziua ei fusese lungă și ciudată, extenuantă, mai ales după ce primise un mesaj de la Juniper, care îi spunea că Fury o alertase în legătură cu nevinovăția lui Briggs și cu noua crimă și o avertiza pe Bryce că trebuie să aibă grijă. Se îndoia că vreuna dintre

prietenele ei știa că este implicată în găsirea ucigașului, sau că lucra alături de un înger. O duruse însă, puțin doar, faptul că Fury nu se deranjase să o contacteze personal. Că până și June o făcuse prin intermediul unui mesaj, și nu față în față.

Bryce avea o bănuială că și a doua zi va fi la fel de solicitantă - dacă nu chiar mai rău. Așa că o bătălie a orgoliilor cu o himeră de zece kilograme nu era tocmai definiția ei pentru o seară relaxantă.

- Doar ce te-am plimbat! îi reaminti lui Syrinx. Și ai primit și o porție în plus la cină!

Syrinx îi răspunse cu un *ham* și zgârie din nou la fereastră.

- Răule! se răsti ea.

Așa, cu inima îndoită, deși se străduise să sune autoritar.

Când venea vorba despre mica bestie, amândoi se prefăceau că ea este cea care domină.

Bombănind, Bryce se ridică din cuibul ei de perne și își târșâi picioarele pe covor până la fereastră. Pe strada de jos treceau mașini, câțiva cetățeni întârziați se îndreptau spre casă, niște clienți mergeau braț la braț spre unul dintre restaurantele elegante de pe marginea râului, din capătul străzii. Deasupra lor, soarele la apus împrăștia pe cer nuanțe de roșu, aur și roz, palmierii și chiparoșii se legănau în briza îmbălsămată a primăverii și... Și acela era un bărbat înaripat, așezat pe acoperișul de vizavi. Care privea direct spre ea.

Știa ea acele aripi cenușii, părul negru până la umeri și umerii aceia lați.

Însărcinat cu protecția, zisese Micah.

Rahat. Era convinsă că Guvernatorul încă nu avea încredere în ea, cu alibi sau fără.

Bryce îi oferi lui Hunt Athalar un zâmbet strălucitor și trase draperiile grele.

Syrinx, care rămăsese prins între ele, se văită, încercând să își elibereze corpul grăsuț. Dădea din coadă dintr-o parte într-alta, iar Bryce își puse mâinile-n șolduri.

- Te *bucurai* de priveliște?

Syrinx își arătă dinții ascuțiți și mai dădu drumul unui văitat, apoi se târî spre canapea și se aruncă pe pernele deja încălzite, în locul lui Bryce. Un portret al disperării.

O clipă mai târziu îi țârâi telefonul de pe măsuța de cafea. Chiar atunci când îi începea emisiunea.

Nu cunoștea numărul, însă nu fu deloc surprinsă atunci când, rezemându-se de perne, răspunse și se auzi mârâitul lui Hunt.

- Desfă draperiile, vreau să urmăresc emisiunea.

Bryce își rezemă picioarele goale de măsuța de cafea.

- Nu știam că îngerii consideră demne de ei emisiunile de cancan.

- Aș prefera să urmăresc meciul de sunball care e la ora asta, dar mă mulțumesc cu ce prind.

Ideea că Umbra Mortis ar putea urmări o competiție matrimonială era într-atât de amuzantă încât Bryce apăsă butonul de pauză. Cel puțin acum va putea să sară peste reclame.

- Ce faci pe acoperiș, Athalar?

- Ce mi s-a ordonat.

Zeii să o apere!

- Protejarea mea nu îți dă dreptul să îmi invadezi intimitatea.

Recunoștea că era mai înțelept să îl lase să o păzească, însă trebuiau să existe niște limite.

- Alții ar susține contrariul.

Bryce își deschise gura, dar el i-o tăie scurt:

- Am primit ordine. Nu pot să le nesocotesc.

Simți un gol în stomac. Nu, Hunt Athalar nu își putea nesocoti ordinele, desigur.

Nici un sclav nu putea face asta, fie om sau Vanir. Așa că, în schimb, îl întrebă:

- Și cum mai precis ai făcut rost de numărul ăsta?

- Era în dosarul tău.

Bryce bătu cu piciorul în masă.

- I-ai făcut o vizită Prințului Ruhn?

Ar fi plătit un ban de aur ca să îl vadă pe fratele ei dând piept cu asasinul personal al lui Micah.

- Isaiah i-a făcut, bombăni Hunt. Bryce zâmbi.
- Acesta este protocolul standard.
- Deci chiar și după ce șeful tău m-a însărcinat cu găsirea criminalului, tu ai simțit nevoia de a vedea dacă alibiul meu era valid sau nu?
- Nu eu am făcut regulile astea, Quinlan.
- Hmm...
- Trage draperiile.
- Nu, mersi.
- Sau ai putea să mă inviți înăuntru și să îmi faci misiunea mai ușoară.
- Cu siguranță, nu.
- De ce?
- Pentru că îți poți îndeplini foarte bine misiunea și de pe acel acoperiș.

Râsul lui o pătrunse până la oase.

- Ni s-a ordonat să dăm de cap acestor asasinate. Așa că, iartă-mă că-ți zic, *dulceață*, dar suntem pe cale să devenim extrem de apropiați.

Felul în care spusese *dulceață* - cu atâta vanitate și condescendență - o făcu să scrâșnească din dinți.

Bryce se ridică și își târî picioarele spre fereastră înaltă sub ochii atenți ai lui Syrinx. Trase de un colț din draperie, cât să îl vadă pe îngerul care stătea pe acoperișul de vizavi, cu telefonul la ureche, cu aripile cenușii ușor desfăcute, de parcă și-ar fi căutat echilibrul împotriva vântului.

- Sunt sigură că te excită la culme rolul ăsta de protector al domnițelor la ananghie, dar *mie* mi s-a cerut să conduc acest caz. Tu reprezinți întăririle.

Chiar și de peste stradă, Bryce putea să îl vadă dându-și ochii peste cap.

- Putem să trecem peste înțepăturile cu întâietatea rolurilor?

Syrinx o împinse cu botul, apoi și-l strecură printre picioarele ei ca să se uite la înger.

- *Ce* e animalul acela al tău?
- E o himeră.

- Pare scump.

- A fost.

- Și apartamentul tău arată al naibii de scump. Farmazoana aia te plătește probabil foarte bine.

- Așa e.

Pe jumătate adevărat.

Îngerul își foi aripile.

- Acum ai numărul meu. Sună-mă dacă se întâmplă ceva rău, sau dacă ai sentimentul că se întâmplă ceva rău, ori dacă ai nevoie de ceva.

- Cum ar fi pizza?

Bryce văzu destul de clar degetul mijlociu pe care Hunt îl ridicase deasupra capului. Umbra Morții, într-adevăr.

- *Ai putea fi* un curier foarte bun cu aripile alea, spuse Bryce.

Îngerii din Lunathion nu se înjoseau însă cu o astfel de meserie. Niciodată.

- Ține dracului draperiile trase, Quinlan!

Hunt închise.

Bryce își flutură doar mâna sarcastic, în semn de la revedere și trase cu totul draperia.

Telefonul țârâi cu un mesaj chiar după ce se așezase la loc.

Ai apartamentul protejat de farmece?

Bryce își dădu ochii peste cap și îi scrise:

Arăt a proastă?

Hunt se grăbi să răspundă:

În orașul ăsta se întâmplă ceva serios și ție ți s-a acordat protecție de tip A împotriva acestui pericol. Și cu toate astea tu mă freci cu limitele discreției. Cred că ți-am oferit deja răspunsul cu privire la inteligența ta.

Încruntată, lui Bryce îi alunecară imediat degetele pe ecran:

Te rog să ai bunăvoința de a te duce dracului.

Apăsă pe butonul de trimitere înainte să se mai gândească dacă era inteligent să îi spună asta lui Umbra Mortis.

El nu îi răspunse. Cu un zâmbet mândru, Bryce își ridică telecomanda.

Syrinx însă se repezi valvârtej spre draperii, chelălăind. Se năpusti în jurul canapelei și trase de draperii, făcând-o pe Bryce să se întrebe cu ce dracu' aruncase în fereastra ei, când...

Îngerul Căzut plutea chiar în fața geamului. Și se uita urât la ea.

Nu își permise să se tragă înapoi, chiar dacă inima îi bubuia în piept. Nu putea face nimic altceva decât să deschidă fereastra. Vântul creat de aripile lui mari îi răvăși părul.

- Ce?

Nici măcar nu clipi din ochii lui negri. Frapant - era singurul cuvânt la care Bryce se putea gândi pentru a-i descrie chipul frumos, cu linii drepte și pometi pronunțați.

- Poți să faci investigația asta ușoară sau dificilă.

- Eu nu...

- Scutește-mă!

Părul negru al lui Hunt flutura în vânt. Foșnetul și bătaia aripilor lui acoperea traficul de jos și pe oamenii și Vanirii care priveau acum în sus, cu gurile căscate la el.

- Nu apreciezi faptul că ești supravegheată sau protejată sau în fine. Își încrucișă brațele. Nici unul dintre noi nu are vreun cuvânt de spus în chestiunea asta. Așa că, în loc să-ți pierzi timpul certându-te cu mine în privința limitelor, de ce nu faci mai bine lista aia cu suspecți și pe cea cu locurile în care a fost Danika?

- De ce nu încetezi tu să îmi mai spui ce ar trebui să fac cu timpul meu?

Ar fi putut să jure că a simțit gust de eter atunci când îngerul s-a răstit:

- Voi fi direct cu tine.

- Super.

Îi palpitară nările.

- Hel, voi face totul pentru a rezolva acest caz. Chiar dacă asta presupune să te leg de un scaun până când scrii listele alea.

Bryce rânji.

- Sălbatic. Bun.

Ochii lui Hunt se întunecară.

– Nu. Te. Pune. Cu. Mine.

– Mda, da, tu ești Umbra Mortis.

Își arătă dinții strălucitori.

– Nu îmi pasă cum îmi spui, Quinlan, atâta timp cât faci ceea ce ți se spune.

Al dracului alfa-măgar.

– Nemurirea e o perioadă lungă atunci când ai un băț în fund.

Bryce își puse mâinile-n șolduri. Ce mai conta că Syrinx care i se juca printre picioare îi lua din atitudinea amenințătoare.

Luându-și privirea de la ea, îngerul îl cercetă pe animăluțul ei de casă cu sprâncenele ridicate. Syrinx dădea din coadă, și-o flutura. Hunt chicoti, împotriva voinței lui parcă.

– Tu ești o bestiuță deșteaptă, nu-i așa? Îi aruncă o privire disprețuitoare lui Bryce. Mai deșteaptă decât stăpâna ta se pare.

Ce mai. Era Regele Alfa-Măgarilor.

Syrinx însă se gudura. Și Bryce simți pornirea stupidă, copleșitoare de a-l ascunde pe Syrinx de Hunt, de toată lumea, de tot. El era *al ei* și al nimănui altcuiva, și nu îi plăcea mai ales gândul că cineva ar fi putut pătrunde în bula lor...

Privirea lui Hunt se ridică din nou spre ea.

– Ai arme?

Licărirea de mascul pur din ochii lui îi spunea că el presupune că nu are.

– Deranjează-mă tu din nou, îi răspunse ea dulce, chiar înainte de a-i închide fereastra în nas, și ai să afli.

Hunt se întreba cât de mare ar fi necazul în care s-ar băga dacă ar îneca-o pe Bryce Quinlan în Istros.

După dimineața pe care o avusese, orice fel de pedeapsă din partea lui Micah sau faptul că putea fi transformat în porc de Jesiba Roga începea să i se pară că ar putea să merite.

Rezemat de un felinar, cu fața acoperită de ploaia măruntă care se cernea deasupra orașului, Hunt își încleștă falca până la durere.

La ora asta, navetiștii umpleau străzile înguste ale Pieței Vechi – unii dintre ei îndreptându-se spre locurile de muncă

din nenumăratele magazine și galerii, alții luând-o spre turnurile înalte din DCA, aflat la un kilometru spre vest. Cu toții însă îi băgau de seamă aripile, chipul și îl ocoleau.

Hunt îi ignoră și se uită urât la ceasul de la telefon. Opt și un sfert.

Așteptase suficient înainte să sune la telefon. Formă numărul și își ridică telefonul la ureche, ascultând cum sună o dată, de două ori...

- Te rog, spune-mi că Bryce este în viață!

Isaiah avea răsuflarea tăiată, ceea ce îi spunea lui Hunt că fie se antrena în sala de la garnizoană, fie se bucura de compania iubitului său.

- Deocamdată.

Se auzi bipăitul unui aparat, semn că Isaiah încetinea probabil viteza unei benzi de alergat.

- Vreau să știu de ce mă suni atât de devreme?

O pauză.

- Ce cauți pe strada Samson?

Deși Isaiah îi identificase probabil adresa prin intermediul cipului pe care îl avea în telefon, Hunt se încruntă totuși spre cea mai apropiată cameră de filmat. Unele erau probabil ascunse în chiparoșii și palmierii care flancau trotuarele, altele deghizate în stropitorile care își scoteau capetele din iarba umedă a rondurilor de flori, sau construite în felinarele cum era și cel de care stătea rezemat.

Cineva îi privea tot timpul. În tot acest oraș, în tot teritoriul, în toată lumea, era mereu cineva care îi privea. Camerele erau păzite de atât de multe farmece încât erau rezistente și la bombe. Chiar dacă orașul ar fi fost dărâmat din temelii de magia letală a bombelor cu sulf ale Gărzilor Asteriene, camerele ar fi continuat să înregistreze.

- Știai că...

Hunt își coborî vocea într-o șoaptă răgușită pentru că un cârd de prepelițe tocmai ce trecea strada - o mică familie de metamorfi, fără îndoială.

– Himerele pot să deschidă încuietori și uși și să se teleporteze dintr-un spațiu în altul de parcă ar trece dintr-o cameră în alta?

– Nu...? zise Isaiah, respirând din greu.

Se pare că nici Quinlan nu știa, de vreme ce se deranjase să îi facă o cușcă bestiei. Deși poate că drăcia era mai mult menită să îi ofere himerei un spațiu propriu, confortabil, așa cum oamenii construiau pentru câinii lor, de vreme ce era clar că nu putea fi ținută într-un loc fără o mulțime de farmece.

Inferiorii, clasa de Vaniri căreia îi aparținea himera, aveau o pletoră de astfel de mici puteri interesante. Era unul dintre motivele pentru care erau atât de scumpi. Și pentru care, după atâtea milenii, Senatul și Asterii continuau să refuze încercările de a schimba legile care îi marcau drept proprietate, cu dreptul de a fi comercializați. Inferiorii erau prea periculoși, pretindeau ei – nu puteau înțelege legile și aveau puteri care s-ar fi putut dovedi dăunătoare dacă nu erau controlați de mulțimea de vrăji și de tatuaje infuzate cu magie care îi subjuga.

Și era mult prea avantajos, mai ales pentru cei aflați la conducere, ale căror familii profitau de pe urma comercializării lor.

Așa că rămâneau Inferiori.

Hunt își strânse aripile pe rând. De pe penele cenușii alunecau boabe de apă, ca niște bijuterii străvezii.

– Este deja un coșmar.

Isaiah tuși.

– Ai supravegheat-o pe Quinlan doar o noapte.

– Zece ore ca să fim mai exacți. Chiar până când himera ei de casă *a apărut* pur și simplu lângă mine la răsărit și m-a mușcat de fund pentru că i s-a părut că arăt ca și cum aș picoti. Apoi a dispărut din nou – la loc în apartament. Fix când Quinlan a ieșit din dormitor și și-a tras draperiile ca să mă vadă apucându-mă singur de fund, ca un idiot. Ai idee *cât* de ascuțiți sunt dinții unei himere?

– Nu.

Hunt ar fi putut să jure că a simțit un zâmbet în vocea lui Isaiah.

– Când am zburat la ea ca să îi explic, a dat muzica la maximum și m-a ignorat ca un copil răsfățat.

Pentru că avea suficiente farmece în jurul apartamentului ei cât să țină la distanță o armată de îngeri, Hunt nici măcar nu mai încercase să intre pe vreo fereastră, de vreme ce le testase pe toate pe timpul nopții. Așa că fusese obligat să bombăne din spatele sticlei. Se întorsese pe acoperiș abia după ce ea ieșise din dormitor îmbrăcată doar cu o bustieră și un chilot minuscul. Rânjetul pe care i-l aruncase când îl văzuse zburând cu spatele fusese de-a dreptul felin.

– N-am mai văzut-o apoi până când a ieșit la alergat. Mi-a arătat degetul înainte să plece.

– Așa că te-ai dus în Samson Street ca să îți plângi de milă? Care e urgența?

– Urgența, măgarule, este că s-ar putea s-o ucid înainte să aflăm cine este adevăratul criminal.

Prea multe lucruri depindeau de acest caz.

– Ești doar ofticat că nu tremură de frică în fața ta sau că nu te lingușește.

– La dracu', de parcă eu aș vrea să mă *lingușească* cineva...

– Unde e Quinlan acum?

– Își face unghiile.

Pauza pe care Isaiah o făcu suna al dracului de tare ca și cum ar fi fost gata-gata să izbucnească în râs.

– De unde și prezența ta pe strada Samson înainte de ora nouă.

– Stau și mă uit prin fereastra unui *salon de manichiură* de parcă aș fi un obsedat care o urmărește.

Faptul că Quinlan nu se grăbea să prindă criminalul îl irita la fel de mult precum comportamentul ei. Hunt n-avea cum să nu fie suspicios. Nu știa cum sau de ce ar fi omorât-o ea pe Danika, haita și pe Tertian, însă era cert că avusese o legătură cu toate aceste morți. Și fusese în același loc în nopțile în care avuseseră loc crimele. Știa ceva – sau făcuse ceva.

– Închid acum.

Măgarul zâmbea. Hunt era sigur de asta.

– Ai dat piept cu armate dușmane, ai supraviețuit în arena lui Sandriel, te-ai confruntat cu Arhangheli. Isaiah chicoti. Sunt sigur că o petrecăreață nu este la fel de dificilă cum au fost toate astea.

Convorbirea se întrerupse.

Hunt strânse din dinți. O putea vedea perfect pe Bryce prin geamul de la salon, așezată la unul dintre pupitrele de marmură, cu mâinile întinse în fața unei femei draki cu solzi roșii-aurii, care îi aplica încă un strat de ojă pe unghii. De câte avea *nevoie*?

La acea oră, înăuntru nu mai erau decât câțiva alți clienți, ale căror unghii, copite și gheare erau în procesul de umplere, vopsire și naiba mai știe ce le făceau acolo. Însă toți aruncau priviri pe fereastră. La el.

Își câștigase deja o privire urâtă de la metamorful șoim cu păr turcoaz de la recepție, care nu îndrăznea însă să iasă și să îi ceară să plece pentru că îi speria clientela.

Bryce stătea acolo și îl ignora cu totul. Sporovăia și râdea cu femeia care îi făcea unghiile.

Îi luase câteva clipe ca să se înalțe atunci când o văzuse pe Bryce părăsindu-și apartamentul. Plutise deasupra ei, conștient fiind de toți cetățenii care aveau să-l filmeze dacă ar fi aterizat lângă ea în mijlocul străzii și și-ar fi înfășurat mâinile în jurul gâtului ei.

Alergase mai bine de un kilometru, se pare. Abia dacă asudase puțin când a ajuns la salon, cu costumul ei sport strâmt umezit de ploaia măruntă. I-a aruncat o privire care l-a avertizat că ar face bine să rămână afară.

Asta se întâmplase cu mai bine de o oră în urmă. O oră întreagă în care i se lucraseră unghiile cu tot felul de foarfece și de alte ustensile care ar fi făcut-o chiar și pe Căprioară să tresară. Adevărată tortură.

Cinci minute. Quinlan mai avea la dispoziție încă cinci minute, apoi avea să o scoată cu forța afară. Micah își pierduse

probabil mințile – asta era singura explicație pentru faptul că îi ceruse ei ajutorul, mai ales dacă ea dădea prioritate *aranjatului unghiilor* în locul rezolvării asasinatului prietenei ei.

Nici nu știa de ce mai era surprins. După câte văzuse, după câte persoane întâlnise și suportase, genul acesta de rahaturi n-ar fi trebuit să îl mai deranjeze.

Cineva care arăta așa ca Quinlan trebuie că se obișnuise cu ușile pe care o așa față și un astfel de corp le deschideau fără nici o împotrivire. Să fii pe jumătate om avea unele dezavantaje, da – o mulțime chiar, dacă era să se gândească la starea în care se afla lumea. Însă Quinlan se descurcase. Se descurcase al dracului de bine dacă lua ca etalon apartamentul ei.

Femeia draki puse deoparte sticla și își trecu degetele cu gheare pe deasupra unghiilor lui Bryce. Străluci un val de magie, părul prins în coadă al lui Bryce legănându-se ca și cum în încăpere ar fi suflat o pală uscată de vânt.

Precum cea a Feelor din Valbara, magia drakilor înclina mai mult spre foc și vânt. În părțile nordice ale Pangerei însă întâlnise draki și Fee ale căror puteri puteau controla apa, ploaia, ceața – magie elementală. Dar nici măcar printre drakii și Feele cele mai izolate nu se afla nimeni care să invoce fulgerul. Știa asta pentru că cercetase. În tinerețe fusese disperat să găsească pe cineva care l-ar fi putut învăța cum să își controleze puterile. Până la urmă fusese nevoit să învețe singur.

Bryce își examină unghiile și zâmbi. Apoi o îmbrățișă pe femeie. La naiba, *o îmbrățișă*! De parcă ar fi fost vreun fel de erou de război pentru că îi făcuse unghiile.

Hunt era mirat că nu își tocise dinții până la gingii până când Bryce se îndreptă spre ușă și își flutură mâna în semn de rămas-bun metamorfei șoim de la recepție. Aceasta îi înmână o umbrelă transparentă, probabil cu împrumut, ca să se apere de ploaie.

Ușa de sticlă se deschise și ochii lui Bryce îi întâlniră în sfârșit pe ai lui Hunt.

– Ce dracu', îți bați joc de mine?!

Cuvintele explodară din pieptul lui.

Ea își deschise umbrela. Cât pe ce să îi scoată ochii cu ea.

– Aveai altceva mai bun de făcut?

– M-ai lăsat să te aștept în ploaie.

– Ești un bărbat mare și puternic. Cred că poți să faci față câtorva stropi.

Hunt păși alături de ea.

– Ți-am zis să faci cele două liste. Ce naiba! Nu să te duci la un salon de înfrumusețare!

Bryce se opri la o intersecție, așteptând să treacă mașinile care mergeau bară la bară, și porni. Nu era nici pe departe la fel de înaltă ca el, însă cumva reuși să îl privească de sus, chiar dacă își ridicase privirea spre el.

– Dacă ești atât de bun la investigat, de ce nu te ocupi tu de tot și mă scutești pe mine de efort?

– Ai primit un ordin de la Guvernator.

Cuvintele sunară ridicol, chiar și pentru el. Bryce traversă strada și Hunt o urmă.

– Și aș fi crezut că ai o motivație personală pentru a afla cine este în spatele acestor lucruri.

– Nu mai presupune nimic în privința motivațiilor mele.

Bryce evită o băltoacă de ploaie, ori de urină. Fiind vorba de Piața Veche era imposibil de spus care dintre alternative era.

Hunt se abținu să o împingă în băltoacă.

– Ai o problemă cu mine?

– Nu prea îmi pasă de tine suficient încât să am o problemă.

– Asemenea.

Ochii lui Bryce străluciră cu adevărat, de parcă înăuntrul ei ar fi pâlpâit un foc ascuns. Îl măsură, cercetându-l centimetru cu centimetru, și cumva – cum naiba?! – îl făcu să se simtă înalt de câțiva centimetri. Nu mai spuse nimic până când ajunseră pe strada ei, când bombăni:

– Trebuie să faci lista cu suspecți și lista cu ultimele activități ale Danikăi.

Bryce își examină unghiile, pictate acum într-un soi de degrade care trecea de la roz la trandafiriu. Asemenea cerului la apus.

– Nimănui nu îi plac oamenii sâcâitorii, Athalar.

Ajunseră în fața intrării arcuite din sticlă de la clădirea ei - structurată ca solzii unui pește, băgase de seamă noaptea trecută - și ușile se deschiseră. Cu codița fluturând, Bryce îi zise veselă:

- Pa!

Hunt îi răspunse afectat:

- S-ar putea ca lumea să te vadă arzând-o așa la mișto, Quinlan, și să înceapă să bănuiască faptul că încerci să saboteze o investigație oficială.

Dacă nu putea să o forțeze să lucreze la acest caz, poate că ar fi putut să obțină rezultate speriind-o.

Folosindu-se mai ales de adevăr: era încă suspectă. Nu scăpase nici pe departe. Lui Bryce îi scânteiară din nou ochii și, la naiba, era foarte satisfăcător să o vadă așa.

Așa că Hunt adăugă doar, cu un început de zâmbet:

- Ai face bine să te grăbești. N-ai vrea să întârzii la muncă.

Mersul la salon făcuse toți banii din atât de multe puncte de vedere, însă poate că cel mai mare beneficiu fusese acela de a-l fi scos din sărite pe Athalar.

- Nu înțeleg de ce nu poți să îl lași pe înger înăuntru! se văită Lehabah, care stătea cocoțată în vârful unui sfeșnic vechi. E atât de chipeș.

Bryce se afla în mijlocul bibliotecii de la galerie, cu documentele clienților împrăștiate pe masa din fața ei. Îi aruncă o privire piezișă flăcării în formă de femeie.

- Să nu care cumva să picuri ceară peste documentele astea, Lele.

Silfa de foc bombăni și își rezemă fundul de fitilul lumânării. Ceara picură pe margini, iar părul ei galben, încâlcit îi pluti deasupra capului - de parcă ar fi fost cu adevărat o flacără care căpătase forme femeiești.

- Stă acolo pe acoperiș pe vremea asta groaznică. Lasă-l să se odihnească pe canapea, aici. Syrinx zice că îngerul poate să-i perie lui blana dacă are nevoie de o ocupație.

Bryce oftă spre tavanul pictat, care reda cu deosebită grijă cerul nopții. Candelabrul uriaș de aur care atârna în centru

fusese inspirat de o explozie solară, cu toate celelalte brațe aliniate perfect, imitând cele șapte planete.

Bryce se încruntă la Syrinx, care moțăia pe canapeaua de catifea verde.

– Îngerul nu are voie să intre aici.

Lehabah dădu drumul unui oftat:

– Într-o zi, șefa mă va da la schimb unui bătrân libidinos și tu ai să regreți că nu mi-ai împlinit nici o dorință.

– Într-o zi, bătrânul acela libidinos te va pune să muncești cu adevărat și să îi păzești cărțile, iar tu vei regreta că ți-ai petrecut atâtea ore de relativă libertate bocind.

Un strop de ceară sfârâi pe masă. Bryce își ridică imediat capul.

Lehabah era revărsată cu burta în jos pe lumânare, cu o mână leneșă atârnându-i pe o parte. Periculos de aproape de documentele asupra cărora Bryce stătuse aplecată în ultimele trei ore.

– Să nu te prind!

Lehabah își răsuci brațul în așa fel încât tatuajul întipărit pe pielea ei de flacără să devină vizibil. Îi fusese aplicat pe mână după doar câteva clipe de la naștere, îi spusese Lehabah. *SPQM*. Era întipărit pe pielea tuturor silfilor – de foc, de apă, de pământ; nu conta. Era pedeapsa pentru că se alăturaseră rebeliunii îngerilor cu două sute de ani în urmă, atunci când silfii îndrăzniseră să protesteze față de statutul lor de peregrini. În calitate de Inferiori. În cazul lor, Asterii merseseră chiar mai departe decât actele de tortură și trecerea în sclavie a îngerilor. Decretaseră după rebeliune că toți silfii – nu doar aceia care se alăturaseră lui Shahar și legiunii ei – aveau să devină sclavi și să fie alungați din Casa Cerului și a Aerului. Toți descendenții lor aveau să fie și ei sclavi fără loc. Pentru eternitate.

Era unul dintre cele mai crâncene episoade din istoria Republicii.

Lehabah oftă.

– Cumpără-mi libertatea de la Jesiba. Așa voi putea să mă mut în apartamentul tău și să îți încălzesc toate băile și mâncarea.

Putea ea să facă mult mai multe, Bryce știa. Practic, magia lui Lehabah era mai puternică decât cea a lui Bryce. Dar asta era valabil pentru majoritatea celor care nu erau oameni. Și, chiar dacă puterea lui Lehabah era mai mare decât a ei, aceasta rămânea doar o scânteie prin comparație cu flăcările Feelor. Cu flăcările tatălui ei.

Bryce lăsă din mână actele de cumpărare ale clientului.

– Nu este atât de simplu, Lele.

– Syrinx mi-a spus că te simți singură. Eu aș putea să te înveselesc.

În chip de răspuns, himera se rostogoli pe spate, cu limba scoasă din gură și fornăi.

– Unu la mână, în clădirea în care stau eu nu sunt primiți silfi de foc. *Sau* de apă. Ar fi un adevărat coșmar din punctul de vedere al asigurărilor. Doi, n-o pot întreba pur și simplu pe Jesiba. S-ar putea să se descotorosească apoi de tine tocmai *pentru că* am întrebat.

Lehabah își lăsă bărbia rotunjoară în palme și picură încă un strop de ceară periculos de aproape de hârțoage.

– Ți l-a dat pe Syrie.

Chtona să-i dea răbdare!

– Mi-a *permis* să îl *cumpăr* pe Syrinx pentru că viața mea se dusese de râpă și mi-am pierdut cumpătul când, plictisită de el, a încercat să-l vândă.

– Pentru că a murit Danika, murmură silfa de foc.

Bryce își închise ochii pentru o clipă, apoi zise:

– Da.

– N-ar trebui să mai înjuri așa mult, BB.

– Atunci, sigur n-o să-ți placă de înger.

– El mi-a condus neamul în bătălie și este membru al Casei mele. Merit să îl cunosc.

– Din câte știu eu, bătălia a decurs destul de rău, iar silfii de foc au fost izgoniți din Casa Cerului și a Aerului din această cauză.

Lehabah se ridică, cu picioarele încrucișate.

– Apartenența la o anumită Casă nu este ceva ce poate fi decretat de un guvern. Expulzarea noastră a avut loc doar pe hârtie.

Era adevărat. Însă Bryce spuse totuși:

– Ce dictează Asterii și Senatul este lege.

Lehabah era gardianul bibliotecii din galerie de zeci de ani.

Logic ai fi zis că să ordoni unei silfe de foc să păzească o bibliotecă era o idee proastă, însă atunci când o treime dintre cărțile din acel loc nu-și doreau nimic mai mult decât să evadeze și să ucidă pe cineva sau să-l devoreze – nu neapărat în această ordine –, o flacără vie care să le țină la respect merita orice risc. Chiar și pe cel al pălăvrăgelilor nesfârșite, se pare.

Se auzi o bufnitură la mezanin. De parcă o carte s-ar fi aruncat de pe raft, din propria dorință. Lehabah sâsâi spre ea, luând o nuanță de albastru intens. Se auziră șoapte de hârtie și de piele în timp ce cartea rebelă își căuta din nou locul.

Bryce zâmbi, iar atunci se auzi sunând și telefonul. O singură privire aruncată spre ecran o făcu să se întindă după receptor și să îi zică repede silfei:

– Înapoi la locul tău, *acum*.

Lehabah abia ajunse la domul din sticlă de unde urmărea cu vigilență cărțile plimbărețe din bibliotecă, și Bryce și răspunse:

– Ziua bună, șefa!

– Ai făcut ceva progrese?

– Investighez încă. Cum e Pangera?

Jesiba nici măcar nu se obosi să răspundă, zicându-i în schimb:

– Am un client care ajunge la ora două. Să fii pregătită. Și n-o mai lăsa pe Lehabah să trăncănească. Trebuie să își facă meseria.

Și, zicând asta, Jesiba închise.

Bryce se ridică de la biroul la care lucrase toată dimineața. Lambriurile de stejar ale bibliotecii din subsol păreau vechi, însă erau înțesate cu cea mai nouă tehnologie și cu cele mai bune farmece pe care banii le puteau cumpăra. Ca să nu mai vorbim că avea un sistem audio mortal de care ea știa să se folosească atunci când Jesiba se afla în cealaltă parte a Haldrenului.

Nu că acum ar mai fi dansat acolo jos. Nu mai dansa. Acum muzica îi folosea doar pentru a acoperi zumzetul primelor-lumini, ca să nu înnebunească cu totul. Sau pentru a îneca monologurile lui Lehabah.

Rafturile cu cărți căptușeau fiecare perete, întrerupte doar de vreo zece acvarii și terarii, pline cu o varietate de animale comune mici: șopârle și șerpi, broaște-țestoase și o mulțime de rozătoare. Bryce se întreba adesea dacă nu cumva fuseseră cu toatele persoane care o enervaseră pe Jesiba. Nici una dintre ele nu părea conștientă în vreun fel, ceea ce era și mai terifiant, dacă bănuiala ei era întemeiată. Nu doar că fuseseră transformate în animale, dar și uitaseră că avuseseră o cu totul altă existență înainte.

Bineînțeles, Lehabah le botezase pe toate, una având un nume mai ridicol decât cealaltă. *Nucșoară* și *Ghimbir* erau șopârlele din acvariul cel mai apropiat de Bryce. Surori, pretindea Lehabah. *Domnișoara Mac* era numele șarpelui vărgat cu negru și alb de la mezanin.

Lehabah nu găsise nume pentru nici unul dintre animalele din acvariul cel mai mare. Cel care ocupa un întreg perete al bibliotecii și prin a cărui sticlă se întrezărea un mediu apos și întunecat. Din fericire, acesta era în prezent gol.

Cu un an în urmă, Bryce făcuse lobby în numele lui Lehabah ca să se cumpere câțiva țipari violeți care să lumineze obscuritatea din acvariul acela cu lumina lor sclipitoare, asemenea unui curcubeu.

Jesiba refuzase și cumpărase, în schimb, o *kelpie* care călărise geamul cu îndemânarea și entuziasmul unui puști de liceu.

Bryce se asigurase că nenorocitul ajunge să fie oferit cadou unui client cât ai zice pește.

Bryce încercă să se pregătească mental pentru treaba pe care o avea de făcut. Și nu se gândea la hârțoage sau la clientul care trebuia să sosească, ci la ceea ce avea de făcut în acea seară. Zeii să o apere dacă Athalar mirosea ceva!

Însă gândul la moaca pe care avea să o facă atunci când urma să își dea seama ce plănuise... Da, ar fi fost satisfăcător.

Asta dacă supraviețuia.

Capitolul 16

Era posibil ca mirtul pe care Ruhn îl fumase cu zece minute în urmă împreună cu Flynn să fi fost mai puternic decât lăsase să se înțeleagă prietenul lui.

Întins în pat, cu căștile lui speciale pentru Fee peste urechile ascuțite, Ruhn își închise ochii și se lăsă purtat de bătaia basului și de sfârâitul avântat al sintetizatorului. Bătea ritmul cu botul cizmei și cu degete împreunate peste plex. Fiecare notă rezona în interiorul lui. Cu fiecare gură de aer pe care o lua era tras din ce în ce mai departe din conștiință. Se simțea de parcă mintea îi fusese smulsă și azvârlită din locul în care se odihnea de obicei, ca un căpitan de la cârma unui vapor.

Se simțea complet relaxat, topit parcă, sângele și oasele dizolvându-i-se în aur lichid. Fiecare notă îl făcea să curgă prin el. Fiecare motiv de stres, cuvânt brutal și supărare se scurgea din el, aluneca de pe pat ca un șarpe.

Le arătă degetul din mijloc acelor sentimente în timp ce se îndepărtau de el. Știa că luase mirtul lui Flynn din cauza orelor petrecute, necăjindu-se din cauza ordinelor de rahat ale tatălui său.

Taică-său putea să se ducă în Hel.

Mirtul îi învălui mintea cu brațele lui moi și dulci și îl trase în adâncul lui sclipitor.

Ruhn se lăsă înecat, prea moale ca să mai poată face ceva, se lăsă cuprins de valurile muzicii, trupul scufundându-i-se în saltea, până când simți că se afundă în umbre și lumină stelară. Notele cântecului pluteau deasupra capului său, fire aurite care străluceau țesute din sunete. Își mișca încă trupul? Avea pleoapele prea grele ca să le ridice și să verifice.

Un parfum de liliac și nucșoară umplu camera. Femeie, Fee...

Dacă vreuna dintre femeile care petreceau la parter intrase în camera lui, gândindu-se că ar putea să aibă parte de o partidă bună cu un Prinț al Feelor, urma să fie grav dezamăgită. Nu era deloc în formă pentru a face sex. În orice caz, nu pentru o partidă bună. Pleoapele îi erau atât de grele. Ar fi trebuit să le deschidă.

Unde naiba era telecomanda care îi controla corpul? Chiar și umbrele lui se îndepărtaseră, erau prea departe pentru a fi invocate.

Parfumul crescu în intensitate. Îi era cunoscut. Îl cunoștea la fel de bine ca pe... Ruhn sări în sus, deschizându-și larg ochii și o descoperi pe sora lui lângă piciorul patului.

Buzele lui Bryce se mișcau, iar ochii ei de culoarea whisky-ului erau plini de amuzament, dar nu putea să audă nici un cuvânt din ceea ce zicea, nici unul...

Ah. Da. Căștile. Muzica asurzitoare.

Clipind furios, strângând din dinți, luptându-se împotriva drogului care încerca să îl tragă în jos, jos, jos, Ruhn își scoase căștile și apăsă butonul de pauză de la telefon.

– Ce?

Bryce se rezemă de dulapul lui din lemn scorojit. Măcar era îmbrăcată și ea odată în haine normale. Chiar dacă blugii erau mulați, iar puloverul crem lăsa cam totul la vedere.

– Am zis că îți vei crăpa timpanul dacă asculți muzică atât de tare.

Ruhn își simțea capul învârtindu-i-se. Făcu ochii mici, clipind în fața haloului de lumină stelară din jurul capului lui Bryce, de la picioarele ei. Clipi încă o dată, încercând să

vadă prin aura care îi înceţoşa vederea şi haloul dispăru. Clipi iar şi reapăru.

Bryce pufăi.

- Nu ai halucinaţii. Sunt aici.

Îşi simţea gura la sute de kilometri depărtare, însă reuşi să o întrebe:

- Cine te-a lăsat să intri?

Declan şi Flynn erau jos, alături de câţiva dintre cei mai buni războinici Fee. Pe unii dintre ei nu îi voia deloc în preajma surorii lui.

Bryce îi ignoră întrebarea, încruntându-se spre colţul camerei. Spre grămada de rufe nespălate şi spre Sabia Stelară pe care o aruncase în vârf. Şi sabia sclipea de lumină stelară. Ar fi putut să jure că nenorocita cânta. Ruhn îşi scutură capul, de parcă asta i-ar fi îmbunătăţit auzul, în timp ce Bryce zise:

- Trebuie să vorbesc cu tine.

Ultima oară când Bryce intrase în acea cameră fusese la şaisprezece ani, iar el petrecuse atunci ore întregi înainte să cureţe odaia şi să o aranjeze, dimpreună cu întreaga casă. Fiecare bong şi sticlă de lichior, fiecare pereche de lenjerie feminină pe care nu o mai returnase purtătoarei, fiecare urmă şi miros de la sex şi droguri, de la toate lucrurile stupide pe care le făceau acolo, fuseseră ascunse.

Iar ea stătuse chiar în acel loc în timpul acelei ultime vizite. Stătuse acolo în timp ce ţipau unul la altul.

Atunci şi acum se învălmăşiră, forma lui Bryce micşorându-se şi crescând, faţa ei de adult topindu-se în delicateţe adolescentină, lumina din ochii ei de chihlimbar încălzindu-se şi răcindu-se, privirea lui acoperindu-se de lumină stelară, lumină stelară, lumină stelară.

- La dracu'! bombăni Bryce şi se îndreptă spre uşă. Eşti jalnic.

Ruhn reuşi să îngaime:

- Unde te duci?

- Să îţi aduc apă.

Bryce dădu uşa de perete.

- Nu pot să vorbesc cu tine în starea asta.

Îi trecu prin minte că trebuie să fi fost vorba despre ceva important dacă Bryce nu doar că venise, dar era și dornică să îl facă să se concentreze. Și că era posibil să aibă totuși halucinații. Dar nu avea de gând să o lase să se aventureze în acea casă păcătoasă singură.

Sprijinit pe picioarele care îi păreau lungi de zece kilometri, cu labele grele, de cincizeci de kilograme, se bălăbăni după ea. Holul slab luminat ascundea cea mai mare parte a diferitelor pete de pe pereții albi - toate datorate mulțimii de petreceri pe care el și prietenii lui le organizaseră în cei cincizeci de ani de când erau colegi. Bine, aveau casa asta de douăzeci de ani și se mutaseră în ea doar pentru că cea de dinainte începuse literalmente să cadă pe ei. Dacă se gândea bine, nici aceasta nu avea să mai dureze mai mult de doi ani.

Bryce era la jumătatea scării curbate, cu primele-lumini de la candelabrul de cristal reflectându-i-se în părul roșu, formând acel halo sclipitor. Cum de nu observase până atunci candelabrul care atârna într-o parte? Trebuie să fi rămas așa de când Declan sărise de pe scară și se agățase de el, legănându-se în timp ce trăgea câte o dușcă din sticla lui de whisky. Căzuse aproape imediat, pentru că era prea beat ca să se țină bine.

Dacă Regele Toamnei ar fi știut ce prostii fac ei în acea casă, nu i-ar mai fi lăsat în nici un caz, nici el, nici vreun alt Cap al Orașului, să conducă diviziunea Feelor din Aux. Micah nu i-ar mai fi propus niciodată să îi ia locul tatălui său în consiliu.

Însă bețiile aveau loc doar în nopțile în care erau liberi. Niciodată atunci când erau de serviciu.

Bryce atinse podeaua uzată din stejar de la parter și trecu pe lângă masa cu butoiul de bere, care ocupa cea mai mare parte a foaierului. Câteva pahare erau împrăștiate pe suprafața pătată, pictată de Flynn cu ceea ce hotărâseră cu toții că era artă la cel mai înalt nivel: capul enorm al unui bărbat Fee care devora cu totul un înger, din care mai rămăseseră doar aripile fragile, care atârnau printre dinții încleștați ai Feei. Desenul păru să se miște atunci când Ruhn ajunse în capul scărilor. Ar fi putut să jure că îi făcuse cu ochiul.

Corect, apă. Avea nevoie de apă.

Bryce se strecură prin sufragerie, unde muzica bubuia atât de tare încât lui Ruhn îi clănțăniră dinții în cap. Intră la timp să o vadă pe Bryce pășind legănat pe lângă masa de biliard din dosul camerei lungi, cavernoase. Câțiva luptători din Aux erau adunați în jurul ei, cu femei alături, prinși de joc.

Prezida Tristan Flynn, fiul lordului Hawthorne, așezat pe un fotoliu, cu o driadă frumușică în poală. Ochii lui aveau același luciu precum cei ai lui Ruhn. Flynn îi oferi lui Bryce un zâmbet strâmb când se apropie. De obicei era suficient pentru ca femeile să i se cațăre în poală, așa cum făcuse și nimfa copacilor – sau, în cazul inamicilor, să se încrunte, pentru ca aceștia să fugă ca din pușcă.

Absolut mortali. Ar fi putut să fie mottoul familiei Flynn.

Bryce nu se opri, neimpresionată de frumusețea lui clasică de Fee și de mușchii considerabili, însă îi aruncă peste umăr:

– Ce dracu' i-ai dat?

Flynn se aplecă, eliberându-și părul castaniu dintre degetele lungi ale driadei.

– De unde știi că eu i-am dat?

Bryce se îndreptă spre bucătăria din spatele camerei, accesibilă după ce treceai pe sub o arcadă.

– Pentru că și tu arăți drogat ca dracu'.

Declan strigă la ea de pe canapeaua din celălalt capăt al sufrageriei. Avea un laptop pe genunchi și un bărbat draki *foarte interesat*, pe jumătate întins peste el, care își trecea degetele cu gheare prin părul lui roșcat închis.

– Hei, Bryce! Cărui fapt îi datorăm onoarea?

Bryce îl arătă cu degetul pe Ruhn.

– Îl verific pe Ales. Cum merge rahatul ăla al tău șmecher de tehnologie, Dec?

De obicei, Declan Emmet nu aprecia atunci când cineva îi lua în derâdere cariera prosperă pe care și-o construise pe baza spargerii site-urilor web ale Republicii, cărora le cerea apoi sume uriașe de bani pentru a le dezvălui punctele slabe, însă acum rânji:

– Întorc banii cu lopata în continuare.

– Mișto.

Bryce își continuă drumul spre bucătărie, dispărând din vedere. Câțiva dintre luptătorii din Aux se holbau acum spre bucătărie, cu vădit interes în ochi. Flynn mormăi ușor:

– Nu aveți voie să vă atingeți de ea, măgarilor.

Fusese suficient. Nu fusese nevoie de nici un fir din magia de pământ a lui Flynn, rară printre Feele din Valbara, predispuse magiei de foc. Ceilalți își întoarseră imediat atenția spre jocul de biliard. Ruhn îi aruncă prietenului său o privire recunoscătoare și o urmă pe Bryce...

Dar ea era deja în ușă, cu o sticlă de apă în mână.

– Frigiderul tău e mai rău decât al meu.

Îi întinse sticla și apoi o luă înapoi spre sufragerie. Ruhn bău în timp ce sistemul stereo din spate bubui primele note ale unui cântec, cu chitare plângărețe. Bryce își lăsă capul într-o parte ascultând, cântărind.

Impuls de Fee – să fii atras de muzică și să o îndrăgești. Poate că era singurul aspect al moștenirii ei genetice care nu o deranja. Ruhn își aminti cum îi arătase mișcările ei de dans pe când era adolescentă. Întotdeauna arăta atât de fericită când dansa. Nu avusese niciodată ocazia să o întrebe de ce renunțase.

Ruhn oftă, forțându-se să se *concentreze*, și îi zise lui Bryce:

– Ce e cu tine aici?

Bryce se opri.

– Ți-am spus: trebuie să vorbesc cu tine.

Ruhn păstră o mină impenetrabilă. Nu își amintea ultima oară când se deranjase să îl caute.

– De ce ar avea nevoie vara ta de scuze ca să vină să discute cu noi? întrebă Flynn.

Apoi șopti ceva în urechea delicată a driadei, ceva care o făcu să se îndrepte spre cei trei prieteni ai ei de la masa de biliard, legănându-și șoldurile, ca să îi amintească parcă ce avea să piardă dacă aștepta prea mult.

– Știe că suntem cei mai fermecători bărbați din oraș!

Nici unul dintre prietenii lui nu bănuise vreodată adevărul - sau cel puțin nu dăduse glas vreunei suspiciuni. Bryce își dădu părul peste umăr în timp ce Flynn se ridica din fotoliu.

- Am lucruri mai bune de făcut decât să...

- Să îți petreci timpul cu niște fraieri Fee!

Flynn încheie în locul ei, îndreptându-se spre barul încastrat într-unul dintre pereți.

- Da, da. Ai spus asta de o sută de ori. Dar ce să vezi: iată-te aici, petrecându-ți timpul cu noi, în umila noastră locuință.

În ciuda faptului că arăta complet lipsit de griji, într-o zi Flynn avea să moștenească titlul tatălui său: lord Hawthorne. Ceea ce însemna că, în ultimele decade, Flynn făcuse tot ceea ce îi stătuse în putință pentru a uita acest mic amănunt - și secolele de responsabilități pe care le presupunea. Își turnă un pahar, apoi turnă încă unul, pe care i-l întinse lui Bryce.

- Dă-l pe gât, scumpo! Ruhn își dădu ochii peste cap. Dar... era aproape miezul nopții și ea era în casa lor, pe una dintre cele mai rău famate străzi din Piața Veche, când pe afară bântuia un criminal.

- Ai primit ordin *să te ferești* de necazuri... șuieră Ruhn.

Bryce își flutură o mână, fără să se atingă de whisky-ul din cealaltă.

- Escorta mea imperială este afară. Sperie pe toată lumea, nu-ți face griji!

Amândoi prietenii încremeniră. Bărbatul draki consideră că era un semn că trebuie să se retragă și se îndreptă spre jocul de biliard din spatele lor, în timp ce Declan se răsuci ca să o privească pe Bryce. Ruhn întrebă doar:

- Cine?

Bryce zâmbi ușor, jucându-se cu whisky-ul din pahar.

- Este oare casa asta cu adevărat potrivită pentru Ales?

Flynn avea un început de zâmbet pe buze, dar Ruhn îi aruncă o privire care îl provoca să se apuce tocmai acum să aducă vorba de rahatul cu Născutul din Stele ca să vadă ce avea să pățească. În afara vilei și a curții tatălui său, titulatura

nu îi adusese lui Ruhn decât o viață întreagă de tachinări din partea prietenilor.

– Să auzim, Bryce, spuse Ruhn. Erau șanse ca ea să fi venit până acolo doar ca să îl scoată din sărite.

Nu îi răspunse însă imediat. Nu, Bryce desenă întâi un cerc pe un pui de pernă, complet neimpresionată de cei trei luptători Fee care îi urmăreau fiecare mișcare. Tristan și Declan fuseseră prietenii lui de când se știa și îi păziseră spatele întotdeauna, fără ezitare. Nu mai trebuia menționat că erau niște luptători bine antrenați și foarte eficienți, deși își salvaseră unul altuia pielea de atâtea ori că Ruhn nici nu mai ținea șirul. Faptul că trecuseră prin Calvaruri împreună nu făcuse decât să le cimenteze legătura.

Calvarul era diferit în funcție de fiecare persoană: pentru unii putea fi ceva simplu, cum ar fi învingerea unei boli sau depășirea unui conflict personal. Pentru alții însemna uciderea unui dragon sau a unui demon. Cu cât era mai măreață Feea, cu atât era mai dificil Calvarul.

Ruhn învățase să își stăpânească umbrele de la verii lui urâcioși din Avallen, având-și cei doi prieteni alături. Atunci trecuseră împreună prin Calvarurile lor, fiind cât pe ce să moară. Punctul culminant fusese atunci când Ruhn intrase în Peștera Prinților, o peșteră învăluită în ceață, și ieșise cu Sabia Stelară, salvându-i și pe ceilalți.

Iar atunci când făcuse Saltul, câteva săptămâni mai târziu, Flynn, care abia făcuse și el Saltul, fusese Ancora lui.

Declan întrebă, cu vocea lui profundă, care tună pe deasupra muzicii și a vorbăriei:

– Ce se întâmplă?

Pentru o clipă, tupeul lui Bryce se mai domoli. Le aruncă o privire: hainele de civili, locul în care știa că își ascund pistoalele, chiar și atunci când se aflau în propria casă, ghetele negre și cuțitele ascunse acolo. Ochii lui Bryce îi întâlniră pe ai lui Ruhn.

– Știu ce înseamnă privirea aia! mormăi Flynn. Înseamnă că nu vrei să auzim și noi.

Bryce nu își luă privirea de la Ruhn și zise:

- Mda.

Declan își închise laptopul.

- Chiar ai de gând să faci pe misterioasa?

Bryce se uită când la Declan, când la Flynn. Cei doi fuseseră de nedespărțit de la naștere.

- Voi aveți cele mai mari guri din tot orașul.

Flynn îi făcu cu ochiul.

- Credeam că îți place gura mea.

- Visează tu în continuare, micule lord! rânji Bryce.

Declan chicoti, alegându-se cu un cot din partea lui Flynn și cu paharul de whisky din partea lui Bryce.

Ruhn mai luă o gură de apă, încercând să își limpezească mințile.

- Destul! se răsti.

Mirtul ăla amenința să se întoarcă împotriva lui în timp ce o trăgea pe Bryce înapoi spre dormitorul lui. Intrară și se așeză pe pat.

- Ei bine?

Bryce se rezemă de ușa plină de găuri de la toate cuțitele care se aruncaseră în ea.

- Vreau să-mi spui dacă ai auzit ceva despre Regina Viperă.

Asta nu mirosea a bine.

- De ce?

- Pentru că trebuie să vorbesc cu ea.

- La naiba, ai înnebunit?!

Din nou, zâmbetul acela enervant al ei.

- Maximus Tertian a fost ucis pe teritoriul ei. Aux are ceva informații despre ceea ce făcea în acea seară?

- Șefa ta te-a trimis?

Părea clar ideea Jesibei Roga.

- Poate. Știi ceva?

Își lăsă capul într-o parte din nou, părul acela mătăsos - același ca al tatălui ei - revărsându-i-se pe umăr.

- Da. Asasinarea lui Tertian a fost... în același stil ca uciderea Danikăi și a haitei.

Lui Bryce îi dispăru orice urmă de zâmbet de pe chip.

- Nu Philip Briggs este autorul. Vreau să știu ce făcea Regina Viperă în acea noapte. Dacă Aux are vreo informație despre activitățile ei.

Ruhn își scutură capul.

- De ce ești implicată în chestia asta?

- Pentru că mi s-a cerut să investighez.

- Nu te juca cu cazul ăsta. Spune-i șefei tale să stea deoparte. Asta este problema Guvernatorului.

- Și Guvernatorul mi-a comandat mie să caut criminalul. Crede că eu sunt veriga de legătură dintre asasinate.

Grozav. Absolut fantastic. Isaiah Tiberian uitase să îi menționeze acest mic amănunt.

- Ai vorbit cu Guvernatorul.

- Răspunde-mi la întrebare. Știe Aux ceva despre locul în care se afla Regina Viperă în noaptea asasinatului lui Tertian?

Ruhn răsuflă.

- Nu. Am auzit că și-a retras oamenii de pe străzi. A speriat-o ceva. Însă asta e tot ce știu. Stai dracului departe de toate astea. Am să-l sun pe Guvernator ca să-i spun că nu mai ești detectivul lui personal.

Chipul lui Bryce luă acea alură de gheață precum a tatălui lor. Avea genul acela de privire care îi spunea că în spatele acelui exterior rece se dezlănțuia o furtună sălbatică. Iar adevărata putere a tatălui și a fiicei deopotrivă nu stătea în forța pură, ci în controlul pe care îl aveau asupra lor înșiși, asupra acelor impulsuri.

Lumea o vedea pe sora lui din exterior ca fiind necugetată, sălbatică - însă el știa că Bryce fusese stăpână peste soarta ei încă dinainte să o cunoască. Ea era dintre acei oameni care, odată ce își fixau un țel, nu lăsau nimic să le stea în cale. Dacă voia să stea și să piardă timpul, asta făcea. Dacă voia să petreacă trei zile la rând, făcea asta. Dacă voia să îl prindă pe ucigașul Danikăi...

– Voi găsi persoana din spatele acestor asasinate! zise ea, cu o furie stăpânită. Dacă încerci cumva să te bagi, mă voi asigura că viața ta va fi un adevărat coșmar.

– Demonul pe care criminalul îl folosește este *letal*.

Văzuse fotografiile de la locul crimei. Gândul că Bryce scăpase la mustață, datorită faptului că era beată, îl dădea încă peste cap. Ruhn continuă, înainte ca ea să apuce să răspundă ceva.

– Regele Toamnei ți-a *spus* să stai departe de necazuri până la Summit. La dracu', ceea ce faci tu este exact opusul, Bryce!

– Ei bine, de acum este parte din jobul meu. Jesiba și-a dat acordul. Nu pot să refuz, nu-i așa?

Nu. *Nimeni* nu o putea refuza pe acea farmazoană.

Ruhn își îndesă mâinile în buzunarele de la spate ale pantalonilor.

– Jesiba ți-a zis vreodată ceva despre Cornul Lunei?

Bryce își ridică sprâncenele când îl auzi schimbând subiectul, însă având în vedere domeniul de expertiză al Jesibei Roga, ea era într-adevăr persoana care trebuia întrebată.

– Mi-a cerut să îl caut cu doi ani în urmă, îi răspunse Bryce obosită. Dar am ajuns într-un punct mort. De ce?

– Nu contează.

Ruhn își coborî privirea asupra amuletei mici din aur de la gâtul surorii sale. Măcar Jesiba îi oferise fărâma aceea de protecție. Era scumpă însă. Și puternică. Amuletele archesiene nu erau ieftine, mai ales pentru că existau doar câteva în întreaga lume. Ruhn dădu din cap spre ea.

– Să nu ți-o scoți.

Bryce își dădu ochii peste cap.

– Toată lumea din orașul ăsta mă crede proastă?

– Vorbesc serios. Pe lângă tot ce faci pentru job, dacă te mai apuci și să cauți pe cineva destul de puternic încât să poată invoca un demon ca acela, să nu îți scoți amuleta!

Cel puțin putea să îi amintească să fie deșteaptă.

Bryce deschise ușa.

– Dacă auzi ceva despre Regina Viperă, sună-mă.

Ruhn se încordă. Îi bubuia inima în piept.

- *Nu* o provoca.

- Pa, Ruhn!

Era suficient de disperat încât să spună:

- Voi merge cu tine la...

- *Pa.*

Și apoi Bryce coborî pe scări, făcându-le cu mâna lui Declan și lui Flynn, în felul acela al ei iritant. După care dispăru afară pe ușă, ca o divă.

Prietenii lui își întoarseră privirile întrebătoare spre etaj, acolo unde rămăsese Ruhn. Declan își avea încă paharul de whisky ridicat spre buze. Ruhn numără până la zece, ca să nu rupă în bucăți cel mai apropiat obiect pe care putea pune mâna, apoi sări peste balustradă, aterizând cu atâta forță încât pardoseala veche de stejar se cutremură.

Îi simți, mai degrabă decât să îi vadă, pe prietenii lui venind din spate, cu mâinile gata să scoată armele, eliberate de băuturi, pentru că citiseră furia de pe chipul lui. Ruhn se repezi afară pe ușă, în noapte. La timp ca să o vadă pe Bryce traversând legănat strada. Spre... nenorocitul de Hunt Athalar.

- Ce dracu'! murmură Declan, oprindu-se lângă Ruhn, pe verandă.

Umbra Mortis părea enervat, cu mâinile încrucișate pe piept, cu aripile fluturând ușor, însă Bryce trecu pe lângă el fără să îi arunce măcar o privire. Ceea ce îl făcu pe Athalar să se întoarcă încet, cu brațele atârnându-i pe lângă corp, de parcă așa ceva nu i se mai întâmplase niciodată, în întreaga lui existență mizerabilă.

Și asta era suficient cât să îi trezească lui Ruhn pofta de sânge.

O luă spre stradă, cu mâna întinsă la mașina care frână brutal. Mâna îi lovi capota, cu degetele încârligate. Metalul se îndoise sub ele.

Înțelept, șoferul nu țipă.

Ruhn o luă printre două sedane parcate, cu Declan și Flynn pe urmele lui, chiar când Hunt se întorcea ca să vadă ce era cu toată agitația.

Într-o secundă își dădu seama despre ce era vorba și îi apăru un început de zâmbet pe buze.

- Prințe!

- Ce dracu' cauți aici?

Hunt arătă cu capul spre Bryce, care dispărea deja în capătul străzii.

- Însărcinat cu protecția.

- Hel, nu ai s-o supraveghezi tu!

Încă un detaliu pe care Isaiah Tiberian uitase să îl menționeze.

Îngerul ridică din umeri.

- Nu eu decid.

Haloul de pe fruntea lui păru să se întunece în timp ce îi măsura pe Declan și Flynn. Zâmbi, în ochii lui de onix scânteind provocarea nerostită.

Flynn, care își aduna puterile, cutremura pământul de sub pavaj. Asta nu făcu decât să crească zâmbetul de pe fața lui Hunt.

- Spune-i Guvernatorului să pună pe altcineva să se ocupe de caz, zise Ruhn.

Zâmbetul lui Hunt se ascuți.

- Nu e o opțiune. Este de expertiza mea.

Ruhn se zbârli în fața acestei aroganțe. Sigur, Athalar era unul dintre cei mai buni vânători de demoni, dar, la naiba, l-ar fi acceptat mai degrabă pe Tiberian în cazul ăsta. În locul lui Umbra Mortis.

Cu un an în urmă, Comandantul Legiunii 33 nu fusese prost ca să se bage între ei, atunci când Ruhn se aruncase asupra lui Athalar, pentru că se săturase de comentariile lui batjocoritoare, la petrecerea extravagantă pe care Micah o organiza în fiecare lună martie, cu ocazia Echinocțiului de Primăvară. Îi rupsese câteva coaste lui Athalar, însă nenorocitul reușise să îi dea un pumn care îi spărsese nasul, făcându-l să acopere cu sânge podelele sălii de bal din

Comitium. Nici unul dintre ei nu fusese suficient de nebun încât să își folosească puterile în mijlocul unei camere aglomerate, însă pumnii fuseseră îndeajuns.

Ruhn calculă în cât de mare necaz s-ar băga dacă i-ar da din nou un pumn asistentului personal al Guvernatorului. Poate că suficient de mare încât să o facă pe Hypaxia Enador să refuze să se căsătorească cu el.

Ruhn întrebă autoritar:

- Ai aflat ce fel de demon a fost?

- Ceva care mănâncă prințișori la micul dejun!

Ruhn își arătă colții.

- Să mi-o sugi, Athalar.

Din degetele îngerului scăpărară fulgere.

- Trebuie să fie ușor să dai din gură când ești finanțat de tăticul tău.

Hunt arătă cu mâna spre casa albă.

- El ți-a cumpărat-o și pe aia?

Umbrele lui Ruhn se ridicară ca să se opună fulgerelor care scânteiau din pumnii lui Athalar, făcând mașinile din spatele lui să tremure. Ruhn învățase de la verii lui din Avallen cum să solidifice umbrele - cum să le poată mânui ca pe niște bice și scuturi, ori pentru a-și chinui adversarul. Fizic și mental.

Însă să amesteci magia și drogurile nu era niciodată o idee bună. Atunci, pumni să fie. Nu era nevoie decât de unul singur, fix în fața lui Athalar...

- Acum nu e nici momentul potrivit, nici locul potrivit, mormăi Declan.

Nu, nu era. Până și Athalar păru să își aducă aminte de oamenii cu gurile căscate la ei, de telefoanele lor ridicate, care înregistrau totul. Și de roșcata care se apropia de capătul străzii. Hunt rânji.

- Pa, măgarilor! O luă pe urmele lui Bryce, fulgere târându-se pe pavaj în urma lui.

Ruhn strigă după înger:

- La dracu'! Să nu o lași să meargă la Regina Viperă.

Athalar îi aruncă o privire peste umăr, strângându-și aripile cenușii pe lângă trup. Privirea lui îi spunea că nu știuse de planurile lui Bryce. Îl trecu un fior de satisfacție. Însă Athalar își văzu mai departe de drum, în timp ce oamenii se lipeau de clădiri ca să îi facă loc. Luptătorul rămăsese concentrat asupra gâtului dezvelit al lui Bryce.

Flynn își scutură capul ca un cățel ud.

- Sincer, nu pot să-mi dau seama dacă am halucinații sau nu.

- Eu unul aș vrea să am! mormăi Ruhn.

Ar fi trebuit să fumeze un munte de mirt ca să își potolească din nou iadul dinlăuntru. Dar dacă Hunt Athalar o supraveghea pe Bryce... Auzise destule zvonuri despre ce era în stare să îi facă Hunt unui oponent. Că, pe lângă un mare nenorocit, era și necruțător, determinat și cu adevărat brutal când venea vorba de eliminarea amenințărilor.

Hunt era obligat să asculte de ordinul de a o proteja pe Bryce. Indiferent de orice altceva.

Ruhn îi studie în timp ce se îndepărtau. Bryce grăbea pasul, Hunt o ajungea din urmă. Dacă încetinea, făcea și el același lucru. Ea îl împingea la dreapta, și mai la dreapta... jos de pe trotuar și fix în mijlocul traficului; el evita la mustață vreo mașină care venea în viteză și apoi revenea pe trotuar.

Ruhn era pe jumătate tentat să se țină după ei, doar ca să urmărească bătălia egourilor.

- Am nevoie de o băutură! bombăni Declan.

Flynn aprobă și o luară amândoi înapoi spre casă, lăsându-l pe Ruhn singur în mijlocul străzii.

Era oare posibil să fie doar o coincidență că asasinatele reîncepuseră exact atunci când tatăl lui dăduse ordin să se găsească un obiect care dispăruse cu o săptămână înainte de moartea Danikăi?

I se părea... straniu. De parcă Urd ar fi șoptit ceva, înghiontindu-i.

Ruhn plănuia să afle de ce. Și avea de gând să înceapă prin a găsi Cornul.

Capitolul 17

Bryce tocmai ce reușise să îl împingă pe Hunt în trafic, când acesta o întrebă:

– Îmi explici de ce a trebuit să mă țin după tine ca un cățeluș toată noaptea?

Bryce își îndesă mâna în buzunarul de la pantaloni și scoase o bucată de hârtie. Apoi i-o înmână lui Hunt, fără nici un cuvânt.

Hunt se încruntă.

– Ce e asta?

– Lista mea de suspecți.

Îl lăsă să arunce o privire peste nume, apoi i-o luă de sub nas.

– Când ai făcut-o?

– Noaptea trecută, îi răspunse Bryce, dulce. Pe canapea.

Îi tremură falca.

– Și când aveai de gând să îmi spui?

– După o zi pe care ți-ai petrecut-o presupunând că sunt o femeie proastă și fadă, care e mai preocupată de unghii decât de rezolvarea acestui caz.

– *Chiar* ți-ai făcut unghiile.

Bryce își flutură unghiile frumoase prin fața lui. Hunt părea pe jumătate gata să o muște.

– Și mai știi și ce *altceva* am făcut eu noaptea trecută?

Tăcerea lui o încânta.

– L-am cercetat puțin pe Maximus Tertian. Pentru că, în ciuda a ceea ce a zis Guvernatorul, este imposibil ca Danika să-l fi cunoscut. Și știi ce? Am dreptate. Și bănuiești cum știu că am dreptate?

– La dracu'! Apără-mă, Cthona! bombăni Hunt.

– Pentru că i-am căutat profilul pe Scânteia.

– Site-ul pentru întâlniri?

– Site-ul pentru întâlniri. Se pare că până și vampyrii dubioși caută iubirea, până la urmă. Profilul lui arăta că este într-o relație. Ceea ce se pare că nu l-a oprit să se dea la mine, dar nu despre asta este vorba. Am mai făcut niște săpături. Și i-am găsit iubita.

– Ei, la naiba!

– Nu aveți oameni în Legiunea 33 care ar trebui să se ocupe de asta?

Pentru că îngerul refuză să răspundă, Bryce zâmbi.

– Ghici unde lucrează iubita lui Tertian.

Lui Hunt i se aprinseră ochii. Îi răspunse printre dinți:

– La salonul de frumusețe de pe strada Samson.

– Și ghici cine mi-a făcut unghiile și mi-a povestit despre teribila pierdere a iubitului ei putred de bogat?

Hunt își trecu mâinile prin păr, cu o moacă atât de uluită încât Bryce chicoti.

– Potolește-te cu întrebările și spune-mi dracului o dată, Quinlan! se răsti el.

Bryce își examină noile ei unghii superbe.

– Iubita lui Tertian nu avea idee cine ar fi vrut să îl omoare. A zis că cei din Legiunea 33 i-au pus câteva întrebări, dar că asta fusese tot. Așa că i-am spus că și eu am pierdut pe cineva.

Bryce depunea un efort pentru a nu-și lăsa vocea să tremure atunci când își amintea de apartamentul însângerat.

– M-a întrebat pe cine, i-am spus și ea a părut șocată când am întrebat-o dacă Tertian a fost prieten cu Danika. Mi-a spus că nu se cunoșteau. Zicea că ar fi știut dacă ar fi fost

cunoscuți, pentru că Danika era destul de faimoasă încât Maximus să se laude cu asta. Cel mai aproape de Danika s-a aflat în mod indirect - prin intermediul Reginei Viperă. Ale cărei unghii iubita lui Tertian le face în fiecare duminică.

- Danika o cunoștea pe Regina Viperă?

Bryce ridică lista.

- Munca Danikăi în Aux o făcea să fie prietenă ori dușman cu o mulțime de oameni. Regina Viperă era unul dintre ei.

Hunt păli.

- Chiar crezi că Regina Viperă a ucis-o pe Danika?

- Tertian a fost găsit mort chiar la granița ei. Ruhn a zis că și-a retras oamenii noaptea trecută. Și nimeni nu știe ce puteri are. Ar fi putut să invoce un demon.

- Asta este o acuzație al dracului de gravă.

- Tocmai de aceea trebuie să cercetăm. Este singurul indiciu pe care îl avem.

Hunt își scutură fruntea.

- Bine. Pot să accept posibilitatea. Dar trebuie să ajungem la ea pe căile potrivite. Ar putea dura zile întregi sau chiar săptămâni până când ar accepta să se întâlnească cu noi. Poate mai mult, dacă își dă seama că o suspectăm.

Cu o persoană așa cum era Regina Viperă, până și legile erau flexibile.

Bryce pufăi.

- Nu mai fi atât de înglodat în reguli!

- Regulile sunt făcute pentru a ne ține în viață. Fie le urmăm, fie nu mergem după ea.

Bryce își flutură mâna.

- Fie.

- Și cum rămâne cu Ruhn? Tocmai ce ți-ai târât vărul în treburile noastre.

Bryce răspunse înțepat:

- *Vărul meu* nu va rezista tentației de a-i spune tatălui său că cineva din rasa Feelor a fost numit pentru o investigație imperială. Cum reacționează, pe cine contactează, s-ar putea să fie demn de observat.

– Ce... Crezi că Regele Toamnei ar putea fi vinovat?

– Nu. Dar Ruhn a primit ordinul de a-mi spune să stau departe de necazuri în noaptea în care Maximus a fost asasinat. Poate că nenorocitul acela bătrân știa și el ceva. Ți-aș sugera să le spui oamenilor tăi să îl urmărească. Să vadă ce face și unde merge.

– Zeilor! oftă Hunt, trecând pe lângă niște cetățeni cu gurile căscate. Vrei să pun un spion pe urmele Regelui Toamnei, de parcă asta nu ar însemna violarea a aproximativ zece legi diferite?

– Micah a zis să facem orice e nevoie.

– Regele Toamnei are dreptul să ucidă pe oricine este descoperit urmărindu-l.

– Atunci ai face bine să le spui spionilor tăi să rămână ascunși.

Hunt își întinse aripile.

– Nu te mai juca altă dată. Dacă știi ceva, spune-mi.

– Aveam de gând să îți spun totul după ce am terminat treaba la salon, de dimineață. Bryce își puse mâinile-n șolduri. Dar apoi mi-ai făcut o scenă.

– În fine, Quinlan. Să nu se mai repete. *Îmi spui* înainte să faci vreo mișcare.

– Am început să mă cam plictisesc de ordinele și restricțiile tale.

– În fine! repetă el.

Bryce își dădu ochii peste cap. Ajunseseră la clădirea ei. Nici unul dintre ei nu se deranjă să spună la revedere, înainte ca Hunt să se avânte spre cer, țintind acoperișul de vizavi, cu telefonul deja la ureche.

Bryce luă liftul până la etajul ei, meditând în tăcere la ceea ce se întâmplase. Fusese sinceră când îi spusese lui Hunt că nu credea că tatăl ei se afla în spatele morții Danikăi și a celor din haită. Nu se îndoia însă că ucisese alte persoane. Și că ar fi fost în stare de orice ca să-și păstreze coroana.

Regele Toamnei era un titlu de curtoazie pe care tatăl ei îl avea pe lângă acela de Cap al Orașului – așa cum era cazul

pentru toți cei șapte Regi Fee. Nu avea în fapt nici un regat. Chiar și Avallen, insula verde condusă de Regele Cerb, era supusă Republicii.

Feele coexistaseră cu Republica încă de la întemeierea acesteia, dăduseră socoteală de la început legilor ei, însă li se permisese să se guverneze singuri și să își păstreze titlurile antice pentru regi, prinți și restul nobilimii. Titluri care erau încă respectate de toți – și temute. Nu erau la fel de temuți ca îngerii, cu puterile lor cerești distructive, însă dacă voiau puteau provoca necazuri. Îți puteau lua aerul din plămâni, te puteau îngheța sau te puteau face să arzi din interior. Solas știa că Ruhn și cei doi prieteni ai lui puteau dezlănțui un adevărat Hel dacă erau provocați.

Dar ea nu avea de gând să dezlănțuie nimic în acea noapte. Își dorea să se strecoare ușor prin echivalentul Gheenei din Midgard.

Tocmai de aceea așteptă treizeci de minute înainte de a-și prinde un cuțit de ghetele negre din piele. Apoi puse ceva și mai periculos în buzunarul de la spate al blugilor ei negri, ascuns sub geaca de piele. Lăsă luminile și televizorul aprinse, draperiile parțial trase – suficient cât să îi blocheze lui Hunt vederea, astfel încât să nu o observe atunci când iese pe ușă.

Se strecură pe scara din spate și ieși în aleea mică unde se afla prins cu lanțul scuterul ei. Bryce trase aer în piept, pregătindu-se pentru ce avea să urmeze, și apoi își potrivi casca pe cap.

Traficul nu se mișca. Desfăcu scuterul ivoriu Firebright 3500, legat cu lanțul de un felinar și îl împinse pe aleea pietruită. Așteptă să treacă celelalte scutere, biciclete și motociclete, apoi se avântă în trafic. Lumea părea întunecată prin vizorul căștii ei.

Mama ei se plângea încă în privința scuterului, implorând-o să folosească o mașină până când făcea Saltul, dar Randall insista mereu că Bryce se descurcă. Bineînțeles, nu le povestise niciodată despre diferitele accidente pe care le avusese cu

scuterul, dar... mama ei avea o viață de muritoare. Bryce nu voia să-i mai mănânce și ea din zile.

Bryce goni pe una dintre arterele principale, pierzându-se în ritmul orașului, strecurându-se printre mașini și ocolind pietoni. Lumea era doar o ceață aurie de lumină amestecată cu umbre adânci, cu neoanele orbitoare deasupra și accente strălucitoare de la scânteile de magie stradală. Chiar și podurile micuțe pe care le trecea, întinse peste nenumărații afluenți ai râului Istros, aveau ghirlande de lumini sclipitoare, care pâlpâiau pe valurile apei întunecate de dedesubt.

Sus, deasupra Străzii Principale, cerul nopții era acoperit de un luciu argintiu, care tivea norii în care malakimii cinau și petreceau. Strălucirea pală era secționată doar de flacăra roșie de la semnul Industriilor Redner, din vârful unui zgârie-nor din inima districtului.

Puțini oameni treceau pe străzile din DCA la acea oră și Bryce se asigură că îl străbate pe cât de repede posibil. Își dădu seama că a intrat în Piața de Carne, nu după vreo stradă sau semn, ci după intensitatea întunericului.

Pe cerul de deasupra clădirilor joase de cărămidă înghesuite una într-alta nu se vedea nici o lumină. Întunericul era aici permanent, pe alei și pe sub mașini, cele mai multe felinare fiind sparte.

Bryce opri pe o stradă îngustă, unde din câteva mașini boțite pentru livrări se descărcau cutii cu fructe verzi, țepoase și lăzi pline cu niște creaturi asemănătoare crustaceelor, care păreau conștiente de faptul că se aflau în captivitate și că urmează să piară în cazanele cu apă clocotită dintr-un cort cu mâncare.

Bryce încercă să le evite ochii negri și bulbucați, care o priveau rugători prin barele de lemn, în timp ce își parca scuterul lângă un depozit oarecare. Își scoase casca și așteptă.

Vânzătorii și cumpărătorii deopotrivă o ocheau, încercând să își dea seama dacă vindea ceva sau era de vânzare. În crescătoriile de dedesubt, săpate adânc în pântecele Midgardului, se aflau trei niveluri doar pentru carne. În cea mai mare parte erau oameni, cât de cât în viață, deși ea auzise de unele locuri

specializate și pentru alte gusturi. Orice fetiș putea fi cumpărat; nu exista nimic tabu. Corciturile erau prețuite: se puteau vindeca mai repede și mai bine decât oamenii. O investiție înțeleaptă pe termen lung. Erau și câțiva Vaniri, sclavi legați cu atât de multe farmece încât nu aveau nici o speranță de scăpare. Doar cei bogați își permiteau să cumpere câteva ore cu ei.

Bryce verifică ceasul de la scuter. Își puse mâinile-n sân și se rezemă de scaunul din piele.

Și atunci, Umbra Mortis ateriză la pământ, fisurând piatra cubică în jurul lui.

Lui Hunt îi străluciră practic ochii atunci când spuse, în mijlocul celor de pe stradă, care nu știau pe unde să se mai ascundă:

– *Am să te omor.*

Capitolul 18

Hunt năvăli spre Bryce, călcând peste fragmentele de piatră rămase după aterizarea lui. Îi simțise parfumul de liliac și nucșoară în aer, din clipa în care ieșise pe ușa din spate a clădirii ei. Iar când își dăduse seama unde, mai precis, se îndrepta cu acel scuter...

Bryce avu tupeul să își ridice mâneca de la geaca de piele, să se încrunte la încheietura goală a mâinii și să zică:

– Ai întârziat două minute.

Avea să o strângă de gât. Era ceva ce ar fi trebuit făcut cu mult timp în urmă.

Bryce zâmbi provocator, ca și cum i-ar fi zis c-ar vrea să-l vadă încercând numai, și veni alene spre el, lăsând în urmă scuterul și casca.

Incredibil. La dracu'! In-cre-di-bil!

Hunt mârâi:

– N-ai să mai găsești scuterul ăla acolo când ne întoarcem.

Bryce își flutură genele, umflându-și părul tuflit de la cască.

– Bine că ți-ai făcut o așa intrare. Nu va mai îndrăzni nimeni să îl atingă acum. Nu când îl am pe Umbra Mortis drept companion războinic.

Într-adevăr, toți se făceau mici în fața lui, unele persoane ascunzându-se pe după lăzi. Bryce se îndreptă spre una

dintre ușile care dădeau în labirintul cu legături subterane dintre depozitele care alcătuiau cartierele districtului.

Nici măcar Micah nu avea oameni acolo. Piața de Carne avea propriile ei legi și metode prin care să le aplice.

Hunt bombăni:

– Ți-am spus că trebuie urmate anumite protocoale dacă vrem să avem vreo șansă de a intra în legătură cu Regina Viperă...

– N-am venit aici ca să iau legătura cu Regina Viperă.

– Poftim?

Nimeni nu își mai aducea aminte de cât timp Regina Viperă conducea Piața de Carne. Hunt se decisese – toți îngerii deciseseră asta, fie că erau civili sau din Legiune – să stea departe de metamorful reptilian, a cărui formă de șarpe se zvonea că este de-a dreptul înfiorătoare. Înainte ca Bryce să apuce să răspundă, Hunt zise:

– Am început să mă cam satur de rahatul ăsta, Quinlan.

Bryce își arătă colții.

– Iartă-mă dacă egoul tău fragil nu poate să facă față faptului că știu ce dracului fac.

Hunt își deschise gura, apoi o închise la loc. Bine, da, o judecase greșit mai devreme, dar ea nici măcar nu îi dăduse un semn cât de mic că ar fi interesată de investigație. Sau că nu încerca să îi pună bețe în roate.

Bryce își continuă drumul, trecând prin ușile deschise ale depozitului fără să mai scoată un cuvânt.

Atunci când erai membru în Legiunea 33 – sau în oricare altă legiune – era ca și cum ai fi avut o țintă pe spate, așa că Hunt își verifică armele plasate în buzunarele costumului său inteligent construit, în timp ce o urma pe Bryce.

Putoarea trupurilor și a fumului i se prindea uleioasă de față. Hunt își strânse bine aripile pe lângă corp. Frica pe care le-o inspira persoanelor de pe străzi nu avea aceeași intensitate în interiorul pieței înțesate cu tarabe șubrede, cu vânzători și cu mâncăruri. Fumul plutea pretutindeni, iar mirosul înțepător al sângelui și al magiei îi invada nările. Și, deasupra

tuturor, pe peretele din fundul acelui spațiu enorm, se afla un mozaic impunător, ale cărui pietre fuseseră luate dintr-un templu antic din Pangera, restaurate și apoi așezate cu grijă și atenție la detalii pentru a recrea originalul, în ciuda faptului că reprezenta ceva sinistru: moartea cu mantie neagră și glugă pe cap, fața ei scheletică zâmbind în timp ce ținea într-o mână o coasă și în cealaltă o clepsidră. Deasupra capului ei fuseseră săpate următoarele cuvinte, în cea mai veche dintre limbile antice ale Republicii:

Memento mori.

Amintește-ți că vei muri.

Era menită să fie o invitație la distracție, care să te facă să trăiești fiecare moment ca și cum ar fi fost ultimul, pentru că ziua de mâine nu era garantată, nici măcar pentru Vanirii care îmbătrâneau încet. *Amintește-ți că vei muri și bucură-te de fiecare plăcere pe care lumea are să ți-o ofere. Adu-ți aminte că vei muri, și nimic din toate aceste treburi ilegale nu va mai conta oricum. Adu-ți aminte că vei muri, deci cui îi pasă câți oameni vor suferi din cauza acțiunilor tale?*

Bryce trecu legănat pe lângă el, părul ei strălucind ca miezul unui rubin. Razele luminilor se opreau pe geaca ei uzată din piele, scoțând în relief cuvintele pictate pe negru, de o mână feminină, cu litere colorate. Și le traduse din instinct, și acestea fiind în limba antică, de parcă Urd însăși își alesese acel moment ca să îi scoată în cale cele două fraze străvechi.

Prin iubire, totul este posibil.

O frază atât de drăguță părea o glumă într-un loc ca acela. Ochi lucitori o urmăreau pe Quinlan din spatele tarabelor, dar umbrele își fereau imediat privirea când îl vedeau pe el la dreapta ei.

Se abținea cu greu să nu o smulgă din acel loc. Chiar dacă voia ca investigația să fie rezolvată, astfel încât să rămână doar zece minunate crime până la libertate, faptul că veniseră acolo era un risc colosal. La ce îi folosea libertatea dacă avea să sfârșească într-un tomberon din spatele depozitelor?

Poate că asta își dorea. Să îl atragă acolo – să se folosească de însăși Piața de Carne ca să îl ucidă. I se părea puțin probabil, dar își păstră un ochi la ea.

Bryce cunoștea drumul. Îi știa pe câțiva dintre vânzători, după câte se înțelegea din schimburile de priviri și capetele plecate. Hunt îl reținu pe fiecare în parte: un lucrător în metal, specializat în mecanisme miniaturale, foarte complexe; o vânzătoare de fructe exotice; o femeie cu față ca de bufniță care avea o varietate de pergamente și cărți legate în materiale care numai piele de vacă nu erau.

– Lucrătorul în metal mă ajută să identific dacă un artefact este fals.

Bryce îi explică în timp ce ocoleau fumul și aburii de la un cuptor pentru mâncare. Cum băgase de seamă că o studia, Hunt nu avea idee.

– Iar doamna de la fructe are *durian* primăvara și toamna – mâncarea preferată a lui Syrinx. Îmi împute toată casa, dar e nebun după el.

Bryce ocoli cu îndemânare un tomberon aproape plin ochi cu farfurii folosite, oase și șervețele murdare. Apoi o luă pe niște scări abrupte spre mezanin. La fiecare câteva zeci de centimetri în sus se afla câte o ușă.

– Și cărțile?

Hunt nu se putu abține să nu întrebe. Bryce părea să numere ușile, mai degrabă decât să se uite la numere. Apoi își dădu seama că nu existau numere.

– Cărțile rămân o poveste pentru altă dată.

Bryce se opri în fața unei uși de un verde mazăre, cu vopseaua sărită și scobituri adânci. Hunt amuși nă, încercând să își dea seama ce se afla de cealaltă parte. Nimic, din câte își putea da el seama. Se pregăti sufletește, cu mâinile aproape de arme.

Bryce deschise ușa, fără să se deranjeze să ciocăne, dezvăluind lumânări pâlpâinde și... saramură. Sare. Fum și ceva care îți usca ochii.

Bryce se strecură pe holul îngust spre camera de zi spre care ducea. Încruntat, Hunt închise ușa și o urmă, cu aripile

lipite de corp ca să nu le atingă de pereții scorojiți și uleioși. Dacă Quinlan murea, oferta lui Micah pica.

Lumânări albe și ivorii pâlpâiau în timp ce Bryce păși pe covorul verde. Hunt încerca să nu își arate dezgustul. O canapea ruptă și deșelată era lipită de un perete, de un altul - un fotoliu din piele cu jumătate din puf ieșind la vedere, iar peste tot în jurul camerei, pe mese și pe teancuri de cărți și scaune deteriorate se aflau borcane, castroane și pahare pline cu sare.

Sare albă, sare neagră, sare gri - de diferite mărimi: de la pudră la fulgi și până la bucăți mari și zgrunțuroase. Săruri care protejau împotriva puterilor întunecate. Împotriva demonilor. Mulți dintre Vaniri își construiau casele cu lespezi de sare la temelie. Se zicea că întreaga bază a palatului de cristal în care locuiau Asterii era o lespede de sare. Că acesta fusese construit deasupra unui zăcământ natural.

Hel, nu mai văzuse în viața lui atâtea varietăți de sare la un loc. În timp ce Bryce o lua pe holul întunecat din stânga, care dădea spre trei uși, Hunt șuieră:

- Te rog, spune-mi...

- Ține-ți părerile pentru tine și nu mai da ochii peste cap! se răsti Bryce.

Apoi grăi în întuneric:

- Am venit să cumpăr, nu să ridic.

Una dintre uși se deschise și un satir cu pielea palidă și părul negru veni spre ei, cu picioarele lui păroase ascunse de pantaloni. Probabil că pălărioara de paj îi ascundea coarnele mici, răsucite. Tropăitul copitelor îi dădea însă de gol rasa.

Bărbatul abia îi ajungea lui Bryce până la piept, trupul lui mic fiind jumătate din mărimea taurilor pe care Hunt îi văzuse sfâșiind inamicii în bucăți pe câmpul de luptă. Și pe care îi înfruntase el însuși în arena lui Sandriel. Pupilele bărbatului, asemănătoare cu cele ale unei capre, se dilatară.

Teamă - și nu provocată de prezența lui Hunt, își dădu acesta seama tresărind. Bryce își înmuie degetele într-un bol din plumb, plin cu sare roz. Luă puțină în degete și o presără deasupra unei farfurii.

- Am nevoie de obsidian.

Satirul se foi, bătând ușor din copite, frecându-și gâtul palid și păros.

- Nu procurăm așa ceva.

Bryce zâmbi ușor.

Se îndreptă spre un alt bol și amestecă sarea neagră, fină ca o pudră, care se afla în el.

- O bucată întreagă de sare obsidiană, gradul A. Șapte bani, două sute de grame. Acum.

Bărbatul scutură din cap.

- Este ilegal.

- Îmi citezi mottoul Pieței de Carne sau încerci să-mi spui că fix de ce am eu nevoie tu nu ai?

Hunt cercetă camera. Sare albă pentru purificare; roz pentru protecție; gri pentru vrăji; roșie pentru... uitase pentru ce dracu' era cea roșie. Dar obsidiană... La naiba!

Hunt se bază pe secolele de antrenament pentru a-și ascunde mirarea de pe chip. Sărurile negre erau folosite pentru a invoca direct demonii - care treceau direct prin Falia Nordică - sau pentru diferite vrăji întunecate. O sare care era mai întunecată decât cea neagră, o sare ca obsidianul... Putea să aducă ceva mare.

Hel era despărțit de lumea lor prin timp și spațiu, însă putea totuși să fie accesat prin intermediul portalurilor gemene pecetluite, de la polul nord și sud - respectiv prin Falia Nordică și prin Falia Sudică. Sau de idioți care încercau să invoce demoni cu ajutorul sărurilor care aveau diferite puteri.

O mulțime de porcării dubioase, își zisese dintotdeauna Hunt. Singurul lucru bun atunci când se foloseau sărurile era că putea fi invocat doar un demon odată. Deși, dacă lucrurile nu mergeau conform planului, cel care invoca putea sfârși mort. Iar demonul invocat putea rămâne blocat în Midgard.

Era și motivul pentru care creaturile existau încă în lumea lor: cea mai mare parte a lor fuseseră vânate după vechile războaie dintre tărâmuri, însă din când în când se întâmpla ca vreuna să scape. Și se înmulțea, de cele mai multe ori cu forța.

În urma acelor uniri groaznice rezultau daemonaki. Cei mai mulți dintre cei aflați pe străzi aveau sângele diluat, erau încarnări mai slabe și hibrizi ale raselor pure de demoni din Hel. Cei mai mulți dintre ei erau proscriși, fără altă vină decât moștenirea genetică, și de obicei munceau din greu ca să se reintegreze în Republică. Însă un demon pur, scăpat din Hel, de cel mai jos rang, putea să afecteze un întreg oraș. Erau secole deja de când Hunt fusese însărcinat cu vânarea lor.

Așadar, satirul trebuie să fi fost un mare dealer dacă avea sare obsidiană.

Bryce făcu un pas spre el. Bărbatul bătu în retragere. În ochii ei de chihlimbar străluci un amuzament sălbatic, fără îndoială moștenire din partea ei de Fee. Ce departe era de petrecăreața care își făcea unghiile la salon!

Hunt se încordă. Nu putea să fie într-atât de nesăbuită, nu-i așa? Să îi demonstreze lui că ea știa cum și putea cu ușurință să procure același tip de sare care fusese probabil folosit pentru a invoca demonul care îi uciseseră pe Tertian și pe Danika? Primi încă o bilă în dreptul numelui ei din lista suspecților pe care o păstra în minte.

Bryce ridică un umăr.

– Aș putea să o chem pe regina ta. Să vedem ea ce spune.

– Tu... tu nu ai rangul pentru a o putea invoca pe *ea*.

– Nu. Nu îl am. Dar fac pariu că, dacă cobor și încep să țip după Regina Viperă, ea o să se târască din gaura ei ca să vadă ce-i cu toată agitația.

Solas arzător, vorbea serios?!

Satirului îi apărură broboane de sudoare pe frunte.

– Sarea obsidiană este prea periculoasă. Nu pot, conștient fiind, să o vând.

– Asta i-ai spus și lui Philip Briggs când i-ai vândut-o pentru bombele lui? întrebă Bryce.

Hunt îngheță, iar satirul căpătă o paloare bolnăvicioasă. Îi aruncă o privire lui Hunt, observând haloul pe care îl avea pe frunte, uniforma pe care o purta.

– Nu știu despre ce vorbești. Eu... eu am fost găsit nevinovat de investigatori. Nu i-am vândut niciodată lui Briggs, nimic.

– Sunt sigură că te-a plătit cu bani gheață, ca să nu poată fi depistați.

Bryce căscă.

– Uite ce e, sunt obosită și mi-e foame și nu am chef de jocul ăsta. Spune-mi care îți este prețul ca să-mi văd de drum.

Ochii aceia ca de capră se ațintiră asupra lui Bryce.

– Cincizeci de mii de bani de aur.

Bryce zâmbi, în timp ce Hunt încerca să nu dea drumul blestemelor.

– Știai că șefa mea a plătit cincizeci de mii ca să vadă cum niște câini din Hel sfâșie în bucăți un satir? Mi-a zis că au fost cele mai frumoase minute din viața ei mizerabilă.

– Patruzeci și cinci.

– Nu-mi irosi timpul cu oferte fără sens.

– N-am să scad sub treizeci. Nu pentru atât de mult obsidian.

– Zece.

Zece mii de bani de aur era tot revoltător de mult. Însă sărurile pentru invocare erau extraordinar de valoroase. Câți demoni vânase din cauza lor? Câte trupuri dezmembrate nu văzuse pentru că invocările merseseră prost? Sau, tocmai pentru că merseseră bine, în cazul atacurilor direcționate.

Bryce își scoase telefonul.

– În cinci minute, Jesiba așteaptă să o sun și să îi spun că sarea obsidiană este în posesia mea. În șase minute, dacă *nu* dau acel telefon, cineva va bate la ușă. Și nu mă va căuta pe mine.

Sincer, Hunt nu putea să își dea seama dacă Quinlan blufează. Era posibil să nu îi fi spus nimic – ar fi putut să primească ordinul de la șefa ei când el se afla pe acoperiș. Dacă Jesiba avea de-a face cu ceea ce sarea obsidiană implica, fie din proprie inițiativă sau pentru Regele din Adâncuri... Poate că Bryce nu comisese crimele, ci mai degrabă le facilitase.

– Patru minute, zise Bryce.

Satirului îi alunecă sudoarea de-a lungul tâmplei, până în barba deasă. Tăcere.

În ciuda suspiciunilor lui, Hunt avea sentimentul că această misiune ori avea să fie al dracului de distractivă, ori un adevărat coșmar. Dacă îl conducea spre țelul lui, nu conta pentru el care dintre cele două era.

Bryce se lăsă pe brațul fotoliului putrezit și începu să tasteze în telefon, arătând ca o tânără obișnuită care vrea să evite interacțiunea socială.

Satirul se întoarse spre Hunt.

– Tu ești Umbra Mortis.

Înghiți un nod.

– Tu ești unul dintre triari. Tu ne protejezi – tu îl servești pe Guvernator.

Înainte ca Hunt să apuce să răspundă, Bryce își ridică telefonul ca să îi arate o fotografie cu doi cățeluși dolofani și pufoși.

– Ia uite pe cine a adoptat vărul meu! Acela este Osirys, iar cel din dreapta e Set.

Îi luă telefonul din față înainte să apuce să se gândească la o replică, degetele glisându-i rapid pe ecran.

Îi aruncă însă o privire lui Hunt pe sub genele ei dese. *Bagă-te în horă*, părea să-i spună. Așa că Hunt zise:

– Drăguți căței! Satirul scânci. Bryce își ridică fruntea. Părul ei roșu era poleit cu argintiu de la lumina ecranului.

– Credeam că alergi să aduci sarea. Poate că asta ar trebui să faci, având în vedere că mai ai...

Bryce se uită la telefon, butonând încă.

– Aha. Nouăzeci de secunde.

Deschise ceea ce părea a fi o serie de mesaje și începu să tasteze.

Satirul șopti:

– D-douăzeci de mii.

Bryce ridică un deget spre el.

– Îi răspund vărului meu. Lasă-mă două secunde! Satirul tremura atât de tare, încât lui Hunt aproape că îi părea rău. Aproape, până când...

– Zece, zece la naiba! Zece!

Bryce zâmbi.

– Nu-i nevoie să țipi, toarse ea.

Apăsă apoi un buton și telefonul sună.

– Da? răspunse farmazoana de la primul apel.

– Cheamă-ți înapoi câinii.

Un râs plin, feminin.

– S-a făcut.

Bryce își lăsă jos telefonul.

– Ei bine?

Satirul se grăbi în spate, copitele bocănindu-i pe podelele vechi și îi aduse într-o clipă o bucată de sare împachetată. Mirosea groaznic a pământ și mucegai. Bryce ridică o sprânceană.

– Pune-o într-o sacoșă.

– Nu am o...

Bryce îi aruncă o privire. Satirul găsi una.

Era o pungă pentru cumpărături, cam murdară, însă tot era mai bine decât să țină în mână, în public, bucata de sare.

Bryce o cântări din ochi.

– Are un gram peste.

– Este șapte cu șapte! Exact cât ai cerut! Toate sunt tăiate așa.

Șapte – numărul sfânt. Sau diabolic, depinde de cel căruia te închinai. Șapte Asteri, șapte dealuri în Orașul lor Etern, șapte cartiere și șapte Porți în Orașul Semilunii; șapte planete și șapte cercuri în Hel, cu șapte prinți care le conduceau, unul mai întunecat decât celălalt.

Bryce își plecă fruntea.

– Dacă o măsor și nu e...

– Este! chițăi satirul. Hel, este!

Bryce tastă ceva pe telefon.

– Zece mii transferate către tine chiar acum.

Bryce o luă spre ieșire și Hunt o urmă, cu satirul pe jumătate speriat, pe jumătate furios în spatele lor.

Bryce deschise ușa, rânjind mulțumită, iar Hunt era cât pe ce să înceapă să ceară niște răspunsuri, când fata se opri. Se opri și el când văzu cine se afla afară.

Femeia înaltă, cu pielea de culoarea lunii, era îmbrăcată într-o salopetă aurie, cu cercei aurii în urechi, care atârnau mai lungi decât părul ei tuns bob. Avea buzele pline date cu un ruj mov, atât de închis încât părea aproape negru, iar ochii ei extraordinar de verzi... Hunt o recunoscu doar după ochi.

Avea o înfățișare întru totul umanoidă, cu excepția ochilor. Complet verzi, cu striații de jad și aur. Erau întrerupți de o pupilă despicată, care în acel moment, în luminile de la depozit, era subțire ca o lamă. Ochii unui șarpe.

Sau ai Reginei Viperă.

Capitolul 19

Bryce își trecu pe umăr sacoșa de cârpă, cercetând-o pe Regina Viperă.

– Drăguță ținută!

Metamorful șarpe zâmbi, arătându-și dinții strălucitor de albi – și caninii care erau ușor mai ascuțiți. Și mai subțiri.

– Drăguț bodyguard!

Bryce ridică din umeri în timp ce ochii șarpelui alunecau pe fiecare centimetru din trupul lui Hunt.

– Nimic la mansardă, dar restul funcționează perfect.

Hunt înlemni. Buzele movulii ale femeii se ridicară într-un zâmbet.

– Nu l-am mai auzit niciodată pe Hunt Athalar descris astfel, dar sunt sigură că generalul apreciază.

Hunt tresări la auzul titlului aproape uitat. Da, era foarte probabil ca Regina Viperă să fi fost în viață pe timpul Căderii. Ca ea să îl fi știut pe Hunt nu drept unul dintre triarii Legiunii 33 sau Umbra Morții, ci ca General Hunt Athalar, Comandant Înalt al legiunilor Arhanghelului Shahar.

Și Bryce îl trăsese cu lesa timp de două zile. Fata aruncă o privire peste umăr și îl văzu pe Hunt cercetând-o pe Regina Viperă și pe cei patru bărbați Fee care o flancau. Dezertori de la curtea tatălui ei – asasini antrenați să folosească nu doar armele, ci și specialitatea reginei: venin și otrăvuri.

Nici unul dintre ei nu se obosi să o bage în vreun fel în seamă.

Regina Viperă își plecă într-o parte capul, părul ei tăiat cu precizie alunecând ca o mătase neagră. La etajul de dedesubt, patronii își vedeau de treabă, fără să știe că cea care îi conducea îi onora cu prezența.

- Se pare că ai făcut ceva cumpărături.

Bryce ridică ușor din umeri.

- Îmi place să mă tocmesc. Și tărâmul tău e cel mai bun loc pentru asta.

- Credeam că șefa ta te plătește destul de bine încât să nu te înjosești cu târguieli. Ori cu folosirea sărurilor.

Bryce se forță să zâmbească, să își controleze bătăile inimii, știind foarte bine că femeia ar fi putut să i le simtă. Putea să simtă frica. Putea probabil să simtă și ce fel de sare atârna în sacoșa ei de pe umăr.

- Doar pentru că am un salariu bun nu înseamnă că trebuie să mă las jupuită de bani.

Regina Viperă își mută privirea de la ea la Hunt.

- Am auzit că voi doi ați fost văzuți împreună prin oraș.

Hunt mormăi:

- Este strict secret.

Regina Viperă își ridică una dintre sprâncenele negre, atent pensate, alunița mică de sub coada ochiului schimbându-și poziția odată cu mișcarea. Unghiile vopsite cu ojă aurie lucirăatunci când își băgă mâna în buzunarul de la salopetă, ca să scoată o brichetă incrustată cu rubine care formau o viperă în poziție de atac. În câteva clipe îi apăru o țigară între buzele movulii. Bryce și Hunt urmăriră tăcuți cum și-o aprinde și trage fumul adânc în piept, în timp ce gărzile le monitorizau fiecare mișcare. Fumul năvăli afară printre acele buze întunecate:

- Lucrurile au început să fie interesante zilele astea.

Bryce se răsuci spre ieșire.

– Mda. Să mergem, Hunt.

Unul dintre gardieni păși în fața ei – un metru nouăzeci de grație și mușchi de Fee.

Bryce se opri brusc, iar Hunt aproape se izbi de ea – mormăitul lui fiind probabil primul și singurul avertisment pentru bărbat. Însă gardianul abia îi aruncă o privire reginei lui, cu totul înrobit. Era cel mai probabil dependent de veninul pe care ea îl secreta și apoi îl împărțea celor din cercul ei intim.

Bryce se uită peste umăr la Regina Viperă, care stătea încă rezemată de tocul ușii, fumând o țigară.

– Va fi o perioadă bună pentru făcut afaceri – observă regina – atunci când jucătorii-cheie vor fi aici pentru Summit. Atâția membrii ai elitelor, toți cu propriile lor... interese.

Hunt era destul de apropiat de spatele lui Bryce, astfel încât aceasta îi simțea vibrația trupului puternic. Ar fi putut să jure că o trecu un curent electric pe șira spinării. Dar Hunt nu zise nimic.

Regina Viperă nu făcu decât să își întindă o mână spre holul din spatele ei, unghiile aurii lucindu-i în lumină.

– Biroul meu, dacă poftiți.

– Nu! zise Hunt. Plecăm.

Bryce făcu un pas spre Regina Viperă.

– Luați-o înainte, Majestate!

Și Regina Viperă asta făcu. Hunt merse ca un arici la dreapta lui Bryce, însă aceasta își păstră privirea ațintită spre părul tuns bob al femeii din fața ei. Gardienii acesteia păstrau o oarecare distanță, astfel încât lui Hunt i se păru destul de sigur încât să murmure:

– Asta este o idee teribil de rea.

– Azi-dimineață te plângeai că nu fac nimic! îi răspunse Bryce în șoaptă.

Trecură în urma Reginei Vipere pe sub o arcadă și apoi în jos, pe niște scări. De dedesubt, se auzeau strigăte și urale de întâmpinare.

– Și acum că fac ceva, tot te plângi? Bryce pufăi. Vino-ți în fire, Athalar!

Hunt își încleștă din nou falca. Își mută însă privirea spre blocul de sare care îi atârna în sacoșa de pe umăr.

– Ai cumpărat sarea pentru că știai că asta îi va atrage atenția.

– Tu mi-ai zis că ar putea dura săptămâni întregi până când să o putem întâlni. M-am hotărât să trec peste toate porcăriile.

Bryce bătu în sacoșă, sarea bocănind înăuntru.

– Țâțele Cthonei! mormăi Hunt, scuturându-și capul.

Ajunseseră la un nivel inferior, unde pereții erau din beton armat. În spatele lor, zgomotele care veneau din groapa pentru lupte erau purtate de ecou în josul coridorului.

Însă Regina Viperă alunecă mai departe, trecând de un șir de uși ruginite din metal. Într-un final deschise una, care nu era marcată în nici un fel și se strecură înăuntru fără să se uite măcar o dată înapoi. Bryce nu își putu ascunde zâmbetul plin de sine.

– Nu mai fi atât de satisfăcută! șuieră Hunt. S-ar putea să nici nu apucăm să mai ieșim cu viață din locul ăsta.

Era adevărat.

– Eu pun întrebările.

– Nu.

Se uitară urât unul la altul și Bryce ar fi putut să jure că îi văzuse fulgere în ochi. Dar ajunseseră în dreptul ușii, care se deschise spre...

Bryce se așteptase să vadă în spatele ușii aceeași opulență somptuoasă de la Griffin Antichități: oglinzi poleite, divane de catifea și draperii de mătase, un birou sculptat din lemn de stejar, la fel de vechi ca orașul.

Nu se aștepta la... un dezastru. Camera era ceva mai aranjată decât depozitul unui bar. Cea mai mare parte a spațiului înghesuit era ocupată de un birou din metal și de scaunul mov zgâriat, aflat spatele lui. Din colțul de sus al scaunului ieșeau bucăți de burete, iar vopseaua de un verde pal se curăța de pe pereți în nenumărate locuri. Ca să nu mai vorbim de pata de apă care decora tavanul, care arăta și mai rău din cauza

primelor-lumini fluorescente. Lipit de un perete se afla un dulap ale cărui rafturi erau pline cu de toate: de la dosare la lăzi cu băutură, la pistoale aruncate. Pe peretele opus, o mulțime de cutii de carton, puse una peste alta, se ridicau până în tavan.

Bryce îi aruncă doar o privire lui Hunt și își dădu seama că și el gândește același lucru: Regina Viperă, domniță a lumii din adâncuri, expertă în otrăvuri temută de toți și conducătoare a Pieței de Carne, îi zicea acelei maghernițe birou?

Femeia se așeză pe scaun, împreunându-și mâinile deasupra hârtiilor împrăștiate pe birou. În fața ei se afla un calculator de vreo douăzeci de ani, mare cât o piatră, cu o statuie micuță a Lunii așezată deasupra, arcul zeiței fiind îndreptat spre metamorf.

Unul dintre gardieni închise ușa, făcându-l pe Hunt să își ducă mâna la șold, însă Bryce se așezase deja într-unul dintre scaunele ieftine de aluminiu.

– Nu e la fel de stilat ca biroul șefei tale! zise Regina Viperă, citind uimirea de pe chipul lui Bryce.

– Dar merge!

Bryce nu se deranjă să îi spună că locul nu se potrivea deloc unui metamorf șarpe a cărei formă era o cobră albă cu solzi care sclipeau precum opalele – și ale cărei puteri se zvonea că sunt... diferite. Că sunt ceva deosebit, pentru că se combinau cu veninul ei, ceva ciudat și antic.

Hunt își luă un scaun, pe care îl răsuci invers, ca să îți poată aranja aripile, și se așeză lângă Bryce. Strigătele din groapa pentru lupte bubuiau la picioarele lor, prin pardoseala din beton.

Regina Viperă își aprinse încă o țigară.

– Sunteți aici ca să întrebați de Danika Fendyr.

Bryce păstră o mină neutră. Spre lauda lui, Athalar făcu același lucru.

Hunt zise cu băgare de seamă:

– Încercăm să ne formăm o imagine mai clară asupra lucrurilor.

Ochii stranii ai Reginei Viperă se alungiră de plăcere.

- Dacă așa vrei să formulezi, atunci bine, sigur.

Fumul îi năvăli pe nări.

- Am să vă cruț însă de vrăjeli. Danika reprezenta o amenințare pentru mine, din mai multe puncte de vedere decât poate cunoașteți. Dar era o fată deșteaptă. Relația dintre noi era una funcțională. Regina Viperă trase din nou din țigară. Sunt sigură că Athalar poate confirma.

Hunt îi aruncă o privire în chip de avertizare.

- Pentru a scoate lucrurile la capăt, uneori Aux și Legiunea 33 trebuie să lucreze cu cei ca mine, cu cei aflați în umbră.

Hunt interveni:

- Și Maximus Tertian? A fost ucis la marginea teritoriului tău.

- Maximus Tertian era un fătălău răsfățat, însă nu sunt proastă ca să mă pun rău cu tatăl lui. Nu m-aș fi ales decât cu dureri de cap.

- Cine l-a ucis? întrebă Bryce. Am auzit că ți-ai retras oamenii. Ceva s-a întâmplat.

- A fost doar o măsură preventivă.

Își trecu limba peste dinții de jos.

- Noi, șerpii, putem simți atunci când e pe cale să se întâmple ceva. O simțim în aer. Și pot să simt asta acum - în tot orașul.

Fulgerul lui Hunt se simți în cameră.

- Și nu te-ai gândit să avertizezi pe nimeni?

- Mi-am avertizat oamenii. Atâta timp cât districtul meu este în siguranță, nu îmi pasă ce se întâmplă în restul orașului.

- Foarte nobil din partea ta! zise Hunt.

Bryce întrebă din nou:

- Cine crezi că l-a ucis pe Tertian?

Regina Viperă ridică din umeri.

- Sincer? E Piața de Carne. Se mai întâmplă. Venea probabil după droguri și a plătit prețul.

- Ce fel de droguri?

Însă Hunt spuse:

– Raportul toxicologic arată că nu avea droguri în corp.

– Atunci nu vă pot ajuta. Nu știu mai multe decât voi.

Bryce nu se obosi să o întrebe despre înregistrările de la camerele video, pentru că știa că Legiunea 33 le-a cercetat deja.

Regina Viperă scoase ceva dintr-un sertar și îl aruncă pe birou. Un dispozitiv de stocare USB.

– Alibiurile mele pentru noaptea în care a fost ucis Tertian și pentru zilele de dinainte și din timpul crimelor haitei și Danikăi.

Bryce nu se atinse de dispozitivul mic din metal, de mărimea unui ruj.

Regina Viperă zâmbi.

– În noaptea morții lui Tertian am fost la spa. Cât despre Danika și Haita Diavolilor, unul dintre asociații mei a dat o petrecere în cinstea Saltului fiicei lui în acea noapte. Petrecere care până la urmă s-a transformat în trei zile de... ei bine, vei vedea.

– Dispozitivul acesta conține înregistrări video cu tine la o orgie de trei zile? întrebă Hunt cu severitate.

– Să-mi dai de știre dacă te excită, Athalar.

Regina Viperă mai trase un fum din țigară. Ochii ei verzi alunecând spre poala lui Hunt.

– Am auzit că ești o partidă al dracului de bună dacă lași deoparte atitudinea de erou suferind.

Hunt își arătă dinții de parcă ar fi vrut să mârâie la ea, așa că Bryce zise:

– Lăsând la o parte orgia și talentul lui Hunt la pat, tu ai un vânzător de sare în piață.

Bătu cu palma în sacoșa pe care o ținea balansată pe genunchi.

Regina Viperă își luă cu greu ochii de la Hunt, care mârâia încă, și îi răspunse ascuțit lui Bryce:

– Eu nu folosesc ceea ce vând. Deși nu cred că voi respectați această regulă la galeria aceea de lux a voastră.

Făcu cu ochiul.

– Dacă te plictisești vreodată să te mai târăști pentru farmazoană, vino la mine. Eu am o serie de clienți care s-ar târî pentru tine. Și ar da și bani ca să o facă.

Bryce simți mâna caldă a lui Hunt pe umărul ei.

– Ea nu e de vânzare.

Bryce se scutură și îi aruncă o privire în chip de avertizare.

Regina Viperă zise:

– Toată lumea, Generale, este de vânzare. Trebuie doar să îți dai seama cât să oferi.

Fumul îi ieși pe nări, făcând-o să semene cu un dragon care scuipă foc.

– Dă-mi o zi sau două, Athalar, și am să aflu care este prețul tău.

Zâmbetul lui Hunt era de o frumusețe mortală.

– Poate că eu l-am aflat deja pe al tău.

Regina Viperă surâse.

– Sper.

Își stinse țigara și își întoarse privirea spre Bryce.

– Să-ți dau un pont pentru mica ta investigație.

Bryce se încordă în fața atitudinii ei reci și batjocoritoare.

– Caută acolo unde doare cel mai tare. Acolo se află întotdeauna răspunsurile.

– Mersi pentru sfat! îi zise Bryce printre dinți.

Metamorful nu făcu decât să pocnească din degetele cu unghii aurii. Ușa de la birou se deschise și bărbații Fee dependenți de venin intrară.

– Au terminat! le spuse Regina Viperă, întorcându-se spre calculatorul ei antic.

– Asigurați-vă că ajung afară.

Și că nu își mai bagă nasul unde nu le fierbe oala.

Bryce își puse pe umăr sacoșa cu bucata de sare, iar Hunt apucă dispozitivul de memorie și îl băgă în buzunar.

Gardianul fu suficient de deștept încât să se dea la o parte în timp ce Hunt o împingea pe Bryce spre ușă. Nu apucase să facă mai mult de trei pași, când Regina Viperă zise:

– Nu subestima sarea obsidiană, Quinlan. Poate să aducă încoace tot ce-i mai rău în Hel.

Pe Bryce o trecu un fior pe șira spinării. Însă făcu doar cu mâna peste umăr în timp ce păși spre hol.

– Ei, cel puțin mă voi distra, nu-i așa?

Părăsiră Piața de Carne teferi, mulțumită celor cinci zei, în frunte cu înșiși Urd. Hunt nu era sigur cum de reușiseră să plece de la Regina Viperă fără să aibă intestinele ciuruite cu gloanțe otrăvite, dar...

Se încruntă la roșcata care își inspecta acum scuterul alb. Chiar și casca îi fusese lăsată neatinsă.

– O cred, zise Hunt.

Nici prin gând nu-i trecea să se uite la înregistrarea de pe acel dispozitiv de memorie. Avea să-l trimită direct Viktoriei.

– Nu cred că a avut ceva de-a face cu asta.

Quinlan și Roga în schimb... Nu le tăiase încă de pe lista lui.

Bryce își trecu casca sub braț.

– De acord.

– Deci asta ne aduce din nou în punctul zero.

Încercă să își domolească nevoia de a se plimba dintr-o parte într-alta, închipuindu-și cum datoria lui rămâne una de ordinul miilor.

– Ba nu! contracară Bryce.

Prinse sacoșa cu sare în micul compartiment din spatele scuterului.

– A zis să caut acolo unde doare cel mai tare pentru a afla răspunsuri.

– Arunca doar cu venin, ca să te enerveze.

– Poate.

Bryce își potrivi casca și apoi trase vizorul, arătându-și ochii aceia de chihlimbar.

– Dar poate că avea dreptate, fără să își dea seama. Mâine...

Își închise ochii.

– Trebuie să meditez serios mâine. La galerie, altfel Jesiba va face o criză.

Era destul de curios, așa că o întrebă:

- Crezi că ai o nouă pistă?

- Nu încă. O direcție în care să caut am însă. E mai bine decât nimic.

Hunt arătă cu capul spre scuter.

- Pentru ce e obsidianul?

Trebuie să fi avut un scop. Deși se ruga să nu fie suficient de fraieră încât să îl folosească.

Bryce îi trânti:

- Pentru a da aromă burgerilor mei.

Bine. Și-o făcuse cu mâna lui.

- Și cum de ți-ai permis sarea?

Se îndoia că avea pur și simplu zece mii la îndemână, în cont.

Bryce își trase fermoarul de la geacă.

- Am trecut-o în contul Jesibei. Într-o lună, ea cheltuiește mai mulți bani pe produse cosmetice, așa că mă îndoiesc că va băga de seamă.

Hunt nici nu știa ce replică să-i dea, așa că strânse din dinți și, după ce o cercetă cum stătea pe motocicletă, îi zise:

- Știi, e o prostie să conduci un scuter înainte de Salt.

- Mersi, mamă.

- Ar trebui să iei autobuzul.

Bryce râse doar și dispăru în noapte.

Capitolul 20

Caută acolo unde doare cel mai tare.

Bryce nu îi spusese lui Athalar cât de bun fusese pontul Reginei Viperă. Îi dăduse deja lista ei cu suspecți – dar despre cealaltă cerință pe care o avusese nu mai zisese nimic. Așa că se hotărî să facă asta: să încropească o listă cu fiecare mișcare a Danikăi din săptămâna de dinaintea morții. Dar, după ce terminase de deschis galeria, din clipa în care coborâse în bibliotecă pentru a scrie lista... O cuprinsese amețeala.

Se întoarse în schimb la laptop și începu să treacă prin e-mailurile pe care le schimbase cu Tertian în ultimele șase săptămâni. Poate că așa avea să găsească un soi de legătură, ori cel puțin un indiciu despre planurile lui din acea noapte.

Însă, în timp ce recitea e-mail după e-mail, toate sterile și profesionale, amintirile din ultimele zile de viață ale Danikăi începură să își facă loc cu ghearele pe sub ușa bine închisă din mintea ei. Ca niște spectre, șuierau și șopteau, iar ea încercă să le ignore, să se concentreze asupra e-mailurilor lui Tertian, dar...

Lehabah îi aruncă o privire de pe canapeaua micuță pe care stătea întinsă – cadoul primit de la Bryce cu ani în urmă fusese luat dintr-o căsuță pentru păpuși, pe care aceasta o avea din copilărie –, urmărind serialul ei preferat cu Vaniri,

pe tabletă. Domul ei de sticlă era așezat în spate, pe un munte de cărți, cu petalele unei orhidee plecate deasupra lui.

– L-ai putea lăsa pe înger să intre ca să lucrați amândoi la chestia asta care te chinuie atât.

Bryce își dădu ochii peste cap.

– Fascinația ta pentru Athalar începe să se transforme în obsesie.

Lehabah oftă.

– Tu știi cum *arată* Hunt Athalar?

– Având în vedere că locuiește de un timp pe acoperișul de vizavi de apartamentul meu, aș zice că da.

Lehabah puse pauză programului pe care îl urmărea, rezemându-și capul de canapeluța ei.

– E *de vis*!

– Oh da, zi-i-o și lui.

Bryce închise e-mailul pe care îl citea – unul dintre cele o sută de e-mailuri schimbate între ea și Tertian și primul în care se arătase ușor interesat de ea.

– Hunt e atât de arătos încât ar putea juca în serialul ăsta.

Lehabah arătă cu un degețel grațios de la picior spre tableta din fața ei.

– Din păcate, diferența de mărime dintre tine și Athalar nu cred că ar funcționa în dormitor. Abia dacă ești suficient de mare încât să-ți treci brațele în jurul sculei lui.

În jurul lui Lehabah se formară norișori de fum și silfa, rușinată, îi împrăștie cu mâinile ei micuțe.

– BB!

Bryce chicoti, apoi arătă spre tabletă.

– Nu eu sunt aia care se uită la un serial care-i practic un film porno cu ceva intrigă. Cum ziceai că se cheamă? *Amor cu...*?

Lehabah se făcu purpurie.

– Nu se cheamă așa și tu știi asta! Și e un film *artistic*. Și fac *dragoste*. Nu...

Silfa se înecă.

– Nu se fut? îi sugeră Bryce.

– Exact! zise Lehabah, cu un nod în gât.

Bryce râse, lăsând hohotele să gonească fantomele care roiau în jurul ei, iar silfa, în ciuda sfielii ei, i se alătură.

– Mă îndoiesc că Hunt Athalar este genul care *face dragoste*.

Lehabah își ascunse fața în palme, rușinată.

Doar de dragul de a o chinui un pic, Bryce adăugă:

– El e mai degrabă tipul care te apleacă peste un birou și...

Sună telefonul. Bryce se uită urât spre tavan, întrebându-se dacă Athalar reușise cumva să o audă, dar... nu. Era mai rău.

– Bună, Jesiba!

Îi făcu semn lui Lehabah să treacă înapoi la locul ei de gardă, în caz că farmazoana le urmărea prin intermediul camerelor din bibliotecă.

– Bryce. Mă bucur să văd că Lehabah muncește din greu.

Lehabah stinse repede tableta și încercă să pară cât mai alertă. Bryce o scuză:

– Era în timpul pauzei de dimineață. Are dreptul la una.

Lehabah îi aruncă o privire recunoscătoare care o tăie până la os.

Jesiba se porni însă pur și simplu să le dicteze sarcinile.

Treizeci de minute mai târziu, Bryce stătea la biroul din galerie și se uita intens la ușa închisă din față. Ticăitul ceasului umplea tăcerea, amintind constant de fiecare secundă pierdută. Fiecare secundă în care criminalul Danikăi și al haitei se plimba liber pe străzi, în timp ce ea stătea acolo, verificând hârțoage.

Inacceptabil. Și cu toate astea, gândul de a lăsa ușa deschisă pentru ca acele amintiri...

Știa că avea să regrete. Știa că era probabil extrem de stupid.

Dar formă numărul înainte să se răzgândească.

– Ce s-a întâmplat? vocea lui Hunt era deja aspră, furtunoasă.

– De ce presupui că s-a întâmplat ceva?

– Pentru că nu m-ai mai sunat până acum, Quinlan.

Era stupid. Era de-a dreptul stupid. Tuși, pregătindu-se să inventeze o scuză despre masa de prânz, dar el zise:

– Ai găsit ceva?

Pentru Danika, pentru Haita Diavolilor, trebuia să facă asta. Avea să facă asta. Mândria nu-și avea locul aici.

– Am nevoie... să mă ajuți cu ceva.

– Cu ce?

Dar, până să ajungă cuvintele până la ea, se auzi o bătaie în ușă. Bryce știa că e el, fără să se uite pe cameră. Deschise ușa și se trezi cu aripile și parfumul lui de cedru înrourat în față. Hunt o întrebă sec:

– Ai de gând să te iei de mine pentru că am venit sau putem să sărim peste partea asta?

– Intră odată și gata.

Bryce îl lăsă pe Hunt în ușă și se îndreptă spre biroul ei, unde trase de sertarul de jos și scoase afară o sticlă. Bău direct din ea. Hunt închise ușa după el.

– Un pic cam devreme ca să bei, nu-i așa?

Nu se deranjă să-l corecteze și mai luă o gură, apoi se așeză pe scaun. Hunt o cercetă.

– Ai de gând să-mi spui despre ce e vorba?

Un *boc-boc-boc* politicos, dar insistent, se auzi venind din spatele ușii de fier de la bibliotecă. Hunt își strânse aripile și se întoarse spre ușa grea de metal. Încă un *pac-pac-pac* răsună în atriumul expoziției.

– BB! se văită Lehabah de după ușă. BB, ești bine?

Bryce își dădu ochii peste cap. Cthona s-o cruțe.

Hunt întrebă puțin prea degajat:

– Cine e?

Un al treilea *cioc-cioc-cioc*.

– BB? BB, spune, te rog, că ești bine.

– Sunt bine! îi strigă Bryce. Du-te înapoi jos și fă-ți treaba!

– Vreau să te văd cu ochii mei.

Lehabah părea cu adevărat o mătușă îngrijorată.

– Nu pot să mă concentrez la treabă dacă nu te văd mai întâi.

Hunt își ridică sprâncenele a mirare și chiar când își mișca buzele ca să zică ceva, Bryce spuse:

– Unu: hiperbola este o formă de artă pentru ea.

– Of, BB, poți fi teribil de crudă uneori...

– *Doi*, foarte puține persoane au voie să coboare la subsol, așa că, dacă îi spui ceva lui Micah despre asta, ai terminat-o cu mine.

– Promit! răspunse Hunt sec. Deși Micah poate să mă facă să vorbesc dacă insistă.

– Atunci, să nu-i dai motive de curiozitate.

Bryce își lăsă sticla pe birou și băgă de seamă că picioarele îi erau surprinzător de țepene. Hunt tot era mai înalt decât ea. Spinii îngrozitori tatuați pe fruntea lui păreau să absoarbă toată lumina din încăpere.

Dar Hunt își frecă barba.

– Multe dintre chestiile de jos sunt de contrabandă, nu-i așa?

– Sunt sigură că ai observat că *majoritatea* chestiilor de aici sunt de contrabandă. Unele dintre cărți și pergamente sunt ultimele copii existente.

Bryce strânse din buze, apoi adăugă repede:

– Foarte mulți oameni au suferit și unii chiar au murit pentru a conserva ceea ce se află în biblioteca de jos.

Nu voia să spună mai mult de atât. Nu citise cea mai mare parte a cărților, de vreme ce erau scrise în limbi moarte demult sau încifrate în coduri atât de inteligente încât doar cei mai buni lingviști sau istorici ar fi putut să le descifreze, însă cu un an în urmă aflase în cele din urmă ce reprezentau majoritatea. Știa că Asterii și Senatul ar ordona să fie distruse. Că distruseseră deja toate celelalte copii. În bibliotecă se găseau și cărți normale, pe care Jesiba le procurase în cea mai mare parte pentru uzul ei personal – poate pe unele chiar pentru Regele din Adâncuri. Însă volumele pe care le păzea Lehabah... acelea erau cele pentru care unii oameni ar fi ucis. Pentru care uciseseră.

Hunt dădu din cap.

– N-am să suflu un cuvânt.

Bryce îl măsură o clipă, apoi se întoarse spre ușa de fier.

– Consideră că ăsta este cadoul pentru ziua ta, Lele! murmură ea în fața ușii de metal.

Ușa de fier se deschise cu un scârțâit, descoperind scara acoperită cu un covor verde-pin, care ducea spre bibliotecă. Lehabah pluti între ei, Hunt fiind cât pe ce să se izbească de ea. Focul silfei strălucea puternic.

– Bună! toarse ea.

Îngerul cercetă silfa de foc care plutea la doar câțiva centimetri de fața lui. Nu era mai mare decât mâna lui Bryce, iar părul înflăcărat i se învolbura deasupra capului.

– Ei, nu ești tu o frumusețe! zise Hunt, cu o voce joasă și moale, care făcu ca fiecare instinct al lui Bryce să intre în stare de alertă.

Lehabah se împurpură, își strânse mâinile în jurul corpului și își plecă fruntea.

Bryce însă avu grijă să scuture efectul vocii lui Hunt.

– Nu te mai preface că ești timidă.

Lehabah îi aruncă o privire tăioasă lui Bryce, însă Hunt își ridică un deget pe care silfa să se poată așeza.

– Mergem?

Lehabah străluci ca un rubin, toată roșie, dar zbură spre degetul lui întins și luă loc, zâmbindu-i pe sub gene.

– E foarte drăguț, BB! observă Lehabah, în timp ce Bryce cobora pe scări și candelabrul în formă de soare se aprinse din nou. Nu înțeleg de ce te plângi așa mult în privința lui.

Bryce se încruntă peste umăr. Dar Lehabah se uita ca o căprioară la înger. Acesta îi aruncă lui Bryce un zâmbet sarcastic, urmând-o spre inima bibliotecii. Bryce privi repede înainte. Poate că Lehabah nu vorbea prostii când zicea că Athalar e chipeș.

Bryce era atentă la fiecare treaptă pe care o cobora, auzea fiecare foșnet al aripilor lui Hunt, care era cu doar câțiva pași în urma ei. Simțea fiecare centimetru de aer pe care îl umplea cu respirația lui, cu puterea și voința lui.

În afară de Jesiba, Syrinx și Lehabah, Danika fusese singura care coborâse cu ea acolo.

Syrinx se trezi din somn ca să bage de seamă că aveau un invitat și dădu din coada lui mică de leu.

– Syrie zice că poți să-l mângâi acum! îi spuse Lehabah lui Hunt.

– Hunt e ocupat.

Bryce se îndreptă spre masa pe care lăsase deschisă cartea pe care o cerceta.

– Deci Syrie vorbește?

– Din câte spune ea, da! mormăi Bryce.

Cercetă masa după... corect, pusese lista pe masa lui Lehabah. Se întinse după ea, tocurile afundându-i-se adânc în covor.

– Trebuie să fie mii de cărți aici! zise Hunt, cercetând rafturile înalte.

– Oh, da! spuse Lehabah. Dar jumătate dintre ele sunt din colecția privată a Jesibei. Unele dintre cărți datează tocmai de pe vremea...

– *Hâm!* o atenționă Bryce.

Lehabah își scoase limba și îi șopti conspirativ lui Hunt.

– BB este morocănoasă pentru că nu a putut să-și facă lista.

– Sunt morocănoasă pentru că mi-e foame, iar tu mi-ai stat ca un ghimpe în coaste toată dimineața.

Lehabah zbură de pe degetul lui Hunt și se grăbi să ajungă la masa ei, unde se aruncă pe canapeluță și îi zise îngerului care nu știa dacă să ofteze sau să râdă.

– BB se preface că e rea, dar e o scumpă. L-a cumpărat pe Syrie pentru că Jesiba avea de gând să îl dea în dar unui client din munții Farkaan...

– *Lehabah...*

– Ăsta este adevărul.

Hunt examină acvariile răspândite prin cameră și varietatea de reptile din ele, apoi apele întunecate din cel central.

– Credeam că e un soi de animal de companie de fițe.

– Chiar este! Syrinx a fost furat de la mama lui pe când era pui, apoi vândut de la unul la altul în jurul lumii, timp de zece ani, după care Jesiba l-a cumpărat ca să fie animalul ei de companie, apoi *Bryce* l-a cumpărat... i-a cumpărat libertatea, vreau

să spun. Are chiar și dovada certificatului lui de libertate. Nimeni nu mai are dreptul să îl cumpere acum.

Lehabah arătă spre himeră:

– Nu ai cum să vezi, dacă stă așa întins, dar are sigiliul de eliberare pe laba dreaptă. Cu *C*-ul oficial și tot ce trebuie.

Hunt se întoarse dinspre apele întunecate ca să o privească pe Bryce.

Aceasta își puse mâinile-n sân.

– Ce? Tu ai fost ăla care a presupus ce a vrut.

Hunt clipi din gene. Dracu' știe ce va fi însemnând asta.

Bryce încercă să nu se uite la încheietura lui, unde avea și el tatuajul cu *SPQM*. Se întrebă dacă și el se abținea să facă același lucru; dacă se întreba dacă într-o zi va primi acel *C*.

Apoi Lehabah zise:

– *Tu* ce preț ai, Athie?

Bryce interveni:

– Lele, asta e nepoliticos. Și nu-i mai spune Athie.

Lehabah dădu drumul unui norișor de fum.

– Noi doi suntem din aceeași Casă și suntem amândoi sclavi. Străbunica mea a luptat în Legiunea 18, legiunea lui, în timpul rebeliunii. Am voie să întreb.

Chipul lui Hunt se frânse când auzi menționată rebeliunea. Se apropie însă de canapea și îl lăsă pe Syrinx să îi miroasă mâna, apoi îl scărpină pe după urechile catifelate. Syrinx chelălăi ușor de plăcere, înmuindu-și coada de leu.

Bryce încercă să alunge căldura pe care o simțea inundându-i pieptul. Aripile lui Hunt foșniră.

– I-am fost vândut lui Micah pentru optzeci și cinci de milioane de bani de aur.

Tocul lui Bryce trase covorul când se întinse să apuce tableta. Lahabah zbură din nou spre înger.

– Prețul meu este nouă mii de bani de aur, îi mărturisi ea. Syrie a costat două sute treizeci și trei de bani de aur.

Ochii lui Hunt se întoarseră spre Bryce:

– Ai plătit tu atât?

Bryce se așeză la masa de lucru și arătă spre scaunul liber de lângă al ei. Hunt, ca niciodată, o urmă ascultător.

– Am primit o reducere de angajat de cincisprezece la sută. Și am ajuns la o înțelegere.

Era mai bine să lase lucrurile așa.

Asta până când Lehabah completă:

– Jesiba îi ia din bani la fiecare salariu.

Bryce bufni, controlându-și instinctul de a o sufoca pe silfă cu o pernă.

– BB va plăti la el până la trei sute de ani. Dacă nu va face Saltul, va muri mai întâi.

Hunt se așeză pe scaun. O aripă îi atinse lui Bryce brațul. Mai moale decât catifeaua, mai fină ca mătasea. Și-o strânse repede, de parcă nu ar fi suportat atingerea.

– De ce?

Bryce îi răspunse:

– Clientul Jesibei voia să îl chinuie până când l-ar fi transformat într-o bestie pentru lupte, iar Syrinx este prietenul meu, iar eu mă săturasem să mai pierd prieteni.

– Am crezut că ești plină de bani.

– Nu!

Hunt se încruntă.

– Dar apartamentul tău...

– Apartamentul este al Danikăi, spuse Bryce fără a-l privi în ochi. Îl cumpărase ca investiție. Îl trecuse pe numele amândurora. Nu am aflat de existența lui decât după moartea ei. Și aș fi putut să îl vând, dar avea securitate de cel mai înalt nivel și farmece de gradul A...

– Înțeleg.

Bryce se simți mică în fața bunătății din ochii lui. A milei.

Danika murise și ea era singură și... Bryce nu putea să respire.

Refuza să meargă la terapie. Mama ei îi stabilise întâlnire după întâlnire în primul an, dar Bryce nu se dusese la nici una. Își cumpărase un aparat pentru aromoterapie, citise despre tehnici de respirație și cu asta basta.

Știa că ar fi trebuit să meargă. Terapia ajuta atât de mulți oameni – salva atâtea vieți. Juniper mergea la psiholog încă din adolescență și ori de câte ori avea ocazia povestea cât de minunată și de vitală era acea experiență pentru ea.

Însă Bryce nu se prezentase la ședințe nu pentru că ar fi crezut că nu ar funcționa. Nu, știa că funcționau și că ar ajuta-o, că probabil ar face-o să se simtă mai bine. Sau că cel puțin i-ar pune la îndemână instrumentele care să o ajute să se simtă mai bine. Și tocmai de aceea nu se ducea.

Felul în care Hunt o privea o făcu să se întrebe dacă el știa, dacă își dădea seama de ce respira adânc.

Caută acolo unde doare cel mai tare.

Nenorocita. Regina Viperă putea să se ducă la dracu' cu sfaturile ei.

Bryce se întoarse spre tableta lui Lehabah. Pe ecran se aflau un vampyr și un lup, îmbârligați, goi și asudați. Bryce râse:

– Te-ai oprit în mijlocul *acestei* scene ca să vii să mă deranjezi, Lele?

Aerul din încăpere se destinse, ca și cum tristețea lui Bryce fusese alungată la vederea metamorfului care o călărea pe vampyroaică.

Lehabah se făcu roșie ca rubinul.

– Am vrut să-l cunosc pe Athie! șopti și se afundă în canapeaua ei pentru păpuși.

Hunt, parcă fără să vrea, chicoti.

– Urmărești *Amor cu colți*?

Lehabah sări în sus.

– *Nu așa* se cheamă. Tu i-ai spus să zică asta, Bryce?

Bryce își mușcă buza ca să se abțină din râs și își apucă laptopul, deschizând e-mailurile ei cu Tertian.

– Nu, nu i-am zis eu.

Hunt ridică o sprânceană, cu acea privire amuzată a lui.

– Am să trag un pui de somn cu Syrie! declară Lehabah, fără să se adreseze cuiva anume.

Aproape imediat ce termină de rostit cuvintele, ceva greu bocăni la mezanin.

Hunt își duse mâna într-o parte, probabil la pistol, însă Lehabah șuieră spre balustradă.

- *Nu îmi întrerupeți somnul.*

Un fâșâit greoi răsună în bibliotecă, urmat de o bocănitură și foșnete. Și nu veneau din acvariul domnișoarei Poppy.

Lehabah îi zise lui Hunt:

- Să nu te lași vrăjit de cărțile care vor să te convingă să le iei acasă.

Hunt îi răspunse cu un început de zâmbet:

- Te asiguri tu că nu o să se întâmple așa ceva.

Lehabah, strălucind de mândrie, se strânse lângă Syrinx, iar acesta toarse de plăcere când îi simți căldura.

- Sunt în stare de orice ca să scape de aici: ți se strecoară în geantă, în buzunarul de la haină, se și rostogolesc pe scări. Sunt disperate să se întoarcă din nou în lume.

Lehabah flutură o mână spre rafturile din spatele lor, de pe care una dintre cărți sărise pe trepte.

- Carte rea! i se adresă silfa cu asprime.

- Ce e cu toate animăluțele astea? întrebă Hunt.

- Sunt foștii iubiți și rivalii Jesibei! îi șopti Lehabah de sub pătura ei de blană.

Aripile lui Hunt foșniră.

- Am auzit zvonurile.

- Eu nu am văzut-o niciodată transformând pe cineva în animal, zise Bryce, dar încerc să nu mă pun rău cu ea. Aș prefera să nu fiu transformată în porc, în caz că Jesiba se enervează pentru că am făcut să pice vreo înțelegere.

Colțurile gurii lui Hunt se ridicară ușor în sus, parcă la jumătatea dintre amuzament și oroare.

Lehabah își deschise gura, probabil pentru a-i spune lui Hunt toate numele cu care botezase creaturile din bibliotecă, dar Bryce i-o tăie repede:

- Te-am chemat pentru că am început să scriu lista cu ceea ce a făcut Danika în ultimele zile de viață.

Bătu cu palma foaia pe care începuse să scrie.

- Da?

Ochii lui întunecați rămaseră ațintiți asupra ei.

Bryce tuși, apoi recunoscu:

– Este... ăăă... greu. Să mă conving să îmi aduc aminte. M-am gândit că... poate ai putea să îmi pui tu câteva întrebări. Să mă ajuți să... îmi amintesc.

– Aha, bine.

Între ei se lăsă liniștea, Bryce așteptând ca el să-i aducă aminte că timpul nu era de partea lor, că el are o misiune de îndeplinit și că ea ar trebui să nu mai fie o așa plângăcioasă, bla, bla, bla.

În schimb însă, Hunt cercetă cărțile, acvariile, ușa care da spre baia din spate, luminile de deasupra, deghizate în stelele pictate pe tavan. Și apoi, în loc să o întrebe de Danika, zise:

– Ai studiat antichități în școală?

– Am făcut câteva cursuri, da. Mi-a plăcut să învăț despre chestii vechi. Am avut profilul literatură clasică. Apoi adăugă: Am învățat Limba Veche a Feelor pe când eram copil.

O învățase de una singură când o apucase brusc dorința să afle mai multe despre moștenirea ei paternă. Un an mai târziu, când mersese acasă la tatăl ei, pentru prima oară în viață, sperase să îl impresioneze cu asta. După ce totul se dusese de râpă însă, refuzase să mai învețe o altă limbă. Era copilăresc, știa, dar nu îi păsa.

Deși, faptul că știa cel mai vechi limbaj al Feelor cel puțin o ajutase la muncă. În cazul celor câteva antichități ale Feelor care nu erau ascunse în cuferele lor strălucitoare.

Hunt cercetă din nou încăperea.

– Cum ai obținut acest job?

– După absolvire nu reușeam să îmi găsesc un loc de muncă nicăieri. Muzeele nu mă voiau pentru că nu aveam suficientă experiență, iar celelalte galerii din oraș erau conduse de dubioși care mă considerau... apetisantă.

Lui Hunt i se întunecară ochii și ea încercă să ignore furia pe care o citea în privirea lui.

– Dar prietena mea, Fury...

Hunt se încordă puțin când îi auzi numele - îi era clar cunoscută reputația acesteia.

- Ei bine, ea și Jesiba lucraseră împreună în Pangera la un moment dat. Și atunci când Jesiba a menționat că are nevoie de o nouă asistentă, Fury i-a băgat practic pe gât CV-ul meu.

Bryce chicoti aducându-și aminte.

- Jesiba mi-a dat postul pentru că nu voia vreo înfumurată. Munca este prea murdară, clienții prea dubioși. Avea nevoie de cineva priceput la oameni, care să aibă și ceva cunoștințe de artă antică. Și asta a fost.

Hunt se gândi o clipă, apoi întrebă:

- Ce treabă ai tu cu Fury Axtar?

- E în Pangera. Face ce știe ea să facă.

Asta nu prea răspundea întrebării lui.

- Axtar ți-a povestit vreodată ce face ea acolo?

- Nu. Și prefer ca lucrurile să rămână așa. Tata mi-a spus destule povești despre cum e acolo. Nu îmi place să îmi închipui ce vede Fury și cu ce are de-a face.

Sânge, noroi și moarte, știință versus magie, mașinării versus Vaniri, bombe cu chimicale și prime-lumini, gloanțe și colți.

Serviciul militar al lui Randall fusese obligatoriu, o condiție vitală care trebuia respectată de orice non-Inferior din clasa peregrinilor: toți oamenii trebuiau să servească armata trei ani de zile. Randall nu spusese asta niciodată, însă ea știa că anii petrecuți pe front îi lăsaseră cicatrice adânci, și nu doar pe cele vizibile. Însă amenințarea Asterilor exista și astăzi: dacă vreun om ar fi refuzat serviciul militar, și-ar fi pierdut viața. Și apoi și pe cele ale celor din familiile lor. Cei lăsați în viață ar fi fost transformați în sclavi, li s-ar fi imprimat pe încheieturi literele permanente care se aflau și pe pielea lui Hunt.

- Nu este posibil ca ucigașul Danikăi să fie în vreun fel legat de...

- Nu! zise Bryce aspru.

Poate că ea și Fury nu mai erau în relații bune, dar de asta era sigură.

- Dușmanii lui Fury nu erau dușmanii Danikăi. Odată ce Briggs a fost închis, Fury a dispărut.

Bryce nu o mai văzuse de atunci.

Căutând să schimbe subiectul cu orice preț, Bryce întrebă:

- Câți ani ai?

- Două sute treizeci și trei.

Începu să calculeze și se încruntă.

- Așa tânăr erai când te-ai răsculat? Și comandai deja o legiune?

Rebeliunea înfrântă a îngerilor avusese loc cu două sute de ani în urmă. Fusese extrem de tânăr - după standardele Vanirilor - când o condusese.

- Puterile mele m-au făcut să fiu foarte important pentru anumite persoane.

Își ridică o mână și fulgerele începură să i se împletească în jurul degetelor.

- Eram o armă mult prea bună.

Bryce mormăi aprobator. Hunt o privi în ochi.

- Tu ai ucis vreodată pe cineva?

- Da.

Ochii i se aprinseră de uimire. Dar Bryce nu voia să vorbească despre asta - despre ce se întâmplase cu Danika în ultimul an de facultate și cum sfârșiseră amândouă în spital, ea cu mâna zdrobită și cu o motocicletă furată făcută praf.

Lehabah interveni din celălalt colț al bibliotecii:

- BB, nu mai fi criptică! De ani de zile vreau să știu ce s-a întâmplat, Athie, dar nu vrea niciodată să îmi povestească...

- Las-o baltă, Lehabah!

Amintirile din acea călătorie o copleșiră. Fața zâmbitoare a Danikăi pe patul de spital de lângă al ei. Cum o dusese Thorne pe Danika în brațe pe scările de la cămin când ajunseseră acasă, în ciuda protestelor Danikăi. Cum haita le purtase de grijă o săptămână întreagă, totul culminând cu seara în care Nathalie și Zelda îi dăduseră afară pe băieți ca să se poată bucura împreună de un festival de film doar pentru fete. Însă nimic nu se compara cu ceea ce se schimbase între

ea și Danika în acea călătorie. Ultima barieră căzuse și adevărul ieșise la iveală.

Te iubesc, Bryce. Îmi pare atât de rău.

Închide ochii, Danika.

Bryce simți o rană veche deschizându-i-se în piept.

Lehabah se văicărea încă. Hunt o privea însă atent.

– Povestește-mi o amintire frumoasă pe care o ai cu Danika din ultima ei săptămână de viață, îi ceru Hunt. Tot sângele îi năvăli în inimă.

– Eu... am multe amintiri frumoase din acea săptămână.

– Alege una și vom începe de acolo.

– Așa îți convingi tu martorii să vorbească?

Hunt se rezemă de spătarul scaunului, așezându-și aripile.

– Așa vom face noi doi lista asta.

Bryce îi cântări privirea, prezența impunătoare. Își înghiți nodul din gât și zise:

– Tatuajul pe care îl am pe spate... ne-am făcut amândouă tatuaje în acea săptămână. Într-o noapte în care ne-am îmbătat teribil. Eu eram atât de beată încât nici n-am știut ce dracu' mi-a scris pe spate decât după ce m-am trezit din mahmureală.

Un început de zâmbet.

– Sper că cel puțin a fost ceva care să merite.

Bryce simți o săgeată în inimă, dar zâmbi.

– A fost.

Hunt se aplecă și bătu cu degetul pe hârtie.

– Notează asta.

Bryce îl ascultă.

– Ce a făcut Danika în acea zi, înainte să vă tatuați?

Tonul era calm, dar Hunt îi cântărea fiecare mișcare. De parcă ar fi citit ceva ce ea nu putea să vadă.

Dornică să scape de acea privire mult prea adâncă, Bryce apucă pixul și începu să scrie, amintire după amintire. Nota una după alta amintirile pe care le avea cu Danika din acea săptămână: dorința caraghioasă pe care și-o puseseră la Poarta din Piața Veche; pizza pe care o devoraseră așezate la tejgheaua din magazin, la un pahar de bere și de vorbă; salonul în care

Bryce răsfoise reviste de scandal, în timp ce Danika își împrospătă șuvițele ei mov, albastre și roz; magazinul din cartier în care ea și Thorne o găsiseră pe Danika dând gata o pungă de chipsuri pe care încă nu le plătise și toate tachinările de după; arena UOS de sunball în care stătuse alături de Danika, aruncând ocheade jucătorilor sexy din echipa lui Ithan în timpul antrenamentelor, alegându-și fiecare dintre ele preferații...

Scrise și iar scrise, până când pereții începură din nou să o apese. Își bâțâia genunchiul fără oprire sub masă.

- Cred că putem să ne oprim aici pe ziua de azi.

Hunt își deschise gura, cu ochii la lista ei, dar atunci lui Bryce îi sună telefonul.

Mulțumindu-i lui Urd în gând pentru intervenția venită la fix, aruncă ochii spre ecran și se încruntă. Aparent, expresia ei era destul de intrigantă, pentru că Hunt privi peste umărul ei.

Ruhn îi scrisese: *Vino să ne vedem la Templul Lunei, în treizeci de minute.*

- Crezi că are vreo legătură cu ce s-a întâmplat azi-noapte? întrebă Hunt.

Bryce nu îi răspunse și scrise: *De ce?*

Ruhn răspunse: *Pentru că este unul dintre puținele locuri din orașul ăsta unde nu sunt camere.*

- Interesant, murmură Bryce. Crezi c-ar trebui să-l avertizez că vii și tu?

Hunt avea pe chip un rânjet absolut păcătos.

- Hel, nu!

Bryce nu se putu abține să nu îi zâmbească la rândul ei.

Capitolul 21

Ruhn Danaan se rezemă de unul dintre stâlpii de marmură din altarul Templului Lunei, gata să o aștepte pe sora lui să ajungă. Turiștii treceau pe acolo și făceau poze, fără să îl observe, mulțumită vălului de umbre cu care se acoperise.

Sala era lungă, tavanul înalt. Trebuia să fie astfel pentru ca statuia din spate să încapă.

Înaltă de nouă metri, Luna stătea pe un tron sculptat din aur. Zeița sclipitoare era cioplită cu mare grație din piatra lunii. Părul ondulat îi era încins cu o tiară de argint decorată cu o lună plină susținută de două semiluni. La picioarele ei, în care purta sandale, stăteau întinși doi lupi gemeni, ai căror ochi ageri păreau să provoace pelerinii să încerce numai să se apropie. De spatele tronului era agățat un arc din aur solid, cu tolba plină cu săgeți din argint. Faldurile robei pe care zeița o purta alunecau în drapaje, acoperindu-i cu un văl degetele subțiri pe care și le odihnea în poală.

Atât lupii, cât și Feele o revendicau pe Luna ca zeiță protectoare și, în mileniile trecute, se purtaseră chiar războaie ca să se decidă pe cine favoriza aceasta. Acum, în timp ce legătura lupilor cu ea rămăsese sculptată în piatră, cea cu Feele lipsea de doi ani. Poate că Regele Toamnei avea dreptate în privința restaurării gloriei Feelor. Nu în felul acela trufaș și

batjocoritor pe care îl avea în minte tatăl lui, dar... absența însemnului Feelor de pe statuie îl călca pe nervi.

În curtea din spatele ușilor altarului se auziră pași înăbușiți, urmați de șoapte entuziasmate și de clicuri de la aparatele de fotografiat.

– Curtea însăși este modelată după cea din Orașul Etern! se auzi o voce feminină.

Un nou cârd de turiști pătrunse în templu, ținându-se după ghidul lor ca niște pui de rață.

Și, în spatele grupului, se vedea un cap cu păr roșu, de culoarea vinului. Și o pereche de aripi gri, mult prea bine cunoscute.

Ruhn strânse din dinți, rămânând ascuns în umbre. Măcar venise.

Grupul se opri în mijlocul altarului, ghidul vorbind tare, în timp ce turiștii începură să se risipească, blițurile lor fulgerând parcă precum fulgerele lui Athalar.

– Și aici avem însăși statuia Lunii. Zeița patroană a orașului Lunathion a fost cioplită dintr-un singur bloc de marmură din faimoasele cariere Caliprian de lângă râul Melanthos, din nord. Templul a fost prima clădire ridicată la fondarea orașului, în urmă cu cinci sute de ani. Locul de întemeiere a fost ales tocmai datorită felului în care râul Istros șerpuiește prin această zonă. Poate să îmi spună cineva care este forma pe care râul o ia?

– O semilună! strigă cineva.

Cuvintele sunară cu ecou în sala de marmură, împletindu-se cu fumul care se ridica din tămâia așezată la picioarele zeiței, între cei doi lupi.

Ruhn îi văzu pe Bryce și pe Hunt cercetând sanctuarul, încercând să îl găsească, așa că dădu la o parte umbrele suficient cât să îl zărească. Chipul lui Bryce nu trădă nici o emoție. Athalar rânji doar.

Al dracului de grozav.

Turiștii, atenți la ghidul lor, nu băgară de seamă că perechea ciudată părăsește grupul. Ruhn ținu departe umbrele până când Bryce și Hunt ajunseră la el și apoi le învălui în jurul a toți trei.

– Șmecher truc, zise Hunt.

Bryce nu adăugă nimic. Ruhn încercă să nu își aducă aminte cât de încântată era pe vremuri când îi arăta cum funcționează umbrele și lumina lui stelară – două aspecte ale puterii lui unite.

– Te-am rugat pe tine să vii. Nu pe el.

Bryce își trecu brațul în jurul lui Athalar. Împreună alcătuiau o compoziție amuzantă: Bryce în rochie elegantă de muncă, pe tocuri, iar îngerul în costumul lui negru de luptă.

– De acum suntem siamezi, din nefericire pentru tine. Suntem foarte buni prieteni, cei mai buni prieteni!

– Cei mai buni! repetă Hunt, cu același rânjet pe chip.

Trăsnească-l Luna! Lucrurile n-aveau să se sfârșească bine.

Bryce arătă spre grupul care se ținea încă după ghid prin templu.

– Poate că locul ăsta nu are camere, dar ei au.

– Sunt concentrați la ceea ce le arată ghidul. Iar zgomotul pe care îl fac va acoperi conversația noastră.

Umbrele lui Ruhn îi puteau ascunde doar vizual.

Prin buclele mai subțiri dintre umbre, cei trei distinseră un cuplu care dădea roată statuii, prea ocupați să facă poze ca să observe peticul mai dens de întuneric dintr-un colț. Ruhn tăcu totuși, iar Bryce și Athalar îi urmară imediat exemplul.

În timp ce așteptau să plece cuplul, ghidul continuă:

– Vom discuta mai pe larg despre minunile arhitecturale ale altarului într-o clipă, dar acum haideți să ne îndreptăm atenția spre statuie. Tolba este, desigur, din aur solid, iar săgețile din argint pur, cu vârfurile de diamant.

Cineva dădu drumul unui fluierat admirativ.

– Într-adevăr! aprobă ghidul. Acestea au fost donate de Arhanghelul Micah, care este fondator și investitor în cadrul a nenumărate organizații caritabile, fundații și companii inovatoare.

După un scurt timp, ghidul continuă:

– Din nefericire, în urmă cu doi ani, cea de-a treia dintre comorile Lunii a fost furată din acest templu. Poate să îmi spună cineva despre ce este vorba?

– Cornul! se auzi o voce. A apărut peste tot la știri.

– A fost un furt teribil. Este un artefact care nu poate fi înlocuit cu ușurință.

Cuplul trecu mai departe și Ruhn își desfăcu brațele din sân.

– Bun, Danaan, începu Hunt. Treci la subiect. De ce i-ai cerut lui Bryce să vină?

Ruhn arătă spre locul în care turiștii făceau poze mâinii zeiței. Mai precis, degetelor care acum strângeau aerul, în locul cornului de vânătoare fisurat, ce se aflase înainte acolo.

– Pentru că Regele Toamnei mi-a cerut să găsesc Cornul Lunei.

Athalar își lăsă capul pe o parte, dar Bryce pufăi.

– De aceea ai întrebat de el noaptea trecută?

Fură din nou întrerupți de ghidul care, îndreptându-se spre capătul camerei, spuse:

– Și acum, vă rog să mă urmați! Am primit un permis special pentru a putea vizita camera în care cerbii sunt pregătiți pentru a fi sacrificați și apoi arși în cinstea Lunei.

Bryce reuși să deslușească prin umbrele întunecoase o ușă mică deschizându-se.

După ce turiștii trecură prin ea, Hunt întrebă:

– Și ce este Cornul, mai exact?

– O grămadă de basme fără sens! mormăi Bryce. Tu chiar m-ai târât până aici pentru asta? Pentru ce? Pentru a te ajuta să îl impresionezi pe tăticul tău?

Bombănind, Ruhn își scoase telefonul, asigurându-se mai întâi că umbrele îi fereau, apoi deschise pozele pe care le făcuse cu o seară în urmă în Arhivele Feelor.

Dar nu le arătă înainte de a-i spune lui Athalar:

– Cornul Lunei a fost o armă mânuită de Pelias, primul Prinț Născut din Stele, în timpul Primelor Războaie. Feele îl făuriseră pe tărâmul lor. I-au dat numele zeiței ocrotitoare a noii lor case și l-au folosit în lupta împotriva demonilor atunci când au făcut Trecerea. Pelias a mânuit Cornul până la moarte. Ruhn își duse mâna la inimă. Este strămoșul meu. Sângele lui îmi curge prin vene. Nu știu ce puteri avea, cum îl folosea Pelias, dar Cornul

a ajuns să le dea atâta bătaie de cap prinților demoni, încât aceștia au făcut tot ce le-a stat în putere pentru a-l obține.

Ruhn își ridică telefonul, imaginea manuscrisului iluminat strălucind puternic în mijlocul umbrelor dese. Cornul din ilustrație, ridicat în dreptul buzelor de un bărbat Fee în armură, era la fel ca atunci când fusese desenat, cu milenii în urmă. Deasupra prințului strălucea o stea cu opt colțuri, emblema Celui Născut din Stele.

Bryce rămase nemișcată. Era nemișcarea aceea a Feelor, ca a unui cerb în mijlocul codrului.

Ruhn continuă:

- Devoratorul de Stele însuși a creat o specie nouă, îngrozitoare, doar pentru a vâna Cornul, folosind sângele pe care reușise să îl verse Prințului Pelias pe câmpul de luptă și propria lui esență îngrozitoare. Din împreunarea dintre lumină și întuneric s-a născut o bestie.

Ruhn glisă pe ecranul telefonului și apăru următoarea ilustrație. Motivul pentru care o chemase pe Bryce acolo, ceea ce îl făcuse să riște totul.

Bryce tresări în fața trupului palid, grotesc, a dinților transparenți rânjiți.

- Îl recunoști, zise Ruhn ușor.

Bryce se scutură, de parcă ar fi vrut să se reîntoarcă la realitate și își frecă absentă coapsa.

- Este demonul pe care l-am găsit atacându-l pe înger, în acea noapte, pe alee.

Hunt îi aruncă o privire ascuțită.

- Cel care te-a atacat și pe tine?

Bryce dădu încet din cap.

- Ce este?

- Vine din cele mai adânci colțuri ale Gheenei, răspunse Ruhn. Este într-atât de golit de lumină, încât Devoratorul de Stele i-a pus numele kristallos, după sângele și dinții lui transparenți.

- N-am auzit niciodată de el, zise Athalar.

Bryce analiză desenul.

– Este... Nu am găsit nici o menţiune despre vreun *demon* atunci când am făcut cercetări în legătură cu Cornul.

Bryce îi întâlni privirea fratelui ei.

– Nimeni nu a pus cap la cap toate astea acum doi ani?

Ruhn spuse cu grijă:

– Cred că *ne-a luat* doi ani ca să punem cap la cap totul. Volumul acesta era în adâncul Arhivelor, la un loc cu lucrurile pe care nu ai voie să le scanezi. Săpăturile tale nu ar fi putut răzbi până la el. Întreaga carte era scrisă în Limba Veche a Feelor!

Şi îi luase aproape toată noaptea ca să o traducă. Iar ameţeala de după mirt nu îl ajutase.

Bryce se încruntă.

– Dar Cornul a fost spart – a devenit practic inutil, nu-i aşa?

– Aşa este. În timpul bătăliei finale a Primelor Războaie, Prinţul Pelias şi Prinţul Gheenei s-au înfruntat. Cei doi s-au luptat vreo trei zile, până în clipa în care Devoratorul de Stele a dat lovitura fatală. Dar nu înainte ca Pelias să invoce toată puterea Cornului şi să îl alunge astfel pe Prinţul Gheenei, pe fraţii lui şi armatele lor înapoi în Hel. Prinţul Pelias a pecetluit Falia Nordică pentru totdeauna – aşa că acum demonii mai pot pătrunde aici doar prin fisuri sau atunci când sunt invocaţi cu săruri.

Athalar se încruntă.

– Deci tu vrei să-mi zici că acest artefact mortal, pentru care Prinţul Gheenei a creat *literalmente* o nouă specie de demon, stătea pur şi simplu aici? În acest templu? Şi *nimeni* din această lume sau din Hel nu a încercat să pună mâna pe el până la acea pană de curent? De ce?

Bryce întâlni privirea neîncrezătoare a lui Hunt.

– Cornul a crăpat în două atunci când Pelias a închis Falia Nordică. Şi-a pierdut puterea. Feele şi Asterii au încercat timp de ani de zile să îl refacă cu ajutorul magiei, al farmecelor şi al tuturor vrăjelilor lor, dar fără succes. A primit un loc de onoare în Arhivele Asterilor, însă, câteva milenii mai târziu, când au înfiinţat Lunathion, l-au închinat templului de aici.

Ruhn îşi scutură capul.

– Faptul că Feele au permis ca artefactul să fie dat sugerează că nu îl mai considerau valoros – că până și tatăl meu se poate să-i fi uitat importanța.

Asta până când fusese furat, iar lui îi intrase în cap că ar putea fi un simbol al puterii în eventualitatea unui război.

Bryce adăugă:

– Am crezut că este doar o replică până când Jesiba m-a pus să îl caut.

Se întoarse apoi spre Ruhn.

– Deci tu crezi că cineva a invocat demonul ăsta ca să vâneze Cornul? Dar de ce, dacă nu mai are nici o putere? Și cum explică asta morțile? Crezi că victimele, cumva... au intrat în contact cu Cornul și asta l-a condus pe kristallos la ei?

Bryce continuă, înainte ca vreunul dintre ei să apuce să răspundă:

– Și ce e cu golul de doi ani?

Hunt cântări.

– Poate că ucigașul a așteptat până când lucrurile s-au calmat suficient pentru a-și putea relua căutarea.

– Nici eu nu mă bazez pe mai mult decât presupuneri! recunoscu Ruhn. Nu pare a fi o simplă coincidență dispariția Cornului chiar înainte ca acest demon să apară, iar acum că au reînceput crimele...

– Ar putea însemna că cineva vânează din nou Cornul! încheie Bryce, încruntându-se.

– Faptul că demonul kristallos e în Lunathion sugerează prezența Cornului între zidurile orașului, observă Hunt.

Bryce îl țintui pe Ruhn cu privirea.

– De ce îl vrea dintr-odată Regele Toamnei?

Ruhn își alese cuvintele cu grijă:

– Poți spune că din mândrie. Vrea să fie returnat Feelor. Și vrea ca eu să îl găsesc pe ascuns.

– Dar de ce ți-a cerut ție să cauți Cornul? îl întrebă Athalar.

Umbrele din jurul lor tremurară.

– Pentru că puterea stelară a Prințului Pelias a fost țesută în Corn. Și pentru că acea putere este în sângele meu. Tatăl meu crede că am un dar supranatural care mă va ajuta să-l găsesc.

Ruhn trebui să recunoască.

– Azi-noapte, când cercetam Arhivele, cartea asta... mi-a sărit în ochi.

– Literalmente? întrebă Bryce, cu sprâncenele ridicate.

– Mi s-a părut că... sclipește. La dracu', nu știu! Știu doar că eram acolo de câteva ore bune când am simțit cartea. Iar când am văzut ilustrația aceea a Cornului... Am înțeles. Drăciile pe care le-am tradus mi-au confirmat asta.

– Așadar, kristallos poate identifica locul în care se află Cornul! zise Bryce, cu o strălucire în ochi. Dar asta poți să faci și *tu*.

Athalar, înțelegând unde bate Bryce, zâmbi diavolește.

– Dacă găsim demonul, îl găsim pe cel care se află în spatele crimelor. Și dacă avem Cornul...

Ruhn se strâmbă.

– Kristallos va veni la noi.

Bryce aruncă o privire statuii cu mâinile goale din spatele lor.

– Ai face bine să te pui pe treabă, Ruhn.

Hunt se rezemă de unul dintre stâlpii aflați în capătul scărilor de la intrarea în Templul Lunei, cu telefonul la ureche. O lăsase pe Quinlan înăuntru, cu vărul ei, pentru că trebuia să dea un telefon înainte de a rezolva problemele de logistică. Ar fi sunat acolo, dar, în clipa în care își deschisese lista de contacte, Bryce sărise cu morala despre cum nu se folosesc telefoane în locuri sacre.

Cthona să îl cruțe. Se dăduse bătut și nu îi mai spusese să se ducă dracu'. Pentru că se decisese să nu facă o scenă în public, ieșise prin curtea înconjurată de chiparoși spre treptele din față.

Cinci novice ale templului ieșiră din vila care se întindea în spatele clădirii, cu mături și furtunuri în mână, gata să curețe de după-amiază treptele și lespezile.

Nu era nevoie, îi venea să le zică tinerelor fete. Acum, că ploaia măruntă cădea din nou peste oraș, furtunurile lor erau inutile.

Cu maxilarul încleștat, ascultă telefonul sunând, iar și iar.

- Răspunde dracului! murmură.

O novice cu tenul închis la culoare - cu părul negru și robă albă, nu mai mare de doisprezece ani - se uita la el cu gura căscată, strângându-și la piept mătura. Hunt aproape tresări, dându-și seama că arăta ca un portret al furiei, și încercă să își controleze expresia.

Fetița Fee păstră totuși distanța. Semiluna aurie care îi atârna de un lănțișor delicat pe frunte sclipea în lumina cenușie. O lună nouă pe care o purta până când avea să devină preoteasă, la maturitate, atunci când semiluna se schimba cu cercul plin al Lunii. Iar după ce trupul ei nemuritor avea să înceapă să se stingă odată cu vârsta, se schimba din nou talismanul, de data aceasta cu o semilună în descreștere.

Fiecare preoteasă avea propriile ei motive pentru care își închina viața Lunii. Pentru care renunța la existența din afara zidurilor templului și îmbrățișa fecioria eternă a zeiței. Așa cum Luna nu avusese nici un partener sau iubit, nici preotesele nu urmau să aibă.

Hunt crezuse dintotdeauna că celibatul este ceva plictisitor. Asta până când Shahar îi răpise sufletul.

Hunt îi oferi novicei sperioase cea mai bună încercare a lui de zâmbet. Spre surpriza lui, micuța îi zâmbi ușor la rândul ei. Fetița era curajoasă.

Justinian răspunse după al șaselea țârâit.

- Cum merge treaba de dădacă?

Hunt își îndreptă spatele.

- Nu te mai amuza atât.

Justinian își înăbuși râsul.

- Ești sigur că Micah nu te pedepsește?

Hunt se gândise mult la această întrebare în ultimele două zile. De cealaltă parte a străzii goale, palmierii care punctau pajiștile fragede de ploaie ale Parcului Oracolului străluceau în lumina cenușie. Clădirea cu domul ei din onix în care se afla Templul Oracolului era acoperită de voalurile ceții care se rostogolise de peste râu.

Chiar și în miezul zilei, Parcul Oracolului era aproape gol, cu excepția siluetelor aplecate ale Vanirilor și oamenilor disperați care rătăceau pe poteci și prin grădini, așteptându-și rândul, ca să pătrundă pe holurile încărcate de mirosul tămâii.

Și dacă răspunsurile pe care le primeau nu erau acelea la care speraseră... Ei bine, templul din piatră albă, pe ale cărui trepte stătea Hunt, le putea aduce ceva consolare.

Hunt aruncă o privire peste umăr spre interiorul slab luminat, abia întrezărit prin ușile înalte din bronz. În prima lumină care venea de la un șir de tipsii sclipitoare putea să distingă luciul părului roșu în întunericul tăcut al altarului, strălucind ca metalul topit, în timp ce Bryce discuta animat cu Ruhn.

- Nu! zise Hunt în cele din urmă. Nu cred că această misiune a fost o pedeapsă. Micah nu mai avea alte opțiuni la îndemână și știa că aș fi creat doar necazuri dacă m-ar fi pus de gardă în preajma lui Sandriel.

Și a lui Pollux.

Nu mai aduse aminte de târgul pe care îl făcuse cu Micah. Nu o făcu pentru că și Justinian purta pe frunte haloul și Micah nu se arătase niciodată prea interesat de el, în afara popularității pe care o avea printre soldații Legiunii 33. Dacă și el făcuse vreun târg pentru a-și recâștiga libertatea, Justinian nu vorbise niciodată despre el.

Justinian răsuflă.

- Da... lucrurile sunt destul de tensionate pe aici. Toată lumea e agitată și ea nici măcar n-a ajuns încă. Ești mai bine acolo unde te afli.

Un bărbat Fee cu ochii sticloși se împletici pe treptele templului, se uită bine la cel care stătea chiar în ușă și apoi o luă spre stradă, târându-se spre Parcul Oracolului și spre domul din inima lui. Încă un suflet pierdut care căuta răspunsuri în fum și șoapte.

- Nu sunt prea sigur de asta! zise Hunt. Vreau să cauți ceva pentru mine - un demon de străvechi. Kristallos. Caută în baza de date și vezi dacă apare ceva.

Ar fi rugat-o pe Vik, dar ea era deja ocupată cu înregistrările de la Regina Viperă.

– Mă ocup. Îți trimit un mesaj cu ceea ce găsesc. Apoi Justinian adăugă: Noroc!

– Voi avea nevoie de el! recunoscu Hunt.

Dintr-o mie de puncte de vedere.

– Deși nu strică faptul că *partenera* ta este plăcută vederii, zise Justinian, șiret.

– Trebuie să închid.

– Știi, nimeni nu primește o medalie pentru cel care a suferit cel mai mult.

Justinian insistă, vocea devenindu-i nefiresc de serioasă.

– Au trecut două secole de când a murit Shahar, Hunt.

– În fine.

Nu voia să discute despre asta. Nici cu Justinian, nici cu nimeni.

– E admirabil că încă te păstrezi pentru ea, dar să fim realiști...

Hunt închise. Se gândi dacă să arunce cu telefonul într-un stâlp.

Trebuia să îi sune pe Isaiah și pe Micah ca să le spună despre Corn. La dracu'. Atunci când dispăruse în urmă cu doi ani, inspectori de top din Legiunea 33 și din Aux cercetaseră fiecare colțișor al templului. Nu găsiseră nimic. Și de vreme ce camerele de filmat nu erau permise în interiorul clădirii, nu exista nici un indiciu despre cine l-ar fi putut lua. Nu fusese decât o farsă stupidă, pretinseseră toți.

Toți, cu excepția Regelui Toamnei, se părea.

Hunt nu acordase prea multă atenție furtului Cornului și, la naiba, cu siguranță nu fusese atent la lecțiile de istorie despre Primele Războaie pe când era băiat. Iar după asasinarea Danikăi și a membrilor Haitei Diavolilor avuseseră lucruri mai importante pentru care să își facă griji.

Nici nu-și dădea seama ce era mai rău: faptul că acel Corn putea fi o piesă vitală de puzzle pentru rezolvarea cazului sau faptul că de-acum trebuia să lucreze cot la cot cu Ruhn Danaan ca să îl găsească.

Capitolul 22

Bryce aşteptă până când spatele lat şi aripile frumoase ale lui Hunt dispărură pe poarta de la altar şi apoi sări la Ruhn:

– Regele Toamnei e vinovatul?

Ochii albaştri ai lui Ruhn licăriră în cuibul lui de umbre sau cum dracu' îi zicea.

– Nu. E monstruos din multe puncte de vedere, dar nu a ucis-o pe Danika.

Şi ea ajunsese la aceeaşi concluzie cu o noapte în urmă, dar îl întrebă totuşi:

– Cum poţi fi aşa sigur? Nu ştii care dracului sunt planurile lui pe termen lung.

Ruhn îşi încrucişă braţele.

– De ce m-ar fi pus pe mine să caut Cornul dacă el este cel care invocă demonul kristallos?

– Două dispozitive de căutare sunt mai bune decât unul singur?

Îi bubuia inima.

– Nu e persoana din spatele crimelor. El încearcă doar să profite de situaţie pentru a readuce Feelor gloria pierdută. Ştii că îi place să se amăgească cu prostii de felul acesta.

Bryce îşi trecu degetele prin peretele de umbre, întunericul alunecându-i pe piele ca o ceaţă.

– Ştie că ai venit să te întâlneşti cu mine?

– Nu.

Bryce îl privi în ochi pe fratele ei.

– De ce...

Nu găsea cuvintele potrivite.

– De ce te-ai deranjat?

– Pentru că vreau să te ajut. Pentru că rahatul ăsta pune în pericol întregul oraș.

– Ce atitudine de Ales!

Între ei se lăsă tăcerea, atât de grea încât era aproape senzorială. În cele din urmă, Bryce îi aruncă:

– Doar pentru că lucrăm împreună nu înseamnă că s-a schimbat ceva între noi. Tu vei găsi Cornul, iar eu voi afla cine se află în spatele acestei povești. Și, cu asta, basta.

– Bine! zise Ruhn, cu ochi reci. Oricum, nu mă așteptam să mă asculți.

– De ce te-aș asculta? clocoti ea. Sunt doar o *târfă corcită*, nu-i așa?

Ruhn se încordă, roșu tot.

– Știi bine că a fost o ceartă stupidă și că *nu am vrut* să spun asta...

– La dracu', ba ai vrut! scuipă și se întoarse pe călcâie. Poate că te îmbraci ca un rebel care se răscoală împotriva regulilor tăticului, dar, în adâncul sufletului, nu ești cu nimic mai bun decât restul rahaților care te pupă-n fundul de Ales.

Ruhn mârâi, dar Bryce nu îl mai așteptă și străpunse umbrele, clipind des în fața luminii care o inundă. Apoi se îndreptă spre ușile în dreptul cărora se oprise Hunt.

– Să mergem!

Nu îi păsa ce auzise din conversația lor.

Hunt întârzie pe loc, clipind din ochii lui negri în timp ce studia umbrele din spatele sălii, acolo unde se afla așa-zisul ei văr, acoperit de întuneric. Din fericire însă, îngerul nu zise nimic când o prinse din urmă, iar ea, la rândul ei, nu-i mai spuse nimic.

Bryce alergă practic înapoi la galerie. În parte pentru că voia să își reia cercetările despre Corn, dar și pentru că Jesiba

o inundase cu mesaje care cereau să afle unde a plecat, dacă își mai dorea acel loc de muncă și dacă prefera să fie transformată în șobolan sau în porumbel. Totul culminase cu ordinul de a se întoarce *imediat* pentru a întâmpina un client.

La cinci minute după ce Bryce ajunsese acolo, clientul Jesibei – un nenorocit de metamorf leopard care credea că are dreptul să își pună labele pe fundul ei – cumpăra o statuetă mică care îi înfățișa pe Solas și Chtona: un soare cu trăsături masculine care își îngropa fața într-o pereche de sâni în formă de munți. Imaginea sfântă era cunoscută simplu drept Îmbrățișarea. Chiar și mama ei îi purta simbolul simplificat – un cerc cuibărit pe două triunghiuri – ca pandantiv. Însă lui Bryce i se păruse dintotdeauna că Îmbrățișarea este siropoasă și clișeizată în toate reprezentările ei. După treizeci de minute și două respingeri directe ale avansurilor slinoase, Bryce rămase, în sfârșit, din nou singură.

Însă în decursul orelor pe care le petrecu cercetând baza de date a galeriei nu află mai multe despre Cornul Lunei decât știa deja și decât îi spusese fratele ei în acea dimineață. Nici măcar Lehabah, regina absolută a bârfelor, nu știa nimic despre Corn.

Cum Ruhn avea de gând să se ducă din nou în Arhiva Feelor ca să vadă dacă simțurile lui de Născut din Stele mai atrag ceva informații, își zise că va trebui să aștepte noutăți de la el.

Hunt se întorsese la postul lui de observație de pe acoperiș, pentru că se pare că trebuia să își sune șeful – sau ce naiba se prefăcea Micah că este – și pe Isaiah ca să le spună despre Corn. Nu încercase să se mai întoarcă în bibliotecă, simțind parcă faptul că Bryce avea nevoie de spațiu.

Caută acolo unde doare cel mai tare. Acolo se află întotdeauna răspunsurile.

Bryce se trezi uitându-se la lista pe jumătate terminată pe care o începuse în acea dimineață.

Poate că nu avea de unde să afle prea multe despre Corn, dar ar fi putut să afle care naiba era rolul Danikăi în toată povestea.

Cu mâna tremurând, se forță să termine lista cu locurile în care fusese Danika - din câte știa ea.

Când soarele ajunsese aproape la apus, iar Syrinx era pregătit să meargă în plimbare până acasă, Bryce și-ar fi dat ce îi mai rămăsese din suflet unui Secerător pentru confortul tihnit al patului ei. Fusese o zi al dracului de lungă, plină de informații noi pe care trebuia să le asimileze, în care scrisese o listă pe care o lăsă în sertarul de la biroul ei.

Trebuie să fi fost o zi lungă și pentru Athalar, pentru că îi urmări din zbor, pe ea și pe Syrinx, fără să-i spună un cuvânt.

La opt era deja în pat și nici măcar nu își dădu seama când adormi.

Capitolul 23

A doua zi de dimineață, Bryce stătea la biroul de la recepție din expoziția galeriei, cu ochii ațintiți asupra listei cu ultimele locuri în care fusese Danika, când sună telefonul.

– Afacerea cu leopardul a fost încheiată! îi zise Jesibei în loc de salut.

Terminase de făcut actele cu o oră în urmă.

– Vreau să mergi la mine în birou și să îmi trimiți un document pe care îl am în calculator.

Bryce își dădu ochii peste cap, abținându-se să nu toarne un *Cu plăcere*, și întrebă:

– Tu nu ai acces la el?

– M-am asigurat că acesta nu e în rețea.

Cu nările fremătând, Bryce se ridică, bâțâind ușor din picioare și se îndreptă spre ușa mică din peretele opus biroului ei. Își puse mâna pe panoul din metal de lângă ea și farmecele se desfăcură. Ușa se deschise și apăru scara îngustă, acoperită cu covor, care urca la etaj.

– Când îți cer să faci ceva, Bryce, mă aștept să faci acel lucru. Fără întrebări.

– Da, Jesiba! murmură Bryce, urcând scările.

Cu o zi în urmă, în timp ce se ferea de mâinile hrăpărețe ale metamorfului leopard, simțise un junghi în piciorul ei rănit.

– Ți-ar plăcea să fii un vierme, Bryce? toarse Jesiba.

Vocea îi deveni ușor spectrală, neliniștitor de apropiată de răgușeala Secerătorilor. Cel puțin Jesiba nu era unul – deși Bryce știa că vrăjitoarea avea de-a face des cu ei în Casa Focului și a Umbrei. Mulțumită zeilor, nici unul nu își făcuse apariția la galerie.

– Ai vrea să fii un gândac de bălegar sau un miriapod?

– Aș prefera să fiu o libelulă.

Bryce intră în biroul mic și cochet de la etaj. Unul dintre pereți era făcut cu totul din sticlă și da spre galeria de jos. Era complet izolat fonic.

– Ai grijă ce-ți dorești. Ai să descoperi că gura aia mare a ta se va închide destul de repede când am să te transform. Nu vei mai avea glas deloc.

Bryce calculă diferența de fus orar dintre Lunathion și ținuturile vestice ale Pangerei și deduse că probabil Jesiba abia se întorsese de la cină.

– Vinul acela roșu de Pangera e treabă serioasă, nu-i așa?

Aproape ajunsese la biroul de lemn când se aprinseră primele-lumini. O întreagă ghirlandă lumina arma dezmembrată care atârna pe peretele din spatele biroului, Piaza Zeilor, la fel de îngrijită ca în ziua în care fusese făurită. Ar fi putut să jure că aurul și oțelul iradiau un geamăt slab – de parcă arma legendară, letală ar fi zbârnâit încă după ce fusese folosită.

Era neliniștită că se afla acolo, în ciuda faptului că Jesiba o dezmembrase în patru bucăți și o urcase pe peretele din spatele biroului ei ca pe o piesă de artă. Erau patru piese care puteau fi ușor reasamblate, însă care îi liniștea în acea formă pe clienții ei, chiar dacă le și aducea aminte că ea e șefa.

Bryce știa că farmazoana nu le spunea acestora despre glonțul din aur gravat, de cincisprezece centimetri, din seiful de lângă pictura de pe peretele din dreapta. Jesiba i-l arătase odată și o lăsase să citească cuvintele gravate pe el: *Memento mori.*

Aceleași cuvinte care se formau pe mozaicul din Piața de Carne.

I se păruse melodramatic, însă o parte din ea se minunase de ele – de glonț și de armă, care erau atât de rare, încât nu existau decât câteva exemplare în tot Midgardul.

Bryce deschise calculatorul Jesibei, ascultând instrucțiunile femeii înainte de a trimite dosarul. Apoi, când cobora pe scări, își întrebă șefa:

– Ai auzit ceva nou despre Cornul Lunei?

O pauză lungă, contemplativă.

– Are de-a face cu investigația asta a ta?

– Poate.

Vocea joasă și rece a Jesibei era o întruchipare a Casei pe care o servea.

– N-am auzit nimic.

Apoi închise. Bryce strânse din dinți în timp ce se îndrepta înapoi spre biroul ei din expoziție.

Lehabah o întrerupse, șoptindu-i prin ușa de fier:

– Pot să-l văd pe Athie acum?

– Nu, Lele.

Caută acolo unde doare cel mai tare.

Avea lista cu locurile. Din nefericire, știa ce are de făcut mai departe. Ceea ce se temea să facă de când se trezise în acea dimineață. Îi sună telefonul în mâna în care îl ținea încordată. Bryce se pregăti sufletește să o audă pe Jesiba văitându-se că trimisese greșit dosarul. La telefon însă era Hunt.

– Da? întrebă în loc de salut.

– A avut loc o nouă crimă.

Avea vocea reținută, rece.

Bryce aproape scăpă telefonul din mână.

– Cine...

– Primesc încă detaliile. Însă s-a petrecut la mai puțin de un kilometru de aici: lângă Poarta din Piața Veche.

Inima îi bătea atât de tare încât abia putu să-și potolească respirația ca să întrebe:

– Au fost martori?

– Nu. Dar să mergem acolo.

Îi tremurau mâinile.

– Sunt ocupată! minți.

Un moment de tăcere.

– La dracu', eu nu mă joc, Quinlan.

Nu. Nu, nu putea să o facă, nu putea să îndure, nu putea să vadă din nou...

Bryce se străduí să respire, inhalând practic vaporii de mentă din aparatul de aromoterapie.

– Vine un client...

Hunt bocăni la ușa galeriei, pecetluindu-i soarta.

– Plecăm acum.

Întregul trup îi era atât de încordat încât era pe punctul de a tremura, atunci când ea și Hunt se apropiară de magi-panourile care blocau aleea aflată la câțiva metri de Poarta din Piața Veche.

Bryce încercă să respire, încercă toate tehnicile despre care citise și de care auzise, care te învățau cum să îți stăpânești frica, cum să stăpânești acel sentiment dinlăuntru, care o îmbolnăvea.

Aleea era plină de îngeri, Fee și metamorfi, unii vorbind la stații, alții la telefon.

– Un alergător a găsit rămășițele, zise Hunt.

Lumea se dădea la o parte ca să îl lase să treacă.

– Cred că s-a petrecut cândva noaptea trecută.

Hunt adăugă cu grijă:

– Legiunea 33 încearcă încă să îi stabilească identitatea, însă după haine pare să fi fost o novice de la Templul Lunei. Isaiah le chestionează deja pe preotesele templului, ca să afle dacă lipsește cineva.

Toate sunetele se preschimbaseră într-un zumzet asurzitor. Bryce nu își mai amintea cu totul drumul până acolo.

Hunt se trase după unul dintre magi-panourile care acopereau locul crimei, aruncă o privire la ceea ce zăcea acolo și înjură. Se răsuci apoi spre ea, de parcă și-ar fi dat seama unde o adusese, însă era prea târziu.

Sângele sărise peste cărămizile clădirii, se strânsese în băltoace printre pietrele crăpate ale aleii, se împrăștiase pe marginile tomberonului. Și, lângă tomberon, de parcă cineva le-ar fi aruncat dintr-o găleată, erau întinse bucăți roșii de carne. Lângă carnagiu zăcea o robă albă, sfâșiată.

Zumzetul se transformă în răget. Trupul îi era tras undeva, departe.

Danika râzând cu hohote, Connor făcându-i cu ochiul, Bronson și Zach și Zelda și Natalie, toți râzând...

Și apoi nimic - doar carne roșie. Toți, tot ceea ce fuseseră, tot ceea ce fusese ea alături de ei, se preschimbase în munți de carne roșie.

Pierduți, pierduți, pierduți...

O mână o apucă de umăr. Dar nu era a lui Athalar. Nu, Hunt rămăsese pe loc, cu fața împietrită.

Tresări atunci când Ruhn îi șopti la ureche:

- Nu trebuie să vezi asta.

Aceasta era o altă crimă. Un alt trup. Alt an.

O vrăjidoctoriță îngenunche în fața corpului, cu o baghetă care zbârnâia cu primă-lumină în mână, încercând să pună rămășițele cadavrului - ale *fetiței* - laolaltă.

Ruhn o trase de acolo, înspre panou, spre aerul curat de după el.

Mișcarea o eliberă. Îi potoli vuietul din urechi.

Bryce se smuci din strânsoarea lui Ruhn, fără să-i pese dacă îi vedea cineva, fără să-i pese că el, în calitate de șef al unității Feelor din Auxiliar, avea dreptul să se afle acolo.

- Nu pune dracului mâna pe mine!

Ruhn strânse din buze. Dar se uită peste umărul ei, la Hunt.

- Ești un măgar.

Lui Hunt îi luciră ochii.

- Am avertizat-o pe drum ce avea să vadă. Apoi adăugă puțin mai blând: Nu mi-am dat seama ce dezastru va fi aici.

O avertizase, nu-i așa? Gândurile îi alunecaseră atât de departe încât abia dacă îl auzise pe Hunt vorbind pe drum. Se simțea atât de amețită, de parcă ar fi tras pe nas o grămadă de praf-de-lumină.

– E o femeie în toată firea, continuă Hunt. Nu are nevoie de tine ca să știe cât poate să ducă.

Arătă spre ieșirea de pe alee.

– N-ar trebui să cauți? Te chemăm noi dacă avem nevoie de tine, prințișorule.

– Du-te dracu'! îi răspunse Ruhn.

Umbrele începeau să se ridice. Lumea adunată acolo se uita la ei.

– Nu crezi că e mai mult decât o simplă coincidență că o novice a fost ucisă chiar după ce am fost la templu?

Nu înțelegea ce ziceau. Nu înțelegea nimic.

Bryce se întoarse cu spatele la alee, la investigatorii care colcăiau acolo. Ruhn încercă să o cheme.

– Bryce...

– Lasă-mă în pace! zise încet și continuă să meargă.

Nu ar fi trebuit să îl lase pe Athalar să o intimideze, să o oblige să vină. Nu ar fi trebuit să vadă asta, nu ar fi trebuit să își amintească.

Pe vremuri s-ar fi putut duce direct la studioul de dans. Ar fi dansat, s-ar fi mișcat până când lumea ar fi căpătat din nou sens. Acela fusese dintotdeauna locul ei sigur, modul prin care se rupea de toate. Mergea la studio ori de câte ori avea o zi proastă.

Trecuseră doi ani de când pusese ultima oară piciorul acolo. Își aruncase toate hainele și toți pantofii pentru dans. Gențile. Cea de la apartament fusese oricum împroșcată cu sânge – sângele Danikăi, al lui Connor și al lui Thorne pe hainele din dormitor, iar al Zeldei și al lui Bronson pe cea de-a doua geantă, pe care o lăsase atârnată lângă ușă. Model din sânge ca un...

O mireasmă înrourată, ca parfumul de după ploaie îi inundă nările. Hunt o ajunsese din urmă. O altă amintire din acea noapte.

– Hei! zise Hunt.

„Hei" îi zisese atunci, cu atât de mult timp în urmă. Fusese o epavă, o fantomă și apoi apăruse el, îngenunchease lângă ea, cu ochii aceia negri în care nu putuse citi nimic atunci când îi zisese „Hei".

Nu îi spusese că își amintea acea noapte în camera de interogatoriu. Și cu siguranță nu simțea nevoia să i-o spună acum.

Dacă ar fi fost obligată să vorbească cu cineva, ar fi explodat. Dacă ar fi trebuit să facă ceva, *orice*, în clipa asta ar fi apucat-o una dintre acele furii primare ale Feelor și...

Începu să i se încețoșeze privirea, mușchii încordându-i-se dureros, cu vârfurile degetelor aplecate ca niște gheare, de parcă și-ar fi închipuit că sfâșie pe cineva în bucăți...

- Mergi până îți trece, murmură Hunt.

- Lasă-mă în pace, Athalar!

Nu voia să se uite la el. Nu suporta să îl vadă. Nici pe el, nici pe fratele ei, nici pe *nimeni*.

Dacă asasinarea novicei fusese într-adevăr provocată de prezența lor la templu, fie că fusese un semn de avertizare sau din cauză că fetița ar fi auzit ceva legat de Corn, dacă fără să vrea îi provocaseră moartea...

Își mișca picioarele din ce în ce mai repede. Hunt nu rămase în urmă nici o clipă. Nu avea să plângă. Nu avea să se transforme într-o epavă, să nu mai poată să respire, așa, la colț de stradă. Nu avea să țipe sau să vomite sau...

După ce străbătură încă o stradă, Hunt zise aspru:

- Am fost acolo în acea noapte.

Bryce continuă să meargă repede, cu tocurile pantofilor țăcănindu-i pe pavaj.

- Cum ai supraviețuit în fața demonului kristallos? o întrebă Hunt.

Fără îndoială că acum câteva clipe, în timp ce privea cadavrul, se întrebase exact același lucru. Cum de ea, corcitură jalnică, supraviețuise, pe când Vanirii pur sânge, nu?

- Nu am supraviețuit, bombăni.

Traversă strada și ocoli o mașină care lenevea în intersecție.

- Demonul a fugit.

- Dar kristallos îl imobilizase pe Micah, îi sfâșiase pieptul...

Bryce aproape se împiedică și căzu, chiar când să dea colțul. Se răsuci cu gura căscată la Hunt.

- Acela a fost Micah?

Capitolul 24

Îl salvase pe Micah Domitus în acea noapte. Nu pe vreun membru oarecare al Legiunii, ci pe Arhanghel însuși! Nu era de mirare atunci că cel care îi răspunsese la telefon luase imediat măsuri după ce identificase numărul de telefon.

Vestea aceasta trecu prin ea ca un fulger, luminând câteva dintre amintirile pe care le avea.

- L-am salvat pe Guvernator pe acea alee.

Hunt dădu doar din cap, vizibil inconfortabil.

Lui Bryce i se ascuți vocea:

- De ce e secret?

Hunt așteptă să treacă un cârd de turiști înainte de a-i spune:

- Pentru binele lui. Dacă s-ar fi dus vestea că Guvernatorul a fost înfrânt de un demon, lucrurile nu ar fi arătat bine.

- Mai ales pentru că a fost salvat de o corcitură?

- Nici o persoană din grupul nostru nu a folosit *vreodată* termenul acesta - știi asta, nu-i așa? Dar, da. Ne-am gândit cum ar da să se știe că o femeie jumătate om, jumătate Fee, de douăzeci și trei de ani, care nu a făcut Saltul, l-a salvat pe Arhanghel atunci când el însuși nu a putut să se salveze.

Sângele îi bubuia în timpane.

- Dar de ce să nu îmi spuneți *mie*? Am căutat în toate spitalele, doar ca să văd dacă a supraviețuit.

Mai mult chiar. Ceruse să afle care era starea soldatului, însă de fiecare dată fusese fie lăsată să aștepte, fie ignorată, fie i se ceruse să plece.

– Știu.

Hunt îi cercetă chipul.

– S-a stabilit că este mai înțelept să se păstreze totul secret. Mai ales pentru că telefonul tău a fost spart chiar după...

– Deci ar fi trebuit să trăiesc în ignoranță pentru totdeauna...

– Voiai o medalie sau ceva? O paradă?

Se opri atât de brusc încât Hunt trebui să își deschidă aripile ca să se oprească la rândul lui.

– *Du-te dracului.* Ce voiam...

Încercă să își controleze respirația ascuțită, tremuratul care o orbea, tensiunea care creștea și creștea înlăuntrul ei.

– Ce voiam – șuieră, luând-o iar la pas, pentru că el doar se holba la ea – era să știu că *ceva* din ceea ce am făcut în acea seară a contat. Am presupus că i-ați aruncat trupul în Istros, pentru că era un simplu soldat care nu merita onoarea unei Plecări în larg.

Hunt își scutură capul.

– Uite, știu că a fost de tot rahatul. Și îmi pare rău, bine? Îmi pare rău pentru tot, Quinlan. Îmi pare rău că nu ți-am spus și îmi pare rău că ești pe lista mea de suspecți, și îmi pare...

– Sunt pe *ce*? scuipă Bryce.

Vedea roșu în fața ochilor. Îi zise, cu caninii dezgoliți:

– După *toate* astea... La dracu', tu mă consideri *suspect*?

Zbieră ultimele cuvinte, voința ei de fier fiind singurul lucru care o împiedica să se arunce asupra lui și să îi sfâșie fața.

Hunt își ridică mâinile în sus.

– Asta... Ce dracu', Bryce! Nu m-am exprimat cum trebuie. Uite, a trebuit să iau în considerare fiecare posibilitate, să privesc din toate unghiurile, dar acum știu că... Solas, când ți-am văzut fața pe acea alee mi-am dat seama că nu e cu putință să fi fost tu vinovată și...

– *Piei dracului* din ochii mei!

O privi, cântărind situația, apoi își întinse aripile. Bryce refuza să facă un singur pas înapoi, cu dinții încă dezgoliți. Adierea creată de aripile lui îi răvăși părul, împrăștiindu-i în față parfumul lui de cedru și ploaie atunci când se înălță spre cer.

Caută acolo unde doare cel mai tare.

La dracu' cu Regina Viperă! La dracu' cu *tot*!

Bryce o luă la fugă – o fugă măsurată, agilă, în ciuda pantofilor subțiri, fără toc, pe care și-i luase de la galerie. Alerga nu spre ceva sau ca să scape de ceva, ci... pur și simplu avea nevoie de mișcare. De bătaia tălpilor ei pe pavaj, de sunetul sacadat al respirației.

Bryce alergă și alergă... până când începu din nou să audă sunete, iar ceața începu să se ridice și ea putu să scape din labirintul de țipete din mintea ei. Nu era ca dansul, dar o ajuta.

Bryce alergă până când propriu-i trup o imploră să se oprească. Alergă până când îi sună telefonul și ea se întrebă dacă Urd însăși îi întinsese o mână salvatoare. Convorbirea fu scurtă, cu respirația tăiată.

Câteva minute mai târziu, în timp ce se apropia de Corbul Alb, Bryce încetini pasul. Se opri în dreptul alcovului ascuns în perete, chiar lângă ușile de serviciu. Îi curgea transpirația pe gât, până la rochie, umezind materialul verde. Își scoase din nou telefonul.

Dar nu îl sună pe Hunt. Nu o întrerupsese, dar știa că zboară deasupra ei.

Pe pavaj căzură câțiva stropi de ploaie. Își zise că speră să-l plouă pe Athalar toată noaptea.

Ezită, cu degetele pe ecran, și oftă, știind că nu ar trebui să o facă. O făcu însă. Stând acolo, în alcovul în care schimbase printre ultimele ei mesaje cu Danika, deschise conversația. Îi ardeau ochii.

Glisă în urmă, trecând peste acele ultime cuvinte fericite, peste tachinări. Ajunse la fotografia pe care Danika i-o trimisese în acea după-amiază cu ea și cu haita la meciul de

sunball, gătiți din cap până-n picioare cu echipamentul UOS. În fundal, Bryce putea să identifice jucătorii de pe teren și silueta puternică a lui Ithan printre ei.

Însă privirea îi alunecă spre chipul Danikăi. Spre acel zâmbet larg pe care îl cunoștea la fel de bine ca pe al ei.

Te iubesc, Bryce. Amintirea aceea veche a zilei din mijlocului lunii mai, din ultimul lor an de facultate, o învălui.

Asfaltul îi zdreli lui Bryce genunchii prin blugii rupți. Îi tremurau mâinile pe care și le ținea împreunate la ceafă, așa cum i se ordonase. Durerea pe care o simțea în braț o tăia ca un cuțit. Era rupt. Bărbații o obligaseră să își ridice mâinile oricum.

Din motocicleta furată nu mai rămăsese decât fier vechi, înșirat pe autostrada prăfuită, iar semiremorca trasă la mai bine de șase metri depărtare, fusese lăsată de izbeliște pe partea stângă. Arma fusese aruncată în plantația de măsline de pe cealaltă parte a drumului de munte, smulsă din mâinile lui Bryce în timpul accidentului care le adusese în acea situație. Accidentul în timpul căruia Danika o protejase, cu propriul corp. Danika se izbise de asfalt, sfâșiată în locul lui Bryce.

La trei metri depărtare, și ea cu mâinile la ceafă, Danika sângera din atât de multe răni încât hainele îi erau înmuiate în sânge. Cum ajunseseră aici? Cum de luase totul o astfel de turnură?

– Unde sunt nenorocitele alea de gloanțe?

Bărbatul din camion se răsti la tovarășii lui, cu pistolul gol – acel pistol din fericire gol – încleștat în mână.

Ochii de caramel ai Danikăi erau larg deschiși, cercetători, lipiți de chipul lui Bryce. Tristețe și durere și spaimă și regret – toate erau întipărite pe fața ei.

– Te iubesc, Bryce.

Lacrimile alunecau pe obrajii Danikăi.

– Și îmi pare rău.

Nu mai rostise acele cuvinte niciodată înainte, niciodată. Bryce o tachinase cu asta în ultimii trei ani, însă Danika refuzase să le zică.

Atenția lui Bryce fu distrasă de mișcările din stânga lor. Fuseseră găsite gloanțe în remorcă. Își păstră însă privirea ațintită asupra Danikăi. Asupra acelui chip frumos și neînfricat.

Renunță la toată frica pe care o simțea, așa cum ai răsuci o cheie într-o broască. Primele raze ale soarelui la orizont.

Și Bryce șopti, în timp ce acele gloanțe se apropiau de pistolul care le aștepta și de bărbatul acela monstruos:

– Închide-ți ochii, Danika!

Bryce clipi și licărirea amintirii fu înlocuită de fotografia pe care o avea încă în față, pe ecran. Fotografia cu Danika și Haita Diavolilor ani mai târziu – atât de veseli, de tineri, de plini de viață. Cu doar câteva ore înainte de adevăratul lor sfârșit.

Cerul se deschise și foșnetul de aripi de deasupra îi reaminti de prezența lui Athalar. Nu se obosi însă să își ridice privirea spre el și o luă ușor spre club.

Capitolul 25

Hunt știa că o dăduse în bară. Și că o încurcase cu Micah – asta *dacă* Micah avea să afle că vorbise despre ce se întâmplase în acea noapte.

Se îndoia că Quinlan îi dăduse telefon farmazoanei sau că sunase la biroul lui Micah. Și avea de gând să se asigure că nu o va face. Poate că ar fi putut să o mituiască cu o pereche nouă de pantofi sau cu vreo geantă ori cu cine dracu' știe ce i s-ar fi părut destul de interesant încât să își țină gura. Dacă făcea un singur pas greșit... O singură greșeală și Micah nu avea să reacționeze prea bine.

O lăsase pe Quinlan să alerge prin oraș, urmărind-o din Piața Veche până pe drumurile pustii din Luncile Asphodel, apoi prin DCA și, în cele din urmă, înapoi în Piața Veche.

Hunt zburase deasupra ei, ascultând simfonia de claxoane a mașinilor și șoaptele vântului iute de aprilie care adia printre palmieri și chiparoși. Vrăjitoarele, călare pe măturile lor, împânzeau străzile, unele dintre ele zburând atât de jos încât aproape atingeau capotele mașinilor pe care le depășeau. Erau atât de diferite de îngeri, concluzionase Hunt, care zburau întotdeauna deasupra clădirilor. Vrăjitoarele voiau parcă să se integreze în agitația orașului, pe când îngerii erau definiți de dorința lor de a o evita.

În timp ce o urmărea pe Quinlan, îl sunase Justinian cu informațiile despre kristallos, informații care nu valorau nimic per total. Găsise câteva mituri care se potriveau cu ceea ce știau deja. Îl sunase și Vik după cinci minute: alibiurile Reginei Viperă erau valide.

Apoi îl sunase Isaiah, care îi confirmase că, într-adevăr, victima de pe alee era o novice dispărută. Știa că bănuielile lui Danaan erau corecte: nu putea fi o simplă coincidență faptul că ei fuseseră cu o zi în urmă la templu și discutaseră despre Corn, apoi demonul care o ucisese pe Danika o măcelărise pe una dintre novicele templului.

O fetiță Fee. Un copil aproape. Simți o arsură în piept.

Nu ar fi trebuit să o ducă pe Quinlan la locul crimei. Nu ar fi trebuit să o forțeze să vină. Fusese atât de orbit de obsesia lui de a rezolva cazul repede încât nu se gândise de ce Bryce ezita.

Își dăduse seama abia când îi văzuse expresia în fața trupului sfâșiat, atunci când chipul îi devenise palid ca al unui cadavru, că tăcerea ei nu fusese deloc una calmă. Fuse vorba despre șoc. Traumă. Oroare. Și el o împinsese fix în mijlocul lor.

O dăduse în bară și Ruhn avusese dreptate când i-o spusese, dar... la naiba.

După ce privise o singură dată la chipul cenușiu al lui Quinlan știuse că nu ea se aflase în spatele crimelor, că nu fusese nici măcar pe departe implicată. Și că el era un mare măgar pentru că se gândise la asta. Și pentru că îi *spusese* că a fost pe lista lui de suspecți.

Își frecă fața. Și-ar fi dorit ca Shahar să fie acolo, să zboare alături de el. În cei cinci ani în care îi fusese alături în Legiunea 18, ea îl lăsase întotdeauna să vorbească despre diferite strategii și probleme; îl asculta întotdeauna și punea întrebări. Îl făcea să fie mai bun, așa cum nimeni nu o mai făcuse înaintea ei.

După o oră, când începuse să plouă, Hunt avea plănuit deja un întreg discurs. Se îndoia că Quinlan voia să îl asculte, sau că era gata să recunoască ce simțise în acea zi, însă el îi datora scuze. Pierduse atât de multe părți importante din el

însuși în atâtea decenii de război și sclavie, însă îi plăcea să creadă că nu își pierduse decența. Cel puțin nu încă.

Dar, după ce avea să termine cu cele mai bine de două mii de crime pe care le mai datora, în cazul în care nu reușea să rezolve cazul, se îndoia că îi va mai rămâne ceva din ea. Dacă persoana care avea să devină până atunci va mai merita libertatea... Asta nu știa. La asta nu voia să se gândească.

Însă apoi Bryce primise un apel - primise, nu sunase, din fericire - și nu se oprise din mers ca să răspundă. Pentru că era prea sus ca să audă, Hunt putuse doar să vadă cum schimbă din nou direcția și o ia - își dăduse seama zece minute mai târziu - spre Strada Arcașului.

Chiar când începuse să se pornească mai tare ploaia, se oprise în față la Corbul Alb și își petrecuse câteva minute cu telefonul în mână. Dar, în ciuda privirii lui de vultur, nu putuse să vadă ce făcea cu el. Așa că o privise de pe acoperișul de vizavi, verificându-și telefonul de cel puțin douăzeci de ori în cele cinci minute, ca un fraier demn de milă, sperând că îi va da un mesaj.

Apoi, chiar când ploaia deveni torențială, Bryce își puse telefonul în buzunar, trecu pe lângă paznici cu un fluturat din mână și dispăru în Corbul Alb, fără să se uite măcar o dată în sus.

Hunt aterizâ și Vanirii și oamenii deopotrivă se împrăștiară din calea lui. Dar paznicul jumătate lup, jumătate daemonaki avu curajul să îl oprească la intrare.

- Coada e în dreapta! tună bărbatul din stânga lui.

- Sunt cu Bryce.

Celălalt paznic comentă:

- Asta-i viața! Coada e pe dreapta.

Rândul, în ciuda faptului că era devreme, se întindea deja pe toată strada.

- Sunt aici din partea Legiunii.

Hunt încercă să își scoată insigna, însă dracu' știe unde și-o pusese...

Ușa de la club se întredeschise și o chelneriță Fee, absolut superbă, privi afară.

- Ryso a zis că poate să intre, Crucius.

Paznicul care îi vorbise primul îl privi pe Hunt în ochi. Hunt rânji.

- Poate altă dată.

Apoi o urmă pe femeie înăuntru.

Mirosul de sex, alcool și transpirație care îl lovi îi trezi toate instinctele cu o viteză amețitoare. După ce traversară curtea înconjurată de sticlă, urcară scările spre fostul templu. Coloanele pe jumătate dărăpănate erau luminate de beculețe mov.

Nu pusese niciodată piciorul în club - întotdeauna îl lăsa pe Isaiah sau pe vreunul dintre ceilalți să intre. În mare parte pentru că știa că locul nu era cu nimic mai bun decât palatele și vilele de la țară ale Arhanghelilor din Pangera, în care ospețele se transformau în orgii care durau zile întregi. Și asta, în timp ce alții mureau de foame la câțiva pași de acele vile. Oameni și Vaniri deopotrivă scurmau prin grămezile de gunoaie în căutarea a ceva care să le umple burțile copiilor lor. Își cunoștea destul de bine temperamentul și știa ceea ce îl făcea să își iasă din fire, așa că stătea dracului departe de astfel de locuri.

Unele persoane șușotiră atunci când îl văzură intrând. El își păstră privirea ațintită asupra lui Bryce, care era deja așezată într-un separeu, între două coloane sculptate, sorbind dintr-un pahar cu o băutură transparentă - votcă sau gin. Cu toate mirosurile care erau acolo, nu își putea da bine seama ce era.

Bryce își ridică ochii spre el pe deasupra paharului, în timp ce sorbea.

- Cum ai intrat *tu* aici?

- E un loc public, nu-i așa?

Bryce nu îi răspunse. Hunt oftă și era cât pe ce să se așeze ca să își înceapă discursul, când simți miros de iasomie și vanilie și...

- Scuză-mă, domnule... O! Ăăă... Hmm...

Se trezi cu o tânără faun adorabilă în față, îmbrăcată cu un top alb și o fustă suficient de scurtă încât să îi arate picioarele

lungi, vărgate și copitele delicate. Cornițele ei ușor arcuite erau ascunse aproape cu totul în părul creț, strâns la spate într-un coc răsucit. Pielea maronie îi era stropită cu praf de aur, sclipitoare în luminile pâlpâitoare ale clubului. Zeilor, era frumoasă.

Juniper Andromeda: prietena lui Bryce de la balet. Îi citise și ei dosarul. Dansatoarea își muta privirea de la Hunt la Quinlan.

– Eu... sper că nu v-am întrerupt...

– Tocmai pleca! zise Bryce, golindu-și paharul.

Hunt se așeză în cele din urmă în separeu.

– Abia am ajuns.

Îi întinse fetei faun mâna.

– Mă bucur să te cunosc. Eu sunt Hunt.

– Știu cine ești, îi răspunse faunul, cu voce joasă.

Strânsoarea lui Juniper era ușoară, dar fermă. Bryce își umplu din nou paharul dintr-o carafă și bău pe nerăsuflate.

– Ai comandat de mâncare? o întrebă Juniper. Abia am ieșit de la repetiții și *mor de foame*.

Deși era slabă, fata avea o musculatură zveltă și părea al naibii de puternică în ciuda exteriorului grațios.

Bryce își ridică paharul.

– Eu iau o cină bazată pe lichide.

Juniper se încruntă, dar îl întrebă pe Hunt:

– Tu vrei să mănânci?

– Hel, da!

– Poți să comanzi ce vrei și ei îți vor aduce.

Juniper ridică o mână ca să atragă atenția chelneriței.

– Aș vrea un burger vegetarian, fără brânză, cu garnitură de cartofi prăjiți în ulei vegetal și două felii de pizza cu caș-caval vegan, vă rog.

Juniper își mușcă buza, apoi îi explică lui Hunt:

– Nu mănânc produse animaliere.

Pentru un faun, carnea și lactatele erau îngrozitoare. Laptele era folosit doar pentru creșterea bebelușilor.

– Am înțeles. Te deranjează dacă eu comand?

Luptase alături de fauni de-a lungul timpului. Unora dintre ei nu le păsa. Era însă bine să întrebi întotdeauna. Juniper clipi, dar își scutură capul.

Hunt îi zâmbi chelneriței și zise:

- Aș vrea... o coastă cu garnitură de fasole verde.

Ce naiba! Îi aruncă o privire lui Bryce care dădea pe gât pahar după pahar de parcă ar fi băut un shake cu proteine.

Nu servise încă cina, și chiar dacă fusese distrat în acea dimineață când își făcuse apariția din dormitor doar într-un set de lenjerie dantelată, roz aprins, băgase de seamă că nu luase micul dejun, iar de vreme ce nu își adusese nimic pentru prânz și nici nu comandase, era gata să parieze că nu mâncase nimic toată ziua.

Așa că Hunt zise:

- Ea va servi o tochitură de miel cu orez, năut și murături ca garnitură. Mersi.

O văzuse ieșind la prânz de câteva ori și simțise exact ce lua la pachet. Bryce își deschise gura, dar chelnerița dispăruse deja. Juniper îi observă neliniștită. De parcă ar fi știut exact ce avea de gând să...

- Ai de gând să îmi și dai cu linguriță?

- Poftim?

- Doar pentru că ești un măgar mare și puternic, asta nu înseamnă că ai dreptul să decizi când ar trebui să mănânc sau când nu am grijă de corpul *meu*. Eu sunt aia care trăiește în el, așa că *eu* știu când dracu' vreau să mănânc. Așa că ține-ți agresivitatea și posesivitatea acasă!

Nodul pe care Juniper îl înghiți se auzi chiar și cu muzica din fundal.

- Ai avut o zi lungă la muncă, Bryce?

Bryce se întinse după paharul ei. Dar Hunt fu mai rapid. O apucă de încheietură și îi lipi mâna de masă înainte să mai aibă ocazia de a da pe gât și mai mult alcool.

- Ia-ți dracului mâna de pe mine! se răsti Bryce.

Hunt îi zise, cu un zâmbet aproximativ:

- Nu mai fi așa predictibilă.

Lui Bryce i se aprinseră ochii.

- Ai o zi grea și vii aici ca să îți îneci amarul în votcă?

Pufăi și îi dădu drumul la mână, apoi îi luă paharul. Îl ridică la gură, privind-o în ochi în timp ce îi spuse:

- Cel puțin zi-mi că ai gusturi bune în materie de...

Mirosi băutura. O gustă.

- Asta este apă.

Bryce își strânse mâinile în pumni.

- Nu beau alcool.

Juniper interveni:

- Eu am invitat-o pe Bryce aici, în seara asta. A trecut ceva vreme de când nu ne-am mai văzut și trebuie să mă întâlnesc aici mai târziu cu câțiva dintre membrii de la operă, așa că...

- De ce nu bei?

- Ești Umbra Mortis. Sunt sigură că poți să-ți dai singur seama.

Bryce se trase ca să iasă din separeu, forțând-o pe Juniper să se ridice.

- Deși, având în vedere că tu credeai că mi-am ucis cea mai bună prietenă, poate că nu ești în stare.

Hunt se zbârli, dar Bryce zise simplu:

- Mă duc la baie.

Apoi o luă direct spre mulțimea de pe ringul antic de dans, dispărând printre petrecăreți în timp ce își croia drum spre ușa îndepărtată dintre doi stâlpi aflați în spatele sălii.

Juniper avea chipul încordat.

- Mă duc cu ea.

Și plecă imediat, mișcându-se iute și ușor. Doi bărbați căscaseră gura după ea, dar Juniper îi ignoră. O prinse din urmă pe Bryce în mijlocul ringului de dans. Își lăsă mâna pe umărul ei și o opri. Juniper zâmbi - strălucitoare ca luminile care îi înconjurau - și începu să vorbească, arătând spre separeu, spre club. Chipul lui Bryce rămase rece ca piatra. Mai rece ca piatra.

Niște bărbați se apropiară de ele, îi văzură expresia și nu se aventurară mai aproape.

– Ei, dacă e supărată pe tine, asta mă va pune pe mine într-o lumină mai bună! se auzi o voce tărăgănată de bărbat.

Hunt nu se deranjă să se prefacă agreabil.

– Zi-mi că ai găsit ceva!

Prințul moștenitor al Feelor din Valbara se rezemă de coloana separeului, ochii lui izbitor de albaștri întârziind asupra verișoarei sale. Fără îndoială, se folosise de umbrele alea ale lui ca să se furișeze fără ca Hunt să prindă de veste.

– Negativ. Am primit un telefon de la patronul clubului, care mi-a spus că ea e aici. Arăta destul de rău când a părăsit locul crimei și am vrut să mă asigur că este bine.

Hunt nu avea ce să comenteze în această privință. Așa că nu zise nimic. Ruhn își plecă fruntea spre cele două fete care stăteau nemișcate într-o mare de dansatori.

– Știi, înainte dansa. Dacă ar fi putut, ar fi vrut să intre la balet, ca Juniper.

Nu știuse – nu chiar. Peste aceste detalii se trecuse în dosarul ei.

– De ce a renunțat?

– Asta va trebui să o întrebi singur. Dar a renunțat cu totul la dans după ce a murit Danika.

– A renunțat și la băutură, se pare.

Hunt privi spre paharul ei de apă, lăsat pe masă.

Ruhn îi urmări privirea. Dacă era surprins, prințul nu o lăsă să se vadă. Hunt luă o gură din apa lui Bryce și își clătină capul. Nu era deloc o petrecăreață – dar se mulțumea să lase lumea să creadă tot ce era mai rău despre ea.

Inclusiv pe el. Hunt își roti umerii, aripile mișcându-i-se la rândul lor, în timp ce o urmărea pe Bryce pe ringul de dans. Da, o dăduse în bară. Rău de tot.

Bryce privi spre separeu și când îl văzu acolo pe vărul ei... Erau locuri în Hel mai blânde decât privirea pe care i-o aruncă lui Ruhn.

Juniper îi urmări privirea. Bryce apucă să facă un singur pas spre separeu înainte să explodeze clubul.

Capitolul 26

Îi văzu pe Athalar și pe Ruhn vorbind. Se pregătea să sară la gâtul amândurora pentru că erau niște alfa-măgari excesiv de protectori, care o sufocau chiar și de la distanță. Încerca să nu se înece în abisul întunecat, mult prea bine cunoscut, în care o trăgea greutatea pe care o purta cu ea. Oricât ar fi alergat, nu putea niciodată să se elibereze de ea, nu putea să rămână la suprafață.

În clipa următoare simți un gol în urechi, pământul îi alunecă de sub picioare, tavanul i se prăbuși în cap și oamenii țipau, sângele curgea în valuri, panica umplea aerul, iar ea se răsucea, încerca să se întindă după Juniper...

Un zgomot ascuțit, continuu, îi zbârnâia în creieri. Lumea se aplecase într-o parte.

Sau poate doar i se părea, pentru că zăcea întinsă pe podeaua distrusă, înconjurată de resturi și de *fragmente umane.*

Bryce rămase însă jos, aplecată peste Juniper, care poate țipa...

Zgomotul acela ascuțit nu se mai oprea. Îneca toate celelalte sunete. Avea ceva umed, cu gust de cupru în gură – sânge. Pielea îi era acoperită de praful de la tencuială.

– *Ridică-te!*

Vocea lui Hunt răzbi până la ea prin acel zgomot, printre țipete și brațele lui puternice o apucară de umeri.

Se zbătu în strânsoarea lui, întinzându-se după Juniper... Dar Ruhn ajunsese deja la ea. Cu sângele curgându-i de la tâmplă, o ajuta pe prietena ei să se ridice...

Bryce cercetă fiecare centimetru de piele: Juniper era acoperită de praf și tencuială și de sângele verde al altei persoane, dar ea nu avea nici o zgârietură, nici o zgârietură, nici o...

Bryce se rezemă înapoi de Hunt, care o ținea de umeri.

- Trebuie să ieșim - *acum.*

Îngerul vorbea cu Ruhn. Îi dădea ordine fratelui ei ca unui soldat.

- Ar putea fi mai multe.

Juniper îl împinse la o parte pe Ruhn și urlă la Bryce:

- Ți-ai ieșit din minți?

Urechile ei... urechile nu i se opreau din țiuit și poate că avea o hemoragie craniană pentru că nu putea să vorbească, nu părea să-și mai poată aminti cum să își folosească membrele.

Juniper îi arse o palmă. Bryce nu simți impactul. Juniper plângea cu sughițuri, de parcă era pe cale să se dezintegreze.

- Eu am făcut Saltul, Bryce! Acum doi ani! Tu nu l-ai făcut! Ți-ai pierdut complet mințile?!

Un braț cald îi alunecă în jurul abdomenului, sprijinind-o în picioare. Hunt zise, cu gura aproape lipită de urechea ei.

- Juniper, e în șoc. Las-o în pace!

Juniper se răsti la el:

- *Tu să nu te amesteci!*

Însă oamenii din jurul lor se văitau, țipau și tencuiala cădea încă de pretutindeni. Coloanele zăceau în jurul lor ca niște copaci doborâți. June păru să vadă, să înțeleagă...

Corpul ei, zeilor, corpul nu voia să o asculte...

Hunt nu obiectă atunci când Ruhn le dădu adresa unei case care se afla în apropiere și le spuse să meargă acolo și să îl aștepte. Era mai aproape decât apartamentul ei, însă adevărul era că Hunt nu era sigur că Bryce l-ar fi lăsat să intre la

ea acasă – și dacă fata intra în șoc și el nu putea să treacă de farmecele alea... Ei bine, Micah i-ar fi tăiat capul dacă ar fi lăsat-o să moară când era de datoria lui să o păzească.

Se prea putea să îl ucidă oricum pentru că nu simțise că era pe cale să aibă loc un atentat.

Quinlan nu părea să bage de seamă că o ducea în brațe. Era mai grea decât părea, pielea ei bronzată acoperea mai multă musculatură decât ar fi crezut.

Hunt găsi ușor casa familiară cu coloane albe. Cheia pe care i-o dăduse Ruhn deschidea o ușă vopsită verde. În foaier se simțea mirosul a încă doi bărbați, în afară de prinț. Apăsă întrerupătorul și în fața ochilor îi apăru o scară mare, care părea să fi trecut printr-un război, podele uzate din stejar și un candelabru de cristal atârnat în echilibru precar.

Sub candelabru, o masă pictată cu remarcabil talent portretiza un bărbat Fee gigantic care înghițea cu totul un înger.

Ignorând acest deosebit *duceți-vă dracu'* adresat rasei lui, Hunt o luă spre sufrageria aflată în partea stângă. O canapea plină de pete era lipită de unul dintre pereții încăperii alungite. Hunt o așeză acolo pe Bryce și se grăbi spre barul la fel de uzat. Apă – avea nevoie de niște apă.

În oraș nu mai avusese loc vreun atentat de ani de zile. De pe vremea lui Briggs. Simțise bomba atunci când sfâșiase clubul, sfărâmând fostul templu și pe cei aflați înăuntru. Avea să îi lase pe investigatori să afle ce fusese mai precis, dar...

Nici măcar fulgerul lui nu fusese suficient de rapid ca să o oprească, nu că asta i-ar fi protejat pe ceilalți împotriva ei. Distrusese destule bombe pe câmpul de luptă ca să știe cum să le intercepteze cu puterea lui, cum să lupte împotriva morții cu moarte, însă în acest caz nu fusese vorba de vreun proiectil oarecare, aruncat dintr-un tanc.

Fusese ascunsă undeva în club și detonată la momentul stabilit. O mână de oameni ar fi fost în stare de așa ceva și în fruntea listei lui Hunt... apărea din nou Philip Briggs. Sau cel puțin unul dintre discipolii lui – Briggs însuși era încă prizonier în Închisoarea Adrestia. Avea să se gândească la asta

mai târziu, când i se va limpezi capul și fulgerul din sânge, dornic să oblitereze dușmanul, i se va mai potoli.

Hunt își îndreptă atenția spre femeia care stătea pe canapea, privind în gol. Rochia verde a lui Bryce era distrusă, pielea îi era acoperită de var și de picături din sângele altor persoane, fața îi era palidă - cu excepția urmei roșii pe care o avea pe obraz.

Hunt apucă o pungă de gheață din congelatorul de sub bar și un prosop de bucătărie în care să o înfășoare. Lăsă paharul cu apă pe masa pătată din lemn și îi întinse lui Bryce gheața.

Ochii aceia de chihlimbar se ridicară încet spre el. Avea sânge uscat în interiorul urechilor.

După ce căută puțin în bucătăria care arăta sub orice critică și în dulapul din baie, dădu de o trusă de prim ajutor. Hunt îngenunche apoi pe covorul gri uzat din fața ei, strângându-și aripile, ca să nu lovească cu ele cutiile goale de bere care acopereau măsuța de cafea.

Bryce continuă să privească în gol, în timp ce el îi curăța urechile însângerate.

Nu poseda magie medicală ca o vrăjitoare, însă știa destule tehnici de vindecare de pe câmpul de luptă ca să îi trateze urechile arcuite. Pentru auzul de Fee, zgomotul exploziei trebuie să fi fost îngrozitor, iar sângele de om încetinea acum procesul de vindecare. Din fericire, nu descoperi semnele unei hemoragii interne sau pe ale unor daune permanente.

Trecu la urechea stângă. Când fu gata, observă că Bryce avea genunchii făcuți ferfeniță și bucăți de piatră încrustate încă în carne.

- Juniper are toate șansele să fie promovată, zise Bryce în cele din urmă, cu voce răgușită. Primul faun din istorie care reușește asta. Sezonul estival începe curând - este dublură pentru rolurile principale din două balete. Dansează în toate cinci. Sezonul ăsta e decisiv. O rană i-ar fi putut afecta cariera.

- Ea a făcut Saltul. Și-ar fi revenit rapid.

Hunt scoase o foarfecă din trusă.

– Totuși.

Bryce șuieră în timp ce Hunt îi desprinse câteva dintre bucățile de piatră și metal din genunchi. Se lovise puternic de podea. Chiar și atunci când clubul era în mijlocul exploziei, o văzuse mișcându-se.

Se aruncase deasupra lui Juniper, protejând-o de impact.

– O să te usture! îi zise.

Hunt se încruntă spre soluția vindecătoare. Era una bună, scumpă. Era surprinzător că se afla acolo, având în vedere că prințul și colegii lui de cameră făcuseră cu toții Saltul.

– Dar te va ajuta să nu rămâi cu o cicatrice.

Bryce ridică din umeri, studiind televizorul negru, masiv, peste umărul lui.

Hunt îi îmbibă piciorul cu soluție și ea tresări. O apucă de gambă suficient de puternic cât să o țină nemișcată, chiar dacă ea blestema.

– Te-am avertizat.

Bryce pufăi, cu dinții încleștați. Poala rochiei ei deja scurte se ridicase cât se zbătuse și Hunt își zise că se uită doar ca să verifice dacă nu are și alte răni, dar...

Cicatricea mare, urâtă care îi tăia coapsa altfel netedă, intimidant de perfectă.

Hunt rămase nemișcat. Nu și-o vindecase.

Și toate acele șchiopătări pe care i le surprinsese uneori cu coada ochiului... Nu erau din cauza pantofilor ei stupizi. Ci de la asta. Din cauza *lui*. Din cauza instinctului său stupid de războinic de a o capsa ca pe un soldat.

– Atunci când bărbații îngenunchează între picioare mele, Athalar, zise ea, de obicei nu se încruntă.

– Poftim?

Însă pricepu imediat ce vrea să zică și își dădu seama că o ținea încă de gambă, pielea ei fină ca mătasea mângâindu-i palma bătătorită. Își dădu seama și că, într-adevăr, era îngenuncheat între picioarele ei și că se aplecase mai aproape ca să îi vadă cicatricea.

Hunt se trase înapoi, fără să își poată controla fierbințeala care i se urca în obraji. Își luă mâna de pe piciorul ei.

– Scuze! mormăi.

Urma de amuzament din privirea lui Quinlan dispăru cu totul atunci când întrebă:

– Cine crezi că e vinovat... pentru ce s-a întâmplat la club?

Fierbințeala pielii ei moi îi ardea încă palma.

– N-am idee.

– Ar putea avea ceva de-a face cu faptul că noi investigăm acest caz?

Bryce avea deja ochii umezi și Hunt știa că trupul novicei îi fulgerase prin fața ochilor.

Își scutură capul.

– Probabil că nu. Dacă cineva voia să ne oprească, un glonț în cap ar fi fost mult mai eficient decât o explozie. Se prea poate să fi fost un rival al proprietarului. Ori membrii Keres rămași încă în libertate, dornici să înceapă cine știe ce în oraș.

– Crezi că vom avea război aici? îl întrebă Bryce.

– Unii oameni vor asta. Și unii Vaniri o vor. Ca să scape de oameni, zic ei.

– Au distrus zone întregi din Pangera cu războiul de acolo, murmură Bryce. Am văzut imagini.

Îl privi pe Hunt, cu întrebarea nerostită citindu-i-se în ochi. *Cât de rău a fost?*

Hunt spuse simplu:

– Magie și mașinării. Nu sunt niciodată o combinație bună.

Cuvintele plutiră între ei.

– Vreau să merg acasă.

Hunt își dădu jos jacheta și i-o puse pe umeri. O acoperea aproape cu totul.

– Vreau să spăl toate astea de pe mine.

Arătă spre sângele de pe pielea ei dezgolită.

– Bine.

Însă atunci se deschise ușa din față. Se auziră pași grei de ghete.

Hunt își scosese pistolul și îl ascunsese la spate, dar în încăpere intră Ruhn cu umbrele în urma lui.

– N-o să vă placă ce am să vă spun! zise prințul.

Bryce voia să se ducă acasă. Voia să o sune pe Juniper. Voia să o sune pe mama ei și pe Randall, doar ca să le audă vocile. Voia să o sune pe Fury și să afle ce știa ea, chiar dacă Fury nu îi răspundea la apeluri și nici la mesaje. Voia să o sune pe Jesiba și *să o facă* să afle ce s-a întâmplat. Și, cel mai mult, voia *să meargă acasă și să facă un duș*.

Cu fața împietrită și stropită de sânge, Ruhn se opri sub arcadă. Hunt își strecură pistolul înapoi în buzunarul de la șold și apoi se așeză pe canapea, lângă ea.

Ruhn se îndreptă spre chiuvetă și își umplu un pahar cu apă. Fiecare mișcare pe care o făcea era încordată, iar umbrele șopteau în jurul lui. Apoi prințul respiră adânc și umbrele și încordarea se evaporară.

Hunt întrebă primul, scutind-o pe ea să îi mai ceară lui Ruhn să explice.

– Presupun că are de-a face cu persoana care a bombardat clubul?

Ruhn dădu din cap și luă o înghițitură de apă.

– Toate indiciile arată că este vorba de rebeliunea oamenilor.

Pe Bryce o trecu un fior. Ea și Hunt făcură schimb de priviri. Discuția lor de mai devreme mersese în aceeași direcție.

– Bomba a fost introdusă în club sub forma unui nou tip de lichid explozibil, ascuns într-o comandă de vin. Și-au lăsat cartea de vizită pe ladă – propriul lor logo.

– Există vreo posibilă legătură cu Philip Briggs? interveni Hunt.

– Briggs este în spatele gratiilor, îi răspunse Ruhn.

Era un mod politicos prin care era descrisă pedeapsa pe care liderul rebelilor o îndura în mâinile Vanirilor de la Închisoarea Adrestia.

– Dar restul membrilor grupului Keres? Ei nu sunt! observă Bryce. Danika a fost cea care a condus raidul împotriva lui

Briggs. Chiar dacă nu el a omorât-o, își ispășește încă celelalte crime. Însă el i-ar fi putut instrui pe cei care-l urmau cum să organizeze acest atentat.

Ruhn se încruntă.

– Credeam că s-au împrăștiat. Unii s-au alăturat altor facțiuni, alții s-au întors în Pangera. Dar abia acum urmează partea care nu o să vă placă. Lângă logoul de pe ladă se mai afla o imagine. Echipa mea și echipa ta au crezut că este vorba despre o lună stilizată, simbol pentru Orașul Semilunii, dar m-am uitat la înregistrarea din depozit, dinainte să explodeze bomba. E greu de spus cu certitudine, însă ar putea fi și simbolul unui corn.

– Ce are a face Cornul cu rebeliunea oamenilor? întrebă Bryce.

Apoi simți că i se usucă gâtul.

– Stați puțin! Credeți că acel simbol este un mesaj pentru *noi*? Ca să ne avertizeze că nu ar trebui să căutăm Cornul? De parcă uciderea novicei n-a fost destul!?

Hunt medită:

– Nu poate fi o simplă coincidență că locul a fost aruncat în aer exact când ne aflam noi acolo. Sau că unul dintre simbolurile de pe ladă pare a fi cel al unui Corn când noi suntem afundați până la gât în căutarea lui. Înainte să îl prindă Danika, Briggs plănuia să arunce în aer Corbul. Secta Keres a fost inactivă de când l-am închis, dar...

– S-ar putea să se fi întors! insistă Bryce. Încearcă să reia lucrurile de unde le-a lăsat Briggs, ori poate că primesc instrucțiuni de la el chiar și acum.

Hunt arăta sumbru.

– Sau a fost unul dintre partizanii lui Briggs de la început – bombardamentele, uciderea Danikăi, *această* bombă... Poate că nu Briggs este vinovatul, dar este posibil ca el să știe cine este.

Hunt își scoase telefonul.

– Trebuie să vorbim cu el.

– Pe naiba, ai înnebunit? zise Ruhn.

Hunt îl ignoră și formă un număr, ridicându-se în picioare.

– E în Închisoarea Adrestia, așa că cererea ar putea dura câteva zile, îi zise lui Bryce.

– Bine.

Bryce blocă gândul legat de cum ar fi putut să arate acea întâlnire mai exact. Danika era cu totul scoasă din minți de fanatismul lui Briggs în privința cauzei oamenilor și nu vorbise decât rareori despre el.

Prinderea lui și a grupului Keres – o acțiune a rebeliunii Ophion – fusese un triumf, o legitimare a Haitei Diavolilor. Nu fusese însă îndeajuns încât să câștige recunoașterea lui Sabine.

Hunt își duse telefonul la ureche.

– Hei, Isaiah. Da, sunt bine.

Păși în foaier și Bryce îl urmări cu privirea cum se îndepărtează.

Ruhn zise încetișor:

– Regele Toamnei știe că te-am implicat în căutarea Cornului.

Bryce își ridică ochii grei spre fratele ei:

– Cât de enervat e?

Zâmbetul întunecat al lui Ruhn nu o liniștea.

– M-a avertizat că îmi vei turna *otravă* în ureche.

– Ar trebui să iau asta ca pe un compliment, presupun.

De data asta Ruhn nu mai zâmbi.

– Vrea să știe ce vei face cu Cornul, dacă va fi găsit.

– Am să-l folosesc ca să beau din el când jucăm ceva.

Hunt, care tocmai se întorcea după ce încheiase apelul, chicoti.

– Vorbea serios, îi zise Ruhn.

– Am să-l înapoiez templului. Nu lui.

Ruhn îi privi pe amândoi, Hunt așezându-se înapoi pe canapea.

– Tatăl meu a decis că, de vreme ce te-am implicat în ceva atât de periculos, Bryce, vei avea nevoie de un gardian... care să îți fie alături tot timpul. Care să locuiască cu tine. M-am oferit voluntar.

Simți un junghi străbătându-i corpul deja făcut ferfeniță.

– La dracu'! Peste cadavrul meu.

Hunt își încrucișă brațele.

– De ce îi pasă regelui tău dacă Quinlan trăiește sau moare?

Privirea lui Ruhn se răci.

– L-am întrebat și eu același lucru. Mi-a zis că se află în jurisdicția lui, fiind pe jumătate Fee, și că nu vrea să fie obligat să acopere vreo situație murdară. *Fata reprezintă o slăbiciune*, a zis.

Bryce putea să audă tonul crud al tatălui ei în fiecare cuvânt imitat de Ruhn. Îi putea vedea fața când rostise acele cuvinte. Se întrebase adesea cum s-ar simți dacă ar putea să îl izbească cu pumnii în fața aia perfectă a lui. Ar fi vrut să îi lase o cicatrice ca aceea pe care mama ei o avea pe obraz – mică și subțire, cât o unghie, un semn permanent însă, care îi amintea de lovitura pe care i-o dăduse atunci când pusese stăpânire pe el furia lui hidoasă.

Lovitura care o făcuse pe Ember Quinlan să fugă pe când era însărcinată cu Bryce.

Ticălosul. Ticălos bătrân, plin de ură.

– Deci e îngrijorat în privința coșmarului de PR pe care moartea lui Quinlan l-ar declanșa înainte de Summit! concluzionă Hunt dur, cu fața înghețată de dezgust.

– Nu te arăta așa uimit! îi zise Ruhn.

Apoi se întoarse spre Bryce:

– Gândește-te dacă este înțelept să te lupți cu el tocmai acum.

Hel, nu avea de gând să îl lase pe *Ruhn* în apartamentul ei ca să îi dea ordine. Mai ales cu prietenii ăia ai lui. Era deja destul de rău că trebuia să lucreze cu el la acest caz.

Zeilor, îi bubuia capul.

– Bine! îi zise clocotind. A zis că am nevoie de un gardian – nu neapărat de tine, corect?

În fața tăcerii încordate a lui Ruhn, Bryce continuă:

– Așa credeam și eu. Stă Athalar cu mine în locul tău. Ordin împlinit. Ești fericit?

– N-o să-i placă asta.

Bryce zâmbi, chiar dacă sângele îi clocotea încă în vene.

– N-a zis cine ar trebui să fie gardianul. Nenorocitul ar fi trebuit să își formuleze ordinul cu mai multă precizie.

Nici măcar Ruhn nu putea protesta în acest caz.

Dacă Athalar fusese șocat că Bryce îl alesese pe el să-i fie coleg de apartament, nu o arătase.

Ruhn îl urmări pe înger. Îi privea, pe el și pe Bryce, cu mare atenție.

La dracu'. Oare începuse în sfârșit să pună lucrurile cap la cap și să își dea seama că erau mult mai apropiați decât ar putea fi niște veri, că tatăl lui Ruhn *nu ar trebui* să fie atât de interesat de ea?

Bryce se răsti la Ruhn:

– Tu i-ai dat ideea asta?

– Nu.

Tatăl lui îl încolțise în privința vizitei la templu chiar când pleca de la clubul în ruină. La drept vorbind, având în vedere cât de scos din sărite fusese bărbatul, era o minune că Ruhn era încă în viață.

– Are o rețea de spioni despre care nici măcar eu nu știu.

Bryce se încruntă, însă în curând pe chip îi apăru în loc o grimasă de durere pentru că încerca să se ridice de pe canapea. Athalar își ținea mâna aproape de cotul ei, în caz că ar fi avut nevoie să se sprijine.

Telefonul lui Ruhn vibră, și el îl scoase din buzunar și citi mesajul care apăruse pe ecran. Apoi și pe toate celelalte care începuseră să curgă.

Declan scrise în grupul pe care îl aveau toți trei: *Ce dracu' s-a întâmplat?*

Flynn îi răspunsese: *Sunt la club. Sabine a pus-o pe Amelie Ravenscroft în fruntea haitelor din Aux ca să caute sub dărăpănături și să îi ajute pe răniți. Amelie a zis că te-a văzut plecând, Ruhn. Ești bine?*

Ruhn le răspunse, doar ca să nu se trezească că îl sună. *Sunt bine. Ne vedem la club în curând.* Strânse telefonul în pumn în timp ce Bryce o lua spre ușa din față, spre haosul de

afară. Sirenele roșii și albastre urlau, aruncându-și luminile pe podelele de stejar din foaier.

Sora lui se opri înainte să apese pe clanță, răsucindu-se ca să îl întrebe:

– Ce căutai la Corbul mai devreme?

Iată întrebarea. Dacă îi pomenea de telefonul lui Riso și de faptul că o supraveghea, avea să îl lințeze. Așa că Ruhn ocoli adevărul.

– Vreau să cercetez biblioteca șefei tale.

Hunt se opri, cu un pas în urma lui Bryce. Era de admirat, serios vorbind, cum reușiseră amândoi să își ia niște fețe confuze.

– Ce bibliotecă? întrebă ea, întruchipare a inocenței.

Ruhn ar fi putut să jure că Athalar încerca să nu zâmbească. Le răspunse însă înțepat:

– Cea despre care vorbește toată lumea că s-ar afla sub galerie.

– E prima oară când aud de așa ceva! zise Hunt, ridicând din umeri.

– Du-te dracu', Athalar!

Pe Ruhn îl durea falca de cât de încordată era.

Bryce interveni:

– Uite ce e, știu că vrei să faci parte din clubul nostru de șmecheri, dar avem un proces foarte strict de vaccinare pentru membri.

Mda, Athalar se străduia din răsputeri să nu zâmbească.

– Vreau să mă uit prin cărțile de acolo, mormăi Ruhn. Să văd dacă îmi sare în ochi ceva despre Corn.

Bryce se opri când îi simți tonul din voce, acea ușoară superioritate. Nu se dădea în lături de la a-și flutura rangul. Nu când era vorba despre astfel de lucruri.

Deși Athalar îi arunca priviri ucigașe, Ruhn îi zise surorii lui:

– Am cercetat de două ori Arhivele Feelor și... Își scutură capul. Mă tot gândesc la galerie. Poate că se află ceva acolo.

– Am căutat eu. Nu se găsește nimic despre Corn, cu excepția unor mențiuni vagi.

Ruhn îi zise, cu un început de zâmbet:

– Deci recunoști că există o bibliotecă.

Bryce se încruntă la el. Ruhn îi cunoștea bine acea privire contemplativă.

– Ce?

Bryce își dădu părul peste umăr – umărul sfâșiat și murdar.

– Voi face un târg cu tine: poți veni să cauți informații despre Corn la galerie, iar eu am să te ajut așa cum pot. Dacă...

Athalar își întoarse capul spre ea cu o revoltă aproape încântătoare pe chip. Bryce continuă, plecându-și capul spre telefonul din mâna lui Ruhn:

– *Dacă* îl pui pe Declan la dispoziția mea.

– Atunci va trebui să îi spun despre caz. Iar ce știe el, Flynn va afla două secunde mai târziu.

– Fie. Poți să îi pui la curent. Dar să îi spui lui Dec că am nevoie de informații din interior despre ultimele mișcări ale Danikăi.

– Nu știu de unde ar putea să îți facă rost de asta! recunoscu Ruhn.

– Cei de la Bârlog ar trebui să aibă informațiile, zise Hunt, privind-o pe Bryce cu ceva ce arăta a admirație.

– Spune-i lui Emmet să spargă arhivele Bârlogului.

Așa că Ruhn dădu din cap.

– Bine. Am să-i cer asta azi.

Bryce îi zâmbi, acel zâmbet care nu i se reflecta în privire.

– Atunci, vino mâine pe la galerie.

Ruhn avu nevoie de un moment ca să ascundă cât de șocat era că obținuse atât de ușor accesul. Apoi îi zise:

– Ai grijă acolo, afară.

Dacă ea și Athalar aveau dreptate și era într-adevăr vorba despre niște rebeli Keres care acționau la ordinele lui Briggs sau în onoarea lui... implicațiile politice aveau să fie un coșmar. Și dacă el nu se înșela și acel simbol era în fapt un Corn stilizat, dacă bomba și moartea novicei fuseseră avertismente îndreptate clar spre ei... atunci amenințarea care plana deasupra capetelor lor devenise brusc una mortală.

Bryce zise dulce, înainte să iasă pe ușă:

– Zi-i tăticului tău că îl salutăm... și că poate să se ducă dracu'.

Ruhn strânse din dinți, alegându-se cu încă un rânjet din partea lui Athalar. Măgar înaripat.

Cei doi ieșiră pe ușă și, la o secundă după, lui Ruhn îi sună telefonul.

– Mda.

Ar fi putut să jure că îl auzise pe tatăl lui încordându-se înainte să îi zică:

– Așa îi vorbești tu regelui tău?

Ruhn nu se deranjă să răspundă.

– De vreme ce n-ai putut să te abții și ne-ai făcut publică afacerea, aș vrea ca un lucru să fie clar în ceea ce privește Cornul.

Ruhn se pregăti pentru ceea ce avea să audă.

– Nu vreau ca îngerii să pună mâna pe el.

– Bine.

Dacă Ruhn ar fi putut să decidă, *nimeni* nu ar fi pus mâna pe Corn. Ar fi ajuns înapoi, direct la templu, cu un paznic Fee.

– Păstrează un ochi ațintit asupra fetei ăleia.

– Amândoi ochii.

– Vorbesc serios, băiete.

– Și eu.

Îl lăsă pe tatăl lui să audă sinceritatea disperată din vocea lui.

– Tu, în calitate de Prinț Moștenitor, ai trădat secretele regelui tău în fața acelei fete și a lui Athalar. Am tot dreptul să te pedepsesc, știi asta.

Haide, fă-o! îi venea să-i zică. *Dă-i drumul și fă-o. Și dacă tot te-ai apucat, fă-mi și mie o favoare și ia-mi titlul. Oricum linia regală se sfârșește cu mine.*

Ruhn vomitase după ce auzise profeția pentru prima oară, pe când avea treisprezece ani și fusese trimis în fața Oracolului ca să afle o frântură din ceea ce îi va fi viitorul, așa cum făceau toate Feele. Pe vremuri, ritualul era folosit pentru a prezice căsătorii și alianțe. Acum servea mai mult pentru

a-l ajuta pe copil să își aleagă cariera sau pentru a afla dacă va reuși ceva în viață. Pentru Ruhn - și pentru Bryce, ani mai târziu - fusese un adevărat dezastru.

Ruhn implorase Oracolul să îi spună dacă vorbele ei însemnau că avea să moară înainte de a avea un copil sau că era infertil. Dar ea nu făcuse decât să repete: *Linia regală se va stinge odată cu tine, Prințule.*

Fusese mult prea laș ca să îi mărturisească regelui ce aflase. Așa că îi turnase tatălui său o minciună, neputând să suporte dezamăgirea și furia bărbatului. *Oracolul a spus că voi fi un rege bun și drept.*

Tatăl lui fusese dezamăgit că profeția falsă nu fusese mai măreață.

Așa că, da. Dacă tatăl lui voia să îi ia titlul, îi făcea o favoare. Sau poate chiar împlinea fără să știe profeția aceea, în sfârșit.

Ruhn își făcuse cu adevărat griji în privința profeției atunci când aflase că are o soră mai mică. Se gândise că i-ar putea prezice ei o moarte prematură. Însă temerile lui fuseseră spulberate de faptul că sora lui nu era și nu avea să fie niciodată recunoscută ca parte a liniei regale.

Spre ușurarea lui, ea nu îl întrebase niciodată de ce, în acei primi ani, pe când erau încă apropiați, nu încercase să îl convingă pe tatăl ei să o accepte în mod oficial.

Regele Toamnei continuă:

- Din păcate, pedeapsa pe care o meriți nu ți-ar mai permite să cauți Cornul.

Umbrele lui Ruhn alunecară în jurul lui.

- O lăsăm pe altă dată atunci.

Tatăl lui mârâi, dar Ruhn închise telefonul.

Capitolul 27

Străzile erau pline cu Vaniri care se îndreptau spre haosul care încă domnea la Corbul Alb, încercând să afle ce naiba se petrecuse. Legiunile, Feele și haitele din Aux ridicaseră o baricadă în jurul locului, un zid magic înalt și opac, însă mulțimea continua să se strângă într-acolo.

Hunt îi aruncă o privire lui Bryce, care pășea lângă el tăcută, cu ochii sticloși. În picioarele goale, după cât se pare.

De cât timp era în picioarele goale? Trebuie să-și fi pierdut încălțările în haosul exploziei.

Se gândi dacă ar fi bine să se ofere să o ducă din nou în brațe, sau să îi sugereze să o ducă în zbor până la apartament, însă ea își ținea brațele atât de strâns în jurul ei, încât avea sentimentul că, dacă ar fi scos un singur cuvânt, ar fi cuprins-o o criză de furie oarbă.

Privirea pe care i-o aruncase lui Ruhn înainte să iasă... Hunt se bucura că nu era o cobră care scuipă acid. Altfel, fața bărbatului ar fi fost *topită*.

Zeii să-i apere când prințul avea să sosească a doua zi la galerie.

Portarul lui Bryce sări din scaun când îi văzu pășind în holul imaculat. O întrebă pe Quinlan dacă era bine, dacă fusese în club.

Bryce murmură că era bine, iar metamorful urs îl evaluă pe Hunt cu o privire de prădător. Băgând de seamă, fata flutură o mână spre el, chemă liftul și apoi îi prezentă. *Hunt, el este Marrin; Marrin el este Hunt; stă cu mine pentru un timp, din nefericire.* Apoi se târî în lift, unde fu nevoită să se sprijine de bara din crom, de parcă ar fi fost gata să se prăbușească.

Hunt se strecură și el înăuntru, chiar înainte să se închidă ușile. Liftul era prea mic, prea îngust pentru aripile lui, pe care le ținu strâns lipite de el în timp ce urcau spre apartamentul ei.

Lui Bryce îi atârna capul, avea umerii căzuți.

– De ce nu faci Saltul? izbucni Hunt.

Ușile de la lift se deschiseră și ea se propti în ele înainte să pășească în holul elegant, decorat în nuanțe de crem și cobalt. În fața ușii de la apartamentul ei se opri. Apoi se întoarse spre el.

– Aveam cheile în geantă.

Geanta ei era acum printre ruinele de la club.

– Portarul nu are una de rezervă?

Bryce mormăi afirmativ, uitându-se spre lift de parcă ar fi fost un munte pe care ar fi trebuit să îl urce.

Marrin îl frecă ceva timp pe Hunt, pentru că vru întâi să verifice dacă Bryce era încă vie pe hol. Apoi o întrebă prin difuzorul de pe hol dacă aprobă ca Hunt să ia cheile, ea dându-și acordul printr-un semn de OK.

Când se întoarse, Hunt o găsi jos, rezemată de ușă, cu picioarele suficient de crăcănate încât să expună o lenjerie intimă roz aprins. Din fericire, camerele de pe hol nu puteau să surprindă imagini din acel unghi, însă nu se îndoia că metamorful îi monitoriza în timp ce el o ajută să se ridice și îi înmână cheia de rezervă.

Bryce introduse încet cheia în broască, apoi își apăsă palma pe dispozitivul pentru dezactivarea farmecelor de lângă ușă.

– Așteptam...

Încuietorile se deschiseră și luminile blânde din apartament se aprinseră.

– Trebuia să facem Saltul împreună. Stabiliserăm că o vom face în doi ani de acum.

Hunt știa ce vrea să spună. Era motivul pentru care nu mai bea, nu mai dansa, nu își mai trăia parcă viața. Motivul pentru care păstrase acea cicatrice pe coapsa ei frumoasă și netedă. Ogenas și toate Misterele ei sacre erau martore că Hunt se pedepsise și el mult timp după dezastrul colosal care fusese Bătălia de pe muntele Hermon. Chiar și atunci pe când era torturat în temnițele Asterilor, se autopedepsea, biciuindu-și sufletul, așa cum investigatorii imperiali nu ar fi putut niciodată să o facă.

Așa că, poate era o întrebare stupidă, însă o rosti, în timp ce intrau în apartament:

– Și acum, de ce să te mai obosești să aștepți?

Hunt păși înăuntru și privi cu atenție interiorul pe care Quinlan îl numea acasă. Apartamentul deschis i se păruse drăguț din spatele ferestrelor, dar dinăuntru...

Ea ori Danika îl decorase fără să precupețească nicio cheltuială: în partea dreaptă a încăperii se afla o canapea uriașă cu perne moi, așezată în fața unei măsuțe de cafea din lemn recondiționat și a unui televizor masiv, aflat pe o consolă din stejar cioplit. O altă parte a încăperii era dedicată mesei pentru cină, din sticlă mată, cu scaune îmbrăcate în piele albă. Zona centrală era bucătăria – dulapuri albe, aparate din crom și blaturi din marmură albă. Totul arăta impecabil, delicat, primitor.

Hunt încercă să cuprindă întreaga încăpere, stând în picioare lângă blatul de bucătărie, ca un bagaj uitat, în timp ce Bryce păși agale pe holul cu dușumea deschisă la culoare din stejar, îndreptându-se spre Syrinx, care chelălăia ca să fie eliberat din cușcă. Ajunsese aproape de jumătatea holului când îi zise, fără să se uite înapoi:

– Fără Danika... Trebuia să facem Saltul împreună, repetă. Connor și Thorne urmau să fie Ancorele noastre.

Alegerea Ancorei era de o importanță capitală – și era și o alegere profund personală. Dar Hunt îndepărtă amintirea

angajatului guvernamental cu față acră care îi fusese alocat lui, pentru că el nu mai avea nici familie, nici prieteni care să îl Ancoreze. Nu când mama lui murise cu doar câteva zile înainte.

Syrinx o luă la alergat prin apartament, cu ghearele tipăind pe podelele din lemn. Chelălăind, îi sări în poală lui Hunt și îi linse mâinile. Bryce își târî picioarele cu greu înapoi spre blatul de bucătărie.

Tăcerea era mult prea apăsătoare, așa că întrebă:

– Tu și Danika ați fost iubite?

I se spusese cu doi ani în urmă că nu, dar prietenii nu purtau un astfel de doliu unul pentru celălalt. Bryce părea să se fi închis cu totul. Așa cum făcuse el pentru Shahar.

Țăcănitul granulelor care se revărsau în bolul de metal umplu apartamentul. Apoi Bryce îl lăsă jos, și Syrinx, abandonându-l pe Hunt, se aruncă aproape cu totul în bol, gata să înfulece.

Hunt se întoarse după Bryce care tipăia spre celălalt capăt al bucătăriei insulare. Ajunse la frigider și cercetă interiorul aproape gol.

– Nu, răspunse simplu și rece. Relația mea cu Danika nu era așa.

Mâna cu care ținea ușa de la frigider se albi din cauza strânsorii.

– Eu și Connor – Connor Holstrom... Noi...

Ezită.

– Era complicat. Când a murit Danika, când au murit ei... s-a stins o lumină înlăuntrul meu.

Hunt își aminti detaliile despre ea și cel mai mare dintre frații Holstrom. Ithan nu fusese cu ei în acea noapte, iar acum era Secund în haita lui Amelie Ravenscroft. Un substitut jalnic pentru ceea ce fusese odată Haita Diavolilor. Orașul pierduse și el ceva important în acea noapte.

Hunt deschise gura ca să îi spună lui Quinlan că înțelege. Nu doar partea despre o relație complicată, ci și ce înseamnă să pierzi pe cineva. Să te trezești alături de prieteni și de persoana iubită... și apoi, la sfârșitul zilei, să fie cu toții morți.

Înțelegea cum durerea îți roade oasele și sângele și sufletul însuși. Și că nimic nu poate să îndrepte lucrurile.

Știa că faptul că renunțase la alcool și la droguri, faptul că refuza să se mai bucure de ceea ce iubea cel mai mult – dansul –, tot nu avea să îndrepte lucrurile. Însă cuvintele îi rămaseră în gât. Acum două sute de ani nu voise să vorbească despre asta și, la naiba, nu voia să o fac nici acum.

Telefonul fix sună de undeva, din casă, și o voce plăcută de femeie anunță: *Apel... de acasă.*

Bryce își închise ochii, de parcă s-ar fi pregătit adunându-și toate forțele, apoi lipăi în jos pe holul întunecat care ducea spre dormitorul ei. O clipă mai târziu, răspunse cu o veselie care ar fi putut să îi aducă premiul pentru Cea Mai Bună Actriță din Midgard:

– Hei, mamă!

Se auzi scârțâind o saltea.

– Nu, n-am fost acolo. Mi-a căzut telefonul în toaletă la muncă – mda, e complet mort. Îmi iau altul mâine. Da, sunt bine. Nici June nu a fost în club. Suntem toți bine.

O pauză.

– Știu... Doar că am avut o zi lungă la muncă.

Încă o pauză.

– Uite, sunt cu cineva.

Un râs greoi.

– Nu e ceea ce crezi tu. Nu-ți face speranțe. Vorbesc serios. Da, l-am lăsat să intre de bunăvoie. Te rog să nu suni la portar. Cum îl cheamă? Nu-ți zic.

O clipă de ezitare.

– *Mamă.* Te sun eu mâine. Nu-l salut din partea ta. Pa... *Pa!* Mamă. Te iubesc!

Syrinx își terminase mâncarea și acum se uita fix la Hunt, așteptând, milogindu-se să mai fie alintat, dând din coada lui de leu.

– *Nu!* sâsâi la bestiuță, în timp ce Bryce se întorcea.

Oh! zise, de parcă uitase că îngerul se afla acolo.

– Mă duc să fac un duș. Camera de oaspeți e a ta. Folosește tot ce îți trebuie.

– Am să trec mâine pe la Comitium ca să îmi mai iau haine.

Bryce dădu doar din cap, ușor, de parcă ar fi apăsat-o o greutate uriașă.

– De ce ai mințit?

O lăsă pe ea să aleagă pe care dintre minciuni să o explice.

Bryce se opri. Syrinx i-o luă înainte pe hol, spre dormitor.

– Mama s-ar fi îngrijorat și ar fi vrut să vină în vizită. Nu vreau să fie prin preajmă, în caz că lucrurile iau o turnură urâtă. Și nu i-am spus cine ești pentru că asta ar fi dat naștere la și mai multe întrebări. E mai simplu așa.

Mai simplu să nu își dea voie să se bucure de viață, mai simplu să țină pe toată lumea la distanță.

Semnul care îi rămăsese pe obraz de la palma lui Juniper era încă foarte vizibil. Era mai ușor să se arunce în fața unei prietene atunci când exploda o bombă, decât să riște să o piardă.

Bryce îi zise încet:

– Trebuie să aflu cine a făcut asta, Hunt.

Hunt îi întâlni privirea sălbatică și îndurerată.

– Știu.

– Nu! zise răgușit. Nu știi. Nu îmi pasă care sunt motivele lui Micah – dacă eu nu îl găsesc pe acest nenorocit, *nu voi putea trăi* cu mine însămi.

Nu era vorba despre criminal sau despre demon aici, ci despre durerea și doliul care abia acum începea să își dea seama că sălășluiesc înlăuntrul ei.

– Trebuie să îl găsesc pe cel care a făcut asta.

– Îl vom găsi! îi promise el.

– De unde poți să știi? își scutură capul.

– Știu, pentru că nu avem alternativă. *Eu* nu am de ales.

În fața privirii ei confuze, Hunt răsuflă și îi spuse:

– Micah mi-a propus un târg.

Bryce întrebă cu grijă:

– Ce fel de târg?

Hunt își încleștă maxilarul. Ea îi dezvăluise o părticică din sufletul ei, așa că putea să facă și el același lucru. La naiba, mai ales dacă de acum aveau să fie colegi de apartament!

– Când am venit prima oară aici, Micah mi-a propus un târg: dacă puteam să plătesc pentru fiecare viață pe care Legiunea 18 a luat-o în acea zi pe muntele Hermon, mi-aș fi recăpătat libertatea. Datoram două mii două sute șaptesprezece vieți.

Hunt se concentră, încercând să o facă să înțeleagă ceea ce nu putea să spună.

Bryce își mușcă buza.

– Presupun că *să plătești* înseamnă...

– Da. Înseamnă să fac ce știu mai bine. Moarte pentru moarte.

– Micah are peste două mii de inși pe care vrea să îi asasinezi?

Hunt râse amar.

– Micah este Guvernatorul unui întreg teritoriu și mai are de trăit cel puțin încă două mii de ani. Probabil va avea de două ori mai mulți pe lista lui neagră până la final.

Oroarea se strecură în privirea lui Bryce și, fără să știe de ce, el se grăbi să o alunge.

– Așa e meseria. A lui și a mea.

Își trecu degetele prin păr.

– Uite, știu că e îngrozitor, dar cel puțin mi-a oferit o cale de salvare. Și după ce au reînceput asasinatele, mi-a propus un nou târg: dacă îl găsesc pe ucigaș înainte de Summit, îmi va reduce datoria la zece.

Hunt așteptă să îl judece, să își arate dezgustul față de el și de Micah. Însă ea își plecă fruntea.

– De aceea mi-ai făcut zile fripte.

– Da. Micah mi-a ordonat să nu spun nimic însă. Așa că, dacă sufli un singur cuvânt...

– Își va retrage oferta.

Hunt dădu din cap, cercetându-i chipul răvășit. Nu mai adăugă nimic. După ce mai așteptă o clipă, o întrebă:

- Ei bine?

- Ei bine, ce?

Bryce o luă înapoi spre dormitorul ei.

- Ei bine, n-ai să-mi zici că sunt un rahat egoist?

Bryce se opri din nou, cu o urmă de lumină în ochi.

- De ce să mă mai obosesc, Athalar, când ai zis-o tu deja în locul meu?

Hunt nu se putu abține. Chiar dacă era plină de sânge și de tencuială, o învălui cu privirea. Fiecare formă, fiecare centimetru de piele. Încercă să nu se gândească la lenjeria roz aprins de sub rochia aceea verde, strâmtă.

Îi spuse însă:

- Îmi pare rău că am crezut că ești suspectă. Și mai mult, îmi pare rău că te-am judecat. Am crezut că ești doar o petrecăreață și m-am comportat ca un măgar.

- Nu e nimic rău în a fi o petrecăreață. Nu înțeleg de ce lumea are impresia că ar fi.

Își cântări cuvintele.

- Pentru mine este mai ușor să îi las pe oameni să presupună tot ce-i mai rău despre mine. Așa am ocazia să văd cine sunt cu adevărat.

- Vrei să zici că tu chiar mă consideri un măgar?

Hunt avea pe buze un început de zâmbet. Însă ochii lui Bryce arătau că vorbește foarte serios.

- Am avut de-a face la viața mea cu o mulțime de măgari, Hunt. Tu nu ești unul dintre ei.

- Mai devreme n-aveai aceeași părere.

Bryce își continuă însă drumul spre camera ei. Așa că Hunt întrebă:

- Vrei să iau ceva de mâncare?

Bryce se mai opri o dată. Arăta de parcă se pregătea să refuze, apoi zise însă răgușit:

- Cheeseburger și cartofi cu brânză. Și un milkshake de ciocolată.

Hunt zâmbi.

- S-a făcut.

Camera de oaspeți elegantă aflată de cealaltă parte a bucătăriei era spațioasă, decorată în nuanțe de gri și crem, cu accente de roz pal și albastru floral. Patul era suficient de mare pentru aripile lui Hunt - fusese în mod clar cumpărat pentru Vaniri. În partea dreaptă a ușii se afla o comodă pe care erau așezate câteva fotografii în rame scumpe și un bol albastru din ceramică, strâmb și ușor ciobit.

Luase burgeri și cartofi prăjiți pentru amândoi, Bryce înfigându-se în porția ei cu o ferocitate pe care Hunt o văzuse doar printre leii adunați în fața unei prăzi. El îi aruncase și lui Syrinx câțiva cartofi pe sub masa albă de sticlă, de vreme ce Bryce era clar că n-are nici un gând să și-i împartă pe ai ei.

Erau atât de extenuați încât nici unul dintre ei nu vorbise, iar ea, odată ce își terminase de sorbit milkshake-ul, abia avusese putere să adune gunoiul și să îl arunce în coș. Apoi se îndreptase spre camera ei, lăsându-l pe Hunt să se retragă în a lui.

În cameră plutea un miros de muritori, care presupuse că era al părinților ei. Când deschise sertarele, le găsi pe unele dintre ele pline cu haine - pulovere subțiri, șosete, pantaloni, îmbrăcăminte sport... Își băga nasul în lucrurile ei. La drept vorbind, era parte din meseria pe care o avea de făcut, dar chiar și așa...

Apoi închise sertarele și studie fotografiile înrămate. Ember Quinlan fusese o adevărată frumusețe. Nu era de mirare că nenorocitul ăla de mascul Fee o urmărise până când fusese nevoită să fugă. Părul lung și negru îi încadra chipul care și-ar fi avut locul pe coperta unei reviste: piele cu pistrui, buze pline și pometi înalți care scoteau în evidență frumusețea ochilor adânci și întunecați.

Era chipul lui Bryce - doar culoarea pielii era diferită. Un bărbat la fel de atrăgător, cu piele maronie și păr negru, stătea

lângă ea, cu brațul petrecut în jurul umerilor ei, rânjind șmecherește la cel sau cea care făcea poza. Hunt abia putea să întrezărească scrisul de pe însemnele militare care atârnau pe deasupra jachetei lui gri, închise până sus.

Ei, la naiba.

Randall Silago era tatăl adoptiv al lui Bryce? Legendarul erou de război și trăgător de elită? Nu avea idee cum de sărise peste acest aspect din dosarul ei, deși îl răsfoise doar, cu ani în urmă. Nu era de mirare că fiica lui era neînfricată. Și iată, în acea poză, la dreapta lui Ember, stătea Bryce.

Avea puțin peste trei ani. Părul acela al ei roșu era prins sus, în două codițe zbârlite. Ember o privea pe fiica ei cu o expresie ușor exasperată, care trăda faptul că Bryce *ar fi trebuit* să poarte niște haine frumoase, precum cele ale adulților. Însă fetița își privea la rândul ei mama, cu o privire șmecheră, cu mâinile ei grăsune puse-n șold și picioarele ușor depărtate într-o clară poziție de revoltă. Era acoperită din cap până-n picioare de noroi.

Hunt chicoti și se întoarse spre cealaltă fotografie de pe comodă. Era o poză frumoasă cu două femei - fete mai exact - care stăteau așezate pe niște stânci roșii, în vârful unui munte din deșert, cu spatele la cameră, umăr la umăr, privind întinderea de nisip din zare. Una dintre ele era Bryce - își putea da seama de asta după pletele ei roșcate. Cealaltă purta o geacă din piele care îi era familiară, pictată pe spate cu acele cuvinte care proveneau din limba cea mai veche a Republicii. *Prin iubire, totul este posibil.*

Trebuie să fi fost Bryce și Danika. Și aceea era jacheta Danikăi, pe care acum o purta Bryce.

Nu avea alte fotografii cu Danika în apartament.

Prin iubire, totul este posibil. Era o expresie antică, legată de vreun zeu de care nu își putea aduce aminte. Chtona, probabil - având în vedere că era zeița-mamă. Hunt renunțase cu mult timp în urmă să mai meargă în temple și să mai acorde atenție preoteselor mult prea zeloase care își făceau apariția pe la emisiuni matinale din când în când. Nici unul dintre cei cinci zei

nu îl ajutase vreodată. Nici pe el, nici pe vreuna dintre persoanele la care ținea. Urd, mai ales, îi trăsese țeapă de atâtea ori.

Codița blondă a Danikăi atârna pe spatele lui Bryce, cum aceasta stătea aplecată cu capul de umărul prietenei sale. Bryce purta un tricou alb larg, care lăsa la vedere un braț bandajat, pe care și-l rezema de genunchi. Avea corpul acoperit de vânătăi. Și, zeilor - aceea era o sabie, azvârlită la stânga Danikăi. Era curată, ascunsă în teacă, însă o recunoștea.

Sabine înnebunise căutând-o când se descoperise că lipsea din apartamentul în care fiica ei fusese ucisă. Se pare că era un soi de simbol al lupilor. Dar iat-o în fotografie, azvârlită între Bryce și Danika, în deșert.

Stând acolo, pe acele stânci, aplecate deasupra lumii, păreau doi soldați care tocmai ce străbătuseră cele mai întunecate locuri din Hel și acum se bucurau de un binemeritat moment de repaus.

Hunt își luă ochii de la fotografie și își masă tatuajul de pe frunte. Draperiile grele de culoare gri alunecară sub atingerea ușoară a puterii lui. Își dădu jos hainele, una câte una. Găsi baia la fel de spațioasă precum dormitorul.

Făcu un duș rapid și se aruncă în pat puțin jilav încă. Ultimul lucru pe care îl văzu înainte să fie furat de somn fu imaginea cu Bryce și Danika, prinse pentru totdeauna într-un moment de serenitate.

Capitolul 28

Hunt se trezi în secunda în care simți mirosul unui bărbat în camera lui, apucând imediat pumnalul pe care îl avea sub pernă. Își deschise un ochi, strângând mai tare mânerul, recapitulând în minte poziția fiecărei ferestre și uși, fiecare obiect pe care ar fi putut să îl folosească pe post de armă...

Îl găsi pe Syrinx pe pernă, lângă el, cu moaca lui încrețită aproape lipită de a lui.

Hunt bombăni și lăsă să îi scape un oftat prelung. Syrinx îi răspunse atingându-i fața.

Hunt se trase mai departe.

– Bună dimineața și ție! mormăi el, cercetând camera.

Era *sigur* că închisese ușa. Și acum stătea larg deschisă. Aruncă o privire ceasului.

Șapte. Nu o simțise pe Bryce trezindu-se ca să meargă la muncă. Nu o auzise umblând prin apartament, nu auzise nici muzica pe care știa că îi place să o asculte.

Bine, el nu auzise nici propria-i ușă deschizându-se mai devreme. Dormise ca un buștean. Syrinx își lăsă capul pe umărul lui și oftă tragic.

Solas să îl cruțe!

– De ce am sentimentul că, dacă îți voi da de mâncare pentru micul dejun, va fi de fapt a doua sau a treia masă a zilei pentru tine?

Ochii aceia rotunzi clipiră inocent.

Hunt nu putu să se abțină și îl scărpină după urechile lui caraghioase.

În afara camerei lui, apartamentul însorit era tăcut, lumina încălzind podelele pale din lemn. Se dădu jos din pat și își trase pe el pantalonii. Cămașa îi era distrusă din cauza evenimentelor petrecute seara trecută, așa că o lăsă pe podea și... Rahat! Telefonul lui. Îl apucă de pe noptieră și trecu repede prin mesaje. Nimic nou, nici o *misiune* de la Micah, slavă zeilor! Își lăsă telefonul pe comoda de lângă ușă și o luă ușor spre camera principală. Nici un sunet, nici o mișcare. Dacă Quinlan *plecase* pur și simplu...

O luă valvârtej spre holul din cealaltă parte a încăperii. Ușa de la dormitorul ei era întredeschisă, semn că Syrinx ieșise probabil pe acolo și...

Dormea liniștită. Un morman de pături fuseseră răsucite și aruncate, iar Quinlan stătea acum pe burtă, strânsă în jurul unei perne. Avea aproape aceeași poziție pe care o avusese în club, când se aruncase peste Juniper.

Hunt era sigur că cele mai multe persoane ar fi considerat cămașa de noapte cu spatele gol, gri, garnisită cu dantelă roz, mai degrabă un tricou. Syrinx trecu pe lângă el și se aruncă în pat, amușinând umărul gol al lui Bryce.

Tatuajul pe care îl avea pe spate – ceva scris, linii frumoase dintr-un alfabet pe care nu îl recunoștea – se ridica și cobora cu fiecare respirație adâncă. Vânătăi pe care nu le observase cu o zi înainte îi acopereau pielea aurie, deja verzui mulțumită sângelui ei de Fee.

Iar el se holba la ea. Ca un pervers dubios.

Hunt se răsuci spre hol, simțindu-și deodată pielea prea strâmtă, aripile prea mari și chiar atunci ușa de la intrare se dădu de perete. O singură mișcare și avea pumnalul pregătit la spate...

Juniper intră grațios, cu o sacoșă din hârtie maro în care se afla ceva ce mirosea a produse de patiserie într-o mână și

un set de chei de rezervă în cealaltă. Înmărmuri când îl văzu în holul dinspre dormitor.

Buzele i se rotunjiră într-un *oh* tăcut.

Îl privi din cap până-n picioare – dar nu în felul în care îl priveau unele femei până în clipa în care îi observau tatuajul, ci într-un fel care îi spunea că Juniper își dă seama că un *bărbat* pe jumătate dezbrăcat se afla în apartamentul lui Bryce la șapte dimineața.

Își deschise gura ca să-i explice că nu era ceea ce părea a fi, însă Juniper trecu pur și simplu pe lângă el, copitele ei delicate bocănind pe pardoseala din lemn. Intră în dormitor, cu tot cu sacoșă, iar Syrinx înnebuni de plăcere când o văzu, dând din coada lui creață în timp ce Juniper zise pe un ton vesel:

– Am adus cornuri cu ciocolată, așa că dă-ți jos din pat fundul ăla gol și pune niște pantaloni pe tine.

Bryce își ridică fruntea și o văzu pe Juniper, apoi pe Hunt în hol. Nu se deranjă să tragă de cămașa de noapte ca să își acopere lenjeria intimă dantelată, de culoare turcoaz, în timp ce zise cu ochii mici de somn:

– Ce?

Juniper se îndreptă spre pat și părea gata să se așeze și ea, însă îi aruncă întâi o privire lui Hunt.

Hunt se încordă.

– Nu e ceea ce pare.

Juniper îi zâmbi dulce.

– Atunci ar fi drăguț să ne lași puțină intimitate.

Hunt se retrase în josul holului, spre bucătărie. Cafea. Asta suna a plan bun.

Deschise un dulap și pescui niște căni. Vocile se auzeau până în bucătărie oricum.

– Am încercat să te sun, dar aveai telefonul închis... Mi-am dat seama că probabil l-ai pierdut.

Se auzi foșnet de pături.

– Ești bine?

– Foarte bine. La știri se speculează încă, dar sunt de părere că rebelii din Pangera au făcut-o, pentru a crea

probleme și aici. Au fost găsite înregistrări video care arată că pe una dintre lăzile de vin se afla însemnul lor. Ei cred că așa a fost introdusă bomba în club.

Așadar, teoria lor rămânea în picioare. Dacă avea într-adevăr legătură cu Cornul, rămânea de văzut. Hunt își zise că va trebui să îl întrebe pe Isaiah dacă a rezolvat cererea de a-l vedea pe Briggs, de îndată ce Juniper va pleca.

– Corbul e complet distrus?

Un oftat.

– Mda... e destul de rău. Nu am idee când s-ar putea redeschide. Am dat în sfârșit de Fury azi-noapte și mi-a zis că Riso e atât de furios încât a pus o recompensă pe capul celui care a făcut asta.

Nu era surprins. Hunt auzise că, deși era vesel din fire, când se enerva, metamorful fluture mergea până în pânzele albe. Juniper continuă:

– Fury se întoarce probabil acasă pentru asta. Știi că nu poate să reziste unei provocări.

Solas arzător! Era o idee foarte proastă să își bage și Fury Axtar coada. Hunt puse cu linguriță boabele de cafea în mașina din crom lustruit, integrată în peretele din bucătărie. Quinlan zise printre dinți:

– Deci vine acasă pentru o recompensă, dar nu ca să ne vadă pe noi?

Un moment de tăcere, apoi:

– Tu nu ai fost singura care a pierdut-o pe Danika în acea noapte, B. Fiecare am făcut față situației în moduri diferite. Fury a fugit.

– Psihologul tău ți-a spus chestia asta?

– N-am de gând să mă cert iar cu tine din cauza asta.

Din nou tăcere. Juniper tuși.

– B, îmi pare rău pentru ce am făcut. Ai o vânătaie...

– Totul e bine.

– Nu, nu este...

– Ba da, este. Înțeleg, eu...

Hunt dădu drumul râșniței de măcinat cafeaua ca să le ofere câteva clipe de intimitate. Ar fi putut să râșnească boabele în pudră fină, în loc de bucăți zgrunțuroase, dar opri mașina și o auzi pe Juniper zicând:

– Deci îngerul superb care îți face chiar acum cafea...

Hunt rânji spre râșniță. Trecuse mult, mult timp de când cineva se obosise să îl descrie cu alte cuvinte decât *Umbra Mortis, Pumnalul Arhanghelilor.*

– Nu, nu și nu! i-o tăie Bryce. Jesiba mi-a cerut să mă ocup de o chestiune secretă și Hunt a fost numit ca să mă protejeze.

– Și faptul că e la bustul gol în apartamentul tău face parte din misiune?

– Știi și tu cum sunt masculii ăștia Vanir. Trăiesc ca să-și arate mușchii.

Hunt își dădu ochii peste cap, iar Juniper râse.

– Sunt șocată că i-ai dat voie să stea aici, B.

– Nu prea am avut de ales.

– Hmm...

Sunet de picioare goale pe podea.

– Știi că ascultă ce zicem, nu? E probabil atât de umflat în pene acum, că nici n-o să mai încapă pe ușă.

Hunt se rezemă de blatul de bucătărie, lăsând aparatul de făcut cafea să mârâie în locul lui, în timp ce Bryce își făcu apariția pe hol.

– Umflat în pene?

Era evident că Bryce nu se deranjase să țină cont de cererea prietenei ei de a-și pune pantaloni. Cu fiecare pas dantela roz pal a cămășii de noapte se ridica puțin, descoperind acea cicatrice grosolană, brutală pe care o avea pe piciorul stâng. Simți o durere în stomac văzând ce îi făcuse.

– Ochii sus, Athalar!

Hunt se încruntă.

Dar Juniper o urmă îndeaproape, bocănind ușor cu copitele ei pe podeaua din lemn și întinse sacoșa cu produse de patiserie.

– Nu voiam decât să las astea. Am repetiții...

Își scoase telefonul din pantalonii negri, strâmți.

– Oh, la naiba! Chiar *acum*. Pa, B!

Se grăbi spre ușă, aruncând sacoșa pe masă, cu o țintă impresionant de precisă.

– Succes! Să mă suni mai târziu.

Bryce se îndrepta deja spre oferta de pace a prietenei sale.

Juniper mai întârzie în ușă cât să-i zică lui Hunt:

– Fă-ți meseria, *Umbra*! Și apoi dispăru.

Bryce se așeză pe unul dintre scaunele din piele albă de la masa de sticlă și oftă scoțând un corn cu ciocolată. Mușcă din el și gemu:

– Membrii Legiunii mănâncă produse de patiserie?

Hunt rămase sprijinit de blatul de bucătărie.

– Vorbești serios?

Mușcă-mestecă-înghiți.

– De ce te-ai trezit așa devreme?

– E aproape șapte jumătate. Nimeni n-ar zice că e devreme. Însă adevărul e că himera ta mi s-a așezat pe față, așa că nu puteam să *nu* mă trezesc. Și câți oameni, mai precis, au cheile de la locul ăsta?

Bryce își termină cornul.

– Părinții mei, Juniper și portarul. Apropo de portar... Trebuie să îi dau cheile înapoi și să-mi fac un set nou.

– Și mie unul.

Cel de-al doilea corn era în drum spre gura ei, dar îl puse jos.

– Nici gând.

Hunt o privi fix în ochi.

– Ba da. Și vei schimba farmecele ca să am acces...

Mușcă din corn.

– Nu e *extenuant* să fii non-stop alfa-măgar? Aveți vreun manual? Poate niște grupuri secrete de într-ajutorare?

– Alfa-*ce*?

– Alfa-măgar. Posesiv și agresiv.

Bryce își flutură mâna spre abdomenul lui gol.

– Știi tu... voi, masculii care vă rupeți imediat cămașa de pe voi, care știți cum să ucideți în douăzeci de moduri

diferite, care aveți femei gata să se arunce la picioarele voastre; iar când în cele din urmă o face-ți cu una, sunteți cuprinși de nebunia împerecherii și nu mai lăsați nici un alt bărbat să se uite sau să vorbească cu ea, decideți ce și când trebuie să mănânce, cu ce să se îmbrace, când să își vadă prietenii...

- Despre ce dracu' vorbești?

- Activitățile voastre preferate sunt: făcutul pe eroul neînțeles, lupta și mârâitul; ți-ai perfecționat treizeci de tipuri diferite de mormăieli și pufăituri; ai un grup de prieteni atractivi și în clipa în care vreunul dintre voi se împerechează, ceilalți cad și ei ca piesele de domino, apoi zeii cu mila când vă apucați de făcut copii...

Hunt îi fură cornul din mână. Asta îi opri tirada.

Bryce se uită cu gura căscată la el, apoi la corn și Hunt se întrebă dacă avea să-l muște în timp ce ducea desertul la gură. La naiba, dar bun era!

- Unu la mână...

Apucă un scaun și îl întoarse invers ca să îl încalece.

- *Ultimul* lucru pe care vreau să îl fac este să te fut, așa că putem să dăm la o parte toată chestia cu Sex, Împerechere și Bebe la o parte. Doi, nu am prieteni, așa că nici vorbă de un stil de viață pentru cupluri prea curând. Trei, dacă tot ne plângem de oameni care consideră hainele opționale...

Termină de înfulecat cornul și îi aruncă o privire cu subînțeles.

- Nu eu sunt ăla care face parada modei prin apartament în lenjerie în fiecare dimineață, înainte să se îmbrace.

Se străduise din răsputeri să uite de acel detaliu. Cum, după ce își încheia alergarea de dimineață, își făcea părul și machiajul conform unui program care dura mai bine de o oră. Și asta în timp ce purta ceva din colecția ei aparent masivă și spectaculoasă de seturi de lenjerie.

Hunt își zise că, probabil, dacă și el ar fi arătat atât de bine ar fi purtat tot astfel de lucruri.

Bryce se uită urât la el - la gura lui, la mână - și mormăi:

- Acela era cornul meu.

Aparatul de făcut cafea țârâi, dar el nu-și ridică fundul de pe scaun.

– Ai să-mi faci rost de un set de chei. Și mă vei adăuga în farmece. Pentru că face parte din *jobul meu* și faptul că am anumite cerințe nu înseamnă că sunt un *alfa-măgar*, ci că vreau să mă asiguri că nu sfârșești *moartă*.

– Nu mai înjura așa mult. Îl superi pe Syrinx.

Hunt se aplecă suficient încât să-i vadă irizațiile aurii din ochii de chihlimbar.

– Tu ai cea mai spurcată gură din lume, dulceață. Și, după felul în care te porți, aș zice că *tu* ești alfa-măgarul.

Bryce mârâi.

– Vezi? comentă Hunt cu voce tărăgănată. Cum ai zis? O varietate de mormăieli și mârâituri?

Își flutură mâna spre ea, demonstrativ.

– Ei, iată!

Bryce țăcăni cu unghiile ei de culoarea apusului în masa de sticlă.

– Să nu te mai prind vreodată că îmi mănânci cornul. Și nu îmi mai zice „dulceață".

Hunt îi aruncă un zâmbet fermecător și se ridică.

– Trebuie să merg la Comitium ca să îmi iau haine. Tu unde vei fi?

Bryce se încruntă și nu răspunse.

– Răspunsul este: cu mine. Oriunde merg, oriunde mergi, mergem împreună de acum încolo. Ai înțeles?

Bryce îi arătă degetul din mijloc. Dar renunță să se mai certe.

Capitolul 29

Poate că Micah Domitus era un măgar, dar măcar el le dădea triarilor lui weekendul liber – sau alte zile în schimb, dacă intervenea vreo urgență.

Jesiba Roga însă, deloc surprinzător, nu părea să creadă în weekenduri. Și, de vreme ce Quinlan era așteptată la muncă, Hunt decisese că vor merge la Comitium în pauza de prânz, pe când majoritatea oamenilor erau distrași.

Vălul des al ceții de dimineață nu se ridicase încă în timp ce Hunt o urma pe Bryce spre muncă. Nu primise nici o noutate în privința exploziei și nu fusese menționat nici un alt atac care să se plieze pe metodele folosite de kristallos.

Hunt rămânea însă cu ochii în patru, cercetând fiecare persoană care trecea pe lângă roșcată. Cei mai mulți îl observau pe Syrinx, alergând în lesă, și o ocoleau. Himerele erau volatile ca animale de companie – predispuse la mici trucuri magice și mușcături. Nu conta că Syrinx era mai degrabă interesat de hrana pe care o putea obține de la oameni.

În acea zi Bryce purta o rochiță neagră și un machiaj mai delicat: intens la ochi și mai deschis pe buze... O armură, își dădu seama în timp ce ea și Syrinx își croiau drum printre cetățenii orașului și turiști, ferindu-se de mașinile care claxonau deja nerăbdătoare în mijlocul traficului obișnuit din Piața

Veche. Hainele, părul, machiajul - erau la fel ca pielea, ca oțelul și armele pe care și le lua el în fiecare dimineață.

Doar că el nu purta lenjerie pe dedesubt.

Din cine știe ce motiv, se trezi coborând pe pavaj, alături de ea. Bryce nici măcar nu tresări, pantofii ei cu tocuri amețitor de înalte urmându-și țăcănitul. Era al dracului de impresionant că putea să umble pe străzile acelea vechi fără să-și sucească o gleznă. Syrinx își sfornăi salutul și continuă să meargă mai departe, mândru ca un cal imperial la paradă.

- Șefa ta îți dă vreodată o zi liberă?

Bryce sorbi din cafeaua pe care o ținea cu mâna liberă. Cu siguranță bea o cantitate ilegală din chestia aia de-a lungul zilei. Începuse cu nu mai puțin de trei căni înainte să părăsească apartamentul.

- Duminicile sunt liberă.

Frunzele de palmier foșniră deasupra lor, sub adierea răcoroasă. Pielea bronzată de pe picioare i se zbârli ușor din cauza răcorii.

- Mulți dintre clienții noștri sunt atât de ocupați încât nu pot veni în timpul săptămânii. Sâmbăta e ziua lor de relaxare.

- Ești liberă măcar de sărbători?

- Galeria este închisă pe durata celor mai importante dintre ele.

Bryce se juca cu amuleta pe care o purta în jurul gâtului. O amuletă archesiană trebuia să coste... Solas arzător, trebuia să coste o căruță de bani. Hunt se gândi la ușa grea din fier care dădea spre arhive. Poate că nu fusese pusă acolo ca să țină hoții afară... ci ca să păstreze lucrurile înăuntru.

Avea sentimentul că nu-i va spune de ce se cerea să poarte o astfel de amuletă într-o galerie de artă, așa că în schimb o întrebă:

- Care-i faza cu tine și vărul tău?

Care avea să ajungă în acea dimineață la galerie.

Bryce îl trase ușurel pe Syrinx de lesă, pentru că himera se aruncase după o veveriță care se cățăra într-un copac.

– Eu și Ruhn am fost apropiați o perioadă, pe când eram adolescentă, apoi ne-am certat serios. Nu am mai vorbit cu el după aceea. Apoi lucrurile au devenit... ei bine, vezi și tu care este situația acum.

– De ce v-ați certat?

Ceața dimineții se ridică, iar Bryce rămase tăcută, ca și cum încerca să se gândească cât și ce să îi dezvăluie.

– A început ca o discuție despre tatăl lui. Despre ce de rahat este Regele Toamnei și cum îl are pe Ruhn la degetul mic. A ajuns să fie un concurs de strigăte, în care fiecare scotea în evidență defectele celuilalt. Am plecat atunci când Ruhn a zis că flirtez cu prietenii lui ca o fată ușoară și că ar trebui să stau departe de ei.

Ruhn se exprimase mult mai urât, își aducea Hunt aminte. La Templul Lunei o auzise pe Bryce spunându-i că o numise o *târfă corcită*.

– Știam că Danaan este un nesimțit, dar chiar și pentru cineva ca el, a fost o mișcare josnică.

– A fost! recunoscu Bryce încet. Dar... sincer, cred că încerca să mă protejeze. De aceea ne-am certat în fapt. Se purta ca oricare alt măgar Fee dominator. Exact ca tatăl meu.

– Iei vreodată legătura cu el? o întrebă Hunt.

Existau câteva zeci de nobili Fee care erau destul de monstruoși încât să o fi împins pe Ember Quinlan să fugă cu ani în urmă.

– Doar atunci când n-am încotro. Cred că este persoana pe care o urăsc cel mai mult din tot Midgard. Cu excepția lui Sabine.

Bryce oftă cu ochii spre cer, urmărind îngerii și vrăjitoarele care treceau pe deasupra clădirilor din jurul lor.

– Cine e numărul unu pe lista ta neagră?

Hunt așteptă să treacă un Vanir cu trăsături reptiliene care tasta la telefon, înainte de a-i răspunde, atent la toate camerele de pe clădiri ori ascunse în copaci și coșuri de gunoi.

– Sandriel.

– Aha. Numele lui Sandriel era îndeajuns pentru orice persoană din Midgard. Din câte am văzut la televizor, pare...

Bryce făcu o grimasă.

– Orice vei fi văzut, aceea era varianta ei agreabilă. Realitatea este de zece ori mai rea. Este un monstru sadic. Și asta, eufemistic vorbind. Am fost obligat să... lucrez pentru ea mai bine de jumătate de secol, adăugă Hunt. Până a apărut Micah.

Nu putea să spună că îi aparținuse. Nu îi permisese niciodată lui Sandriel să aibă o astfel de putere asupra lui.

– Ea și comandantul triarilor ei, Pollux, duc cruzimea și pedepsele la un alt nivel.

Își încleștă maxilarul, îndepărtând amintirile pătate de sânge.

– Nu sunt povești care pot fi spuse pe o stradă aglomerată.

Nu puteau fi spuse de fapt niciodată.

Bryce îl privi în ochi.

– Dacă vrei să vorbești vreodată despre asta, Athalar, sunt aici.

O spusese degajat, însă îi simțea sinceritatea din ton. Dădu din cap.

– Și eu, de asemenea.

Trecură pe lângă Poarta din Piața Veche, unde turiștii se adunaseră deja ca să facă fotografii sau ca să atingă discul de pe claviatură, renunțând cu veselie la un strop din puterea lor pentru asta.

Nimeni nu părea să știe despre cadavrul care fusese găsit la câteva străzi depărtare. Învăluită de ceață, Poarta de cuarț părea aproape eterică, de parcă ar fi fost sculptată dintr-un bloc străvechi de gheață. Nici un curcubeu nu împodobea clădirile din jur, din cauza voalului de ceață.

Syrinx amușină un coș de gunoi plin cu resturile de mâncare rămase de la standurile din jurul pieței.

– Tu ai atins vreodată discul ca să-ți pui o dorință? îl întrebă Bryce.

Hunt își scutură capul.

– Credeam că e ceva ce fac doar puștii și turiștii.

– Așa este. Dar e distractiv.

Bryce își aruncă părul peste umăr, zâmbind.

– Mi-am pus o dorință aici când aveam treisprezece ani, atunci când am vizitat orașul pentru prima oară. Ruhn m-a adus.

Hunt ridică din sprânceană.

– Și ce ți-ai dorit?

– Să-mi crească sânii mai mari.

Hunt izbucni în râs, evaporându-se orice urmă de umbră, pe care o adusese cu ea discuția despre Sandriel. Însă Hunt evită să se uite la pieptul lui Bryce când observă:

– Se pare că ți s-a împlinit dorința, Quinlan.

Era puțin spus. Al dracului de puțin spus.

Bryce chicoti.

– Orașul Semilunii: locul în care visele devin realitate!

Hunt îi dădu un cot, neputând să-și astâmpere nevoia de contact fizic.

Bryce îl ușui:

– Tu ce dorință ți-ai pune, dacă ai ști că s-ar împlini?

Și-ar fi dorit ca mama lui să trăiască, fericită și în siguranță. Ca Sandriel și Micah și toți Arhanghelii și Asterii să moară. Ca târgul lui cu Micah să se încheie și să i se scoată haloul și tatuajele de sclav. Ca ierarhiile rigide ale malakimilor să se prăbușească. Dar nu putea să spună nimic din toate astea. Nu era pregătit să îi spună lucrurile astea cu voce tare.

Așa că Hunt zise:

– De vreme ce eu sunt foarte mulțumit cu mărimea atuurilor *mele*, mi-aș dori să nu-mi mai fi tu ca un ghimpe în coaste.

– Huligan!

Dar Bryce rânji și... la naiba dacă nu zâmbetul ei făcu să apară în sfârșit soarele în acea dimineață.

Biblioteca din subsolul de la Griffin Antichități l-ar fi făcut invidios chiar și pe Regele Toamnei.

Ruhn Danaan stătea la masa de lucru uriașă din centrul ei, încă acomodându-se cu locul și cu silfa de foc care își fluturase genele la el și îl întrebase dacă toate piercingurile îl duruseră.

Bryce și Athalar stăteau de cealaltă parte a mesei, sora lui tastând la calculator, în timp ce îngerul răsfoia niște tomuri vechi. Lehabah stătea întinsă pe ceva ce semăna a canapeluță pentru păpuși, cu o tabletă în față, și urmărea unul dintre cele mai populare seriale cu Vaniri.

– Deci...

Bryce i se adresă fără să-și ridice privirea de la ecran.

– Ai de gând să arunci o privire în jur sau o să rămâi acolo cu gura căscată.

Athalar zâmbi pe sub mustăți, dar nu zise nimic, urmărind mai departe cu degetul un rând din carte.

Ruhn îi aruncă o privire urâtă.

– Tu ce faci?

– Cercetări despre kristallos! zise Hunt, ridicându-și ochii negri din carte. Am ucis vreo doisprezece demoni de tip șase de-a lungul timpului și vreau să văd dacă există similitudini.

– Kristallos e un demon tip șase?

– Presupun că da! zise Hunt, cercetând din nou cartea. Tipul șase se acordă doar prinților și, având în vedere ce poate să facă această creatură, fac pariu că este tip șase.

Bătu cu degetele în cartea veche.

– N-am observat nici o similitudine însă.

Bryce fredonă ceva.

– Poate că nu cauți unde trebuie. Poate că...

Își îndreptă laptopul spre Athalar.

– Căutăm ceva ce nu a mai intrat în această lume de cincisprezece mii de ani. Faptul că nimeni nu îl poate identifica arată că nu a intrat în cele mai multe cărți de istorie, iar dintre cele în care va fi fost menționat nu au supraviețuit decât câteva. Dar...

Bryce continuă să tasteze și Ruhn își suci gâtul ca să vadă ce bază de date deschisese.

– Unde suntem noi acum? îl întrebă ea pe Athalar.

– Într-o bibliotecă.

– Într-o galerie de *antichități*, fraiere.

Se încărcă o pagină plină cu imagini ale unor vaze și amfore antice, mozaicuri și statuete. Alesese *demon* + *Fee* drept cuvinte-cheie. Bryce îi trecu laptopul lui Hunt.

– Poate îl vom putea găsi pe kristallos în arta antică.

Hunt mormăi, dar Ruhn îi surprinse sclipirea admirativă din privire, înainte să se apuce de verificat paginile.

– N-am mai întâlnit un prinț până acum, oftă Lehabah de pe canapeluța ei.

– Sunt supraevaluați! îi zise Ruhn peste umăr.

Athalar mormăi aprobator.

Silfa își rezemă capul înflăcărat de palma arzătoare.

– Cum este să fii Alesul?

– Plictisitor! recunoscu Ruhn. În afară de sabie și de câteva trucuri magice nu-i mare chestie.

– Pot să văd și eu Sabia Stelară?

– Am lăsat-o acasă. Nu aveam chef de turiștii care mă opresc la fiecare pas ca să facă poze cu mine.

– Sărăcuțul prințișor! gânguri Bryce.

Hunt mormăi din nou aprobator și Ruhn sări:

– Ai ceva de zis, Athalar?

Îngerul își ridică privirea de la ecran.

– A zis ea tot ce era de zis.

Ruhn mârâi, însă atunci interveni Bryce, privindu-i atentă:

– Care-i faza cu voi doi?

– Ah, vă rugăm, spuneți-ne! le ceru Lehabah, punând pauză serialului ei ca să se ridice în vârful canapelei.

Hunt se întoarse la cercetat rezultatele.

– Ne-am bătut măr la o petrecere. Lui Danaan nu i-a trecut încă, de atunci.

Bryce avea un rânjet până la urechi.

– De ce v-ați bătut?

Ruhn izbucni:

– Pentru că este un măgar arogant.

– Asemenea! îi răspunse Hunt, cu jumătate de zâmbet.

Bryce îi aruncă o privire cu subînțeles lui Lehabah.

– Băieții și competițiile lor pentru cel mai lung jet.

Lehabah scoase un sunet mic, ofensat.

– Nu sunt nici pe departe la fel de evoluați ca noi, doamnele.

Ruhn își dădu ochii peste cap și observă cu surprindere că și Athalar făcea același lucru. Bryce făcu un gest amplu spre nenumăratele rafturi care umpleau biblioteca.

– Ei bine, vere, sări pe ele! Lasă-ți puterile de Născut din Stele să te ghideze spre iluminare.

– Foarte amuzant! zise el, dar o luă spre rafturi, cercetând titlurile.

Se opri în dreptul diferitelor acvarii și terarii, încastrate în bibliotecă. Animalele din interior se arătau însă cu totul dezinteresate de prezența lui. Nu îndrăzni să întrebe dacă zvonurile erau adevărate, mai ales după ce o auzi pe Lehabah strigând de pe canapea:

– Pe broasca-țestoasă o cheamă Marlene.

Ruhn îi aruncă o privire alarmată surorii lui, dar Bryce era ocupată cu telefonul.

Câteva clipe mai târziu începu să se audă muzică, picurând din boxele ascunse în panourile de lemn. Ruhn ascultă primele acorduri ale cântecului – doar o chitară și două voci feminine, îndurerate, obsedante.

– Asculți încă trupa asta?

Pe când era mică fusese obsedată de duetul folk al acelor surori.

– Josie și Laurel continuă să facă muzică bună, așa că eu le ascult în continuare.

Bryce începu să gliseze pe telefon, iar Ruhn își continuă căutarea lenește.

– Ai avut dintotdeauna gusturi foarte bune.

Aruncase remarca așa, ca pe o frânghie în marea învolburată care era relația dintre ei.

Bryce nu privi spre el, dar spuse puțin mai încet:

– Mersi.

Athalar, înțelept, nu scoase un cuvânt.

Ruhn cercetă rafturile, așteptând să se simtă tras spre ceva, în afară de sora care îi vorbise în ultimele zile mai mult decât o făcuse în ultimii nouă ani. Titlurile erau în limbaj comun, în Limba Veche a Feelor, a celor din neamul Apelor și în câteva alte alfabete pe care nu le recunoștea.

– Colecția asta este uimitoare.

Ruhn se întinse după un volum albastru, cu cotor aurit. *Cuvintele Zeilor.*

– Nu îl atinge! îl preveni Lahabah. S-ar putea să muște.

Ruhn își trase mâna pentru că volumul începuse să se agite pe raft. Umbrele murmurară în interiorul lui, gata să lovească. Le porunci să se liniștească.

– De ce se *mișcă* volumul?

– Pentru că aceste cărți sunt speciale...

Lehabah începuse.

– Destul, Lele! o avertiză Bryce. Ruhn, nu atinge nimic fără permisiune.

– Din partea ta sau a cărții?

– A amândurora.

De parcă ar fi răspuns, o carte de pe un raft înalt foșni. Ruhn își dădu capul pe spate ca să vadă despre ce este vorba și observă un volum verde care... strălucea. Chemându-l. Umbrele murmurară, de parcă l-ar fi grăbit. Bun atunci.

Îi luă câteva clipe să tragă scara din alamă și să se urce. Bryce zise, parcă însăși bibliotecii:

– Nu îl deranja!

Ruhn trase cartea de la locul ei și își dădu ochii peste cap când văzu titlul. *Mari Povești de Dragoste ale Feelor.*

Într-adevăr, putere de Născut din Stele. Luă cartea la subraț și coborî scara ca să se întoarcă la masă.

Bryce se înecă de râs când văzu titlul.

– Ești sigur că puterea de Născut din Stele nu constă în a găsi cărți de dragoste?

Apoi îi strigă lui Lehabah:

– Cartea asta e fix genul tău!

Flăcările lui Lehabah deveniră roz-zmeurii.

– BB, ești îngrozitoare.

Athalar îi făcu cu ochiul.

– Lectură plăcută!

– Mulțumesc! îi dădu Ruhn repede replica și deschise cartea.

Îi sună însă telefonul înainte să se apuce de citit. Și-l scoase din buzunarul de la spate și privi la ecran:

– Dec a obținut informațiile de care aveai nevoie.

Bryce și Athalar rămaseră nemișcați. Ruhn deschise e-mailul, apoi degetul îi plană deasupra butonului pentru distribuire.

– Eu, uf... ai aceeași adresă de e-mail? Și pe a ta nu o am, Athalar.

Hunt își zise adresa, însă Bryce rămase încruntată spre Ruhn pentru câteva clipe, de parcă s-ar fi gândit dacă voia să deschidă încă o ușă în viața ei. Apoi oftă și zise:

– Da, e aceeași.

– Am trimis!

Ruhn deschise documentul atașat de Declan.

Conținea multe coordonate și locurile aferente. Programul zilnic al Danikăi, în calitate de Alfa al Haitei Diavolilor, o punea în mișcare peste tot prin Piața Veche și mai departe de ea. Ca să nu mai vorbim de viața ei socială sănătoasă de după apusul soarelui.

Pe listă se afla tot, de la Bârlog la oficiul Capului Orașului și până la Comitium, apoi un atelier de tatuaje, un restaurant cu hamburgeri, o mulțime de pizzerii, baruri, o sală de concert, arena de sunball de la Universitatea din Orașul Semilunii, coafor, sala de gimnastică... La naiba, dormea vreodată? Lista începea cu două săptămâni înainte de moartea ei. După tăcerea de la masă își putea da seama că și Bryce și Hunt scanează informațiile. Apoi...

Hunt își întoarse privirea surprinsă spre Bryce și ea murmură:

– Nu doar că Danika era de serviciu în apropiere de Templul Lunei în acea perioadă... aici scrie că Danika a fost staționată *la* templu în cele două zile de dinainte de dispariția Cornului. Și în noaptea în care a avut loc pana de curent.

– Crezi că Danika a văzut cine a furat Cornul și apoi au ucis-o ca să nu se afle cine a făcut-o?

Putea fi atât de simplu? Ruhn se rugă să fie așa.

Bryce își clătină capul.

– Dacă Danika ar fi văzut cine a furat Cornul, ar fi raportat asta.

Oftă.

– Danika nu era de gardă la templu de obicei, însă Sabine îi schimba adesea programul numai de-a dracu'. Poate că Danika avea ceva din mirosul Cornului pentru că fusese acolo și demonul a localizat-o astfel.

– Mai uită-te o dată! o rugă Ruhn. Poate că îți scapă ceva.

Buzele lui Bryce se strânseră a scepticism, însă Hunt zise și el:

– E mai bine decât nimic.

Bryce îl privi în ochi pe înger mai mult decât majoritatea persoanelor ar fi considerat înțelept. Nu putea să iasă nimic bun din asta – Bryce și Athalar lucrând împreună. Locuind împreună.

Însă Ruhn își ținu gura și începu din nou să citească.

– Ai dat de vreo scenă bună de sex până acum? îl întrebă leneș Bryce, în timp ce verifica locurile în care fusese Danika pentru a treia oară.

Primele dintre drumurile ei erau la laboratorul lui Philip Briggs, aflat în apropiere de zidurile orașului. Era acolo trecută inclusiv incursiunea din noaptea în care îl arestase.

Și-i amintea încă pe Danika și pe Connor șchiopătând în apartament în acea noapte, cu doi ani în urmă, după ce îi prinseseră în flagrant pe Briggs și grupul Keres.

Danika arăta bine, însă Connor avea buza ruptă și un ochi vânăt care demonstrau că lucrurile fuseseră serioase. Nu îi spuseseră niciodată ce se întâmplase, iar ea nu întrebase. Îl obligase doar pe Connor să se așeze la masa aceea jalnică de bucătărie și să o lase să îl îngrijească.

Cât timp îi șterse ușor buzele, Connor nu își dezlipise ochii de pe chipul ei, de gura ei. Știuse atunci că se apropia clipa - că bărbatul se săturase să aștepte. Acei cinci ani de prietenie, de învârtit unul în jurul celuilalt, aveau să se schimbe în altceva, Connor avea să acționeze curând. Nu conta că se întâlnea cu Reid. Connor o lăsase să îl îngrijească, cu ochii lipiți de ea, aproape strălucind, și ea știuse că sosise timpul.

Pentru că Ruhn nu îi răspunsese imediat șicanării, Bryce își ridică privirea. Fratele ei continua să citească și nu părea să o fi auzit.

- Ruhn.

Hunt se opri și el din cercetarea bazei de date a galeriei.

- Danaan!

Ruhn își ridică repede capul, clipind des.

- Ai găsit ceva? întrebă Bryce.

- Da și nu.

Ruhn se rezemă de spătarul scaunului.

- Am doar o istorisire de trei pagini despre Prințul Pelias și mireasa lui, Domnița Helena. Nu știusem însă că Pelias era de fapt generalul unei Regine a Feelor pe nume Theia, atunci când au pătruns în această lume, la Trecere, și că Helena era fata ei. Din câte înțeleg, Regina Theia era și ea Născută din Stele, iar fiica ei avea aceeași putere. Theia a mai avut o fiică mai tânără, cu același dar, însă doar Domnița Helena este menționată aici.

Ruhn tuși și începu să citească:

- *Helena cu părul ca noaptea, a cărei piele aurie emana lumină stelară și umbre.* Se pare că pe acea vreme Pelias era doar unul dintre Feele cu putere de Născut din Stele.

Bryce clipi.

- Așa? Și ce are asta a face cu Cornul?

- Se menționează aici că obiectele sacre au fost făcute doar pentru astfel de Fee. Cornul funcționa doar atunci când era inundat de lumină stelară, când era încărcat de puterea ei. În cartea asta scrie că magia Născuților din Stele, pe lângă o mulțime de alte chestii, poate fi canalizată prin obiectele sacre, care sunt aduse astfel la viață. La dracu', eu cu siguranță n-am

putut să fac vreodată așa ceva, nici măcar cu Sabia Stelară! Dar aici scrie că de aceea Prințul Gheenei a fost nevoit să îi fure sângele lui Pelias pentru a crea demonul kristallos, care să vâneze Cornul. Deoarece cornul îi conținea esența. Cred însă că ar fi putut să fie mânuit de oricare dintre Născuții din Stele.

– Dar dacă Prințul Gheenei ar fi pus mâna pe Corn, zise Hunt, nu ar fi putut să-l folosească decât dacă ar fi avut o Fee Născută din Stele care să îl mânuiască.

Dădu din cap spre Ruhn.

– Acum, chiar dacă cel care își dorește Cornul îl va găsi primul, va avea nevoie de tine.

Ruhn rămase pe gânduri câteva clipe.

– Dar să nu uităm că cel care invocă demonul pentru a găsi Cornul – și pentru a ucide – *nu are* Cornul. Altcineva l-a furat. Așa că, în esență, căutăm două persoane diferite: pe ucigaș și pe cel care are Cornul.

– Ei bine, Cornul oricum este stricat! zise Bryce.

Ruhn bătu cu vârful degetelor în carte.

– Permanent, se pare. Scrie aici că, odată ce a fost fisurat, Feele pretind că poate fi reparat doar *prin lumină care nu este lumină; prin magie care nu este magie*. Practic, este un mod alambicat de a zice că nu există nici o șansă să mai funcționeze vreodată.

– Atunci trebuie să aflăm de ce și l-ar dori cineva, spuse Hunt. Se încruntă spre Ruhn. Tatăl tău de ce îl vrea – o campanie de PR pentru Fee, care să ilustreze zilele de aur ale regatului lor?

Ruhn chicoti, iar Bryce zâmbi ușor. Cu replici de genul, Athalar era în pericol de a se transforma într-unul dintre preferații ei.

– În principiu, da. Feele sunt în declin, potrivit lui, de câteva mii de ani. Pretinde că strămoșii noștri puteau arde păduri întregi cu doar un gând – în timp ce el abia poate să dea foc unei poieniță și nimic mai mult.

Ruhn își încordă maxilarul.

– Îl scoate din sărite că puterile mele de Ales nu sunt mai mult de o scânteie.

Bryce știa că lipsa ei de puteri contribuise la dezgustul tatălui lor față de ea.

Simți ochii lui Hunt ațintiți asupra ei, de parcă i-ar fi simțit amărăciunea. Îl minți, doar pe jumătate:

– Propriul meu tată nu s-a arătat niciodată interesat de mine din același motiv.

– Mai ales după vizita la Oracol! completă Ruhn.

Hunt ridică din sprâncene, dar Bryce își scutură capul spre el, încruntată.

– E o poveste lungă.

Hunt se uită din nou la ea, cu acea privire care cântărea și știa tot. Așa că Bryce își mută atenția spre volumul lui Ruhn, parcurse câteva rânduri și apoi își ridică ochii spre fratele ei.

– Toată secțiunea asta este despre verii tăi șmecheri din Avallen, despre pășit printre umbre, cititul minților... Sunt surprinsă că ei nu pretind că sunt Născuți din Stele.

– Ar vrea ei! mormăi Ruhn. Sunt o gloată de înfumurați.

Bryce își amintea vag că Ruhn îi povestise în detaliu de ce avea astfel de sentimente față de ei, însă îl întrebă în schimb:

– Tu nu poți să citești mințile?

– E vorba de influențat mințile! bombăni. Și nu are nici o legătură cu Născutul din Stele. Ori cu cazul nostru.

Hunt, se pare, era de acord, pentru că interveni:

– Ce-ar fi dacă am întreba Oracolul despre Corn? Poate că ea ar putea să vadă de ce și-ar dori cineva o relicvă fisurată.

Atât Bryce, cât și Ruhn se încordară, însă ea zise:

– Ne-ar merge mai bine dacă ne-am duce la mistici.

Hunt se strâmbă.

– Misticii sunt dubioși și dați dracului. Vom încerca Oracolul mai întâi.

– Ei bine, eu nu merg! zise Bryce repede.

Lui Hunt i se întunecară ochii.

– Din cauza a ce s-a întâmplat când ai fost ultima oară?

– Exact.

Ruhn interveni și îi zise lui Hunt:

– Du-te tu!

Hunt rânji.

– Și tu ai avut o experiență nefastă, Danaan?

Bryce se trezi cercetându-și cu atenție fratele. Ruhn nu vorbise niciodată despre Oracol cu ea. Dar Ruhn ridică doar din umeri și zise:

– Mda.

Hunt își ridică mâinile în semn de predare.

– Bine, măgarilor. Mă duc eu. Eu n-am fost niciodată. Mi s-a părut întotdeauna că ar putea fi doar o mare farsă.

Nu era. Bryce izgoni din minte imaginea sfinxului auriu care stătea în fața găurii din podea, în încăperea ei neagră, slab luminată – izgoni chipul acela uman de femeie care îi urmărise fiecare mișcare.

– Vei avea nevoie de o programare! îngăimă ea.

Se așternu liniștea. Întreruptă de un țârâit. Hunt oftă și își scoase telefonul.

– Trebuie să răspund.

Nu așteptă ca vreunul dintre ei să mai zică ceva și o luă în sus pe scări. Câteva clipe mai târziu se auzi închizându-se ușa de la galerie.

Pentru că Lehabah își urmărea în continuare serialul, Ruhn se aplecă încet și îi zise lui Bryce:

– Nivelul puterilor tale nu a contat niciodată pentru mine, Bryce. Știi asta, nu-i așa?

Bryce se întorsese la datele despre Danika.

– Mda. Știu.

Își ridică o sprânceană.

– Care-i faza cu tine și Oracolul?

Ceva pe chipul lui se schimbă.

– Nimic. Mi-a zis tot ce voia să audă Regele Toamnei.

– Și ce? Ești supărat că nu a fost ceva dezastruos ca în cazul meu?

Ruhn se ridică de pe scaun, piercingurile lucindu-i sub primele-lumini.

– Uite, am o întâlnire cu Auxiliarul în după-amiaza asta, pentru care trebuie să mă pregătesc, dar ne vedem mai târziu.

– Sigur.

Ruhn se opri, de parcă se gândea dacă să mai adauge ceva sau nu, însă până la urmă o luă pe scări și ieși.

– Vărul tău e fermecător! oftă Lehabah de pe canapeluța ei.

– Am crezut că Athalar este sufletul tău pereche!

– Nu pot fi amândoi?

– Având în vedere cât nu sunt dispuși deloc să împartă, nu cred că povestea asta se va sfârși prea bine pentru nici unul dintre voi.

Se auzi alerta de e-mail de la laptop. De vreme ce telefonul ei era în bucăți, printre ruinele de la Corbul, Hunt îi trimisese un e-mail: *L-am văzut plecând pe vărul tău. O luăm spre Comitium în cinci minute.*

Îi răspunse: *Nu-mi da ordine, Athalar.*

Patru minute, dulceață.

Ți-am zis: nu-mi mai spune dulceață.

Trei minute.

Mormăind, se ridică de la masă. Își frecă piciorul. O dureau deja îngrozitor picioarele din cauza pantofilor cu toc și, la cum îl știa pe Athalar, avea să o pună să străbată tot complexul. Rochia ei ar fi arătat ridicol cu altfel de încălțări, dar, din fericire, păstra un set de haine de rezervă în sertarul de la biroul din bibliotecă, în mare parte pentru cazul în care ar fi plouat, ceea ce i-ar fi distrus ținuta.

– E plăcut să avem companie aici jos, îi zise Lehabah.

Bryce simți o durere în piept, dar răspunse:

– Mă întorc mai încolo.

Capitolul 30

Hunt păstră o oarecare distanță față de Bryce după ce păși alături de ea pe holul din Comitium. Se îndreptau spre liftul care avea să îi ducă sus, la apartamentele Legiunii 33. Celelalte lifturi dispersate în atriumul centralizat, construit din sticlă, duceau spre celelalte patru turnuri din complex: unul era dedicat sălilor de întâlnire pentru Capii și personalul de conducere din Lunathion; unul era al lui Micah – atât ca rezidență, cât și ca birou oficial; altul era locul în care se desfășurau chestiuni administrative; iar ultimul servea întâlnirilor și evenimentelor publice. Sute de persoane trăiau și lucrau între acei pereți, dar chiar și în acel hol plin, Quinlan reușea cumva să iasă în evidență.

Se schimbase într-o pereche de pantofi joși din piele de căprioară, cu o bluză albă cu nasturi băgată în blugii strâmți și își legase părul des și mătăsos într-o codiță înaltă, care se legăna la fiecare pas pe care îl făcea, mergând în același ritm cu Hunt. Îngerul își lipi palma de discul rotund de lângă ușa de la lift, care îi confirmă accesul la etajul treizeci. De obicei zbura spre balcoanele pentru aterizare, pe de o parte, pentru că era mai comod, pe de alta, pentru că voia să evite mulțimea de inși care se holbau acum la ei, întrebându-se, fără îndoială,

dacă Hunt o adusese pe Quinlan acolo pentru o partidă de sex sau pentru interogări.

Bărbatul care stătea întins pe o canapea joasă nu se pricepea prea bine să privească în mod discret la fundul ei. Bryce aruncă o privire peste umăr, de parcă un al șaselea simț i-ar fi spus că cineva o urmărește, și îi zâmbi soldatului.

Bărbatul se încordă. Bryce își mușcă buza de jos și își plecă ușor genele.

Hunt dădu un pumn butonului de la lift, tare, chiar pe când bărbatul îi oferea un început de zâmbet lui Bryce. Hunt era sigur că nenorocitul se dădea la orice femeie îi ieșea în cale. Având în vedere că erau doar simple șuruburi într-o mașinărie uriașă, bărbații din Legiune - nici chiar cei din faimoasa Legiune 33 - nu își permiteau să facă prea multe nazuri.

Ușile de la lift se deschiseră. Soldați și oameni de afaceri ieșiră afară, cei fără aripi atenți să nu calce penele cuiva. Și toți foarte concentrați să nu îl privească pe Hunt în ochi.

Nu din cauză că ar fi fost neprietenos. Dacă îi zâmbea cineva, de obicei încerca să îi zâmbească și el la rândul lui. Ci pentru că toți auziseră poveștile. Cu toții știau pentru cine lucrează - îi cunoșteau toți stăpânii - și ce făcea pentru aceștia.

S-ar fi simțit mai confortabil urcându-se într-un lift cu un tigru înfometat.

Așa că Hunt rămase retras, reducând orice posibilitate de contact. Bryce se răsuci spre lift, aproape plesnindu-l peste față cu codița aceea a ei.

- Ai grijă cu aia! se răsti Hunt după ce liftul se goli în cele din urmă și ei pășiră înăuntru. Ai să-mi scoți ochii.

Bryce se rezemă nonșalant de peretele din sticlă. Din fericire, nu se mai urcă nimeni cu ei. Hunt nu era prost ca să presupună că fusese din întâmplare.

Pe drumul spre Comitium făcuseră o singură oprire, pentru ca Bryce să-și cumpere un telefon în locul celui pierdut la club. Quinlan dăduse chiar și câțiva bani în plus pentru un pachet standard de vrăji pentru protejarea aparatului.

Magazinul din sticlă și crom fusese aproape gol, însă Hunt băgase de seamă câți potențiali clienți îl întrezăriseră prin fereastră și nu mai intraseră. Bryce nu păruse să bage de seamă și, în timp ce așteptau să îi fie adus noul telefon, i-l ceruse pe al lui, pentru că voia să verifice dacă au apărut noutăți în știrile despre atacul de la club. Cumva ajunsese să îi umble prin fotografii ori, mai bine zis, să observe lipsa lor.

- Ai treizeci și șase de fotografii în acest telefon! observase.

Hunt se încruntase.

- Și?

Bryce cercetase galeria.

- De acum *patru ani*.

De când ajunsese în Lunathion și primise primul lui telefon, de când simțise cum poate arăta viața fără un monstru care să i-o controleze.

Lui Bryce îi venise să vomite când deschisese o fotografie cu un picior tăiat, întins pe un covor îmbibat de sânge.

- Ce mama dracu'?!

- Uneori sunt chemat la locul unei crime și trebuie să fac câteva poze pentru probe.

- Vreunul dintre oamenii ăștia face parte din târgul tău cu...

- Nu. Nu le fac fotografii.

- Ai treizeci și șase de fotografii în telefonul ăsta vechi de patru ani și în toate sunt corpuri dezmembrate.

Un sunet șocat răsunase din cealaltă parte a magazinului.

Hunt strânsese din dinți.

- Poți să vorbești puțin mai tare, Quinlan?

Bryce se încruntase.

- Nu faci niciodată altfel de poze?

- Ce fel de poze?

- O, știu și eu - din *viață*? O floare frumoasă sau o masă gustoasă sau ceva de genul?

- Care ar fi rostul?

Clipise la el, apoi își scuturase capul.

- Ciudatule! Și, înainte să fi apucat să o oprească, își pusese telefonul în față, zâmbise larg și își făcuse o poză. Apoi i-l întinsese înapoi.

– Poftim. O fotografie non-cadavru.

Hunt își dăduse ochii peste cap, dar băgase telefonul bine, în buzunar.

Liftul zbârnâi în jurul lor și își luă avânt în sus. Bryce privi cum cresc numerele.

– Știi cine era soldatul acela? întrebă ea degajat.

– Care dintre ei? Cel care saliva pe covorul Traskian, cel cu limba scoasă pe podea sau cel care se holba la fundul tău de parcă avea de gând să-i vorbească?

Bryce râse.

– Trebuie că vă țin privați de sex în apartamentele astea dacă prezența unei femei le provoacă asemenea stări. Deci... știi cum îl cheamă? Pe cel care voia să poarte o discuție cu fundul meu.

– Nu. Suntem câteva sute doar în Legiunea 33.

Hunt o privi dintr-o parte cum urmărește cu atenție ascensiunea etajelor.

– Poate că un tip oarecare care se uită mai întâi la fundul tău, înainte să te salute, nu merită să îi știi numele.

Bryce ridică din sprâncene. Liftul se opri și se deschiseră ușile.

– Ba este *exact* genul de tip pe care-l caut.

Bryce păși în hol și el o urmă – dându-și seama abia când ea rămase pe loc că *el* era cel care știa încotro trebuie să meargă, iar Bryce se purta doar ca și cum ar ști.

Hunt se întoarse spre stânga. Pașii lor răsunară cu ecou pe pardoseala de granit cafeniu a coridorului lung. Piatra era crăpată și ciobită din loc în loc – din cauza armelor scăpate, a concursurilor de urinat magic, a încăierărilor –, dar rămăsese destul de lucioasă încât Hunt putea vedea reflexiile amândurora.

Quinlan privea atent holul, numele scrise pe fiecare ușă.

– Doar bărbați sau sunt și femei?

– Femei și bărbați. Deși în Legiunea 33 sunt mai mulți bărbați decât femei.

– Ai vreo iubită? Iubit? Pe cineva la al cărui fund *tu* te holbezi?

Hunt își scutură capul, încercând să scape de răceala care îi înghețа venele. Se opri în fața ușii lui, o deschise și o pofti pe Bryce înăuntru. Încercă să își alunge din minte imaginea lui Shahar căzând spre pământ, cu sabia lui Sandriel înfiptă în piept, sângele curgând din aripile amândurora. Ambele surori țipând, chipurile lor - oglindiri aproape identice.

- M-am născut bastard.

Închise ușa în urma lor, urmărind-o pe Bryce cum îi trece în revistă camera mică. Patul era suficient de mare încât să îi cuprindă aripile, însă nu mai era loc pentru prea mare lucru în afara unui dulap, a unei noptiere și a unui birou plin cu cărți, documente și arme aruncate.

- Și?

- Și mama mea nu avea bani, nici nu provenea dintr-o linie distinsă, care ar fi putut compensa pentru asta. Nu pot spune că femeile stau la coadă pentru mine, în ciuda feței ăsteia chipeșe.

Râse amar în timp ce deschidea dulapul ieftin din pin ca să își scoată geanta mare de voiaj.

- Am avut pe cineva mai demult, cineva căreia nu îi păsa de statut, dar lucrurile nu s-au sfârșit bine.

Fiecare cuvânt era ca o lamă ascuțită.

Bryce își strânse brațele în jurul corpului. Unghiile săpau în carne prin mătasea subțire a cămășii. Părea să știe la cine se referă. Își roti privirea prin jur, de parcă ar fi căutat ceva de care să se lege, și cumva se hotărî să întrebe:

- Tu când ai făcut Saltul?

- Aveam douăzeci și opt de ani.

- De ce atunci?

- Mama doar ce murise.

Îi văzu ochii îndurerați. Nu putea suporta acea privire. Nu putea suporta să redeschidă rana, așa că adăugă:

- Mi-am pierdut echilibrul. Așa că am făcut rost de o Ancoră din serviciul public și am făcut Saltul. Nu conta însă dacă m-aș fi ales cu puterea unui Arhanghel sau a unui

șoarece, odată ce mi-au fost făcute tatuajele, cinci ani mai târziu, am pierdut orice șansă.

O auzea mângâindu-i pătura.

- Regreți vreodată rebeliunea îngerilor?

Hunt aruncă o privire peste umăr și o văzu rezemată de pat.

- Nu m-a mai întrebat nimeni asta.

Nimeni nu îndrăznise. Însă Bryce îl privi în ochi. Și Hunt recunoscu:

- Nu știu ce să cred.

Lăsă restul să se înțeleagă din priviri. Și n-aș mărturisi nimic în locul ăsta.

Bryce dădu din cap. Apoi se uită pe pereți - nici o lucrare de artă, nici un poster.

- Nu ești genul căruia îi place să decoreze?

Hunt îndesă niște haine în geantă, amintindu-și că Bryce avea o mașină de spălat în apartament.

- Micah mă poate da la schimb oricând dorește. Dacă te înrădăcinezi, atragi ghinionul.

Bryce își frecă brațele, deși în cameră era cald, aproape înăbușitor.

- Dacă el ar fi murit în acea noapte, ce s-ar fi întâmplat cu tine? Cu toți Îngerii Căzuți și sclavii pe care îi are?

- Trecem în proprietatea celui care îl înlocuiește.

Ura fiecare cuvânt pe care trebuia să îl rostească.

- Dacă nu este urmat de nimeni, bunurile lui sunt împărțite între ceilalți Arhangheli.

- Și un alt arhanghel nu ar onora târgul pe care îl ai cu Micah.

- Cu siguranță nu.

Hunt se uită la armele pe care le avea depozitate în sertare.

O simțea pe Bryce urmărindu-i fiecare mișcare, de parcă ar fi numărat fiecare pistol și pumnal pe care îl scotea.

- Dacă îți vei obține libertatea, ce vei face? îl întrebă.

Hunt începu să verifice muniția pentru pistoalele pe care le avea pe birou, iar Bryce veni spre el ca să privească. Își

puse câteva în geantă, iar ea ridică unul dintre pumnale de parcă ar fi fost o șosetă murdară.

– Am auzit că fulgerul tău este unic printre îngeri, că nici măcar Arhanghelii nu îl pot produce.

Hunt își strânse aripile.

– Da?

Ridică din umeri.

– Și atunci de ce Isaiah este Comandantul Legiunii 33?

Hunt îi luă pumnalul din mână și îl așeză în geantă.

– Pentru că scot din sărite prea mulți oameni și nu îmi pasă deloc că fac asta.

Fusese așa chiar dinainte de muntele Hermon. Însă Shahar văzuse în asta un punct forte. Îl făcuse generalul ei. Și el încercase să se ridice la înălțimea acelei onoruri, însă dăduse greș.

Bryce îi aruncă un zâmbet complice.

– Se pare că avem ceva în comun până la urmă, Athalar.

Bine. Îngerul nu era chiar atât de rău. O îngrijise după bombardament fără trufie masculină. Și avea un al dracului de bun motiv pentru care își dorea ca acel caz să fie rezolvat. Și îl scotea constant din sărite pe Ruhn.

Pe când era aproape gata cu împachetatul, Hunt primise un telefon de la Isaiah, care le dăduse de veste că cererea de a-l vedea pe Briggs fusese aprobată, dar că va dura câteva zile până când îl vor curăța pentru a-l putea aduce din Închisoarea Adrestia. Bryce alesese să ignore ce sugera asta în privința stării în care se afla Briggs în prezent.

Singura veste bună era că Isaiah îl informase pe Hunt că Oracolul îi făcuse loc în programul ei, a doua zi, la prima oră.

Bryce îl urmări pe Hunt în timp ce urcau din nou în lift, simțind un gol în stomac odată ce alunecară spre holul principal din Comitium. Oricare vor fi fost beneficiile de care se bucura Hunt acolo, printre ele se număra se pare și dreptul de a merge cu liftul fără a mai opri și la alte etaje. Mișto.

Nu cunoscuse înainte vreun malakim, în afara soldaților din Legiune pe care îi vedea patrulând, sau a celor din elită,

care se plimbau ca niște păuni prin oraș. Cei mai mulți preferau terasele de pe acoperișurile din DCA. Și, de vreme ce târfele corcite nu aveau dreptul să intre acolo, nu avusese niciodată ocazia să ia unul acasă.

Ei bine, acum *ducea* unul acasă, deși nu în felul în care își închipuise pe când se holba la mușchii lor. Într-o vară, ea și Danika își petrecuseră două săptămâni întregi luând masa în fiecare zi pe acoperișul aflat vizavi de locul în care se antrenau soldații unei legiuni. Din cauza căldurii, bărbații își dădeau jos cămășile în timpul antrenamentelor. Și apoi transpirau. Erau foarte transpirați și înfierbântați.

Ea și Danika ar fi continuat să meargă acolo dacă nu le-ar fi prins administratorul clădirii, care le-a făcut perverse și a închis definitiv accesul la acoperiș.

Liftul se opri, lăsându-i din nou un gol în stomac. Ușile se deschiseră și fură întâmpinați de un val de soldați nerăbdători - care își schimbară imediat expresia, încercând să pară degajați, când dădură cu ochii de Hunt.

Umbra Morții. Îi văzuse celebra cască în cameră, așezată lângă birou. O lăsase acolo, slavă zeilor! Holul era plin ochi. Plin de aripi și de halouri, de trupurile acelea tentante. Cu toții erau întorși spre ușile de la intrare și își ridicau capetele, încercând să vadă peste cei din față, însă nimeni nu se încumeta să pășească spre atrium.

Hunt se încordă în fața mulțimii care aproape blocase ușile de la lift. Bryce apucă să facă doar un pas spre el înainte ca ușa de la liftul din dreapta lor să se deschidă, pe ea ieșind grăbit Isaiah. Când îl văzu pe Hunt, se opri:

- Tocmai ce am auzit...

Unda de putere care se propagă din celălalt capăt al holului făcu să le tremure picioarele.

De parcă acea putere i-ar fi pus pe toți la pământ, toată lumea îngenunche și își plecă frunțile.

Lăsându-i astfel pe ei trei să vadă Arhanghelul care stătea în fața ușilor uriașe din sticlă ale atriumului, cu Micah la dreapta ei.

Capitolul 31

Sandriel se întoarse spre Hunt, Bryce și Isaiah în aceeași clipă în care o făcu și Micah. În ochii brunetei se citea că îl recunoaște pe Hunt, pe Bryce nici nu o băgă în seamă, iar pe Isaiah îl privi din cap până în picioare.

Bryce o recunoscu pe ea, desigur. Apărea suficient de des la televizor, astfel încât nu era cineva pe planetă care să nu o recunoască.

Cu un pas înaintea ei, Hunt era încordat ca un stâlp de înaltă tensiune. Bryce nu îl mai văzuse niciodată așa.

- Îngenunchează! murmură Isaiah, în timp ce el însuși se lăsa la pământ.

Hunt nu se clinti. Nu voia să îngenuncheze, își dădu seama Bryce. Lumea se întoarse spre ei, încă îngenuncheată. Isaiah îi șopti:

- Pollux nu e cu ea. La naiba, îngenunchează și gata!

Pollux - Barosul. Ceva din tensiunea lui Hunt se mai disipă, dar rămase în picioare.

Arăta pierdut, prins între furie și teroare. Nici măcar o scânteie de fulger în vârful degetelor. Bryce păși mai aproape de el, dându-și codița peste umăr. Își scoase telefonul nou-nouț din buzunar și se asigură că volumul era la maximum. În așa fel încât toată lumea să audă acel *clic clic clic* în timp ce le făcea poze

celor doi Arhangheli, apoi se întoarse, poziționându-se în așa fel încât să intre în fotografie *alături de* Guvernatorii din fundal...

Oamenii începură să murmure șocați. Bryce își lăsă capul într-o parte, zâmbi larg și făcu încă o poză.

Apoi se întoarse spre Hunt, care tremura încă, și zise pe un ton cât mai flușturatic:

- Mersi că m-ai adus să-i văd! Mergem?

Nu-i dădu ocazia lui Hunt să facă ceva pentru că îl luă la braț, îl întoarse ca să facă o poză cu el și cu Arhanghelii înmărmuriți, cu mulțimea rămasă cu gura căscată din fundal, apoi îl trase înapoi spre lift.

De aceea unii dintre soldați se grăbiseră să urce. Pentru că voiau să fugă. Poate că mai exista o ieșire pe lângă ușile uriașe din sticlă. Mulțimea se ridică în picioare.

Bryce apăsă butonul de la lift, rugându-se să îi ofere acces la oricare dintre etajele din turn. Hunt nu se oprea din tremurat.

Bryce îi strânse brațul cu putere, bătând ușor din picior în timp ce...

- Explică.

Micah se afla în spatele lor, blocând mulțimea. Hunt își închise ochii.

Bryce înghiți nodul care i se pusese în gât și se întoarse, aproape plesnindu-l din nou pe Hunt cu codița ei.

- Păi, am auzit că ai un invitat special, așa că i-am cerut lui Hunt să mă aducă aici ca să pot face o poză...

- Nu minți.

Hunt își deschise ochii, apoi se întoarse încet spre Guvernator.

- A trebuit să ridic niște provizii și haine. Isaiah și-a dat acordul să o aduc cu mine.

De parcă la auzul numelui său ar fi fost invocat, Comandantul Legiunii 33 își făcu loc printre rândurile de gardieni.

- Este adevărat, Excelență. Hunt trebuia să ridice câteva lucruri de bază și nu a vrut să riște și să o lase singură pe domnișoara Quinlan.

Arhanghelul se uită la Isaiah. Apoi la Hunt. Apoi la ea. Privirea lui Micah îi alunecă pe tot corpul. Pe chip. Cunoștea acea privire, acea analiză înceată.

Păcat că Micah era la fel de cald ca un pește de pe fundul unui lac de munte.

Păcat că îl folosea pe Hunt ca pe o armă, fluturându-i libertatea prin fața ochilor ca pe o recompensă pentru un cățeluș.

Păcat că lucra adesea alături de tatăl ei în probleme orășenești și în afacerile legate de Case - păcat că îi amintea de tatăl ei.

O, vai! Ce păcat! I se adresă lui Micah:

- Mi-a făcut plăcere să vă văd din nou, Excelență.

Apoi ușile liftului se deschiseră, parcă la semnul unui zeu, ca să își poată face ieșirea în stil mare.

Îl împinse pe Hunt înăuntru și, înainte să îl urmeze, un braț rece și puternic o apucă de cot. Bryce își flutură genele spre Micah, care o oprise în pragul liftului. Lui Hunt părea să-i fi pierit respirația. De parcă ar fi așteptat ca Guvernatorul să își retragă oferta. Însă Micah toarse:

- Mi-ar plăcea să te invit la cină, Bryce Quinlan.

Bryce se smulse din strânsoare lui și i se alătură lui Hunt în lift. Și, în timp ce ușile se închideau, îl privi direct în ochi pe Arhanghelul din Valbara:

- Nu sunt interesată.

Hunt știa că Sandriel urma să vină, dar faptul că se întâlnise cu ea astfel... Își dorise probabil să îi surprindă pe toți, de vreme ce nici Isaiah nu știuse nimic.

Își dorise să îl prindă pe Guvernator și Legiunea lui cu garda jos, să vadă locul înainte de toată pompa și aranjamentele menite să le facă apărarea să pară mai puternică, bogăția mai mare. Înainte ca Micah să își cheme și celelalte legiuni pentru a o impresiona.

Ce norocul dracului că dăduseră nas în nas cu ea.

Dar cel puțin Pollux nu fusese de față. Nu venise încă. Liftul se înălță din nou, iar Bryce rămase tăcută. Cu brațele petrecute în jurul ei.

Nu sunt interesată.

Se îndoia că Micah Domitus mai auzise vreodată acele cuvinte.

Se îndoia că lui Sandriel i se mai făcuseră vreodată poze în acel fel.

Singurul lucru la care putuse să se gândească în timp ce își ținea privirea ațintită asupra lui Sandriel fusese greutatea pumnalului pe care îl avea prins pe o parte. Singurul lucru pe care îl simțise în nări fusese duhoarea arenei ei, sângele și urina și rahatul, nisipul...

Apoi Bryce făcuse o mișcare. Jucase rolul de petrecăreață ușuratică și ireverențioasă, genul de fată care voia să îi lase să creadă că este, genul de fată care și el crezuse că este. Făcând acele poze îi oferise lui o portiță de salvare...

Hunt își puse mâna pe discul de lângă butoanele liftului și introduse un nivel diferit, anulând destinația spre care îi ducea inițial.

– Putem pleca de pe pista de aterizare.

Avea vocea greoaie. Uita mereu cât de asemănătoare erau Sandriel și Shahar. Nu erau gemene identice, însă coloratura și construcția lor fuseseră aproape la fel.

– Va trebui să te duc eu însă.

Bryce își răsuci coama mătăsoasă de păr în jurul încheieturii, fără să își dea seama că își dezgolise astfel în fața lui coloana aurie a gâtului.

Nu sunt interesată.

Păruse sigură. Nu veselă, nu vanitoasă, ci... fermă.

Hunt nu îndrăzni să se gândească cum avea să îi afecteze această respingere târgul lui cu Micah. Nu îndrăzni să se întrebe dacă nu cumva Micah avea să îl învinovățească pe el pentru asta.

– Nu există ușă din spate?

– Ba da, dar ar trebui să coborâm din nou.

Simțea că Bryce are o mulțime de întrebări, dar înainte să apuce să pună vreuna dintre ele, îi zise:

– Secundul lui Sandriel, Pollux, este chiar mai rău decât ea. Când va ajunge, evită-l cu orice preț.

Nici nu putea să îi înșire lista de atrocități pe care Pollux le comisese împotriva unor persoane inocente.

Bryce scoase limba.

– De parcă am să îmi încrucișez vreodată calea cu a lor în mod voit!

După spectacolul din hol s-ar fi putut întâmpla. Însă Hunt nu îi spuse că Sandriel nu se dădea înlături de la răzbunări meschine pentru lezări și ofense minore. Nu îi spuse că cel mai probabil Sandriel n-avea să-i uite vreodată chipul. Că probabil îl întreba deja pe Micah cine este.

Ușile se deschiseră la un nivel mai înalt, mai tăcut. Holurile erau slab luminate și înguste, și Hunt o conduse printr-un labirint de echipamente de sală. O potecă largă ducea apoi direct spre un perete de sticlă și spre balconul pentru decolări de afară. Nu exista nici o balustradă, doar o platformă deschisă din piatră. Bryce se trase înapoi.

– N-am scăpat niciodată pe cineva!

Îl urmă încet afară. Îi lovi o pală de vânt uscat. Jos de tot, strada era plină de persoane adunate să caște gura și de dubițe de la programele de știri. Deasupra lor zburau îngerii, unii dintre ei fugind de-a dreptul, alții rotindu-se în jurul turnurilor din Comitium, ca să o întrezărească pe Sandriel de la depărtare.

Hunt se aplecă și își trecu un braț pe după genunchii lui Bryce, sprijinindu-i spatele cu celălalt, și o ridică. Parfumul ei îi învălui toate simțurile, îndepărtând și ultima amintire a temniței împuțite.

– Mulțumesc! îi zise, întâlnindu-i privirea. Pentru că m-ai ajutat să evadez.

Bryce ridică din umeri pe cât putu în strânsoarea lui și se strâmbă când Hunt păși spre margine.

– Ai gândit repede! A fost ridicol din multe puncte de vedere, dar îți rămân dator.

Bryce își trecu brațele în jurul gâtului său, strâns, sufocându-l aproape.

– Tu m-ai ajutat seara trecută. Suntem chit.

Hunt nu îi dădu ocazia să se răzgândească și bătu puternic din aripi, sărind de pe marginea clădirii. Bryce stătea strâns agățată de el, strâns până la durere, iar el o ținea cu fermitate, în timp ce geanta de voiaj prinsă peste piept i se bălăngănea jenant de coapsă.

– Te uiți măcar? o întrebă împotriva vântului.

Zburau repede și brutal, sus, sus, sus până la un zgârie-nori învecinat din Districtul Central al Afacerilor.

– În nici un caz! îi zise ea la ureche.

Hunt chicoti și stabili un curs lin, pe deasupra acoperișurilor înalte din DCA, cu Istros ca un șirag de nestemate în dreapta lor și insula acoperită de ceață a Cantonului Oaselor întrezărindu-se în depărtare. În stânga putea să întrevadă zidurile orașului și în spatele lor, câmpul deschis de după Poarta Îngerilor. Acolo nu se aflau case sau blocuri, drumuri. Nimic în afara portului aerian. Dar în spatele Porții din dreapta lor – Poarta Negustorilor din Piața de Carne – linia lată și pală a Drumului de Vest străbătea dealurile acoperite de chiparoși.

Un oraș încântător, frumos, aflat în mijlocul unei zone rurale, încântătoare și frumoase.

În Pangera, orașele erau doar niște țarcuri în care Vanirii să îi prindă și să îi devoreze pe oameni... și pe copiii lor. Nu era de mirare că oamenii se răsculaseră. Nu era de mirare că pârjoleau acel teritoriu cu mașinăriile și bombele lor chimice.

Îl trecu un fior de furie pe șira spinării la gândul acelor copii și se forță să privească din nou spre oraș. Districtul Central al Afacerilor era separat de Piața Veche de linia clară a Bulevardului Straja. Razele soarelui se reflectau strălucitor pe zidurile albe ale Templului Lunei și, ca într-o oglindă parcă, erau absorbite de domul negru al Templului Oracolului. Destinația lui din dimineața următoare.

Dar Hunt privi peste Piața Veche, spre locul în care verdeața din Cvinta Rozelor se vedea strălucind prin ceața umedă și caldă. Acolo se ridicau chiparoși înalți și palmieri, alături de coloane strălucitoare de magie. În Codrul Lunii

erau mai mulți stejari și mai puțină magie exhibiționistă. Hunt nu se mai uită și în altă parte. Luncile Asphodel nu erau mare lucru. Deși, prin comparație cu districtele oamenilor din Pangera, Luncile erau un lux.

– De ce vrei să locuiești în Piața Veche?

Zburau de câteva minute în tăcere, acompaniați doar de cântecul vântului.

Bryce tot nu privea în jur, iar Hunt își începu coborârea ușoară spre micul ei cartier din Piața Veche, la un colț doar de râu și la câțiva kilometri de Poartă. O vedea chiar și de la depărtare, cuarțul sclipind ca o suliță de gheață spre cerul cenușiu.

– E inima orașului. De ce nu aici?

– CviRo e mai curată.

– Și plină de Fee țâfnoase care mârâie la *corcituri*.

Bryce scuipă cu obidă porecla.

– Codrul Lunii?

– Teritoriul lui Sabine?

Râse scurt și apoi se trase ca să îl privească. I se încrețiră pistruii atunci când strâmbă din nas.

– Sincer, Piața Veche este probabil singurul loc sigur pentru cineva ca mine. Și, în plus, este aproape de muncă și am de unde alege restaurante, săli de concerte și muzee. Nu trebuie să plec prea departe niciodată.

– Dar tu o faci – ajungi peste tot prin oraș în timpul alergărilor tale de dimineață. De ce îți schimbi ruta atât de des?

– E mai distractiv așa, și are un aer de noutate!

Clădirea ei devenea din ce în ce mai clară. Nu era nimeni pe acoperiș. O vatră pentru foc, șezlonguri și un grătar ocupau cea mai mare parte a acestuia. Hunt se înclină, se roti și apoi aterizâ, lăsând-o pe Bryce jos cu grijă. Ea se ținu strâns, suficient cât să își proptească picioarele bine de sol, apoi îi dădu drumul.

Hunt își ajustă geanta de voiaj și o luă spre ușa de la acoperiș. O ținu deschisă pentru Bryce. Scara era luminată cald de prime-lumini.

– Ai vorbit serios... în ceea ce îl privește pe Micah?

Bryce o luă în jos pe scări, cu codița balansându-se în urma ei.

– Bineînțeles. De ce naiba aș vrea să ies în oraș cu el?

– E Guvernator de Valbara.

– Și? Doar pentru că i-am salvat viața nu înseamnă că sunt predestinată să îi fiu iubită. Oricum, ar fi ca și cum aș face sex cu o statuie.

Hunt rânji.

– Ca să fim sinceri, femeile care au fost cu el sunt de altă părere.

Bryce deschise ușa și se strâmbă.

– După cum ziceam, nu sunt interesată.

– Ești sigură că nu e pentru că încerci să eviți...

– Vezi, aici este problema. Se pare că tu și restul lumii credeți că eu exist *doar* pentru a găsi pe cineva ca el. Că, *bineînțeles*, nu pot fi cu adevărat *neinteresată*, pentru că *de ce* nu aș vrea un mascul mare și puternic care să mă protejeze? Bineînțeles că, doar pentru că sunt singură și drăguță, în clipa în care *oricare* Vanir puternic s-ar arăta interesat de mine, mie îmi vor cădea *imediat* chiloții în vine. De fapt, nici măcar nu am avut o viață până să apară el – nu am avut niciodată parte de o partidă bună de sex, nu am simțit că *trăiesc*...

Hel, femeia asta!

– Știi, chiar te pricepi să câștigi o dispută.

Bryce chicoti.

– Știi, tu o faci să fie al naibii de ușor.

Hunt își încrucișă brațele. Bryce și le încrucișă și ea pe ale ei. La naiba! Codița aia a ei caraghioasă păru să-și încrucișeze și ea brațele.

– Deci...

Începu Hunt, cu dinții încleștați, aruncându-și geanta la pământ. Hainele și armele pocniră zgomotos.

– Vii mâine cu mine la Oracol sau ce?

– Oh, nu, Athalar.

Cuvintele ei, dulci ca mierea, îi alunecară pe piele. Avea un zâmbet pur și simplu păcătos. Hunt se pregăti pentru ce avea să îi alunece de pe buze. Și se trezi că aștepta cu nerăbdare să o audă.

– Ai șansa de a fi singur cu ea.

Capitolul 32

După ce își lăsă echipamentul în apartament, Hunt o urmă pe Bryce înapoi la muncă. Quinlan îi spusese că avea de gând să se uite la datele trimise de Declan și să le compare cu propria listă... și cu locurile în care se întâmplaseră crime până în acel moment.

Însă gândul că avea să stea sub pământ câteva ore, din nou, îl făcu să prefere acoperișul în schimb. Avea nevoie de aer proaspăt, de spațiu deschis. Chiar dacă îngerii încă treceau pe deasupra lui, părăsind orașul. Își propuse să nu privească spre Comitium, care se înălța ca o umbră în spatele lui.

Chiar înainte de apus, cu Syrinx în zgardă, Bryce ieși din galerie cu o expresie sumbră, asortată cu a lui.

– Nimic? o întrebă.

– Nimic! confirmă ea.

– Vom căuta din nou mâine, cu mintea limpede.

Poate le scăpa ceva. Ziua aceea fusese lungă, teribilă și ciudată, iar Hunt era pregătit să se prăbușească pe canapeaua ei.

O întrebă pe cât de degajat putu:

– În seara asta e un meci important de sunball. Te deranjează dacă mă uit?

Bryce îi aruncă o privire piezișă, cu sprâncenele ridicate.

– Ce? o întrebă, fără să îți poată ascunde un zâmbet.

– Nimic... doar că... ești așa *băiat*. Își flutură mâna spre el. Cu sportul și chestiile astea.

– Femeilor le place sportul la fel de mult ca bărbaților.

Bryce își dădu ochii peste cap.

– Persoana asta care se uită la meciuri de sunball nu se potrivește cu imaginea mea mentală despre Umbra Morții.

– Îmi pare rău că te dezamăgesc.

Era rândul lui să ridice din sprânceană.

– Ce crezi tu că fac în timpul liber?

– Știu și eu, am presupus că înalți blesteme către stele și pui la cale cum să te răzbuni împotriva tuturor dușmanilor tăi.

Bryce nici n-avea idee! Însă Hunt chicoti încet.

– Din nou, scuze că te-am dezamăgit.

Ochii lui Bryce străluciră veseli, ultimele raze ale soarelui transformându-i în aur lichid. Hunt se străduia să își păstreze atenția asupra străzilor din jurul lor.

Mai aveau un colț până la apartamentul lui Bryce când lui Hunt îi sună telefonul. Bryce se încordă, aruncându-și privirea spre ecran odată cu el.

Telefonul sună a doua oară. Amândoi se holbau la numele care apăruse pe ecran, în timp ce trecătorii îi depășeau.

– Răspunzi? întrebă Bryce încet.

Sună a treia oară. Hunt știa. Știa dinainte să apese pe buton.

De aceea se îndepărtă de Quinlan, ducându-și telefonul la ureche. Răspunse pe un ton neutru:

– Bună, șefule.

– Am treabă pentru tine în seara asta, îi zise Micah.

Hunt simți un gol în stomac.

– Desigur.

– Sper că nu îți întrerup distracția cu domnișoara Quinlan.

– Suntem bine, răspunse Hunt, printre dinți.

Pauza pe care o făcu Micah era încărcată de tensiune.

– Ceea ce s-a petrecut în hol în dimineața asta nu trebuie să se mai repete niciodată. Ai înțeles?

– Da.

Cuvântul îl strivea. Însă îl spusese – și la modul serios – pentru că persoana care îl înlocuia pe Micah locuia acum cu Guvernatorul, în Comitium. Pentru că Sandriel i-ar fi prelungit pedeapsa – pentru că refuzase să îngenuncheze, pentru că o umilise – zile întregi, săptămâni, luni.

Însă Micah avea să îi dea doar acest avertisment și misiunea din această seară, ca să îi reamintească unde dracului îi era locul, și cu asta basta.

– Bun. Dosarul te așteaptă în camera ta de la cazarmă.

Micah făcu o pauză, de parcă ar fi simțit întrebarea care îi ardea în vene lui Hunt.

– Oferta este încă valabilă, Athalar. Nu mă face să mă răzgândesc.

Conversația se încheiase. Hunt își încordă maxilarul până la durere. Fruntea lui Quinlan se încrețise de îngrijorare.

– E totul în ordine?

Hunt își strecură telefonul în buzunar.

– Da.

O luă din nou la pas.

– Doar chestiuni legate de Legiune.

Nu era o minciună. Nu în totalitate.

Când se deschiseră ușile de sticlă de la clădirea ei, Hunt își plecă fruntea spre hol.

– Ia-o înainte! Eu am ceva de rezolvat. Te sun dacă aflu data și ora pentru întâlnirea cu Briggs.

Bryce îl privi cu un aer bănuitor. Mda, îl citise imediat. Sau, mai bine zis, auzise toate cuvintele pe care nu i le putea spune. Știa ce îi ordonase Micah să facă.

Îi zise însă:

– În ordine.

Apoi se întoarse spre hol și mai adăugă, peste umăr:

– Noroc!

Hunt nu îi mai răspunse și se avântă spre cer, cu telefonul deja la ureche ca să-l sune pe Justinian și să îl roage să rămână de pază câteva ore în locul lui. Justinian se văită că avea să

piardă meciul de sunball, însă Hunt apelă la rang și se alese cu promisiunea că îngerul va fi pe acoperiș în zece minute.

Justinian ajunse în opt, așa că Hunt îl lăsă pe fratele lui de arme pe post de santinelă și el trase adânc în piept aerul uscat și prăfos. Cu Istros șerpuind ca o fundă turcoaz la stânga lui, plecă să facă lucrul la care era cel mai bun.

– Te rog! Erau întotdeauna aceleași cuvinte. Singurele pe care cineva tindea să le spună atunci când Umbra Mortis se afla în fața lui. Hunt îl privi pe metamorful pumă prin casca lui stropită de sânge, îngenunchind în fața lui. Mâinile cu gheare tremurară, ținute în sus.

– Te rog! sughiță bărbatul.

Fiecare cuvânt îl împingea pe Hunt din ce în ce mai departe, până când brațul întins deveni ceva distant, până când pistolul îndreptat spre capul bărbatului ajunse să fie doar o bucată de metal.

Moarte pentru moarte.

– Te rog...

Bărbatul făcuse lucruri îngrozitoare. Oribile. Merita asta. Merita mai rău.

– Terogterogterog...

Hunt nu era decât o umbră, o frântură de viață, un instrument al morții.

Era nimeni și nimic.

– Te...

Apăsă pe trăgaci.

Hunt se întoarse devreme. Ei bine, mai devreme decât de obicei.

Din fericire, nu era nimeni în baia cazărmii când se duse să se spele de sânge. Apoi stătu acolo, sub jetul opărit, până când pierdu noțiunea timpului.

Ar fi stat și mai mult dacă n-ar fi știut că îl aștepta Justinian.

Așa că se adună, își strânse puterile. Aproape că se târî de sub jetul fierbinte, încercând să redevină persoana care era atunci când nu era obligat să tragă un glonț în capul cuiva.

Se opri de câteva ori înainte să ajungă înapoi la apartamentul lui Bryce. Ajunse însă și îl lăsă pe Justinian să plece. Apoi intră în clădirea lui Bryce și urcă la etajul unsprezece.

Ea era în dormitor, cu ușa închisă, însă dinăuntru se auzi chelălăitul de întâmpinare al lui Syrinx. O auzi certându-l, ceea ce însemna că știa că se întorsese. Hunt se rugă să nu iasă în hol. Încă nu putea vorbi.

Clanța se mișcă. Însă Hunt era deja în fața camerei lui și nu îndrăzni să se uite în cealaltă parte a apartamentului, de unde Bryce îi spuse:

– Te-ai întors.

– Da, îngăimă.

Chiar și de la acea depărtare îi putea simți întrebările. Însă ea spuse ușor:

– Am înregistrat meciul pentru tine. În caz că mai vrei să-l vezi.

Simți o durere sfâșietoare, de nesuportat în piept. Însă nu își întoarse privirea.

Se strecură în cameră cu un *Noapte bună* abia murmurat și închise ușa în urma lui.

Capitolul 33

Camera neagră a Oracolului mirosea puternic a sulf și a carne prăjită – a sulf de la gazele naturale care se ridicau din gaura aflată în centrul încăperii, iar a carne de la grămezile de oase de taur, care ardeau în vârful altarului aflat lângă peretele din fund. Erau o jertfă pentru Ogenas, Păstrătoarea Misterelor.

După noaptea trecută, după ceea ce făcuse, un templu sacru era ultimul loc în care își dorea să se afle. Ultimul în care merita să se afle.

Ușile înalte de șase metri se închiseră în spatele lui Hunt, în timp ce el păși în camera tăcută, îndreptându-se spre gaura din centru și spre peretele de fum din spatele ei. Îi ardeau ochii din cauza multitudinii de mirosuri acrite, așa că invocă o adiere de vânt, ca să le îndepărteze de el.

În spatele fumului se mișcă o siluetă.

– Mă întrebam când îmi va întuneca încăperea Umbra Morții! se auzi o voce încântătoare.

Era un glas tânăr, plin de lumină și voioșie – și, cu toate acestea, atins de o cruzime antică.

Hunt se opri la marginea gropii, înfrângându-și curiozitatea de a privi în întunericul ei fără fund.

– Nu-ți voi răpi mult timp.

Vocea îi fu înghițită de cameră, de groapă, de fum.

– Îți voi acorda timpul pe care Ogenas ți-l oferă.

Fumul se desfăcu în două, ca o draperie, și Hunt își pierdu respirația în fața creaturii care apăru din spatele acestuia.

Sfincșii erau rari – doar câteva zeci se aflau pe pământ și cu toții fuseseră chemați în serviciul zeilor. Nimeni nu știa cât de bătrâni sunt, iar cea din fața lui... Era atât de frumoasă încât Hunt uită ce trebuia să facă, cum să stea. Leoaica de aur începu să se miște cu o grație fluidă de cealaltă parte a găurii, alunecând și ieșind din ceață. Avea o pereche de aripi aurii, lipite de trupul zvelt, care străluceau de parcă ar fi fost turnate din metal topit. Și, deasupra trupului acela de leu înaripat... fața femeii cu părul de aur era la fel de armonioasă pe cât fusese a lui Shahar.

Nimeni nu îi știa numele. Era cunoscută doar după titlul ei: Oracolul. Hunt se întrebă dacă era într-atât de bătrână încât își uitase adevăratul nume.

Sfinxul clipi din ochii mari căprui, genele mângâindu-i obrajii de un castaniu deschis.

– Întreabă-mă, iar eu îți voi spune ceea ce îmi șoptește fumul.

Cuvintele ei îl pătrunseră până la os, vrăjindu-l. Nu în felul în care se lăsa uneori vrăjit de femei frumoase, ci în acela în care păianjenul își atrage prada în plasă.

Poate că Quinlan și vărul ei aveau dreptate să nu își dorească să vină acolo. Hel, Quinlan refuzase să pună piciorul în parcul care înconjura templul din piatră neagră, alegând să aștepte în capătul lui pe o bancă, alături de Ruhn.

– Ceea ce spun aici rămâne confidențial, corect?

– Odată ce vorbesc zeii, eu devin mesagerul prin care curg vorbele lor.

Sfinxul se așeză pe podea, în fața gropii, încrucișându-și labele din față, cu ghearele lucind în lumina slabă a tipsiilor fumegânde de pe o parte și de pe cealaltă.

– Dar da, rămâne confidențial.

Suna ca o mare abureală, însă Hunt răsuflă adânc când întâlni ochii aceia mari, și zise:

– De ce ar vrea cineva să pună mâna pe Cornul Lunei?

Nu întrebă cine îl luase – știa din rapoarte că fusese întrebată asta cu doi ani în urmă și refuzase să răspundă.

Sfinxul clipi, fâlfâind din aripi, surprinsă parcă. Respiră aburii care se ridicau din groapă. După câteva minute, lui Hunt începură să-i pulseze tâmplele din cauza diferitelor mirosuri. Mai ales din cauza sulfului.

Fumul se învârteji, acoperind sfinxul, chiar dacă stătea la doar câțiva pași de el. Hunt se străduí să rămână calm.

O voce răgușită străbătu fumul.

- Pentru a deschide poarta dintre lumi.

Pe Hunt îl trecură fiorii.

- Vor să îl folosească pentru a redeschide Falia Nordică. Menirea Cornului nu a fost doar aceea de a închide porți, ci și de a le deschide. Totul depinde de ceea ce își dorește cel care îl mânuiește.

- Dar Cornul este fisurat.

- Poate fi vindecat.

Lui Hunt i se opri inima-n piept.

- Cum?

Urmă o pauză lungă, foarte lungă. Apoi:

- Vălul este coborât. Nu pot vedea. Nimeni nu poate vedea.

- Legendele Feelor spun că nu poate fi reparat.

- Acelea sunt legende. Acesta este adevărul. Cornul poate fi vindecat.

- Cine vrea să facă asta?

Trebuia să întrebe, chiar dacă era prostesc.

- Și aici este coborât vălul.

- Foarte util.

- Fii mulțumit, Lord al Fulgerului, că ai aflat ceva.

Acea voce, acel titlu... Își simți gura uscată.

- Vrei să știi ce văd în viitorul tău, Orion Athalar?

Se trase înapoi la auzul numelui său primit la naștere, de parcă ar fi primit o lovitură în măruntaie.

- Nimeni nu a mai rostit acest nume de două sute de ani, șopti.

- Numele pe care mama ta ți l-a dat.

- Da.

Simți un gol în stomac amintindu-și de chipul mamei lui, de iubirea pe care i-o purta și care îi strălucise întotdeauna în

priviri. Cu desăvârșire nemeritată, acea iubire – mai ales pentru că nu o protejase atunci când fusese nevoie.

Oracolul îi șopti:

– Să îți spun ceea ce văd, Orion?

– Nu sunt sigur că vreau să știu.

Fumul se risipi suficient încât să-i vadă buzele senzuale arcuite într-un zâmbet crud, care nu își avea întru totul locul în această lume.

– Toată lumea vine aici ca să-mi cerșească viziunile, dar tu nu vrei să știi?

I se ridică părul de pe ceafă.

– Îți mulțumesc, dar nu.

Mulțumirile păreau o mișcare bună, în genul a ceva ce ar îmbuna o zeitate.

Oracolului îi străluciră dinții, caninii lungi cât să sfâșie în carne.

– Ți-a spus Bryce Quinlan ce s-a petrecut atunci când a stat în această cameră, cu doisprezece ani în urmă?

Sângele îi îngheță în vine.

– Asta este treaba lui Quinlan.

Zâmbetul acela crud nu se clinti.

– Nu vrei să știi nici ce am văzut pentru ea?

– Nu.

O spusese din inimă.

– Este treaba ei, repetă.

Fulgerul îi clocotea în vine, revoltându-se în fața unui inamic nevăzut.

Oracolul clipi, plecându-și ușor genele lungi.

– Îmi amintești de ceea ce a fost pierdut cu mult timp în urmă, zise ea încetișor. Nu m-am gândit că ar putea apărea din nou.

Înainte ca Hunt să îndrăznească să o întrebe ce voia să spună, sfinxul își flutură coada de leu – o versiune mai mare a cozii lui Syrinx. Ușa din spatele lui se deschise singură, invitându-l să iasă. Dar, înainte de a se întoarce în vălurile de fum, Oracolul zise:

– Dacă știi ce e bine pentru tine, Orion Athalar, stai departe de Bryce Quinlan.

Capitolul 34

Bryce și Ruhn îl așteptaseră pe Hunt în capătul parcului, fiecare secundă părându-li-se o eternitate. Iar atunci când apăruse, cu ochii ațintiți asupra lui Bryce, ea știuse că era de rău. Orice va fi aflat.

Hunt așteptă până când ajunseră într-un cartier rezidențial mai liniștit, de la marginea parcului, și le spuse ceea ce aflase de la Oracol despre Corn.

Cuvintele plutiră o vreme în aerul luminos al dimineții. Bryce respiră adânc. Hunt, în spate ei, făcu același lucru și zise:

– Dacă există cineva care a învățat cum să repare Cornul după atâta timp, atunci înseamnă că pot face exact opusul a ceea ce a făcut Prințul Pelias. Pot *deschide* Falia Nordică. Pare un motiv al dracului de serios pentru a ucide pe oricine l-ar da de gol.

Ruhn își frecă partea rasă a scalpului.

– Cum s-a întâmplat în cazul novicei de la templu. Fie a fost un avertisment pentru noi, fie a vrut să o împiedice să spună ceva.

Hunt dădu din cap.

– Isaiah i-a chestionat pe ceilalți de la templu. I-au spus că fata era singura novice care fusese de serviciu în noaptea în

care a fost furat Cornul. Au interogat-o atunci, însă ea a pretins că nu știe nimic despre asta.

Bryce se simți sfâșiată de vină.

– Poate că i-a fost prea teamă ca să spună ceva, zise Ruhn. Iar atunci când ne-am făcut apariția...

– Cel care caută Cornul nu ne vrea acolo, continuă Hunt. A aflat poate că novicea fusese acolo în noaptea furtului și nu a vrut să extragem informații de la ea. A vrut să se asigure că nu va dezvălui nimănui ceea ce știe, că va rămâne tăcută. Pentru totdeauna.

Bryce adăugă moartea fetiței pe lista celor pe care avea să le răzbune. Apoi întrebă:

– Dacă însemnul de pe ladă reprezintă cu adevărat Cornul, poate că Ophion – sau secta Keres – îl caută pentru a servi rebeliunii. Poate vor să deschidă un portal spre Hel și să aducă prinții demoni înapoi pentru un soi de alianță care să îi ajute să îi detroneze pe Asteri.

Bryce ridică din umeri.

– Ar muri milioane de ființe.

În fața tăcerii lor înfrigurate, continuă:

– Poate că Danika s-a prins care le erau planurile în privința Cornului... și de aceea a fost ucisă. La fel ca novicea.

Hunt, cu chipul cenușiu, își frecă ceafa.

– Ar avea nevoie de ajutor din partea unui Vanir ca să invoce un astfel de demon, dar este posibil să ai dreptate. Există Vaniri care s-au alăturat cauzei lor. Sau poate demonul a fost invocat de una dintre vrăjitoare. Poate că noua regină își testează puterile sau ceva de genul ăsta.

– E puțin probabil ca o vrăjitoare să fi fost implicată.

Ruhn avea un ton puțin tăios. Cerceii pe care îi avea prinși în lungul urechii luciră sub razele soarelui.

– Vrăjitoarele le sunt supuse Asterilor. Le sunt loiale de milenii întregi.

Bryce interveni:

– Dar Cornul poate fi folosit doar de un Născut din Stele! De tine, Ruhn!

Penele lui Hunt foșniră.

– Deci poate că sunt în căutarea unui mod de a evita toată chestia asta cu Născutul din Stele.

– Sincer, eu nu sunt sigur că eu *aș putea* folosi Cornul, spuse Ruhn. Prințul Pelias avea acces la un ocean de lumină stelară.

Fratele lui Bryce se încruntă și în vârful degetului îi apăru o scânteie.

– La mine cam asta e tot.

– Ei bine, tu n-ai să folosești Cornul, chiar dacă îl găsim, așa că nu contează! îi zise Bryce.

Ruhn își puse mâinile-n sân.

– Asta dacă cineva știe cum să repare Cornul... Nici măcar nu știu cum ar putea fi cu putință. Am citit în unele locuri că ar avea un soi de sensibilitate... aproape ca și cum ar fi viu. Poate că ar funcționa un soi de putere vindecătoare? O vrăjidoctoriță ar putea să aibă ceva cunoștințe în acest sens.

Bryce îl contrazise:

– Vrăjidoctoriţele vindecă oameni, nu obiecte. Iar în cartea pe care ai găsit-o în biblioteca galeriei scria că poate fi reparat doar de lumina care nu este lumină, de magia care nu este magie.

– Acelea sunt legende, nu adevărul! zise Hunt.

– Ar merita cercetat mai îndeaproape, zise Ruhn.

Ruhn îi privi pe Bryce și pe Hunt. Când pe unul, când pe celălalt. Hunt o urmărea grijuliu cu coada ochiului pe Bryce. Dracu' știe despre ce era vorba!

– Am să caut câteva vrăjidoctorițe și am să le fac câte o vizită discretă.

– Fie.

Când îl văzu încordându-se, Bryce adăugă:

– Sună bine.

Chiar dacă nimic legat de acel caz nu suna deloc bine.

Bryce dădu mai încet sonorul tabletei la care Lehabah urmărea unul dintre serialele ei preferate și încercă să se concentreze asupra hărții cu locurile în care fusese Danika.

Încercă, dar nu izbuti. De vreme ce îi simțea privirea lui Hunt de peste masă. Ațintită asupra ei pentru a o suta oară. Și asta doar în ultima oră!

Îi întâlni privirea și el se uită repede într-altă parte.

– Ce e?

Hunt își scutură capul și se reîntoarse la cercetarea lui.

– Te-ai holbat la mine toată după-amiaza cu privirea aia al naibii de dubioasă pe chip.

Hunt bătu cu degetele în masă, apoi îi dădu drumul:

– Vrei să-mi spui și mie de ce naiba m-a avertizat Oracolul că ar trebui să stau departe de tine?

Bryce râse scurt.

– De aceea aveai fața aia înspăimântată când ai ieșit din templu?

– Mi-a zis că îmi va dezvălui viziunea pe care o avusese pentru tine! De parcă voi două ați fi avut niște socoteli de încheiat.

Bryce simți un fior pe șira spinării când auzi asta.

– Nu pot să o condamn dacă e încă supărată.

Hunt păli, însă Bryce continuă:

– În cultura Feelor există un obicei: când fetele au primul ciclu sau atunci când împlinesc treisprezece ani, merg să vadă un Oracol. Vizita le oferă o idee despre nivelul de putere la care ar putea ajunge la maturitate, astfel încât părinții lor să poată plănui căsătoriile cu ani buni înainte de Salt. Și băieții merg la vârsta de treisprezece ani. În zilele noastre, dacă părinții sunt progresiști, totul este văzut doar ca o tradiție veche care să îi ajute să aleagă o carieră pentru copiii lor. Soldați sau vraci ori ce naiba mai fac Feele care nu-și permit să se relaxeze toată ziua și să mănânce struguri.

– Poate că Feele și malakimii se urăsc, dar au multe prostii în comun.

Bryce aprobă.

– Ciclul meu a venit cu câteva săptămâni înainte de a împlini treisprezece ani. Și atunci mama a avut... nu știu. O criză existențială? A cuprins-o brusc teama că m-a împiedicat să am

acces la o parte din moștenirea mea. A luat legătura cu tatăl meu biologic. Două săptămâni mai târziu au venit documentele care mă declarau cetățean cu drepturi depline. Exista însă o condiție: trebuia să aleg Casa Cerului și a Aerului. Eu am refuzat, însă mama a fost cea care a insistat să o fac. Vedea în asta un soi de... protecție. Nu știu. Se pare că fusese convinsă de intențiile lui de a mă proteja, pentru că l-a întrebat dacă își dorește să mă întâlnească. Pentru prima oară. Între timp îmi mai trecuse și mie supărarea legată de alegerea Caselor și mi-am dat seama că și eu voiam să îl cunosc.

Hunt deduse din tăcerea ei:

- Nu a mers bine.

- Nu. Atunci l-am cunoscut și pe Ruhn. Am venit încoace și am stat în CviRo pe timpul verii. L-am întâlnit pe Regele Toamnei. Și pe tatăl meu, minți ea. În primele zile, vizita nu a fost pe cât de rea se temuse mama. Mi-a plăcut ce am văzut. Chiar dacă unii dintre copiii Feelor șopteau pe la colțuri că sunt corcitură, eu știam bine cine sunt. Nu a existat nici o clipă în care să nu mă simt mândră - că sunt om, vreau să zic. Și știam că fusesem invitată de tatăl meu, deci cel puțin el mă dorea acolo. Nu îmi păsa ce cred ceilalți. Asta până când am mers la Oracol.

Hunt se strâmbă.

- Am o presimțire rea.

- A fost o catastrofă.

Bryce înghiți nodul care i se pusese în gât amintindu-și.

- Când a privit în fumul ei, Oracolul a țipat. Și-a zgâriat ochii.

Nu avea de ce să se ascundă. Evenimentul era cunoscut în unele cercuri.

- Am aflat mai târziu că a rămas oarbă o săptămână.

- Zeilor!

Bryce râse în sine.

- Se pare că viitorul meu este într-atât de sumbru.

Hunt nu râdea.

- Ce s-a întâmplat?

– M-am întors în anticameră. Nu se auzeau decât țipetele Oracolului care mă blestema. Novicele au alergat înăuntru.

– Voiam să zic: ce s-a întâmplat cu tatăl tău?

– Mi-a zis că sunt o rușine și că nu fac doi bani, apoi a fugit pe la ieșirea VIP, ca să nu afle nimeni că eram înrudiți. Până să îl ajung eu din urmă luase deja mașina și plecase. Când am ajuns acasă, mi-am găsit bagajele în fața ușii.

– Ce măgar! Și Danaan n-a avut nimic de zis pentru că i-a dat afară din casă verișoara?

– Regele i-a interzis lui Ruhn să intervină.

Bryce își examină unghiile.

– Crede-mă, Ruhn a încercat să se împotrivească. Însă regele s-a folosit de autoritatea lui. Așa că am luat un taxi până la gară. Ruhn a reușit să-mi îndese în pumn niște bani pentru drum.

– Probabil că mama ta și-a ieșit din minți.

– Așa a fost.

Bryce se opri o clipă, apoi spuse:

– Se pare că Oracolul este încă ofuscată.

Hunt îi oferi un mic zâmbet.

– Eu m-aș mândri cu asta.

Bryce, fără să se poată abține, îi zâmbi la rândul ei.

– Ești probabil singurul care crede asta.

Ochii îi întârziară din nou pe chipul ei și Bryce știu că nu are nici o legătură cu ceea ce spusese Oracolul. Tuși.

– Ai găsit ceva?

Înțelegând că ar trebui să schimbe subiectul, Hunt își întoarse laptopul spre ea.

– Mă uit la drăciile astea antice de zile întregi și asta e tot ce am găsit.

Vaza din teracotă data din urmă cu aproape cincisprezece mii de ani. Cu un secol după Prințul Pelias. Kristallos nu dispăruse însă încă din memoria colectivă. Bryce citi descrierea scurtă din catalog și zise:

– Se află la o galerie din Mirsia.

Ceea ce punea o mare și trei mii cinci sute de kilometri între ei. Bryce trase calculatorul spre ea și apăsă pe iconiță.

– Fotografiile acestea ar trebui să fie însă îndeajuns.

– Poate că m-am născut eu înainte să se inventeze computerele, Quinlan, dar știu să le folosesc.

– Încerc doar să te împiedic de la a-ți strica și mai tare imaginea de dur în calitate de Umbra Mortis. Nu putem lăsa să scape vorba cum că ai fi un tocilar pasionat de calculatoare.

– Mersi pentru grija pe care mi-o porți.

Li se întâlniră privirile. Lui Hunt îi înflori un zâmbet pe chip. Poate că o trecuseră fiorii. Un pic.

Bryce se îndreptă.

– Bun. Spune-mi ce am în fața ochilor.

– Un semn bun.

Hunt arătă spre imaginea redată cu negru pe oranjul închis al teracotei: kristallos răcnea în timp ce un războinic cu cască pe cap își trecea sabia prin capul lui.

Bryce se aplecă spre ecran.

– Cum așa?

– Kristallos poate fi ucis ca orice demon. Din câte pot să-mi dau seama, aici nu pare a fi folosită magia ori vreun artefact special. Doar forță brută.

Simți un gol în stomac.

– Vaza asta ar putea fi o interpretare artistică. Chestia aia i-a ucis pe Danika și Haita Diavolilor și l-a scuturat bine și pe Micah. Și tu vrei să-mi spui că un războinic din vechime l-a ucis doar trecându-i o sabie prin cap?

Deși serialul ei era încă pornit, Bryce știa că silfa ascultă fiecare cuvințel.

– Poate că demonul a avut elementul-surpriză de partea lui în acea noapte.

Bryce încercă, fără să reușească, să blocheze imaginea acelor maldăre de carne, urmele de sânge de pe pereți, senzația aceea că se scufundă, chiar dacă rămânea în picioare, privind la ceea ce mai rămăsese din prietenii ei.

– Sau poate că este o redare din perspectiva unui artist care a auzit un cântec cu înfloriturи în jurul unui foc de tabără.

Bryce începu să bată cu piciorul sub masă, de parcă așa ar fi putut să își calmeze bătăile inimii. Hunt o privi în ochi, cu o privire sinceră și onestă.

- Bine.

Bryce aștepta să insiste, să forțeze, însă Hunt își împinse calculatorul înapoi pe partea lui de masă și privi cu ochi mici spre ecran.

- Ce ciudat! Scrie aici că vaza provine din Parthos.

Își plecă fruntea într-o parte.

- Credeam că Parthos e un mit. O poveste inventată de oameni.

- Pentru că oamenii erau doar niște animale care săreau din copac în copac înainte să vină Asterii?

- Zi-mi că nu crezi în teoria conspirației! Cum că ar exista o bibliotecă străveche în inima unei civilizații umane pre-existente.

Pentru că Bryce nu îi răspunse, Hunt insistă:

- Dacă așa ceva *chiar* a exista, atunci unde sunt dovezile?

Bryce trase de amuleta pe care o avea pe lănțișorul din jurul gâtului și dădu din cap spre imaginea de pe ecran.

- Vaza aceasta a fost făcută de o nimfă. Nu de vreun om mitic, iluminat.

- Poate că Parthos nu fusese cu totul șters de pe hartă la acea dată.

Hunt îi aruncă o privire pe sub sprâncene.

- Serios, Quinlan?

Pentru că nici de această dată nu răspunse, Hunt își ridică fruntea ca să privească spre tableta ei.

- Unde ești cu cercetarea locurilor în care a fost Danika?

Lui Hunt îi vibră telefonul, însă Bryce se adună pe măsură ce imaginea aceea cu demonul răpus se acoperea de sângele vărsat al Danikăi, și îi zise:

- Încerc încă să dau la o parte lucrurile care nu se leagă, dar... Sincer, singurul lucru neobișnuit este că Danika a fost de pază la Templul Lunei. Uneori era de gardă în zonă, însă nu mai fusese niciodată staționată chiar în templu. Și apoi,

chiar cu câteva zile înainte să moară, a fost trimisă acolo? Datele arată că a fost *chiar în acel loc* atunci când a fost furat Cornul. Novicea, *de asemenea*, a fost acolo în acea noapte. Totul trebuie să se lege cumva.

Hunt își lăsă jos telefonul.

- Poate că Philip Briggs ne va lumina în seara asta.

Bryce își ridică repede privirea.

- În seara asta?

Lehabah renunță cu totul la serialul ei.

- Tocmai ce a sosit mesajul din partea Viktoriei. L-au transferat din Adrestia. Mergem să îl vedem într-o oră, într-una dintre celulele din subsolul de la Comitium.

Hunt cercetă informațiile din fața lui.

- Va fi dificil.

- Știu.

Se lăsă pe spate în scaunul lui.

- Nu va avea lucruri frumoase de spus despre Danika. Ești sigură că ești pregătită să faci față cuvintelor lui veninoase?

- E în ordine.

- Serios? Pentru că vaza te-a dat peste cap și mă îndoiesc că o întâlnire față în față cu individul ăsta va fi mai ușoară.

Simți cum o apasă pereții.

- Ieși, rosti răspicat și cuvintele rostite biciuiră spațiul dintre ei. Doar pentru că lucrăm împreună nu înseamnă că ai dreptul să te bagi în problemele mele personale.

Hunt îi aruncă doar o privire scurtă. Văzu despre ce era vorba și îi spuse aspru:

- Vreau să plec spre Comitium în douăzeci de minute. Te aștept afară.

Bryce îl împinse pe Hunt spre ieșire, asigurându-se că nu atinge nici o carte și că nici o carte nu se întinde după el, apoi închise ușa înainte să iasă bine.

Se rezemă de ușa din fier, alunecând în jos până când ajunse pe covor și își trecu brațele în jurul genunchilor.

Pieriseră - cu toții. Din cauza acelui demon pictat pe vaza antică. Pieriseră și nu aveau să mai fie lupi în viața ei. Nu vor

mai fi seri petrecute împreună în apartament. Nu vor mai dansa amețiți la colț de stradă, nu vor mai da muzica la maximum la trei dimineața, până când vecinii lor ar amenința să cheme Legiunea 33.

Nu vor mai fi prieteni care să îi spună *Te iubesc* din inimă. Syrinx și Lele se strecurară de jos. Himera i se încovrigă la picioare, iar silfa se lăsă cu burtica în jos pe brațul ei.

- Nu da vina pe Athie. Eu cred că vrea să ne fie prieten.

- Nu dau doi bani pe ce vrea Hunt Athalar.

- June e ocupată cu baletul, iar Fury e demult dusă. Poate că e timpul să îți faci prieteni noi, BB. Pari din nou tristă. Așa cum erai cu doi ani în urmă. Acum ești bine, acum rău. Nu dansezi, nu ieși în oraș cu nimeni, nu...

- Las-o baltă, Lehabah!

- Hunt este de treabă. Și Prințul Ruhn este de treabă. Dar Danika nu a fost niciodată de treabă cu mine. Tot timpul bombănea și mârâia. Sau mă ignora.

- *Ai grijă.*

Silfa i se târî jos de pe braț și zbură în fața ei, încrucișându-și mâinile în jurul burticii rotunjoare.

- Poți fi la fel de rece ca un Secerător, Bryce!

Apoi dispăru, zburând să oprească un volum dolofan, îmbrăcat în piele, care voia să se cațăre pe scări.

Bryce respiră adânc, încercând să astupe golul care i se căsca în piept. Douăzeci de minute, zisese Hunt. Avea douăzeci de minute până la întâlnirea cu Briggs. Douăzeci de minute în care să se adune. Sau cel puțin să reușească să se prefacă destul de convingător.

Capitolul 35

Vergelele fosforescente de primă-lumină bâzâiau pe coridorul alb, impecabil de sub Comitium. Hunt era un vârtej de negru și cenușiu, în contrast cu faianța albă. Pașii lui nu aveau nici o urmă de ezitare în drumul lor spre ușile din metal, închise ermetic, din capătul holului lung.

Cu un pas în urma lui, Bryce îl urmărea pur și simplu cum se mișcă - cum își croiește drum prin lume. Gardienii de la intrare nici măcar nu îi ceruseră vreun act de identitate înainte de a le face semn să treacă.

Nu se gândise niciodată că un astfel de loc există sub cele cinci turnuri strălucitoare din Comitium. Că au celule. Camere de interogatoriu.

Cea în care fusese dusă ea în noaptea în care murise Danika era la câțiva kilometri depărtare. O dependință. Acest loc însă...

Încercă să nu se gândească pentru ce era folosit acel loc. Ce legi erau abolite odată ce îi treceai pragul. Faptul că nu se simțea un alt miros în afară de cel de clor sugera că locul era curățat des. Scurgerile de canalizare pe care le observase apărând după fiecare câțiva pași sugerau...

Nu voia să știe ce sugerau gurile de canalizare.

Ajunseră într-o cameră fără ferestre și Hunt își puse palma pe încuietoarea circulară din metal de la stânga lui. Un bâzâit

și un șuierat, apoi împinse ușa cu umărul, aruncând o privire înăuntru înainte de a-i face semn din cap să intre.

Primele-lumini de deasupra bâzâiau ca niște viespi. Spre ce se va îndrepta propria primă-lumină, așa slabă și puțină cum va fi? În cazul lui Hunt, explozia de lumină încărcată de energie care erupsese atunci când făcuse Saltul aprovizionase probabil un întreg oraș.

Se întreba uneori: a cui primă-lumină îi încărca telefonul, combina stereo sau aparatul de făcut cafea.

Acum nu era momentul să se gândească la astfel de lucruri fără nici o legătură, se certă, și îl urmă pe Hunt în celulă, dând cu ochii de bărbatul palid care se afla acolo.

Fuseseră amplasate două scaune în fața mesei de metal din mijlocul camerei, de care erau prinse cătușele lui Briggs. Salopeta lui albă era curată, dar...

Bryce văzu starea în care se afla, fața lui găunoasă, scobită și se strădui să nu tresară. Părul negru îi era tuns la piele și, deși nu avea nici o vânătaie sau zgârietură pe piele, ochii lui albaștri, adânci... erau goi și lipsiți de orice speranță.

Briggs nu spuse nimic atunci când ea și Hunt se așezară pe scaunele de la masă. Camerele de filmat își clipeau luminițele roșii din fiecare colț, iar Bryce era convinsă că cineva îi ascultă din camera de control de la câteva uși depărtare.

– Nu-ți vom răpi prea mult timp, zise Hunt, ca și cum și el ar fi observat acei ochi hăituiți.

– Acum timpul e tot ce mi-a rămas, îngerule. Și locul ăsta e de preferat... celuilalt.

Celălalt loc, adică Închisoarea Adrestia, unde era încarcerat. Acolo unde îi făceau lucrurile groaznice care i se citeau în ochii aceia teribili.

Bryce îl simțea pe Hunt grăbind-o fără cuvinte să pună prima întrebare pe care o aveau, așa că respiră adânc, pregătindu-se să umple acea cameră mult prea mică, înecată de zumzetul luminilor, cu vocea ei.

Însă Briggs întrebă primul:

– Ce lună e? În ce dată suntem astăzi?

Bryce se simți cuprinsă de groază. Acel bărbat plănuise să ucidă, își reaminti. Chiar dacă părea că nu el a ucis-o pe Danika, plănuise să ucidă o mulțime de alte persoane, să aprindă un război la scară mare între oameni și Vaniri. Să îi detroneze pe Asteri. Existau motivele pentru care rămânea în spatele gratiilor.

- Este 12 aprilie! îi răspunse Hunt, cu voce joasă. Anul 15035.

- Au trecut doar doi ani?

Bryce înghiți în sec.

- Am venit ca să te întrebăm câteva lucruri în legătura cu ceea ce s-a întâmplat cu doi ani în urmă. Precum și în legătură cu unele evenimente recente.

Briggs îi privi. Îi privi cu atenție.

- De ce?

Hunt se lăsă pe spate, indicându-i astfel lui Bryce că ea conducea spectacolul.

- Clubul de noapte Corbul Alb a fost aruncat în aer cu câteva zile în urmă. Având în vedere că era una dintre țintele tale principale în urmă cu doi ani, probele arată că gruparea Keres este din nou activă.

- Și voi credeți că eu sunt responsabil?

Un zâmbet amar îi schimonosi fața uscată. Hunt se încordă.

- Eu nu știu în ce *an* suntem, copilă. Și tu crezi că pot să iau legătura cu lumea de afară?

- Cum rămâne cu partizanii tăi? întrebă Hunt cu grijă. Ar fi putut să o facă ei în numele tău?

- De ce s-ar obosi? întrebă Briggs și se rezemă de spătarul scaunului său. I-am dezamăgit. Dădu din cap spre Bryce. Și i-am dezamăgit pe cei ca tine - pe cei nedoriți.

- Pe mine nu m-ai reprezentat niciodată, zise Bryce încet. Urăsc din suflet tot ceea ce ai încercat să faci.

Briggs râse spart, răguși.

- Atunci când Vanirii îți spun că nu ești suficient de bună pentru un loc de muncă din cauza sângelui tău de om, când bărbații de felul nenorocitului care stă acum lângă tine te

privesc doar ca pe un trup bun de folosit și apoi de aruncat la gunoi, când îți vezi mama - este vorba despre o mamă om, nu-i așa? întotdeauna mama este om - tratată ca un gunoi... Vei vedea cum acele sentimente de așa-zisă dreptate se sting cât ai clipi din ochi.

Bryce refuză să îi răspundă. Dacă se gândea de câte ori văzuse cum mama ei este ignorată sau batjocorită...

- Deci vrei să spui că nu te afli în spatele atentatului, zise Hunt.

- Repet... îngăimă Briggs și trase de cătușe. Singurii inși pe care îi văd zi de zi sunt cei care mă dezmembrează ca pe un cadavru și apoi mă cos la loc înainte de lăsarea nopții. Vrăjidoctoriţele lor netezesc totul la loc.

Bryce simți un gol în stomac. Până și Hunt înghiți un nod.

- Și partizanii tăi nu ar fi putut să bombardeze clubul pentru a te răzbuna?

- Împotriva cui? întrebă Briggs autoritar.

- A noastră. Pentru că investigăm moartea Danikăi Fendyr și căutăm Cornul Lunei.

Briggs își închise ochii albaștri.

- Deci nemernicii din Legiunea 33 și-au dat în sfârșit seama că nu eu am omorât-o.

- Nu ai fost achitat în mod oficial de nici o acuzație! îi zise Hunt cu asprime.

Briggs își clătină capul, cu ochii ațintiți asupra peretelui din stânga lui.

- Nu știu nimic despre Cornul Lunei și sunt al naibii de sigur că nici un soldat Keres nu a știut, însă mi-a plăcut de Danika Fendyr. Chiar și atunci când m-a arestat, mi-a plăcut de ea.

Hunt se uită atent la bărbatul sfrijit, hăituit - o umbră a bărbatului bine făcut și puternic care fusese cu doi ani în urmă. Ce îi făceau în acea închisoare... Hel!

Hunt avea în minte câteva metode de tortură. Se trezea încă în miezul nopții când își amintea de cum fuseseră exersate asupra lui.

Bryce clipi uimită în fața lui Briggs.

– Ce vrei să spui: ți-a *plăcut*?

Briggs zâmbi, savurând surpriza care se citea pe chipul lui Quinlan.

– M-a filat pe mine și pe agenții mei timp de săptămâni întregi. Ne-am și întâlnit de două ori. Mi-a spus să pun capăt planurilor mele pentru că altfel va trebui să mă aresteze. Bine, asta prima oară. A doua oară m-a avertizat că are destule dovezi împotriva mea și că este *nevoită* să mă aresteze, dar că puteam să scap ușor dacă-mi recunoșteam uneltirile și încheiam totul atunci și acolo. Nici atunci n-am ascultat-o. A treia oară... A venit cu haita și asta a fost.

Hunt își controlă emoțiile și luă o mină neutră.

– Danika te-a protejat?

Lui Bryce i se scursese culoarea din obraji. Lui Hunt îi trebui multă stăpânire de sine ca să nu îi atingă mâna.

– A încercat.

Briggs își trecu degetele osoase peste salopeta impecabilă.

– Pentru un Vanir, a fost corectă. Nu cred că ne contrazicea în mod absolut. Nu era de acord cu metodele mele, da, dar cred că s-ar putea să fi fost un simpatizant.

Briggs îi cercetă din nou chipul lui Bryce, cu un fanatism în privire care îi făcu lui Hunt să i se ridice părul de pe spinare. Încercă să își stăpânească revolta în fața termenului ales.

– Partizanii tăi știau despre asta?

– Da. Cred că i-a și lăsat pe unii să scape în acea noapte.

Hunt pufăi.

– Asta este o acuzație al naibii de gravă împotriva unui lider din Aux.

– E moartă, nu-i așa? Cui îi pasă?

Bryce tresări. Era suficient pentru ca Hunt să nu își mai rețină mârâitul de această dată.

– Danika nu era o simpatizantă a rebelilor! șuieră Bryce.

Briggs o privi de sus.

– Nu încă, poate! aprobă. Dar Danika ar fi putut să o apuce pe acea cale. Poate că *ea* văzuse cum este tratată de ceilalți frumoasa ei prietenă metisă și nu îi plăcuse.

Briggs zâmbi complice când observă că Bryce este uimită că a ghicit natura relației ei cu Danika. Citise probabil emoția pe care o avea întipărită pe chip.

Briggs continuă:

- Partizanii mei știau că Danika este un potențial ajutor. Vorbisem despre asta, chiar până să aibă loc raidul. Și în acea noapte, Danika și haita ei au fost corecți cu noi. Ne-am luptat și am reușit chiar să îi aplic câteva lovituri bune Secundului ăla al ei.

Briggs fluieră.

- Connor Holstrom.

Bryce se încordă.

- Tipul se învinețea repede.

După felul crud în care i se curbară buzele era clar că băgase de seamă efectul pe care numele lui Connor îl avusese asupra ei.

- Holstrom a fost iubitul tău? Păcat!- Nu-i treaba ta.

Cuvintele lui Bryce erau la fel de goale ca ochii lui Briggs.

Vorbele ei îl împunseră pe Hunt în piept. Vidul pe care îl simțise în vocea ei.

- Nu ai menționat nimic din toate astea atunci când ai fost arestat prima oară? întrebă Hunt.

Briggs îi aruncă:

- De ce dracu' aș turna un potențial simpatizant, incredibil de puternic, precum Danika Fendyr? Poate că soarta mea era pecetluită...

Briggs făcu un gest amplu spre ceea ce îi înconjura.

- Dar cauza avea să dăinuie. *Trebuia* să supraviețuiască, iar eu știam că cineva ca Danika ar putea fi un aliat foarte valoros.

Hunt interveni:

- Dar de ce nu ai spus nimic despre asta în timpul procesului tău pentru crimă?

- Procesul meu? Vrei să spui escrocheria aia televizată care a durat două zile? Cu *avocatul* pe care mi-l alocase Guvernatorul?

Briggs izbucni în râs. Și râse.

Hunt trebui să își reamintească faptul că acela era un om încarcerat, care suporta o tortură indescriptibilă. Că nu era cineva căruia ar fi putut pur și simplu să îi dea un pumn în față. Nici măcar pentru faptul că râsul lui o făcea pe Quinlan să se foiască în scaun.

– Știam că vor da vina pe mine, indiferent de ce aș fi făcut. Știam că, și dacă spuneam adevărul, aș fi sfârșit aici. Așa că, sperând că Danika ar putea avea prieteni încă în viață, care să îi împărtășească sentimentele, i-am păstrat secretul.

– Dar o torni acum, zise Bryce.

Însă Briggs nu îi dădu nici o replică, studiind în schimb masa de metal îndoită.

– Am spus-o acum doi ani și o voi repeta acum: Keres nu i-a ucis pe Danika și Haita Diavolilor. Bombardamentul de la Corbul Alb însă... poate că au reușit să facă asta. Bravo lor dacă au făcut-o.

Hunt scrâșni din dinți. Atât de rupt de realitate fusese și el atunci când o urmase pe Shahar? Gradul acesta de fanatism îl împinsese să îi conducă pe îngerii din Legiunea 18 pe muntele Hermon? Pe atunci, ar fi *ascultat* măcar vorbele cuiva care l-ar fi sfătuit să nu o facă?

Îi veni în minte o amintire încețoșată cu Isaiah care făcea exact asta, țipând la el în cortul de război. La dracu'!– Au murit mulți Vaniri în explozie? întrebă Briggs.

Pe fața lui Bryce se așternu dezgustul.

– Nu, spuse și se ridică de pe scaun. Nici măcar unul.

Îi vorbise cu măreția unei regine. Hunt nu avu ce face și se ridică odată cu ea.

Briggs își clătină capul.

– Păcat! Hunt își strânse degetele în pumni. Fusese atât de nebunește îndrăgostit de Shahar, de cauza lor... Oare nu fusese cu nimic mai bun decât acest om?

Bryce îi spuse lui Briggs printre dinți:

– Îți mulțumim că ne-ai răspuns la întrebări.

Fără să mai aștepte să îi răspundă, se grăbi spre ușă. Hunt o urmă îndeaproape, chiar dacă Briggs era încătușat.

Faptul că Bryce pusese punct întâlnirii atât de repede îi demonstra că aceasta îi împărtășea opinia: Briggs chiar nu o ucisese pe Danika.

Aproape ajunsese la ușă, când Briggs îi zise:

– Tu ești unul dintre Îngerii Căzuți?

Hunt se opri în loc. Briggs zâmbi.

– Tot respectul pentru tine.

Îl examină pe Hunt, din cap până în picioare.

– În ce parte a Legiunii 18 ai servit?

Hunt nu îi răspunse. Însă ochii albaștri ai lui Briggs se luminaseră.

– Îi vom da jos într-o zi pe ticăloșii aceia, frate.

Hunt își îndreptă privirea spre Bryce, dar ea era deja la jumătatea holului, pășind hotărât. De parcă nu ar mai fi rezistat să respire același aer cu bărbatul înlănțuit de masă, de parcă ar fi trebuit să părăsească acel loc îngrozitor cât mai repede. Hunt stătuse acolo, interogase diverse persoane, de mai multe ori decât își dorea să își aducă aminte.

Iar crima pe care o comisese cu o seară în urmă... nu o uitase. Îi șterse încă una dintre datorii, dar nu o uitase.

Briggs se uita încă la el, așteptându-l să vorbească. Acordul căruia Hunt i-ar fi dat glas cu câteva săptămâni în urmă îi muri acum pe buze.

Nu, nu fusese cu nimic mai bun decât acest bărbat.

Nu știa în ce categorie îl așază asta.

– Deci Briggs și partizanii lui pot fi tăiați de pe listă! zise Bryce.

Își strânse picioarele sub ea, pe canapeaua din sufragerie. Syrinx sforăia deja alături.

– Doar dacă nu cumva tu crezi că a mințit?

Hunt, așezat la celălalt capăt al canapelei, se încruntă spre meciul de sunball care tocmai începea la televizor.

– A spus adevărul. Am avut de-a face cu destui... prizonieri, ca să știu acum când cineva minte.

Abia rostise cuvintele. Stătuse ca pe ghimpi de când părăsiseră Comitium pe aceeași ușă nemarcată ce dădea în stradă, pe care o folosiseră pentru a intra. Pentru că așa nu aveau cum să dea nas în nas cu Sandriel.

Hunt arătă spre hârtiile aduse de Bryce de la galerie, pe care se aflau notate mișcările Danikăi și lista cu nume pe care o întocmise.

– Adu-mi aminte cine este următorul suspect la tine pe listă?

Bryce nu răspunse, cercetându-i profilul. Lumina ecranului se reflecta pe pomeții lui, adâncind umbra de sub maxilarul puternic.

Chiar era frumușel. Și chiar părea într-o pasă proastă.

– Ce-i cu tine?

– Nimic.

– Zise asta tipul care scrâșnește atât de tare din dinți încât se aude până la mine.

Hunt îi aruncă o privire tăioasă și își întinse brațul musculos de-a lungul dosului canapelei.

Se schimbase atunci când ajunseseră acasă, cu treizeci de minute în urmă, după ce mâncaseră rapid tăieței și gogoși de la o rulotă cu mâncare din cartier, și acum purta un tricou gri moale, pantaloni negri de trening și o șapcă albă de sunball, întoarsă cu cozorocul la spate.

Șapca aceea fusese lucrul care o derutase cel mai tare – era atât de normală de... *băiețească* să zicem, în lipsa unui cuvânt mai potrivit, încât în ultimul sfert de oră îi tot aruncase ocheade. Câteva șuvițe din părul lui negru se ondulau pe la margini, banda ajustată îi acoperea aproape cu totul tatuajul de pe frunte și nu avea idee de ce, însă toate astea erau pur și simplu... dezgustător de atrăgătoare.

– Ce? o întrebă, simțindu-i privirea.

Bryce se întinse, părul lung, împletit în coadă alunecându-i peste umăr, și îi apucă telefonul de pe măsuța de cafea. Îi făcu o poză, pe care o trimise și pe telefonul ei, în primul rând pentru că se îndoia că avea să o creadă cineva că însuși Hunt Athalar stătea pe canapeaua ei în haine de casă, cu o șapcă

de sunball întoarsă cu cozorocul la spate pe cap, și se uita la televizor cu o bere în mână.

Umbra Morții, doamnelor și domnilor!

- Chestia asta e enervantă! îi zise printre dinți.

- Așa-i și fața ta! îi răspunse ea dulce, aruncându-i telefonul.

Hunt îl ridică, îi făcu *ei* o poză, apoi îl lăsă din mână, cu ochii din nou la meci.

Îl lăsă să mai urmărească un minut, apoi zise:

- Ești morocănos de când am vorbit cu Briggs.

- Scuze.

- De ce îți ceri scuze?

Hunt trasă un cerc pe pernița de pe canapea.

- Mi-am adus aminte de niște lucruri urâte. De... despre cum am ajutat-o pe Shahar să conducă rebeliunea.

Bryce se gândi o clipă, trecând în revistă fiecare cuvânt monstruos pe care Briggs îl rostise în acea celulă de sub Comitium.

Aha! *Aha!* Zise cu grijă:

- Nu ai nimic în comun cu Briggs, Hunt.

Ochii lui negri alunecară spre ea.

- Nu mă cunoști suficient de bine încât să poți spune asta.

- Ai riscat de bunăvoie și cu voie bună vieți nevinovate ca să îți duci la capăt rebeliunea?

Lui Hunt i se încleștă gura.

- Nu.

- Ei, iată.

I se încleștă din nou maxilarul. Apoi spuse:

- Dar am fost orb. În privința multor lucruri.

- Cum ar fi?

- Multe! evită. Privindu-l pe Briggs, ceea ce îi fac... Nu știu de ce m-a deranjat de data asta. Am fost acolo jos de multe ori cu alți prizonieri care... Vreau să zic...

Îi zvâcni genunchiul. Și zise fără să se uite la ea:

- Știi ce gen de rahat trebuie să fac.

Ea îi răspunse moale:

- Mda.

- Dar din cine știe ce cauză, văzându-l azi pe Briggs, mi-am amintit de propria mea...

Își pierdu din nou cuvintele și luă o gură de bere.

Bryce își simți stomacul plin de o groază rece și uleioasă, care o făcea să regrete mâncarea pe care o înghițise cu jumătate de oră în urmă.

- Cât timp te-au făcut să treci prin asta... după ce s-a întâmplat pe muntele Hermon?

- Șapte ani.

Bryce își închise ochii, strivită de greutatea acelor cuvinte.

Hunt continuă:

- Și eu pierdusem noțiunea timpului. Temnițele asterilor se află atât de adânc în pământ, sunt atât de întunecate încât zilele devin ani și anii devin zile și... Atunci când m-au scos de acolo m-am dus direct la Arhanghelul Ramuel. Primul meu... *mânuitor.* El a continuat după același tipar încă doi ani, dar apoi s-a plictisit și și-a dat seama că i-aș fi mult mai util dacă aș vâna demoni și i-aș împlini misiunile, decât dacă m-ar lăsa să putrezesc în camerele lui de tortură.

- Solas arzător, Hunt! șopti Bryce.

Încă nu putea să o privească.

- Când Ramuel s-a decis să mă lase să-i servesc drept asasin trecuseră nouă ani de când văzusem ultima oară lumina soarelui. De când simțisem adierea vântului sau mirosul ploii. De când nu mai văzusem iarbă, un râu ori un munte. De când nu mai zburasem.

Îi tremurau mâinile atât de tare, încât Bryce și le încrucișă pe piept, strângându-și cu putere trupul.

- Eu... îmi pare atât de rău.

Hunt avea o privire distantă, încețoșată.

- Ura a fost singurul lucru care m-a alimentat în tot acel timp. O ură precum cea a lui Briggs. Nu speranța, nu dragostea. Doar o ură turbată, neabătută. Față de Arhangheli. Față de Asteri. Față de tot.

În cele din urmă își întoarse privirea spre ea. Avea ochii la fel de goi precum cei ai lui Briggs.

– Așa că, da. Poate că nu am fost dispus să sacrific vieți nevinovate pentru rebeliunea lui Shahar, însă aceasta a fost singura diferență dintre mine și Briggs. Singura care rămâne.

Bryce nu îșI lăsă timp ca să se răzgândească și îi apucă mâna.

Nu își dăduse seama cât de mare era mâna lui Hunt față de a ei până în clipa în care i-o strânse. Nu își dăduse seama câte bătături avea în palmă și pe degete decât atunci când îi zgâriară pielea.

Hunt privi în jos la mâinile lor, unghiile ei pictate în culorile apusului contrastând cu auriul închis al pielii lui. Bryce se trezi ținându-și respirația, așteptându-l să-și retragă mâna, și îl întrebă:

– Încă mai simți că ura este singurul lucru care te ajută să treci de zile?

– Nu.

Își ridică ochii de la mâinile lor pentru a-i cerceta chipul.

– Uneori, sunt unele lucruri, da, dar... Nu, Quinlan.

Bryce dădu din cap, însă el o privea încă, așa că se întinse după cearșafuri.

– Nu mai ai nimic altceva de spus? întrebă Hunt, cu gura strâmbă. Tu, care ai o părere despre tot și toți, nu mai ai nimic de adăugat în legătură cu ceea ce ți-am spus?

Bryce își dădu împletitura de pe umăr.

– Nu ești ca Briggs! zise simplu.

Hunt se încruntă și încercă să-și retragă mâna. Dar Bryce își strânse degetele mai tare în jurul ei.

– Poate că tu te vezi cumva, însă și eu te văd, Athalar. Îți văd bunătatea și... în fine.

Îi strânse mâna ca să accentueze ceea ce spunea.

– Văd toate lucrurile pe care tu le uiți. Briggs este o persoană rea. Poate că a intrat în rebeliunea umană din motive corecte, dar este o *persoană rea*. Tu nu ești. Nu vei fi niciodată. Și cu asta, basta!

– Târgul pe care îl am cu Micah sugerează altceva...

– Nu ești ca el.

Greutatea privirii lui îi apăsa pielea, îi încălzea fața.

Își retrase mâna pe cât de natural putu, încercând să nu bage de seamă că degetele lui păreau să ezite să-i dea drumul. Se aplecă însă spre el, întinzându-și brațul și îi dădu un bobârnac șepcii pe care o purta.

- Apropo, care-i faza cu asta?

Hunt îi ușui mâna.

- Este o șapcă.

- Nu se potrivește cu imaginea ta de prădător în miez de noapte.

O clipă rămase amuțit. Apoi izbucni în râs, dându-și capul pe spate. Coloana de bronz a gâtului său puternic se mișca odată cu hohotele. Bryce își puse din nou mâinile-n sân.

- Știi, Quinlan! zise, scuturându-și capul. Își trase șapca de pe cap și i-o potrivi ei. Ești nemiloasă.

Bryce rânji, întorcând șapca cu cozorocul la spate, așa cum o purtase el și răvăși hârtiile cu afectare.

- Hai să mai cercetăm o dată. De vreme ce Briggs și Regina Viperă sunt tăiați de pe listă... poate că este ceva legat de prezența Danikăi la Templul Lunei în noaptea în care a fost furat Cornul, ceva care ne scapă.

Hunt se trase mai aproape. Coapsa lui îi atinse genunchiul în timp ce trăgea cu ochiul la hârtiile din poala ei. Îi urmări privirea alunecând deasupra lor, atent la lista cu locuri. Și încercă să nu se gândească la căldura acelei coapse lipită de piciorul ei. La musculatura ei solidă.

Apoi, Hunt își ridică fruntea.

Era suficient de aproape încât să își dea seama că ochii lui nu erau negri până la urmă, ci mai degrabă o nuanță închisă de căprui.

- Suntem niște idioți.

- Măcar ai folosit pluralul!

Hunt chicoti, dar nu se trase înapoi. Nu își mișcă piciorul acela puternic.

- Templul are camere exterioare. Trebuie să fi înregistrat în noaptea în care a fost furat Cornul.

– Vorbești de parcă Legiunea 33 nu a verificat înregistrările acum doi ani. Au zis că din cauza penei de curent nu a putut fi salvat nimic.

– Poate că nu am testat așa cum trebuie înregistrările. Nu am privit câmpurile potrivite. Nu am cerut oamenilor potriviți să le examineze. Dacă Danika a fost acolo în acea noapte, de ce nu a știut nimeni? De ce nu a spus *ea* că a fost la templu atunci când a fost furat Cornul? De ce nu a menționat nimic novicea despre prezența ei?

Bryce își mușcă buza. Hunt își coborî privirea spre gura ei. Ar fi putut să jure că ochii i se făcuseră mai negri. Că își apăsase mai puternic coapsa de a ei. De parcă ar fi vrut să o provoace – să vadă dacă se va retrage.

Nu se retrase, însă vocea îi sună răgușit când zise:

– Crezi că Danika a știut cine a luat Cornul și a încercat să ascundă asta?

Își scutură capul.

– Danika nu ar fi făcut așa ceva. Ei nici nu părea să-i pese că a fost furat.

– Nu știu! zise el. Dar hai să începem cu analizarea înregistrărilor, chiar dacă se va dovedi că sunt o pierdere de timp. Și să le trimitem cuiva care ne-ar putea oferi o analiză mai substanțială.

Hunt își fură înapoi șapca de pe capul lui Bryce și și-o puse pe al lui – tot cu cozorocul la spate, tot cu acele șuvițe ondulate ițindu-se de pe margini. Ca să completeze tabloul, o trase de codiță, apoi își duse mâinile la ceafă și se reîntoarse la meci.

Simți lipsa piciorului lipit de piciorul ei ca pe o insultă.

– La cine te gândești?

Hunt îi răspunse cu un zâmbet.

Capitolul 36

Poligonul cu trei niveluri din Codrul Lunii se adresa unei clientele creative și letale. Ocupa un fost depozit care se întindea de-a lungul râului Istros pe aproape jumătate de kilometru și se mândrea cu singura galerie pentru lunetiști din oraș.

Hunt trecea pe acolo din când în când ca să se păstreze în formă, de obicei în creierii nopții, când nu se afla nimeni pe acolo care să se holbeze la Umbra Mortis cu o pereche de căști pufoase pe urechi și ochelari militari, îndreptându-se spre una dintre galeriile private.

Era deja târziu când îi venise ideea pentru această întâlnire, apoi a doua zi Jesiba o încărcase pe Quinlan cu o mulțime de sarcini, așa că se hotărâseră să aștepte lăsarea nopții pentru a vedea unde ajung cu investigația. Hunt pariase un ban de aur că va fi vorba despre un salon de tatuaje, iar ea ridicase miza la doi bani de aur și zisese că va fi un bar cu pretenții rock. Dar răspunsul pe care îl primise la mesajul trimis îi adusese acolo.

Galeria pentru lunetiști se afla în capătul de nord al clădirii și era accesibilă printr-o ușă grea din metal prin care nu trecea nici un sunet. La intrare își luară căștile electronice, care aveau să amortizeze pocnetul pistoalelor, permițându-le în același timp să se audă între ei. Înainte să intre în galerie,

Hunt îi aruncă lui Bryce o privire peste umăr, ca să se asigure că are puse bine căștile.

Bryce îi observă privirea grijulie și chicoti:

- Cloșcă.

- N-aș vrea să-ți explodeze urechiușele alea frumoase, Quinlan.

Nu-i dădu timp să răspundă și deschise ușa. Fură întâmpinați de muzica dată la maximum și de cei trei bărbați aliniați în lungul unei bariere de sticlă, înalte până la brâu.

Lordul Tristan Flynn avea o pușcă cu lunetă ațintită spre ținta de hârtie decupată în formă umană din capătul îndepărtat al sălii. Era atât de îndepărtată încât un muritor abia ar fi putut să o distingă. Alesese să renunțe la lunetă și să se bazeze, în schimb, pe vederea lui ascuțită de Fee. Danaan și Declan Emmet erau lângă el, cu propriile lor puști agățate de umăr.

Ruhn dădu din cap spre ei și le făcu semn să aștepte un moment.

- O să rateze! zise Emmet pe deasupra basului bubuitor, abia aruncându-le o privire lui Hunt și lui Bryce.

- Cu puțin peste un centimetru.

- Du-te dracu', Dec! mormăi Flynn și trase.

Împușcătura erupse, sunetul fiind absorbit de tavanul și pereții căptușiți și, la capătul galeriei, bucata de hârtie se legănă, cu trunchiul sfâșiat.

Flynn își coborî pușca.

- Direct la biluțe, fraierilor!

Își întinse palma spre Ruhn.

- Plătește.

Ruhn își dădu ochii peste cap și îi aruncă o monedă din aur, apoi se întoarse spre Hunt și Bryce.

Hunt își mută privirea spre cei doi prieteni ai prințului, care îl măsurau din cap până-n picioare, în timp ce-și scoteau căștile și ochelarii. El și Bryce făcură imediat același lucru.

Hunt nu se așteptase la unda de invidie pe care o simțea la vederea acelor prieteni împreună. O privire spre umerii încordați ai lui Quinlan și se întrebă dacă și ea simțea același

lucru - dacă își amintea de serile petrecute cu Danika și Haita Diavolilor, pe vremea când n-aveau nimic mai bun de făcut decât să se șicaneze.

Bryce își reveni mai repede decât Hunt și zise leneș:

- Băieți, scuze că vă întrerup jocul de comando, dar avem chestii de adulți de discutat.

Ruhn își așeză pușca pe masa din metal din stânga lui și se rezemă de bariera din sticlă.

- Ai fi putut să suni.

Bryce se îndreptă spre masă ca să examineze arma pe care vărul ei o lăsase jos. Unghiile îi lucrau pe fundalul negru mat. Arme secrete, create pentru a se pierde în umbre și a nu-și trăda purtătorul cu vreun licărit.

- Nu am vrut ca această informație să ajungă în rețea.

Flynn rânji.

- Atac cu pelerină și pumnal. Frumos.

Se aplecă spre ea peste masă, destul de aproape încât Hunt se încordeze.

- Mă declar curios.

Darul pe care Quinlan îl avea de a se uita de sus la bărbații mult mai înalți decât ea îl enerva de obicei la culme pe Hunt. Dar acum, văzându-l folosit în cazul altcuiva, era o adevărată încântare.

Cu toate acestea, acea privire imperioasă nu păru să îl facă pe Flynn decât să rânjească mai tare, mai ales când Bryce i se adresă:

- Nu am venit aici ca să discut cu tine.

- Mă rănești, Bryce!

Emmet Declan chicoti.

- Ești gata să mai faci rahatul ăla de hacking? îl întrebă Bryce.

- Mai zi-i tu încă o dată rahat, Bryce, și să vedem dacă te mai ajut.

- Scuze, scuze. Chestia aia... tehnologică.

Bryce își flutură mâna.

- Avem o înregistrare de la Templul Lunei din noaptea în care a fost furat Cornul, care trebuie analizată.

Ruhn înmărmuri, cu ochii ațintiți asupra lui Hunt:

- Aveți o pistă?

- Abia așternem piesele de puzzle.

Declan își frecă gâtul.

- Bine. Ce căutați mai exact?

- Orice. Orice ar putea apărea pe audio sau termal, sau dacă există vreo cale de a face imaginea mai clară, în ciuda penei de curent.

Declan își lăsă pușca lângă cea a lui Ruhn.

- S-ar putea să am un software care să ne ajute, dar nu promit nimic. Dacă investigatorii nu au reușit să găsească nimic cu doi ani în urmă, sunt slabe șanse să găsesc vreo anomalie eu acum.

- Știm! zise Bryce. Cât îți va lua?

Declan păru să facă niște calcule mentale.

- Am nevoie de câteva zile. Văd ce pot să găsesc.

- Mulțumesc.

Flynn dădu drumul unui suspin teatral.

- Cred că este prima oară când rostești acest cuvânt, B.

- Nu te învăța să îl auzi.

Bryce îi scană din nou cu indiferența aceea a ei degajată și zeflemitoare care îi făcea lui Hunt pulsul să bată în același ritm cu al muzicii care se auzea din difuzoarele sălii.

- De ce sunteți aici voi trei până la urmă?

- Noi chiar muncim pentru Aux. Asta implică ocazional și puțin antrenament.

- Și unde e restul unității voastre?

Bryce își roti privirea teatral în jur. Hunt nu se obosi să-și ascundă veselia.

- Sau a fost o chestie așa, doar între colegi de cameră?

Declan chicoti.

- A fost o sesiune bazată pe invitație.

Bryce își dădu ochii peste cap și îi zise lui Ruhn:

- Sunt sigură că Regele Toamnei te pune să îi raportezi toate mișcările pe care le faci.

Își încrucișă brațele.

– Păstrează asta...

Bryce făcu un gest larg, care îi includea pe toți cei de față.

– ...sub tăcere pentru câteva zile.

– Îmi ceri să-mi mint regele? întrebă Ruhn încruntat.

– Îți cer să nu îi spui despre asta deocamdată.

Flynn ridică din sprânceană.

– Vrei să zici că Regele Toamnei este unul dintre suspecții tăi?

– Zic că vreau discreție.

Bryce rânji la Ruhn, arătându-și toți dinții ei albi, cu o expresie mai degrabă sălbatică, decât amuzată.

– Zic că, dacă vreunul dintre voi trei nătăfleți scăpați vreo vorbă amicilor voștri din Aux sau vreunei lipeli la beție, voi fi *foarte* supărată.

Adevărul era că lui Hunt i-ar fi plăcut să își ia o bere și niște floricele, să se așeze într-un fotoliu și să o urmărească pe Bryce cum îi face din cuvinte pe cei trei măgari.

– Mie îmi sună a vorbărie goală! zise Ruhn.

Apoi arătă spre ținta din celălalt capăt al sălii.

– De ce nu faci o mică demonstrație pentru Athalar, Bryce?

Bryce zâmbi mândră.

– Nu trebuie să demonstrez că știu cum să mă descurc cu o pușcă mare ca să fac parte din clubul băieților.

Hunt simți fiori pe șira spinării în fața încântării sălbatice din ochii ei atunci când zisese *pușcă mare*. Și alte părți din el se înfiorară de asemenea.

– Pariu pe douăzeci de bani de aur că te batem, zise Tristan Flynn.

– Doar rahații bogați au douăzeci de bani de aur de spart pe competiții aiurea.

Ochii de chihlimbar ai lui Bryce străluciră de amuzament. Îi făcu cu ochiul lui Hunt.

Lui Hunt i se acceleră pulsul, trupul încordându-i-se de parcă l-ar fi atins în zone intime. Însă privirea lui Bryce alunecase deja spre ținta îndepărtată.

Își puse casca deasupra urechilor arcuite.

Flynn își frecă mâinile.

– Acu i-acu!

Bryce puse ochelarii la ochi, își strânse codița și apucă pușca lui Ruhn. O cântări în mâini, iar Hunt urmări fără să poată să-și dezlipească ochii de la ea cum mângâie țeava, pe întreaga lungime, din vârf până-n capăt.

Înghiți în sec, însă ea își văzu de treabă și potrivi arma la umăr, fiecare mișcare fiind organică, așa cum se aștepta să fie în cazul cuiva crescut de un lunetist legendar. Bryce înlătură piedica, fără să se deranjeze să folosească telescopul, și le zise, la pachet:

– Dați-mi voie să vă demonstrez de ce puteți cu toții să mă pupați în fund.

Trei împușcături răsunară mai puternic decât muzica, una după alta, trupul lui Bryce absorbind reculul perfect. Lui Hunt i se uscase complet gura.

Se uitară cu toții la ecranul care arăta ținta.

– Ai nimerit doar unul! chicoti Flynn, cu ochii la gaura din inima țintei.

– Ba nu, murmură Emmet.

Același lucru îl văzuse și Hunt: cercul era perfect. Nu, două dintre margini erau puțin umflate în față, aproape imperceptibil.

Trei împușcături, atât de precise încât trecuseră prin același orificiu minuscul.

Pe Hunt îl cutremură un fior care n-avea nimic de-a face cu frica. Bryce puse simplu piedica la loc și așeză pușca pe masă. Apoi își dădu jos căștile și ochelarii.

Când se întoarse, ochii ei și ai lui Hunt se întâlniră din nou – și el văzu că în spatele privirii victorioase se ascunde un nou soi de vulnerabilitate. I se oferise o provocare. Voise să vadă cum reacționează el.

Câți bărbați fugiseră oare de această parte a ei, cu egourile lor de alfa-măgari amenințate? Hunt îi ura pe toți doar pentru că o făcuseră să aibă acea privire întrebătoare în ochi.

Nici nu auzi cine naiba știe ce zicea Flynn. Își puse căștile și ochelarii și luă pușca pe care Bryce o lăsase jos. Metalul era cald încă de la atingerea ei. Nu îl auzi nici pe Ruhn când îl întrebă ceva. Se pregăti să tragă.

Singurul lucru pe care îl băgă de seamă fu privirea lui Bryce atunci când îndepărtă siguranța.

Acel clic reverberă între ei, la fel de puternic ca un tunet. Bryce înghiți în sec.

Hunt își dezlipi ochii de la ea și trase o singură dată. Cu vederea lui de vultur, nu avu nevoie de lunetă pentru a observa cum glonțul trece prin aceeași gaură pe care o făcuse ea.

Când își coborî arma, o găsi pe Bryce cu obrajii îmbujorați, cu ochii calzi ca o cremă de whisky. Luminați de o lumină tăcută.

Hunt nu auzi nici de această dată ce ziceau ceilalți bărbați, îl văzu parcă vag pe Ruhn înjurând apreciativ. Doar o privea în ochi pe Bryce.

Te văd, Quinlan, o asigură fără cuvinte. Și îmi place tot ceea ce văd.

Asemenea! părea să spună începutul ei de zâmbet.

Lui Hunt îi sună telefonul, ceea ce îl făcu să își ia ochii de la zâmbetul care făcea puțin să se clatine pământul de sub picioarele lui. Pe ecran apăru numele *Isaiah Tiberian*. Răspunse imediat.

– Ce s-a întâmplat?

Hunt știa că Bryce și Feele aud fiecare cuvânt pe care Isaiah îl zicea:

– Mișcați-vă fundurile în Luncile Asphodel. A avut loc o nouă crimă.

Capitolul 37

– Unde? ceru să afle Hunt, cu un ochi la Quinlan, care își ținea brațele strâns încrucișate în timp ce asculta. Toată acea lumină îi pierise din privire.

Isaiah îi dădu adresa. Era la vreo trei kilometri depărtare.

– Avem deja o echipă acolo! îl informă comandantul.

– Ajungem în câteva minute.

Cei trei bărbați, care auziseră și ei, începură să își strângă rapid echipamentul. Erau bine antrenați. Absolut nesuferiți, dar bine antrenați.

Bryce se foi. Hunt mai văzuse acea privire întunecată odată. Și masca în aparență calmă pe care și-o luase atunci când Ruhn și prietenii lui își îndreptară privirea asupra ei.

Atunci Hunt se lăsase păcălit de fațadă și o obligase practic să meargă la locul crimei.

Hunt vorbi, fără să se uite la bărbați:

– Înțeleg că ați auzit adresa.

Nu așteptă vreo confirmare, înainte de a ordona:

– Ne vedem acolo.

Quinlan își închise ochii, însă Hunt nu-și luă privirea de la ea și se apropie. Îi simți pe Danaan, Flynn și Emmet părăsind galeria, însă nu se întoarse ca să verifice și se opri în fața ei.

În jurul lor se întindea tăcerea înghețată a poligonului.

Quinlan își strânse mâinile în jurul ei, frecându-și palmele de-a lungul brațelor, de parcă ar fi putut să scuture groaza, să o îndepărteze.

- Vrei să mă ocup eu? îi spuse calm Hunt.

I se ridică roșeața în obrajii cu pistrui. Arătă cu un deget tremurând spre ușă.

- Cineva *a murit* în timp ce noi ne prosteam pe aici în seara asta.

Hunt îi cuprinse degetul în palmă și îl coborî în spațiul dintre ei.

- Vina nu îți aparține ție, ci celor care fac astfel de lucruri. Celor de felul lui, care îi măcelăresc pe alții în miezul nopții.

Bryce încercă să își tragă înapoi degetul, așa că îi dădu drumul, amintindu-și că era sătulă de masculii Vanir. De alfa-măgari. Bryce înghiți un nod, cu privirea întoarsă spre aripa lui.

- Vreau să merg la locul crimei.

Hunt așteptă să continue și ea răsuflă sacadat.

- Trebuie să merg.

Vorbise mai mult cu sine însăși. Bătu din picior, în ritmul muzicii care se auzea încă din boxe. Se crispă.

- Dar nu vreau ca Ruhn și prietenii lui să mă vadă așa.

- Așa cum?

Era normal, era de așteptat să fie afectată de lucrurile prin care trecuse.

- Ca o epavă.

Îi străluciră ochii.

- De ce?

- Pentru că nu-i problema lor, dar o vor transforma în problema lor dacă mă vor vedea. Sunt masculi Fee - băgatul nasului acolo unde nu le fierbe oala este o formă de artă pentru ei.

Hunt fornăi.

- Adevărat.

Bryce răsuflă din nou.

- Bine... Murmură. Bine.

Îi tremurau încă mâinile, de parcă acele amintiri însângerate ar fi roit în jurul ei.

Instinctul îl făcu să îi ia mâinile în mâinile lui. Tremurau ca niște pahare pe un raft. Păreau la fel de delicate, chiar și așa, lipicioase, transpirate.

- Respiră, îi zise Hunt, strângându-i ușor degetele.

Bryce își închise ochii și își plecă fruntea, ascultându-l.

- Din nou! îi ceru el.

Respiră.

- Încă o dată.

Așa că Quinlan respiră, iar Hunt nu îi dădu drumul la mâini până când nu se zvântă transpirația de pe ele. Până când Bryce își ridică fruntea.

- În ordine. De data aceasta tonul era unul hotărât. Ești bine?

- Pe cât de bine voi putea vreodată fi.

Avea însă privirea limpezită.

Fără să se poată abține, Hunt dădu la o parte o șuviță de păr care i se desprinsese din coadă. Îi alunecă printre degete ca o mătase rece în timp ce i-o trecu pe după urechea arcuită.

- Și eu la fel, Quinlan.

Bryce îl lăsă pe Hunt să o ducă în zbor până la locul crimei. Aleea din Luncile Asphodel arăta pe cât de rău se simțeau ei: un tomberon care dădea pe dinafară, bălțoace suspecte, animale fusiforme care scormoneau prin gunoi, cioburi de la felinarul spart care luceau în prima-lumină.

Intrarea era deja blocată de magi-panouri strălucitor albastre. Câțiva tehnicieni și membri din Legiune erau adunați acolo, printre care Isaiah Tiberian, Ruhn și prietenii lui.

Aleea era chiar la capătul Străzii Centrale, în umbra Porții de Nord - Poarta Muritorilor, așa cum o numeau cei mai mulți. Se vedeau umbrele blocurilor, cele mai multe publice, care în mod clar aveau nevoie de reparații. Zgomotele bulevardului aglomerat din apropierea aleii răzbeau cu ecou în spatele pereților năruiți din cărămidă. Duhoarea dezgustătoare îi inunda nările. Bryce încercă să nu inhaleze prea mult.

Hunt cercetă aleea și murmură, cu mâna lui puternică pe umărul ei:

- Nu-i nevoie să privești, Bryce.

Ceea ce făcuse pentru ea cu doar câteva clipe în urmă... Nu lăsase pe nimeni să o vadă așa înainte, nici măcar pe părinții ei. Momentele acelea în care nu putea să respire. De obicei se ascundea într-o baie sau alerga.

Instinctul de fugă fusese aproape la fel de copleșitor ca acelea de panică și de groază care îi sfâșiau pieptul, dar... îl văzuse pe Hunt cum se întorsese din misiune în acea noapte. Știa că numai el, dintre toți, ar putea înțelege.

Și înțelesese. Și nu se dăduse înapoi o secundă.

La fel cum nu se dăduse înapoi atunci când o văzuse trăgând la țintă. Trăsese în schimb și el, la rândul lui. Ca și cum ar fi vrut să-i spună că sunt amândoi la fel, că orice îi va arunca, el va prinde. Că va ține piept oricărei provocări cu zâmbetul acela al lui diabolic.

Ar fi putut să jure că îi simțea încă în palmă căldura palmei.

După ce își încheiară conversația cu Isaiah, Flynn și Declan o luară spre magi-panou. Ruhn era la câțiva pași de ei, discuta cu o vrăjidoctoriță brunetă, frumoasă. Fără îndoială, o întreba ce observații avea. Flynn și Declan înjurară după ce aruncară o privire în spatele panoului albastru care ascundea cadavrul.

Simți un vid în stomac. Poate că fusese o idee proastă să vină acolo. Se aplecă ușor spre Hunt. El își înfipse degetele în spatele ei, liniștind-o fără cuvinte.

- Pot să mă uit eu pentru noi.

Noi, de parcă erau o monadă, împreună împotriva lumii.

- Sunt bine.

Vocea îi era calmă, însă nu se mișcă spre panou.

Flynn se îndepărtă de cadavrul ascuns după panouri și îl întrebă pe Isaiah:

- Cât de recentă este crima?

- Am fixat OM cu treizeci de minute în urmă, îi răspunse Isaiah cu gravitate. Din câte ne putem da seama din hainele rămase, pare a fi unul dintre gardienii de la Templul Lunei. Se îndrepta spre casă.

Se lăsă tăcerea. Golul din stomacul lui Bryce crescu. Hunt înjură.

– Lăsați-mă să ghicesc: era de gardă în noaptea în care a fost furat Cornul?

Isaiah dădu din cap.

– A fost primul lucru pe care l-am verificat.

Bryce înghiți în sec și zise:

– Înseamnă că ne apropiem de ceva. Sau criminalul este deja cu un pas în fața noastră și îi interoghează, după care îi ucide pe toți cei care ar putea ști ce s-a ales de Corn.

– Nici una dintre camere nu a surprins nimic? întrebă Flynn, cu chipul lui frumos neobișnuit de serios.

– Nimic! răspunse Isaiah. Parcă a știut unde se află. Sau cel care l-a invocat a știut. S-a ferit.

Mâna lui Hunt alunecă pe spatele lui Bryce într-o mângâiere fermă, liniștitoare, apoi îngerul păși spre Comandantul Legiunii 33 și îi spuse cu voce joasă:

– Ca să știi unde se află fiecare cameră de filmat din orașul acesta, mai ales cele ascunse, trebuie să ai acces din interior.

Cuvintele rămaseră în aer, nici unul dintre ei neîndrăznind să mai spună ceva, nu în public.

– A raportat cineva dacă a văzut demonul? întrebă Hunt.

Unul dintre criminaliști ieși din spatele panoului, cu pete de sânge pe costumul său alb, în jurul genunchilor. Ca și cum ar fi îngenunchеat în sânge ca să prevaleze mostrele pe care le avea acum în mână înmănușată, în containere speciale. Bryce își feri din nou privirea, își întoarse ochii înapoi spre Strada Principală.

Isaiah își scutură capul.

– Nu am primit încă declarații din partea civililor sau a patrulelor.

Bryce abia îl auzi, concentrată asupra lucrurilor care începeau să prindă contur în mintea ei. Strada Principală.

Își scoase telefonul și deschise harta orașului. Locul unde se afla se aprinse, un punct roșu în rețeaua de străzi.

Bărbații vorbeau încă despre lipsa de dovezi, așa că ea începu să însemneze câteva locuri pe hartă. Apoi se uită atent la pământul de sub ei. Ruhn se apropiase și el și discuta acum cu prietenii lui, însă ea nu îi auzea.

Dar Hunt băgă de seamă cât de concentrată era și se întoarse, cu sprâncenele ridicate.

- Ce e?

Bryce se trase în umbra aripii lui, și ar fi putut să jure că Hunt și-o strânse mai aproape, în jurul ei.

- Uite o hartă cu toate locurile în care au avut loc crime.

Îl lăsă pe Ruhn și pe prietenii lui să se apropie. Îi lăsă chiar să se uite la ecran. Îi tremurau ușor mâinile.

- Aici...

Arătă punctul care pâlpâia pe ecran.

- Aici suntem noi.

Apoi arătă spre un alt punct, din apropiere.

- Aici a fost ucis Maximus Tertian.

Arătă spre un nou punct, acesta în apropiere de Bulevardul Central.

- Aici a avut loc asasinarea novicei.

Simți cum i se punea un nod în gât, însă se forță să meargă mai departe și arătă un alt punct, la câteva străzi spre nord.

- Aici...

Cuvintele erau otravă. La dracu. La dracu', trebuia să o spună, să dea glas...

- ...au fost omorâți Danika și Haita Diavolilor! completă Hunt.

Bryce îi aruncă o privire recunoscătoare.

- Da. Vedeți și voi ceea ce văd eu?

- Nu? zise Flynn.

- N-ai fost la o școală șmecheră pentru Fee?

Pentru că Flynn se încruntase, tot fără să priceapă, Bryce mări harta.

- Uitați: toate crimele au avut loc la câțiva pași de unul dintre bulevardele principale. Deasupra conductelor - a canalelor naturale prin care prima-lumină circulă prin oraș.

- Liniile energetice.

Lui Hunt îi străluciră ochii.

- Trec chiar prin Porți.

Da, Athalar înțelesese. Arătă spre locul în care se afla Isaiah, la câțiva pași depărtare de ei, discutând cu o nimfă înaltă și blondă, îmbrăcată în uniforma de la criminalistică.

Bryce li se adresă Feelor, în frunte cu fratele ei, care făcuse ochii mari:

- Poate că cel care invocă demonul își trage puterea din aceste axe istorice de sub oraș, pentru a fi suficient de puternic ca să îl invoce. Având în vedere că toate crimele au avut loc în preajma lor, poate că așa a apărut kristallos.

Unul dintre ceilalți membri din Aux îi strigă numele, așa că Ruhn apucă doar să dea din cap impresionat înainte să se îndepărteze. Bryce ignoră emoția pe care i-o trezea această admirație și își întoarse privirea spre Hunt, care pornise în josul aleii. Îl auzi strigându-l pe Isaiah.

- Roag-o pe Viktoria să cerceteze camerele de pe Principală, Centrală și Straja. Să vedem dacă reușesc să capteze vreo undă de putere - orice ridicare sau coborâre a temperaturii, care s-ar putea petrece în cazul în care ar fi invocat un demon.

Poate că demonul kristallos nu se arăta, dar cu siguranță camerele ar înregistra orice mică perturbare în fluxul de putere sau în temperatură.

- Să se uite și la rețeaua de primă-lumină pentru acel interval de timp. Să vadă dacă a fost înregistrat ceva.

Declan îl privi pe înger îndepărtându-se, apoi îi zise lui Bryce:

- Știi ce face, nu?

- Arată foarte bine în negru? întrebă Bryce dulce.

Declan mormăi.

- Toată chestia cu vânatul de demoni este o fațadă. El rezolvă treaba murdară a Guvernatorului.

Maxilarul frumos cizelat i se încordă pentru o clipă.

- Nu-i a bună cu Hunt Athalar.

Bryce își flutură genele.

- Ce noroc că mie îmi plac băieții răi!

Flynn fluieră încet. Dar Declan își scutură capul.

- Îngerii nu dau doi bani pe nimeni, B. Obiectivele lui nu sunt aceleași cu *ale tale*. Obiectivele lui Athalar s-ar putea să nu fie nici măcar aceleași cu ale lui Micah. Ai grijă.

Bryce își plecă fruntea spre fratele ei, care discuta din nou cu vrăjidoctorița aceea superbă.

– Mi-a ținut deja morală Ruhn, nu-ți face griji! În capătul aleii, Hunt îi spunea lui Isaiah:

– Sună-mă dacă Viktoria află ceva.

Apoi adăugă stângaci, de parcă n-ar fi fost obișnuit cu asta.

– Mersi.

În depărtare se adunau nori. Se anunțase ploaie pentru miezul nopții, dar, din câte se părea, avea să vină mai devreme.

Hunt o luă înapoi spre ei.

– Se ocupă.

– Vom vedea dacă de data asta Legiunea 33 se va descurca, mormăi Declan. Mă cam îndoiesc.

Hunt se îndreptă de spate. Bryce îi așteptă apărarea, dar îngerul ridică din umeri.

– Și eu.

Flynn arătă cu fruntea spre îngerii care lucrau primprejur.

– N-ai loialitate?

Hunt citi mesajul care apăruse pe ecranul telefonului său, apoi puse telefonul în buzunar.

– Nu am de ales. Trebuie să fiu loial.

Nu avea de ales nici în privința morților pe care trebuia să le plătească, una câte una. Bryce simți un junghi în stomac.

Ochii de ambră ai lui Declan se coborâră asupra tatuajului de pe încheietura lui Hunt.

– E ca dracu'.

Flynn își mormăi aprobarea. Cel puțin, prietenii fratelui ei aveau aceeași părere în privința politicii Asterilor.

Hunt îi privi lung pe cei doi bărbați. Cercetător.

– Da. Este.

– Puțin spus!

Bryce aruncă din nou o privire spre locul crimei și se crispă din nou. Nu voia să mai vadă. Hunt o privi în ochi, simțind parcă prin ce trecea. Dădu din cap ușor.

Bryce își ridică bărbia și anunță:

– Noi plecăm.

Declan își flutură mâna.

– Te voi suna curând, B.

Flynn îi suflă un pupic.

Bryce își dădu ochii peste cap.

– Pa.

Îi surprinse privirea lui Ruhn și îi făcu cu mâna. Fratele ei îi făcu la rândul lui cu mâna și își continuă conversația cu vrăjitoarea.

Merseseră cam un colț, când Hunt o întrebă, puțin cam prea degajat:

– Tu și Tristan Flynn v-ați cuplat vreodată?

Bryce clipi din gene uimită.

– De ce m-ai întreba așa ceva?

Hunt își strânse aripile pe lângă corp.

– Pentru că flirtează cu tine non-stop.

Bryce pufăi.

– Tu vrei să-mi spui toate persoanele cu care te-ai cuplat la viața ta, Athalar?

Tăcerea lui era grăitoare. Bryce zâmbi. Apoi îngerul vorbi, de parcă ar fi avut nevoie de ceva care să îl distragă de la amintirea rămășițelor însângerate pe care le lăsaseră în urmă.

– Nici una dintre persoanele cu care *m-am cuplat* nu merită menționate.

Făcu o pauză, respiră adânc, apoi continuă:

– Dar asta pentru că Shahar mi-a răpit sufletul.

Mi-a răpit sufletul. Cuvintele răsunară înlăuntrul ei.

Hunt continuă, cu ochii împăienjeniți de amintiri:

– Am crescut pe teritoriul lui Shahar, în sud-estul Pangerei și, în timp ce îmi croiam drumul spre o poziție fruntașă în legiunea ei, m-am îndrăgostit. M-am îndrăgostit de viziunea ei asupra lumii. De ideile ei privind ierarhia îngerilor și cum aceasta poate fi schimbată.

Hunt înghiți nodul care i se pusese în gât.

– Shahar a fost prima care m-a făcut să mă simt că nu am pierdut nimic născându-mă bastard. Am avansat în rangurile ei până când am ajuns să îi servesc drept mână dreaptă. Până când i-am devenit iubit.

Răsuflă profund.

– Ea a condus rebeliunea împotriva Asterilor, iar eu i-am condus forțele – Legiunea 18. Sfârșitul îl știi.

Toți locuitorii din Midgard îl știau. Steaua Zorilor ar fi putut să îi conducă pe îngeri - poate pe ei toți - spre o lume mai liberă, însă fusese anihilată. Încă un visător zdrobit sub talpa Asterilor.

- Deci tu și Flynn...? zise Hunt.

- Tu îmi spui povestea asta tragică de iubire și te aștepți ca în răspuns eu să îți povestesc prostiile mele?

Tăcerea lui era mai mult decât grăitoare. Bryce oftă. Dar... fie. Și ea simțea nevoia de a vorbi despre *ceva* care să îi ia gândul de la locul crimei. Și care să îi alunge lui Hunt umbrele care i se adunaseră în privire atunci când vorbise despre Shahar.

Pentru acest din urmă motiv spuse:

- Nu, eu și Flynn nu ne-am cuplat niciodată.

Bryce zâmbi ușor.

- Când am fost în vizită la Ruhn, adolescentă fiind, abia dacă puteam sta locului în prezența lui Flynn și a lui Declan.

Pe chipul lui Hunt apăru un început de zâmbet.

- Ei mi-au cântat în strună și, pentru o vreme, am fost fanatic convinsă că Flynn va fi soțul meu într-o zi.

Pe Hunt îl bufni râsul, așa că Bryce îi dădu un cot.

- E adevărat. Am scris Doamna Bryce Flynn pe caietele de la școală doi ani la rând.

Hunt căscă ochii.

- Nu te cred!

- Oh, ba da! Și pot să o dovedesc: mai am și acum toate caietele acasă la părinții mei, pentru că mama refuză să arunce ceva la gunoi.

Amuzamentul i se mai domoli puțin. Nu îi mai povesti lui Hunt cum, în ultimul an de facultate, ea și Danika se întâlniseră cu Flynn întâmplător, într-un bar. Cum Danika se dusese acasă cu el, pentru că Bryce nu voise să îi strice prietenia cu Ruhn.

- Vrei să îți povestesc despre cea mai dezastruoasă combinație pe care am avut-o? îl întrebă Bryce, zâmbind mai mult forțat.

Hunt chicoti.

- Mi-e și frică să o aud, dar da, sigur.

– Am fost cu un vampyr vreo trei săptămâni. Prima și ultima oară când m-am combinat cu cineva din Casa Focului și a Umbrei.

Vampyrii se străduiau din răsputeri să îi facă pe oameni să uite detaliul minuscul că și ei veniseră din Hel, că erau ei înșiși un fel de demoni. Că strămoșii lor dezertaseră de la cei șapte prinți în timpul Primelor Războaie și că le oferiseră Legiunilor Imperiale ale Asterilor informații vitale care îi ajutaseră să obțină victoria. Erau niște trădători lipsiți de loialitate – care aveau încă pofta de sânge a demonilor.

Hunt ridică din sprânceană.

– Și?

Bryce se strâmbă.

– Și nu puteam să nu mă întreb mereu ce parte din mine dorește mai mult: sângele sau... știi tu. Apoi mi-a sugerat că ar vrea să se servească în timp ce mă servea, dacă știi ce vreau să zic.

Lui Hunt îi luară câteva secunde ca să se prindă. Apoi ochii lui negri se măriră.

– Oh, la naiba! *Serios?*

Bryce nu rată privirea pe care Hunt i-o aruncă spre picioare – între picioare. Cum ochii îi deveniră parcă mai întunecați, ceva în adâncul lor ascuțindu-se.

– Nu ar durea?

– Nu am vrut să aflu.

Hunt își scutură capul și Bryce se întrebă dacă ezita între a râde și a se strâmba. Ochii i se luminaseră însă din nou.

– Și ai renunțat la vampiri după aceea?

– Absolut. El pretindea că cea mai mare plăcere este întotdeauna în pragul durerii, dar eu i-am arătat ușa.

Hunt mormăi aprobator. Bryce știa că probabil nu ar trebui să o facă, dar întrebă totuși, cu grijă:

– Încă mai ții la Shahar?

Lui Hunt îi tremură ușor maxilarul și își înălță ochii spre ceruri.

– Până în ziua în care voi muri.

În cuvintele lui nu se simțeau nici dor, nici jale, însă Bryce nu prea știa ce să facă cu senzația aceea de gol pe care i-o provocaseră.

Ochii lui Hunt coborâră în sfârșit spre ea. Lumină și întuneric.

– Nu văd cum aș putea să nu o mai iubesc, când ea a renunțat la *tot* pentru mine. Pentru cauză, adăugă, scuturându-și capul. De fiecare dată când sunt cu cineva, îmi aduc aminte de asta.

– Aha!

Nu puteai lupta contra acestui lucru. Orice ar fi spus ar fi făcut-o să pară egoistă și plângăcioasă. Și poate că era fraieră pentru că se apucase să interpreteze felul în care-i atinsese piciorul, sau modul în care o privise în poligon, ori felul în care o ajutase să își învingă panica și tot restul.

Hunt o privea atent. De parcă ar fi simțit tot ce gândea. Înghiți în sec.

– Quinlan, asta nu înseamnă că eu nu...

Fu întrerupt de un puhoi de oameni care se apropiau din celălalt capăt al străzii. Bryce întrezări părul argintiu și își pierdu respirația. Hunt înjură.

– Hai să zburăm...

Dar Sabine îi văzuse deja. Fața ei palidă și îngustă fu desfigurată de un mârâit.

Bryce ura tremurul care îi pusese stăpânire pe mâini. Tremuratul genunchilor.

Hunt o avertiză pe Sabine:

– Vezi-ți de drum, Fendyr!

Sabine îl ignoră. Avea o privire ca de gheață.

– Am auzit că ai început să-ți arăți fața din nou. Unde dracu' este sabia mea, Quinlan?

Lui Bryce nu îi veni în minte nici un răspuns, nici un fel de explicație sau vreo întrebare retorică. Îl lăsă doar pe Hunt să o treacă pe lângă Sabine, îngerul fiind un adevărat perete de mușchi între ele. Își lăsase mâna pe spatele ei și o împingea înainte.

– Să mergem.

– Târfă proastă! șuieră Sabine și îi scuipă lui Bryce la picioare.

Hunt se încordă și mârâi, însă Bryce îi apucă strâns brațul, rugându-l fără cuvinte să lase de la el.

Dinții îi străluciră amenințător când își întoarse capul după Sabine, dar Bryce șopti:

– Te rog.

Hunt îi analiză chipul, cu gura întredeschisă, gata să obiecteze. Însă Bryce îl trase după ea, chiar dacă simțea din spate arzând-o râsul disprețuitor al lui Sabine.

– Te rog! șopti Bryce din nou.

Hunt respira cu greu, de parcă îl costa incredibil de mult efort ca să își conțină furia, însă își păstră privirea ațintită înainte. Râsul zeflemitor al lui Sabine biciui aerul până la ei.

Trupul lui Hunt era în poziție de atac. Bryce trebui să îi strângă brațul și mai tare. Simțea un junghi dureros în stomac. Poate că Hunt îi simțise nefericirea, poate că i-o citise pe chip, pentru că începu să se liniștească. Își lăsă din nou mâna pe spatele ei – o prezență liniștitoare, și traversară în sfârșit strada.

Ajunseseră la jumătatea Străzii Principale când Hunt o ridică în brațe, fără să spună un cuvânt, și împreună se avântară spre cer. Bryce își lăsă capul la pieptul lui. Lăsă vântul să amuțească furtuna din lăuntrul ei.

Cinci minute mai târziu aterizau pe acoperișul clădirii ei. Bryce s-ar fi dus direct spre apartament dacă Hunt nu ar fi prins-o de braț, oprind-o. Hunt îi cercetă din nou chipul. Ochii.

Noi, spusese mai devreme. O monadă. O echipă. O haită formată din doar două persoane.

Aripile lui Hunt foșniră ușor în adierea vântului care venea de pe Istros.

– Îl vom găsi pe vinovat, Bryce. Promit.

Și, fără să știe nici ea de ce, Bryce îl crezu.

Se spăla pe dinți când îi sună telefonul.

Declan Emmet.

Scuipă pasta de dinți și răspunse:

– Bună.

– Încă ai numărul meu salvat? Sunt impresionat, B.

– Mda, dada. Care-i treaba?

– Am găsit ceva interesant pe înregistrare. Cetățenii plătitori de taxe ai acestui oraș ar trebui să se revolte în fața modului în care le sunt aruncați pe fereastră banii pe analiști de mâna a doua, în loc să fie contactați oameni ca mine.

Bryce tipăi pe hol, în sufragerie și apoi spre camera lui Hunt. Bătu o dată și îi zise lui Declan:

– Ai de gând să-mi spui despre ce este vorba sau doar să te dai mare?

Hunt deschise ușa.

La naiba! Solas. Arzător.

Nu avea cămașă pe el și, din câte se vedea, tocmai ce se spăla și el pe dinți. Însă lui Bryce nu prea îi păsa de igiena lui dentară când bărbatul arăta *așa*.

Numai fibră și mușchi, totul acoperit de pielea de un auriu închis, care strălucea în prima-lumină. Era scandalos. Îl mai văzuse fără cămașă, însă nu băgase de seamă cât de bine făcut era... nu așa cum o făcea acum.

Văzuse la viața ei destule trupuri frumoase de bărbați, dar al lui Hunt Athalar le întrecea pe toate.

Însă el tânjea după o iubire pierdută, își reaminti. Fusese *foarte clar* în această privință. Cu ceva efort și voință își ridică privirea și îi întâlni zâmbetul complice.

Însă tot zâmbetul acela mândru păli când vocea lui Declan se auzi la difuzor.

– Nu știu dacă să îți zic să stai mai bine jos.

Hunt ieși din cameră încruntat.

– Spune-mi odată, zise Bryce.

– Bine, voi recunoaște că ar putea fi vorba despre o greșeală ușor de comis. Din cauza penei de curent înregistrarea nu este decât întuneric și ceva sunet. Sunt sunete obișnuite venite de la oamenii care reacționau în fața penei de curent. Așa că am extras fiecare fir audio de pe strada din fața templului. Le-am amplificat pe cele din fundal, pe care computerele guvernului s-ar fi putut să nu le fi receptat. Știi ce am auzit? Oameni care chicoteau și se îndemnau unii pe alții să îl *atingă*.

– Te rog, spune-mi că povestea asta n-o să aibă un final scârbos! comentă Bryce.

Hunt chicoti.

- Erau niște inși care se aflau la Poarta Rozelor. I-am auzit pe cei care se aflau atunci la Poarta Rozelor din CviRo cum se provocau unii pe alții să atingă discul de pe claviatură, ca să vadă dacă mai funcționa încă. Și a funcționat, apropo. I-am auzit și cum se entuziasmau în fața florilor care înfloresc noaptea pe Poartă.

Hunt se aplecă spre telefon, parfumul lui învăluind-o, amețind-o, și zise:

- Poarta Rozelor este în celălalt capăt al orașului față de Templul Lunei.

Declan chicoti.

- Hei, Athalar! Te bucuri de ospitalitatea lui Bryce?

- Zi-ne odată! scrâșni Bryce din dinți și se îndepărtă ușor, prevăzătoare, de Hunt.

- Cineva a schimbat înregistrarea de la templu din perioada în care a fost furat Cornul. A fost o lucrătură al dracului de bună - au lipit montajul la fix, nu apare nici urmă de săritură. Au ales o înregistrare audio care s-a potrivit aproape la fix cu ceea ce s-ar fi auzit la templu. Au ținut cont și de unghiul clădirilor, de tot. Al dracului de bună lucrătură! Dar nu perfectă. Legiunea 33 ar fi trebuit să mă contacteze pe mine. Eu aș fi descoperit eroarea.

Lui Bryce îi bubuia inima.

- Poți să afli cine a făcut asta?

- Am aflat deja.

Toată mândria se evaporă din vocea lui Declan.

- Am verificat ca să văd cine a fost responsabil cu investigarea înregistrărilor video în acea noapte. Ar fi singura persoană care ar fi avut acces la materiale, pentru a putea face schimbul.

Bryce bătu cu piciorul în podea și Athalar o mângâie cu aripa pe umăr, ca să o liniștească.

- *Cine* este, Dec?

Declan oftă.

- Uite, nu sunt sigur că persoana asta este sută la sută cea care a făcut treaba, dar... acea parte a investigației a fost condusă de Sabine Fendyr.

PARTEA A III-A
CANIONUL

Capitolul 38

– Are sens, spuse Hunt încetișor.

O urmărea atent pe Bryce, care stătea pe brațul canapelei și își mușca încet buzele. Abia dacă apucase să îi mulțumească lui Declan înainte de a închide.

– Demonul s-a ferit de camerele de filmat din oraș. Sabine ar fi știut unde se află camerele, mai ales dacă a avut autorizația de a supraveghea înregistrările video ale delictelor.

Felul în care Sabine se comportase în acea seară... Avusese de gând să o omoare.

Hunt o văzuse pe Bryce râzându-i în față Reginei Viperă, ținându-i piept lui Philip Briggs, apoi șicanându-i pe trei dintre cei mai temuți războinici ai Feelor din oraș – și cu toate acestea, în fața lui Sabine tremurase. Nu putea să suporte acea frică, acea suferință și vina pe care Bryce le simțea.

Pentru că Bryce nu zise nimic, continuă:

– Are sens ca Sabine să fie cea din spatele crimelor.

Hunt se așeză lângă ea, pe canapea. Își pusese un tricou pe el cu o clipă în urmă, deși se bucurase de privirea plină de admirație pe care i-o aruncase Bryce atunci când îl văzuse la bustul gol.

– Sabine nu și-ar fi ucis propria fiică.

– Chiar crezi asta?

Bryce își încrucișă mâinile în jurul genunchilor.

– Nu.

Îmbrăcată așa, într-o pereche de pantaloni scurți, cu un tricou larg, părea foarte tânără. Mică. Obosită.

– Toată lumea știe că Primul se gândea să o sară pe Sabine și să o numească pe Danika moștenitoarea lui. Mie mi se pare că ar fi fost o mișcare al dracului de bună din partea ei.

Căzu din nou pe gânduri, furat de o amintire mai veche. Își scoase telefonul și zise:

– Ia stai așa! Isaiah îi răspunse la al treilea țârâit.

– Da?

– Cât de ușor îți poți accesa notițele pe care le-ai luat în camera de observație, în noaptea în care a murit Danika?

Nu îl lăsă pe Isaiah să răspundă și adăugă:

– Mai precis, ai notat ce ne-a spus Sabine?

Tăcerea lui Isaiah era mai mult decât grăitoare.

– Te rog, spune-mi că nu crezi că Sabine a ucis-o.

– Poți să-mi faci rost de notițe? insistă Hunt.

Isaiah înjură, dar după câteva clipe zise:

– Bine, mă ocup.

Hunt se trase mai aproape de Quinlan, ca să îl audă și ea pe Isaiah:

– Vrei să-ți recit tot?

– Doar ce a spus despre Danika. Ai prins?

Știa că Isaiah își notase. Bărbatul nota în amănunt o mulțime de lucruri.

– Sabine a spus: „Danika nu era în stare să stea departe de necazuri. Nu a știut niciodată cum să-și țină gura *închisă* și când să tacă în preajma dușmanilor. Și uite ce s-a ales de ea. Curvulița aia de acolo respiră încă, iar Danika nu. Danika ar fi trebuit să fie mai precaută" Apoi tu ai întrebat-o în ce privință ar fi trebuit să fie mai precaută, iar ea a răspuns: *„În toate privințele! Începând cu ușuratica ei colegă de apartament"*.

Bryce tresări, iar Hunt își frecă degetul arătător de piciorul ei.

– Mulțumesc, Isaiah.

Isaiah tuși.

- Ai grijă!

Apelul se încheiase.

Lui Bryce îi străluciră ochii.

- Ceea ce a spus Sabine poate fi interpretat într-o mulțime de feluri. Dar...

- Sună ca și cum Sabine voia ca Danika să nu vorbească despre ceva anume. Poate că Danika o amenințase că va vorbi despre furtul Cornului, iar Sabine a ucis-o din această cauză.

Bryce înghiți un nod și dădu din cap.

- Dar de ce a așteptat doi ani?

- Presupun că asta urmează să aflăm de la ea.

- De ce ar vrea Sabine un artefact stricat? Și chiar dacă ar ști cum să îl repare, ce ar face cu el?

- Nu știu. Și nu știu dacă altcineva îl are și ea și-l dorește, dar...

- Dacă Danika a văzut-o pe Sabine furându-l, ar avea sens de ce Danika nu a scos nici un cuvânt despre asta. La fel și în cazul gărzii și al novicei. Au fost probabil prea speriați ca să spună ceva.

- Așa s-ar explica de ce a schimbat Sabine înregistrările. Și de ce a intrat în panică atunci când ne-a văzut la templu, pentru ca mai apoi să îi omoare pe toți cei care ar fi putut să vadă ceva în acea noapte. Bomba de la club a fost o cale prin care a vrut fie să ne intimideze, fie să ne ucidă și să poată da vina pe oameni apoi.

- Dar... nu cred că a fost ea.

Bryce își mișca degetele de la picioare. Erau date cu o ojă intensă, rubinie. Ridicol, își zise. Nu alternativa ei. Ci faptul că se gândea cum ar fi să îi guste fiecare dintre acele degețele înainte de a-și croi drum încet în susul picioarelor ei suple, goale. Picioare dezvelite care erau la doar câțiva centimetri de el, piele aurie strălucind în prima-lumină. Se străduia să își retragă mâna de pe genunchiul ei, chiar dacă degetele lui implorau să se miște, să o mângâie în lungul coapsei. În sus.

Bryce continuă, fără să bănuiască gândurile lui murdare.

– Nu văd de ce Sabine, dacă ar avea Cornul, ar mai invoca demonul kristallos.

Hunt tuși. Fusese o zi al dracului de lungă. Una ciudată, dacă îl adusese în stare să își imagineze ceea ce își imagina. Ca să fie sincer, imaginația începuse să îi alunece în această direcție de la poligon. De când o văzuse ținând în mână arma aceea, ca o profesionistă.

Se forță să se concentreze. Să se gândească la conversație și nu la faptul că picioarele lui Quinlan ar fi putut să fie la fel de moi sub buzele lui pe cât arătau.

– Nu uita că Sabine îl urăște de moarte pe Micah. Pe lângă faptul că vrea să reducă la tăcere martorii, ar putea urmări și să-i submineze autoritatea. Ai văzut cât de disperat este să rezolve acest caz până la Summit. Și astfel de crime, provocate de un demon necunoscut, pe când Sandriel se află aici? L-ar face de râs. Maximus Tertian a fost o persoană destul de importantă încât să îi dea ceva bătăi de cap lui Micah... Poate că moartea lui Tertian a fost comisă doar pentru a-i afecta statutul lui Micah. La dracu', ea și Sandriel ar putea chiar lucra împreună, sperând să îi slăbească autoritatea în ochii Asterilor, astfel încât aceștia să o numească pe Sandriel în Valbara, în locul lui. Sandriel ar putea să o facă cu ușurință pe Sabine Primul tuturor metamorfilor din Valbara, nu doar al lupilor.

Bryce se albi. Un astfel de titlu nu exista, însă Guvernatorul avea dreptul să îl creeze.

– Sabine nu este genul ăsta. Ea e însetată de putere, însă nu la așa scară. Ea gândește meschin – *este* meschină. Ai văzut ce scandal a făcut în privința sabiei pierdute a Danikăi.

Bryce începu să-și împletească alene părul lung.

– Nu ar trebui să ne pierdem timpul ghicindu-i motivele. În cazul ei ar putea fi vorba despre orice.

– Ai dreptate. Avem un motiv al naibii de întemeiat ca să bănuim că ea a ucis-o pe Danika, însă nimic suficient de solid care să explice noile crime.

Hunt îi privea degetele lungi și delicate împletindu-i-se prin păr. Se forță să privească spre ecranul negru al televizorului în schimb.

– Dacă am prinde-o cu demonul, i-am putea demonstra vina.

– Crezi că Viktoria va putea face rost de înregistrarea pe care i-am cerut-o?

– Sper.

Hunt căzu pe gânduri. Sabine – la naiba, dacă era ea...

Bryce se ridică de pe canapea.

– Mă duc să alerg.

– E unu noaptea.

– Trebuie să alerg puțin, altfel nu pot să dorm.

Hunt se ridică și el în picioare.

– Tocmai ce-am ajuns de la locul unei crime, iar mai devreme Sabine te-a amenințat, Bryce...

Bryce o luă spre dormitorul ei și nu se opri ca să privească înapoi. Ieși două minute mai târziu îmbrăcată sport și îl găsi pe Hunt postat lângă ușă, și el în echipament sportiv. Bryce se încruntă.

– Vreau să alerg singură.

Hunt deschise ușa și păși în hol.

– La naiba! Ghinion.

Era înconjurată doar de sunetul propriei respirații, tropăitul picioarelor pe asfalt și muzica asurzitoare din urechi. O dăduse atât de tare încât ajunsese să fie mai mult zgomot. Zgomot asurzitor cu ritm. În timpul alergărilor ei matinale nu dădea niciodată sonorul atât de tare, însă cu Hunt alături putea să asculte la maximum, fără să se teamă că vreun prădător va profita de asta.

Așa că alergă. Pe bulevarde, pe alei, pe străduțe mărginașe. Hunt alerga alături de ea, fiecare mișcare de-a lui era grațioasă și plină de putere. Ar fi putut să jure că în urma lor rămâneau scântei de fulger.

Sabine. O ucisese ea pe Danika?

Bryce nu putea să se acomodeze cu gândul. Fiecare gură de aer pe care o lua o tăia precum cioburile de sticlă.

Ar fi trebuit să o prindă în fapt. Să găsească dovezi împotriva ei.

Pe Bryce începu să o doară piciorul, de parcă i-ar fi turnat cineva acid pe coapsă. Ignoră durerea.

O apucă spre Luncile Asphodel. Ruta îi era atât de familiară încât era surprinsă că urmele ei nu fuseseră imprimate în asfalt. Dădu brusc colțul, mușcându-și buzele ca să nu strige din cauza durerii de la picior. Ochii lui Hunt erau ațintiți asupra ei, însă Bryce nu se întoarse spre el.

Sabine. Sabine. Sabine.

O ardea piciorul, însă continuă să alerge. Prin Lunci. Prin CviRo. Continuă să alerge. Continuă să respire. Nu îndrăzni să se oprească.

Bryce știa că Hunt se străduiește din răsputeri să nu spună nimic, când se reîntoarseră în cele din urmă, după o oră, la apartament. Fusese nevoită să se apuce de tocul ușii ca să se țină dreaptă.

Hunt făcuse ochii mici, dar nu zisese nimic. Nu menționase că șchiopătase atât de rău încât abia dacă mai putuse alerga ultimii kilometri. Bryce știa că durerea și șchiopătatul se vor înrăutăți până dimineața. Fiecare pas pe care îl făcea era un strigăt mut, îngropat înlăuntru, adânc, adânc.

– Ești bine? o întrebă îngrijorat, ridicându-și tricoul ca să își șteargă sudoarea de pe frunte.

Bryce surprinse pentru câteva secunde abdomenul acela lucrat, strălucind de sudoare. Îi stătuse alături tot timpul, nu se plânsese, nu vorbise. Ținuse doar pasul cu ea.

Bryce își propuse să nu se rezeme de perete în drum spre camera ei.

– Sunt bine! zise, cu respirația tăiată. Am avut doar nevoie de o plimbare.

Hunt se întinse spre piciorul ei, cu bărbia tremurându-i ușor.

– Ți se întâmplă des?

- Nu, minți ea.

Hunt o privi doar, cu înțeles. Nu-și putu controla următorul pas, care ieși șchiopătat.

- Câteodată, scânci ea. Îi voi pune gheață. Până mâine-dimineață îmi va trece.

Dacă ar fi fost Fee pe de-a-ntregul, s-ar fi vindecat într-o oră sau două. Deși, dacă ar fi fost sută la sută Fee, rana nici nu i-ar fi rămas după atâta timp.

Hunt o întrebă cu glas răgușit:

- Mergi vreodată la control?

- Mda.

Mințise din nou. Își frecă gâtul asudat și, înainte ca Hunt să o dea de gol, zise:

- Mulțumesc pentru că ai venit cu mine.

- Da...

Nu era tocmai un răspuns, însă, din fericire, Hunt nu mai adăugă nimic, și Bryce șchiopătă în josul holului, apoi închise ușa de la camera ei.

Capitolul 39

În ciuda faptului că intrarea în clădire se făcea prin agitația din Piața Veche, Ruhn descoperi o liniște încântătoare în clinica vrăjimedicală. Pereții văruiți în alb ai camerei de așteptare străluceau sub razele soarelui care se cerneau prin ferestrele dinspre șoseaua aproape în permanență aglomerată, iar susurul unei fântâni mici din cuarț, deasupra blatului de marmură albă, se îmbina plăcut cu simfonia care se auzea din boxele aflate în tavan.

Aștepta deja de cinci munte, în timp ce vrăjitoarea pe care venise să o vadă se ocupa de un pacient, fericit să se scalde în norișorii parfumați de lavandă care se ridicau din aparatul așezat pe măsuța de lângă scaunul lui. Chiar și umbrele picoteau înlăuntrul lui.

Pe masa de cafea din stejar alb erau împrăștiate o mulțime de reviste și broșuri, acestea din urmă făcând reclamă la tot felul de tratamente, de la fertilizare până la îndepărtarea cicatricelor și vindecarea artritei.

Se deschise o ușă din capătul holului îngust, pe ea ieșind un cap cu păr negru, ușor cârlionțat, și se auzi o voce muzicală:

– Vă rog să mă sunați dacă mai apar simptome.

Ușa se închise, probabil pentru a-i oferi pacientului intimitate.

Ruhn rămăsese pe loc, simțindu-se parcă dintr-un alt film, cu hainele lui negre din cap până în picioare, în mijlocul nuanțelor

delicate de alb și crem din clinică, și nu se mișcă deloc până când vrăjidoctorița nu ajunse în dreptul biroului de la intrare.

Cu o seară în urmă, la locul crimei, intrase în vorbă cu ea ca să o întrebe dacă nu cumva observase ceva interesant în privința cadavrului. Sfârșise într-atât de impresionat de inteligența ei, încât îi ceruse permisiunea de a trece pe la clinica ei a doua zi.

Vrăjidoctorița zâmbi ușor când ajunse la recepție, ochii negri luminându-i-se binevoitori.

Apoi, iată! Chipul ei impresionant. Nu frumusețea căutată a unei stele de cinema ori a unui model - nu, era frumusețe în starea cea mai pură, de la ochii mari căprui până la buzele pline și pometii înalți, totul într-o simetrie aproape perfectă. Toate trăsăturile ei radiau serenitate și conștiință de sine. Nu își putuse lua ochii de la ea, nici atunci, cu un cadavru sfârtecat în spatele lor.

- Bună dimineața, Prințule!

Și, iată! Vocea ei curată, frumoasă. Feele erau sensibile la sunete, grație auzului lor intens. Puteau auzi note în miezul notelor, acorduri înlăuntrul acordurilor. Ruhn aproape fugise odată de la o întâlnire cu o tânără nimfă, atunci când râsul ei ascuțit îl izbise ca un chițăit de marsuin. Iar în pat... la naiba, pe câte partenere nu le mai sunase niciodată, nu pentru că sexul ar fi fost rău, ci pentru că sunetele pe care le scoteau fuseseră de nesuportat? Prea multe ca să le numere.

Ruhn îi zâmbi vrăjidoctoriței.

- Bună.

Dădu ușor din cap spre hol.

- Știu că ești ocupată, dar mă întrebam dacă ai putea să îmi acorzi câteva minute pentru a discuta despre cazul de care mă ocup în prezent.

Vrăjidoctorița, îmbrăcată în pantaloni largi bleumarin și o bluză albă din bumbac cu mâneci trei sferturi, care îi scotea în evidență pielea maronie, strălucitoare, stătea impresionant de nemișcată.

Vrăjitoarele erau un grup aparte, deosebit. Deși arătau ca oamenii, magia lor puternică și viața lungă le făceau Vaniri,

puterile lor fiind moștenite în cea mai mare parte pe linie feminină. Cu toții civitas cu drepturi depline. Puterea lor venea dintr-o sursă străveche, despre care vrăjitoarele pretindeau că ar fi o zeiță cu trei chipuri, însă se întâmpla din când în când să apară câte o vrăjitoare și în familiile fără magie. Darurile lor erau variate, de la clarvăzători la războinici și specialiști în poțiuni, însă în Orașul Semilunii cel mai des întâlniți erau vracii. Pregătirea lor era temeinică și destul de lungă, astfel încât tânăra vrăjitoare din fața lui era un caz deosebit. Trebuie să fi fost foarte pricepută din moment ce lucra deja într-o clinică, deși nu părea să fi avut mai mult de treizeci de ani.

– Mai am un pacient, care trebuie să ajungă în curând.

Vrăjidoctorița aruncă o privire peste umărul lui, spre strada aglomerată.

– Dar după aceea am pauza de prânz. Te deranjează să aștepți o jumătate de oră?

Arătă spre holul din spatele ei, la capătul căruia se afla o ușă de sticlă prin care se cernea lumina.

– Avem o grădină interioară. Ziua este destul de frumoasă, ai putea aștepta acolo.

Ruhn aprobă, aruncând o privire spre plăcuța de la recepție.

– Mulțumesc, domnișoară Solomon.

Vrăjidoctorița clipi din genele ei dese, catifelate.

– Ah... eu nu sunt... Aceasta este clinica surorii mele. Ea este în concediu și m-a rugat să îi țin locul cât timp este plecată.

Își flutură din nou mâna spre hol, grațioasă ca o regină. Ruhn o urmă, încercând să nu îi inhaleze prea profund parfumul ei de lavandă și eucalipt.

Nu fi dubios.

Vrăjidoctorița ajunse în dreptul ușii. Razele soarelui se împleteau în părul ei des, de culoarea nopții. Împinse ușa cu umărul, descoperind o curte interioară pietruită, înconjurată de plante terasate. Ziua era într-adevăr încântătoare! Briza dinspre râu răvășea ușor ierburile, risipindu-le parfumurile liniștitoare.

Vrăjidoctorița arătă spre o masă din fier forjat, înconjurată de scaune asortate, așezată în dreptul unui rond de mentă.

– Ies cât pot de repede.

– În ordine!

Vrăjidoctorița nu mai așteptă să îl vadă așezându-se și dispăru înăuntru.

Treizeci de minute trecură rapid, în primul rând datorită avalanșei de apeluri pe care Ruhn le primi de la Dec, Flynn și câțiva dintre căpitanii lui din Aux. Când se deschise din nou ușa de sticlă, abia își lăsase din mână telefonul și se pregătea să se bucure de câteva clipe de tăcere parfumată.

Sări imediat în picioare când o văzu pe vrăjitoare aducând o tavă grea, încărcată cu un ceainic aburind, căni și o farfurie cu brânzeturi, miere și pâine.

– M-am gândit că, dacă tot iau pauza de prânz, am putea servi masa împreună! îi spuse lui Ruhn, în timp ce acesta lua tava.

– Nu trebuia să te deranjezi pentru mine! zise el, atent să nu răstoarne ceainicul, atunci când lăsă tava pe masă.

– Nu a fost nici un deranj. Oricum, nu îmi place să mănânc singură.

Vrăjitoarea se așeză pe scaunul din fața lui și începu să împartă tacâmurile.

– De unde ai accentul?

Nu vorbea cu dicția alertă a cuiva din oraș, ci mai degrabă precum cineva care își alege fiecare cuvânt cu grijă.

Vrăjitoarea întinse niște brânză pe o bucată de pâine.

– Profesorii mei au fost dintr-o regiune veche din Pelium, de lângă Marea Rhagan. L-am împrumutat de la ei, presupun.

Ruhn își turnă niște ceai, apoi îi umplu și ei ceașca.

– Tot ce se află în acea zonă este străvechi.

Ochii ei căprui licăriră.

– Într-adevăr.

Ruhn o așteptă să soarbă o înghițitură din ceai, înainte de a zice:

– Am vorbit despre asta cu câteva vrăjidoctorițe din oraș, dar nimeni nu mi-a putut oferi un răspuns. Știu că s-ar putea să caut acul în carul cu fân. Înainte de a spune ceva însă, aș vrea să te rog să... fii discretă.

Vrăjitoarea își culese în farfurie câțiva struguri și câteva curmale.

– Poți să întrebi orice dorești. Nu voi vorbi nimănui despre asta.

Ruhn inhală mirosul ceaiului – mentă, lemn dulce și ceva... pădurean. Se lăsă pe spătarul scaunului.

– În ordine. Știu că nu ai foarte mult timp la dispoziție, așa că voi fi direct: îți vine în minte vreo metodă prin care un obiect magic care a fost stricat ar putea fi reparat atunci când nimeni – nici vrăjitoarele, nici Feele, nici chiar Asterii – nu l-au putut repara? Vreun mod în care ar putea fi... vindecat?

Vrăjitoarea își picură miere deasupra bucății de cașcaval.

– Obiectul a fost creat prin magie sau este vorba despre un obiect obișnuit infuzat cu puteri ulterior?

– Legenda spune că a fost creat prin magie... și că poate fi folosit de cineva Născut din Stele.

– Aha! Îl cercetă cu privirea ei clară, băgând de seamă că s-a înroșit.

– Așadar, este vorba despre un artefact al Feelor.

– Da. Din Primele Războaie.

– Vorbești despre Cornul Lunei?

Nici una dintre celelalte vrăjitoare nu se prinsese atât de repede.

– Poate.

Ruhn răspunse evaziv, lăsând-o să ghicească adevărul din privirea lui.

– Magia și puterea celor șapte stele sfinte nu l-au putut repara. Și alte vrăjitoare, mult mai înțelepte decât mine, l-au cercetat și au decis că este imposibil.

Ruhn se simți dezamăgit.

– M-am gândit doar că vrăjidoctoriţele ar putea avea vreo idee despre cum ar putea fi vindecat, având în vedere domeniul vostru de expertiză.

– Înțeleg ce te-a făcut să te gândești la asta. Această clinică este plină de minuni despre care eu nici nu știam că există, despre care nici profesorii mei nu știau că există. Lasere și

camere și mașinării care pot privi în interiorul tău, la fel cum magia poate să o facă.

Cu fiecare cuvânt ochii îi deveneau din ce în ce mai strălucitori și, oricât ar fi încercat, Ruhn nu-și putea lua privirea de la ea.

–Și poate că...

Vrăjitoarea își lăsă capul într-o parte, privind spre o tufă legănată de lavandă.

Ruhn își ținu gura închisă, lăsând-o să se gândească. Îi vibră telefonul la un moment dat, de la un mesaj, însă îl închise repede.

Vrăjitoarea rămăsese nemișcată. Cu degetele ei subțiri lipite de masă. O singură mișcare, o reacție microscopică îl făcu pe Ruhn să înțeleagă că ceva se aprinsese în capul acela frumos. Însă ea nu spuse nimic.

Când îi întâlni din nou privirea, îi descoperi ochii întunecați. Prevenitori.

–Este posibil ca, având în vedere cât a evoluat medicina până în ziua de azi, cineva să fi găsit o cale de a repara un obiect magic. O cale prin care artefactul să fie tratat nu ca un obiect inert, ci ca o ființă vie.

–Deci ce... Ar folosi un soi de laser ca să îl repare?

–Un laser, un medicament, o grefă de piele, un transplant... Cercetările recente au deschis o mulțime de porți.

La naiba!

–Te-ar ajuta cu ceva dacă ți-aș spune că Feele din vechime pretindeau că poate fi reparat doar cu lumina care nu este lumină, de magia care nu este magie? Sună a ceva ce ar corespunde tehnologiei moderne?

–La asta, trebuie să recunosc, nu sunt la fel de pricepută precum surorile mele. Cunoștințe mele despre vindecare își au rădăcina în cele mai vechi dintre obiceiurile noastre.

–Este în ordine! zise el și se ridică de pe scaun. Îți mulțumesc pentru timpul pe care mi l-ai acordat.

Îl privi în ochi cu surprinzătoare francheță. Fără să îi fie teamă sau să fie impresionată de el.

–Sunt sigură că faci asta deja, dar te-aș sfătui să mergi mai departe cu prudență, Prințule.

– Știu. Mulțumesc.

Își frecă ceafa și se pregăti sufletește pentru ce avea să spună.

– Crezi că regina ta ar putea ști ceva?

Vrăjidoctorița își lăsă capul într-o parte din nou, tot acel păr superb revărsându-i-se peste umăr.

– Re... Aha...Ar fi putut să jure că privirea i se îndurerase. Vrei să spui noua regină.

– Hypaxia.

Numele ei îi luci pe buze.

– Îmi pare rău pentru pierderea vechii regine.

– Și mie.

Pentru o clipă i se păru că umerii vrăjitoarei se strânseseră înăuntru, capul plecându-i-se sub o greutate invizibilă. Hecuba fusese iubită de poporul ei – pierderea ei avea să se resimtă un timp. Vrăjidoctorița respiră adânc și se îndreptă din nou, de parcă și-ar fi scuturat de pe umeri o mantilă de tristețe.

– Hypaxia se află în doliu după mama ei. Nu va primi vizitatori înainte de a-și face apariția la Summit.

Vrăjitoarea zâmbi ușor.

– Poate că o vei întreba în persoană.

Ruhn se strâmbă. Cel puțin nu trebuia să meargă să o vadă pe femeia cu care tatăl lui voia să îl căsătorească.

– Din păcate, acest caz este mult prea urgent pentru a aștepta până la Summit.

– Mă voi ruga Cthonei ca tu să găsești răspunsurile pe care le cauți într-altă parte atunci.

– Să sperăm că te va asculta.

Ruhn făcu câțiva pași spre ușă.

– Sper să te revăd curând, Prințule! spuse vrăjidoctorița și apoi se reîntoarse la prânzul ei.

Cuvintele ei erau poate o invitație subtilă. Dar chiar și mai târziu, în timp ce căuta informații despre descoperiri medicale spectaculoase în Arhivele Feelor, Ruhn se gândea încă la tonul și la promisiunea din cuvintele de rămas-bun ale vrăjitoarei.

Și își dădu seama atunci că nu îi aflase numele.

Capitolul 40

Îi luă Viktoriei două zile ca să descopere ceva neobișnuit pe camerele din oraș și în rețea. Dar atunci când, în cele din urmă, identifică ceva, nu îl sună pe Hunt. Nu, îi trimise un mesager.

– Vik mi-a spus să îți miști fundul la ea la birou! îi zise Isaiah, în loc de salut, după ce ateriză pe acoperișul galeriei.

Rezemat de ușa care dădea spre etajul de jos, Hunt își măsură comandantul. Strălucirea obișnuită a lui Isaiah se estompase, sub ochi avea cearcăne.

– Atât de rău e cu Sandriel acolo?

Isaiah își încrucișă aripile. Strâns.

– Micah o ține la locul ei, dar mi-am pierdut toată noaptea cu niște inși pietrificați.

– Soldați?

– Soldați, membri, angajați, locuitori din vecinătate... I-a întors pe dos.

Isaiah își clătină capul.

– Nu vrea să spună nici când ajunge Pollux, ca să ne țină pe toți pe muchie de cuțit. E conștientă de spaima pe care o răspândește în jur.

– Poate că avem noroc și rahatul ăla rămâne în Pangera.

– Când am avut noi vreodată așa noroc?

– Ai dreptate.

Hunt râse amar.

– Mai e încă o lună până la Summit.

O lună în care erau nevoiți să îndure prezența lui Sandriel.

– Eu... dacă ai nevoie de ceva din partea mea, să îmi spui.

Isaiah clipi, cercetându-l pe Hunt din cap până-n picioare. Nu ar fi trebuit să se simtă rușinat de surpriza de pe chipul comandantului în fața ofertei lui. Isaiah își mută privirea spre acoperișul de țiglă de sub talpa ghetelor lor identice, de parcă ar fi meditat la ce sau cine era responsabil pentru convertirea lui Hunt la altruism. Însă Isaiah îl întrebă:

– Crezi că Roga chiar își transformă toți foștii și dușmanii în animale?

După ce observase creaturile din acvariile mici răspândite prin toată biblioteca, Hunt nu putea să răspundă decât cu:

– Sper că nu.

Mai ales spre binele asistentei ei, care se prefăcuse că nu picotește în fața biroului, atunci când o sunase, în urmă cu douăzeci de minute.

De când Declan aruncase bomba despre Sabine, Bryce fusese morocănoasă. Hunt o sfătuise să aibă grijă cu vendeta ei împotriva viitoarei Prim, iar ea păruse dispusă să aștepte ca Viktoria să identifice întâi vreun indiciu în privința obiceiurilor demonului... Să găsească întâi o dovadă că Sabine se folosea într-adevăr de puterea vechilor rețele pentru a-l invoca, de vreme ce nivelul propriilor puteri nu era suficient de înalt. Cei mai mulți metamorfi nu aveau puteri extraordinare. Danika fusese o excepție. Încă un motiv care alimentase gelozia mamei ei... și un motiv pentru crimă.

Nu auziseră nimic de la Ruhn. Primiseră doar un mesaj cu o zi în urmă, în care le spunea că își continuă cercetările legate de Corn. Dar dacă Vik găsise ceva...

– Vik n-a putut să vină-ncoa cu veștile? întrebă Hunt.

– A vrut să îți arate în persoană. Și mă îndoiesc că Jesiba ar fi prea încântată dacă Vik ar veni aici.

– Ce grijuliu ești! Isaiah ridică din umeri.

– Jesiba ne ajută – avem nevoie de resursele ei. Ar fi stupid să îi testăm limitele. Nu vreau să vă văd pe nici unul transformat în porc, în caz că am călca-o prea tare pe coadă.

Și iată. Acea privire lungă, cu subînțeles. Hunt își ridică mâinile-n sus, zâmbind.

– Din partea mea, n-ai de ce să-ți faci griji.

– Micah o să te facă praf dacă pui în pericol misiunea.

– Bryce i-a spus deja lui Micah că *nu e interesată.*

– N-are să uite asta prea curând.

La dracu', Hunt era convins de asta! Crima pe care Micah o ordonase cu o săptămână în urmă ca pedeapsă pentru că Hunt și Bryce îl făcuseră de râs în holul din Comitium... Nu o uitase.

– Dar nu la asta mă refer. Vreau să zic că, dacă nu aflăm cine este vinovatul, dacă se dovedește că ne înșelăm în privința lui Sabine... nu doar că înțelegerea voastră va pica, dar mai mult – Micah te va găsi *pe tine* responsabil.

– Bineînțeles.

Lui Hunt îi vibră telefonul și când îl scoase din buzunar se înecă. Nu era vorba doar despre conținutul mesajului primit de la Bryce: Știi, acoperișul galeriei nu este coteț pentru porumbei, dar și de faptul că își schimbase numele de contact, probabil când era el la baie, când făcea duș sau când și-l uitase pur și simplu pe măsuța de cafea, în: *Bryce Jos Pălăria.*

Și acolo, sub numele caraghios, adăugase o fotografie cu ea la contact: cea pe care și-o făcuse în magazinul de telefoane, cu un zâmbet uriaș pe față.

Hunt își domoli mormăitul și îi răspunse: *N-ar trebui să lucrezi?*

Bryce Jos Pălăria îi răspunse într-o secundă: *Cum să lucrez când voi doi bocăniți deasupra?*

Hunt îi scrise: *De unde ai parola mea?*

Nu avusese nevoie de parolă ca să activeze camera, dar, ca să poată intra la contacte, avea nevoie de combinația de șapte semne.

Sunt atentă. Și, imediat, adăugă: Și poate că am observat cum introduci parola de câteva ori, în timp ce te uitai la un meci stupid de sunball.

Hunt își dădu ochii peste cap și își puse telefonul în buzunar, fără să mai răspundă. Ei bine, cel puțin începuse să iasă din norul întunecat de tăcere în care fusese învăluită zile întregi.

Își dădu seama că Isaiah îl privea cu atenție.

– Știi, există lucruri mai rele decât moartea.

Hunt se uită spre Comitium, locul aflat sub umbra femeii Arhanghel.

– Știu.

Bryce se încruntă în pragul ușii de la galerie.

– La meteo nu au anunțat ploaie.

Se strâmbă spre cer.

– *Cineva* face probabil pe nebunul.

– Este ilegal să modifici starea atmosferică, declară Hunt, care trimitea un mesaj de pe telefon, chiar lângă ea. Nu schimbase noul nume de contact pe care ea și-l dăduse, observase Bryce. Nici nu șterse acea poză absurdă pe care și-o adăugase în lista de contacte. Bryce îi imită postura și cuvintele pe mutește, apoi zise:

– Nu am umbrelă.

– Nu-i un zbor lung până la laborator.

– Ar fi mai ușor să chemăm un taxi.

– La ora asta? Pe ploaie?

Hunt își expedie mesajul și apoi își puse telefonul în buzunar.

– Ne-ar lua o oră doar ca să traversăm Bulevardul Central.

Ploaia se cernea în rafale peste oraș.

– M-aș putea electrocuta acolo sus.

Lui Hunt îi străluciră ochii atunci când îi întinse mâna.

– E bine atunci că pot eu să te apăr.

Având în vedere fulgerul care îi curgea prin vine, Bryce bănuia că avea dreptate. Oftă și se încruntă spre rochia pe care o purta, spre pantofii negri din piele întoarsă care aveau cu siguranță să fie distruși.

– Nu sunt echipată corespunzător pentru zbor...

Ultimul cuvânt se pierdu într-un chițăit, pentru că Hunt o și ridicase spre cer. Se agăță strâns de el, șuierând ca o pisică.

- Trebuie să ne întoarcem înainte de închidere ca să îl luăm pe Syrinx.

Hunt plutea pe deasupra străzilor aglomerate, biciuite de ploaie, în timp ce oamenii și Vanirii se ascundeau pe sub tocuri de uși și streșini, ca să scape din calea vremii potrivnice. Singurii care înfruntau ploaia erau cei cu umbrele și scuturi magice. Bryce își ascunse fața la pieptul lui, de parcă astfel și-ar fi ferit-o de ploaie - și de o posibilă cădere. Se trezi însă inundată de parfumul și de căldura trupului îngerului, lipit de obrazul ei.

- Încetinește! comandă, încleștându-și degetele în umărul și în ceafa lui.

- Nu mai fi așa copilă! îi șopti ușor la ureche, căldura vocii lui joase învăluindu-i fiecare oscior din trup.

- Privește în jur, Quinlan! Bucură-te de priveliște! Îmi place cum arată orașul în ploaie, adăugă el.

Pentru că Bryce își ținea în continuare capul ferit la pieptul lui, o strânse ușor.

- Ei, hai! o tachină el.

Sub ei vuiau claxoanele mașinilor și scrâșnetul cauciucurilor prin băltoace. Hunt adăugă, pe un ton aproape ca un tors de pisică:

- Am să-ți cumpăr un milkshake dacă te uiți.

Pe Bryce o trecură fiorii la auzul vocii joase, cadențate.

- Doar pentru înghețată! mormăi, alegându-se cu un chicotit din partea lui.

Își deschise un ochi. Apoi se forță să îl deschidă și pe celălalt. Agățată de umerii lui atât de strâns încât unghiile îi ajungeau probabil până la piele, luptându-se împotriva instinctelor de supraviețuire, Bryce se uită prin perdeaua de apă care îi acoperea fața spre orașul pe deasupra căruia zburau.

Clădirile din marmură luceau în ploaie de parcă ar fi fost făcute din piatra lunii, iar străzile gri, pietruite păreau poleite cu argint și stropite din loc în loc cu aurul primelor-lumini

de la felinare. La dreapta ei se ridicau Porțile din Piața Veche, Codrul Lunii și CviRo, ca spinarea unei creaturi mistice care străpungea suprafața unui lac, cristalul lucind precum gheața topită. De la această înălțime, străzile care le legau - toate liniile de sub ei - țâșneau ca niște sulițe pe întinderea orașului.

Vântul înfoia palmierii, răvășindu-le frunzele, foșnetul lor reușind aproape să înece claxoanele morocănoase ale șoferilor prinși în trafic. În fapt, întregul oraș părea să se fi oprit în loc pentru o clipă - mai puțin ei, care treceau în zbor deasupra tuturor.

- Nu-i rău, nu-i așa?

Bryce îl ciupi de gât și râsul lui îi mângâie urechea. Poate că își lipise corpul mai tare de corpul lui solid. Poate că și el o strânsese mai tare. Puțin.

Priviră în tăcere cum clădirile se schimbă din piatră antică și cărămizi în metal lucios și sticlă. Mașinile deveniră și ele mai elegante - taxiurile uzate se preschimbară în mașini Sedan negre cu ferestre acoperite, cu șoferi care așteptau lenevind pe scaunul din față la cozile din afara clădirilor înalte. Pe străzile mult mai curate se aflau mai puține persoane - nu se auzea muzică și nu se vedeau restaurante pline cu mâncăruri, băuturi și râsete. Era o zonă igienizată a orașului, construită nu pentru a te uita în jur, ci în *sus*. Sus, deasupra întunericului umed care învăluia parte din clădiri, ceața era pictată cu lumini și vârtejuri de culoare. În stânga ei licărea o pată de roșu, iar Bryce nu trebuia să-și întoarcă privirea ca să știe că venea de la sediul Industriilor Redner. Nu îl mai văzuse și nici nu mai auzise nimic despre Reid în ultimii doi ani, de la moartea Danikăi - atunci nici măcar nu îi trimisese condoleanțe. Chiar dacă Danika însăși lucrase cu jumătate de normă pentru compania lui. Un nenorocit.

Hunt cârmi spre o clădire solidă din beton, pe care Bryce încercase să și-o șteargă din memorie, și ateriză ușor pe un balcon de la etajul al doilea.

Îngerul deschise ușile de sticlă și, în timp ce își trecea un fel de cartelă printr-un scaner, îi zise:

- Viktoria este o furie.

Aproape îi răspunse: Știu. În schimb dădu doar din cap și îl urmă înăuntru. Ea și Hunt abia vorbiseră despre acea noapte. Despre ceea ce își aminteau.

Aerul condiționat funcționa la capacitate maximă și Bryce își strânse instantaneu brațele în jurul corpului, dinții clănțănindu-i din cauza trecerii bruște de la furtună la aerul înghețat.

- Mergi repede! fu singurul sfat pe care Hunt i-l oferi, în timp ce își ștergea picăturile de ploaie de pe față.

După o călătorie înghesuită cu liftul și două holuri străbătute mai târziu, Bryce se trezi tremurând în fața intrării într-un birou spațios, care da spre un mic parc.

Îi privi pe Hunt și pe Viktoria dând mâna pe deasupra biroului curbat din sticlă al furiei.

Hunt arătă spre ea:

- Bryce Quinlan, ea este Viktoria Vargos.

Viktoria avu gentilețea de a se preface că se vedeau pentru prima oară. Multe dintre lucrurile care se petrecuseră în acea noapte erau învăluite în ceață. Însă Bryce își amintea de camera igienizată. Și-o amintea pe Viktoria punându-i înregistrarea.

Cel puțin acum Bryce putea să aprecieze frumusețea care stătea în fața ei: părul negru și pielea pală, ochii verzi minunați, care erau moștenite din Pangera și vorbeau despre podgorii și palate din marmură sculptată. Însă grația cu care Viktoria se mișca... Viktoria trebuie să fi fost al naibii de bătrână pentru că avea un soi de frumusețe fluidă. Doar astfel putea fi explicat modul în care își purta trupul atât de lin.

Și ea avea tatuat un halou pe frunte. Bryce își ascunse surpriza - era un detaliu pe care nu îl reținuse. Știa că silfii luptaseră alături de îngerii rebeli, însă nu își dăduse niciodată seama că și alți non-malakimi mărșăluiseră sub steagul Stelei Zorilor.

Ochii Viktoriei străluciră cald.

- O plăcere! toarse ea.

Cumva, Athalar arăta chiar mai bine ud de ploaie, cu cămașa lipită de fiecare mușchi sculptat. Bryce își întinse mâna,

dureros de conștientă de părul care îi atârna acum în lațe grație ploii, de machiajul care probabil i se întinsese pe față.

Viktoria îi strânse mâna, ferm, dar prietenește, și zâmbi. Îi făcu cu ochiul.

Hunt mormăi:

- Zâmbește seducător tuturor, așa că n-ai de ce să te simți flatată.

Bryce se așeză pe unul dintre scaunele de piele așezate de cealaltă parte a biroului, fluturând din gene spre Hunt.

- Îți zâmbește la fel și ție?

Viktoria izbucni în râs, un râs plin, încântător.

- Ai meritat-o pe asta, Athalar!

Hunt se încruntă și se așeză pe un scaun cu spătarul jos, potrivit, își dădu Bryce seama, pentru persoanele cu aripi.

- Isaiah mi-a spus că ai găsit ceva.

Hunt se așeză picior peste picior, bărbătește, trecându-și glezna peste genunchi.

- Da, deși nu este chiar ceea ce mi-ai cerut.

Viktoria dădu roată biroului și îi înmână un dosar lui Bryce. Hunt se aplecă, pentru a putea privi peste umărul ei. Aripa îi atingea spatele lui Bryce, însă Hunt nu și-o mișcă.

Bryce făcu ochii mici la fotografia pixelată, la piciorul cu gheare care se întrezărea în colțul din dreapta jos.

- Acela este...

- A fost zărit în Codrul Lunii, noaptea trecută. Urmăream fluctuațiile în temperatură din jurul principalelor artere, așa cum îmi ceruseși, și am observat o coborâre - pentru doar câteva secunde.

- O invocare! zise Hunt.

- Da. Camera a captat doar imaginea aceasta minusculă cu piciorul, pentru că în cea mai mare parte a reușit să evite camerele de filmat. Era chiar lângă artera principală, așa cum bănuiai. Mai avem câteva fotografii pixelate din alte locuri, de azi-noapte, dar în acelea apare și mai puțin - o gheară mai degrabă decât un picior întreg.

Fotografia era înceţoşată, însă erau acolo: acele gheare ascuţite pe care nu avea să le uite niciodată. Lui Bryce îi luă ceva stăpânire de sine ca să nu îşi atingă piciorul. Să nu îşi amintească de acei dinţi transparenţi care o sfâşiaseră.

Cei doi o priviră pe Bryce. Aşteptau. Şi ea reuşi să îngaime:

– Este un demon kristallos.

Aripile lui Hunt se întinseră mai mult spre ea, dar îngerul nu zise nimic.

– Nu am identificat fluctuaţii termice în fiecare dintre nopţile în care au avut loc crime.

Chipul Viktoriei deveni sumbru.

– Am identificat una însă în noaptea în care a murit Maximus Tertian. Zece minute, la două străzi de el. Nu avem înregistrări video, însă a fost vorba de aceeaşi coborâre de şaptezeci şi şapte de grade, care a durat două secunde.

– A atacat pe cineva noaptea trecută?

Vocea lui Bryce devenise puţin distantă, chiar şi pentru urechile ei.

– Nu. Nu din câte ştim noi.

Hunt cerceta în continuare imaginea.

– Kristallos a mers într-un anume loc?

Viktoria le înmână un alt document. Era o hartă a Codrului Lunii, plină de parcuri întinse şi faleze, vile şi complexe pentru Vaniri şi pentru câţiva oameni bogaţi, dotată cu cele mai bune şcoli şi cu unele dintre cele mai elegante restaurante din oraş. În centrul hărţii se afla Bârlogul. Era înconjurată de vreo şase puncte roşii. Creatura se târâse în jurul pereţilor ei înalţi. Fix în inima teritoriului lui Sabine.

– Solas arzător! şopti Bryce, simţind un fior alunecându-i pe şira spinării.

– Ar fi căutat un mod de a pătrunde în Bârlog, dacă ceea ce vâna se afla înăuntru! observă Hunt. Poate că doar urmărea un miros mai vechi.

Bryce trasă linii cu degetul între puncte.

– Neavând un tipar mai larg?

– Am căutat în sistem, dar n-am găsit nimic în afară de ceea ce ați descoperit deja voi doi în legătură cu liniile energetice aflate dedesubtul șoselelor și coborârea temperaturii.

Viktoria oftă.

– Se pare că demonul căuta ceva. Sau pe cineva.

Sânge și oase și măruntaie, împrăștiate și sfâșiate și făcute bucățele... Sticlă înfigându-i-se în picior; colți rupând din carne...

O mână caldă și puternică o apucă delicat, dar ferm. O strânse o dată. Însă atunci când Bryce își ridică ochii spre Hunt, văzu că era atent la Viktoria – chiar dacă mâna îi rămăsese pe piciorul ei dezgolit, iar aripa îi era încă ușor arcuită în jurul ei.

– Cum l-ai pierdut?

– Pur și simplu: acum era acolo și în clipa următoare a dispărut.

Hunt îi mângâie lui Bryce ușor piciorul, chiar deasupra genunchiului. O mișcare gentilă, reconfortantă.

O mișcare mult prea tulburătoare pentru Bryce. Viktoria se aplecă spre ei, ca să le mai arate un loc de pe hartă. Când își ridică ochii verzi, văzu și ea mâna lui Hunt. Privirea i se umplu de scepticism, dar spuse doar:

– Acesta este ultimul loc identificat, cel puțin din ce au putut surprinde camerele noastre.

Poarta Rozelor din CviRo. Care nu se afla nicidecum în apropierea teritoriului lui Sabine.

– Cum ziceam, a dispărut într-o clipă. Am trimis două unități și o haită din Aux după el, l-au căutat toată ziua, dar fără succes.

Mâna lui Hunt îi alunecă de pe picior, lăsând locul în care stătuse rece. Îi aruncă o privire și înțelese de ce o făcuse: Viktoria îl privea în ochi, avertizându-l.

Bryce își țăcăni unghiile în culorile apusului pe brațul din crom al scaunului.

Ei bine, cel puțin știa ce aveau să facă după cină în acea seară.

Capitolul 41

Ploaia nu se oprise.

Hunt nu putea să se hotărască dacă era o binecuvântare, de vreme ce străzile erau în mare parte goale, cu excepția Vanirilor cu puteri acvatice, sau dacă aveau ghinion cu carul, pentru că ploaia le anula orice șansă de a simți mirosul demonului care bântuia prin oraș.

– *Hai-deee!...* mormăi Bryce.

Mai erau doar câteva minute până la apus. Hunt se rezemă de peretele de lângă ușa de la intrarea în galerie, întrebându-se dacă ar trebui să își scoată telefonul ca să filmeze scena din fața lui: Syrinx cu ghearele înfipte în covor, chelălăind din toți rărunchii, în timp ce Bryce încerca să-l împingă de la spate spre ușă.

– E. Doar. *Apă!* zise printre dinți, trăgând de el din nou.

– *Aauuu!* se văicări Syrinx.

Bryce hotărâse că îl vor lăsa pe Syrinx acasă înainte de a merge în CviRo pentru a investiga. Bryce se opinti din nou, cu picioarele încordate, în timp ce trăgea de himeră.

– Mergem. Acasă!

Covorul verde începu să se ridice, cu ghearele lui Syrinx agățate de el într-o luptă pe viață și pe moarte.

Cthona să-l cruțe! Chicotind, Hunt îi făcu Jesibei Roga o favoare, înainte ca Syrinx să treacă la zgâriat parchetul din lemn, și învălui himera într-o briză rece. Cu sprâncenele încordate de concentrare, Hunt îl ridică pe Syrinx de pe covor și îl făcu să plutească pe o pală de vânt drept în brațele lui deschise.

Syrinx clipi la el, apoi se zbârli, dezvelindu-și dințișorii albi. Hunt îi spuse calm:

– Să nu te aud, bestiuță.

Syrinx mârâi, apoi se lichefie în brațele lui Hunt. Îngerul descoperi că și Bryce clipea la el cu aceeași uimire. Îi aruncă un zâmbet.

– Te apuci și tu să zgârii covorul acum?

Bryce bombăni, cuvintele ei pierzându-se în noaptea biciuită de ploaie. Când ieșiră în umezeala de afară, Syrinx se încordă în brațele lui Hunt, iar Bryce încuie ușa în urma lor. Șchiopăta ușor. Părea că războiul ei cu himera îi afectase din nou coapsa.

Hunt își ținu gura închisă și i-l pasă pe Syrinx, care îi făuri practic rochia cu ghearele. Știa că o jenează piciorul. Știa că e din cauza lui, din cauza metodelor lui militărești. Dar dacă ea avea de gând să se poarte prostește și să nu meargă la consultații, atunci bine. Bine.

Nu spuse nimic despre asta în timp ce Bryce își trecea brațele în jurul lui Syrinx, cu părul deja ud leoarcă. Se apropie de el. Hunt era dureros de conștient de fiecare părticică a trupului său care se lipea de al ei. O ridică în brațe, își desfăcu aripile și se ridicară spre cer, cu Syrinx pufăind și șuierând.

Până când ajunseră în bucătărie, cu apa curgând de pe ei, Syrinx îi iertase deja, iar Bryce câștigă puncte în plus în ochii bestiuței pentru mâncarea pe care i-o vărsă în bol.

O schimbare de ținută pentru Bryce, în echipament sportiv, și treizeci de minute mai târziu se aflau în fața Porții Rozelor. Trandafirii de care era acoperită, glicina și celelalte flori, fără număr, sclipeau acoperite de ploaie în prima-lumină de la felinarele care flancau circulația giratorie de dincolo de ea. Trecură câteva mașini care urmau fie să se piardă pe străduțele orașului sau în lungul Bulevardului Central, care

trecea prin poartă și se preschimba în prelungirea lungă și întunecată a Drumului de Est.

Hunt și Bryce se străduiră să privească prin ploaie piața, Poarta, sensul giratoriu. Nici urmă de demonul care se strecurase în înregistrările lui Vik.

Hunt o privi pe Bryce cum își masează coapsa, cu coada ochiului, surprinzând-o crispându-se. Scrâșni din dinți, dar își înghiți mustrarea. Nu avea chef să i se țină o altă lecție despre comportamentul dominant al alfa-măgarilor.

- Bun! zise Bryce și vârfurile codiței i se încrețiseră de la umezeală. De vreme ce tu ești psihopatul care are zeci de fotografii de la locul mai multor crime, am să te las pe tine să investighezi.

- Amuzant.

Hunt își scoase telefonul și îi făcu ei o poză, așa cum stătea indispusă în ploaie, apoi deschise o fotografie pe care o făcuse imaginilor de la Vik. Bryce se apropie de el ca să cerceteze fotografia. Trupul ei era un cântec care îl chema mai aproape. Rămase complet nemișcat, refuzând să îi asculte chemarea. Bryce își ridică privirea.

- Camera de acolo!

Arătă spre una dintre camerele de filmat montate chiar pe Poartă.

- Aceea a captat imaginea încețoșată.

Hunt dădu din cap, cercetând Poarta Rozelor și împrejurimile. Nici urmă de Sabine. Nu că s-ar fi așteptat ca viitoarea Prim să stea la vedere și să invoce demoni ca un șarlatan oarecare din piață. Mai ales că era un loc public, de obicei plin cu turiști.

În ultimele secole, de când Feele se deciseseră ca Poarta lor să fie acoperită cu flori și plante cățărătoare, Poarta Rozelor devenise una dintre cele mai mari atracții turistice. Mii de oameni se îngrămădeau acolo zilnic ca să își ofere un strop din putere, pentru a-și pune o dorință în fața claviaturii aproape ascunse sub iederă, și ca să facă poze micuților creaturi, absolut superbe, care își făcuseră cuiburi și căsuțe în

încrengătura verde. Dar la acea oră, pe acea vreme, chiar și Poarta Rozelor era tăcută. Întunecată.

Bryce își frecă din nou coapsa. Hunt își înghiți iritarea și întrebă:

- Crezi că demonul se îndrepta spre ieșirea din oraș?

- Mă rog să nu fie așa.

Drumul de Est, larg, se întindea în întuneric, rostogolindu-se pe dealuri, printre chiparoși. Ici-colo sclipeau prime-lumini, singurele semne ale fermelor și satelor aflate printre podgorii, pășuni și plantații de măslini. Toate locuri bune de ascuns.

Bryce se ținu aproape de el în timp ce traversau strada spre părculețul din centru sensului giratoriu. Se opri apoi și cercetă copacii umeziți de ploaie din jurul lor.

- Vezi ceva?

Hunt începuse să dea din cap, însă apoi se opri. Observase ceva de cealaltă parte a cercului de marmură pe care stătea Poarta. Își scoase telefonul, lumina de la ecran cizelându-i trăsăturile puternice.

- Poate că ne-am înșelat. În privința liniilor energetice.

- Ce vrei să spui?

Hunt îi arătă harta orașului, pe care tocmai o deschisese, trecându-și degetul pe deasupra Bulevardului Straja. Apoi spre Bulevardul Central. Și Strada Principală.

- Kristallos a apărut în apropierea acestor trei străzi. Noi am bănuit că din cauza faptului că se aflau în apropierea liniilor energetice. Însă am uitat ce zace chiar sub străzi, ceea ce i-ar permite demonului să apară și să dispară fără ca nimeni să nu bage de seamă. Locul perfect din care Sabine l-ar putea invoca și de unde i-ar putea ordona să se miște prin oraș.

Hunt arătă spre cealaltă parte a Porții, spre un capac de la o gură de canalizare.

- Sper că glumești! mormăi Bryce.

- Zeilor, pute! șuieră Bryce spre apa care curgea dedesubt.

Își ascunse fața în încheietura brațului. Era în genunchi, lângă Hunt, cu privirea în canalul deschis.

- Ce dracu'!

Ud leoarcă de ploaie și cu genunchiul murdar de Ogenas știe ce se afla pe trotuare, Hunt își ascunse zâmbetul în timp ce își trecea cu grijă lumina lanternei pe deasupra cărămizilor netede ale tunelului de dedesubt, apoi peste râul întunecat, care se umfla mulțumită cascadelor de ploaie ce se revărsau prin grătare.

- E o canalizare. La ce te așteptai?

Bryce îi arătă degetul mijlociu.

- Tu ești războinicul-investigator... și așa mai departe. Nu poți să cobori și să găsești indiciile?

- Tu chiar crezi că Sabine a lăsat urme atât de evidente?

- Poate că sunt urme de gheare sau ceva de genul.

Bryce cercetă pietrele antice. Hunt nu știa de ce se mai obosea. Erau urme de gheare și zgârieturi *pretutindeni*. Cel mai probabil de la inferiorii care trăiau și vânau pe acolo de secole.

- Nu suntem într-un roman detectiv, Quinlan. Nu-i atât de simplu.

- Nimeni nu se dă în vânt după măgari condescendenți, *Athalar*!

Hunt zâmbi. Însă Bryce continuă să cerceteze întunericul de dedesubt, cu buzele strânse, de parcă ar fi putut să îl invoce pe kristallos sau pe Sabine să apară. Hunt le trimisese deja mesaje lui Isaiah și lui Vik ca să instaleze mai multe camere pe Poartă și pe gura de canalizare, precum și prin împrejurimi. Dacă cineva făcea o mișcare cât de mică, ei ar fi aflat. Nu îndrăznise să le ceară să o urmărească pe Sabine. Nu încă.

- Ar trebui să coborâm acolo! declară Bryce. Poate așa îi vom simți mirosul.

Hunt îi răspunse grijuliu:

- Nu ai făcut încă Saltul.

- Scutește-mă de grija asta aiurea.

Hel întunecat, femeia asta!

- Nu cobor acolo decât dacă facem rost de o tonă de arme în plus.

Avea la el doar două pistoale și un cuțit.

- Lăsând la o parte demonul, dacă Sabine e acolo jos...

Poate că puterile lui aveau un rang mai înalt decât ale lui Sabine, însă, având în vedere că farmecele vrăjitoarelor le blocau în mare parte prin cerneala din halou, avea la modul cel mai serios mâinile legate.

Iar dacă venea vorba de forță brută, chiar și dacă aici se afla teoretic în avantaj, Sabine era mortală. Era motivată. Și rea ca o viperă.

Bryce se încruntă.

– Eu îmi pot purta singură de grijă.

După ce văzuse la poligon, știa că are dreptate.

– Nu e vorba despre tine, dulceață. Este vorba despre *mine* și despre faptul că nu vreau să sfârșesc mort.

– Nu-ți poți folosi chestia cu fulgerul ca să ne protejezi?

Hunt își stăpâni încă un zâmbet când auzi de *chestia cu fulgerul*, dar zise:

– Acolo jos e apă. Nu pare înțelept că adaug fulgerul în combinație.

Bryce îl privi bosumflată. Hunt îi răspunse pe măsură. Și simți că a trecut un test, atunci când ea îi zâmbi ușor.

Evitând acel mic zâmbet, Hunt cercetă râul de murdărie care curgea dedesubt.

– Toate canalele duc spre Istros. Poate că cei din Casa Apelor au văzut ceva.

Bryce ridică din sprâncene.

– Cum așa?

– Râul e un loc bun în care să arunci cadavre.

– Dar demonul a lăsat rămășițe. El – sau Sabine – nu pare preocupat să le ascundă. Nu dacă Sabine vrea ca asta să facă parte dintr-un plan prin care să-i distrugă imaginea lui Micah.

Hunt contracară:

– Asta este doar o teorie deocamdată. Am o legătură în Casa Apelor care s-ar putea să știe ceva.

– Hai pe chei atunci. Oricum, e mai puțin probabil să fim observați pe timp de noapte.

– Dar de două ori mai probabil să ne întâlnim cu un prădător în căutarea cinei. Așteptăm până la revărsatul zorilor.

Zeilor, riscaseră deja enorm venind acolo. Hunt puse la loc grătarul din metal cu un *boc*. Apoi își aruncă privirea spre fața iritată și murdară a lui Bryce și chicoti. Înainte să apuce să se gândească mai bine, zise:

- Mă distrez cu tine, Quinlan. Indiferent de cât de teribil este acest caz, în ciuda a tot, nu m-am mai simțit atât de bine de ceva timp.

De fapt, nu se mai simțise așa bine niciodată.

Hunt ar fi putut să jure că Bryce roșise. Fata se ridică, încercând să-și șteargă murdăria de pe mâini și picioare, cu care se alesese pentru că îngenunchease în fața unui canal.

- Dacă mai stai mult pe lângă mine, Athalar, s-ar putea să scapi de bățul ăla înfipt în fund, până la urmă.

Hunt nu răspunse. Se auzi doar un *clic*.

Bryce se răsuci spre el și îl găsi cu telefonul în mână. Îi făcea ei poză. Zâmbetul uriaș al lui Hunt tăia în alb noaptea mohorâtă și ploioasă.

- Prefer să am un băț în fund decât să arăt ca un șobolan înecat.

Bryce se folosi de pompa de pe acoperiș ca să-și spele pantofii și mâinile. Nu voia să ducă cu ea în apartament mizeria de pe stradă. Insistă chiar ca Hunt să își scoată ghetele în hol. Apoi nu mai așteptă să vadă dacă și el avea de gând să facă duș și alergă spre camera ei. În câteva secunde dăduse drumul la apă.

Își lăsă hainele grămadă într-un colț, dădu drumul la apa fierbinte și începu procesul de frecare, spumare și apoi iar frecare. Aducându-și aminte cum îngenunchease pe strada murdară din oraș și cum trăsese în piept aerul de canalizare, se mai frecă o dată.

Douăzeci de minute mai târziu, Hunt bătea la ușa ei.

- Să nu uiți să te speli între degetele de la picioare.

Chiar dacă ușa era închisă, Bryce se acoperi.

- Du-te dracu'!

Râsul lui răsună până la ea, pe deasupra șipotului apei.

– Săpunul din camera de oaspeți s-a terminat. Mai ai vreunul?

– Sunt câteva bucăți în dulapul pentru așternuturi de pe hol. Ia de acolo ce vrei!

Hunt mormăi un mulțumesc și dispăru într-o clipă. Bryce se săpuni din nou. Scârbos. Orașul era atât de scârbos. Ploaia nu făcea decât să înrăutățească lucrurile.

Apoi Hunt ciocăni din nou.

– Quinlan!

Tonul lui grav o făcu să oprească apa.

– Ce s-a întâmplat?

Își petrecu un prosop în jurul ei și coborî din cadă. Păși pe dalele de marmură până la ușă. Hunt era la bustul gol, rezemat de tocul ușii de la camera ei. Poate că și-ar fi clătit ochii cu mușchii pe care tipul îi afișa, asta dacă fața lui n-ar fi fost atât de serioasă.

– Vrei să-mi mărturisești ceva?

Bryce înghiți în sec, măsurându-l din cap până în picioare.

– În legătură cu ce?

– În legătură cu ce naiba e asta?

Hunt întinse mâna. Își deschise pumnul uriaș. În palma lui se afla un unicorn sclipitor.

Bryce îi înhăță jucăria din mână. Ochii lui negri se luminară de amuzament când Bryce întrebă autoritar:

– De ce îmi umbli prin lucruri?

– De ce ai o cutie cu unicorni în dulapul cu așternuturi?

– Acesta este un unicorn-*pegas*.

Bryce îi mângâie coama liliachie.

– Jeleu Jubileu.

Hunt se holbă la ea. Bryce își croi drum pe lângă el pe hol, spre dulapul cu așternuturi care rămăsese larg deschis. Își găsi cutia cu jucării pe unul dintre rafturile de jos. Hunt venise și el după ea. Tot la bustul gol.

– Săpunul e *chiar acolo*! îi zise, arătând spre cutiile aflate chiar în ochii lui. Și, cu toate astea, tu ai dat jos o cutie de pe un raft aflat mai sus?

Ar fi putut să jure că lui Hunt i se împurpuraseră obrajii.

- Am văzut sclipici mov.

Bryce clipi din gene spre el.

- Și ai crezut că este o jucărie sexuală, nu-i așa?

Hunt nu zise nimic.

- Tu crezi că-mi țin vibratorul în *dulapul cu așternuturi*?

Hunt își încrucișă brațele.

- Ce vreau eu să știu e de ce ai o cutie plină cu chestii dintr-astea.

- Pentru că le iubesc.

Bryce îl așeză ușurel pe Jeleu Jubileu în cutie, dar apoi scoase un maimuțoi portocaliu cu galben.

- Aceasta este Piersicuța, pegasul meu.

- Ai douăzeci și cinci de ani.

- Și? Sunt sclipicioși și pufoși.

Bryce o pufoși puțin pe Piersicuță, apoi o puse la loc în cutie și scoase a treia jucărie, un unicorn cu picioare subțiri, cu o vestuță verde-mentă și coama de culoarea petalelor de trandafir.

- Iar ea este Prințesa Gogoșică.

Lui Bryce aproape că-i veni să râdă în fața contrastului dintre jucăria cu sclipici pe care o ținea ridicată și Umbra Morții.

- Numele nici măcar nu se potrivește cu felul în care e colorată. Și care-i treaba cu numele alimentare?

Bryce își trecu degetul peste sclipiciul risipit pe spatele jucăriei.

- Păi, sunt atât de drăguțe încât îți vine să le mănânci. Ceea ce eu am și făcut, pe când aveam șase ani.

Lui Hunt îi venea să râdă.

- Nu te cred!

- O chema Sclipici Tropicana și piciorușele ei erau atât de moi și de strălucitoare încât n-am mai rezistat și... am mușcat. Se pare că în interior chiar sunt făcuți din gelatină. Însă nu din cea comestibilă. Mama a trebuit să cheme controlul pentru combaterea otrăvirilor.

Hunt analiză cutia.

– Și le mai păstrezi pentru că...?

– Pentru că mă fac fericită.

În fața privirii lui contrariate încă, adăugă:

– Bine. Dacă vrei să discutăm chestii profunde, Athalar, atunci când mă jucam cu ele era singura dată când ceilalți copii nu mă tratau ca pe o ciudată. Pe când aveam cinci ani, căluții Stelari erau jucăriile de pe prima poziție în lista de dorințe a fiecărei fetițe pentru Solstițiul de Iarnă. Și *nu* toți erau egali. Sărmana Prințesă Gogoșică era foarte comună. Dar Jeleu Jubileu...

Bryce zâmbi spre unicornul-pegas mov, cu ochii plini de amintiri.

– Mama a părăsit Nidaros pentru prima oară după mulți ani ca să mi-o cumpere dintr-unul dintre orașele mari, aflate la două ore distanță. Era cea mai importantă dintre căluții Stelari: nu doar unicorn, nu doar pegas – ci *ambele*.

– Am arătat-o pe frumușica asta la școală și am fost acceptată instantaneu.

Ochii lui Hunt sclipiră, în timp ce ea își așeza cu grijă cutia, înapoi pe raftul de sus.

– N-am să mai râd niciodată de ele.

– Bine.

Bryce își întoarse spatele, amintindu-și că ea purta încă doar un prosop, iar el era la bustul gol. Apoi apucă o cutie de săpun și i-o întinse.

– Uite! Data viitoare, când mai vrei să-mi inspectezi vibratoarele, întreabă-mă doar, Athalar! Își înclină capul spre ușa de la dormitorul ei și făcu cu ochiul. Sunt în noptiera din stânga.

Din nou, Hunt roși.

– Eu nu... Ești o adevărată pacoste, știi asta?

Bryce închise ușa de la dulap cu șoldul și apoi o luă agale spre dormitorul ei.

– Prefer să fiu o pacoste decât un pervers cotrobăitor, îi zise viclean, privindu-l peste umărul gol.

Mârâitul lui o ajunse până-n dormitor.

Capitolul 42

În lumina dimineții târzii, râul Istros lucea albastru intens, apele lui fiind destul de clare încât să arate reziduurile presărate printre pietrele albe și ierburile unduitoare. Artefacte din Orașul Semilunii, adunate de secole, rugineau acolo jos, răscolite și alese iar și iar de creaturile care își câștigau existența căutând prin gunoiul aruncat în râu.

Se zvonea că reprezentanții orașului încercaseră să instituie amenzi usturătoare pentru oricine ar fi fost prins aruncând lucruri în râu, însă gunoierii prinseseră de veste și făcuseră atâta tărăboi încât Regina Râului nu avusese încotro și respinsese legea atunci când fusese propusă în mod oficial.

Deasupra capetelor, îngerii, vrăjitoarele și metamorfii înaripați zburau, ferindu-se de ceața întunecată din Cantonul Oaselor. Ploaia din noaptea precedentă trecuse, lăsând loc unei dimineți plăcute de primăvară – nici o urmă de luminile pâlpâitoare care uneori alunecau pe sub oglinda râului, vizibile doar după lăsarea întunericului.

Bryce se încruntă la o crustacee – un soi de crab uriaș – care scormonea pe chei, printre cutiile de bere. Ce mai rămăsese de la petrecăreții de cu seară.

– Ai fost vreodată în orașul acvatic?

– Nu.

Hunt își înfoie aripile, una dintre ele atingându-i umărul.

– Sunt bucuros să rămân la suprafață.

Briza adie deasupra lor, rece în ciuda zilei calde.

– Tu?

Bryce își frecă mâinile de-a lungul brațelor, de-a lungul gecii vechi din piele moale a Danikăi, încercând să se încălzească.

– N-am fost niciodată invitată.

Majoritatea ființelor nu erau invitați. Se știa că locuitorii râului sunt foarte secretoși, iar orașul lor de sub oglinda apei – Curtea Albastră – era un loc pe care puțini dintre cei care trăiau pe pământ ajungeau să îl vadă. Un singur metrou din sticlă intra și ieșea pe zi, iar cei care călătoreau cu el o făceau doar pe bază de invitație. Și, chiar dacă ar fi avut plămâni puternici ori instrumente de respirat artificial, nimeni nu era suficient de prost încât să înoate până acolo jos. Nu, având în vedere ce bântuia prin acele ape.

Brice zâmbi.

– O fată din neamul Apelor stătea în capătul holului, în căminul în care am locuit și eu în primul an de facultate. Petrecea mai sălbatic ca noi toți la un loc.

Cei din neamul Apelor puteau să se metamorfozeze în corpuri complet umane pentru perioade scurte, dar, dacă rămâneau astfel o perioadă îndelungată, metamorfoza devenea permanentă: solzii li se uscau și se fărâmau ca un praf, branhiile li se micșorau până când dispăreau cu totul. Fetei care stătuse în capătul holului i se oferise o cadă supradimensionată, astfel încât să nu fie nevoită să își întrerupă studiile pentru a se întoarce în Istros o dată pe zi.

Până la sfârșitul primei luni de facultate, ea își transformase camera într-un apartament al petrecerilor. Petreceri la care Bryce și Danika participau cu bucurie, acompaniate de Connor și de Thorne. La sfârșitul anului, întregul lor etaj rămăsese într-atât de distrus, încât fiecare dintre ei se alesese cu câte o amendă usturătoare pentru stricăciuni.

Bryce se asigurase că pune mâna pe scrisoarea de la facultate înainte de a ajunge la părinții ei și plătise totul

singură, cu banii pe care îi câștigase vânzând înghețată în foișorul din oraș.

Sabine primise scrisoarea, plătise amenda și o obligase pe Danika să își petreacă toată vara adunând gunoiul din Lunci. *Dacă te porți ca un gunoi, îți poți petrece și timpul printre gunoaie!* îi spusese ea fiicei sale.

Bineînțeles, în toamna următoare, Bryce și Danika se îmbrăcaseră în coșuri de gunoi pentru Echinocțiul de Toamnă.

Apa râului era suficient de clară încât Bryce și Hunt să poată vedea trupul masculin puternic care înota spre ei, cu solzii de un maroniu roșcat ai cozii lungi strălucind în lumină precum cuprul ars. Solzii erau vărgați cu dungi negre, modelul continuând pe spate și pe brațe. Ca și cum ar fi fost un soi de tigru acvatic. Pielea goală de pe umeri și piept era foarte bronzată, trimițând cu gândul la ore întregi petrecute aproape de suprafață, sau la soare, pe stâncile vreunui golfuleț din lungul coastei.

Capul bărbatului străpunse apa, mâinile lui cu gheare dându-și de pe față părul castaniu, care îi atingea linia maxilarului. Îi zâmbi lui Hunt și zise:

– A trecut ceva timp!

Hunt zâmbi spre bărbatul din neamul Apelor.

– Mă bucur că nu ai fost prea ocupat cu îndatoririle noului tău titlu șmecher și ai venit să mă saluți.

Bărbatul își flutură mâna expeditiv, iar Hunt o împinse pe Bryce în față.

– Bryce, el este Tharion Ketos.

Bryce păși mai aproape de marginea de beton.

– Un vechi prieten.

Tharion rânji din nou la Hunt.

– Nu-s la fel de bătrân ca tine însă!

Bryce îi zâmbi ușor lui Tharion.

– Mă bucur să te cunosc.

Ochii căprui-deschis ai bărbatului din neamul Apelor sclipiră.

– Plăcerea, Bryce, este doar a mea.

Zeii să-l cruțe! Hunt tuși.

- Am venit cu treburi oficiale.

Tharion înotă cei câțiva metri care mai rămăseseră până la capătul debarcaderului, dărâmând crustaceul în apa albastră cu o mișcare neatentă din coadă. Își rezemă mâinile cu gheare de beton și apoi își ridică cu ușurință trupul masiv din apă, branhiile din spatele urechilor închizându-i-se, după ce începu să respire pe nas și pe gură. Tharion bătu cu palma betonul acum ud de lângă el și îi făcu cu ochiul lui Bryce.

- Ia un loc, Picioruțe, și spune-mi ce s-a întâmplat.

Bryce pufăi amuzată.

- Ești o pacoste.

- De fapt, Pacoste e prenumele meu.

Hunt își dădu ochii peste cap. Dar Bryce se așeză lângă bărbat, aparent fără să-i pese că apa avea să îi ude rochia verde pe care o purta pe sub geaca din piele. Își scoase pantofii bej cu toc și își înmuie picioarele în apă, clipocind ușor. În mod obișnuit, Hunt ar fi tras-o de lângă malul râului și i-ar fi spus că are noroc dacă pierde doar un picior atunci când își bagă tălpile în apă. Dar cu Tharion aproape, nici unul dintre locuitorii râului nu ar fi îndrăznit să se apropie.

Tharion o întrebă pe Bryce:

- Ești în Legiunea 33 sau în Auxiliar?

- În nici una. Lucrez cu Hunt la un caz, în calitate de consultant.

Tharion fluieră.

- Ce crede iubitul tău despre faptul că lucrezi cu faimosul Umbra Mortis?

Hunt se așeză de cealaltă parte a bărbatului.

- Foarte subtil, Tharion.

Cu toate acestea, pe buzele lui Bryce înflorise un zâmbet. Era aproape geamăn aceluia pe care i-l oferise lui în acea dimineață, atunci când își băgase capul pe ușă în camera ei, ca să vadă dacă era gata de plecare. Bineînțeles, lui îi alunecaseră ochii imediat spre noptiera din stânga. Și zâmbetul lui Bryce devenise necruțător, ca și cum ar fi știut la ce se gândește.

Chiar nu se uita după jucăriile ei sexuale atunci când deschisese dulapul cu lenjerie, cu o noapte în urmă. Întrezărise însă ceva mov și sclipitor și... bine, fie, poate că îi trecuse prin minte... dar trăsese cutia jos înainte să apuce să se gândească bine la ceva. Și acum că știa unde sunt, nu putea să nu se uite la noptieră fără să și-o închipuie acolo, în acel pat, rezemată de perne și...

Poate că asta îi afectase puțin somnul noaptea trecută.

Tharion se lăsă pe spate, sprijinit pe brațe, arătându-și abdomenul bine lucrat, și întrebă inocent:

- Ce-am zis?

Bryce râse, fără să încerce măcar a se preface că nu se delecta cu trupul sculptat al tritonului.

- Nu am iubit. Vrei tu postul?

Tharion rânji.

- Îți place să înoți?

Și cam atât putea Hunt să ducă, cu o singură cană de cafea băută.

- Știu că ești ocupat, Tharion, îi zise printre dinți, suficient de tăios încât să îl facă să-și mute atenția de la Bryce. Așa că vom fi rapizi.

- Ah, dar nu vă grăbiți!

Ochii lui Tharion străluceau provocator.

- Regina Râului mi-a dat dimineața liberă, așa că sunt doar al vostru.

- Lucrezi pentru Regina Râului? îl întrebă Bryce.

- Sunt doar un pion neînsemnat la curtea ei, dar da.

Hunt se aplecă în față ca să-i surprindă privirea lui Bryce.

- Tharion a fost promovat recent Căpitan al Serviciului de Informații. Să nu te lași păcălită de șarmul și ireverența lui.

- Șarmul și ireverența se întâmplă să fie două dintre trăsăturile mele preferate! zise Bryce, făcând cu ochiul, pentru Tharion de această dată.

Zâmbetul bărbatului din neamul Apelor i se lărgi pe față.

- Ai grijă, Bryce! S-ar putea să mă decid că te plac și să te iau cu mine în Adânc.

Hunt îi aruncă lui Tharion o privire serioasă, în chip de avertizare. Unii bărbați din neamul Apelor făcuseră exact asta, cu mult timp în urmă. Duseseră mirese umane la curțile lor de sub apă și le păstraseră acolo, prinse în bulele uriașe de aer în care era închise părți din palatele și orașele lor, acestea nemaiputând să se întoarcă la suprafață.

Bryce alungă povestea sinistră cu un fluturat de mână.

– Avem câteva întrebări pentru tine, dacă nu te deranjează.

Tharion făcu un semn îmbietor cu palma lui reticulară, cu unghii ascuțite. Aspectul celor din neamul Apelor era foarte variat și vibrant: aveau diferite colorizații, aveau dungi, pete sau erau monocromi; cozile lor aveau solzi lungi, scurți sau țepoși. Magia pe care o aveau era în primul rând legată de elementul în care trăiau, deși unii dintre ei puteau invoca furtuni. Regina Râului, care era pe jumătate din neamul Apelor, pe jumătate spirit al râului, putea invoca mult mai mult decât o simplă furtună, se zicea. Ar fi putut să șteargă cu totul de pe hartă Lunathion, dacă ar fi fost provocată.

Potrivit legendei, ea era fiica lui Ogenas, născută din mărețul fluviu-care-înconjoară-lumea, și soră cu Regina Oceanului, conducătoarea retrasă a celor cinci mări din Midgard. Existau cam cincizeci la sută șanse ca Regina Râului să fie cu adevărat zeiță, se gândea Hunt. Oricum însă, locuitorii orașului se străduiau din răsputeri să nu o supere. Până și Micah se străduia să păstreze o relație bună și respectuoasă cu ea.

– Ai observat ceva neobișnuit în ultimul timp? întrebă Hunt.

Coada lui Tharion învolbură leneș apa strălucitoare.

– La ce fel de caz lucrați? Crimă?

– Da, răspunse Hunt.

Bryce se încordă. Tharion țăcăni cu ghearele pe asfalt.

– Ucigaș în serie?

– Răspunde odată la întrebare, măgarule!

Tharion trase cu ochiul la Bryce.

– Dacă vorbește și cu tine așa, sper că-i dai una unde-l doare mai tare.

– I-ar plăcea ei! murmură Hunt.

– Hunt și-a învățat lecția și știe că nu trebuie să mă enerveze, zise Bryce dulce.

Tharion zâmbi viclean.

– *Asta*-i o poveste pe care aș vrea să o aud!

– Da, bineînțeles! bombăni Hunt.

– Are legătură cu faptul că Regina Viperă și-a strâns oamenii acum ceva timp?

– Da, răspunse Hunt cu grijă.

Ochii lui Tharion se întunecară, amintind de faptul că bărbatul putea fi letal atunci când era în toane rele și că existau motive întemeiate pentru care creaturile din râu se fereau de conflicte cu cei din neamul Apelor.

– Se întâmplă ceva nasol rău, nu?

– Încercăm să remediem lucrurile.

Tritonul dădu din cap cu seriozitate.

– Lasă-mă un timp, să mai întreb lumea.

– Discret, Tharion. Cu cât sunt mai puține persoane care știu că se petrece ceva, cu atât mai bine.

Tharion alunecă înapoi în apă, deranjându-l din nou pe bietul crab care se cățărase înapoi pe chei. Coada puternică a tritonului îl ancora cu ușurință la suprafață, în timp ce acesta îi cerceta pe Hunt și pe Bryce.

– Să îi spun reginei mele să îi adune și ea pe oamenii noștri?

– Nu coincide tiparului de până acum, dar un avertisment nu ar strica.

– În legătură cu ce să o avertizez?

– În privința unui demon antic, kristallos. Un monstru venit direct din Gheena, creat chiar de Devoratorul de Stele însuși.

Pentru câteva clipe, Tharion nu zise nimic, fața lui bronzată albindu-se. Apoi:

– La dracu'! exclamă și își trecu degetele prin părul umed. Voi întreba prin împrejurimi! promise el.

Departe, în josul râului, ceva mișcare îi atrase lui Hunt privirea. O barcă neagră plutea spre vălurile de ceață din Cantonul Oaselor. Pe Docul Negru, înfipt în țărmul luminos ca o sabie întunecată, un grup de îndoliați, care stăteau în genunchi sub arcadele de cerneală, se ruga ca barca să ducă

în siguranță sicriul din pin, acoperit cu voaluri, peste apă. În jurul ambarcațiunii din lemn, spinări late, acoperite cu solzi, se vedeau la suprafața râului, dându-i târcoale. Așteptau judecata din urmă - și prânzul.

Tharion îi urmări privirea.

- Pe cinci bani că se răstoarnă.

- Dezgustător! șuieră Bryce.

Tharion lipăi din coadă, stropindu-i în joacă picioarele lui Bryce.

- N-am să fac pariuri la Plecarea ta, Picioruțe. Promit.

Apoi aruncă câțiva stropi de apă spre Hunt.

- Și cu toții știm că barca ta o să se răstoarne imediat ce se va desprinde de țărm.

- Amuzant.

Din spatele lor apăru tipăind o vidră, cu o vestuță galbenă reflectorizantă. Ducea în bot o sticlă cu un mesaj înăuntru, pecetluită cu ceară. Abia dacă privi spre ei înainte de a sări în râu, dispărând cu totul. Bryce își mușcă buza, scăpând totuși un chițăit ascuțit.

Era greu să le reziști mesagerilor neînfricați și pufoși. Chiar și lui Hunt. Deși erau animale adevărate și nu metamorfi, acestea posedau un nivel neașteptat de ridicat de inteligență, datorită magiei vechi care le curgea prin vene. Își găsiseră locul în oraș furnizând o metodă de încredere, independentă de tehnologie, prin care puteau comunica locuitorii din cele trei tărâmuri care alcătuiau Orașul Semilunii: neamul Apelor din râu, Secerătorii din Cantonul Oaselor și rezidenții propriu-ziși din Lunathion.

Tharion râse în fața încântării pure care se citea pe chipul lui Bryce.

- Crezi că și Secerătorii mor după ele?

- Fac pariu că însuși Regele din Adâncuri chițăie atunci când le vede! zise Bryce. În parte datorită lor am vrut să mă mut aici de la bun început.

Hunt ridică din sprânceană.

- Serios?

– Le-am văzut când eram mică și mi-am zis că sunt cele mai magice lucruri din lume. Bryce radia. Și încă mai cred asta.

– Având în vedere cu ce te ocupi, asta zice ceva.

Tharion își plecă fruntea spre ei.

– Și cu ce te ocupi mai precis?

– Antichități! zise Bryce. Dacă dai vreodată de ceva interesant în străfunduri, să-mi dai de știre.

– Îți voi trimite imediat o vidră!

Hunt se ridică în picioare și îi oferi mâna lui Bryce.

– Ține-ne la curent.

Tharion îi răspunse cu un salut necuviincios.

– Ne vedem când ne-ntâlnim!

I se umflară branhiile și se scufundă sub oglinda apei. Bryce și Hunt îl urmăriră înotând spre inima adâncă a râului, urmând aceeași cale ca vidra, apoi se scufundă mai adânc, și mai adânc... spre acele lumini pâlpâitoare din străfunduri.

– E fermecător! murmură Bryce.

Hunt o ajută să se ridice în picioare. Mâna lui îi întârzie pe braț, căldura acesteia arzând-o, chiar și prin pielea jachetei.

– Stai să-l vezi în formă umană! Provoacă scandaluri.

Bryce râse.

– Cum v-ați cunoscut?

– Anul trecut a avut loc un șir de crime printre cei din neamul Apelor.

Ochii lui Bryce se întunecară. Își aducea aminte. Apăruseră peste tot la știri.

– Sora mai mică a lui Tharion a fost una dintre victime. Era un caz destul de important, așa că Micah m-a delegat să îi ajut. Eu și Tharion am lucrat împreună la caz în cele câteva săptămâni cât a durat investigația.

Micah îi ștersese la schimb trei datorii.

Bryce se strâmbă.

– Voi doi ați prins criminalul? Nu au anunțat asta la știri. Au spus doar că a fost reținut. Nimic mai mult – nici măcar despre cine era vorba.

Hunt îi dădu drumul.

- Da, noi l-am prins. A fost un metamorf panteră. I l-am dat pe mână lui Tharion.

- Bănuiesc că pantera nu a ajuns până jos, la Curtea Albastră.

Hunt privi spre întinderea strălucitoare de apă.

- Nu, nu a ajuns.

- Bryce se poartă frumos cu tine, Athie?

De la locul ei, din fața biroului de la galerie, Bryce mormăi:

- Ah, te rog...

Și continuă să inspecteze documentele pe care Jesiba i le trimisese.

Hunt, răsturnat în scaunul din fața biroului ei, portretul viu al aroganței angelice, îndrăzni să o întrebe pe silfa de foc care dădea târcoale pe lângă ușa deschisă din fier:

- Ce-ai face dacă ți-aș zice că nu, Lehabah?

Lehabah pluti până în dreptul arcadei, neîndrăznind să intre în expoziție. Nu îndrăzni, pentru că era foarte posibil ca Jesiba să o vadă.

- I-aș arde prânzul timp de o lună.

Hunt râse, sunetul pătrunzând-o pe Bryce până la oase. Fără să se poată abține, zâmbi.

Atunci se auzi o bufnitură greoaie, care reverberă chiar și la nivelul de deasupra bibliotecii, și Lehabah zbură în josul scărilor, șuierând:

- *Carte rea!*

Bryce privi spre Hunt, care cerceta pozele cu demonul, primite în urmă cu câteva nopți. Părul îi cădea pe frunte, șuvițele îndoliate lucind ca mătasea neagră. Degetele lui Bryce se strânseră în jurul tastaturii.

Hunt își ridică privirea.

- Avem nevoie de mai multe dovezi care să o incrimineze pe Sabine. Faptul că a schimbat înregistrarea din noaptea furtului este suspicios, și ceea ce a spus în camera de observație în acea noapte este la fel de suspicios, dar asta nu o transformă automat într-o criminală. Nu pot să îi vorbesc lui Micah fără a avea dovezi palpabile.

Bryce își frecă gâtul.

– Nici Ruhn nu are vreo pistă ca să putem atrage demonul.

Se lăsă liniștea. Hunt își trecu picior peste picior și își întinse mâna spre jacheta Danikăi, pe care Bryce o aruncase pe scaunul de lângă el, prea leneșă ca să o agațe în cuier.

– Am văzut-o pe Danika purtând jacheta asta în poza din camera ta de oaspeți. De ce ai păstrat-o?

Bryce respiră adânc, recunoscătoare că Hunt schimbase subiectul.

– Danika obișnuia să își depoziteze lucrurile în dulapul de acolo, în loc să se obosească să le ducă înapoi la apartament sau la Bârlog. Își dosise geaca aici în ziua în care...

Răsuflă și aruncă o privire spre baia din spate, acolo unde Danika se schimbase, cu doar câteva ore înainte să moară.

– Nu am vrut să o ia Sabine. Ar fi citit ce scrie pe spate și ar fi aruncat-o la gunoi.

Hunt ridică jacheta și citi:

– „Prin dragoste, totul este posibil".

Bryce dădu din cap.

– Și tatuajul pe care-l am pe spate spune același lucru. Bine, cu niște litere fandosite pe care Danika le-a căutat on-line, dar... Danika avea ceva cu fraza asta. E tot ce i-a spus Oracolul, se pare. Ceea ce nu are nici un sens, pentru că Danika a fost una dintre cel mai puțin siropoase persoane din câte am cunoscut, dar...

Bryce se juca întruna cu amuleta pe care o purta în jurul gâtului, trăgând-o ușor în lungul lănțișorului.

– Ceva a rezonat cu ea. Așa că, după ce a murit, am păstrat eu jacheta. Și am început să o port.

Hunt așeză jacheta cu grijă, înapoi pe scaun.

– Înțeleg... implicațiile personale.

Părea că nu are de gând să spună mai mult, însă apoi continuă:

– Mai știi șapca aia de sunball de care ai râs?

– Nu am râs de ea. Pur și simplu, *tu* nu pari genul de bărbat care să poarte așa ceva.

– Șapca aia a fost primul lucru pe care mi l-am cumpărat când am ajuns aici. Cu primii bani pe care i-am primit de la Micah.

Hunt zâmbi.

– Am văzut-o într-un magazin sportiv și mi s-a părut atât de comună. Nici nu ai idee cât de diferit este Lunathion față de Orașul Etern. Față de orice loc din Pangera. Și șapca aia pur și simplu...

– Te-a făcut să uiți de asta?

– Mda. Îmi părea un nou început. Un pas spre o existență mai normală. Bine, pe cât de normală poate fi existența unei persoane ca mine.

Bryce se strădui să nu privească spre încheietura lui.

– Deci tu ai șapca și eu o am pe Jeleu Jubileu.

Zâmbetul lui Hunt lumină galeria întunecată.

– Sunt surprins că nu ai un tatuaj cu Jeleu Jubileu pe undeva.

Ochii îi alunecară peste trupul ei, întârziind asupra rochiei verzi, scurte și strâmte. Lui Bryce i se lichefiară oasele.

– Cine zice că n-am un tatuaj cu ea, undeva unde tu nu poți să vezi, Athalar?

Îl privi cum inventariază în gând tot ceea ce *deja* văzuse. De când se mutase Hunt cu ea, renunțase să mai facă parada modei prin apartament în lenjerie intimă în timp ce se îmbrăca, însă știa că el o văzuse deja prin fereastră în zilele de dinainte. Știa că Hunt își dăduse seama că rămăsese un număr limitat de locuri foarte intime în care s-ar fi putut ascunde tatuajul.

Ar fi putut să jure că vocea îi coborâse o octavă sau două atunci când o întrebă:

– Și ai?

Dacă ar fi fost oricare alt bărbat i-ar fi zis: *De ce nu vii încoace să afli?*

Dacă ar fi fost oricare alt bărbat, ar fi fost deja de cealaltă parte a biroului, cățărată în poala lui. Desfăcându-i cureaua. Călărindu-l apoi, până când n-ar mai fi rămas din ei decât suspine sacadate și...

Se forță să se întoarcă la hârțoage.

– Există câțiva bărbați care ți-ar putea răspunde la întrebare, în caz că ești curios.

N-avea idee cum reușea să-și păstreze vocea calmă.

Tăcerea lui Hunt era palpabilă. Bryce nu îndrăzni să se uite pe deasupra ecranului de la computer. Ochii lui rămaseră însă ațintiți asupra ei. O ardeau ca o flacără. Îi bubuia inima în piept. Periculos, stupid, necugetat...

El respiră adânc, încordat. Scaunul pe care stătea scârțâi, aripile îi foșniră. Tot nu îndrăznea să se uite. Adevărul era că nu știa ce avea să facă dacă s-ar fi uitat.

Dar apoi Hunt zise, cu voce gravă:

– Trebuie să ne concentrăm asupra lui Sabine.

Parcă îi aruncase cineva o găleată cu apă rece în cap la auzul numelui ei. Bun. Da. Desigur. Pentru că nu era cu putință să se cupleze cu Umbra Mortis. Lista de motive se deschidea cu faptul că el plângea încă după o dragoste pierdută și se încheia cu acela că era proprietatea unui ditamai Guvernatorul. Și, între, existau un milion de alte obstacole.

Încă nu putea să se uite la el, când Hunt întrebă:

– Ai vreo idee cum am putea afla mai multe informații despre ea? Să ne facem măcar o idee care este starea ei de spirit în prezent?

Pentru că trebuia să facă ceva cu mâinile, cu trupul ei prea încins, Bryce scoase la imprimantă documentele pe care i le trimisese Jesiba, după care le dată și le semnă.

– Nu putem să o aducem la un interogatoriu pe Sabine fără a-i arăta astfel că avem bănuieli în privința ei! zise Bryce, privindu-l în sfârșit pe Hunt.

Avea obrajii îmbujorați și ochii... Solas, ochii lui negri luceau, fixați asupra feței ei. De parcă s-ar fi gândit să o atingă. Să îi simtă gustul.

– Bine.

Avea vocea aspră. Își trecu mâna prin păr. Ochii i se îmblânziră, focul întunecat din ei domolindu-se. Slavă zeilor!

Lui Bryce îi veni brusc o idee. Simțea un gol în stomac din cauza fricii, însă zise cu voce strangulată:

– Așa că eu cred că ar trebui să mergem cu întrebările la Sabine.

Capitolul 43

Bârlogul lupilor din Codrul Lunii se întindea pe aproape un kilometru: o vilă uriașă construită în jurul unei păduri sălbatice, despre care legendele spuneau că ar fi crescut acolo dinaintea stabilirii cuiva pe acele pământuri. Prin porțile de fier prinse în stâlpii impozanți de marmură, Bryce putea întrezări parcul privat. Razele matinale ale soarelui împingeau florile somnoroase să se deschidă pentru acea zi. Puii de lup se jucau împreună, se hârjoneau, alergau după propriile cozi, supravegheați de lupi cenușii bătrâni, tăcuți, care lăsaseră demult în urmă zilele brutale din Aux.

Bryce simți o durere în stomac, suficient de ascuțită încât să o facă să fie recunoscătoare că renunțase la micul dejun. Abia închisese un ochi noaptea trecută, gândindu-se și răzgândindu-se în privința planului lor. Hunt se oferise să o facă el, dar ea refuzase. Ea trebuia să vină acolo – să facă pasul. Pentru Danika.

Îmbrăcat în costumul lui obișnuit de bătălie, Hunt aștepta la câțiva pași depărtare, tăcut, așa cum fusese tot drumul până acolo. De parcă ar fi știut că Bryce abia își putea controla picioarele ca să nu tremure. Își dorea să fi purtat tenișii. Unghiul înclinat al pantofilor cu toc îi iritase rana de la șold. Bryce strânse din dinți de durere acolo, în fața Bârlogului.

Hunt își ținea ochii întunecați ațintiți asupra celor patru santinele de la porți.

Trei femei și un bărbat. Toți în formă umană, toți îmbrăcați în negru, cu toții înarmați cu pistoale și cu săbiile în teacă. Gâturile le erau împodobite cu tatuaje care înfățișau un trandafir de onix cu trei semne de gheare zgâriindu-i petalele. Asta îi însemna ca fiind membri în Haita Trandafirului Negru.

Bryce simți un junghi în stomac la vederea tecilor care se ridicau pe deasupra umerilor lor acoperiți de armură. Dădu la o parte însă amintirea unei cozi împletite, blond-argintie cu șuvițe mov și roz, care se încurca mereu în teaca unei spade antice, neprețuite.

Deși tineri, cei din Haita Diavolilor fuseseră priviți cu reverență, fuseseră cei mai talentați lupi ai generației lor. Conduși de cea mai puternică Alfa care păsise vreodată în Midgard.

Haita Trandafirului Negru nu era nici pe departe ce fuseseră ei. Nici pe departe.

Ochii li se aprinseră cu o încântare de prădători atunci când o văzură pe Bryce. Ei i se uscară buzele. Și gura cu totul, atunci când un al cincilea lup își făcu apariția din vestibulul de sticlă dedicat supravegherii, aflat în partea stângă a porții.

Părul negru al lupului Alfa era împletit într-o coadă strânsă, care-i accentua trăsăturile ascuțite ale feței. Aceasta le surâse disprețuitor lui Bryce și lui Hunt. Mâna lui Athalar alunecă ușor spre pumnalul pe care și-l ținea prins la coapsă.

Bryce spuse, pe cât de degajat fu în stare:

– Bună, Amelie.

Amelie Ravenscroft își arătă dinții.

– Ce dracu' vreți?

Hunt își arătă și el colții imediat.

– Am venit să vorbim cu Primul.

Își scoase insigna de la Legiune, aurul ei strălucind în soare.

– În numele Guvernatorului.

Amelie își întoarse ochii aurii spre Hunt și haloul lui, spre mâna lui care ținea pumnalul și spre tatuajul *SPQM*, despre

care știa cu siguranță că se află pe cealaltă parte a încheieturii lui. Rânji.

– Ei, cel puțin ți-ai ales o companie interesantă, Quinlan. Danika ar fi aprobat. Hel, poate că l-ați fi împărțit chiar.

Amelie se rezemă de colțul vestibulului.

– Obișnuiați să faceți asta, nu? Am auzit povestea cu voi și cei doi daemonaki. Clasică.

Bryce îi zâmbi afabil.

– Au fost trei daemonaki, de fapt.

– Târfă proastă! mârâi Amelie.

– Ai grijă! i-o tăie Hunt.

Membrii Haitei lui Amelie se strânseră în spatele ei, cu ochii la Hunt, fără să se apropie însă. Avantajul de a umbla cu Umbra Mortis!

Amelie râse. Un râs plin de ură. Nu doar pentru ea, își dădu seama Bryce. Dar și pentru înger. Casa Pământului și a Sângelui și Casa Cerului și a Aerului erau rivale într-o zi bună și dușmane într-o zi rea.

– Sau ce? O să-ți folosești fulgerul împotriva mea? îi aruncă Amelie lui Hunt. Dacă vei face asta, ai să te vâri în rahat atât de adânc încât *stăpânul* tău te va îngropa de viu în el.

Aruncă un mic zâmbet spre tatuajul de pe fruntea lui.

Hunt înlemni. Dar, oricât de interesant ar fi fost să-l vadă în sfârșit pe Hunt Athalar cum ucide, veniseră acolo cu un scop. Așa că Bryce îi zise conducătoarei haitei:

– Ești o încântare, Amelie Ravenscroft. Anunță-ți șefa că am venit să îl vedem pe Prim.

Își ridică sprâncenele ca să puncteze desconsiderarea care știa că o va face pe Alfa să vadă roșu în fața ochilor.

– Închide-ți gura aia! se răsti Amelie. Înainte să îți smulg limba!

Un bărbat cu părul șaten, care stătea în spatele lui Amelie, o zeflemisi:

– De ce nu te duci mai bine să fuți pe cineva în vreo baie, Quinlan?

Bryce ignoră fiecare cuvânt. Însă Hunt dădu drumul unui râs crud, care promitea oase rupte.

– Ți-am zis să ai grijă.

– Dă-i drumul, îngerule! mârâi Amelie. Să vedem de ce ești în stare.

Bryce abia își putea controla panica și groaza care o încolțeau. Însă Hunt răspunse calm:

– Sunt șase pui care se joacă în fața acestei porți. Chiar vrei să îi expui genului de confruntare pe care am avea-o noi, Amelie?

Bryce clipi. Hunt nu se întoarse spre ea, ci continuă să i se adreseze lui Amelie:

– N-am de gând să te bat măr în fața unor copii. Așa că, fie ne lași să intrăm, fie ne întoarcem cu un mandat.

Nu clipi nici o secundă.

– Nu cred că Sabine Fendyr ar fi prea încântată de cea de-a doua opțiune.

Amelie îl privi la rândul ei în ochi, chiar dacă ceilalți se încordaseră. Aroganța ei semeață o făcuse pe Sabine să o propună ca Alfa pentru Haita Trandafirului Negru, în defavoarea lui Ithan Holstrom, care îi devenise Secund. Sabine își dorise pe cineva care să îi semene, chiar dacă Ithan avea un rang mai mare de putere. Și poate voise și un lup mai puțin Alfa, în așa fel încât să îi controleze de fapt tot ea.

Bryce așteptă ca Amelie să se prindă că Hunt blufează în privința mandatului. Așteptă o remarcă usturătoare sau niște colți. Însă Amelie își scoase stația prinsă de curea și transmise:

– Primul are vizitatori. Vino să îi iei! Mai demult obișnuia să intre cu ușurință pe porțile din spatele brunetei și să își petreacă ore întregi jucându-se cu puii prin iarba și copacii dimprejur, ori de câte ori Danika trebuia să facă pe dădaca.

Alungă amintirea a ceea ce fusese înainte. Sentimentul pe care îl avea privind-o pe Danika jucându-se cu cățelandrii pufoși sau cu copiii care chițăiau, cu toții venerând pământul de sub tălpile ei. Viitoarea lor conducătoare, viitoarea lor protectoare, cea care avea să îi ducă pe lupi pe noi culmi ale gloriei.

Lui Bryce i se strânse dureros inima-n piept. Atunci Hunt se uită spre ea, cu sprâncenele ridicate. Nu putea să facă asta. Nu putea sta acolo. Nu putea intra în acel loc.

Amelie zâmbi, de parcă și-ar fi dat seama de asta. De parcă i-ar fi mirosit groaza și durerea. Și faptul că trebuia să o vadă pe nenorocita aceea acolo unde odată stătuse Danika...

Bryce vedea roșu în fața ochilor.

– Mă bucur că rata criminalității a scăzut într-atât, Amelie, încât tot ce ai de făcut este să faci pe paznicul la poartă.

Amelie zâmbi ușor. De cealaltă parte a porții se auziră pași, însă Bryce nu îndrăzni să se uite. Nu în timp ce Amelie îi spunea:

– Știi, uneori cred că ar trebui să îți mulțumesc – am auzit că, dacă Danika nu ar fi fost distrasă de mesajele pe care ți le trimitea, în legătură cu rahaturile tale de bețivancă, ar fi putut să anticipeze atacul. Și atunci, nu m-aș mai fi aflat unde mă aflu acum, nu-i așa?

Bryce își înfipse unghiile în carne. Însă vocea ei, mulțumită zeilor, sună calm:

– Danika a fost un lup de o sută de ori mai bun decât tine. *Oriunde* te-ai afla *tu* acum, n-ai să ajungi niciodată acolo unde a fost *ea*.

Amelie păli de furie. Nasul i se încrețise și buzele i se ridicaseră, expunându-i caninii care se alungeau...

– Amelie! mârâi o voce de bărbat din umbrele arcadei de la poartă.

Ah, zeilor. Bryce își strânse degetele în pumni ca să le împiedice tremuratul în timp ce se întorcea spre tânărul lup. Privirea lui Ithan Holstrom trecu de la ea la Amelie. Secundul se apropie de Alfa lui.

– Nu merită.

Cuvintele nerostite îi ardeau în privire. *Bryce nu merită.*

Amelie chicoti și se întoarse spre vestibul. O fată mai scundă, cu părul castaniu, o urmă. Era Omega haitei, dacă își amintea bine.

Amelie îi aruncă lui Bryce peste umăr:

– Întoarce-te în tomberonul din care te-ai târât afară! Apoi închise ușa, lăsând-o pe Bryce în fața fratelui mai mic al lui Connor.

Pe chipul lui Ithan nu se citea nici urmă de bunătate. Părul lui șaten-auriu era mai lung decât atunci când îl văzuse ultima oară, însă pe atunci era doar un student care juca sunball în echipa UOS.

Bărbatul înalt, plin de mușchi din fața lor făcuse Saltul. Călcase pe urmele fratelui său și se alăturase haitei care o înlocuise pe cea a lui Connor. Atingerea catifelată a aripii lui Hunt o îndemnă pe Bryce să pășească. Fiecare pas pe care îl făcea spre lup îi tăia respirația.

– Ithan! reuși să îngăimeze.

Fratele mai tânăr al lui Connor nu spuse nici un cuvânt și se întoarse spre stâlpii care flancau poteca. Bryce simțea că avea să vomite. Peste tot: peste plăcile de calcar, peste coloanele albe, peste ușile de sticlă care se deschiseră spre parcul din mijlocul vilei.

Nu ar fi trebuit să îl lase pe Athalar să vină. Ar fi trebuit să îl oblige să stea pe acoperiș, de unde nu putea să fie martor la criza spectaculoasă în pragul căreia se afla.

Ithan Holstrom nu se grăbea. Tricoul gri era întins bine pe spatele-i lat, musculos. Era un puști de douăzeci de ani mândru și cu tupeu atunci când murise Connor. Avea specializarea în istorie, la fel ca Danika, și era steaua echipei de sunball a UOS. Se zvonea că avea să treacă la profesioniști de îndată ce fratele lui i-ar fi dat aprobarea. Ar fi putut să treacă în liga profesionistă imediat după liceu, însă Connor, care îl crescuse pe Ithan de când părinții lor muriseră cu cinci ani în urmă, insistase că diploma era pe primul loc, iar sportul pe al doilea. Ithan, care îl idolatriza pe Connor, ascultase, deși Bronson se rugase de fratele mai mare să îl lase pe copil să joace profesionist.

Umbra lui Connor, îl tachinau ei pe Ithan.

Crescuse de atunci. Începuse să îi semene cu adevărat fratelui său mai mare. Până și nuanța părului șaten auriu o săgeta pe Bryce în inimă.

Sunt nebun după tine. Nu vreau pe nimeni altcineva. Nu mai vreau pe nimeni de ceva timp.

Nu putea să respire. Nu putea să șteargă acele cuvinte, să nu le mai audă. Simțea golul uriaș sfâșiat în țesătura timpului și a spațiului, acolo unde Connor ar fi trebuit să fie, într-o lume în care nimic rău nu s-ar fi întâmplat...

Ithan se opri în fața altor uși de sticlă. Deschise una, mușchii brațului său lung umflându-se în timp ce le-o ținea deschisă.

Hunt intră primul, fără îndoială scanând locul într-o secundă. Bryce reuși să își ridice privirea spre Ithan atunci când trecu pe lângă el. Dinții lui albi străluciră, dezgoliți, spre ea.

Dus era băiatul încrezut pe care ea îl tachina; dus băiatul care încercase tehnici de flirtat cu ea ca să le poată folosi apoi ca să o cucerească pe Nathalie (fata râsese atunci când Ithan o invitase în oraș, spunându-i să mai aștepte câțiva ani); dus pentru totdeauna băiatul care o întreba fără încetare când avea să fie în sfârșit iubita fratelui său și care nu accepta *niciodată* drept răspuns.

Un prădător aspru îi luase locul. Unul care nu uitase cu siguranță mesajele, devenite publice, pe care ea le trimisese și pe care le primise în acea noapte îngrozitoare. Nu uitase că ea făcea sex cu un oarecare în baia clubului în timp ce Connor - Connor care doar ce își dezgolise sufletul în fața ei - era măcelărit.

Ithan zâmbi, de parcă i-ar fi savurat rușinea.

Renunțase la universitate imediat după moartea lui Connor. Renunțase la sunball. Știa asta doar pentru că prinsese un meci la televizor, într-o noapte, la două luni după tragedie, iar comentatorii încă discutau despre asta. Nimeni - nici antrenorii lui, nici prietenii, nici tovarășii de haită - nu îl putuse convinge să se reapuce. Renunțase la sport fără nici un regret, se părea.

Bryce nu îl mai văzuse dinainte de crime. Ultima ei fotografie cu Ithan era cea pe care Danika o făcuse la meci, cu el pe teren. Cea în fața căreia se chinuise ore în șir, în timp ce se pregătea sufletește pentru ce avea să aducă revărsatul zorilor.

Înainte de aceea, însă, fuseseră făcute sute de fotografii cu ei doi împreună. Le păstra încă în telefon, ca pe un coș plin cu șerpi, care așteptau să o muște doar dacă îndrăznea să ridice capacul.

Zâmbetul crud al lui Ithan nu pieri nici o clipă cât închise ușa în urma lor.

– Primul trage un pui de somn. Sabine vă va primi.

Bryce îi aruncă o privire lui Hunt, care dădu ușor din cap spre ea. Lucrurile mergeau exact așa cum le plănuiseră.

Bryce simțea fiecare suflare a lui Ithan în spatele lor, în timp ce mergeau spre scările care, Bryce știa, aveau să îi ducă un etaj mai sus, spre biroul lui Sabine. Și Hunt părea să îl simtă pe Ithan, așa că lăsă fulgerele să i se încolăcească până la încheieturi, ceea ce îl făcu pe tânărul lup să se îndepărteze puțin.

Cel puțin alfa-măgarii erau și ei buni la ceva.

Ithan nu plecă. Nu, părea că avea să le fie gardian și călău tăcut pe durata întregii lor vizite mizerabile.

Bryce cunoștea fiecare pas spre biroul lui Sabine de la etajul al doilea, însă Ithan îi conducea oricum: pe scările de marmură, pline de atât de multe zgârieturi și ciobituri încât nimeni nu se mai deranja să le repare; în lungul holului cu tavan înalt, ale cărui ferestre dădeau spre strada aglomerată de jos; și, în cele din urmă, în fața ușii vechi din lemn. Danika crescuse acolo – și se mutase de îndată ce intrase la Universitatea din Orașul Semilunii. După absolvire, obișnuia să stea acolo doar pe durata evenimentelor oficiale ale lupilor și de sărbători.

Ithan pășea domol. De parcă i-ar fi simțit nefericirea lui Bryce și ar fi încercat să o facă să sufere cât mai mult.

Bryce se gândi că probabil o merita. Știa că o merita.

Încercă să înlăture amintirea care îi fulgeră în minte. Cele douăzeci și unu de apeluri de la Ithan pe care le ignorase, toate din primele zile de după asasinat. Și vreo șase mesaje audio.

Primele fuseseră pline de lacrimi și panică, lăsate în primele ore. *Este adevărat, Bryce? Sunt morți cu toții?*

Apoi mesajele deveniseră îngrijorate:

Unde ești? Ești bine? Am sunat la principalele spitale și nu apari pe nicăieri. Nimeni nu îmi spune nimic. Te rog, sună-mă.

Și apoi, la sfârșit, acel ultim mesaj de audio de la Ithan, rece ca gheața.

Inspectorii de la Legiune mi-au arătat toate mesajele. Connor ți-a spus practic că te iubește și tu ai fost în cele din urmă de acord să te întâlnești cu el, după care ai făcut sex cu un străin în baia de la Corbul? În timp ce el murea? *Îți bați joc de mine?! Să nu vii mâine la Plecarea în Larg. Nu ești bine-venită acolo.*

Nu îi răspunsese niciodată la mesaje, nu îl căutase niciodată. Nu putuse să îndure gândul de a sta față în față cu el. De a vedea durerea de pe chipul lui. Loialitatea era cea mai de preț calitate a lupilor. În ochii lor, relația ei cu Connor fusese un dat inevitabil. Erau ca și parteneri. Era doar o problemă de timp. Cuplările ei de dinainte nu contaseră, și nici ale lui, pentru că nu fusese făcută încă o declarație.

Asta până când el o invitase în oraș. Și ea acceptase. Făcuse primul pas pe acel drum.

În ochii lupilor, ea era a lui Connor și Connor era al ei.

Să-mi dai un mesaj când ajungi acasă, ca să știu că ești în siguranță.

Pieptul o apăsa din ce în ce mai tare, pereții se strângeau în jurul ei, o astupau...

Se forță să respire adânc. Să inspire până când simți că o dor coastele. Și apoi să expire, dând totul afară, afară, afară... până când scoase din ea panica teribilă care îi paraliza tot trupul ca un acid.

Bryce nu era lup. Ea nu urma regulile lor pentru curtat. Și se purtase prostește și fusese speriată de ce avea să însemne că fusese de acord cu acea întâlnire, iar Danikăi în mod cert nu îi păsa dacă Bryce se cupla cu cineva doar pentru o noapte, dar... Bryce nu avusese niciodată curajul să îi explice toate astea lui Ithan după ce îi văzuse și auzise mesajele.

Le păstrase pe toate. Le asculta de fiecare dată când avea una dintre recidivele ei, aproape de moarte, erau o parte

esențială a rutinei ei. Care culmina, desigur, cu ultimul mesaj al Danikăi, plin de veselie inocentă.

Ithan ciocăni la ușa lui Sabine și apoi o dădu de perete, descoperind un birou alb, însorit, ale cărui ferestre dădeau spre verdeața din parcul Bârlogului. Sabine stătea la biroul ei. Părul ca mătasea porumbului îi strălucea aproape în lumină.

- Ai ceva tupeu să vii aici.

În timp ce privea fața palidă, mâinile subțiri cu degetele împreunate deasupra biroului din stejar, umerii înguști care îi ascundeau puterea, lui Bryce i se uscă gura și cuvintele îi murir pe buze. Danika fusese o flacără neîmblânzită; mama ei era un bloc de gheață. Și dacă Sabine o ucisese, dacă Sabine făcuse asta...

În interiorul lui Bryce se iscă o furtună.

Hunt o simțise probabil, o mirosise, pentru că păși lângă ea, în timp ce Ithan întârzia în hol, și zise:

- Am vrut să îl vedem pe Prim.

În ochii lui Sabine scânteia iritarea.

- În legătură cu...?

- În legătură cu moartea fiicei tale.

- Stai dracului departe de afacerile noastre! se răsti Sabine, făcând să tremure paharul de pe masa ei.

Pe Bryce o ardea gâtul. Încercă să se concentreze și să nu țipe sau să se arunce asupra femeii. Aripa lui Hunt îi atinse ușor spatele. Un gest întâmplător pentru oricine i-ar fi privit, însă pe ea acea căldură și delicatețe o centrară. Danika. Pentru Danika avea să facă asta.

Ochii lui Sabine ardeau.

- Unde dracu' e sabia mea?

Bryce refuză să răspundă, refuză să îi arunce în față că sabia fusese și avea să fie întotdeauna a Danikăi, și zise:

- Avem informații din interior, care ne arată că Danika a fost staționată la Templul Lunei în noaptea în care Cornul a fost furat. Vrem ca Primul să ne confirme.

Bryce își păstră ochii în pământ, în aparență dominată, terifiată și rușinată, și o lăsă pe Sabine să își sape singură groapa.

Sabine întrebă autoritar:

- Ce dracu' are asta a face cu moartea ei?

Hunt răspunse calm:

- Încercăm să punem cap la cap ultimele mișcări ale Danikăi, înainte ca demonul kristallos să o ucidă. Vrem să aflăm cu cine s-ar fi putut întâlni, ce-ar fi putut să vadă sau să facă.

Aruncaseră încă o momeală: ca să îi vadă reacția atunci când aude rasa demonului, având în vedere că nu fusese încă făcută publică. Sabine nici măcar nu clipi. De parcă ar fi știut deja - poate pentru că ea era cea care îl invocase de la bun început. Deși, se gândi Bryce, era posibil să nu îi pese, pur și simplu. Sabine șuieră.

- Danika nu a fost la templu în acea noapte. Ea nu a avut nimic de-a face cu furtul Cornului.

Bryce încercă să nu își închidă ochii în fața minciunii care confirma totul. Din degetele lui Sabine ieșiră gheare, care i se înfipseră în birou.

- Cine ți-a spus că Danika a fost la templu?

- Nimeni! minți Bryce. Mi s-a părut că am auzit-o menționând că...

- Ți s-a *părut*? mârâi Sabine, ridicându-și vocea ca să o intimideze pe Bryce. E greu să-ți aduci aminte, nu-i așa? Având în vedere că erai beată, drogată și făceai sex cu străini.

- Ai dreptate! zise Bryce, întâmpinând mârâitul lui Hunt. A fost o greșeală.

Nu-i dădu lui Hunt ocazia de a obiecta și se întoarse pe călcâie, gata să plece. Avea nevoie de aer. Cum reușise să își țină spatele drept și stomacul la locul lui, n-avea nici o idee.

Abia dacă-l auzi pe Hunt, care o ajunsese din urmă. Nu putu să îl privească pe Ithan, pe care îl găsi în hol, așteptând rezemat de un perete.

Înapoi pe scări. Nu îndrăzni să-i privească pe lupii pe lângă care trecea. Știa că Ithan se ține după ea, dar nu îi păsa, nu îi păsa...

- Quinlan.

Vocea lui Hunt răsună în holul de marmură. Apucă să mai coboare o treaptă, apoi îngerul repetă:

- *Quinlan.*

Tonul îi era destul de ascuțit încât o făcu să se oprească. Să se uite peste umăr. Ochii lui Hunt îi cercetară chipul - în ei se citea grija, nu triumful, pentru că descoperiseră minciuna lui Sabine. Însă între ei, pe trepte, stătea Ithan, cu privirea dură, ca de piatră.

- Spune-mi despre ce este vorba.

- E strict secret, măgarule, mormăi Hunt.

Râsul lui Ithan cutremură scara.

- A reînceput.

Bryce vorbise încet, conștientă că sunt camere de filmat în jur și că Micah ordonase ca totul să rămână secret. Vocea îi era răgușită.

- Încercăm să aflăm de ce și cine este responsabil. Au avut loc trei crime până acum. În aceeași manieră. Ai grijă - avertizează-ți haita să aibă grijă.

Fața lui Ithan rămase impenetrabilă. Acesta fusese unul dintre punctele lui forte ca jucător de sunball: abilitatea de a nu-și trăda următoarea mișcare în fața oponenților. Fusese strălucit și al dracului de mândru, da, însă aroganța aceea fusese câștigată în urma a ore întregi de antrenament și disciplină brutală.

Fața lui Ithan rămase rece.

- Vă anunț dacă aud ceva.

- Ai nevoie de numerele noastre de telefon?

Ithan strânse din buze.

- Îl am pe al ei.

Se luptă să-și ridice privirea spre el, mai ales când întrebă:

- De data asta te vei deranja să-mi răspunzi?

Bryce se întoarse pe călcâie și coborî în grabă scările, până în antreu, unde se afla Primul lupilor. Vorbea cu recepționista, sprijinit în bastonul lui din lemn de brad roșu. Bryce se opri brusc în fața lui și bunicul Danikăi își ridică fața vestejită spre ea.

Ochii lui căprui, calzi – erau ochii Danikăi – o priveau atent.

Bătrânul zâmbi trist, blând. Era mai rău decât orice rânjet sau mârâit. Bryce apucă să-și plece capul înainte de a țâșni afară pe ușile de sticlă. Reuși să ajungă la porți fără să se mai întâlnească cu nimeni altcineva. Aproape ajunsese în stradă când Ithan o prinse din urmă. Hunt era cu un pas în spatele lui. Ithan îi spuse:

– Nu l-ai meritat.

Ar fi preferat să își scoată pumnalul pe care știa că îl are ascuns în gheată și să i-l înfigă în piept.

– Știu! răspunse răgușit.

Puii se jucau încă prin iarba înaltă, legau prietenii.

Ithan arătă cu capul spre al doilea etaj, unde se afla biroul lui Sabine, care dădea spre parc.

– Ai făcut niște alegeri al dracului de proaste, Bryce, dar n-am crezut niciodată că ești proastă. Ea te vrea moartă.

O nouă confirmare, poate. Cuvintele aprinseră ceva în interiorul ei.

– Asemenea.

Bryce întinse mâna spre porți, fără să-și poată conteni furia care o cuprindea pe măsură ce își dădea seama că toate indiciile o arătau ca vinovată pe Sabine.

– Lui Connor i-ar fi rușine cu tine pentru că o lași pe Amelie să își facă de cap. Pentru că lași un rahat ca ea să îți fie Alfa.

Ghearele lui Ithan lucrau.

– Să nu îi mai rostești numele *niciodată*.

– Pleacă! îi zise Hunt încet.

Fulgerele îi înconjurau aripile. Ithan părea dornic să îi sfâșie beregata, însă Hunt se mișcă repede. Deja lângă Bryce, o urmă pe aceasta în strada scăldată de soare. Bryce nu îndrăzni să se uite la Amelie și la haita ei de la porți. Mârâiau și chicoteau la ei.

– Ești un gunoi, Quinlan! le strigă Amelie când trecură pe lângă ea.

Prietenii ei râseră cu hohote. Bryce nu putu să se uite ca să vadă dacă și Ithan râdea alături de ei.

Capitolul 44

– Sabine a mințit în privința prezenței Danikăi la templu. Însă, în cazul în care ea este cea care invocă acest demon, avem nevoie de un plan serios ca să o prindem! îi zise Hunt lui Bryce, douăzeci de minute mai târziu, la prânz.

Îngerul devorase deja trei boluri cu cereale, unul după altul. Bryce nu rostise un cuvânt până la apartament. Avusese nevoie de tot drumul ca să își vină în fire.

Bryce împinse la o parte pufuleții umflați care pluteau în castronul ei. Nu era deloc interesată de mâncare.

– M-am săturat să aștept. Aresteaz-o odată!

– Este Capul neoficial al Codrului Lunii și, practic, Primul lupilor! zise Hunt, precaut. Chiar dacă nu are și titlul. Trebuie să avem grijă cum acționăm. Consecințele ar putea fi catastrofale.

– Sigur.

Bryce își împinse din nou cerealele. Știa că ar fi trebuit să urle, să mărșăluiască înapoi la Bârlog și să o omoare pe nenorocită. Scrâșni din dinți. Nu primiseră nici o veste, nici de la Tharion, nici de la Ruhn.

Hunt bătu cu degetul în masă, cântărindu-i expresia. Apoi schimbă, din fericire, subiectul.

– Înțeleg povestea cu Ithan, dar ce problemă nerezolvată are Amelie cu tine?

Poate că Bryce era doar obosită, însă sfârși prin a-l întreba:

– Le-ai văzut vreodată – mesajele din noaptea aceea? Toate ziarele le-au afișat pe prima pagină, după ce au devenit publice.

Hunt îngheță.

– Da, zise el blând. Le-am văzut.

Bryce ridică din umeri, învârtindu-și cerealele din bol. Roată, roată.

– Amelie simțea... ceva... pentru Connor. De când erau mici. Cred că încă mai simte.

– Aha.

– Și... știi... despre mine și Connor.

– Da. Îmi pare rău.

Ura acele cuvinte. Le auzise de atâtea ori încât ajunsese să le *urască*.

– Cred că, atunci când a văzut mesajele din acea seară, Amelie a înțeles în cele din urmă de ce Connor nu avea aceleași sentimente pentru ea.

Hunt se încruntă.

– Au trecut doi ani.

– Și?

Pe ea cu siguranță timpul nu o ajutase să se simtă mai bine.

Hunt își scutură capul.

– Oamenii încă vorbesc despre asta? Despre acele mesaje?

– Bineînțeles. Bryce pufăi, clătinând din cap. Caută-mă pe internet, Athalar. Am fost nevoită să îmi închid toate conturile.

Gândul îi făcu stomacul ghem, panica și greața încordându-i fiecare mușchi și fiecare venă din trup. Învățase să își gestioneze mai bine emoțiile, însă nu cu mult.

– Oamenii mă urăsc. Literalmente mă *urăsc*. Unele dintre haitele de lupi au scris chiar și un cântec, pe care l-au pus pe internet. L-au numit: *Tocmai ce m-am combinat cu unul în baie. Nu îi spune lui Connor.* Îl cântă de fiecare dată când mă văd.

Expresia de pe chipul lui Hunt devenise de gheață.

– Care haite?

Bryce își clătină fruntea. Nu avea de gând să le numească, având în vedere fața criminală pe care Hunt o făcuse.

– Nu contează. Lumea e rea.

Asta era tot, înțelesese. În mare parte, lumea era rea, iar acel oraș era plin de lume rea.

Se întreba ce-ar zice lumea dacă ar ști despre întâmplarea din urmă cu două ierni, când cineva îi trimisese o mie de foi imprimate cu versurile acelui cântec la noul ei apartament, alături de un album făcut la mișto, cu fotografiile pe care ea le făcuse în acea noapte. Dacă ar fi știut că se urcase pe acoperiș ca să le ardă pe toate – însă sfârșise privind în gol, peste marginea clădirii. Se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă Juniper n-ar fi sunat pur întâmplător, ca să vadă ce mai face, în acea noapte. Sunase chiar atunci când Bryce apucase balustrada.

Acea voce prietenoasă de la celălalt capăt al firului fusese singurul lucru care o împiedicase pe Bryce să sară de pe acel acoperiș.

Juniper o ținuse pe Bryce la telefon, povestind nimicuri. Până în clipa în care taxiul ei oprise în fața clădirii. Juniper refuzase să închidă până când nu ajunsese pe acoperiș, lângă Bryce, râzând împreună de întâmplare. O găsise doar pentru că Bryce mormăise ceva despre faptul că stătea acolo. Și poate că se grăbise să ajungă la ea din cauza tonului pe care îl avusese, atunci când o spusese.

Juniper stătuse alături de ea până când arseseră împreună foile cu versurile, apoi coborâse cu ea în apartament și se uitaseră la televizor în pat, până adormiseră. Bryce se trezise la un moment dat ca să închidă televizorul și să meargă la baie; când se întorsese o găsise pe Juniper trează, așteptând-o.

Prietena ei nu o părăsise trei zile la rând.

Nu vorbeau niciodată despre întâmplare. Însă Bryce se întrebase mai târziu dacă Juniper îi spusese lui Fury cât de aproape fusese, cât de mult se străduise să o țină la telefon, fără să o alerteze, în timp ce se grăbea să ajungă la ea, pentru că simțise că ceva nu era bine deloc, deloc-deloc.

Lui Bryce nu îi plăcea să se gândească la acea iarnă. La acea noapte. Însă avea să-i fie recunoscătoare toată viața lui Juniper pentru acel simț al ei - pentru iubirea ei, care o împiedicase să facă o greșeală teribilă, stupidă.

- Mda, zise Hunt. Lumea e rea.

Bryce își zise că el trecuse prin lucruri și mai grave decât ea. Mult mai grave. Două secole de sclavie abia mascate ca fiind un soi de cale diabolică de a-ți răscumpăra păcatele. Târgul lui Micah, redus ori ba, era o rușine.

Bryce se forță să ia o lingură din cerealele ei îmbibate cu lapte. Se forță să întrebe ceva, orice, ca să își limpezească puțin mintea.

- Ți-ai inventat singur porecla? Umbra Morții?

Hunt își lăsă jos lingura.

- Arăt eu a genul de persoană care simte nevoia să își inventeze porecle?

- Nu! recunoscu Bryce.

- Îmi zic astfel doar pentru că mi s-a ordonat să fac genul acesta de rahat. Și o fac foarte bine. Hunt ridică din umeri. Ar fi mai bine dacă mi-ar spune Sclavul Morții.

Bryce își mușcă buza și mai luă o lingură de cereale cu lapte. Hunt tuși.

- Știu că vizita de astăzi a fost una grea. Și știu că nu am arătat-o de la început, Quinlan, însă mă bucur că ai fost numită pentru acest caz. Ești... extraordinară.

Bryce încercă să ignore ce făcea lauda lui din inima ei, cum risipea ceața care o învăluia.

- Tatăl meu a fost căpitan Dracon în Legiunea 2. A stat pe front pe întreaga durată a celor trei ani de serviciu militar. El m-a învățat câte ceva.

- Știu. Adică... nu că te-a învățat. Ci cunosc partea despre război. Randall Silago, corect? El e cel care te-a învățat să tragi cu arma.

Bryce dădu din cap, un val neobișnuit de mândrie cuprinzându-i inima.

- Nu am luptat niciodată alături, îi spuse Hunt, însă am auzit vorbindu-se despre el ultima oară când am fost pe

front - acum vreo douăzeci și șase de ani. Adică am auzit vorbindu-se despre faptul că este un foarte bun pușcaș. El ce crede despre...

Hunt își flutură mâna în jurul lor, spre orașul care îi înconjura.

- Vrea să mă mut înapoi acasă. A trebuit să îl învinge - literalmente. Am câștigat o luptă pentru a putea merge la UOS.

- Te-ai luptat cu el, fizic vorbind?

- Mda. Mi-a zis că, dacă pot să-l pun la pământ, atunci înseamnă că mă pot apăra singură în oraș. Până la urmă s-a văzut că eram mai atentă la lecțiile lui decât îl lăsam să creadă.

Râsul răgușit al lui Hunt îi intră pe sub piele.

- Și te-a învățat cum să tragi cu pușca cu lunetă?

- Puști, pistoale, cuțite, săbii.

Pistoalele erau însă specialitatea lui Randall. O instruise fără să precupețească nici un efort, zi după zi.

- Folosești vreuna dintre astea în afara antrenamentelor?

Te iubesc, Bryce.

Închide-ți ochii, Danika.

- Atunci când n-am încotro! răspunse ea răgușit.

Nu că ar fi făcut vreo diferență atunci când contase cu adevărat.

Lui Bryce îi sună telefonul. Aruncă o privire mesajelor de la Jesiba și mormăi.

☽ *Vine un client în treizeci de minute. Să fii acolo sau, dacă nu, te alegi cu un bilet doar dus spre viitoarea ta viață de rozătoare.*

Bryce își lăsă jos lingura, conștientă că Hunt o urmărește și începu să tasteze.

☽ *Voi fi la...*

Jesiba trimise încă un mesaj până când să aibă Bryce timp să îl trimită pe al ei.

Și unde-s documentele de ieri?

Bryce șterse ce începuse să scrie și o luă de la capăt: *Voi...*

Alt mesaj de la Jesiba: *Vreau să fie gata până la prânz.*

- Cineva nu e în toane bune! observă Hunt.

Bryce se strâmbă, apucându-și castronul și grăbindu-se spre chiuvetă.

Mesajele continuau să curgă, însoțite de amenințări că va fi transformată într-o varietate de creaturi meschine, ceea ce sugera că, într-adevăr, cineva o enervase la culme pe Jesiba.

Când ajunseră la ușa galeriei, Bryce descuie încuietorile fizice și magice și oftă.

– Poate că ar trebui să rămâi pe acoperiș în după-amiaza asta. Cel mai probabil mă va monitoriza pe camere. Nu știu dacă te-a mai văzut înăuntru până acum, dar...

Hunt o bătu cu palma pe umăr.

– Am înțeles, Quinlan.

Buzunarul hainei lui negre țârâi și îngerul își scoase telefonul.

– E Isaiah, murmură.

Hunt dădu din cap spre ușa acum deschisă a galeriei, prin care îl puteau vedea pe Syrinx zgâriind ușa de la bibliotecă, chelălăindu-și salutul către Lehabah.

– Vorbim mai târziu!

Aștepta înainte să zboare pe acoperiș, Bryce știa, până când încuia ușa de la galerie după ea. Cincisprezece minute mai târziu primi un mesaj de la el.

☽ *Isaiah are nevoie de părerea mea în legătură cu un alt caz. Mă îndrept într-acolo acum. Te păzește Justinian. Mă întorc în câteva ore.*

Bryce îi răspunse: *Justinian e sexy?*

Hunt dădu replica: *Cine-i perversul acum?*

Lui Bryce îi înflori pe buze un zâmbet. Avea degetul pe ecran, gata să răspundă, când îi sună telefonul. Oftă și îl ridică la ureche.

– De ce nu ești gata să întâmpini clientul? se răsti Jesiba.

Dimineața fusese o catastrofă. În timp ce stătea de gardă pe acoperișul de la galerie câteva ore mai târziu, Hunt nu-și putea alunga gândurile negre. Da, o prinseseră pe Sabine mințind și Alfa își arătase gândurile criminale, dar... la dracu'! Nu își închipuise cât de greu îi va fi lui Quinlan, chiar dacă știa că Sabine o urăște. Nici că și ceilalți lupi o urăsc pe Bryce nu își dăduse seama. Nu ar fi trebuit să o ia cu el. Ar fi trebuit să se ducă singur.

Orele trecură, una după cealaltă, în timp ce el medita asupra lucrurilor întâmplate.

Hunt se asigură întâi că nu zbura nimeni pe deasupra acoperișului, apoi scoase o înregistrare video din arhivele Legiunii 33. Cineva combinase înregistrările mai scurte pe care le aveau cu demonul, încercând, fără îndoială, să obțină o imagine mai clară a acestuia, ceva mai mult decât un deget de la picior sau o gheară.

Kristallos era doar o ceață gri care explodase la ușa din față a clădirii. Nu reușiseră să obțină înregistrări cu el intrând efectiv în clădire, ceea ce sugera că fie fusese invocat la fața locului, fie se strecurase de pe acoperiș și nu fusese înregistrat de nici o cameră din vecinătate. Dar iată-l, distrugând în bucăți ușa de la intrare, atât de rapid încât părea doar fum cenușiu.

Și apoi, iat-o pe *ea*! Bryce. Târându-se afară pe ușă, desculță, alergând pe strada acoperită cu bucăți de sticlă, cu piciorul de la masă într-o mână, cu fața răvășită de furie pură.

Văzuse înregistrarea cu doi ani în urmă, dar acum avea ceva mai mult sens, știind că Randall Silago o antrenase. Cum sărea peste mașini, cum alerga pe străzi, la fel de rapid ca un bărbat Fee. Chipul îi era acoperit de sânge, buzele dezveleau dinții într-un mârâit pe care nu-l putea auzi.

Dar chiar și pe înregistrarea pixelată, ochii lui Bryce apăreau încețoșați. Încă se lupta cu acele droguri.

În mod clar nu își amintea că fusese cu ea în acea cameră pentru interogații, pentru că îl întrebase dacă văzuse mesajele, la prânz. Și, la dracu' - știuse că tot ce avea în telefon devenise cumva public, dar nu se gândise niciodată cum trebuie să se fi simțit ea.

Avea dreptate: lumea era rea.

Bryce ieșea de pe Strada Principală, alunecând peste capota unei mașini și apoi... înregistrarea se sfârși.

Hunt răsuflă puternic. Dacă Sabine era cu adevărat cea care se afla în spatele întregii povești... Micah îi dăduse permisiunea de a-l anihila pe vinovat. Însă era foarte probabil ca Bryce să facă ea însăși asta.

Hunt se încruntă spre peretele de ceață, vizibil chiar și peste râu. Ceața era impenetrabilă, chiar și așa, sub soarele după-amiezii. Cantonul Oaselor.

Nimeni nu știa ce se petrece în Orașul Adormit. Dacă morții bântuiau printre mausolee, dacă Secerătorii patrulau și conduceau ca niște regi, dacă nu cumva acolo nu domneau decât ceața, pietrele cioplite și tăcerea. Nimeni nu zbura deasupra locului – nimeni nu îndrăznea.

Lui Hunt i se părea însă uneori că poate Cantonul Oaselor îi veghează pe ei. Unii oameni pretindeau că cei dragi pot să comunice cu ei din morți prin intermediul Oracolului, ori cu ajutorul prezicătorilor de doi bani din piață.

Cu doi ani în urmă, Bryce nu participase la Plecarea în Larg a Danikăi. Verificase. Cei mai importanți oameni din Orașul Semilunii merseseră, însă ea nu fusese prezentă. Fie pentru a evita să fie ucisă de Sabine pe loc, fie din motive personale. După ce văzuse în dimineața aceea, și-ar fi pariat banii pe cea de-a doua variantă.

Așa că Bryce n-o văzuse pe Sabine împingând barca neagră, străveche în Istros, cu acea cutie acoperită în mătase cenușie – tot ce mai rămăsese din trupul Danikăi – în centrul ei. Nu numărase secundele în timp ce barca aluneca pe apele noroioase, nu își ținuse respirația alături de toți cei de pe mal, ca să vadă dacă va fi purtată de curent spre Cantonul Oaselor sau dacă se va răsturna și rămășițele nedemne ale Danikăi vor rămâne râului și bestiilor care colcăiau în el.

Barca Danikăi se îndreptase spre insula învăluită în ceață de peste râu, Regele din Adâncuri considerând-o a fi demnă. Mai multe persoane de pe mal scăpaseră suspine. Înregistrarea din apartament, de la camera de doi bani a clădirii, în care Danika implora milă, devenise publică cu o zi înainte.

Hunt suspecta că jumătate dintre cei care veniseră la Plecarea în Larg a Danikăi speraseră că faptul că Alfa ceruse îndurare însemna că va fi dată râului și că astfel o vor putea cataloga pe vechea șefă de haită, mândră și rebelă, ca fiind o lașă.

Sabine, care în mod clar era conștientă de toți cei care așteptau un astfel de sfârșit, așteptase doar până în clipa în care porțile râului se deschiseseră, descoperind ceața învălătucită din Cantonul Oaselor, iar barca fusese trasă înăuntru de mâini invizibile. Apoi plecase. Nu așteptase să vadă și Plecările celorlalți membri din Haita Diavolilor.

Însă Hunt și toți ceilalți așteptaseră. Fusese ultima oară când îl văzuse pe Ithan Holstrom. Plângând, în timp ce împingea rămășițele fratelui său pe oglinda albastră. Fusese atât de tulburat, încât colegii lui din echipa de sunball se văzuseră nevoiți să îl ajute să stea pe picioare. Bărbatul cu ochi reci care îi condusese în acea dimineață fusese o persoană cu totul diferită de acel băiat.

Talentat, o auzise pe Naomi spunând despre Ithan într-unul dintre discursurile ei nesfârșite despre haitele din Aux și modul în care puteau fi comparate cu Legiunea 33.

Pe lângă îndemânarea lui de pe terenul de sunball, Ithan Holstrom avea și o pricepere înnăscută de luptător. Făcuse saltul și ieșise cu puțin în urma lui Connor în ceea ce privea puterea. Naomi zicea mereu că, în ciuda faptului că era mândru, Ithan era un bărbat adevărat: corect, isteț și loial.

Și un mare nesimțit, din câte putea să vadă.

Hunt își scutură capul, privind din nou spre Cantonul Oaselor.

Oare Danika Fendyr bântuia pe insula acoperită de ceață? Sau, cel puțin, o parte din ea? Își amintea de prietena care, chiar și după atâta timp de la moartea ei, nu accepta ca nimeni să îi insulte amintirea? Știa că Bryce ar fi în stare de orice, poate chiar să se coboare pentru totdeauna la gradul de furie de pe înregistrarea video, pentru a-i distruge ucigașul. Chiar dacă acel ucigaș ar fi fost însăși mama Danikăi.

Prietenă loială până la moarte și după.

Lui Hunt îi sună telefonul, pe ecran apărând numele lui Isaiah. Dar nu răspunse imediat. Nu înainte de a se uita la acoperișul galeriei de sub tălpile lui, întrebându-se cum ar fi să ai un astfel de prieten.

Capitolul 45

– Și crezi că vei fi promovată prim-balerină după sezonul acesta?

Bryce își lipi telefonul de ureche cu umărul și își azvârli pantofii în ușa apartamentului, îndreptându-se spre ferestrele înalte până în podea. Syrinx, eliberat din lesă, alergă spre bolul lui pentru mâncare, așteptându-și cina.

– Puțin probabil! răspunse Juniper, cu vocea ei moale și tăcută. Eugenie este foarte bună anul acesta. Cred că ea va fi următoarea candidată. Eu am fost puțin pe lângă în câteva dintre scenele solo, pot s-o simt.

Bryce se uită pe fereastră și îl văzu pe Hunt exact acolo unde spusese că va aștepta până când ea îi va face semn că este teafără și în siguranță, la ea în apartament. Îi făcu cu mâna.

– Știi că ai fost extraordinară. Nu te preface că nu ești absolut mortală!

Hunt își ridică mâna și își luă zborul, făcându-i cu ochiul când trecu prin dreptul ferestrei ei, în drum spre *Munin și Hugin*.

Nu reușise să o convingă să îl însoțească la bar, alături de colegii lui triari, așa că o pusese să jure pe toți cei cinci zei că n-avea să-și părăsească apartamentul sau să deschidă ușa cuiva, cât timp era el plecat.

Bine, ușa rămânea deschisă *câtorva* persoane.

Din scurta lor conversație înțelesese că Hunt era invitat adesea la bar, dar că nu se ducea niciodată. De ce mergea în acea seară pentru prima oară... Poate că îl scotea ea din minți. Nu simțise asta, însă poate că Hunt avea nevoie de o noapte liberă.

– M-am descurcat binișor, presupun! recunoscu Juniper.

Bryce scoase limba.

– Așa joci un teaaatruu!

– B, mă gândeam..., începu Juniper cu grijă. Instructoarea mea a menționat că începe un nou curs de dans, care va fi deschis publicului larg. Te-ai putea înscrie.

– Instructoarea ta este cea mai solicitată profesoară din oraș. N-aș avea nici o șansă să fiu admisă!

Bryce parase bine, privind la rândurile de mașini și de trecători de sub fereastra ei.

– Știu! spuse Juniper. Tocmai de aceea am rugat-o să îți păstreze un loc.

Bryce îngheță.

– Am multe pe cap acum.

– Este un curs de două ore, de două ori pe săptămână. După muncă.

– Mulțumesc, dar nu.

– Ai fost, Bryce. Ai fost *bună*.

Bryce își încleștă dinții.

– La dracu'! Nu *destul* de bună.

– Înainte să moară Danika, asta nu conta pentru tine. Du-te la curs doar. Nu este o audiție – e pur și simplu un curs pentru cei cărora le place să danseze. Ceea ce și ție îți place.

– Mi-a *plăcut*.

Juniper respiră profund în telefon.

– Danika ar fi devastată să audă că nu mai dansezi. Nici măcar ca să te distrezi.

Bryce pufăi demonstrativ.

– Mă voi gândi la asta.

– Bun! zise Juniper. Îți trimit informațiile.

Bryce schimbă subiectul.

– Vrei să vii pe la mine ca să ne uităm la ceva cancanuri? În seara asta de la ora 9, e *Combinații la vila de pe plajă*.

– Îngerul e acolo? întrebă timid Juniper.

– A ieșit la bere cu mica lui cabală de ucigași.

– Se numesc triari, Bryce.

– Mda, întreabă-i doar și-ai să vezi.

Bryce se întoarse de la fereastră și o luă spre bucătărie. Syrinx aștepta încă în fața castronului său, dând din codița lui de leu.

– Ar fi vreo diferență dacă Hunt ar fi aici?

– Aș ajunge mult mai repede!

Bryce râse.

– Fără rușine!

Îi turnă lui Syrinx niște mâncare în castron. Îi țăcăneau gheruțele în timp ce se învârtea pe loc, numărând fiecare bucățică.

– Din păcate pentru tine, cred că are pata pusă pe cineva.

– Din păcate pentru *tine*.

– Te rog.

Își deschise frigiderul și scoase o mulțime de bunătăți. Avea să ia o cină compusă din aperitive.

– Am cunoscut ieri un bărbat din neamul Apelor, atât de fierbinte că puteai să faci ouă ochiuri pe abdomenul lui de milioane.

– Nimic din ceea ce ai zis nu are sens, dar cred că am prins ideea.

Bryce râse din nou.

– Îți încălzesc un burger vegan sau ce?

– Aș fi vrut să vin, dar...

– Dar trebuie să exersezi.

Juniper oftă.

– N-am să ajung prim-balerină relaxându-mă pe canapea toată noaptea.

– Ai să te rănești dacă îți împingi prea mult limitele. Ai deja opt spectacole pe săptămână.

Vocea delicată se ascuți.

– Sunt bine. Poate duminică, în ordine?

Singura zi în care nu erau spectacole.

– Sigur! îi răspunse Bryce.

Simți o durere în piept, care o făcu să adauge:

– Să mă suni când ești liberă.

– Așa rămâne.

Își luară întotdeauna rămas-bun repede, iar Bryce închise și formă un alt număr.

Apelul către Fury intră direct în mesageria vocală. Fără să se mai obosească să îi lase un mesaj, Bryce își lăsă jos telefonul și deschise o cutie cu humus, apoi niște tăiței pe care îi mai avea în frigider și o tochitură de porc, care părea mucegăită. Magia păstra majoritatea alimentelor din frigiderul ei proaspete, dar existau niște limite.

Bombănind, aruncă tochitura la gunoi. Syrinx se încruntă la ea.

– Nici măcar tu n-ai fi mâncat-o, prietene! îi zise ea.

Syrinx dădu din coadă și alergă spre canapea. Liniștea din apartamentul ei devenea din ce în ce mai apăsătoare.

O prietenă – la asta ajunsese să se reducă cercul ei social. Fury se făcuse destul de bine înțeleasă că nu își dorea să-și mai bată capul cu ea.

Și acum, când singura ei prietenă era prea ocupată cu cariera pentru a-și petrece timpul cu ea, mai ales în lunile de vară care veneau, când baletul urma să aibă reprezentații pe durata întregii săptămâni... Bryce își zise că era pe zero.

Mâncă humusul cu inima îndoită, cufundând în el felioare de morcovi ușor slinoase. Ronțăitul ei umplea tăcerea din apartament.

Sentimentul acela mult prea bine cunoscut de milă față de ea însăși i se strecura în suflet. Aruncă la gunoi morcovii și humusul, apoi tipăi spre canapea.

Schimbă canalele până când dădu de știrile locale. Syrinx trase cu ochiul spre ea, așteptând.

– Suntem doar noi doi în seara asta, amice! îi zise ea, dându-și drumul pe canapea, lângă el.

La știri era Rigelus, Mâna Strălucită a Asterilor. Ținea un discurs despre niște noi legi comerciale de pe un podium poleit. În spatele lui, ceilalți Asteri stăteau pe tronurile lor în sala de cristal, cu chipurile reci, radiind putere și bogăție. Ca de obicei, cel de-al șaptelea tron era lăsat gol, în onoarea surorii lor, care murise cu mult timp în urmă. Bryce schimbă din nou canalul, pe un alt post de știri care transmitea imagini de pe un câmp de luptă noroios, pe care oamenii se înfruntau față în față cu Legiunile Imperiale. Un alt canal arăta oameni înfometați, stând la coadă pentru pâine în Orașul Etern, cu copii lor după ei, urlând de foame.

Bryce schimbă pe un post unde se vorbea despre achiziționarea caselor de vacanță. Privea fără să urmărească.

Când citise ultima oară o carte? Nu pentru muncă sau pentru cercetare, ci pur și simplu de plăcere? Înainte de ceea ce i se întâmplase Danikăi obișnuia să citească munți de cărți, însă după aceea, în acea parte a creierului ei se stinsese lumina.

Voise să înece tot ceea ce era calm și tăcut. Cacofonia televizorului îi devenise în timp companionul care alunga tăcerea. Cu cât era mai stupid serialul, cu atât mai bine.

Bryce își făcu culcuș între perne. Syrinx se lipi strâns de piciorul ei și ea-i scărpină urechile moi, ca de catifea. Bestiuța dădu din coadă, semn că îi place și mai vrea.

Tăcerea se cobora, din ce în ce mai densă. I se uscă gura, membrele îi deveniră ușoare, găunoase. Întâmplările de la Bârlog începeau să își arate colții, cu chipul rece al lui Ithan în frunte. Aruncă o privire spre ceas. Abia cinci jumătate.

Bryce respiră adânc. Lehabah greșea – nu era ca în acea iarnă. Nimic nu avea să mai fie la fel de rău ca acea primă iarnă fără Danika. Nu avea să permită asta!

Bryce se ridică, Syrinx pufăind pentru că fusese deranjat.

– Mă întorc repede! promise, arătând spre hol și spre cușca lui.

Himera îi aruncă o privire urâtă și se duse singur în cușcă, închizând ușa din metal cu gheruța lui răsucită.

Bryce îl încuie, asigurându-l din nou că nu va fi plecată pentru mult timp, apoi își puse înapoi în picioare pantofii cu toc. Îi promisese lui Hunt că va sta cuminte acasă - jurase pe toți zeii.

Din păcate pentru înger, el nu știa că Bryce nu se mai ruga de mult la nici un zeu.

Hunt reușise să bea jumătate de bere când îi sună telefonul. Știa exact ce se întâmplase dinainte să răspundă.

- A plecat, nu-i așa?

Naomi râse ușor.

- Mda. Și gătită toată!

- Așa-i ea, de obicei! bombăni Hunt, frecându-și tâmplele.

Din capătul barului din stejar sculptat, Vik își arcui o sprânceană grațioasă, haloul de pe frunte schimbându-și poziția odată cu mișcarea. Hunt își scutură capul și scoase portofelul. Nu ar fi trebuit să iasă în oraș în acea seară. Fusese invitat de atâtea ori în ultimii patru ani, iar el nu acceptase niciodată, pentru că îi amintea prea mult de cum era în Legiunea 18. Însă în acea seară, când Isaiah îl sunase cu textul lui standard (Știu că ai să zici nu, dar...), spusese da.

Nu știa de ce, dar venise.

- Încotro se îndreaptă? o întrebă Hunt pe Naomi.

- Acum îi dau de urmă!

Se auziră foșnete de la celălalt capăt al liniei. Naomi nu pusese nici o întrebare atunci când Hunt o sunase cu o oră în urmă, ca să o roage să stea de pază - și să renunțe la locul ei de la întâlnirea din acea seară.

- Se pare că se îndreaptă spre CviRo.

Poate că îl căuta pe vărul ei ca să afle noutăți.

- Rămâi prin preajmă și cu garda ridicată! zise Hunt.

Știa că nu era nevoie să îi spună asta. Naomi era unul dintre cei mai buni luptători din câți întâlnise vreodată și nu se lăsa călcată în picioare de nimeni. Majoritatea inșilor aruncau

o singură privire la părul ei negru, împletit strâns în coadă, la tatuajele colorate care îi acopereau mâinile și la varietatea de arme pe care le avea prinse de trupul atletic și nici nu mai îndrăzneau să se lege de ea. Poate că, chiar și Bryce ar fi ascultat ordinul de a rămâne înăuntru, dacă ar fi venit de la Naomi.

- Trimite-mi coordonatele tale.

- Se rezolvă.

Naomi închise.

- Ar fi trebuit să te aștepți la asta, prietene.

Hunt își trecu degetele prin păr.

- Da...

Isaiah, care stătea lângă el, dădu pe gât o gură de bere.

- Ai putea să o lași pe Naomi să se ocupe de ea.

- Am presentimentul că ar dezlănțui un adevărat Hel împreună și, până la urmă, tot eu aș fi cel nevoit să meargă și să le strice distracția.

Vik și Isaiah chicotiră. Hunt dădu drumul unui ban de argint pe tejghea. Viktoria își ridică mâna în semn de protest, însă Hunt o ignoră. Poate că erau cu toții sclavi, dar... la naiba! Putea să își plătească singur băutura.

- Ne vedem mai târziu.

Isaiah își ridică berea în chip de salut, iar Viktoria îi aruncă un zâmbet atotștiutor înainte ca Hunt să își croiască drum dând din coate, prin barul plin ochi. Justinian, care juca biliard la o masă din spate, își ridică mâna în semn de rămas-bun. Hunt nu îi întrebase niciodată de ce preferau camerele înguste ale barului de la parter în locul vreunuia dintre cluburile de pe acoperișuri, pe care majoritatea îngerilor le frecventau. Iar în acea seară nici n-avea vreo șansă să afle.

Nu era surprins că Bryce plecase. Ca să fie sincer, singurul lucru care îl surprindea era că așteptase atât de mult până să o facă.

Împinse cu umărul ușa de sticlă și ieși în strada umedă și caldă. Clienții de pe terasă serveau băuturi de pe butoaie din stejar, recondiționate în chip de mese. Un grup gălăgios de

metamorfi - poate lupi sau un alt soi dintre pisicile mari - pufăiau din țigări.

Hunt se încruntă din cauza duhorii care-l urmări până în înaltul cerului, apoi se încruntă din nou în fața norilor care veneau dinspre vest. Mirosul puternic al ploii era deja purtat de vânt. Minunat.

Naomi îi trimisese coordonatele ei din CviRo și după cinci minute de zbor, Hunt ajunse la una dintre grădinile de noapte care abia începeau să se trezească la viață odată cu lăsarea întunericului.

Aripile negre ale lui Naomi erau ca o pată pe cerul dinspre apus. Îngerul pluti deasupra unei fântâni pline cu nuferii lunii și flori bioluminiscente, care se deschiseseră deja și străluceau albastru pal.

- Pe acolo! îi zise ea.

Trăsăturile ei aspre erau înmuiate de lumina blândă a plantelor. Hunt își plecă fruntea spre ea.

- Mersi!

- Succes!

Cuvintele îngerului fură suficient cât să-l alerteze pe Hunt și, fără să-și mai ia rămas-bun, să o ia pe drumul indicat.

Stejarii stelari se înlănțuiau, frunzele lor sclipind deasupra capetelor ca un baldachin. Luminile delicate îi dansau lui Bryce în păr, în timp ce păși pe aleea pietruită, iar florile nopții își deschideau petalele în jurul ei. Iasomia parfuma aerul amurgului, dulce și îmbietoare.

- N-ai putut să îmi acorzi o oră de pace?

Bryce nu tresări când o prinse din urmă.

- Am vrut să iau aer.

Se opri să admire o ferigă care își desfăcea frunzele. I se vedeau toate nervurile, luminate din interior.

- Mergeai undeva anume?

- Doar... pe afară.

- Aha!

- Aștept să începi să țipi.

Bryce își continuă drumul printre straturile de brânduțe, petalele lor violet sclipind brodate pe mușchiul de un verde vibrant. Grădina părea să se trezească pentru ea, să o întâmpine.

– Am să țip atunci când îmi voi da seama ce a fost atât de important încât te-a făcut să-ți încalci promisiunea.

– Nimic.

– Nimic?

– Nimic nu este important.

Bryce spusese cuvintele pe un ton calm, care îl făcu pe Hunt să o privească cu atenție.

– Ești bine?

– Mda.

Deci cu siguranță *nu*.

– Tăcerea mă deranjează uneori, recunoscu Bryce.

– Te-am invitat la bar.

– N-am vrut să merg într-un bar cu o gașcă de triari.

– De ce nu?

Bryce îl privi lung.

– Sunt civil. N-ar fi putut să se relaxeze cu mine acolo.

Hunt întredeschise buzele, gata să nege, însă Bryce îi aruncă o privire cu subînțeles.

– Bine! recunoscu el. Poate.

Făcură câțiva pași în tăcere.

– Ai putea să te întorci, știi. Îngerul acela fioros pe care mi l-ai trimis ca să facă pe dădaca cu mine se descurcă.

– Naomi a plecat.

– Pare cruntă.

– Este.

Bryce îi aruncă un început de zâmbet.

– Voi doi...?

– Nu.

Deși Naomi făcuse unele apropouri.

– Ar complica lucrurile.

– Mmm.

– Te duceai să te întâlnești cu prietenii tăi?

Bryce își scutură capul.

- Mi-a mai rămas o singură prietenă, Athalar. Și ea e prea ocupată.

- Așa că ai ieșit singură? Ca să faci ce?

- Ca să mă plimb prin grădina asta.

- Singură.

- Știam că vei trimite o bonă.

Hunt o apucă de braț, înainte să se gândească la ceea ce face. Bryce își ridică privirea spre el.

- Asta este partea în care începi să țipi?

Un fulger despică cerul, reverberându-i în vene, în timp ce se apleca spre ea și șopti:

- Ai vrea să țip, Bryce Quinlan?

Lui Bryce i se puse un nod în gât. Ochii îi ardeau cu flăcări de aur.

- Poate?

Hunt râse ușor. Nu încercă să oprească fierbințeala care îl inunda.

- Asta se poate aranja.

Toată atenția lui se concentră asupra porțiunii înclinate dintre ochii și gura ei. Asupra roșeții care îi înflorise în obrajii pistruiați, invitându-l să guste fiecare milimetru trandafiriu.

Pe lume nu mai exista nimic în afară de asta - în afară de ea.

Nu auzi tufele întunecate din spatele lui foșnind. Nu auzi crengile trosnind. Nu simți nimic până în clipa în care kristallos se năpusti asupra lui, înfigându-și colții în umărul său.

Capitolul 46

Kristallos îl izbise pe Hunt cu forța unui tanc.

Bryce știa că avusese suficient timp ca fie să își scoată arma, fie să o împingă pe ea din calea demonului. Hunt o alesese pe ea. Bryce se izbi de asfalt, la câțiva metri de ei. Își auzi trosnind oasele și îngheță. Îngerul și demonul se luptau. Kristallos îl țintui pe Hunt la pământ cu un răget care cutremură grădina de noapte.

Era mai rău. Mult mai rău decât în urmă cu doi ani.

Sângele țâșnea. Văzu sclipirea unui pumnal pe care Hunt îl trase din teacă și îl înfipse în bestia gri, aproape translucidă. Venele lui Hunt străluciră ca fulgerul și apoi se stinseră în întuneric.

Oamenii țipau și se aruncau în lături. Strigătele care îndemnau *fugiți!* răsunau printre florile sclipitoare. Bryce abia dacă le auzea. Se ridică în genunchi.

Hunt se rostogoli și azvârli creatura jos de pe el, spre potecă, eliberându-și astfel și pumnalul. De pe lamă picura sânge transparent. Hunt trecu în fața ei și își întinse brațul sfâșiat ca să o protejeze pe Bryce. Din degete îi țâșniră câteva scântei, care se stinseră repede.

–Sună după întăriri! gâfâi Hunt.

Îngerul nu își luă ochii o clipă de la demonul care făcu un pas, cu mâna lui cu gheare strălucitoare, ca de cristal, îndreptată spre rana pe care i-o făcuse.

Nu văzuse niciodată ceva asemănător. Ceva atât de nepământesc, de primar și de violent. Amintirile ei din acea noapte erau înceţoșate de furie, durere și droguri, așa că, având în față acum versiunea reală, nediluată...

Bryce se întinse după telefon, însă creatura sări asupra lui Hunt. Lama îngerului îl străpunse. Fără nici un rezultat. Se răsturnară din nou la pământ și Hunt urlă în timp ce fălcile demonului se încleștară de antebrațul lui și *crănțăniră*.

Fulgerul i se stinse cu totul.

Să se miște, să se miște, Bryce trebuia *să se miște*...

Pumnul lui Hunt izbi creatura în față suficient de puternic încât să îi frângă oasele, însă dinții de cristal rămaseră strânși.

Demonul îl pusese atât de ușor la pământ pe înger. Oare același lucru îi făcuse și Danikăi? Sfâșiase, iar și iar?

Hunt se opinti, cu fruntea încreţită de durere și concentrare. Îi dispăruse fulgerul. Nu se mai ridica nici măcar o scânteie.

Bryce tremura din toate încheieturile.

Hunt îl izbi din nou în față pe demon.

– *Bryce*...

Bryce se puse în mișcare. Nu luă telefonul, ci pistolul prins la șoldul lui Hunt.

Demonul orb o simți. Nările îi fremătau în fața degetelor ei strânse în jurul pistolului. Bryce scoase siguranța și ridică arma în timp ce încerca să se pună pe picioare.

Creatura dădu drumul brațului îngerului și sări spre ea. Bryce trase, dar prea târziu. Demonul se azvârli într-o parte, evitând glonțul.

Bryce căzu pe spate. Demonul scoase un răget și se aruncă din nou asupra ei... Însă capul creaturii zvâcni într-o parte, sângele incolor țâșnind ca stropii de ploaie, în timp ce un pumnal trecu prin el, chiar deasupra gurii.

Hunt se urcă deasupra lui și își scoase încă un pumnal, lung, pe care îl avea ascuns într-unul dintre buzunarele

costumului său negru de luptă. Trecu lama chiar prin craniul demonului, îndreptând-o spre coloana vertebrală.

Creatura se zbătu, încercând să o apuce pe Bryce cu dinții ei pătați în roșu de sângele lui Hunt. Bryce ajunsese cumva pe trotuar și acum se târa cu spatele, în timp ce demonul încerca să sară spre ea. Nu reuși să o facă, pentru că Hunt apucă pumnalul cu amândouă mâinile și *răsuci*.

Trosnetul gâtului retezat fu înăbușit de copacii acoperiți de mușchi.

Bryce ținti totuși și pistolul.

– Dă-te la o parte!

Hunt îi dădu drumul creaturii care se prăbuși pe aleea acoperită de mușchi, cu limba ei neagră scoasă din gura cu colți transparenți.

– Pentru orice eventualitate! zise Bryce și trase.

De data aceasta nu mai rată.

Începu să se audă sunetul ascuțit al sirenelor și fosnetul aripilor umplu cerul. Lui Bryce i se umplu capul de zumzet.

Hunt își scoase pumnalul din capul creaturii și lovi curat și precis, cu o singură mână. Capul retezat se rostogoli la vale. Hunt lovi din nou și căpățâna fu despicată în două. Apoi în sferturi. Se aplecă o dată și inima demonului ajunse și ea în bucățele. Sângele transparent curgea de peste tot, ca dintr-un flacon vărsat de ser.

Bryce își pironi privirea asupra capului distrus, asupra corpului oribil, monstruos.

În jurul lor coborau din cer siluete puternice. Îngerul cu aripi negre apăru la dreapta lui Hunt într-o secundă.

– La naiba, Hunt! Ce...

Bryce nu auzi bine cuvintele. Cineva o ajută să se pună pe picioare. Pâlpâi o lumină albastră și magi-panoul îngrădi locul, ascunzându-l de privirile celor care nu fugiseră încă. Ar fi trebuit să urle, să sară la demon, să îi sfâșie cadavrul cu mâinile goale. Însă capul ei era plin de o tăcere asurzitoare.

Se uită în jurul parcului încet, prostește, de parcă s-ar fi așteptat să o vadă pe Sabine acolo.

Hunt gemu și ea se întoarse repede, văzându-l cum se prăbușește spre pământ. Îngerul cu aripi întunecate îl prinse, trupul ei puternic sprijinindu-i cu ușurință greutatea.

– Aduceți o vrăjidoctoriță aici, *acum*!

Sângele curgea în valuri din umărul lui Hunt. La fel și din antebraț. Era sânge și ceva ce semăna cu un fel de mâzgă argintie.

Bryce știa cum arde acea mâzgă. Era ca un foc viu.

Un cap acoperit de bucle negre, lucioase trecu pe lângă ea și Bryce clipi spre tânăra femeie voluptoasă în costumul albastru de vrăjidoctoriță care își scoase geanta prinsă de-a curmezișul pieptului și se lăsă în genunchi lângă Hunt.

Îngerul era aplecat, cu mâna la antebraț și respira greoi. Aripile lui cenușii erau lăsate în jos, pătate cu sânge roșu și transparent.

Vrăjidoctorița îi puse o întrebare. Insigna cu o mătură și un clopot pe care o avea pe brațul drept reflecta lumina albastră a panourilor. Mâinile ei maronii nu tremurară o clipă. Luă o pereche de clești și extrase cu ei ceva ce părea a fi un vierme mic, dintr-un borcan de sticlă plin cu mușchi umed, și îl puse pe antebrațul lui Hunt.

Hunt gemu și apoi strânse din dinți.

– Suge afară din sânge veninul! îi explică lui Bryce o voce feminină de alături.

Era îngerul cu aripi negre. Naomi. Arătă cu degetul ei tatuat spre Hunt.

– Sunt lipitori mithridate.

Trupul negru al lipitorii se umflă imediat. Vrăjitoarea plasă una și pe rana de la umăr. Apoi încă una pe cea de pe antebraț.

Bryce rămase tăcută. Chipul lui Hunt era palid, avea ochii închiși. Părea a se concentra asupra propriei respirații.

– Cred că veninul mi-a anulat puterea. De îndată ce m-a mușcat... Șuieră, chinuit de agonia prin care îi trecea trupul. Nu mi-am mai putut invoca fulgerul.

Bryce puse lucrurile cap la cap. Așa se explicau multe. De ce putuse demonul să îl pună pe Micah la pământ, de

exemplu. Dacă kristallos îl surprinsese și apucase să îl muște, Arhanghelul rămăsese doar cu puterea fizică. Micah nici nu își dăduse probabil seama ce se întâmplase. Își zisese poate că fusese din cauza șocului sau a atacului mult prea rapid. Și poate că mușcătura demonului le anulaseră puterile supranaturale Danikăi și Haitei Diavolilor.

– Hei!

Naomi își lăsă mâna pe umărul lui Bryce.

– Ești rănită?

Vrăjidoctorița tocmai ce dezlipea una dintre lipitorile devoratoare de otravă de pe umărul lui Hunt. O aruncă înapoi în borcanul de sticlă și o înlocui cu o alta. Apoi, în jurul mâinilor i se încolăci o lumină pală și vrăjitoarea începu să trateze celelalte răni ale lui Hunt, începând procesul de vindecare a acestora. Nu se deranjă să folosească fiolele cu prima-lumină care străluceau în geanta ei – un medicament pe care majoritatea doctorilor îl utilizau, considerându-l bun la toate. De parcă vrăjitoarea ar fi preferat să folosească magia care-i curgea prin vene.

Poate că trupul lui Hunt putea să se vindece singur, dar i-ar fi luat mai mult. Și cu veninul care îi infecta rănile, Bryce știa prea bine că era posibil să nu se vindece niciodată cu adevărat.

Naomi își trecu mâna prin părul de culoarea cernelii.

– Ar trebui să o lași pe vrăjidoctoriță să te examineze.

– Nu.

Privirea de onix a îngerului se ascuți.

– Dacă Hunt o lasă pe vrăjidoctorița aceea să se ocupe de el, atunci tu...

Un val de putere rece cutremură locul, grădina, întregul cartier. Naomi se răsuci la timp ca să îl vadă pe Micah coborând. Se așternu tăcerea, Vanirii de toate neamurile retrăgându-se din calea Arhanghelului care păși spre demonul căzut și spre Hunt.

Naomi fu cea care avu suficient curaj ca să se apropie de el.

– Am fost de gardă chiar înainte să ajungă Hunt și nu am văzut nici un semn...

Micah trecu pe lângă ea, cu ochii fixați asupra demonului. Vrăjidoctorița, spre lauda ei, nu își opri activitatea, însă Hunt reuși să-și ridice capul ca să dea piept interogatoriului.

– Ce s-a întâmplat?

– O ambuscadă! răspunse Hunt, cu voce gravă.

Puterea lui Micah îi făcea parcă să strălucească aripile albe. Și, în ciuda zumzetului care îi umplea cutia craniană, a golului care simțea că se cască între trupul ei și ce îi mai rămăsese din suflet, Bryce păși în față.

Hel, n-avea să lase ceea ce se întâmplase să îi pună în pericol lui Hunt înțelegerea cu Micah. Așa că spuse:

– A ieșit din umbre.

Arhanghelul își mută privirea asupra ei.

– Pe care dintre voi l-a atacat?

Bryce arătă spre Hunt.

– Pe el.

– Și care dintre voi l-a ucis?

Bryce era gata să zică din nou *El*, dar Hunt interveni:

– A fost un efort comun.

Bryce îi aruncă o privire ca să-i facă semn să-și țină gura, însă Micah se îndrepta deja spre cadavrul demonului. Îl împinse cu piciorul, încruntându-se.

– Nu putem lăsa presa să afle despre asta, ordonă Micah. Nici pe invitații care vin la Summit.

Înțeleseseră cu toții cuvintele nerostite. *Sandriel nu trebuie să audă un cuvințel.*

– Nu va ajunge pe hârtie! promise Naomi.

Însă Micah își scutură capul și întinse o mână.

Înainte ca Bryce să apuce să clipească măcar, în jurul demonului și al capului acestuia irumpse o flacără albă. Într-o clipă nu mai rămase din el decât cenușă.

– Avem nevoie de el pentru a-l examina..., începu Hunt.

– Fără presă! zise Micah și se întoarse spre un grup de comandanți malakimi.

Vrăjidoctorița începu să-și scoată lipitorile și să îl bandajeze pe Hunt. Fiecare bucată de pânză era îmbibată cu puterea ei și

ajuta pielea și mușchii să se lipească la loc, împiedicând rana să se infecteze. Aveau să se dizolve imediat ce rănile se vindecau, ca și cum nici n-ar fi existat.

Grămada de cenușă zăcea încă acolo, în mod ironic moale și afânată, având în vedere adevărata teroare pe care o provocase kristallos. Oare acela fusese demonul care o ucisese pe Danika sau doar unul dintre miile care așteptau de cealaltă parte a Faliei Nordice?

Cornul era oare acolo, în acel parc? Se apropiase cumva, fără să vrea, de el? Sau persoana care îl căuta – Sabine? – trimisese demonul pur și simplu ca mesager. Nu erau aproape de Codrul Lunii, însă patrulările ei o purtau prin tot orașul.

Pe Bryce o usturau încă palmele din cauza pistolului care-i mușcase din piele, reculul zdruncinând-o până la os.

Vrăjidoctorița își scoase mănușile însângerate. Câteva fulgere îi apărură lui Hunt în jurul încheieturilor, semn că îi reveneau puterile.

– Mersi! îi zise vrăjitoarei.

Aceasta își flutură mâna spre el, ca și cum ceea ce făcuse n-ar fi fost mare lucru. În câteva secunde își strânse lipitorile umflate de otravă în borcanele lor și se strecură în spatele magi-panourilor.

Ochii lui Hunt îi întâlniră pe cei ai lui Bryce. Cenușa, persoanele importante din jur și soldații se dizolvară în zgomot alb.

Naomi se apropie de ei, cu coada legănându-i-se pe spate.

– De ce te-a țintit pe tine?

– Toată lumea are o răfuială cu mine! zise Hunt.

Naomi îi privi cu o mutră care lăsa să se înțeleagă că nu crede o iotă, însă trecu mai departe, ca să discute cu o membră Fee din Aux.

Hunt încercă să se ridice în picioare și Bryce se apropie ca să îi ofere o mână de ajutor. Hunt își scutură capul, strâmbându-se în timp ce își sprijinea mâna de genunchi și se ridică.

– Presupun că am călcat-o pe coadă rău pe Sabine! zise el. Trebuie să-și fi dat seama că i-am descoperit planul. Acesta a

fost fie un avertisment ca acela de la club, fie o încercare ratată de a rezolva o problemă de tipul celei cu novicea și gardianul.

Bryce nu răspunse. Adie o pală de vânt și cenușa se împrăștie.

– Bryce.

Hunt se apropie. Avea ochii clari, în ciuda rănii.

– Nu are nici un sens! șopti Bryce în cele din urmă. Tu... noi l-am omorât atât de repede.

Hunt nu zise nimic, lăsându-i timp să mediteze, să spună la ce se gândea.

– Danika era puternică. Și Connor era puternic. Oricare dintre ei ar fi putut să dovedească demonul și să scape teafăr. Însă, în acea noapte, acolo se afla întreaga Haită a Diavolilor. Chiar dacă veninul le-a anulat ceva din puteri, întreaga haită ar fi putut să-l înfrângă.

I se uscă gâtul.

– Nici Mi...

Hunt se opri înainte să termine, aruncând o privire spre Arhanghelul care discuta cu comandanții, într-o parte.

– Nici el nu a reușit să scape pe propriile picioare.

– Dar eu da. De două ori!

– Poate că are vreo slăbiciune când vine vorba de Fee.

Bryce își scutură capul.

– Nu cred. Pur și simplu... nu se leagă.

– Vom pune mâine lucrurile cap la cap.

Hunt își plecă fruntea spre Micah.

– Cred că ceea ce s-a întâmplat în seara asta dovedește că trebuie să îi dezvăluim ce bănuieli avem.

Bryce simțea că este pe cale să i se facă rău. Dădu însă din cap. Așteptară să se risipească pe la treburile lor cei mai mulți dintre camarazii lui Micah și apoi se apropiară. Hunt tresărea din cauza durerii, la fiecare pas.

– Trebuie să vorbim cu tine.

Micah își încrucișă brațele și Hunt îi spuse imediat, clar și repede, despre ce era vorba. Despre Corn, despre Sabine, despre bănuielile pe care le aveau. Și despre faptul că era posibilă

repararea Cornului, deși ei nu știau încă de ce Sabine l-ar vrea ori de ce ar vrea să deschidă un portal spre o altă lume cu el.

Privirea din ochii lui Micah se preschimbă din iritată în furioasă și apoi deveni de-a dreptul glacială. După ce Hunt termină ce avea de spus, Guvernatorul privi prin ei.

– Aveți nevoie de mai multe probe.

– Le vom obține! promise Hunt.

Micah îi cercetă cu o privire mai întunecată decât Gheena.

– Veniți la mine când veți avea dovezi concrete. Sau dacă găsiți Cornul. Dacă cineva e în stare de atâtea pentru el, este foarte probabil că au găsit o cale de a-l repara. Nu voi permite ca acest oraș să fie pus în pericol de o cățea avidă de putere.

Bryce ar fi putut să jure că spinii tatuați pe fruntea lui Hunt se întunecară atunci când îl privi în ochi pe Arhanghel.

– N-o da în bară, Athalar.

Fără să mai adauge ceva, Micah își desfăcu aripile și își luă zborul în noapte.

Hunt răsuflă, cu ochii la mormanul de cenușă.

– Nemernicul.

Bryce își frecă palmele în lungul brațelor. Ochii lui Hunt se întoarseră spre ea, observând mișcarea. Observă răceala care i se cobora în vene și care nu avea nimic de-a face cu noaptea de primăvară. Ori cu furtuna care era pe cale să se dezlănțuie.

– Vino! zise blând, rotindu-și brațul rănit ca să îi testeze rezistența. Cred că pot să ne duc pe amândoi în zbor până la apartamentul tău.

Bryce dădu roată echipajelor ocupate, metamorfilor care se cățărau deja în copaci ca să caute amprente înainte ca ploaia să le șteargă pe toate.

– Nu trebuie să răspundem la niște întrebări?

Hunt își întinse mâna.

– Știu unde să ne găsească.

Potrivit lui Naomi Boreas, căpitanul Legiunii 33, Ruhn ajunsese în grădină la doar câteva clipe după ce sora lui și Athalar plecaseră. Îngerul, care nu avea chef de el, îi spusese

doar că erau amândoi bine și apoi se îndreptase spre unul dintre căpitanii ei, care îi aducea noutăți.

Din kristallos nu mai rămăsese decât o pată arsă și câțiva stropi de sânge transparent, ca niște picături de rouă risipite pe pietre și în iarbă.

Ruhn se apropie de un bolovan aflat lângă potecă. Se lăsă pe vine și își scoase pumnalul de la gheată, îndreptându-i lama spre picătura neobișnuită de sânge, prinsă de mușchiul bătrân.

– Eu n-aș face asta.

Ruhn cunoștea vocea aceea frumoasă – cadența ei constantă și calmă. Aruncă o privire peste umăr și o descoperi pe vrăjidoctorița de la clinică stând în spatele lui, cu părul ei negru și creț încadrându-i chipul memorabil. Însă ochii ei erau ațintiți asupra sângelui.

– Veninul demonului se află în saliva lui, însă nu știm ce alte orori ascunde sângele însuși.

– Nu a afectat mușchiul!

– Într-adevăr, însă acesta a fost un demon creat special pentru anumite scopuri. Sângele lui ar putea fi nedăunător formelor de viață fără sensibilitate, dar periculos în toate celelalte cazuri.

– Ai recunoscut demonul?

Vrăjitoarea clipi, ca și cum ar fi fost prinsă cu ceva.

– Am avut mentori foarte vârstnici, după cum ți-am spus. Ei mi-au cerut să studiez texte antice.

Ruhn se ridică în picioare.

– Ne-ai fi fost de ajutor cu ani în urmă.

– Pe atunci nu îmi încheiasem încă pregătirea.

Nu era tocmai un răspuns. Ruhn se încruntă și vrăjitoarea făcu un pas înapoi.

– Mă gândeam, Prințule... Vorbea continuând să se retragă din calea lui. Mă gândeam la ceea ce m-ai întrebat. M-am interesat și... există potențial pentru cercetări. Trebuie să părăsesc orașul câteva zile pentru a mă ocupa de o problemă personală, dar, atunci când mă voi întoarce, voi studia cazul temeinic și îți voi împărtăși ce aflu.

– Ruhn!

Strigătul lui Flynn despică haosul pe care îl crea echipa de investigație.

Ruhn aruncă o privire peste umăr, ca să îi zică prietenului său să aștepte naibii două secunde, dar atunci o mișcare din partea vrăjitoarei îi atrase atenția.

Nu văzuse mătura pe care o avea rezemată de un copac, dar acum o vedea al naibii de bine în timp ce vrăjitoarea își luă zborul în noapte, cu părul negru fluturându-i în spate.

– Cine era? întrebă Flynn, arătând spre vrăjidoctorița care dispărea în zare.

– Nu știu! zise Ruhn, cu ochii pierduți după ea în noapte.

Capitolul 47

Furtuna se dezlănțui pe când se aflau la două străzi de clădirea lui Bryce și îi udă până la piele în câteva secunde. Durerea țâșni în brațul și în umărul lui Hunt atunci când ateriză pe acoperiș, însă strânse din dinți și n-o arătă. Bryce tremura încă și privirea îi era pierdută, ceea ce-l făcu pe înger să nu îi dea drumul imediat după ce o lăsă jos pe gresia spălată de ploaie. Cum o ținea încă de talie, Bryce își ridică privirea spre el.

Hunt nu își putu controla degetul care îi alunecă în lungul coastelor. Nu se putu abține să nu repete gestul.

Bryce înghiți nodul care i se pusese în gât și el îi urmări fiecare mișcare. Picătura de ploaie care îi alunecă în josul gâtului, pulsul ei care bătea delicat sub piele.

Înainte ca Hunt să poată face vreun gest, Bryce se plecă și își trecu brațele în jurul lui. Îl strânse tare.

– A fost o seară oribilă! spuse, cu capul lipit de pieptul lui ud.

Hunt o îmbrățișă, încercând să-i transfere căldura lui.

– A fost.

– Mă bucur că nu ai murit.

Hunt chicoti, lăsându-și capul pe gâtul ei.

– Și eu.

Degetele lui Bryce i se prinseră de spate, delicat, explorând. Toate simțurile i se concentrară asupra acelei senzații. I se trezi tumultuos.

- Ar trebui să plecăm din ploaie, murmură ea.

- Ar trebui, îi răspunse el.

Îngerul nu făcu nici o mișcare.

- Hunt.

Nu își putea da seama dacă numele lui era un avertisment sau o cerere, ori ceva mai mult. Nu îi păsa. Își lipi nările de gâtul ei lung, umed de ploaie. La naiba, mirosea atât de bine!

Se plecă din nou, fără să se sature de acel parfum. Bryce își ridică ușor bărbia. Suficient cât să dezvăluie mai multă piele.

Hel, da. Hunt aproape gemu cuvintele, lăsându-se în voia acelui gât moale, delicios, la fel de tentat ca un vampyr să o atingă, să îi simtă parfumul, aroma.

Rescria fiecare instinct, fiecare amintire dureroasă, fiecare jurământ pe care îl făcuse.

Degetele lui Bryce îi strânseră spatele mai tare - și apoi începură să-l mângâie. Hunt aproape toarse de plăcere.

Nu își dădu voie să se mai gândească la nimic și își lipi buzele de locul acela în care îi simțise parfumul. Bryce se aplecă ușor spre el, se lipi de trupul puternic care ardea de dorință în dosul straturilor de piele ale costumului complicat de bătălie.

Hunt înăbuși un suspin de dorință, cu buzele lipite de pielea ei. Își strânse brațele și mai puternic în jurul trupului ei cald și moale și mâinile îi alunecară în jos, spre acel fund perfect care-l chinuise încă din prima zi și...

Ușa de metal de la acoperiș se deschise. Hunt își scosese deja pistolul și îl îndreptase spre ea, când Sabine păși afară și se răsti:

- *Dați-vă dracului înapoi!*

Capitolul 48

Hunt cântări cu grijă situația.

El avea un pistol îndreptat spre capul lui Sabine. Ea avea pistolul îndreptat spre inima lui Bryce.

Care dintre ei era mai rapid? Întrebarea îi zbârnâia în creieri.

Bryce ascultă comanda lui Sabine și își ridică mâinile. Hunt nu avu încotro și o urmă, pășind în spatele ei. Astfel Bryce era lipită de pieptul lui și el ar fi putut să își strecoare mâna liberă în jurul taliei ei și să o tragă spre el. Ar fi putut să zboare suficient de repede încât să evite un glonț?

Bryce nu ar fi supraviețuit unei împușcături în inimă, de la mică distanță. Ar fi fost moartă în câteva secunde.

- Unde-i micul tău prieten, demonul? reuși Bryce să întrebe, acoperind răpăitul ploii.

Sabine dădu un picior ușii de la acoperiș, închizând-o. Toate camerele fuseseră dezactivate, își dădu seama. Altfel, Legiunea ar fi fost deja acolo, chemată de Marrin. Probabil că transmisia se făcea în buclă, cu imagini mai vechi - exact așa cum procedase Sabine și la Templul Lunei. Ceea ce însemna că nimeni, absolut nimeni, nu știa ce se întâmplă.

Hunt începu să își ridice ușor mâna bună în lungul trupului tremurând, ud până la piele al lui Bryce.

- Nici să nu te gândești, Athalar, lătră Sabine.

Se opri înainte ca mâna să îi ajungă în dreptul sânilor lui Bryce - la inima care bătea în spatele lor. Armura costumului

său era destul de solidă încât să respingă un glonț. Îi permitea să resoarbă impactul. Mai bine își pierdea el un braț, care i-ar fi crescut la loc, decât ea să...

Nu putu gândi ultimul cuvânt.

– V-am zis să nu vă băgați, continuă Sabine. Și, cu toate astea, pur și simplu n-ați ascultat. A trebuit să vă faceți apariția la Bârlog ca să puneți întrebări pe care nu aveți *nici un drept* să le puneți.

– Am pus acele întrebări pentru că tu ai ucis-o pe Danika, psihopato!

Sabine înmărmuri. Rămăsese la fel de nemișcată cum numai o Fee ar fi putut să stea.

– Credeți că am făcut *ce*?

Hunt știa că fața lui Sabine îi trăda toate emoțiile și că ea nu se deranjase niciodată să le ascundă. Uluirea ei era sinceră. Ploaia se scurgea de pe chipul ei cu unghiuri ascuțite.

– Credeți că mi-am ucis propria fiică? spuse Sabine.

Bryce tremura atât de tare încât Hunt trebui să o strângă mai aproape când izbucni:

– Ai ucis-o pentru că avea să îți ia locul ca viitor Prim, ai furat Cornul ca să îi pătezi reputația și te-ai folosit de acel demon ca să elimini toți potențialii martori și pentru a-l umili pe Micah înainte de Summit...

Sabine dădu drumul unui râs găunos:

– Ce prostii!

– Ai șters înregistrarea cu furtul Cornului de la templu, mârâi Hunt. Avem dovezi. Ne-ai mințit că Danika nu s-a aflat acolo în acea noapte. Și ai făcut caz de faptul că fiica ta nu știa să își țină gura închisă, în noaptea în care a murit. Singurul lucru de care avem nevoie ca să demonstrăm că tu ai ucis-o pe Danika este să arătăm legătura pe care o ai cu demonul kristallos.

Sabine își coborî pistolul și puse la loc siguranța. Tremura, abia contenindu-și furia.

– Nu am furat nimic, cretinilor! Și nu mi-am ucis fata.

Hunt nu îndrăzni să își coboare pistolul. Nu îndrăzni să îi dea drumul lui Bryce.

Nu, când Sabine spuse, trist și rece:

– Am protejat-o. *Danika* a furat Cornul.

Capitolul 49

– Danika nu a furat nimic, șopti Bryce.

Ceva rece se strecură în sufletul ei. Brațul lui Hunt, strâns în jurul mijlocului ei, era singurul lucru care o ținea în picioare – era ca un zid cald în spatele ei.

Ochii căprui-deschis ai lui Sabine – aceeași nuanță ca ai Danikăi, însă lipsiți de căldură – erau necruțători.

– De ce crezi că am schimbat înregistrarea? S-a gândit că pana de curent îi va ascunde mișcările, însă n-a fost suficient de deșteaptă să se gândească la înregistrările audio care i-au surprins pașii în timp ce se făcea nevăzută de la postul ei ca să fure Cornul, reapărând apoi un minut mai târziu, cu patrula, de parcă nu ar fi scuipat în fața zeiței noastre cu doar câteva secunde înainte. Dacă ea a provocat pana de curent sau doar a profitat de șansă, asta nu știu.

Bryce abia reuși să articuleze:

– De ce l-ar fi luat?

– Pentru că Danika a fost o răsfățată care voia să testeze cu câte lucruri poate să scape basma curată. De îndată ce am fost anunțată că relicva a fost furată, am cercetat înregistrările și am schimbat montajul în toate bazele de date.

Sabine avea pe chip un zâmbet crud și tăios.

– Am strâns după ea – așa cum am făcut toată viața. Și acum, voi doi, cu întrebările voastre, amenințați să îi distrugeți reputația, postum.

Hunt foșni ușor din aripi.

– În seara asta ai trimis demonul acela după noi...

Sabine își încruntă sprâncenele blonde.

– Ce demon? Eu v-am așteptat pe voi aici toată noaptea. M-am gândit mai bine la vizita voastră stupidă la Bârlogul *meu* și am decis că aveați nevoie să vi se reamintească să nu vă băgați dracului nasul în cazul acesta!

Sabine rânji.

– Amelie Ravenscroft se află pe acoperișul de vizavi, așteptând doar un telefon din partea mea, în cazul în care faci un pas greșit, Athalar. Mi-a zis că i-ați oferit un adevărat spectacol erotic cu doar câteva clipe în urmă.

Rânjet vicios, atoateștiutor.

Bryce roși și îl lăsă pe Hunt să se uite ca să confirme. După felul în care se încordă, Bryce înțelese că este adevărat.

– Cât despre ceea ce am zis în noaptea în care a murit, continuă, Danika chiar *nu* știa să își țină gura – niciodată. Știam că furase Cornul și știam că probabil fusese ucisă din cauza lui, pentru că nu putea să își pună lacăt la gură.

Râse din nou cu răceală.

– Tot ceea ce am făcut, am făcut pentru a-mi proteja fiica. Fiica mea necugetată și arogantă. Tot ce ai făcut *tu* a fost să cultivi cele mai rele părți din ea.

Mârâitul lui Hunt săgetă întunericul.

– Ai grijă, Sabine.

Însă Alfa pufăi doar.

– Veți regreta că mi-ați ieșit în cale.

Se îndreptă încet spre marginea acoperișului, puterile zvâcnindu-i cu o sclipire palidă în timp ce se opri să ia în considerare saltul pe care și Bryce voise să îl facă în mod stupid cu un an și jumătate în urmă. Doar că Sabine avea să

aterizeze grațios pe pavaj. Sabine își întoarse capul peste umărul ei ascuțit. Dinții alungiți îi scăpărară și zise:

– Nu mi-am ucis fiica. Dar, dacă îi puneți în pericol moștenirea, vă voi ucide pe *voi*.

Și apoi sări, transformându-se în timpul căderii într-o fulgerare blândă de lumină. Hunt alergă spre marginea acoperișului, însă Bryce știa deja ce avea să vadă: un lup care ateriza ușor pe trotuar, strecurându-se apoi în întuneric.

Capitolul 50

Hunt nu își dăduse seama cât de rău o afectase pe Bryce bomba aruncată de Sabine până în dimineața următoare. Bryce nu mersese la alergat. Aproape că nu se trezise la timp pentru muncă.

Băuse o cană de cafea, însă refuzase ouăle pe care Hunt i le făcuse. Abia dacă îi spusese trei cuvinte.

Îngerul simțea că Bryce nu era supărată pe el. Știa că doar... asimilează revelațiile.

Dacă acest proces includea și ceea ce se întâmplase între ei doi pe acoperiș, nu îndrăznea să întrebe. Nu era momentul potrivit. Chiar dacă după ce coborâseră fusese nevoit să facă un duș rece, rece. Și să ia problema în propriile mâini. Chipul lui Bryce, amintirea parfumului și a respirației ei sacadate, atunci când se lipise de el, fuseseră cele care îi aduseseră orgasmul.

Însă ceea ce se petrecea între ei era ultima dintre preocupările de pe lista lui Hunt. Orice va fi fost acel ceva.

Din fericire, nimic legat de atacul din parc nu ajunsese în presă.

Bryce abia dacă-i vorbise după muncă. Hunt îi pregătise cina și ea se jucase puțin cu mâncarea din farfurie, apoi se dusese să se culce înainte de ora nouă. Nici vorbă de îmbrățișări care să se metamorfozeze în ceva mai mult.

A doua zi fu la fel. Și următoarea.

Hunt era dispus să îi lase spațiu. Zeii știau că și el simțea uneori nevoia de a fi singur. De fiecare dată când ucidea pentru Micah simțea asta. Știa că nu ar trebui să sugereze că Sabine ar putea minți, de vreme ce era foarte simplu să acuzi un mort. Sabine era un monstru, însă Hunt știa că mincinoasă nu este.

Investigația lor ajunsese într-un punct mort, iar Danika murise – pentru ce? Pentru un artefact antic care nu funcționa. Care nu mai funcționase de cincisprezece mii de ani și nu avea să mai funcționeze din nou niciodată.

Voise Danika să repare și să folosească ea însăși Cornul? De ce ar fi făcut-o, n-avea nici o idee.

Știa că aceleași gânduri o apăsau și pe Bryce. La naiba, timp de cinci zile abia dacă se atinsese de mâncare! Mergea doar la muncă, se culca și apoi se scula și mergea din nou la muncă.

În fiecare dimineață îi pregătea micul dejun. În fiecare dimineață ignora farfuriile întinse.

Micah sunase o singură dată, ca să întrebe dacă obținuseră dovezi împotriva lui Sabine. Hunt îi spusese doar că „Era o pistă falsă" și Guvernatorul închisese. Furia lui în fața cazului nerezolvat fusese palpabilă.

Asta se întâmplase cu două zile în urmă. Hunt se aștepta la ce e mai rău de acum.

– Credeam că vânătoarea după arme mortale din Antichitate va fi distractivă!

Lehabah bombăni de pe micuțul ei divan, unde stătea întinsă și se uita doar cu un ochi la emisiunile fără sens de la televizor.

– Și eu, murmură Bryce.

Hunt își ridică privirea de la raportul de evidență pe care-l frunzărea și se pregătea să răspundă, dar fu întrerupt de soneria de la intrare. Chipul lui Ruhn apăru pe cameră. Bryce dădu drumul unui oftat lung, lung de tot și apoi îi deschise.

Hunt își roti umărul țeapăn. Brațul îi mai pulsa încă, puțin, ca urmare a veninului care îi răpise magia din trup.

Câteva secunde mai târziu, pe scările acoperite cu covor verde apărură ghetele negre ale prințului, care se prinsese

unde se aflau după ușa deschisă de la bibliotecă. Lehabah își luă imediat zborul spre el, lăsând scântei în urmă, ca să îl întâmpine veselă:

- Majestate!

Ruhn îi oferi silfei un zâmbet aproximativ și ochii îi fugiră imediat spre Bryce. Nu ratăă nici unul dintre semnele care o arătau tristă și extenuată. Nici tonul din vocea ei atunci când întrebă:

- Cărui fapt îi datorăm plăcerea?

Ruhn se așeză pe unul dintre scaunele din fața lor, la masa încărcată cu cărți.

Sabia Stelară, pe care o avea prinsă la spate în teaca ei, nu reflecta luminile din bibliotecă.

- Voiam să văd ce mai faceți. Ceva vești?

Nici unul dintre ei nu îi povestise lui Ruhn despre Sabine. Și, din câte se vedea, nici Declan.

- Nu! răspunse Bryce. Ai aflat ceva despre Corn?

Ruhn îi ignoră întrebarea.

- Ce s-a întâmplat?

- Nimic.

Bryce se încordă. Ruhn nu părea dispus să se dea bătut, așa că Hunt le făcu o favoare - lor și lui însuși, ca să fie sincer - și zise:

- Așteptăm ca o persoană de legătură din Casa Apelor să ne contacteze în legătură cu un posibil model repetitiv al atacurilor demonului. Ai găsit vreo informație în privința puterii lui neutralizatoare?

Chiar dacă trecuseră mai multe zile, Hunt nu putea să uite ceea ce simțise atunci când magia lui se diluase și apoi i se stinsese cu totul în vene.

- Nu. Încă nu am aflat nimic despre creația lui kristallos, cu excepția faptului că a fost plămădit din sângele primului Prinț Născut din Stele și din esența Devoratorului de Stele însuși. Nimic despre magia lui neutralizatoare.

Ruhn dădu din cap spre Hunt.

– N-ai mai întâlnit niciodată un demon care să poată face asta?

– Nici măcar unul. Farmecele vrăjitoarelor și pietrele gorsiane pot neutraliza magia, dar în acest caz a fost ceva diferit.

Hunt avusese de-a face cu ambele. Înainte să îl lege cu cerneala vrăjitoarelor, îl înlănțuiseră cu cătușe făcute din piatră gorsiană din Munții Dolos, un metal rar, ale cărui proprietăți amorțeau accesul la magie. Acestea erau folosite împotriva dușmanilor de temut ai imperiului – Căprioara însăși le folosea cu mare plăcere atunci când ea și investigatorii ei voiau să îi îngenuncheze pe Vanirii care se numărau printre spionii și conducătorii rebeliunii. De ceva ani, printre soldații din Legiunea 33 se răspândise zvonul că rebelii caută moduri prin care metalul să poată fi transformat într-un spray pe care să îl poată pulveriza pe câmpul de luptă împotriva luptătorilor Vanir.

Ruhn arătă cu mâna spre cartea pe care o lăsase pe masă cu zile în urmă, încă deschisă la un pasaj despre Feele Născute din Stele.

– Dacă Devoratorul de Stele și-a pus propria esență în kristallos, este probabil ca asta să-i fi conferit acestuia abilitatea de a devora magie. Întocmai cum sângele Prințului Pelias i-a oferit abilitatea de a căuta Cornul.

Bryce se încruntă.

– Și simțul tău de Ales n-a detectat încă nici o urmă de Corn?

Ruhn începuse să se joace cu cercelul de argint pe care îl avea în buza de jos.

– Nu. Dar am primit un mesaj în dimineața asta de la o vrăjidoctoriță pe care am cunoscut-o de curând – cea care l-a cusut pe Hunt la loc în grădina de noapte. Nu e nimic sigur, dar mi-a povestit că relativ recent a apărut pe piață un medicament nou care abia acum începe să fie folosit. Este vorba despre un tip de magie vindecătoare sintetică.

Hunt și Bryce tresăriră.

– Poate avea niște efecte secundare foarte nocive dacă nu este controlat cu grijă. Ea nu a avut acces la formula lui

exactă, nici la teste, însă mi-a spus că cercetările arată că poate vindeca de două ori mai repede decât prima-lumină.

– Crezi că așa ceva ar putea repara Cornul? întrebă Bryce.

– Este posibil. S-ar potrivi cu ghicitoarea aceea stupidă despre lumina care nu este lumină și magia care nu este magie. Cam asta ar fi compusul sintetic.

Bryce clipi.

– Și este... deja disponibil pe piață?

– Se pare că a intrat acum câțiva ani pe piață. Nu l-a testat nimeni pe obiecte inanimate, însă cine știe? Dacă magia adevărată nu l-a putut vindeca, poate un compus sintetic va putea să o facă.

– Eu nu am auzit niciodată de magie sintetică! zise Hunt.

– Nici eu nu auzisem! recunoscu Ruhn.

– Așadar, am găsit o posibilă cale de a repara Cornul, dar nu am găsit Cornul încă.

Bryce oftă.

– Și încă nu știm dacă Danika a furat Cornul în spirit de glumă sau pentru că avea nevoie de el cu un scop anume.

Ruhn tresări.

– Danika a... *Ce*?

Bryce se strâmbă și se apucă să îl pună la curent pe prinț cu tot ceea ce aflaseră. După ce Bryce termină de povestit, Ruhn se lăsă pe spătarul scaunului, cu uluirea întipărită pe chip.

Fără a se adresa cuiva anume, Hunt zise:

– Oricum, chiar dacă Danika a furat Cornul în glumă sau ca să facă ceva cu el, cert este că ea e cea care l-a furat.

– Credeți că îl voia pentru ea? întrebă Ruhn. Că voia să îl repare și să îl folosească?

– Nu! zise Bryce încet. Nu, poate că Danika mi-a ascuns unele lucruri, însă îi cunoșteam inima. Nu ar fi căutat niciodată o armă atât de periculoasă – ceva care ar fi putut pune în pericol întreaga lume.

Bryce își frecă mâinile de față.

– Ucigașul ei este încă în libertate. Danika trebuie să fi luat Cornul pentru a-l împiedica pe acesta să pună mâna pe el.

Au ucis-o din această cauză, însă probabil nu l-au găsit, dacă se folosesc încă de kritallos ca să îl caute.

Bryce arătă spre sabia lui Ruhn.

– Chestia aia nu te poate ajuta? Încă sunt convinsă că cel mai sigur mod de a atrage criminalul este acela de a găsi Cornul mai întâi.

Ruhn își scutură capul.

– Sabia nu funcționează așa. Pe lângă faptul că este pretențioasă în privința celui care o poate mânui, nici nu are putere fără pumnal.

– Pumnal? întrebă Hunt.

Ruhn scoase sabia din teacă și o așeză pe masă, între ei. Metalul suspină. Bryce se trase înapoi, departe de ea. O mărgea de lumină stelară sclipi pe lama sabiei și alunecă spre vârf.

– Șmecher! zise Hunt.

Se alese cu o privire urâtă din partea lui Ruhn. Prințul ridică din sprâncene spre Bryce, așteptând fără îndoială un soi de reverență din partea ei în fața spadei care era mai veche decât orașul, mai veche decât primii pași ai Vanirilor în Midgard.

– Sabia a făcut parte dintr-o pereche! explică Ruhn. Din ridiumul extras din același meteorit care a căzut în lumea noastră a fost făurit și un pumnal cu lamă lungă.

Lumea pe care Feele o părăsiseră ca să treacă prin Falia Nordică în Midgard.

– Însă pumnalul a fost pierdut cu eoni în urmă. Nici măcar în Arhivele Feelor nu sunt păstrate informații despre felul în care a fost pierdut, dar se pare că s-a întâmplat cândva în timpul Primelor Războaie.

– Nu e decât una dintre profețiile de îndobitocire ale Feelor! bombăni Bryce. *Când sabia și pumnalul se vor reuni, se va reuni și poporul nostru.*

– Cuvintele sunt literalmente cioplite în piatră deasupra intrării în Arhivele Feelor. Dracu' știe ce vor fi însemnând!

Bryce îi zâmbi ușor lui Ruhn la aceste cuvinte. Hunt rânji. Acel mic zâmbet era ca și cum ar fi văzut soarele după zile întregi de ploaie.

Bryce se prefăcu că nu-i vede reacția, însă Ruhn îi aruncă o privire ascuțită. De parcă ar fi știut fiecare gând fierbinte pe care îngerul îl avusese despre Bryce, de parcă ar fi știut tot ce făcuse ca să își ofere singur plăcere în timp ce își imagina gura ei, mâinile ei, trupul ei catifelat.

Rahat! Era în rahat până la gât.

Ruhn pufăi doar, de parcă ar fi știut și asta și băgă sabia înapoi în teacă.

– Mi-ar plăcea să văd Arhivele Feelor! oftă Lehabah. Închipuiți-vă câte obiecte maiestuoase! Istorie antică!

– Păstrată sub cheie, în așa fel încât doar moștenitorii lor pur-sânge să o poată vedea! încheie Bryce cu o privire ascuțită îndreptată spre Ruhn.

Ruhn își ridică mâinile.

– Am încercat să-i conving să schimbe regulile! Fără succes.

– Primesc vizitatori în zilele de mare sărbătoare, observă Lehabah.

– Doar pe cei aflați pe o listă aprobată în prealabil! comentă Bryce. Și silfii *nu* se află pe ea.

Lehabah se rostogoli pe o parte și își rezemă capul de mâna ei aprinsă.

– Pe mine m-ar lăsa să intru. Sunt descendenta Reginei Ranthia Drahl.

– Mda, și eu sunt al șaptelea Aster!

Hunt avu grijă să nu reacționeze la auzul tonului lui Bryce. Era prima scânteie pe care i-o simțea în voce după zile întregi.

– Sunt!

Lehabah se întoarse spre Ruhn.

– Ea a fost străbunica mea de acum șase generații. A fost detronată în timpul Războaielor Elementale. Familia noastră și-a pierdut titlul...

– Povestea se schimbă de fiecare dată când o spune! îi zise Bryce lui Hunt, care era cât pe ce să zâmbească din nou.

– Ba nu! se văicări Lehabah.

Ruhn zâmbea și el acum.

– Am avut șansa de a ne recâștiga titlul, însă stră-străbunica mea a fost izgonită din Orașul Etern pentru că...

– Izgonită.

– Da, *izgonită*. Din cauza unei acuzații complet false, cum că ar fi vrut să îl fure pe regele consort reginei impostoare. I s-ar răsuci cenușa dacă ar ști ce s-a ales de ultimul ei vlăstar. Nimic mai mult decât o pasăre în colivie!

Bryce sorbi dintr-un pahar cu apă.

– Și acum, băieți, urmează momentul în care vă va cere bani ca să își cumpere libertatea.

Lehabah se făcu purpurie.

– Asta *nu* este adevărat, spuse silfa, arătând cu degetul spre Bryce. *Stră*-bunica mea a luptat alături de Hunt împotriva îngerilor – și *asta* a însemnat pierderea libertății pentru întregul meu neam.

Cuvintele răsunară în interiorul lui Hunt. Toți trei își întoarseră privirile spre el.

– Îmi pare rău.

Erau singurele cuvinte care îi treceau prin cap.

– Of, Athie!

Lehabah zbură spre el, îmbujorată.

– Nu am vrut să...

Își duse mâinile la obraji.

– Nu te învinovățesc pe *tine*.

– Eu v-am condus pe toți în bătălie. Nu văd cine altcineva ar putea fi de vină pentru ceea ce i s-a întâmplat neamului tău.

Vorbele lui erau la fel de găunoase precum îi era sufletul.

– Însă Shahar te-a condus pe *tine*! zise Danaan, ochii lui albaștri înregistrând totul cu atenție.

Hunt se zbârli când îi auzi numele pe buzele prințului. Însă se trezi privind la Quinlan, ca să se tortureze singur cu acordul pe care știa că i-l va citi pe chip.

Însă nu întâlni decât tristețe. Și ceva ce semăna a înțelegere. De parcă l-ar fi văzut, așa cum o văzuse el la poligon.

Înregistrase fiecare rană și nu părea să o sperie părțile din el care erau sfâșiate. Sub masă, vârful pantofului ei cu toc înalt îi atinse ușor gheata. O confirmare a faptului că da, îi văzuse durerea și vina și nu se ascundea din calea lor. Hunt simți o arsură în piept.

Lehabah tuși și îl întrebă pe Ruhn:

– Ai vizitat vreodată Arhivele Feelor din Avallen? Am auzit că sunt mai mărețe decât ce a fost adus aici.

Silfa își răsuci o buclă de foc în jurul degetului.

– Nu, răspunse Ruhn. Însă Feele de pe acea insulă acoperită de ceață sunt și mai puțin primitoare decât cele de aici.

– Le place să-și țină toată bogăția doar pentru ei, nu-i așa? zise Lehabah, cu ochii la Bryce. Așa ca tine, BB! Cheltuiești doar pe tine și mie nu-mi iei niciodată ceva drăguț.

Bryce își trase piciorul.

– Nu îți iau eu *shisha* cu căpșune o dată la două săptămâni?

Lehabah își încrucișă brațele.

– Aia numești tu cadou?

– Zise silfa care se închide în micul ei dom de sticlă și o arde toată noaptea, zicându-mi să nu o deranjez până când nu termină.

Bryce se lăsă înapoi pe scaun, mândră ca o pisică, iar Hunt aproape zâmbi din nou scânteii pe care o avea în privire. Bryce îi luă telefonul de pe masă și îi făcu repede o poză, înainte să aibă timp să protesteze. Apoi îi făcu și lui Lehabah una. Și una lui Syrinx.

Dacă băgase de seamă că Bryce nu s-a deranjat să îi facă și lui o poză, Ruhn nu o arătă. Deși Hunt ar fi putut să jure că umbrele din cameră se accentuaseră.

– Tot ce vreau, BB, este puțină apreciere.

– Zeii să mă cruțe! mormăi Bryce.

Până și Ruhn zâmbi de această dată. Însă prințului îi sună telefonul și acesta răspunse înainte ca Hunt să apuce să vadă ce nume apare pe ecran.

– Flynn.

Hunt îi auzi slab vocea lui Flynn.

– Trebuie să vii la garnizoană. A izbucnit o ceartă de rahat pentru că iubita unuia s-a culcat cu altul și, sincer, pe mine mă doare-n cot, dar ăștia doi s-au umplut de sânge.

Ruhn oftă.

– Voi fi acolo în cincisprezece minute! zise și închise telefonul.

– Chiar ești nevoit să mediezi certuri meschine de felul ăsta? întrebă Hunt.

Ruhn își trecu mâna în lungul Sabiei Stelare.

– De ce nu?

– Ești prinț.

– Nu înțeleg de ce o zici ca pe o insultă! mormăi Ruhn.

– De ce n-ai face... chestii mai măreațe.

Bryce răspunse în locul lui Ruhn:

– Pentru că tăticului îi este frică de el.

Ruhn îi aruncă o privire în chip de avertisment.

– Are un rang superior mie: și ca putere, și ca titlu.

– Și cu toate acestea s-a asigurat că te ține sub papuc de timpuriu – de parcă ai fi fost un soi de animal care trebuie îmblânzit.

Bryce spusese cuvintele pe un ton molatic, însă Ruhn se încordă.

– Lucrurile mergeau bine, până când ai apărut tu! îi zise el printre dinți.

Hunt se pregăti sufletește pentru furtuna care era pe cale să izbucnească.

– Știi, el era în viață ultima oară când a apărut un Prinț Născut din Stele. Te-ai întrebat vreodată ce s-a întâmplat cu el? De ce a murit înainte să facă Saltul?

Ruhn păli.

– Nu vorbi prostii. A fost un accident petrecut în timpul Calvarului.

Hunt păstră o expresie neutră. Bryce se rezemă de spătarul scaunului și zise:

– Dacă așa spui tu.

– Încă mai crezi prostia aia pe care ai încercat să mi-o bagi pe gât pe când erai mică?

Bryce își puse mâinile-n sân.

– Am vrut să îți deschid ochii înainte să fie și pentru tine prea târziu.

Ruhn clipi, dar apoi se îndreptă și își scutură capul în timp ce se ridica de la masă.

– Crede-mă, Bryce, știu de ceva vreme cine este. La dracu'! A trebuit să trăiesc cu el.

Ruhn își plecă fruntea spre masa dezordonată.

– Dacă aflu ceva nou despre Corn sau despre magia sintetică vă anunț.

Apoi îi întâlni privirea lui Hunt și adăugă:

– Aveți grijă!

Hunt îi oferi prințului un început de zâmbet, care îi spunea că știe exact ce înseamnă acel *aveți grijă*. Și că nu-i pasă câtuși de puțin.

La două minute după ce Ruhn ieșise, se auzi din nou soneria.

– Acum ce dracului mai vrea? bombăni Bryce.

Apucă tableta pe care Lehabah o folosea ca să urmărească serialele ei de doi bani și deschise înregistrarea de la camera din fața ușii.

Bryce chițăi. La ușă se afla o vidră cu vestuță galbenă reflectorizantă. Stătea pe piciorele din spate și apăsa cu lăbuța ei mică pe butonul de la soneria joasă, pe care Bryce o rugase pe Jesiba să o instaleze pentru clienții mai scunzi. Sperase cumva că, într-o zi, va apărea pe trepte un mesager pufos, cu mustăcioare.

Bryce sări ca din pușcă de pe scaun, cu tocurile afundându-i-se în covor în timp ce alerga în sus, pe scări.

Mesajul pe care îl aducea de la Tharion era scurt și dulce: *Cred că veți găsi ceva care prezintă interes aici. Pupici, Tharion.*

– Pupici? întrebă Hunt.

– Sunt în mod clar pentru tine! zise Bryce, zâmbind încă datorită vidrei.

Îi oferise un ban de argint, pentru care primise în schimb o mustăceală și un zâmbet mic, cu colțișori.

Era clar cel mai frumos lucru care i se întâmplase în acea zi. Săptămână. An. Ca să fie sinceră, în întreaga viață!

Bryce așeză pachetul pe biroul din expoziție și desprinse scrisoarea lui Tharion de deasupra. Hunt începu să frunzărească paginile.

Lui Bryce îi pieri tot sângele din obraji când Hunt ridică una dintre fotografii.

- Acela este un cadavru?

- Ce a mai rămas din el după ce Tharion l-a scos din bârlogul unui sobek.

Bryce nu își putu opri fiorii de pe șira spinării. Înalt de aproape opt metri și cântărind în jur de o sută treizeci de kilograme în mușchi și solzi, sobekul era printre cei mai temuți prădători din râu. Rău, puternic și cu dinți care te puteau frânge în două, un mascul sobek la deplină maturitate îi făcea pe majoritatea Vanirilor să se retragă din calea lui.

- E nebun!

Hunt chicoti.

- O, da! Chiar este.

Bryce se încruntă la fotografia macabră și apoi răsfoi notițele lui Tharion.

- Zice că semnele de mușcături de pe spate nu corespund dinților de sobek. Persoana era deja moartă atunci când a fost aruncată în Istros. Probabil că sobekul a văzut în cadavru o masă ușoară și l-a tras în bârlogul lui, ca să-l mănânce mai târziu.

Bryce înghiți un nod și privi din nou fotografia. Era o driadă. Pieptul îi fusese sfâșiat, iar inima și celelalte organe vitale smulse afară. Urmele de mușcături îi acopereau...

- Rănile acestea arată precum cele pe care ți le-a făcut kristallos. Iar în laboratorul neamului Apelor s-a descoperit că persoana este decedată de cinci zile, judecând după gradul de descompunere.

- Din noaptea în care am fost atacați noi.

Bryce cercetă analiza.

– În răni a fost clar venin. Tharion zice că l-a simțit în cadavru chiar dinainte ca laboratorul să îl analizeze.

Majoritatea membrilor din Casa Apelor puteau să simtă ceea ce curgea prin trupul unei persoane – bolile și slăbiciunile și, se pare, veninul.

– Dar atunci când l-au testat...

Bryce răsuflă.

– A anulat magia.

În mod sigur fusese kristallos. Bryce se crispă și citi mai departe:

– A cercetat toate înregistrările referitoare la corpuri neidentificate găsite de neamul Apelor în ultimii ani. Au descoperit încă două cu răni identice și același venin transparent, datând din aceeași perioadă în care...

Bryce înghiți un nod.

În care Danika și haita au fost uciși. O driadă și un metamorf vulpe. Ambii dați dispăruți. Luna aceasta au găsit *cinci* persoane cu aceleași semne și cu veninul în răni. Toate date dispărute, dar la câteva săptămâni după moarte.

– Asta înseamnă că sunt persoane care nu au avut prea mulți prieteni apropiați ori familie.

– Poate.

Bryce studie din nou fotografia. Se forță să privească rănile. Se așternu liniștea, întreruptă doar de sunetele îndepărtate ale serialului pe care Lehabah îl urmărea în bibliotecă.

– Aceea nu este creatura care a ucis-o pe Danika, zise Bryce.

Hunt își trecu degetele prin păr.

– Este posibil să fi fost mai mulți demoni kristallos...

– Nu! insistă Bryce, lăsând jos hârtiile. Nu kristallos a ucis-o pe Danika.

Hunt se încruntă.

– Dar ai fost acolo. L-ai văzut.

– L-am văzut pe hol, nu în apartament. Danika, haita și celelalte trei victime recente au fost făcute *grămezi*.

Bryce abia putea scoate cuvintele pe gură. Ultimele cinci zile nu fuseseră... ușoare. Nu putuse decât să ia lucrurile pas cu pas ca să poată trece peste dezastrul cu Sabine. Peste bomba pe care o aruncase despre Danika. Iar dacă pierduseră atâta timp căutând unde nu trebuia...

Bryce ridică fotografia.

- Rănile acestea nu sunt la fel. Kristallos voia să îți ajungă la inimă, la organe. Nu să te transforme într-o grămadă... de carne. Danika, Haita Diavolilor, Tertian, novicea, gardianul de la templu - *nici unul* dintre ei nu a avut astfel de răni. Și *nici unul* nu a avut veninul în corp.

Hunt clipi năucit. Lui Bryce îi tremură vocea:

- Dacă a pătruns în lumea noastră și altceva? Dacă kristallos a fost invocat ca să găsească artefactul, însă în acea noapte, acolo a fost prezent ceva cu mult mai teribil? Dacă ai avea puterea să îl invoci pe kristallos, de ce să nu invoci mai multe tipuri de demon?

Hunt se gândi câteva clipe.

- Nu-mi vine în minte nici un demon care să își distrugă victimele așa. Doar dacă nu cumva o fi vorba despre încă o oroare antică venită direct din Gheena.

Își frecă ceafa.

- Dacă kristallos a ucis driada - dacă le-a ucis pe toate acele persoane ale căror trupuri au ajuns în râu prin canale -, atunci *de ce* să invoci două tipuri de demon? Kristallos este deja un demon letal din Hel. Literalmente.

Bryce își ridică mâinile în aer.

- N-am nici o idee. Dar, dacă tot ceea ce credeam că știm despre moartea Danikăi este greșit, atunci trebuie să aflăm *cum* a murit. Avem nevoie de păreri avizate.

Hunt își frecă barba.

- Vreo idee de la cine?

Bryce dădu încet din cap, simțind cum o cuprindea încet spaima.

- Promite-mi că nu-ți vei ieși din minți.

Capitolul 51

– Să invoci un demon este o idee al dracului de proastă! pufăi Hunt.

În spatele draperiilor trase se lăsase noaptea.

– Mai ales având în vedere de la ce a pornit tot dezastrul acesta de la bun început.

Stăteau în camera de zi a lui Bryce, în semiîntuneric, cu lumânări pâlpâind în jurul lor. Syrinx era făcut cocoloș între pături și închis în cușca lui, în dormitorul lui Bryce, înconjurat de un cerc protector din sare albă.

Ceea ce se afla în fața lor, întinsă pe podelele pale, mirosind a mucegai și pământ putrezit, era complet opusul. Bryce râșnise la un moment dat bucata de sare obsidiană – probabil folosindu-se de robotul ei de bucătărie. Având în vedere că plătise scump pentru ea, Bryce nu părea să o trateze cu prea mare considerație. O îndesase într-un dulap din bucătărie, de parcă ar fi fost o pungă de cartofi prăjiți.

Hunt nu își dăduse seama că aștepta momentul potrivit ca să o folosească.

Acum făcuse din ea două cercuri. Cel de lângă fereastră avea un diametru de aproape doi metri. Celălalt era suficient de mare încât să îl conțină pe Hunt și pe ea.

– N-am de gând să îmi pierd timpul răscolind orașul ca să aflu ce tip de demon a ucis-o pe Danika, zise Bryce. Dacă merg direct la sursă, scap de toate bătăile de cap.

– Dacă mergi direct la sursă, ai să sfârșești împrăștiată pe perete. Și, dacă nu, arestată pentru că ai invocat un demon într-o zonă rezidențială.

La naiba! *El* ar fi trebuit să o aresteze, nu-i așa?

– Nimănui nu-i plac sifonarii, Athalar.

– Eu *sunt* un sifonar.

Bryce ridică din sprânceana de un roșu-închis.

– Eu una n-aș fi zis, Umbra Morții.

I se alătură lui Hunt în cerc. Codița ei lungă i se scurgea în gulerul de la haina de piele. Șuvițele erau poleite de lumina lumânărilor.

Îi tresăriră degetele, de parcă ar fi vrut să se întindă după părul acela mătăsos. Să îl mângâie. Să îl strângă în pumn și să îi tragă capul pe spate ca să îi expună din nou gâtul în fața gurii lui.

– Știi că *meseria* mea este aceea de a-i opri pe acești demoni să intre în lumea noastră, spuse Hunt.

– Nu-i dăm drumul demonului! E la fel de sigur ca un apel telefonic.

– Atunci ai de gând să îl invoci cu numărul lui profan?

Mulți dintre demoni aveau numere asociate cu ei, ceva de felul unei adrese de e-mail antice.

– Nu am nevoie de numere. Știu cum să îl găsesc pe acest demon.

Hunt se pregătea să răspundă, dar Bryce îl întrerupse.

– Sarea obsidiană îl va ține prizonier.

Hunt aruncă o privire cercului pe care îl făcuse, apoi oftă. Chiar dacă cearta cu ea era ca un fel de preludiu, nici el nu voia să irosească timpul.

Temperatura din cameră începuse să scadă. Rapid. Respirația lui Hunt ieșea în norișori. Apoi un bărbat umanoid își făcu apariția, vibrând de o putere întunecată, care îi întoarse îngerului stomacul pe dos.

Bryce rânji la Hunt, a cărui inimă înghețase în piept.

– Surpriză!

Bryce își pierduse mințile. Avea să o ucidă – asta dacă nu erau amândoi uciși în următoarele câteva secunde.

– Cine este?

Camera îngheță. Nici o haină nu te putea proteja împotriva răcelii pe care acest demon o aducea cu el. Trecea prin pânză, strat după strat, și Hunt simțea cum își înfige ghearele în pieptul lui și îi fură aerul din plămâni.

Bryce respiră o dată tremurat – singurul semn de disconfort pe care îl arătă. Rămase cu fața la cercul din cealaltă parte a camerei. La bărbatul care se afla acum în interiorul graniței lui întunecate.

– Aidas! zise Bryce încetișor.

Hunt își închipuise întotdeauna că Prințul Prăpastiei semăna cu demonii inferiori pe care îi vânase de-a lungul secolelor: cu solzi sau colți ori gheare – o brută cu mușchi și furia oarbă a unui animal.

Nu și-l închipuise pe frumușelul acesta subțirel, cu pielea palidă.

Părul blond îi aluneca până la umeri în bucle moi, care îi încadrau chipul cu osatură frumoasă. Fără îndoială, pentru a-i pune în evidență ochii ca niște opale albastre, umbriți de gene dese, aurii. Clipi din acele gene o dată, ușor. Apoi, buzele lui senzuale înflorirră într-un zâmbet, lăsând la iveală un rând de dinți prea albi.

– Bryce Quinlan.

Lui Hunt îi alunecă mâna spre pistol. Prințul Prăpastiei îi știa numele... chipul. Iar felul în care îi spusese numele, cu vocea lui catifelată, fusese atât un salut, cât și o întrebare.

Aidas ocupa cel de-al cincilea nivel din Hel – Prăpastia. El era supus doar altor doi prinți: Prințului Abisului și Prințului Gheenei, acesta din urmă fiind cel de-al șaptelea și cel mai puternic dintre prinții demoni. El era Devoratorul de Stele,

iar numele lui real nu era niciodată rostit de acea parte a Faliei Nordice.

Nimeni nu mai îndrăznea să îl rostească după ce Prințul Gheenei devenise prima și singura ființă care îl ucisese pe unul dintre Asteri. Felul în care o măcelărise pe cea de-a șaptea stea sfântă - Sirius, Steaua Lup - în timpul Primelor Războaie era una dintre temele preferate ale baladelor din jurul focurilor de la taberele de război. Ceea ce îi făcuse lui Sirius după ce o ucisese îi câștigase acel renume teribil: Devoratorul de Stele.

- Data trecută ai apărut în chip de pisică.

Atât spuse Bryce. Atât!

Hunt îndrăzni să își ia ochii de la Prinț și o văzu plecându-și capul. Aidas își puse mâinile subțiri în buzunarele de la costumul lui bine croit, făcut dintr-un material mai negru decât Prăpastia în care își avea sălașul.

- Pe atunci erai mică.

Hunt se înfipse bine în pământ, ca să nu se clatine. Îl mai întâlnise pe prinț în trecut... Cum?

Probabil că șocul îi era întipărit pe chip, pentru că Bryce îi aruncă o privire care s-ar fi tradus prin *La naiba, calmează-te*!

- Aveam treisprezece ani - nu eram *chiar* atât de mică.

Hunt își continuă pufăitul care sugera că el crede opusul. Aidas își lăsă capul într-o parte.

- Și atunci erai foarte tristă.

Lui Hunt îi luă câteva clipe ca să înțeleagă cuvintele. Urma de istorie și trimiterea la clipa de față.

Bryce își frecă palmele.

- Hai să vorbim despre *tine*, Majestate.

- Întotdeauna o fac cu plăcere.

Gerul îi înghețа lui Hunt plămânii. Nu puteau rezista decât câteva minute la acea temperatură, înainte ca proprietățile de vindecare să le cedeze. Și, în ciuda sângelui de Fee pe care Bryce îl avea, exista posibilitatea ca ea să nu-și mai revină niciodată. Pentru că nu făcuse Saltul, degerăturile

ar fi fost permanente în cazul ei. La fel cum permanent pierdute ar fi fost membrele și articulațiile eventual pierdute.

Bryce îi zise prințului demon:

- Tu și companionii tăi păreți a vă agita în întuneric.

- Așa?

Aidas se încruntă la pantofii lui din piele lustruită, de parcă ar fi putut să vadă prin ei până în fundul Gheenei.

- Poate că ai invocat prințul greșit, pentru că este prima oară când aud de așa ceva.

- Cine invocă demonul kristallos ca să vâneze prin acest oraș? Cuvinte reci, ascuțite. Și ce a ucis-o pe Danika Fendyr?

- Aha, da, am auzit despre asta! Danika a jelit în timp ce era sfâșiată în bucăți.

Tăcerea lui Bryce îi spuse lui Hunt tot ceea ce trebuia să știe despre rana interioară pe care Aidas o zgârmase. După zâmbetul pe care îl avea pe chip, Prințul Prăpastiei o știa și el.

- Știi ce demon a făcut asta? continuă Bryce.

- În ciuda a ceea ce pretind mitologiile voastre, nu cunosc tot ce mișcă în Hel.

- Dar știi totuși? insistă Bryce. Sau știi cine l-a invocat?

Genele lui aurii sclipiră atunci când clipi.

- Crezi că eu l-am trimis?

- N-ai mai sta acum în fața noastră dacă aș fi crezut asta.

Aidas râse încet.

- De data asta nu mai verși lacrimi.

Bryce zâmbi ușor.

- Tu mi-ai spus să nu îi las să mă vadă plângând. Ți-am urmat sfatul întocmai.

Ce naiba se petrecuse în timpul acelei întâlniri din urmă cu doisprezece ani?

- Informațiile se plătesc.

- Care îți este prețul?

Buzele lui Bryce căpătaseră o tentă albăstruie. Trebuiau să întrerupă legătura cât mai curând.

Hunt rămase nemișcat, în timp ce Aidas o cerceta pe Bryce. Apoi privirea Prințului păru să-l descopere pe Hunt. Clipi din gene spre el, o singură dată. De parcă nu l-ar fi observat până atunci. De parcă, având-o pe Bryce în față, nu se deranjase să îl observe. Hunt încercă să nu se gândească la asta.

– Tu cine ești? murmură Prințul.

Un ordin.

– El e de decor!

Bryce își înlănțui brațul cu al lui Hunt și se trase mai aproape de el. Pentru căldură sau stabilitate, nu își dădea bine seama. Bryce tremura.

– Și nu e de vânzare.

Bryce arătă spre haloul de pe fruntea îngerului.

– Animăluțelor mele de companie le place să jumulească pene – ar fi fost un târg bun.

Hunt îl privi pe Prinț în ochi, iar Bryce îi aruncă lui o privire lungă, al cărei efect era anulat, pentru că venea însoțită de clănțănit din dinți. Aidas zâmbi, cercetându-l din nou pe înger, din cap până în picioare.

– Un războinic Căzut, cu puterea...

Sprâncenele spilcuite ale lui Aidas se ridicară a surpriză. Ochii lui de opal albastru se îngustară – și apoi străluciră precum cea mai fierbinte flacără.

– De ce ai *tu* o coroană întunecată pe frunte?

Hunt nu îl lăsă să vadă cât de surprins era de această întrebare. Nu mai auzise niciodată de tatuajul numit astfel: o coroană întunecată. Halou, cerneala-vrăjitoarelor, însemn rușinos, dar niciodată coroană întunecată.

Aidas îi privi pe Hunt și pe Bryce cu atenție. Nu se obosi să mai aștepte răspunsul lui Hunt și pe chip îi înflori din nou acel zâmbet teribil:

– Cei șapte prinți sălășluiesc în întuneric și nu provoacă nimic. Nu avem nici un interes pentru tărâmul vostru.

– Te-aș crede dacă neamul tău n-ar fi zgârmat în jurul Faliei Nordice în ultimele două decade! zise Hunt. Și dacă n-aș fi fost eu cel nevoit să strângă după ei.

Aidas respiră adânc, de parcă ar fi vrut să simtă aroma aerului în care plutiseră cuvintele lui Hunt.

– Îți dai seama că s-ar putea să nu fie vorba despre oamenii noștri? Falia Nordică se deschide și spre alte locuri – alte tărâmuri, da, dar și alte planete. Ce este Hel dacă nu o planetă îndepărtată, legată de a voastră de o cută în timp și spațiu?

– Hel este o planetă? întrebă Hunt.

Majoritatea demonilor cu care avusese de-a face și pe care îi ucisese nu fuseseră dornici să povestească prea multe.

Aidas ridică din umeri.

– Este un loc la fel de real ca Midgard, deși cei mai mulți dintre noi preferă să vă facă să credeți că nu este.

Prințul arătă spre Hunt.

– Semenii tăi, Îngerule Căzut, au fost creați de Asteri în Midgard. Însă Feele, metamorfii și mulți alții au venit din propriile lor lumi. Universul este vast. Unii cred că nu are capăt. Sau că universul nostru este doar unul dintr-o mulțime de universuri, o mulțime la fel de bogată ca stelele de pe cer, sau ca firele de nisip de pe o plajă.

Bryce îi aruncă lui Hunt o privire prin care îl lăsa să înțeleagă că și ea se întreba ce naiba fumează prințul demon în Prăpastie.

– Încerci să ne distragi atenția! zise Bryce și își puse mâinile-n sân.

Podelele se acoperiră cu brumă.

– Nu voi faceți zgomot în zona Faliei Nordice?

– Prinții de rang mai jos fac asta, cei de la nivelul unu și până la patru.

Aidas își lăsă din nou capul într-o parte.

– Aceia dintre noi care ne aflăm în adevăratul întuneric nu avem nici o nevoie și nici un interes în ceea ce privește lumina. Dar nici măcar prinții de rang inferior nu l-au trimis

pe kristallos. Planurile noastre nu au nici o legătură cu astfel de lucruri.

Hunt mârâi.

– Odată ca niciodată semenii tăi au vrut să trăiască aici. De ce s-ar fi schimbat asta?

Aidas chicoti.

– E teribil de amuzant pentru mine să aud poveștile pe care Asterii vi le-au țesut.

Prințul îi zâmbi lui Bryce.

– Ce orbește un Oracol?

Lui Bryce îi pieri toată culoarea din obraji la auzul acelor cuvinte. Cum de știa Aidas despre vizita lui Bryce la oracol, Hunt nu putea ști precis, însă Bryce contracară.

– Ce fel de pisică vizitează un Oracol?

– Cuvintele câștigătoare!

Aidas își puse din nou mâinile în buzunare.

– Nu știam ce preferințe ai putea avea acum, că ai mai crescut.

Prințul rânji spre Hunt.

– Dar aș putea să îți apar mai degrabă așa, dacă asta te mulțumește, Bryce Quinlan.

– Și mai bine: să nu mai apari din nou, niciodată! îi aruncă Hunt prințului demon.

Bryce îi strânse brațul. Iar el o călcă pe picior, suficient de tare încât să o facă să se potolească.

Însă Aidas chicoti:

– Îți scade temperatura. Am să plec.

– Te rog! spuse Bryce. Spune-mi doar dacă știi ce a ucis-o pe Danika. Te rog!

Un râs moale din partea Prințului.

– Faceți din nou testele. Aflați ce este între.

Aidas începu să pălească, de parcă ar fi fost într-adevăr o conversație telefonică pe cale să se întrerupă.

– Aidas! strigă Bryce, pășind chiar la marginea cercului.

Hunt se luptă cu instinctul de a o trage înapoi spre el. Mai ales că întunericul începuse să tivească marginile trupului lui Aidas.

– Îți mulțumesc. Pentru acea zi.

Prințul Prăpastiei rămase nemișcat, de parcă ar fi încercat să se agațe cumva de lumea lor.

– Fă Saltul, Bryce Quinlan.

Rămăsese doar o umbră tremurândă.

– Și caută-mă la sfârșit.

Aidas dispăruse aproape cu totul când adăugă, vorbele lui plutind, strecurându-se în cameră ca niște fantome:

– Oracolul nu a văzut. Dar eu da.

În urma lui se așternu o liniște palpabilă, în timp ce camera începea să se dezgheațe și promoroaca să se topească.

Hunt se răsuci spre Bryce.

– În primul rând: *du-te naibii* cu surpriza ta.

Bryce își frecă palmele, încercând să se încălzească.

– Nu m-ai fi lăsat să îl invoc pe Aidas dacă ți-aș fi spus de la început.

– La naiba! Asta pentru că ar trebui să fim *morți* acum!

Hunt o privi uluit.

– Ești nebună?

– Știam că mie nu îmi va face rău. Nici persoanei care mi-ar sta alături.

– Vrei să-mi spui cum de l-ai *cunoscut* pe Aidas când aveai treisprezece ani?

– Eu... i-am povestit cât de rău s-au sfârșit lucrurile între mine și tatăl meu biologic după vizita mea la Oracol.

Furia lui Hunt se topi în fața durerii de pe chipul ei.

– Așa că, după aceea, în timp ce plângeam de să-mi iasă ochii din cap pe una dintre băncile din parcul oracolului, lângă mine a apărut o pisică albă. Avea niște ochi albaștri cum nu mai văzusem niciodată. Am știut, chiar dinainte să vorbească, că nu era o pisică și nici un metamorf.

– Cine îl invocase atunci?

– Nu știu. Jesiba mi-a spus că prinții se pot strecura prin fisurile din Falii și că pot lua forma animalelor comune. Însă atunci când fac asta sunt închiși în acele forme – lipsiți de toate puterile lor, cu excepția abilității de a vorbi. Și mi-a mai spus că ei nu pot rămâne în lumea noastră decât pentru câteva ore.

Un fior îi scutură aripile lui Hunt.

– Ce ți-a spus Aidas?

– M-a întrebat: *Ce orbește un Oracol?* Iar eu i-am răspuns: *Ce fel de pisică vizitează un Oracol?* A auzit țipetele atunci când a intrat la Oracol. Presupun că asta l-a intrigat. Mi-a spus să nu mai plâng. Mi-a zis că asta nu le aduce decât satisfacție celor care mi-au greșit. Că n-ar trebui să-mi irosesc lacrimile pentru ei.

– Ce căuta Prințul Prăpastiei la Oracol?

– Nu mi-a spus. Dar a stat cu mine până când mi-am făcut curaj să mă întorc acasă la tatăl meu. Până să apuc să îi mulțumesc, dispăruse.

– Ciudat.

Bine, fie! Hunt putea să înțeleagă de ce Bryce alesese să îl invoce pe el, având în vedere că se purtase frumos cu ea în trecut.

– Poate că ceva din firea pisicească se lipise de el și era doar curios în privința mea.

– Se pare că ți-a dus dorul.

Hunt lăsă întrebarea să se subînțeleagă.

– Se pare. Deși nu ne-a oferit prea multe informații relevante de la care să pornim.

Privirea lui Bryce căpătă un aer distant în timp ce fixa cercul gol din fața lor. Își scoase telefonul din buzunar. Hunt întrezări pe cine suna – *Declan Emmet.*

– Bună, B!

Pe fundal se auzeau bubuind muzica și râsetele unor bărbați. Bryce nu pierdu timpul cu amabilități.

– Am primit un pont cum că ar trebui să refacem mai multe dintre teste... Presupun că asta se referă la cele făcute

victimelor și probelor de acum câțiva ani. Îți vine în minte ceva care ar trebui să fie reexaminat?

– E Bryce? se auzi pe fundal vocea lui Ruhn întrebând.

– Eu aș mai face cu siguranță un test olfactiv, zise Declan. Vei avea nevoie de haine.

– Au făcut cu siguranță un test olfactiv cu doi ani în urmă, afirmă Bryce.

– Pe cel comun sau pe Mimir? întrebă Declan.

Hunt simți o săgeată în pântece. Mai ales când Bryce întrebă:

– Care este diferența?

– Mimir este mai bun. E relativ nou.

Bryce își întoarse privirea spre Hunt și el își scutură ușor capul.

– N-a făcut nimeni testul Mimir, zise ea încet, la telefon.

Declan ezită.

– Păi... este tehnologia Feelor în mare parte. O împrumutăm legiunii pentru cazurile majore.

O pauză.

– Cineva a avut probabil un cuvânt de spus în legătură cu asta.

Hunt se pregăti pentru ce avea să urmeze.

– Aveați acces la chestia asta acum doi ani de zile?

Declan tăcu din nou. Apoi:

– Ah... rahat! Apoi la telefon trecu Ruhn.

– Bryce, a fost un ordin direct: să nu se investigheze prin acele mijloace. S-a stabilit ca Feele să nu se implice.

Devastare, furie, durere... Toate năvăliră în pieptul lui Bryce. Își strânse degetele în pumni.

Hunt zise, știind că Ruhn îl aude:

– Regele Toamnei este un mare nenorocit, știi asta?

– Am de gând să i-o spun în față, mârâi Bryce, apoi închise telefonul.

– Ce? întrebă Hunt.

Însă Bryce alerga deja afară pe ușă.

Capitolul 52

Lui Bryce îi fierbea sângele în vine în timp ce alerga prin Piața Veche, pe străzile ude de ploaie, spre Cvinta Rozelor.

Vilele străluceau în ploaie - case ca niște mici palate, cu peluze și grădini imaculate, cu toatele îngrădite de fier forjat. La fiecare colț stăteau de pază Fee cu chipul împietrit ori metamorfi din Aux.

De parcă rezidenții de acolo trăiau în aceeași teroare abjectă la care erau supuși peregrinii și cei câțiva sclavi din Orașul Semilunii.

Bryce ocoli mamutul din marmură care era Arhivele Feelor. Clădirea era acoperită de voaluri curgătoare de flori, care îi îmbrăcau nenumăratele coloane. Trandafiri, iasomie, glicină - cu toate înflorite perpetuu, indiferent de anotimp.

Bryce alergă spre vila întinsă de marmură albă, acoperită de trandafiri roz, spre poarta ei de fier forjat, păzită de patru soldați Fee.

Aceștia i se puseră înainte atunci când Bryce se opri în strada pietruită, lucind de ploaie.

- Lăsați-mă să intru! zise ea, printre dinți, răsuflând din greu.

Soldații nici măcar nu clipiră.

- Ai programată o întâlnire cu Majestatea Sa? întrebă unul dintre ei.

- Lasă-mă să intru! zise ea din nou.

Știuse. Tatăl ei știuse că existau teste care ar fi putut arăta ce o ucisese pe Danika și nu făcuse *nimic*. Se dăduse în mod deliberat la o parte. Trebuia să îl vadă. Trebuia să i-o spună în față. Nu îi păsa cât era ceasul.

Ușa lustruită era închisă, însă înăuntru se vedeau aprinse luminile. Era acasă. Era în mod sigur acasă.

- Nu fără programare! îi zise paznicul.

Bryce făcu un pas spre ei și fu aruncă înapoi. Clădirea era înconjurată de un perete fierbinte, invizibil, generat fără îndoială de bărbații Fee care se aflau în fața ei. Unul dintre paznici rânji. Bryce se aprinse la față atât de tare încât o usturau ochii.

- Mergeți și spuneți-i *regelui* vostru că Bryce Quinlan vrea să vorbească cu el. *Acum.*

- Vino atunci când vei avea o programare, corcitură! îi aruncă unul dintre soldați.

Bryce lovi cu pumnul în scutul lor. Peretele invizibil rămase neclintit.

- Spuneți-i că...

Gardienii se încordară în fața puterii, întunecate și adânci, care pulsa în spatele ei. Pe deasupra drumului pietruit alunecă fulgere. Paznicii își duseră mâinile la săbii.

Hunt zise, cu vocea ca de tunet:

- Domnișoara dorește să vorbească cu Majestatea Sa.

- Majestatea Sa nu este disponibil.

Paznicul care vorbise observase în mod clar haloul de pe fruntea lui Hunt. Rânjetul care i se întindea pe față era unul dintre cele mai hidoase lucruri pe care Bryce le văzuse în viața ei.

- Mai ales nu pentru sclavi și târfe pe jumătate om.

Hunt făcu un pas spre ei.

- Ia mai zi o dată.

Rânjetul de pe chipul soldatului rămăsese intact.

- O dată nu a fost îndeajuns?

Hunt își strânse pumnii. Avea să o facă, își dădu seama Bryce. Avea să îi facă praf și pulbere pe acei măgari și să îi croiască ei drum cu forța, pentru ca ea să poată discuta cu regele.

În capătul străzii apăru Ruhn, înconjurat de umbre, cu părul lui negru lipit de scalp, din cauza ploii. În urma lui veneau Flynn și Declan.

– Retrăgeți-vă! ordonă Ruhn paznicilor. La dracu', retrăgeți-vă!

Paznicii nici nu se gândeau să facă asta.

– Nici măcar tu, Prințule, nu ești autorizat să ordoni asta.

Umbrele lui Ruhn se ridicară în spatele lui, ca o pereche fantomatică de aripi, însă i se adresă lui Bryce:

– Sunt alte bătălii, pentru care merită să te lupți cu el. Aceasta nu este una dintre ele.

Bryce se îndepărtă câțiva pași de poartă, deși paznicii îi auzeau probabil fiecare cuvințel:

– A ales de bunăvoie să nu ajute în cazul Danikăi.

– Unii ar putea considera că asta înseamnă periclitarea unei investigații imperiale! interveni Hunt.

– Du-te dracu', Athalar! se răsti Ruhn.

Prințul își întinse mâna spre brațul lui Bryce, însă aceasta se trase înapoi. Ruhn își încleștă falca.

– Știi, tu ești considerată membru al acestei curți. Și ai fost implicată într-o încurcătură colosală. Regele a decis că cel mai bun lucru pe care îl poate face pentru a-ți asigura protecția este să nu se implice în caz, să nu cerceteze mai în amănunt.

– De parcă el a dat vreodată doi bani pe siguranța mea.

– I-a păsat suficient încât să mă pună pe mine să-ți fiu paznic. Dar tu l-ai vrut pe Athalar, ca să vă jucați de-a colegii sexy.

– El vrea să pună mâna pe Corn! Pentru *el*! izbucni Bryce. N-are *nimic* de-a face cu mine.

Bryce arătă spre casa din spatele gardului de fier.

– Mergi acolo și spune-i rahatului că n-am să uit asta niciodată. *Niciodată!* Mă îndoiesc că îi va păsa, dar tu spune-i.

Umbrele lui Ruhn rămaseră nemișcate, atârnându-i de pe umeri.

– Îmi pare rău, Bryce. În privința Danikăi...

Bryce șuieră:

- Să *nu* îi mai pronunți niciodată numele în fața mea. Să nu-i spui niciodată numele în fața mea!

Ar fi putut jura că pe chipul fratelui ei trecu o undă de durere, pe care nici umbrele nu i-o putură ascunde. Însă ea își întoarse spatele și dădu cu ochii de Hunt, care-i privea cu mâinile-n sân.

- Ne vedem la apartament.

Nu se obosi să mai adauge și altceva și o luă din nou la goană.

Fusese aiurea că nu îl avertizase pe Hunt în privința celui pe care voia să îl invoce. Era dispusă să recunoască asta. Dar asta nu se compara cu faptul că tatăl ei refuzase să ofere acces la testele Feelor.

Bryce nu se ducea acasă. Pe la jumătatea drumului se hotărâse să schimbe destinația. Cum Corbul Alb era închis, barul ei preferat de pe vremuri avea să fie tocmai bun.

Lethe era deschis. Ceea ce era de bine, având în vedere că îi pulsa rana de la picior, iar tălpile îi erau pline de bășici, pentru că alergase cu papucii ei stupizi. Și-i scoase în clipa în care se așeză pe scaunul de la bar, și oftă când tălpile îi atinseră cadrul rece de alamă.

Lethe nu se schimbase în cei doi ani de când nu îi mai călcase pragul. Aceeași podea care crea iluzii optice, pictată în cuburi negre, gri și albe. Aceiași stâlpi din lemn de cireș, care se înălțau ca niște copaci spre tavanul înalt și arcuit de deasupra. Același bar făcut din sticlă mată și metal negru, tot numai linii drepte și colțuri pătrate.

Îi trimisese un mesaj lui Juniper cu cinci minute în urmă, invitând-o la un pahar. Juniper încă nu îi răspunsese. Așa că Bryce se mulțumi să urmărească știrile pe ecranul de deasupra barului, care arătau imagini de pe fronturile noroioase din Pangera, pline de rămășițele costumelor mecanice, ca de niște jucării stricate. Trupurile de oameni și de Vaniri se întindeau pe kilometri întregi. Ciorile își începuseră deja ospățul.

Până și chelnerul om se oprise ca să se uite, cu chipul încordat în fața carnagiului expus. Un ordin răstit din partea barmanului și se puse din nou în mișcare, însă Bryce văzuse scânteia de determinare din ochii căprii ai tânărului. Văzuse furia și hotărârea.

- La naiba! mormăi Bryce și luă o gură din paharul de whisky pe care îl avea în față.

Avea același gust oribil pe care și-l amintea și o ardea până în coșul pieptului. Era exact de ce avea nevoie. Mai luă o înghițitură. O sticlă cu un soi de tonic movuliu ateriză lângă ea, pe tejghea.

- E pentru picior! zise Hunt.

Se așeză pe scaunul de lângă.

- Dă-l pe gât.

Bryce aruncă o privire flaconului de sticlă.

- Ai fost să vezi o vrăjidoctoriță?

- E o clinică chiar pe colț. M-am gândit că n-ai de gând să părăsești locul ăsta prea curând.

Bryce sorbi din băutura ei.

- Ai ghicit.

Hunt împinse tonicul mai aproape de ea.

- Bea-l înainte să termini.

- Nici un comentariu pentru că mi-am încălcat regula de abstinență?

Hunt se rezemă de bar și își strânse aripile pe lângă corp.

- E regula ta - tu o poți anula oricând dorești.

În fine. Bryce se întinse după tonic, desfăcu dopul și îl dădu pe gât.

- Are gust de struguri! se strâmbă.

- I-am zis să îl facă dulce.

Bryce clipi din gene.

- Pentru că eu sunt o dulce, Athalar?

- Pentru că știam că n-ai să-l bei dacă ar avea gust de spirt.

Bryce își ridică paharul de whisky.

- Ba din contră!

Hunt îi făcu semn barmanului și își comandă o apă, apoi îi zise lui Bryce:

- Deci, seara asta a mers bine.

Bryce chicoti și sorbi din nou din whisky. Zeilor, avea un gust oribil. De ce bea așa ceva?

- Magnific.

Hunt bău din apa lui. O privi câteva clipe, apoi zise:

- Uite, am să stau cu tine aici până te faci mangă, dacă asta e ceea ce vrei, dar mai întâi lasă-mă să-ți zic: există căi mai bune prin care te poți descărca.

- Mersi, mamă.

- Vorbesc serios.

Barmanul îi aduse lui Bryce încă un pahar cu whisky. Hunt îi zise cu grijă:

- Nu ești singura persoană care a pierdut pe cineva drag.

Bryce își sprijini capul într-o mână.

- Povestește-mi totul despre ea, Hunt. Hai să auzim, în sfârșit, toată povestea lacrimogenă!

Hunt o privi în ochi.

- De ce ești așa? Încerc să vorbesc cu tine.

- Și eu încerc să beau! răspunse Bryce și își ridică paharul.

Îi vibră telefonul și amândoi se uitară spre ecran. Juniper îi răspunsese într-un final.

Nu pot, scuze. Antrenamente. Apoi încă un mesaj. *Stai puțin... De ce bei la Lethe? Te-ai apucat din nou de băut? Ce s-a întâmplat?*

Hunt îi zise încetișor:

- Poate că și prietena ta încearcă să îți spună ceva.

Bryce își strânse degetele în pumni și întoarse telefonul cu fața în jos, pe tejgheaua de sticlă mată.

- Nu erai pe cale să-mi spui povestea de inimă albastră despre iubita ta minunată? *Ea* ce părere ar avea despre felul brutal în care m-ai pipăit și practic mi-ai devorat gâtul acum câteva nopți?

Bryce regretă cuvintele de îndată ce le rosti. Le regretă din atâtea motive, printre care, nu cel din urmă era că nu își putuse lua gândul de la clipa aceea de nebunie de pe acoperiș,

când gura lui i se coborâse pe gât și ea începuse să își piardă cu totul mințile. Nu își putea lua gândul de la cât de bine se simțise - de la cum îl simțise pe el.

Hunt o privi de sus pentru câteva clipe. Lui Bryce i se ridică fierbințeala în obraji.

Însă el nu zise decât:

- Ne vedem acasă.

Ultimul cuvânt pluti între ei. Hunt scoase încă un flacon mov și îl așeză pe tejghea.

- Pe acesta să îl bei în treizeci de minute.

Și plecă. Traversă ușor barul și apoi strada de afară.

Hunt abia se așezase confortabil pe canapea, ca să urmărească meciul de sunball, când Bryce intră în apartament, cu două sacoșe cu cumpărături în brațe. Era și timpul.

Syrinx se aruncă de pe canapea și o asaltă, săltat pe picioarele din spate, gata să primească pupici. Bryce îi făcu hatârul și îi smotoci blana aurie, apoi își ridică ochii spre Hunt. Îngerul își bea mai departe berea pe canapea. Dădu doar scurt din cap spre ea.

Bryce dădu și ea din cap, fără să-l privească în ochi și se îndreptă spre bucătărie. Nu mai șchiopăta la fel de rău, însă nu era vindecată cu totul.

Hunt o trimisese pe Naomi să monitorizeze strada din fața barului select, în timp ce el se dusese la sală ca să scape de tensiune.

Pipăit brutal. Nu putea uita cuvintele. Cum nu putea uita nici adevărul: nu se gândise la Shahar nici o secundă cât stătuseră pe acel acoperiș. Nici în zilele următoare. Iar în acea noapte, în duș, și apoi în toate celelalte nopți care urmaseră, nu la Shahar se gândise. Nici pe departe.

Quinlan trebuie să fi știut asta. Trebuie să fi știut peste ce rană presară sare. Așa că avusese de ales între a țipa la ea și a merge la sală. Alesese cea de-a doua variantă.

Asta se întâmplase cu două ore în urmă. Între timp curățase toată sarea obsidiană, îl plimbase și îl hrănise pe Syrinx, după care se așezase pe canapea ca să aștepte.

Bryce își așeză sacoșele pe blatul din bucătărie, cu Syrinx la picioarele ei, dornic să inspecteze fiecare cumpărătură. Printre picături, Hunt arunca ocheade spre ceea ce despacheta. Legume, fructe, carne, lapte de ovăz, lapte de vacă, orez, o bucată de pâine cu cereale...

– Așteptăm pe cineva? întrebă el.

Bryce scoase o tigaie și o puse pe aragaz.

– M-am gândit să pregătesc o cină târzie.

Avea spatele țeapăn, umerii drepți. Și-ar fi putut închipui că era supărată, însă faptul că pregătea cina pentru ei sugera altceva.

– E înțelept să gătești când ai dat pe gât whisky?

Bryce îi aruncă o privire urâtă peste umăr.

– Încerc să fac ceva drăguț, iar tu nu mă ajuți deloc.

Hunt își ridică mâinile.

– În ordine. Scuze.

Bryce se întoarse la aragaz, potrivi temperatura și apoi desfăcu un pachet cu un soi de carne tocată.

– N-am dat pe gât whisky. Am plecat de la Lethe curând după tine.

– Unde-ai fost?

– La un depozit din apropiere de Codrul Lunii.

Bryce începu să adune condimente.

– Am ascuns o mulțime din lucrurile Danikăi acolo. Sabine avea să le înhațe, dar am pus mâna pe ele înaintea ei.

Bryce aruncă niște carne tocată în cratiță și arătă spre cea de-a treia sacoșă, pe care o lăsase lângă ușă.

– Am vrut doar să mă asigur că nu era nici un indiciu care să ne trimită la Corn acolo, ceva ce poate nu am observat atunci. Și am vrut să iau câteva dintre hainele Danikăi – cele care erau în camera mea în acea noapte, pe care cei din Legiune nu le-au confiscat. Știu că ei au deja haine d-ale ei, de dinainte, dar m-am gândit că... Poate e ceva și pe astea.

Hunt își deschise gura ca să zică ceva – ce anume, mai precis, nici el nu știa – însă Bryce continuă:

– După aceea am fost la piață. De vreme ce, condimentele nu sunt mâncare, se pare.

Hunt își luă berea cu el și tipăi spre bucătărie.

– Ai nevoie de ajutor?

– Nu. Este o masă prin care îmi cer scuze. Tu du-te și uită-te la meciul tău.

– Nu-i nevoie să-ți ceri scuze.

– M-am purtat ca o nemernică. Dă-mi voie să-ți gătesc ceva, ca să mă revanșez.

– Dacă e să mă iau după câtă pudră de chili ai pus în tigaia aia... nu cred că vreau să accept acest tip special de scuze.

– La naiba! Am uitat să adaug chimenul!

Bryce se grăbi să dea focul mai mic și să adauge condimentul, amestecând în compoziția care începea să miroasă a curcan prăjit. Oftă:

– Sunt un dezastru!

Hunt așteptă, o lăsă să-și caute cuvintele. Bryce începu să taie o ceapă, cu mișcări ușoare și delicate.

– Sincer, eram un mic dezastru dinainte de ceea ce s-a întâmplat cu Danika și... Făcu o pauză în timp ce tăia ceapa în inele perfecte. Lucrurile nu s-au îmbunătățit.

– De ce erai un dezastru înainte să moară?

Bryce dădu drumul cepei în tigaie.

– Sunt pe jumătate om și am o diplomă aproape inutilă. Toți prietenii mei aveau un viitor strălucit în față, aveau să facă ceva în viață. Strâmbă ușor din buze. Eu sunt o secretară cu o denumire mai pompoasă. Și nu am nici un plan pe termen lung, adăugă ea în timp ce amestecă ceapa. Petrecerile și restul... Doar atunci noi patru eram pe picior de egalitate. În acele momente nu conta că Fury e un soi de mercenar, că Juniper este atât de talentată sau că Danika avea să fie într-o zi un lup atotputernic.

– Ți-au reproșat vreodată ceva?

– Nu, spuse și ochii de chihlimbar cercetară fața îngerului. Nu, nu ar fi făcut așa ceva. Dar eu nu puteam uita niciodată.

– Vărul tău mi-a zis că obișnuiai să dansezi. Și că te-ai oprit după moartea Danikăi. Nu ai vrut niciodată să faci din dans o carieră?

Bryce arătă spre curbura șoldurilor ei.

– Mi s-a spus că trupul meu pe jumătate omenesc este *prea plinuț*. Mi s-a mai spus și că am sânii prea mari și că am fundul cât casa.

– Fundul tău este perfect.

Vorbele îi scăpaseră fără să vrea. Hunt se abținu să mai spună cât de mult îi plăceau și celelalte părți ale corpului ei. Cât de mult își dorea să le venereze. Începând cu fundul.

Bryce se îmbujoră.

– Ei, mersi!

Amestecă în tigaie.

– Dar nu mai dansezi nici de plăcere?

– Nu, spuse și privirea îi deveni rece. Nu mai dansez.

– Și nu te-ai gândit niciodată să lucrezi în alt domeniu?

– Bineînțeles că m-am gândit. Am zece aplicații pentru locuri de muncă, ascunse în calculatorul de la galerie, însă nu mă pot concentra suficient încât să le finalizez. A trecut atâta timp de când am văzut anunțurile, încât probabil s-au ocupat deja până acum. Nici măcar nu mai contează că ar trebui să găsesc o cale prin care s-o conving pe Jesiba că aș continua să-i plătesc datoria.

Bryce amestecă mai departe în tigaie.

– O viață de om pare un timp destul de lung de umplut. Dar una de nemuritor?

Își dădu părul după ureche.

– N-am nici o idee despre ce ar trebui să fac.

– Eu am două sute treizeci și trei de ani și încă încerc să-mi dau seama.

– Da, dar tu... tu *ai făcut* ceva. Ai luptat pentru ceva. Tu *ești* cineva.

Hunt își arătă tatuajul de sclav de pe încheietură.

– Și uite unde am ajuns.

Bryce se întoarse cu spatele la aragaz.

– Hunt, chiar îmi pare rău în legătură cu ce am spus despre Shahar.

– Nu-ți face griji! Bryce arătă spre ușa deschisă de la dormitorul lui Hunt, prin care se întrezărea fotografia cu ea și Danika, de pe noptieră.

– Mama ne-a făcut poza în ziua în care am ieșit de la spitalul din Rosque.

Hunt știa că Bryce vrea să ajungă undeva și el era dispus să asculte.

– De ce fuseserăți într-un spital?

– Teza Danikăi avea ca temă istoria traficului ilegal de animale. A descoperit un cartel, însă nimeni din Aux sau din Legiunea 33 nu era dispus să o ajute, așa că noi două am hotărât să ne ocupăm de asta singure. Operațiunea era condusă de cinci metamorfi cobre, care ne-au prins în timp ce încercăm să le eliberăm marfa de contrabandă. Noi le-am zis în față că sunt niște cobre-măgari și de acolo lucrurile au escaladat.

Bineînțeles că ea și Danika făcuseră așa ceva.

– Cât de mult au escaladat?

– O urmărire pe motociclete și un accident. Eu mi-am rupt brațul în trei locuri și Danika și-a fracturat pelvisul. Pe Danika au împușcat-o de două ori în picior.

– Zeilor! Ar fi trebuit să-i vezi pe cobrele-măgari!

– I-ai ucis?

Lui Bryce i se întunecară ochii. În ei se citea doar sclipirea pură de prădător a Feelor.

– Pe unii dintre ei. Pe cei care au tras în Danika... Am avut grijă de ei. De restul s-a ocupat poliția.

Solas arzător! Hunt avea sentimentul că Bryce nu îi spune toată povestea.

– Știu că lumea crede că Danika a fost o petrecăreață nesăbuită, certată cu mămica, știu că asta crede Sabine, dar... Danika a vrut să elibereze acele animale pentru că pur și

simplu nu putea să doarmă noaptea știind că sunt închise în cuști, singure și înspăimântate.

Prințesa Petrecăreață, o porecliseră Hunt și triarii pe la spate.

Bryce continuă:

- Danika făcea mereu genul acesta de lucruri - ajuta persoane pe care Sabine le considera inferioare. Poate că în parte făcea asta ca să o scoată din sărite pe mama ei, da, însă în cea mai mare parte își dorea să ajute. De aceea i-a tratat blând pe Philip Briggs și pe cei din grupul lui, de aceea le-a dat atâtea șanse.

Bryce răsuflă lung.

- Era dificilă, dar a fost o persoană bună.

- Dar tu? întrebă Hunt cu grijă.

Bryce își trecu mâna prin păr.

- În cele mai multe zile mă simt la fel de rece ca această cameră, atunci când a fost Aidas aici. De cele mai multe ori vreau să mă întorc în timp. Vreau ca lucrurile să fie iar cum erau. Nu mai suport să merg înainte.

Hunt o privi lung câteva clipe.

- Știi, există Îngeri Căzuți care s-au împăcat cu haloul și cu tatuajul de sclav. După câteva decenii au ajuns să se obișnuiască cu ele. Au încetat să se mai împotrivească.

- Tu de ce nu ai încetat niciodată să te împotrivești?

- Pentru că am avut dreptate atunci și încă avem dreptate și acum. Shahar a fost doar vârful suliței. Am urmat-o orbește într-o luptă pe care n-am fi avut cum să o câștigăm, însă am crezut în idealurile ei.

- Dacă ai putea să o faci din nou, să mărșăluiești sub steagul lui Shahar din nou - ai face-o?

Hunt se gândi câteva clipe. Nu se lăsa de obicei furat pentru prea mult timp de amintirea a ceea ce se petrecuse.

- Dacă nu aș fi luat parte la rebeliune alături de ea, aș fi fost probabil remarcat datorită fulgerului de către un alt Arhanghel. Cel mai probabil acum aș fi fost comandant într-unul dintre orașele din Pangera, sperând ca într-o zi să strâng suficient cât să-mi cumpăr libertatea. Însă ei n-ar fi dat drumul cuiva cu

darul meu. Nu prea aș fi avut de ales și ar fi trebuit să mă alătur Legiunii. Este destinul care mi-a fost trasat. Iar fulgerul, priceperea de a ucide – eu nu am cerut niciodată aceste daruri. Aș renunța la ele într-o secundă dacă aș putea.

În ochii lui Bryce se citea că îl înțelege.

– Știu.

Hunt ridică o sprânceană.

Bryce clarifică:

– Ce înseamnă să fii bun la ceva la care nu îți dorești să fii bun. Ce înseamnă să ai un talent la care ai renunța imediat.

Bryce își lăsă capul pe o parte.

– Adică... uită-te la mine: mă pricep *grozav* să atrag măgari.

Hunt pufăi și apoi râse.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare. Ai mai lua parte la rebeliune dacă ai ști cum se sfârșește totul?

Hunt oftă.

– Aici voiam să ajung: chiar dacă nu m-aș fi alăturat rebeliunii, aș fi sfârșit într-o versiune oarecum mai roz a vieții pe care o am acum. Pentru că sunt tot un soldat folosit pentru așa-zisele mele daruri – doar că acum sunt în mod *oficial* și sclav, în loc să fiu unul forțat să aleagă serviciul militar în lipsa altor opțiuni. O altă diferență ar fi că servesc în Valbara și că am un târg nebunesc cu un Arhanghel, sperând ca într-o zi să fiu iertat pentru așa-zisele mele păcate.

– Nu crezi că au fost păcate.

– Nu. Cred că ierarhiile îngerilor sunt niște prostii. Am avut dreptate să ne răzvrătim.

– Chiar dacă te-a costat totul?

– Da. Deci presupun că acesta este răspunsul meu. Aș face-o din nou, chiar dacă aș ști ce s-ar întâmpla. Și dacă voi fi vreodată liber...

Bryce se opri din amestecat. Îl privi în ochi atunci când spuse:

– Îmi aduc aminte de fiecare în parte, de cei care au fost atunci pe câmpul de luptă. Cei care au doborât-o pe Shahar. Și îmi aduc aminte de toți îngerii, de Asteri, de Senat, de

Guvernator – de toți cei care au fost de față atunci când ne-a fost pronunțată sentința.

Hunt se rezemă de blatul de bucătărie și luă o gură din sticla de bere, lăsând-o pe Bryce să completeze ce rămăsese nespus.

– Și după ce i-ai ucis pe toți? Apoi ce?

Hunt clipi în fața atitudinii ei lipsite de teamă. Nu îl judeca deloc.

– Adică, presupunând că supraviețuiesc.

– Presupunând că supraviețuiești luptei cu Arhanghelii și cu Asterii, apoi?

– Nu știu.

Hunt îi oferi un început de zâmbet.

– Poate că tu și eu, Quinlan, putem afla împreună. Vom avea secole la dispoziție.

– Dacă fac Saltul.

Hunt tresări.

– Ai alege să nu îl faci?

Se întâmpla rar – foarte, foarte rar – ca un Vanir să refuze să facă Saltul și să trăiască doar o viață de muritor.

Bryce adăugă mai multe legume și condimente în tigaie, apoi băgă un pachet cu orez instant în cuptorul cu microunde.

– Nu știu. Aș avea nevoie de o Ancoră.

– Ce zici de Ruhn?

Chiar dacă nici unul nu voia să recunoască, el ar fi înfruntat toate bestiile din Gheena ca să o protejeze. Bryce îi aruncă o privire sarcastică.

– În nici un caz!

– Juniper atunci?

Cineva în care avea cu adevărat încredere, la care ținea.

– Ea ar fi de acord, dar nu mi se pare cinstit. Iar să folosesc una dintre Ancorele publice nu e de mine.

– Eu am folosit una. A fost totul în ordine.

Hunt întrezări întrebarea pe care Bryce o avea în privire și zise repede, înainte ca ea să îi dea glas.

– Poate că te vei răzgândi.

– Poate.

Bryce își mușcă buzele.

– Îmi pare rău că ți-ai pierdut prietenii.

– Și mie îmi pare rău că ți i-ai pierdut pe ai tăi.

Bryce își plecă fruntea și apoi se întoarse la tigaie.

– Știu că lumea nu înțelege. Dar... s-a stins ceva în mine atunci. Danika nu a fost sora mea, nici iubita mea. Însă era persoana în preajma căreia puteam fi eu însămi, fără să mă simt vreodată judecată. Persoana care știam că va răspunde la telefon sau că mă va suna înapoi. Ea era cea care îmi dădea curaj pentru că orice s-ar fi întâmplat, indiferent de cât de rău sau de jenant ar fi fost, știam că o am pe ea de partea mea. Știam că, dacă lucrurile se duc de râpă, pot vorbi cu ea și totul va fi bine.

Lui Bryce îi luciră ochii și Hunt se strădui din răsputeri să nu facă cei câțiva pași spre ea și să îi apuce mâna.

– Dar... Lucrurile nu merg bine. Și eu nu voi mai vorbi *niciodată* cu ea. Cred că lumea se așteaptă să îmi fi trecut până acum. Dar nu pot. De fiecare dată când mă apropii de adevărul noii mele realități, vreau să mă întorc în starea de negare. Nu vreau să mai *fiu* eu. Nu mai pot să dansez pentru că asta îmi aduce aminte de ea – de cum dansam împreună în cluburi sau pe străzi, în apartamentul nostru sau la cămin. *Nu* îmi mai permit să dansez pentru că asta mă făcea fericită și... Eu nu am vrut, nu vreau, să mai simt asta.

Bryce înghiți nodul care i se pusese în gât.

– Știu că sună jalnic.

– Nu este, răspunse Hunt încet.

– Îmi pare rău că am sărit așa pe tine.

Lui Hunt i se ridicară ușor colțurile buzelor.

– Poți să sari oricând pe mine, Quinlan.

Bryce pufăi și își scutură capul.

– Ai făcut-o să sune indecent.

– Tu ai zis-o prima.

Bryce zâmbi ușor. La naiba! Dacă nu îl săgeta zâmbetul acela în piept!

Însă Hunt zise doar:

– Știu că ai să mergi înainte, Quinlan! Chiar dacă va fi greu.

– Ce te face să fii așa sigur?

Hunt merse spre ea, cu pași tăcuți. Bryce își lăsă capul pe spate ca să îl privească în ochi.

– Pentru că te prefaci că ești nepăsătoare și leneșă, dar în adâncul sufletului, nu te dai niciodată bătută. Pentru că știi că, dacă te-ai da bătută, ar câștiga ei. Toți alfa-măgarii, așa cum le zici tu, ar câștiga. Așa că, să trăiești, și să trăiești bine – e cel mai mare *duceți-vă dracu'* pe care li-l poți transmite.

– De aceea tu nu cedezi.

Hunt își trecu mâna pe deasupra tatuajului de pe frunte.

– Da.

Bryce oftă și amestecă din nou în tigaie.

– Ei bine atunci, Athalar! Se pare că noi doi vom mai rămâne în tranșee o vreme.

Hunt îi zâmbi, cu toată inima, așa cum nu o mai făcuse în fața cuiva de foarte mult timp.

– Știi ce, cred că îmi place cum sună asta.

Ochii lui Bryce deveniră și mai calzi, o undă de roșeață răspândindu-i-se în obrajii pistruiați.

– Mai devreme ai zis *acasă*. La bar.

Așa spusese. Încercă să nu se gândească la asta. Bryce continuă:

– Știu că ar trebui să locuiești în garnizoană sau unde o fi zicând Micah, însă dacă reușim cumva să rezolvăm acest caz... camera aceea este a ta, dacă o vrei.

Oferta îl atinse la inimă. Nu îi veni în minte nici un alt cuvânt în afară de:

– Mersi.

Nici nu era nevoie de mai mult, își dădu seama.

Orezul era gata. Bryce îl împărți în două boluri și apoi turnă carnea cu legume deasupra. Îi întinse una dintre porții lui Hunt.

– Nu-i nimic deosebit, dar... uite. Îmi pare rău pentru mai devreme.

Hunt cercetă maldărul aburind de carne și orez. Văzuse câini cărora li se serviseră mese mai apetisante. Zâmbi însă ușor. Simțea din nou în piept acea săgetare inexplicabilă.

– Scuzele au fost acceptate, Quinlan.

Pe comoda ei se afla o pisică. Bryce era atât de extenuată, avea pleoapele atât de grele încât abia și le putea ridica. O pereche de ochi de culoarea cerului o țintuiau pe loc.

Ce orbește un Oracol, Bryce Quinlan?

Buzele lui Bryce încercară să formeze un cuvânt, dar somnul o trase înapoi în îmbrățișarea lui. Ochii albaștri ai pisicii străluciră.

Ce orbește un Oracol?

Bryce se luptă să își țină ochii deschiși în fața întrebării, a stringenței cu care îi era adresată.

Știi, încercă ea să zică. *Unica fiică a Regelui Toamnei – dată la o parte ca un gunoi.*

Pisica fie ghicise atunci, la templu, cu mulți ani în urmă, fie o urmărise acasă ca să vadă în ce vilă încearcă să intre.

M-ar ucide dacă ar ști.

Pisica își linse o lăbuță. *Atunci fă Saltul.*

Bryce încercă din nou să vorbească. Somnul o ținea strâns sub aripa lui, însă în cele din urmă reuși să spună: Și apoi?

Pisica mustăci.

– Ți-am zis. Caută-mă.

Pleoapele i se plecară – ultima capitulare în fața somnului. *De ce?*

Pisica își lăsă capul într-o parte. *Ca să-i putem pune capăt.*

Capitolul 53

A doua zi dimineață ploua încă, ceea ce, decise Bryce, era un semn rău. Ziua aceea avea să fie oribilă. Noaptea fusese oribilă.

Syrinx refuzase să iasă de sub cearșafuri, chiar dacă Bryce încercase să îl ademenească promițându-i că îi va oferi micul dejun înainte de plimbare, iar după ce Bryce reușise în cele din urmă să îl coboare în stradă, în timp ce Hunt îi urmărea de la fereastră, ploaia se transformase dintr-o burniță plăcută într-un adevărat potop.

Un amfibian gras se ascunsese în colțul ușii de la clădire, sub un mic intrând, așteptând ca vreun nefericit Vanir de talie mică să zboare pe acolo. Îi ochi pe Bryce și pe Syrinx în timp ce trecură pe lângă el pleoscăind, alegându-se cu un pufăit pe sub mustăți din partea celui din urmă, și se trase mai aproape de colțul clădirii.

– Dubiosul! murmură Bryce.

Ploaia răpăia peste gluga de la haină, iar Bryce simțea că amfibianul îi urmărește în continuare. Deși erau creaturi nu mai mari decât pumnul ei, aceștia puteau fi de-a dreptul amenințători. Mai ales pentru toate soiurile de silfi. Chiar și așa, închisă în bibliotecă, Lehabah îi ura și le știa de frică.

În ciuda impermeabilului ei greoi, tricoul alb și colanții negri pe care îi avea pe dedesubt erau uzi leoarcă. De parcă,

cumva, ploaia *urca* din pământ. Îi inundă și cizmele verzi, care scârțâiau la fiecare pas pe care îl făcea printre rafale, cu palmele acoperiș deasupra capului.

Cea mai ploioasă primăvară, se anunțase la știri cu o noapte în urmă.

Nu se îndoia că așa era.

Amfibianul era tot acolo când se întoarseră, după ce Syrinx își încheiase rutina de dimineață în timp record. Bryce călcă din greșeală - sau nu - într-o băltoacă, împroșcând creatura care scoase limba la ea și țopăi de acolo.

Îl găsiră pe Hunt la aragaz, gătind ceva ce mirosea a șuncă. Îngerul îi aruncă o privire în timp ce ea își scotea impermeabilul, din care se scurgea apa.

- Ți-e foame?

- Nu, mulțumesc.

Hunt făcu ochii mici.

- Ar trebui să mănânci ceva înainte să plecăm.

Bryce făcu un semn expeditiv din mână și se aplecă să îi pună lui Syrinx mâncare în bol.

Când se ridică, se trezi cu o farfurie întinsă în fața ei. Șuncă, ouă și o felie groasă de pâine prăjită.

- Te privesc jucându-te cu mâncarea în farfurie de cinci zile! îi zise Hunt dur. N-o luăm pe calea asta din nou!

Bryce își dădu ochii peste cap.

- Nu am nevoie de un bărbat care să-mi spună când să mănânc.

- Ce zici atunci de un prieten care îți spune că ai avut o noapte grea, ceea ce este de înțeles, și că ești a naibii de rea atunci când îți este foame?

Bryce se strâmbă. Hunt rămase cu mâna întinsă.

- Știi, e în ordine să ai emoții!

Hunt arătă spre sacoșa pe care o lăsase lângă ușă, plină cu hainele Danikăi, împăturite și gata să fie trimise la analizat. Bryce îl auzise sunând-o pe Viktoria cu o jumătate de oră în urmă, cerându-i să facă rost de tehnologia Mimir de la Fee. Viktoria îi spusese că Declan i-a trimis-o deja.

– Nu am emoții. Sunt doar haine.

Hunt continuă să o privească cu subînțeles. Bryce mormăi.

– Nu am. Pot să le rătăcească dacă vor, asta e.

– Atunci mănâncă.

– Nu-mi plac ouăle.

– Te-am văzut mâncând câteva zeci, zise Hunt amuzat.

Se priviră în ochi, fără ca nici unul dintre ei să cedeze.

– Oricum, cine te-a învățat să gătești?

El era cu siguranță un bucătar mai bun decât ea. Cina jalnică pe care o pregătise era dovada clară.

– Am învățat singur. Este o îndemânare foarte utilă pentru un soldat. Te ajută să câștigi popularitate în orice tabără a Legiunii te-ai afla. Și, în plus, am avut două secole la dispoziție. Ar fi de-a dreptul jalnic să nu știu să gătesc, adăugă Hunt și împinse farfuria spre Bryce. Mănâncă, Quinlan. N-am să permit nimănui să rătăcească acele haine.

Bryce se gândi dacă să-i arunce farfuria în față, însă în cele din urmă o luă și o așeză în dreptul scaunului din capul mesei. Syrinx o urmă, cu privirea deja la șuncă. Într-o clipă, pe masă apăru o cană de cafea, cu mult caimac.

Hunt îi oferi zâmbetul lui fermecător.

– N-aș vrea să ieși în lume fără să ai proviziile necesare.

Bryce îi arătă degetul, apoi îi luă telefonul de pe masă și făcu câteva poze: micul dejun, cafeaua, fața lui stupidă, Syrinx așezat lângă ea și, la sfârșit, moaca ei încruntată. Cafeaua o bău însă.

Când așeză cana în chiuvetă, în timp ce Hunt termina și el de mâncat la masa din spatele ei, își zise că se simte cu inima mai ușoară, așa cum nu se mai simțise de ceva timp.

– Să nu le pierzi! o avertiză Hunt pe Viktoria în timp ce aceasta cerceta sacoșa de pe biroul ei.

Furia își ridică privirea de la tricoul gri uzat, imprimat cu fotografia unei trupe. *Banșeele* – dramatice, îmbrăcate în robe.

– Avem haine la Probe pentru Danika Fendyr și pentru celelalte victime.

– Bine, dar folosește-le și pe acestea.

Hunt voia să se asigure în cazul în care cineva măsluise probele pe care le aveau acolo. Și voia să o facă pe Quinlan să simtă că a fost de ajutor. Bryce se ocupa de un client înfumurat, la galerie, iar Naomi era de gardă.

– Ai primit tehnologia Mimir de la Declan?

– Așa cum am zis și la telefon: da.

Vik aruncă din nou o privire în sacoșă.

– Am să te sun în caz că apare ceva.

Hunt întinse o bucată de hârtie pe masă.

– Vezi dacă apar și urme din așa ceva.

Viktoria își coborî privirea asupra hârtiei și păli, haloul negru ieșindu-i în evidență.

– Crezi că este vreunul dintre acești demoni?

– Sper că nu.

Hunt trecuse pe listă numele demonilor care ar fi putut lucra alături de kristallos, toți străvechi și teribili, teroarea pe care o simțea adâncindu-se odată cu fiecare nume adăugat pe hârtie. Mulți dintre ei erau prezenți în poveștile de groază care bântuiau visele celor care le ascultau. Cu toții ar fi produs adevărate catastrofe dacă ar fi pătruns în Midgard. Pe doi dintre ei îi înfruntase în trecut, abia scăpând cu viață.

Hunt își plecă din nou capul spre sacoșă.

– Vorbesc serios: să nu pierzi hainele alea.

– Te-ai înmuiat, Athalar?

Hunt își dădu ochii peste cap și o luă spre ușă.

– Din contră, aș vrea să-mi păstrez bărbăția intactă.

În acea seară, Viktoria îl anunță pe Hunt că încă nu a primit rezultatele finale. Tehnologia Mimir era într-atât de minuțioasă încât cerea ceva timp.

Hunt se rugă ca rezultatele să nu fie pe cât de devastatoare se aștepta.

Îi trimise apoi un mesaj despre asta și lui Bryce, care era aproape de sfârșitul programului. Îl bufni râsul atunci când

văzu că își schimbase din nou numele de contact din telefonul lui: *Bryce este o Regină.*

Apoi, în acea noapte, se uitară împreună până târziu la o emisiune despre un grup de Vaniri tineri care lucrau pentru un club de pe o plajă din insulele Coronal. La început, Hunt se împotrivise, însă, după o oră, el era cel care apăsa butonul pentru un nou episod.

Nu stricase faptul că, după ce se așezase fiecare într-un capăt al canapelei, ajunseseră să stea unul lângă altul, coapsa lui Hunt strâns lipită de a lui Bryce. Poate că se și jucase puțin cu părul ei împletit. Poate pentru că ea îl lăsase.

A doua zi de dimineață, în timp ce o urma pe Bryce spre lift, lui Hunt îi sună telefonul. Îngerul aruncă o privire ecranului și se strâmbă înainte să răspundă.

– Bună, Micah.

– La mine în birou. În cincisprezece minute.

Bryce apăsă butonul de la lift, dar Hunt arătă spre drumul către ușa de la acoperiș. Voia să o ducă până la galerie și apoi să zboare spre Districtul Central al Afacerilor.

– În ordine. Vrei să ni se alăture și domnișoara Quinlan?

– Doar tu.

Și, zicând asta, Micah închise.

Capitolul 54

Hunt alese o intrare lăturalnică în turn, atent să evite orice zonă pe care Sandriel ar fi putut să o frecventeze. Isaiah nu îi răspunsese la telefon și el știa că nu trebuie să insiste în astfel de cazuri.

Când intră în birou, îl găsi pe Micah privind pe fereastră. Puterea lui se simțea în cameră, ca o furtună abia stăpânită.

– De ce folosești tehnologia Feelor ca să faci teste unor probe vechi de la laborator? întrebă Arhanghelul.

– Avem motive întemeiate să credem că demonul pe care l-am identificat nu este cel care a ucis-o pe Danika Fendyr. Dacă am putea descoperi cu precizie ce a omorât-o, am ajunge mai ușor la cel care a invocat demonul.

– Summitul are loc în două săptămâni.

– Știu. Muncim cât de mult putem.

– Serios? Faptul că bei whisky la un bar cu Bryce Quinlan se pune ca muncă?

Măgarul.

– Ne ocupăm de asta. Nu-ți face griji!

– Știi, Sabine Fendyr m-a sunat la birou. Ca să îmi facă scandal pentru că am pus-o pe lista de *suspecți*.

În spatele ochilor lui Micah nu se citea nimic uman. Doar un prădător cu sânge-rece.

– A fost o greșeală și ne asumăm asta, dar aveam suficiente motive să credem că...

– Rezolvă. Cazul.

– Îl voi rezolva, mârâi Hunt printre dinți. Micah îl cercetă cu răceală. Apoi zise:

– Sandriel a întrebat de tine. Și despre domnișoara Quinlan. Mi-a făcut din nou câteva oferte generoase pentru un schimb.

Hunt simți o greutate ca de plumb pe umeri.

– Până acum am refuzat-o. I-am spus că ești mult prea valoros pentru mine. Micah aruncă un dosar pe masă. Nu mă face să-mi schimb părerea.

Hunt citi informațiile din dosar – ordinul implicit pe care îl conțineau. Pedeapsa lui. Pentru ce se întâmplase cu Sabine, pentru că întârzia, pentru că pur și simplu exista. Moarte pentru moarte.

Îngerul trecu pe la garnizoană ca să își ia casca.

Micah trecuse o notă pe marginea listei cu țintele și fărădelegile lor. *Fără arme.* Așa că Hunt mai luă și câteva dintre pumnalele lui cu plăsele negre, precum și pe cel cu mâner lung. Fiecare mișcare era atentă. Calculată. Cu fiecare strat pe care îl adăuga costumului său negru de luptă, mintea i se golea din ce în ce mai mult, iar el se simțea din ce în ce mai departe de el însuși.

Îi vibră telefonul de pe birou. Se uită la el suficient cât să vadă că *Bryce este o Regină* îi scrisese: *E totul în regulă?*

Hunt își trase mănușile negre pe mâini.

Și telefonul vibră din nou.

Voi comanda supă cu găluște la prânz. Vrei și tu?

Hunt întoarse telefonul cu ecranul în jos. De parcă așa ar fi putut cumva să o împiedice să afle ce face. Își strânse armele cu rapiditatea și eficiența secolelor de antrenament. Și apoi își puse pe cap casca. Lumea își pierdu din culori și el se afundă în calcule reci.

Abia atunci ridică telefonul și îi răspunse lui Bryce: *Sunt bine. Ne vedem mai târziu.*

Până să ajungă la pista de zbor, Bryce îi scria deja. Privi bula, care arăta că scrie, cum apare și apoi dispare de câteva ori. Ca și cum ar fi scris vreo zece variante de răspuns înainte de a se opri la: *Bine.*

Hunt își închise telefonul, împinse ușa și ieși. Era doar o pată în contrast cu cerul luminos. O umbră în fața soarelui. O bătaie din aripi îl ridică la cer. Și nu mai privi înapoi.

Ceva nu era în regulă. Bryce înțelesese asta din clipa în care își dăduse seama că nu mai avea nici o veste de la el după o oră de când plecase la Comitium.

Sentimentul devenise cu atât mai pregnant în fața răspunsului vag pe care i-l dăduse la mesaj. Nu îi spusese nimic despre motivul pentru care fusese chemat, nici ce avea de gând să facă. De parcă mesajul ar fi fost scris de o persoană străină.

Scrisese o grămadă de răspunsuri pentru acel mesaj, care nu suna deloc a Hunt.

Te rog, spune-mi că totul este în ordine.

Tastează 1 dacă ai nevoie de ajutor.

Am făcut ceva care te-a supărat?

Ce s-a întâmplat?

Vrei să vin la Comitium?

Refuzi o porție de supă cu găluște – ți-a furat cumva cineva telefonul?

Și așa mai departe. Scria și apoi ștergea. Apoi: *Sunt îngrijorată. Te rog, sună-mă.* Însă ea n-avea nici un drept să fie îngrijorată, să îi ceară lucruri.

Așa că trimisese un jalnic: *Bine.* Și de atunci Hunt nu mai dăduse nici un semn. Își verificase obsesiv telefonul toată ziua.

Nimic.

Avea un junghi în stomac din cauza grijilor. Nici măcar nu mai comandase supa. Înregistrările de la camerele de pe acoperiș o arătau pe Naomi, stând de veghe cu chipul împietrit.

În jurul orei trei, Bryce merse la ea.

– Ai vreo idee unde ar fi putut să plece? o întrebă pe Naomi, cu brațele strânse în jurul corpului.

Naomi o privi din cap până în picioare.

– Hunt e bine. El...

Naomi se opri, pentru că văzuse ceva pe chipul lui Bryce. În ochii îngerului se citea surpriza.

– E bine! zise ea din nou, mai blând.

Însă mai târziu, după ce ajunsese deja acasă și Naomi se așezase de veghe pe clădirea opusă, Bryce deja nu o mai credea.

Așa că se hotărî să arunce totul pe fereastră. La naiba cu precauția și falsa degajare! La naiba cu tot. Stând în bucătărie, pe când ceasul înainta spre ora opt, îi scrise lui Hunt: *Te rog, sună-mă. Îmi fac griji pentru tine.*

Așa. Mesajul putea să se ducă în eter sau oriunde s-o fi ducând mesajele.

Îl mai plimbă pe Syrinx pentru ultima oară în acea seară, cu telefonul strâns în mână, de parcă, cu cât îl strângea mai tare, cu atât era mai probabil ca Hunt să îi răspundă.

Se făcuse ora opt când cedă și formă un număr bine cunoscut.

Ruhn îi răspunse după primul țârâit.

– Ce s-a întâmplat?

Cum de știa, nu îi mai păsa.

– Eu...

Bryce înghiți nodul care i se pusese în gât.

– Bryce.

Vocea lui Ruhn deveni mai ascuțită. Pe fundal se auzea muzică. Apoi fâșâituri, ca și cum Ruhn s-ar fi îndreptat spre un loc mai liniștit.

– L-ai văzut pe Hunt pe undeva azi?

Vocea lui Bryce era tremurată și avea un ton strident. Din fundal se auzi vocea lui Flynn:

– E totul în ordine?

Ruhn o întrebă simplu:

– Ce s-a întâmplat?

– Voiam să știu dacă l-ai văzut pe la poligon sau... pe undeva...

Sunetul muzicii era din ce în ce mai îndepărtat. Se trânti o ușă.

– Unde ești?

– Acasă.

Și atunci o lovi: cât de stupid era telefonul ei. Cum de îl sunase tocmai pe Ruhn ca să îl întrebe dacă știe unde este asasinul personal al Guvernatorului?

– În cinci minute...

– Nu, nu vreau să vii aici. Sunt bine. Eu doar... O ardea gâtul. Nu pot să dau de el.

Dacă Hunt zăcea pe undeva, într-un maldăr de carne, oase și sânge?

Pentru că Bryce nu mai continuă, Ruhn zise serios:

– Îi pun pe Dec și pe Flynn să se ocupe chiar acum...

Farmecele zumzăiră și ușa de la intrare se deschise. Bryce rămase nemișcată în timp ce ușa se deschise încet. Și Hunt, îmbrăcat în costumul negru de luptă, cu faimoasa cască pe cap, intră. Fiecare pas pe care îl făcea părea să-i solicite întreaga putere de concentrare. Și mirosul... Sânge.

Nu al lui.

– Bryce?

– S-a întors! răsuflă Bryce în receptor. Te sun eu mâine! adăugă și închise fratelui ei.

Hunt se opri în mijlocul camerei. Avea aripile pătate de sânge. Sânge și pe costumul din piele. Stropi pe viziera de la cască.

– Ce... ce s-a întâmplat? reuși să îngăime Bryce.

Hunt păși din nou. Trecu pe lângă ea. Mirosul de sânge – mai multe tipuri de sânge – încărca aerul. Nu zise nici măcar un cuvânt.

– Hunt!

Toată ușurarea pe care o simțise se transformase în ceva teribil.

Hunt se îndreptă spre camera lui, fără să se oprească. Bryce nu îndrăzni să se miște. Era o furie, un demon, o... umbră a morții. Bărbatul în costum de luptă, cu casca pe cap... Bryce nu știa cine este. Hunt ajunse în dreptul camerei lui și, fără să se uite la ea, închise ușa după el.

Hunt nu putuse suporta. Nu putuse suporta privirea aceea de pură ușurare, care îți înmoaie picioarele, de pe chipul lui Bryce în clipa în care intrase în apartament. Venise acolo direct după ce terminase misiunea, pentru că se gândise că o va găsi adormită și că va putea să se curețe de sânge fără să mai treacă întâi pe la camerele din Comitium. Însă o găsise pe Bryce în mijlocul camerei de zi. Așteptându-l.

Iar atunci când păsise înăuntru și ea văzuse și mirosise sângele...

Nici durerea și oroarea care apăruseră atunci pe fața ei nu putuse să le suporte.

Vezi ce a făcut din mine viața asta? voise să o întrebe. Însă cuvintele erau departe de el. Până în acea clipă nu auzise decât țipete. Țipetele celor trei bărbați pe care îi chinuise ore întregi până la moarte. Totul conform indicațiilor lui Micah.

Hunt se îndreptă spre baie și dădu drumul robinetului de apă caldă, la temperatură maximă. Își dădu jos casca și luminile puternice îi arseră ochii, obișnuiți cu tonurile reci ale vizierei. Apoi își scoase mănușile.

Bryce păruse de-a dreptul îngrozită. Nu era de mirare. Nu înțelesese probabil până în acea clipă, nu avusese cum să înțeleagă, cine era el cu adevărat. De ce lumea se trăgea la o parte din fața lui. De ce își fereau cu toții privirea.

Hunt își dezbrăcă încet costumul. Pielea învinețită i se vindeca deja. Traficanții de droguri pe care îi anihilase în acea seară reușiseră să se lupte puțin, înainte ca el să îi înghenuncheze. Înainte să își treacă pumnalele prin trupurile lor.

Îi lăsase așa ore întregi, să se zvârcolească chinuiți de durere.

Dezbrăcat, păși în duș. Gresia albă era deja acoperită de abur. Apa clocotită îi biciui pielea ca acidul.

Îngerul își înghiți țipătul, suspinul și nu se feri din calea torentului opărit. Rămase așa, lăsând apa fierbinte să ardă totul de pe trupul lui.

Micah îl trimisese într-o misiune. Îi ordonase lui Hunt să omoare pe cineva. Mai multe persoane, dacă era să se ia după diferitele mirosuri pe care le adusese cu el. Oare fiecare dintre acele vieți se scădea din *datoria* lui odioasă?

Ceea ce făcea pentru Guvernator era munca lui, calea lui spre libertate... și totuși... Bryce nu se gândise niciodată cu adevărat la felul în care îl afecta, la consecințe. Nu era o cale spre libertate, ci una spre Hel.

Bryce întârzie în camera de zi, așteptând ca Hunt să își termine dușul. Apa curgea întruna. Douăzeci de minute. Treizeci. Patruzeci.

După o oră, Bryce se trezi ciocănind la ușa lui.

- Hunt?

Nici un răspuns. Apa continua să curgă. Bryce crăpă ușa și aruncă o privire în dormitorul slab luminat. Ușa de la baie era deschisă și aburul ieșea în valuri. Atât de mult abur încât dormitorul devenise cald și jilav.

- Hunt?

Bryce înaintă, întinzându-și gâtul ca să vadă în baia luminată. Nu era în duș...

În spatele ușii de sticlă se întrezărea vârful unor aripi cenușii, ude leoarcă. Bryce se puse în mișcare fără să se gândească. Fără să îi pese. Într-o clipă era în baie, cu numele lui pe buze, pregătindu-se pentru ce era mai rău, dorindu-și să-și fi luat cu ea telefonul de pe blatul din bucătărie...

Însă Hunt era acolo. Gol, pe podeaua de la duș, cu capul plecat pe genunchi. Apa îi biciuia spatele, aripile, i se scurgea din păr. Pielea lui aurie era de un roșu furios.

Bryce făcu un pas în duș și tresări. Apa era clocotită. Ardea.

- Hunt! îl chemă ea.

Îngerul nici măcar nu clipi.

Bryce se uită la el, apoi la duș. Trupul îi vindeca arsurile – se vindecau și apoi pielea era imediat arsă la loc. Vindecată, apoi opărită; vindecată, apoi opărită. Tortură. Bryce încercă să nu tresară când se întinse spre robinete. Apa fierbinte îi udă tricoul, pantalonii, dar reuși să scadă temperatura.

Hunt nu se mișcă. Nici măcar nu o privi. Făcuse asta de mai multe ori, își dădu Bryce seama. De fiecare dată când Micah și Arhanghelii de dinaintea lui îi dăduseră vreo misiune.

Syrinx veni și el să investigheze. Mirosi hainele pline de sânge, apoi se întinse pe covorașul din baie, cu capul pe lăbuțele din față.

Hunt nu dădu nici un semn care să arate că știa că Bryce e acolo. Însă începu să respire mai ușor.

Bryce n-ar fi putut să explice de ce, însă apucă sticla de șampon și o bucată de săpun cu lavandă și îngenunche în fața lui, pe podeaua de gresie.

– Am să te spăl acum, dacă îmi dai voie! îi zise ea încet.

O aplecare ușoară, dar teribil de clară a frunții fu singurul răspuns din partea îngerului. De parcă cuvintele erau încă prea grele. Așa că Bryce își turnă șampon în palme și apoi își trecu degetele prin părul lui. Masă delicat șuvițele grele de păr des, plecându-i apoi capul într-o parte ca să îl clătească. Într-un final, îngerul își ridică ochii. Îi întâlni privirea lui Bryce, dar își plecă din nou fruntea sub jetul de apă.

– Arăți așa cum mă simt eu, șopti Bryce, cu un nod în gât. În fiecare zi.

Hunt clipi. Singurul semn că o auzise.

Bryce își scoase mâinile din părul lui și apucă săpunul. Hunt era gol, își dădu ea brusc seama, pentru că uitase cumva. Complet gol. Nu își permise să se gândească prea mult la asta și începu să îi săpunească gâtul, umerii puternici, brațele musculoase.

– Te las să te bucuri de partea de jos singur! îi zise ea, roșie în obraji.

Hunt o privea doar, cu acea vulnerabilitate pură. Mai intimă decât orice atingere a buzelor. De parcă ar fi văzut tot ceea ce ea era, ceea ce fusese și ceea ce ar fi putut să devină.

Bryce îi spălă partea de sus a trupului pe cât de bine putu.

– Nu pot să-ți curăț aripile dacă stai lipit de perete.

Hunt se ridică în picioare – grațios și impozant. Bryce își feri privirea. Evită să privească acea parte importantă, de care el părea să nu își dea seama. Avea să o ignore și ea. Bryce se ridică în picioare, udă de apă, și îl întoarse ușor cu spatele. Nu își dădu voie să admire nici priveliștea din spate. Cât de robust, de perfect era.

Fundul tău este perfect! îi zisese el.

Și al tău de asemenea! ar fi putut să confirme acum.

Bryce îi clăbuci aripile, care deveniseră de un gri-închis sub apă.

Hunt era mai înalt decât ea, astfel încât fu nevoită să se ridice pe vârfuri ca să îi atingă vârful aripilor. Îl spălă în tăcere, în timp ce îngerul își sprijinea mâinile de faianță, cu capul atârnându-i în jos. Avea nevoie de odihnă. De uitare. Așa că Bryce clăti săpunul, asigurându-se că fiecare pană era curată, apoi opri dușul.

În baia aburită se auzea doar sunetul apei care se scurgea prin canalizare.

Bryce apucă un prosop și își ținu ochii în sus atunci când Hunt se întoarse cu fața spre ea. I-l înfășură în jurul șoldurilor, apoi trase un al doilea prosop și îi frecă cu el pielea bronzată. Îi tamponă delicat aripile. Apoi îi uscă părul.

– Haide! murmură ea. Patul.

Chipul îi deveni mai alert, dar nu obiectă atunci când Bryce, cu apa curgându-i din păr și haine, îl trase din duș. Nu se împotrivi atunci când ea îl conduse în dormitor, spre dulapul în care își pusese lucrurile.

Bryce scoase o pereche de boxeri negri și se lăsă jos, cu privirea ferm ațintită în pământ, trăgând de banda de la lenjeria intimă.

– Pășește.

Hunt o ascultă și își trecu un picior, apoi și pe celălalt. Bryce îi ridică boxerii în sus, până pe coapsele puternice, apoi dădu drumul ușor bandei elastice. Apucă un tricou alb dintr-un alt sertar, se încruntă în fața deschizăturilor complicate din spate, prin care trebuiau să treacă aripile și în cele din urmă se dădu bătută.

– Boxeri să fie! declară ea.

Trase cuvertura de pe patul pe care Hunt și-l făcea cu conștiinciozitate în fiecare dimineață și bătu cu palma în saltea.

– Odihnește-te puțin, Hunt!

O ascultă și de această dată, strecurându-se între cearșafuri cu un mic oftat.

Bryce stinse lumina de la baie, scăzu intensitatea celei din dormitor și apoi se întoarse spre el, găsindu-l încă cu privirea ațintită asupra ei. Îndrăzni să îi dea ușor de pe frunte părul umed, degetele atingându-i delicat tatuajul odios. Îngerul își închise ochii.

– Mi-am făcut griji pentru tine..., șopti Bryce, în timp ce îi mângâia părul. Eu...

Nu putu să continue. Așa că făcu un pas înapoi, cu gândul să se îndrepte spre camera ei și să se schimbe în haine uscate și poate să doarmă și ea puțin. Însă o mână caldă și puternică îi apucă încheietura, oprind-o în loc.

Bryce își întoarse capul și văzu că Hunt se uita din nou intens la ea.

– Ce e?

Îngerul o trase ușor de încheietură și ea înțelese imediat totul.

Rămâi.

Inima i se strânse dureros în piept.

– Bine. Respiră adânc. Bine, sigur.

Nu știa de ce, însă gândul de a pleca tocmai până în camera ei și de a-l lăsa singur chiar și pentru o clipă i se părea riscant. De parcă ar fi dispărut din nou cât ea ar fi mers să se schimbe.

Așa că Bryce apucă tricoul alb pe care avusese de gând să i-l dea lui și se întoarse cu spatele. Își dădu jos tricoul ei

ud și sutienul și le aruncă în baie. Hainele aterizară cu un pleoscăit pe gresie, acoperind foșnetul moale al tricoului atunci când și-l trase pe ea. Îi venea până la genunchi, așa că își dădu jos și pantalonii de trening și lenjeria intimă și le aruncă și pe ele în baie.

Syrinx sărise în pat, și se încolăcise la picioarele lui Hunt. Îngerul se trăsese la o parte, lăsându-i lui Bryce suficient spațiu.

– Bine! zise ea din nou, mai degrabă ei înșiși.

Cearșafurile erau calde și aveau parfumul lui – mirosul cedrului după ploaie. Bryce încercă să nu tragă aerul în piept prea vizibil, când se așeză și ea în pat, cu spatele lipit de tăblie. Și încercă să nu se arate prea șocată atunci când el își lăsă capul pe coapsa ei, trecându-și brațul pe deasupra, ca să și-l rezeme de pernă.

Era ca un copil care își pleacă fruntea în poala mamei lui. Un prieten care căuta orice fel de contact liniștitor, care să îi amintească de faptul că este o ființă vie. O persoană bună, indiferent de ceea ce alții îl obligă să facă.

Bryce îi mângâie din nou cu grijă părul de pe frunte.

Hunt își închise ochii, dar își plecă ușor capul spre ea. O rugă tăcută.

Așa că Bryce continuă să-i mângâie părul, iar și iar, până când respirația îi deveni mai adâncă și regulată, până când trupul lui puternic rămase nemișcat lângă al ei.

Așa mirosea raiul. Acasă și eternitatea. Era exact acolo unde era destinat să fie.

Hunt își deschise ochii și descoperi pielea moale și caldă, auzi respirația delicată. În lumina slabă, se trezi întins pe jumătate în poala lui Bryce. Femeia adormise și ea, cu capul într-o parte, rezemată de tăblia patului. Avea o mână încă în părul lui, cealaltă fiind întinsă pe cearșaf, lângă mâna lui.

Ceasul arăta ora trei și jumătate. Nu asta îl surprinse însă, ci faptul că avea mintea suficient de limpede încât să bage de seamă. Bryce avusese grijă de el. Îl spălase, îl îmbrăcase și îl

alinase. Nu își putea aduce aminte ultima oară când cineva făcuse asta pentru el.

Hunt își desprinse cu grijă fața din poala ei, dându-și seama că avea picioarele goale. Că nu purta nimic pe sub tricou. Și că el își odihnise capul acolo. Mușchii i se împotriviră doar vag când se ridică. Bryce nici măcar nu se mișcă.

Zeilor, îi pusese boxerii pe el!

I se aprinseră obrajii, dar se sculă din pat. Syrinx își deschise doar un ochi, ca să vadă ce era cu toată agitația. Hunt îi făcu semn să tacă și tipăi în jurul patului, spre partea lui Bryce.

Bryce nu se mișcă decât puțintel atunci când o luă în brațe și o duse în camera ei. Hunt o așeză în pat și ea mormăi, protestând din cauza cearșafurilor reci, însă el se grăbi să o acopere cu pătura și să iasă din dormitor înainte să se trezească.

Când trecu prin camera de zi observă că telefonul ei, uitat pe masa din bucătărie, era luminat. Hunt îl privi, fără să se poată abține. Pe ecran era înșirat un lanț de mesaje de la Ruhn, toate din ultimele câteva ore.

Athalar e bine? Apoi: *Ești bine?*

Cu o oră în urmă scrisese: *Am sunat la recepție și portarul m-a asigurat că sunteți amândoi sus, așa că presupun că sunteți bine. Dar să mă suni de dimineață.*

Apoi, cu treizeci de secunde în urmă, adăugase: *Mă bucur că m-ai sunat în seara asta. Știu că lucrurile sunt complicate între noi și știu că în mare parte din vina mea, dar să știi că, dacă ai vreodată nevoie de mine, sunt aici. Oricând ai nevoie, Bryce.*

Hunt își îndreptă privirea spre holul dinspre camera ei. Îl sunase pe Ruhn - cu el vorbea la telefon atunci când ajunsese el acasă. Își duse mâna în partea stângă a pieptului.

În scurt timp adormea în patul lui, în care se simțea încă parfumul lui Bryce, ca o atingere fantomatică, alinătoare.

Capitolul 55

Razele aurii ale răsăritului o făcură pe Bryce să deschidă ochii. Pătura era caldă, patul moale, iar Syrinx sforăia încă...

În camera ei. În patul ei.

Bryce se ridică, făcându-l și pe Syrinx să se trezească brusc. Acesta căscă deranjat și se afundă sub cearșafuri, dându-i și câteva copite în spate lui Bryce, ca să se învețe minte. Bryce îl lăsă în plata lui și în câteva clipe era afară din cameră. Hunt o mutase cu siguranță la un moment dat, iar dacă fusese cumva forțat să iasă din nou...

Bryce răsuflă ușurată după ce întrezări o aripă cenușie întinsă peste patul din camera de oaspeți. Apoi pielea maroniu-aurie a spatelui atletic ridicându-se și coborând ritmic. Dormea încă.

Slavă zeilor! Își frecă ochii, somnul fiind de acum o cauză pierdută, și se îndreptă spre bucătărie, ca să pună de cafea. Avea nevoie de o cană tare și apoi de o alergare. În timp ce aparatul de cafea își vedea de treabă, ea își apucă telefonul de pe blatul de bucătărie.

Mesajele lui Ruhn îi ocupau cea mai mare parte a ecranului. Le citi de două ori.

Ar fi lăsat totul baltă ca să vină la ea. Și-ar fi pus prietenii să îl caute pe Hunt. Ar fi făcut-o fără să ezite.

Știa asta - deși încercase să uite.

Știa și de ce o făcuse. Știa foarte bine că reacția ei atunci când se certaseră, cu ani în urmă, fusese una justificată, însă exagerată. Ruhn încercase să își ceară scuze, iar ea nu făcuse decât să-i răstălmăcească cuvintele. Fratele ei se simțise probabil într-atât de vinovat încât nu se întrebase niciodată de ce îl scosese din viața ei. Nu își dăduse niciodată seama că nu fusese doar puțin lezată de cuvintele lui și de aceea se văzuse nevoită să rupă toate legăturile cu el, ci că fusese speriată. Absolut îngrozită.

Hunt o rănise și faptul că avea o asemenea putere asupra ei o îngrozise de moarte. Își dorise atât de multe lucruri de la fratele ei, își imaginase atâtea scenarii – aventuri, sărbători, momente de zi cu zi –, iar el avusese puterea să distrugă totul.

Bryce ezită în fața tastaturii, căutând parcă cuvintele potrivite. *Mulțumesc* era bine. Deși poate că *Te sun eu mai târziu* era îndeajuns, de vreme ce mulțumirile ar fi trebuit rostite.

Însă degetele îi rămaseră în aer și cuvintele începură să se piardă. Așa că Bryce le lăsă pierdute și trecu la celălalt mesaj, pe care îl primise de la Juniper.

Madame Kyrah mi-a zis că nu ți-ai făcut apariția la cursul ei. Ce naiba, Bryce? A trebuit să o rog ca să-ți păstreze locul. A fost foarte supărată.

Bryce strânse din dinți și răspunse: *Scuze. Spune-i că lucrez la un caz important pentru Guvernator și am fost solicitată în altă parte.*

Bryce lăsă jos telefonul și se întoarse la mașina de făcut cafea. O secundă mai târziu acesta vibră din nou. Asta însemna că Juniper era pe drum spre antrenamentul ei de dimineață.

Femeii ăsteia nu îi pasă de scuze. Am muncit din greu ca să o fac să mă placă, Bryce.

June chiar era nervoasă din moment ce îi zicea *Bryce*, în loc de *B.*

Îi răspunse: Îmi pare rău, bine? Ți-am spus că nu sunt decisă. Nu ar fi trebuit să îi dai de înțeles că voi fi acolo.

Juniper i-o tăie scurt: În fine. Sunt pe fugă.

Bryce răsuflă adânc, străduindu-se să își desclești degetele de pe telefon. Își luă cana cu cafea fierbinte în mână.

– Hei!

Bryce se răsuci și îl găsi pe Hunt rezemat de blatul de marmură. Trebuia să recunoască, deși așa mare și cu aripi, îngerul pășea delicat. Își trăsese pe el o cămașă și pantaloni, însă părul îi era încă răvășit, după somn.

Bryce întrebă pe un ton gutural, cu genunchii ușor înmuiați:

– Cum te simți?

– Bine.

Nu era amărăciune, ci resemnare tăcută. Rugămintea de a nu insista. Așa că Bryce mai luă o cană, o așeză în aparatul de făcut cafea și apăsă câteva butoane care îl puseră în funcțiune.

Privirea lui îi mângâie fiecare părticică a corpului, ca o atingere fizică. Bryce se uită la ea, în jos, și își dădu seama de ce.

– Scuze... ți-am împrumutat un tricou! zise ea, apucând materialul alb cu o mână.

Zeilor, nu avea nimic pe dedesubt! Oare el știa?

Privirea îngerului coborî spre picioarele ei goale și ochii i se întunecară. Cu siguranță știa.

Hunt se desprinse de blat și o luă spre ea, iar Bryce se pregăti. Pentru ce, nici ea nu știa, dar... Hunt trecu doar pe lângă ea. Drept spre frigider, de unde scoase ouă și o bucată de șuncă.

– Cu riscul de a suna ca un alfa-măgar clișeistic... Vorbea fără să se uite la ea, în timp ce punea tigaia pe foc. Îmi place să te văd în tricoul meu.

– Clișeu absolut de alfa-măgar! declară Bryce, chiar dacă i se tăiaseră picioarele.

Hunt sparse ouăle în tigaie.

– Nu știu cum, dar mereu ajungem în bucătărie.

– Nu mă deranjează! comentă Bryce, sorbind din cafea. Atâta timp cât tu ești cel care gătește.

Hunt chicoti. Apoi se liniști și zise încet:

– Mersi. Pentru ceea ce ai făcut.

– Pentru puțin!

Bryce mai luă o gură de cafea, apoi, amintindu-și de cea pe care o făcuse pentru el, se întinse după cana acum plină.

Hunt se întoarse de la aragaz în timp ce Bryce îi întindea cafeaua. Privi cana din mâna ei, apoi îi privi chipul. Și, în timp ce mâna lui mare strângea cana, se aplecă, diminuând spațiul dintre ei. Buzele lui îi mângâiară obrazul. Scurt, și ușor, și dulce.

– Mulțumesc! zise din nou.

Și se retrase, întorcându-se la aragaz. Ca și cum nu ar fi observat că lui Bryce i se atrofiaseră toți mușchii, că nu se putea gândi la nici măcar un cuvânt pe care să-l rostească. Nevoia de a-l strânge în brațe, de a-i lipi fața de a ei pentru a-l putea devora cu totul, o orbea. Îi tresăriră spasmodic degetele, de parcă ar fi putut să simtă mușchii aceia bine definiți sub ele.

Îngerul avea o iubire demult pierdută pentru care încă suferea. Iar ea nu mai avusese de mult parte de o partidă bună. Trecuseră săptămâni întregi de când se cuplase cu metamorful acela leu în baia de la Corbul. Și pentru că Hunt locuia cu ea, nu îndrăznise să deschidă sertarul de la noptieră și să rezolve singură situația.

Minte-te, tu, minte-te! auzi o voce mică șoptindu-i în interior.

Hunt se încordă. Își luă mâinile de pe tigaie. La naiba, Hunt putea să simtă genul acesta de lucruri, nu-i așa? Majoritatea masculilor Vanir puteau să o simtă. Puteau să miroasă – în primul rând teama și excitarea.

El era Umbra Mortis. Nu putea să se încurce cu el dintr-un milion de motive. Iar Umbra Mortis nu ieșea la întâlniri – nu, cu el ar fi fost totul sau nimic.

Hunt întrebă pe un ton răgușit, fără să se întoarcă din fața aragazului:

– La ce te gândești?

La tine. Ca o fraieră! Mă gândesc la tine.

– În după-amiaza asta se vând mostre la preț redus, într-un magazin de designer.

Hunt îi aruncă o privire peste umăr. La naiba, ochii îi erau atât de negri!

– Serios?

Simțise cumva o undă de flirt în vocea lui?

Bryce nu își putu controla pasul făcut înapoi. Se lipise de blatul de bucătărie.

- Da! zise, fără să-și poată lua ochii de la el.

Privirea lui Hunt deveni și mai întunecată. Nu zise nimic. Bryce nu putea să respire cu ochii aceia fixați asupra ei. Privirea aceea care îi spunea că el simțise tot ceea ce se petrecea în corpul ei.

Hunt rămăsese nefiresc de imobil. Îngerul își plecă ochii. Îi observă sânii tari. Coapsele strânse - de parcă astfel ar fi putut să își ascundă dorința care o tortura. Chipul îngerului deveni de-a dreptul sălbatic. O felină gata să atace.

- Nu știam că promoțiile la haine îți stârnesc atâtea emoții, Quinlan.

Bryce aproape oftă de dorință. Dar se forță să stea locului.

- Lucrurile mici contează în viață, Athalar.

- La asta te gândești atunci când deschizi sertarul acela de la noptieră? La promoții?

Hunt era în fața ei acum. Bryce nu îndrăzni să își coboare privirea.

- Da! răspunse sacadat. La toate hainele alea, acoperindu-mi trupul.

Bryce n-avea nici cea mai vagă idee ce zicea. Cum era cu putință să fi dispărut tot aerul din apartament... din întregul oraș?

- Poate că ar trebui să-ți cumperi niște lenjerie nouă! murmură Hunt, plecându-și capul spre picioarele ei goale. Pentru că se pare că ai rămas fără.

Bryce nu putu să împiedice imaginea care îi arse toate simțurile: Hunt apucând-o cu mâinile alea ale lui mari de talie și săltând-o pe blatul de bucătărie, ridicându-i tricoul până la brâu - tricoul lui. Posedând-o apoi, complet, până când ar fi făcut-o să ofteze de plăcere, să țipe de plăcere - nu îi păsa, atâta timp cât ar fi atins-o, cât l-ar fi simțit.

- Quinlan! Hunt părea să tremure acum. De parcă voința lui puternică era singura care-l ținea pe loc. Ca și cum și el văzuse aceeași imagine arzătoare și aștepta doar aprobarea ei.

Ar fi complicat totul. Investigația, sentimentele pe care le avea pentru Shahar, propria ei existență...

La dracu' cu toate astea! Aveau să descâlcească totul mai târziu. Ei...

Un fum negru umplu aerul dintre ei. Fum înțepător, de la ceva ars.

- La dracu'!

Hunt mârâi și se întoarse spre aragaz, la ouăle pe care le lăsase la prăjit.

De parcă s-ar fi rupt o vrajă, Bryce clipi. Fierbințeala amețitoare se evaporase. Zeilor! Hunt era probabil foarte instabil emoțional după seara trecută, iar ea era un dezastru și în zilele bune și...

- Trebuie să mă pregătesc pentru muncă! reuși să îngaime.

Bryce se grăbi să o ia spre dormitorul ei, înainte ca Hunt să se întoarcă de la aragaz cu micul lui dejun flambat.

Își pierduse mințile, își zise la duș, în baie, apoi în timpul plimbării mult prea tăcute cu Syrinx spre muncă. Hunt îi urma deasupra. Păstra distanța. De parcă și el ar fi ajuns la aceeași concluzie.

Dacă lași pe cineva să se apropie, dacă îi dai puterea să te rănească, exact asta va face, în cele din urmă.

Bryce nu ar fi putut. Nu ar fi suportat.

Bryce era deja resemnată când ajunseră la galerie. Privi spre cer și îl văzu pe Hunt coborând, în timp ce Syrinx țopăia fericit. Gândul la o zi întreagă petrecută cu el într-un spațiu închis, Lehabah fiindu-le singurul tampon...

Din fericire, îngerului îi sună telefonul în timp ce ea deschidea ușa de la galerie. Dar nu era Ruhn cel care o suna, ca să vadă dacă este bine, și nici Juniper, ca să îi spargă timpanele pentru că ratase cursul.

- Jesiba.

Farmazoana nu pierdu timpul cu amabilități.

- Deschide ușa din spate. Acum.

- Ah, este oribil, BB! șopti Lehabah în semiîntunericul din bibliotecă. Pur și simplu oribil!

Bryce se uită la acvariul masiv, slab luminat și simți cum i se ridică părul de pe mâini în fața noii achiziții, care-și explora teritoriul. Hunt își încrucișă brațele și încercă să străbată obscuritatea cu privirea. Toate gândurile indecente pe care Bryce le avusese în legătură cu el se evaporaseră cu o oră în urmă.

O palmă întunecată, acoperită de solzi se lipi de geamul gros. Ghearele de fildeș zgâriau sticla. Bryce înghiți un nod.

- Aș vrea să știu unde au găsit un nøkk la noi!

Din câte auzise ea, aceștia trăiau doar în apele înghețate din nord, mai ales în Pangera.

- Preferam kelpia! șopti Lehabah.

Silfa se ascunse după micul ei divan, flacăra pâlpâindu-i galben.

Ca și cum i-ar fi auzit, nøkkul se opri în fața sticlei și zâmbi.

Mai lung de doi metri, acesta ar fi putut să fie considerat geamănul diabolic al unui bărbat din neamul Apelor. În locul trăsăturilor umanoide, nøkkul prezenta o falcă ieșită în față, cu o gură mult prea largă, lipsită de buze, și dinți subțiri ca niște ace. Ochii exagerat de mari erau lăptoși, precum cei ai peștilor din adâncuri. Avea o coadă translucidă - osoasă și ascuțită - și, deasupra ei, un trunchi încovoiat și musculos.

Nu avea păr pe piept sau pe cap, iar mâinile cu câte patru degete se terminau în gheare ca niște pumnale.

Având în vedere că bazinul ocupa toată lungimea unuia dintre pereții bibliotecii, nu aveai cum să scapi de prezența lui, decât dacă nøkkul s-ar fi ascuns între pietrele întunecate de pe fundul bazinului. Creatura își trase ghearele din nou în lungul sticlei. Literele *SPQM* străluciră, contrastant albe, pe încheietura lui cenușiu-verzuie.

Bryce își duse telefonul la ureche. Jesiba răspunse de la primul apel.

- Da?

- Avem o problemă.

- Cu contractul Korsaki?

Jesiba avea o voce joasă, ca și cum nu ar fi vrut să fie auzită.

- Nu.

Bryce se încruntă la nøkk.

- Dubiosul din acvariu trebuie să dispară.

- Sunt într-o ședință.

- Lehabah este al naibii de speriată!

Aerul era letal pentru aceste creaturi - dacă un nøkk era expus mai mult de câteva secunde, organele lui vitale începeau să se închidă, iar pielea i se cojea, ca și cum ar fi fost ars. Cu toate acestea, Bryce se urcase pe scărița din dreapta acvariului, ca să se asigure că trapa prin care era hrănit, încastrată în grătarul de deasupra apei, era bine închisă. Trapa era în sine o platformă care putea fi ridicată și coborâtă în apă, cu ajutorul unui panou de control aflat în capătul de sus al acvariului. Bryce verificase de trei ori ca să se asigure că mașinăria este cu totul închisă.

Când se întorsese în bibliotecă, o găsise pe Lehabah strânsă ghem în spatele unei cărți, cu flacăra pâlpâind galben.

Lehabah șopti de pe canapeluța ei:

- Este o creatură oribilă și urâcioasă.

Bryce îi făcu semn să tacă.

- N-ai putea să îl faci cadou vreunui fraier macho din Pangera?

- Închid.

- Dar...

Linie moartă. Bryce se afundă în locul ei de la masă.

- Acum îl va păstra pentru eternitate! îi zise silfei.

- Cu ce-ai să-l hrănești? întrebă Hunt.

Nøkkul începuse să testeze din nou sticla cu mâinile acelea teribile.

- Îi plac oamenii! șopti Lehabah. Aceste creaturi trag înotătorii în adâncul lacurilor și al iazurilor și îi înecă. Apoi se ospătează încet din cadavrele lor zile întregi...

- Carne de vită!

Bryce simți cum i se întoarce stomacul pe dos în timp ce privirea îi alunecă spre ușa prin care se ajungea la scărița pe care te urcai în vârful bazinului.

- Va primi câteva fripturi pe zi.

Lehabah se ghemui.

- N-am putea pune o draperie?

- Jesiba ar smulge-o imediat.

- Aș putea face un munte de cărți pe masă - ca să nu îl mai vezi! se oferi Hunt.

- Dar el tot ar ști unde sunt.

Lehabah se uită botoasă spre Bryce:

- Nu pot să dorm cu el aici.

Bryce oftă.

- Ce-ar fi dacă te-ai preface că este un prinț fermecat sau așa ceva?

Silfa arătă spre acvariu. Spre nøkkul care străbătea apa, dând din coadă. Și le zâmbea.

- Un prinț din Hel.

- Cine și-ar dori un nøkk ca animal de companie? se mira Hunt, așezându-se la masă, în fața lui Bryce.

- O farmazoană care a ales să se alăture Casei Focului și a Umbrei și care își transformă dușmanii în animale.

Bryce arătă spre acvariile mai mici și terariile încastrate în rafturile care îi înconjurau, apoi își frecă piciorul, acolo unde, sub rochia ei roz, vechea rană o durea încă. Atunci când își făcuse în cele din urmă curaj să iasă din cameră în acea dimineață, după dezastrul din bucătărie, Hunt o privise lung pentru câteva clipe. Nu zisese nimic însă.

- Ar trebui să mergi la o vrăjidoctoriță cu piciorul ăla! mormăi Hunt.

Îngerul nu își ridică privirea din raportul pe care îl frunzărea. Îl primise în acea dimineață de la Justinian, care avea nevoie de o a doua părere. Bryce îl întrebase despre ce era vorba, dar el îi spusese că era strict secret și asta fusese tot.

- N-am nimic la picior.

Nu se obosi să se întoarcă de la documentul în care începuse, încă o dată, să introducă detaliile contractului Korsaki pe care Jesiba era atât de nerăbdătoare să îl finalizeze. Muncă mecanică, dar una care trebuia făcută la un moment dat.

Mai ales din moment ce ajunseseră din nou la o pistă moartă. Nu primiseră nici o veste de la Viktoria în privința rezultatelor la testul Mimir. De ce alesese Danika să fure Cornul, cine și-l dorea atât de mult încât o ucisese pentru el... Bryce încă n-avea nici o idee. Însă dacă Ruhn avea dreptate în legătură cu metoda de vindecare a Cornului... Toate trebuiau cumva să se lege.

Și Bryce știa că, chiar dacă îl uciseseră pe acel demon kristallos, în Hel așteptau zeci de alți demoni kristallos, care puteau să fie invocați la rândul lor pentru a căuta Cornul. Și, până la urmă, dacă această rasă care fusese creată de Prinții din Hel ca să găsească artefactul dăduseră greș... Cum ar fi putut ea să spere că îl va găsi?

Apoi rămânea misterul acelor crime odioase prin dezmembrare... care nu fuseseră înfăptuite de kristallos. Hunt ceruse deja să fie reexaminate înregistrările, însă nu identificaseră nimic.

Lui Hunt îi vibră telefonul. Și-l pescui din buzunar, aruncă o privire ecranului și apoi îl puse deoparte. De peste masă, Bryce abia întrezărise simbolul unui mesaj pe ecran.

– N-ai de gând să răspunzi?

Buzele lui Hunt zvâcniră nervos.

– E doar unul dintre colegii mei, care are chef să se ia de mine.

Clipi însă când se uită la ea. Iar atunci când Bryce îi zâmbi, ridicând din umeri, îi tremură barba – ușor doar.

– Trebuie să ies, adăugă puțin aspru. Naomi va veni să stea de gardă. Vin să te iau când ești gata.

Până ca Bryce să apuce să întrebe ceva, Hunt ieșise deja pe ușă.

– Știu că a trecut ceva vreme! zise Bryce, cu telefonul prins între umăr și ureche.

Hunt o aștepta în fața galeriei în timp ce ea încuia, zâmbindu-i lui Syrinx, care zgâria la ușă. Himera chelălăi în semn de protest atunci când își dădu seama că Bryce nu îl ia

încă și pe el. Hunt se aplecă și îl scărmănă în vârful capului auriu, pufos, înainte ca Bryce să-l închidă înăuntru.

– Va trebui să-mi verific programul!

Bryce dădu din cap spre Hunt, în semn de salut.

Era frumoasă în acea zi, îmbrăcată într-o rochie roz, de culoarea petalelor de trandafir, cu perle la urechi și părul prins în părți cu clame asortate.

La naiba! *Frumoasă* nu era nici pe departe un cuvânt suficient de puternic ca să o descrie.

În acea dimineață, când ieșise din dormitorul ei, rămăsese trăsnit. Bryce nu păruse să observe că *el* băgase de seamă, deși el presupunea că ea știa că arată superb în fiecare zi. Chiar dacă în acea zi avea o lumină aparte, căpătase o strălucire pe care nu o mai văzuse înainte. Avea o licărire în ochii ei de chihlimbar și purpură în obraji.

Rochia aceea roz însă... îi distrăsese atenția întreaga zi.

La fel ca întâlnirea lor din bucătărie, în acea dimineață. Încercase din răsputeri să treacă peste – să ignore faptul că aproape o implorase să îl atingă, să îl lase să o atingă. Rămăsese însă într-o stare de semi-excitare întreaga zi.

Trebuia să se adune. Având în vedere că investigația lor încetinise în ultima săptămână, nu își permitea să se lase distras. Nu putea să se tot holbeze la ea de fiecare dată când nu era atentă. În acea după-amiază, când Bryce se ridicase pe vârfuri ca să apuce o carte de pe un raft din bibliotecă, el se simțise de parcă rochia ei roz era Cornul, iar el un blestemat de demon kristallos!

Se ridicase de pe scaun imediat și apoi, într-o clipă, fusese lângă ea și îi scosese cartea.

Bryce rămăsese nemișcată însă, atunci când i-o întinsese. Nu se dăduse nici măcar un pas în spate, privirea mutându-i-se de la cartea întinsă la chipul lui. Lui Hunt i se urcase sângele la cap, parcă nu-l mai încăpea pielea. Exact cum se întâmplase în acea dimineață, când îi întrezărise forma sânilor și înțelesese din parfumul trupului ei cât de fierbinți îi erau propriile gânduri.

Însă apoi luase cartea și plecase. Fără să aibă idee de prostia lui.

Lucrurile nu deveniseră mai ușoare odată cu trecerea orelor. Iar atunci când îi zâmbise mai devreme... Se simțise pe jumătate ușurat când fusese chemat de la galerie un minut mai târziu. Dar pe când se întorcea, respirând aerul rece dinspre Istros, Viktoria îi trimisese un mesaj: *Am găsit ceva. Ne vedem la* Munin și Hugin *în cincisprezece minute.*

Hunt se gândise dacă să îi ceară furiei să aștepte. Dacă nu cumva era mai bine să întârzie veștile inevitabil rele care veneau în direcția lor, doar pentru a mai petrece câteva zile cu zâmbetul acela frumos de pe chipul lui Bryce și cu ochii ei în care dorința începea să se aprindă, dar... Avertismentul lui Micah îi răsuna în urechi. Mai erau două săptămâni până la Summit, însă Hunt știa că prezența lui Sandriel îi întinsese la maximum nervii lui Micah. Știa că, dacă mai întârzia mult, târgul lui ar fi fost anulat.

Așa că, orice informații ar fi avut Vik, oricât de rele... avea să găsească modul de a le face față. O sunase pe *Bryce Războinica* și îi spusese să-și miște fundul afară, unde o aștepta.

– Nu știu, mamă!

Bryce își continuă conversația telefonică în timp ce ieșeau împreună pe stradă. Soarele la apus scălda orașul în aur și oranj, poleind chiar și băltoacele de murdărie.

– Bineînțeles că îmi e dor de tine, dar poate luna viitoare... Traversară o alee cu frontispicii luminate de neoane, care indicau locurile în care se aflau ceainării și chioșcuri cu mâncare. Printre ele alternau ateliere de tatuat, în fața cărora unii dintre artiști sau patronii fumau, înainte să se formeze aglomerația de idioți, odată cu lăsatul serii.

– Ce... Weekendul ăsta? Păi, am un musafir...

Bryce scoase limba.

– Nu, e o poveste lungă. E cum ar veni... un coleg de apartament. Numele lui? Ăă, Athie. *Nu*, mamă! oftă ea. Weekendul ăsta *chiar* nu pot. Nu, nu vă trag clapa iar.

Bryce strânse din dinți.

- Ce ziceți de un apel video? Mmm, da, sigur! Îmi voi face timp.

Bryce se strâmbă din nou.

- Bine, mamă. Pa!

Se întoarse spre Hunt încruntată.

- Mama ta pare... insistentă! zise Hunt.

- La șapte am programat un apel video de la părinții mei.

Bryce oftă, cu ochii îndreptați spre cer.

- Vor să te cunoască!

Viktoria era deja la bar când ajunseră, cu un pahar de whisky în față. Le zâmbi amândurora grav, apoi, în timp ce luau loc, le împinse în față un dosar.

- Ce ai găsit? întrebă Bryce, deschizând dosarul de culoare crem.

- Citește! zise Viktoria, apoi aruncă o privire spre camerele din bar, care înregistrau totul.

Bryce dădu din cap, semn că a înțeles avertismentul, iar Hunt se plecă mai aproape de ea. Bryce își plecase fruntea ca să citească, iar Hunt nu se putu abține să nu își întindă aripa, ușor doar, în jurul spatelui ei. Uită cu totul de asta însă, atunci când dădu cu ochii de rezultatele testului.

- Nu poate fi corect, spuse el tăcut.

- Așa am zis și eu.

Chipul ascuțit al Viktoriei părea impasibil.

În fața lor se aflau rezultatele Mimir: urme de ceva sintetic. Nu organic, nu tehnologic, nu magic - ci o combinația a toate trei.

Aflați ce este între, spusese Aidas.

- Danika lucra ca liber profesionist pentru Industriile Redner! zise Bryce. Ei fac tot soiul de experimente. Așa s-ar putea explica rezultatul?

- Poate! zise Viktoria. Însă am aplicat testul Mimir și pentru celelalte probe pe care le avem, de la ceilalți. Testele inițiale au ieșit pozitive și în cazul hainelor lui Maximus Tertian.

Tatuajul de pe fruntea Viktoriei se încreți.

– Nu este magie pură, nici tehnologie, nici ceva organic. Este un hibrid, ale cărui trăsături îl fac să nu poată fi încadrat în nici o categorie. E aproape ca un soi de dispozitiv de ascundere.

Bryce se încruntă.

– Ce este acela, mai exact?

Hunt o cunoștea destul de bine pe Viktoria încât să citească precauția din ochii ei când îi răspunse lui Bryce:

– E un fel de... drog. Din câte am putut afla, pare să fie folosit în principal cu scopuri medicinale, în doze foarte mici. Dar se poate să fi ajuns pe străzi – ceea ce ar însemna dozaje nocive.

– Danika nu ar fi luat niciodată un astfel de drog.

– Bineînțeles că nu! replică imediat Viktoria. Dar a fost expusă la el. Toate hainele ei prezintă urme. Dacă asta s-a petrecut în noaptea morții ei însă, ori înainte, nu este clar. Ne pregătim să testăm și mostrele luate de la Haita Diavolilor, precum și pe cele de la ultimele două victime.

– Având în vedere că Tertian era în Piața de Carne, murmură Hunt, este posibil ca el să fi luat drogul.

– Cum îi zice chestii ăsteia? întrebă Bryce autoritar.

Viktoria arătă cu degetul pe foaie.

– Exact așa cum se citește. *Synth.*

Bryce se întoarse spre Hunt.

– Ruhn a zis că vrăjidoctorița aceea a menționat existența unui compus sintetic cu proprietăți vindecătoare, care ar putea repara...

Bryce nu-și încheie gândul. Ochii lui Hunt erau negri ca Gheena, grei de umbre.

– Ar putea fi vorba despre același lucru.

Viktoria își ridică mâinile.

– Repet, încă testăm celelalte victime, dar... M-am gândit că ar fi bine să știți.

Bryce se ridică de pe scaun.

– Mersi.

Când ajunseră în fața ușii de la intrare, Hunt murmură spre furie:

– Nu vorbi cu nimeni despre asta, Vik.

– Am șters deja intrările din baza de date a Legiunii.

Schimbară doar câteva cuvinte pe drumul spre galerie, de unde îl luară pe Syrinx, și apoi pe drumul spre casă. Abia când se văzură în bucătăria ei, Hunt, care stătea rezemat de blat, zise:

– Investigațiile pot dura mult timp. Ne apropiem de ceva. Asta este bine.

Bryce îi puse mâncare lui Syrinx în bol, cu o mină indescifrabilă.

– Ce părere ai despre acest *synth*?

Hunt își alese cuvintele cu grijă.

– Așa cum ai spus și tu, ar putea fi vorba doar despre faptul că Danika a fost expusă la el, când lucra la Redner. Este posibil ca Tertian să-l fi luat ca drog recreativ chiar înainte să moară. Trebuie să așteptăm și să vedem dacă apare și pe hainele celorlalte victime.

– Vreau să știu mai multe despre el! zise Bryce.

Își scoase telefonul și începu să tasteze.

– S-ar putea să nu merite să ne pierdem timpul...

Ruhn răspunse imediat.

– Da?

– Medicamentul acela sintetic despre care ai auzit de la vrăjidoctoriță. Ce părere ai despre el?

– Vrăjidoctorița mi-a trimis niște cercetări cu câteva zile în urmă. Cea mai mare parte sunt redactate de Industriile Redner, dar le parcurg oricum. De ce?

Bryce privi spre ușa deschisă de la dormitorul lui Hunt. Spre fotografia cu ea și Danika, de pe dulap, își dădu Hunt seama.

– Pe hainele Danikăi au fost identificate urme dintr-un compus numit *synth* – un medicament sintetic relativ nou. Se pare că a ajuns cumva pe străzi și este folosit în concentrații mari ca substanță ilegală. Mă întreb dacă este vorba despre același medicament.

– Da, cercetările sunt despre *synth*, spuse el și se auziră fâșâind niște pagini. Poate să facă niște chestii destul de

uimitoare. Am și o listă de ingrediente - repet, multe lucruri au fost scoase la redactare, dar...

Tăcerea lui Ruhn era precum ceasul unei bombe gata să explodeze.

- Dar ce? î ntrebă Hunt în telefon, aplecându-se suficient de mult încât îi auzi lui Bryce inima bubuindu-i în piept.

- Sarea obsidiană apare ca fiind unul dintre ingrediente.

- Sarea...

Bryce clipi spre Hunt, uluită.

- Oare acest *synth* poate fi folosit pentru a invoca un demon? În cazul în care persoana nu ar avea puterea necesară, sarea obsidiană din drog ar putea-o ajuta să invoce ceva asemănător demonului kristallos?

- Nu sunt sigur! zise Ruhn. Citesc cercetările și te anunț ce aflu.

- Bine.

Bryce răsuflă. Hunt se trase înapoi și ea începu din nou să se plimbe dintr-un capăt într-altul.

- Mersi, Ruhn.

Tăcerea lui Ruhn avea alte conotații de această dată.

- Pentru puțin, Bryce, spuse el, apoi închise.

Hunt îi întâlni privirea.

- Trebuie să aflăm cine vinde chestia asta, zise Bryce. Tertian trebuie să fi știut. Mergem în Piața de Carne.

Dacă exista vreun loc în acel oraș în care un drog de acel tip să fie disponibil, acela era Piața de Carne.

Hunt înghiți un nod.

- Trebuie să fim *atenți*...

- Am nevoie de răspunsuri.

Bryce o luă spre dulapul de la intrare, însă Hunt îi tăie drumul.

- Mergem mâine.

Bryce era pe cale să-și deschidă gura, însă Hunt își scutură capul.

- Ia-ți liber restul zilei de azi.

- Nu poate...

– Ba poate să aștepte, Bryce. Vorbește cu părinții tăi în seara asta. Mă îmbrac și eu cu niște haine normale.

Hunt arătă spre costumul lui de luptă.

– Și apoi mâine mergem în Piața de Carne și investigăm. Poate să aștepte.

Hunt, deși știa că nu ar trebui să o facă, îi apucă mâna. Și o mângâie ușor.

– Bucură-te de conversația cu părinții tăi, Bryce. Sunt *vii*. Nu pierde nici o clipă. Nu pentru așa ceva.

Bryce părea gata să protesteze din nou, să insiste să meargă la vânătoare de *synth*, așa că adăugă:

– Mi-aș fi dorit să am și eu parte de o așa bucurie.

Bryce își coborî privirea spre mâna lui, care o strângea pe a ei, pentru o clipă – pentru o eternitate.

– Ce s-a întâmplat cu părinții tăi?

Hunt îi răspunse, cu un nod în gât:

– Mama nu mi-a spus niciodată cine e tatăl meu. Iar ea... Ea era un înger de rang inferior. Făcea curățenie în vilele unora dintre cei mai puternici îngeri, pentru că aceștia nu aveau încredere în oameni sau în alți Vanir.

Îl durea pieptul de fiecare dată când își amintea de chipul frumos și blând al mamei lui. De zâmbetul ei delicat și de ochii negri, oblici. De cântecele de leagăn pe care le auzea încă, după mai bine de două sute de ani.

– A muncit zi și noapte ca să am ce să mănânc și nu s-a plâns nici măcar o dată, pentru că știa că, dacă s-ar fi plâns, și-ar fi pierdut locul de muncă și trebuia să aibă grijă de mine. Când am intrat în armată și am început să trimit acasă fiecare bănuț pe care îl făceam, ea a refuzat să îi cheltuiască. Se pare că cineva a auzit că îi trimit bani, s-a gândit că mama are o adevărată comoară ascunsă în apartament și i-a spart casa într-o noapte. A ucis-o și a luat banii. Toți cei cinci sute de bani de argint pe care îi strânsese în întreaga ei viață și cei cincizeci de bani de aur pe care reușisem să i-i trimit în cei cinci ani de serviciu militar.

– Îmi pare atât de rău, Hunt.

– Nici unuia dintre îngerii – îngerii aceia puternici și adorați – pentru care mama mea lucrase nu i-a păsat că fusese ucisă. Nimeni nu a cercetat ca să afle cine era vinovatul, nimeni nu mi-a dat permisie ca să o pot plânge. Pentru ei nu reprezenta nimic. Dar pentru mine era... pentru mine, ea era totul.

Îl durea pieptul.

– Am făcut Saltul și m-am alăturat cauzei lui Shahar curând după aceea. În acea zi, pe muntele Hermon, m-am luptat pentru ea – pentru mama mea. În onoarea amintirii ei.

Shahar se folosise de acele amintiri și le transformase în arme.

Degetele lui Bryce le apăsară pe cele ale lui Hunt.

– Se pare că a fost o persoană remarcabilă, spuse Bryce.

– Da, a fost, confirmă Hunt, retrăgându-și mâna în cele din urmă.

Bryce îi zâmbi, iar el își simțea pieptul încordându-se de durere.

– Bine. Îi voi apela video pe părinții mei și voi sta de vorbă cu ei. Ai dreptate, treburile mai pot aștepta.

Bryce își petrecu cea mai mare parte a serii făcând curățenie. Hunt se oferise să o ajute cu un zbor la cea mai apropiată consignație, ca să facă rost de o vrajă pentru curățenie-instant, însă Bryce îl ușui. Mama ei era atât de obsedată de curățenie încât, pretindea ea, putea să își dea seama de diferența dintre o baie curățată prin magie și una curățată cu mâna. Chiar și prin apel video.

Mirosul de înălbitor îmi arată că a fost spălată așa cum trebuie, Bryce! o imitase fiica pe mamă, pe un ton direct, al unei persoane care nu stă la discuții, dându-i ceva emoții lui Hunt.

Bryce se folosise de telefonul îngerului intens: îi făcuse poze lui, în timp ce deretica, apoi lui Syrinx, care scosese rolele de hârtie igienică de la locul lor și le sfâșiase pe covorul pe care abia îl aspiraseră, și ei, cu Hunt aplecat în spatele ei, deasupra vasului de toaletă, frecând interiorul.

Când reuși într-un final să își recupereze telefonul din mâinile lui Bryce, cu mănuși din plastic în mână, văzu că ea își schimbase din nou numele de contact, de data asta în: *Bryce este mai tare decât mine.*

Dar, în ciuda zâmbetului care îi înflorise pe chip, Hunt continua să audă în minte amenințările lui Micah, atât pe cele spuse cu glas tare, cât și pe cele implicite.

Găsește-l pe cel care se află în spatele crimelor. Rezolvă. Cazul. Nu mă face să-mi schimb părerea. Înainte să anulez târgul. Înainte să te vând înapoi lui Sandriel. Înainte să vă fac pe tine tine și pe Bryce să regretați.

După ce rezolva cazul, totul avea să se sfârșească, nu-i așa? I-ar mai fi rămas dator încă zece vieți lui Micah, ceea ce ar fi putut să-i ia ani buni. Ar fi trebuit să se întoarcă la Comitium. La Legiunea 33.

Hunt se trezi urmărind-o pe Bryce în timp ce făcea curat. Își scoase telefonul și îi făcu și el câteva poze. Știa prea multe. Aflase prea multe. Despre tot. Despre cum ar fi putut să fie, dacă nu ar fi avut haloul pe frunte și tatuajele de sclav.

– Pot să desfac o sticlă de vin, dacă ai nevoie de ceva curaj lichid, îi zise Bryce, când se așezară în fața calculatorului ei, rezemat pe blatul de bucătărie, în timp ce îi apela pe părinții ei.

Pe drumul de întoarcere de la magazinul din colț, Bryce cumpărase o pungă cu produse de patiserie. Era un mecanism de combatere a stresului, își zisese Hunt.

Îngerul îi cercetă chipul. *Asta,* faptul că îi sunau pe părinții ei, așezați unul lângă altul, cu coapsele lipite... Hel!

O apucase pe un drum fără întoarcere și nu avea cum să se mai oprească.

Înainte ca Hunt să-și deschidă gura ca să sugereze faptul că apelul ar putea fi o greșeală, o voce de femeie zise:

– Și de ce mai exact ar avea nevoie de curaj lichid, Bryce Adelaide Quinlan?

Capitolul 56

O femeie superbă, de patruzeci și ceva de ani, apăru pe ecran. Părul negru nu îi fusese încă atins de fire argintii, iar chipul pistruiat abia începea să arate semnele unei vieți de muritor.

Din câte își putea da Hunt seama, Ember Quinlan era așezată pe o canapea verde, uzată, rezemată de un perete cu lambriuri, îmbrăcată în blugi, cu picioarele ei lungi strânse sub ea.

Bryce își dădu ochii peste cap.

– Eu aș zice că majoritatea persoanelor au nevoie de curaj lichid atunci când trebuie să discute cu tine, mamă.

Însă Bryce zâmbea. Unul dintre zâmbetele ei largi, care îi afectau simțul echilibrului lui Hunt.

Ochii negri ai lui Ember alunecară spre Hunt.

– Cred că Bryce se gândește de fapt la ea când spune asta.

Bryce ignoră comentariul fluturându-și evaziv mâna.

– Unde-i tata?

– A avut o zi grea la muncă și acum face o cafea, ca să nu adoarmă.

Chiar și prin intermediul ecranului, Ember avea o ținută care îți capta atenția.

– Tu trebuie să fii Athie! zise ea.

Înainte ca Hunt să apuce să răspundă, un bărbat se așeză pe canapea, lângă Ember. Bryce se lumină la față, într-un fel în care Hunt nu o mai văzuse niciodată strălucind.

- Hei, tată!

Randall Silago avea în mână două căni de cafea, dintre care pe una i-o întinse lui Ember, în timp ce îi întorcea zâmbetul fiicei lui. Spre deosebire de soția lui, bărbatul purta pe chip amprenta trecerii timpului: părul negru, împletit, era vărgat cu argint, iar pe față avea câteva cicatrice brutale. Ochii negri îi erau însă prietenoși, pe deasupra cănii lui ciobite, pe care scria *Loc pentru glume generice de Tată.*

- Încă mă sperie mașina de făcut cafea sofisticată pe care ne-ai cumpărat-o cu ocazia Solstițiului de Iarnă! zise el, în loc de salut.

- V-am arătat de trei ori cum să o folosiți!

Mama lui Bryce chicoti, în timp ce se juca cu pandantivul de argint din jurul gâtului.

- E de modă veche!

Hunt căutase să vadă cât costă cafetiera încastrată în perete din acel apartament, iar dacă Bryce le cumpărase ceva similar, însemna că dăduse pe ea o parte considerabilă din salariul ei. Bani pe care nu îi avea, luând în considerare datoria către Jesiba. Hunt se îndoia că părinții ei știau asta. Se îndoia că ar fi acceptat mașinăria dacă ar fi știut că banii ar fi putut merge, în schimb, către datoria ei față de farmazoană.

Ochii lui Randall se opriră asupra lui Hunt, căldura lor preschimbându-se în ceva mai dur. Erau acum ochii faimosului trăgător, ai bărbatului care își învățase fiica cum să se apere.

- Tu trebuie să fii așa-zisul coleg de cameră al lui Bryce.

Hunt observă că bărbatul îi privește tatuajele: fruntea, încheietura. Pe chipul lui Randall se citea că le recunoaște. Nu rânji însă. Nu se strâmbă.

Bryce îi dădu un cot lui Hunt în coaste, aducându-i aminte că poate totuși *să vorbească.*

- Eu sunt Hunt Athalar.

Îi aruncă o privire lui Bryce.

- Sau Athie, așa cum îi place ei și lui Lehabah să îmi zică.

Randall își lăsă ușor cana cu cafea jos. Da, bărbatul știa cine este. Însă Randall făcu ochii mici la fiica lui:

– Și aveai de gând să menționezi asta când, mai exact?

Bryce scormoni prin punga cu bunătăți de pe blatul din bucătărie și scoase un corn cu ciocolată. Mușcă și zise:

– Nu-i chiar atât de grozav pe cât crezi, tată.

Hunt pufăi.

– Mersi.

Ember nu zise nimic. Nici măcar nu se mișca. O privea însă cu atenție pe Bryce și fiecare îmbucătură pe care o lua. Privirea lui Randall o întâlni pe a lui Hunt.

– Erai repartizat în Meridan când am fost și eu acolo. Îmi aminteam ziua în care ai spulberat un batalion.

– O bătălie dură! zise Hunt scurt.

Umbrele îi întunecară lui Randall ochii.

– Da, a fost.

Hunt alungă amintirea acelui masacru. Mulțimea de oameni și cei câțiva Vaniri care le erau aliați nu scăpaseră de sabia și de fulgerul lui. Pe atunci o servea pe Sandriel. Ordinul ei fusese brutal: fără prizonieri. Îl trimisese pe Pollux alături de el, în avangarda legiunii, pentru a intercepta firavele forțe rebele, campate într-o trecătoare montană.

Hunt încercase să îi răstălmăcească ordinul. Singurul lucru pe care îl putuse însă face fusese să îi ucidă rapid.

Pollux, în schimb, nu se grăbise. Se bucurase de fiecare secundă. Iar atunci când Hunt nu mai putuse să suporte urletele oamenilor care îl implorau pe Pollux să le arate milă, îi ucisese și pe ei. Pollux turbase, iar cearta dintre ei se sfârșise în țărână, cu ambii îngeri scuipând sânge. Sandriel fusese încântată de bătaie, chiar dacă îl închisese pe Hunt în temnița ei câteva zile, drept pedeapsă pentru că îi stricase distracția lui Pollux.

Pe sub masă, Bryce îi mângâie mâna lui Hunt cu mâna ei acoperită de firimituri. După acea bătălie nu avusese pe nimeni care să îl spele de sânge și să îl culce în pat. Ar fi fost mai bine sau mai rău dacă ar fi cunoscut-o atunci pe Bryce? Dacă ar fi luptat știind că s-ar putea întoarce la ea.

Bryce îi strânse degetele, acoperindu-le cu o dâră de firimituri uleioase, și desfăcu din nou punga, ca să scoată încă un corn.

Ember o urmări pe fiica ei scormonind din nou printre produsele de patiserie și începu iar să se joace cu pandantivul de argint - un cerc așezat deasupra a două triunghiuri. Era Îmbrățișarea, își dădu Hunt seama. Uniunea dintre Solas și Cthona.

Ember se încruntă.

- De ce este Hunt Athalar colegul tău de apartament?

- L-au dat afară din Legiunea 33 pentru că are un simț estetic îndoielnic! zise Bryce, ronțăind la corn. Eu i-am zis că hainele lui negre plictisitoare nu mă deranjează și l-am lăsat să stea aici.

Ember își dădu ochii peste cap. Exact aceeași expresie pe care Hunt o văzuse pe chipul lui Bryce cu câteva clipe în urmă.

- Tu reușești vreodată să obții vreun răspuns clar din partea ei, Hunt? Pentru că eu o cunosc de douăzeci și cinci de ani și nu mi-a oferit nici măcar o dată unul.

Bryce se bosumflă, apoi se întoarse spre Hunt și zise:

- Să nu te simți obligat să răspunzi la asta.

Ember lăsă să-i scape un oftat ultragiat.

- Aș vrea să pot spune că marele oraș mi-a corupt fiica minunată, însă era tot atât de nepoliticoasă dinainte să plece la universitate.

Hunt nu-și putu opri chicotitul. Randall se rezemă de spătarul canapelei și completă:

- Este adevărat! Ar fi trebuit să le vezi cum se certau. Nu cred că a rămas vreo persoană în Nidaros care să nu le fi auzit strigătele. Răsunau cu ecou, în munți!

Amândouă domnițe Quinlan se încruntară la el. Și această expresie le era identică.

Ember aruncă o privire peste umerii lor.

- Când ai făcut curat ultima oară, Bryce Adelaide Quinlan?

Bryce se încordă.

- *Acum douăzeci de minute.*

- Se văd fire de praf pe măsuța aia de cafea.

– Ba nu!

În ochii lui Ember se citea o încântare diabolică.

– Athie știe despre JJ?

Hunt nu își putu ascunde încordarea. JJ – un fost iubit? Nu menționase niciodată vreun... Ah. Asta era! Hunt rânji.

– Eu și Jeleu Jubileu suntem prieteni buni.

Bryce bombăni ceva ce el alese să nu audă. Ember se aplecă spre ecran.

– Bine, Hunt! Dacă ți l-a arătat pe JJ înseamnă că trebuie să te placă.

Bryce, din fericire, se abținu și nu le povesti părinților ei cum îi descoperise el de fapt colecția de jucării. Ember continuă:

– Deci... povestește-mi despre tine.

Randall îi replică soției sale:

– E Hunt Athalar.

– Știu. Dar nu am auzit până acum decât povești îngrozitoare de război. Vreau să aflu mai multe despre adevăratul Hunt. Și să obțin un răspuns direct la întrebarea de ce stai în camera de oaspeți a fiicei mele.

Bryce îl avertizase pe Hunt în timp ce făceau curățenie: *Să nu scoți un cuvânt despre crime.*

Însă Hunt avea sentimentul că Ember Quinlan putea să miroasă minciunile ca un copoi la vânătoare, așa că încercă să răspundă cât mai franc:

– Jesiba lucrează cu șeful meu la cazul unei relicve furate. Acum, că Summitul se apropie, garnizoana este plină cu invitați, așa că Bryce mi-a oferit cu generozitate o cameră, ca să ne ușurăm munca împreună.

– Sigur! comentă Ember. Fiica mea, care nici măcar o dată nu și-a împărțit jucăriile prețioase cu vreunul dintre copiii din Nidaros, lăsându-i doar să le privească, ți-a oferit ție o întreagă cameră de oaspeți din bunătatea inimii ei.

Randall îi făcu semn cu genunchiul soției lui – un avertisment tăcut, poate, al unui bărbat obișnuit să medieze relația dintre două femei cu caractere puternice.

- De aceea i-am zis să bea ceva înainte să te sunăm! comentă Bryce.

Ember sorbi din cafea, iar Randall ridică un ziar de pe masă și începu să îl frunzărească.

- Așa că nu ne vei primi în vizită weekendul acesta din cauza cazului de care zici? întrebă Ember.

Bryce se crispă.

- Da. Nu este genul de activitate la care să puteți participa și voi.

În privirea dintr-odată ascuțită a lui Randall se întrevăzu latura de războinic.

- E periculos?

- Nu! minți Bryce. Însă trebuie să fim subtili.

- Și dacă luați cu voi doi oameni înseamnă că nu puteți fi subtili? întrebă Ember.

Bryce oftă cu ochii în tavan.

- Dacă îi iau cu mine pe *părinții* mei am să-mi subminez imaginea de vânzătoare șmecheră de antichități.

- *Asistentă* de vânzătoare de antichități! punctă mama ei.

- Ember! o avertiză Randall.

Bryce strânse din dinți. Părea să fie un subiect vechi de discuție pentru ele. Hunt se întrebă dacă Ember observase privirea rănită a fiicei ei. El o observase, așa că se trezi spunând:

- Bryce cunoaște mai mulți oameni în acest oraș decât mine. Este o adevărată profesionistă, care știe cum să coordoneze acest caz. Este un adevărat atu pentru Legiunea 33.

Ember îl cercetă pe Hunt, cu o privire sinceră, fără ascunzișuri.

- Micah este șeful tău, nu-i așa?

Era un mod politicos de a spune ce era Micah pentru el.

- Da.

Randall îl urmărea și el acum.

- Cel mai bun din câți am avut.

Ochii lui Ember coborâră asupra tatuajului de pe fruntea îngerului.

- Asta vorbește de la sine.

– Mamă, ai putea să nu începi? oftă Bryce. Cum merge afacerea cu olăritul?

Ember își întredeschise buzele, dar Randall o împinse cu genunchiul din nou, rugând-o fără cuvinte să lase discuția deoparte.

– Afacerea merge excelent! răspunse Ember.

Bryce știa că mama ei era ca o furtună pe cale să izbucnească.

Hunt se purta frumos cu părinții ei, prietenește chiar, conștient fiind că Ember era decisă să afle de ce se afla el acolo și care era relația dintre ei. Hunt îl întrebase pe Randall despre munca lui ca director adjunct al unei organizații care ajuta oamenii traumatizați de serviciul militar, iar pe Ember despre chioșcul ei, la care vindea copilași bucălați făcuți din lut, care se alintau în pătuțuri aranjate din diverse legume.

Acum mama ei și Hunt dezbăteau care jucători de sunball sunt cei mai buni în acel sezon, în timp ce Randall își răsfoia încă ziarul, aruncând din când în când câte o părere.

Pe Bryce o duruse îngrozitor să audă ce se întâmplase cu mama lui Hunt. De aceea lăsa apelul să continue mai mult decât de obicei. Pentru că Hunt avea dreptate.

Frecându-și piciorul, care începuse să o doară, pe sub masă – și-l sucise din nou la un moment dat, în timp ce făceau curățenie – Bryce mușcă din cel de-al treilea corn și îi spuse lui Randall:

– Astea tot nu sunt la fel de bune ca ale tale.

– Mută-te înapoi acasă! îi zise tatăl ei. Și ai să te poți bucura de cornuri în fiecare zi.

– Mda, da! comentă ea, mestecând cu gura plină, în timp ce își masă coapsa. Parcă tu erai părintele mișto. Ai ajuns să fii chiar mai rău decât mama cu cicăleala.

– Dintotdeauna am fost mai rău decât mama ta! zise el cu blândețe. Am știut doar cum să o ascund.

Bryce îi zise lui Hunt:

– Acesta este motivul pentru care, atunci când vor să vină în vizită, trebuie să plănuiască o ambuscadă. Nu le-aș da niciodată drumul pe ușa de la intrare.

Hunt își plecă privirea spre poala ei – spre coapsă – înainte de a i se adresa lui Ember:

– Ai încercat să o convingi să vadă o vrăjidoctoriță în legătură cu piciorul acela?

Bryce îngheță în aceeași secundă ca și mama ei.

– Ce-i cu piciorul?

Ember își coborî privirea în partea de jos a ecranului, de parcă ar fi putut să-i vadă cumva piciorul lui Bryce. Randall o urmă imediat.

– Nimic.

Bryce îi aruncă o privire urâtă lui Hunt.

– Doar un înger băgăcios, atâta tot.

– E de la rana cu care s-a ales în urmă cu doi ani. O doare încă.

Hunt foșni din aripi, parcă neputându-și stăpâni agitația.

– Și ea tot aleargă.

Ochii lui Ember se dilatară de panică.

– De ce ai face așa ceva, Bryce?

Bryce își lăsă cornul pe farfurie.

– Asta nu este treaba nimănui.

– Bryce, dacă te jenează, ar trebui să vezi o vrăjidoctoriță! zise Randall.

– Nu mă jenează! mormăi Bryce printre dinți.

– Atunci de ce îți freci piciorul pe sub masă? întrebă Hunt retoric.

– Pentru că încercam să-l conving să nu te lovească în față, măgarule! șuieră Bryce.

– *Bryce!* oftă Ember.

Randall îi privi cu ochi mari. Hunt râse. Se ridică și luă punga goală în care fuseseră produsele de patiserie, o strânse cocoloș și apoi o aruncă la gunoi, cu îndemânarea unuia dintre îndrăgiții lui jucători de sunball.

– Cred că în rană a rămas încă venin de la demonul care a atacat-o. Dacă nu merge la un consult înainte de Salt, va avea dureri secole întregi.

Bryce sări în picioare, ascunzându-și durerea care o săgeta în coapsă. Nu vorbiseră niciodată despre asta – despre faptul că veninul demonului kristallos s-ar fi putut afla încă în piciorul ei.

– Nu am nevoie de tine ca să hotărăști ce-i mai bine pentru mine, alfa...

– Alfa-măgarule?

Completă Hunt, în timp ce se îndrepta spre chiuvetă.

– Suntem parteneri. Partenerii au grijă unul de celălalt. Dacă nu mă asculți pe mine în privința nenorocitului de picior, atunci poate că ai să-i asculți pe părinții tăi.

– Cât de rău este? întrebă Randall încet.

Bryce se răsuci înapoi spre calculator.

– Sunt *bine*.

Randall îi făcu semn.

– Stai într-un picior și arată-mi! Bryce refuză să se miște. Hunt, care își umplea un pahar cu apă, zâmbi – satisfacție pur masculină. Ember se întinse să își ia telefonul, pe care îl abandonase pe puiul de pernă de lângă ea.

– Voi căuta cea mai apropiată vrăjidoctoriță și voi vedea dacă te poate primi mâine...

– Nu merg la nici o vrăjidoctoriță! se răsti Bryce și apucă laptopul.

– Mi-a făcut plăcere să conversez cu voi. Sunt obosită. Noapte bună! Randall încercă să obiecteze, săgetând-o din priviri pe Ember, însă Bryce închise clapeta laptopului.

În fața chiuvetei din bucătărie, Hunt era întruchiparea aroganței angelice.

Bryce se îndreptă spre dormitor.

Cel puțin Ember așteptă două minute înainte de a o apela video pe telefon.

– Taică-tău e în spatele acestui caz?

Fiecare cuvânt era înmuiat în venin. Chiar și așa, mediată de ecran, furia lui Ember era palpabilă.

– Randall nu este în spatele acestui caz! zise Bryce fără umor, în timp ce se lăsa pe pat.

– *Celălalt* tată! pufni Ember. Genul acesta de aranjamente îi poartă semnătura.

Bryce își păstră o mină neutră.

– Nu. Jesiba și Micah lucrează împreună. Eu și Hunt suntem doar pionii lor.

– Micah Domitus este un monstru! șopti Ember.

– Toți Arhanghelii sunt monstruoși. El este un măgar arogant, dar nu-i cel mai rău.

Ember scotea flăcări pe nări.

– Te protejezi?

– Iau anticoncepționale, da.

– Bryce Adelaide Quinlan, știi ce vreau să zic!

– Hunt mă protejează!

Chiar dacă o băgase în gura lupului aducând vorba despre piciorul ei.

Însă mama ei n-avea de gând să se lase cu una, cu două.

– Nu mă îndoiesc că vrăjitoarea aceea este în stare să te pună în pericol doar ca să facă mai mulți bani. Nici Micah nu este mai breaz. Poate că Hunt te protejează, dar nu uita că acestor Vaniri nu le pasă decât de ei. Este asasinul personal al lui Micah, pentru toți zeii! Și este unul dintre Îngerii Căzuți. Asterii îl *urăsc*. Și drept urmare este sclav.

– Este sclav pentru că trăim într-o lume nenorocită, în care totul este cu susul în jos.

Bryce simțea că i se întunecă privirea de furie. Clipi din ochi ca să își revină.

Din bucătărie se auzi vocea tatălui ei, care întreba unde erau floricelele pentru cuptorul cu microunde. Ember îi strigă că se aflau în același loc în care erau întotdeauna, fără să își ia ochii de la ecran.

– Știu că-mi vei sări în cap, dar dă-mi voie să-ți zic ceva.

– Zeilor, mamă...

– Poate că Hunt este un bun coleg de apartament și oferă o priveliște plăcută ochiului, dar adu-ți aminte că este un mascul Vanir. Un mascul Vanir foarte, *foarte* puternic, chiar și cu tatuajele acelea care îl mai domolesc. El și toți bărbații de felul lui sunt letali.

– Mda, știu, și tu nu mă lași să uit asta nici o clipă.

Bryce se străduia să nu privească spre cicatricea micuță de pe obrazul mamei ei.

Lumina din ochii lui Ember se întunecă de umbrele trecutului. Bryce oftă.

- Când te văd cu un bărbat Vanir mai în vârstă...

- *Nu* sunt cu el, mamă...

- Îmi aduc aminte din nou de trecut, Bryce.

Ember își trecu degetele prin părul ei negru.

- Îmi pare rău.

Bryce s-ar fi simțit mai bine dacă i-ar fi tras o palmă. Și-ar fi dorit să își treacă mâinile prin ecran și să o îmbrățișeze, să îi simtă parfumul de caprifoi și nucșoară.

- Voi da niște telefoane și voi stabili consultația pentru piciorul tău, zise Ember.

Bryce se încruntă.

- Nu, mulțumesc.

- Vei merge la acea consultație, Bryce.

Bryce întoarse telefonul și își întinse piciorul peste cuverturi, astfel încât mama ei să poată vedea. Își roti laba piciorului.

- Vezi? N-am nici o problemă.

Chipul mamei ei deveni dur ca oțelul din care îi era făcută verigheta.

- Doar pentru că Danika a murit, nu înseamnă că și tu trebuie să suferi.

Bryce se uită în ochii mamei ei, cea care știa întotdeauna cum să ajungă în miezul tuturor lucrurilor și să o răvășească prin doar câteva cuvinte.

- Nu are nimic de-a face cu asta.

- *Prostii*, Bryce! Ochii lui Ember luceau, înlăcrimați. Crezi că Danika ar vrea ca tu să rămâi șchioapă pentru eternitate? Crezi că ea ar fi vrut să te lași de dans?

- Nu vreau să vorbesc despre Danika.

Lui Bryce îi tremura vocea. Ember își clătină dezamăgită capul.

- Îți voi trimite un mesaj cu adresa și numărul de telefon al vrăjidoctoriței, după ce îți stabilesc întâlnirea. Noapte bună! Închise, fără să mai adauge nici un cuvânt.

Capitolul 57

O jumătate de oră mai târziu, pe când Bryce, schimbată în pantalonașii ei scurți de noapte, stătea morocănoasă în pat, se auzi o bătaie în ușă.

– Ești un trădător nenorocit, Athalar! îi strigă ea.

Hunt deschise ușa și se rezemă de toc.

– Nu-i de mirare că te-ai mutat aici după cum te certi cu mama ta.

Instinctul care o îndemna să îl stranguleze era aproape copleșitor. Zise însă:

– N-am mai văzut-o pe mama cedând niciodată. Presupun că s-a mai înmuiat.

Apoi se încruntă la Hunt.

– Ce vrei?

Hunt împinse ușa și se apropie. Camera se făcea din ce în ce mai mică cu fiecare pas al îngerului. Începea s-o apese. Hunt se opri la piciorul patului ei.

– Vin cu tine la consultație.

– Nu merg.

– De ce?

Bryce respiră adânc. Și apoi izbucni:

– Pentru că, odată ce rana va dispărea, odată ce nu mă va mai durea, atunci și *Danika* va dispărea. Haita Diavolilor va dispărea.

Bryce împinse păturile, descoperindu-și picioarele goale, și își ridică pantalonașii din satin ca să descopere cicatricea uriașă în întregime.

– Totul va deveni doar o amintire, un vis urât care s-a risipit. Dar cicatricea aceasta și durerea... Nu pot permite să fie șterse, adăugă Bryce cu lacrimi în ochi. Nu pot permite ca *ei* să fie șterși.

Hunt se așeză cu grijă pe pat, încet, de parcă ar fi vrut să îi lase timp la dispoziție ca să obiecteze. Părul îi acoperi fruntea, tatuajul, aplecat cum stătea ca să-i cerceteze cicatricea. Își trecu degetele aspre pe deasupra ei.

Atingerea îngerului o arse parcă.

– Nu-i vei da uitării pe Danika și pe cei din Haită dacă îți faci un bine.

Bryce își scutură capul și își îndreptă privirea spre fereastră, însă degetele lui Hunt îi prinseră delicat bărbia. Îi întoarse ușor fața spre el. Ochii lui negri și adânci erau plini de blândețe. De înțelegere.

Câte persoane văzuseră vreodată o astfel de privire în ochii lui? Câți îl văzuseră vreodată astfel?

– Mama ta te iubește. Nu suportă – literalmente, biologic vorbind, Bryce – gândul că suferi.

Hunt își retrase mâna, însă ochii îi rămaseră fixați asupra ei.

– Și nici eu nu îl pot suporta.

– Nici nu mă cunoști bine.

– Ești prietena mea.

Cuvintele plutiră în aerul dintre ei. Hunt își lăsă din nou capul în jos, ca și cum ar fi vrut să-și ascundă expresia de pe chip când se corectă:

– Dacă și tu vrei asta.

Bryce îl privi intens câteva clipe. Propunerea rămăsese în suspensie. Tăcerea era încărcată de vulnerabilitate. Ștergea orice urmă de supărare pe care o mai avea.

– Nu te-ai prins, Athalar?

Fărâma de speranță de pe chipul lui aproape că o distruse.

– Suntem prieteni din clipa în care tu ai crezut că Jeleu Jubileu e un vibrator.

Hunt își lăsă capul pe spate și râse, iar Bryce se trase în sus. Se rezemă de perne și dădu drumul la televizor. Apoi netezi bucata de cearșaf de lângă ea.

Rânjind, cu ochii plini de o lumină pe care Bryce nu i-o cunoștea, îngerul se așeză lângă ea. Apoi își scoase telefonul și îi făcu o poză.

Bryce răsuflă, zâmbetul începând să-i pălească.

– Mama a trecut prin multe. Știu că nu-i ușor să te înțelegi cu ea și vreau să-ți mulțumesc pentru felul în care te-ai purtat.

– Îmi place de mama ta, spuse el și Bryce crezu fiecare cuvânt. Cum s-au cunoscut părinții tăi?

Bryce știa că Hunt se referă la Randall.

– Mama a fugit de tatăl meu biologic înainte ca acesta să afle că este însărcinată. A ajuns la un templu al Cthonei din Korinth și atunci a știut că preotesele o vor primi acolo – că o vor proteja – pentru că era dăruită cu prunc sau ceva de genul.

Bryce pufăi.

– M-a născut acolo. Primii trei ani din viață mi i-am petrecut ocrotită, între pereții templului. Mama muncea ca spălătoreasă, ca să putem rămâne acolo. Pe scurt: într-un final, tatăl meu biologic a aflat că mama născuse un copil, așa că și-a trimis gorilele ca să o vâneze.

Bryce scrâșni din dinți.

– Le-a cerut ca, în cazul în care era vorba despre un copil care era fără urmă de îndoială al lui, acesta să îi fie adus. Prin orice mijloace.

Hunt strânse din buze.

– Rahat!– Avea oameni peste tot, însă preotesele au reușit să ne scoată din oraș – sperând că ne pot ajuta să ajungem până la Casa Pământului și a Sângelui din Hilene, unde mama ar fi putut să cerșească azil. Nici măcar tata nu ar fi îndrăznit să le calce teritoriul. Însă era un drum de trei zile, iar preotesele din Korinth nu ne-ar fi putut apăra de războinicii Fee. Așa că am condus cinci ore până la Templul lui

Solas din Oia, în parte pentru că aveam nevoie de odihnă, dar și pentru a ne întâlni cu gardianul nostru sfânt.

– Randall.

Hunt zâmbi. Dar apoi ridică din sprânceană.

– Ia stai puțin – Randall a fost preot al soarelui?

– Nu tocmai. Se întorsese de pe front cu un an înainte, însă lucrurile pe care le văzuse și le făcuse pe durata serviciului militar îl afectaseră. Foarte rău. Nu voia să se ducă acasă, nu putea să dea ochii cu familia lui. Așa că se oferise să îi fie închinător lui Solas, sperând că astfel își va putea răscumpăra întru câtva păcatele trecutului. Mai avea două săptămâni până la depunerea jurămintelor când Înaltul Preot l-a rugat să ne escorteze în Hilene. Mulți dintre preoți sunt războinici bine antrenați, dar Randall era singurul om. Înaltul Preot a ghicit că mama nu ar fi avut încredere într-un bărbat Vanir. Chiar înainte să ajungem în Hilene, soldații tatei ne-au prins din urmă. Se așteptaseră să întâlnească o femeie isterică, neajutorată.

Bryce zâmbi din nou.

– În schimb au dat de un trăgător de elită și de o mamă în stare de orice ca să-și păstreze fiica.

Hunt se îndreptă.

– Ce s-a întâmplat?

– Ce-ți închipui probabil. Părinții mei au scos-o la capăt după aceea, spuse Bryce și îi aruncă o privire. Te rog să nu spui asta nimănui. Ar... N-au fost puse niciodată întrebări în legătură cu Feele care nu s-au întors în Orașul Semilunii. N-aș vrea să apară acum.

– N-am să scot o vorbă.

Bryce zâmbi întunecat.

– După aceea, Casa Pământului și a Sângelui i-a declarat pe mama și pe Randall protejați ai Cthonei și ai lui Solas și mai știu eu ce alte chestii religioase, care cântăreau efectiv cât un ordin oficial de protecție, de care tatăl meu n-a îndrăznit să se lege. Și așa Randall s-a întors în sfârșit acasă, luându-ne și pe noi cu el, fără să-și mai depună jurămintele în fața lui Solas, bineînțeles.

Zâmbetul lui Bryce devenise unul cald.

- Randall a cerut-o în căsătorie pe mama până la sfârșitul acelui an. Și de atunci sunt nesuferit de îndrăgostiți.

Hunt îi întoarse zâmbetul.

- E plăcut să auzi că uneori lucrurile merg bine pentru oamenii buni.

- Mda. Uneori merg.

Între ei se lăsă o liniște încordată. Erau la ea în pat - la ea în pat! Chiar în acea dimineață Bryce și-l închipuise pe Hunt posedând-o pe blatul din bucătărie...

Bryce înghiți cu greu nodul care i se pusese în gât.

- *Amor cu colți* începe în cinci minute. Vrei să ne uităm?

Hunt zâmbi ușor, de parcă ar fi știut exact ceea ce o făcuse să i se pună nodul în gât, și se întinse în pat, rezemat de perne, cu aripile răsfirate sub el. Un prădător care se mulțumea să își lase prada să vină la el.

Hel! Îngerul îi făcu cu ochiul lui Bryce și își trecu brațul sub ceafă. Mișcarea îi accentuă mușchii. Îi sclipiră ochii, de parcă și el ar fi știut asta foarte bine.

- Hel, da!

Hunt nu își dăduse seama până atunci cât de mult își dorea să pună întrebarea. Cât de mult își dorise ca ea să îi răspundă.

Prieteni. Cuvântul nu reușea nici pe departe să acopere tot ce era între ei, însă era unul autentic.

Îngerul stătea rezemat de tăblia patului în timp ce urmăreau împreună serialul scandalos. Până să ajungă la jumătatea episodului însă, Bryce începu să facă observații în privința subiectului stupid și fără sens. Iar Hunt i se alătură bucuros.

Apoi începu un alt serial: o competiție în care diverși Vaniri își arătau puterea și agilitatea. Lui Hunt i se păru de la sine înțeles că trebuie să îl urmărească și pe acela. Totul i se părea natural, venea de la sine. Îngerul își permise să se obișnuiască cu acel sentiment.

Și acesta era, probabil, cel mai periculos lucru pe care îl făcuse în viața lui.

Capitolul 58

A doua zi, de dimineață, Bryce primi un mesaj de la mama ei în timp ce se îmbrăca pentru serviciu.

Astăzi, la ora unsprezece. E la jumătate de kilometru de galerie. Te rog să mergi.

Bryce nu îi răspunse. Nu avea nici un gând să se ducă la întâlnire. Nu când avea deja programată o alta în Piața de Carne.

Hunt propusese să aștepte până la lăsarea întunericului, însă Bryce știa că era mult mai probabil ca vânzătorii să aibă chef de discuții în orele mai liniștite din timpul zilei, când nu erau ocupați să îi ademenească pe clienții obișnuiți de la ceas de seară.

– Azi ești din nou tăcut, murmură Bryce. Își croiau drum pe potecuțele aglomerate ale unui depozit. Era al treilea pe care îl cercetau. Primele două se dovediseră destul de repede incursiuni zadarnice.

Nu, vânzătorii nu știau nimic despre droguri. Nu, erau doar prejudecăți legate de Piața de Carne, pe care ei nu le apreciau. Nu, nu știau pe nimeni care i-ar fi putut ajuta. Nu, nu erau interesați de bani, pentru că nu aveau ce informații utile să le ofere.

Hunt stătuse la o oarecare depărtare, pentru că nimeni nu ar fi vorbit cu un soldat din Legiune, care mai era pe deasupra și unul dintre Îngerii Căzuți, acum sclav.

Hunt își ținea aripile bine strânse.

– Să nu crezi că am uitat că, pentru că ne aflăm aici, am ratat consultația la vrăjidoctoriță.

N-ar fi trebuit să-i spună despre asta.

– Nu-mi amintesc să-ți fi oferit permisiunea de a-ți băga nasul în treaba mea.

– O luăm de la capăt?

Hunt pufăi.

– Cred că faptul că ne-am uitat îmbrățișați la televizor îmi dă dreptul să îmi *spun* măcar părerea, fără să îmi sari în cap.

Bryce își dădu ochii peste cap.

– N-am stat îmbrățișați.

– Și ce vrei tu mai exact? o întrebă Hunt, în timp ce cerceta o tarabă plină cu pumnale antice. Un iubit, sau un partener, sau soț care să stea pur și simplu ca o momâie, fără să-și exprime vreo părere, care să fie de acord cu tot ceea ce spui tu și care să nu îndrăznească vreodată să îți ceară ceva?

– Bineînțeles că nu.

– Doar pentru că sunt bărbat și am o părere, asta nu înseamnă automat că sunt un nenorocit psihotic și abuziv.

Bryce își îndesă mâinile în buzunarele gecii de la Danika.

– Uite ce e, mama a trecut prin multe din cauza unor nenorociți psihotici și abuzivi.

– Știu.

Privirea lui Hunt se îmblânzi.

– Dar chiar și așa, uită-te acum la mama și la tatăl tău. El își face cunoscute părerile. Și mie mi s-a părut că devine și puțin psihotic când vine vorba de siguranța voastră.

– Nici nu-ți închipui! bombăni Bryce. N-am fost nici măcar la o singură întâlnire până să intru la Universitatea din Orașul Semilunii.

Hunt ridică din sprâncene.

– Serios? Aș fi zis că...

Își scutură capul.

- Ai fi zis ce?

Hunt ridică din umeri.

- Că băieții oamenilor roiau în jurul tău.

Bryce se străduia să nu își ridice privirea spre el la auzul tonului pe care rostise *băieții oamenilor*, de parcă ar fi vorbit de o rasă diferită de a lui - era un malakim în toată puterea cuvântului.

Și până la urmă erau, teoretic, din rase diferite. Însă nota aceea de aroganță masculină...

- Ei bine, în cazul în care și-ar fi dorit să roiască, n-au făcut-o. Randall era ca un zeu pentru ei și, deși el n-a zis niciodată nimic, le intrase tuturor în cap că nu au dreptul să iasă cu mine.

- Pentru mine nu ar fi fost un motiv destul de puternic încât să nu mă apropii de tine.

Felul în care Hunt rostise cuvintele o făcu pe Bryce să roșească.

- Păi, pe lângă faptul că îl idolatrizau pe Randall, eu eram diferită.

Bryce arătă spre urechile ei ascuțite. Spre trupul înalt.

- Prea Fee pentru oameni. Ce soartă tristă, nu-i așa?

- Te călește!

Hunt examina o tarabă pe care erau înșirate opale de diferite culori: alb, negru, roșu, albastru, verde. Striațiile irizate le străbăteau ca și cum în ele ar fi fost închise arterele pământului.

- La ce folosesc?

Hunt se adresă femeii umanoide cu pene negre, care stătea în fața tarabei - o coțofană.

- Sunt talismane.

Coțofana își flutură mâna împănată deasupra tăvii cu pietre prețioase.

- Alb aduce bucurii; verde sănătate; roșu este pentru dragoste și fertilitate; albastru pentru înțelepciune... Alege.

- Cel negru pentru ce este?

Coțofana rânji cu buzele ei de culoarea onixului.

– Pentru opusul norocului.

Atinse unul dintre opalele negre, care era păstrat sub un dom de sticlă.

– Strecoară-l sub perna unuia dintre dușmanii tăi și ai să vezi ce li se întâmplă.

Bryce tuși.

– Oricât de tentant ar suna...

Hunt întinse un ban de argint.

– Pentru cel alb.

Bryce ridică din sprâncene, însă coțofana înhăță rapid banul și dădu drumul opalului în palma întinsă a îngerului. Apoi plecară, ignorând toate mulțumirile acesteia pentru afacerea încheiată.

– Nu m-aș fi gândit că ești genul superstițios! zise Bryce.

Hunt se opri în capătul rândului de tarabe și o prinse de mână. Apoi îi strecură ei opalul, încălzit de mâna lui. Era de mărimea unui ou de cioară și sclipea sub razele primelor-lumini de deasupra.

– Ți-ar prinde bine niște bucurii! îi zise Hunt încetișor.

Bryce simți o scânteie strălucitoare aprinzându-i-se în piept.

– Și ție.

Încercă să îi întoarcă opalul. Însă Hunt făcu un pas înapoi.

– Este un dar.

Bryce se îmbujoră din nou și își feri privirea de ochii lui, zâmbind. Chiar dacă putea să îl simtă cercetând-o în timp ce-și strecura piatra prețioasă în buzunar.

Opalul fusese un gest stupid. Impulsiv. Proprietățile lui erau probabil vrăjeli, însă cel puțin Bryce îl acceptase. Nu comentase nimic despre cât de nepriceput era, de vreme ce trecuseră două sute de ani de când se gândise ultima oară să cumpere ceva pentru o femeie.

Shahar ar fi zâmbit în fața opalului și ar fi uitat de el curând după aceea. Ea avea munți de bijuterii în palatal

ei de alabastru: diamante mari cât mingiile de sunball; blocuri solide de smaralde, stivuite ca niște cărămizi; adevărate căzi umplute cu rubine. Un opal alb, mic, chiar dacă menit să aducă bucurii, ar fi fost ca un firicel de nisip pe o plajă nesfârșită. Ar fi apreciat darul, dar în cele din urmă l-ar fi lăsat să dispară în vreun sertar, pe undeva. Iar Hunt, dedicat cum era cauzei lor, ar fi uitat probabil și el de piatră.

Îngerul se încordă. Bryce o luase spre o tarabă mai dosită. În fața acesteia, pe un scaun, stătea o adolescentă - metamorf felin, după miros - în forma umanoidă, care îi privea apropiindu-se. Avea părul șaten, împletit într-o coadă care îi atârna peste umăr, atingând aproape ecranul telefonului pe care îl ținea leneș în mână.

- Hei!

Bryce arătă spre un maldăr de covoare jerpelite.

- Cât ceri pe unul din astea?

- Douăzeci de bani de argint! îi răspunse adolescenta, cu un glas care suna pe cât de plictisită arăta fata.

Bryce zâmbi, trecându-și mâna pe deasupra unui petic de lână albă. Lui Hunt i se făcu pielea de găină. Simțise și el acea atingere, cu o noapte în urmă, mângâindu-l înainte să adoarmă. O simțea din nou acum, în timp ce Bryce netezea lâna.

- Douăzeci de arginți pentru lână de la oile zăpezii? Nu-i cam puțin?

- Mama mă obligă să lucrez în weekend. Aș enerva-o dacă aș vinde-o pentru cât valorează.

- Cât de loială ești!

Bryce chicoti. Apoi se aplecă spre fată și-i șopti:

- Știu că sună dubios, dar aș vrea să-ți pun o întrebare.

Hunt rămase deoparte, urmărind-o pe Bryce în acțiune. Juca rolul fetei petrecărețe și ireverențioase, care nu voia decât să facă rost de niște droguri.

Metamorful abia dacă-și ridică privirea.

- Așa?

- Știi pe unde aș putea găsi ceva... ca să mă distrez, pe aici?

Fata își dădu ochii peste cap.

– Bine. Hai s-auzim!

– Ce să auzim? întrebă Bryce inocent.

Adolescenta își ridică telefonul, în timp ce tasta cu unghiile ei pictate în culorile curcubeului.

– Discursul acela fals pe care l-ai ținut în fața tuturor celor de aici. Și a celor din celelalte două depozite.

Le arătă telefonul.

– Avem un grup în care discutăm cu toții.

Arătă spre întreaga piață.

– Am primit vreo zece avertizări că vă îndreptați încoace, cu întrebările voastre caraghioase despre droguri și mai știu eu ce.

Hunt o vedea poate pentru prima oară pe Bryce rămasă fără cuvinte. Așa că păși alături de ea.

– Bun! i-o reteză adolescentei. Dar *știi* ceva?

Fata îl privi din cap până în picioare.

– Crezi că Vip ar permite un drog cum e *synth* aici?

– Permite toate celelalte chestii depravate și ilegale în schimb! îi zise Hunt printre dinți.

– Da, dar nu e proastă.

Fata își dădu codița peste umăr.

– Deci ai auzit de el! observă Bryce.

– Vip mi-a zis să vă spun că e periculos și că ea nu are de-a face cu el și nici nu va avea vreodată.

– Însă alții au de-a face cu el? scrâșni din dinți Bryce.

Nu era de bine. Lucrurile aveau să se sfârșească rău...

– Vip mi-a zis să vă spun să cercetați râul.

Adolescenta își lăsă ochii din nou în telefon, probabil ca să îi scrie lui *Vip* că a transmis mesajul.

– Acela e locul în care ai de-a face cu rahaturi de genul.

– Ce vrei să spui? întrebă Bryce.

Fata ridică din umeri.

– Întreabă-i pe cei din neamul Apelor.

– Ar trebui să analizăm lucrurile!

Bryce o luase însă deja spre docurile din Piața de Carne.

– Înainte să alergăm la cei din neamul Apelor și să îi acuzăm că sunt traficanți de droguri.

– Prea târziu! declară Bryce.

Hunt nu reușise să o împiedice să-i trimită un mesaj lui Tharion cu ajutorul unei vidre cu douăzeci de minute în urmă, și cu siguranță n-o putea împiedica acum să aștepte lângă râu.

O apucă de braț. Mai erau doar câțiva pași până la docuri.

– Bryce, cei din neamul Apelor *nu* sunt încântați atunci când sunt acuzați pe nedrept...

– Cine a zis că pe nedrept?

– Tharion nu este un traficant de droguri și cu siguranță nu vinde ceva atât de periculos pe cât pare a fi acest *synth*.

– S-ar putea să cunoască pe cineva care o face.

Bryce se desprinse din strânsoarea lui.

– Am pierdut destul timp. Am nevoie de răspunsuri. Acum.

Bryce făcu ochii mici la el.

– Tu nu vrei să terminăm odată? Ca să ți se reducă *pedeapsa*?

Voia asta, însă zise:

– *Synth*-ul n-are probabil *nimic* de a face cu problemele noastre. Ar trebui...

Însă Bryce ajunsese deja în capătul debarcaderului din lemn. Nu îndrăznea să privească în jos, la apele învolburate. Cheiul Pieței de Carne era cunoscut ca fiind un loc în care se aruncau cele mai diverse lucruri. Era și locul de unde căutătorii prin gunoaie își făceau rost d-ale gurii.

Apa se învârteji și deasupra ei se ivi trupul puternic al unui bărbat. Tharion se ridicase în capătul debarcaderului.

– Partea asta a râului este de-a dreptul scârboasă! zise el, în loc de salut.

Bryce nu zâmbi și trecu direct la subiect:

– Cine vinde *synth* în râu?

Lui Tharion îi pieri zâmbetul de pe chip. Hunt deschise gura, ca să obiecteze, însă bărbatul răspunse:

– Nu în, Picioruțe!

Tharion își scutură capul.

- *Pe* râu.

- Este adevărat atunci. Este... ce este? Un medicament care a fost sustras din laborator? Cine este responsabil?

Hunt făcu un pas spre Bryce.

- Tharion...

- Danika Fendyr.

Ochii lui Tharion erau plini de blândețe. Ca și cum ar fi știut cine era Danika pentru Bryce.

- Am primit informația cu o zi înainte de moartea ei. A fost văzută încheind o tranzacție pe o barcă, în apropiere de locul în care ne aflăm.

Capitolul 59

– Ce vrei să spui despre *Danika*?

Tharion își scutură capul.

– Nu știu dacă ea îl vindea sau îl cumpăra, însă chiar înainte ca *synth*-ul să apară pe străzi, Danika a fost văzută într-o barcă Aux, în miez de noapte. La bord avea o încărcătură de *synth*.

– Totul se leagă de Danika, murmură Hunt. Lui Bryce îi vâjâia capul, însă reuși să spună:

– Poate că îl confisca.

– Poate.

Tharion își trecu degetele prin pletele castanii.

– Însă *synth*-ul e o chestie foarte nasoală, Bryce. Dacă Danika era implicată...

– Nu era. Nu ar fi făcut niciodată așa ceva.

Lui Bryce îi bătea atât de tare inima încât se simțea gata să-și verse măruntaiele. Se întoarse spre Hunt și spuse:

– Dar așa se explică de ce se aflau urme de *synth* pe hainele ei. Pentru că îl confiscase pentru Aux.

Hunt avea o alură sumbră.

– Poate.

Bryce își puse mâinile-n sân.

– Ce este acest *synth*, mai precis?

– Este magie sintetică! le răspunse Tharion. A fost creat ca să ajute la vindecare, însă se pare că cineva și-a dat seama că

în doze foarte concentrate îi poate conferi unui om puteri mai mari decât ale celor mai mulți Vaniri. Nu durează mult, însă este eficient. Au lucrat la el timp de secole întregi, însă părea ceva imposibil. Mulți credeau că este la fel ca alchimia - la fel de puțin probabil de împlinit ca dorința de a transforma lucrurile în aur. Din câte se pare însă, știința modernă a ieșit victorioasă în acest caz.

Tharion își plecă fruntea într-o parte.

- Are de-a face cu demonul pe care îl vânați?

- Este posibil! zise Hunt.

- Am să vă dau de știre dacă primesc și alte rapoarte.

Tharion nu mai așteptă să își ia rămas-bun și se scufundă din nou în apă.

Bryce rămase cu ochii ațintiți la râul scăldat de lumina soarelui la amiază, strângând în buzunarul de la jachetă opalul alb.

- Știu că nu este ceea ce îți doreai să auzi! zise Hunt cu prudență.

- A fost ucisă de cei care au creat *synth*-ul? Dacă în acea noapte le-a confiscat marfa?

Bryce își dădu părul după urechi.

- Oare persoana care vinde *synth* este una și aceeași cu cea care caută Cornul? *Synth*-ul ar putea repara Cornul.

Hunt își frecă bărbia.

- Presupun că da. Dar ar putea fi și o pistă greșită.

Bryce oftă.

- Nu înțeleg de ce Danika nu mi-a vorbit niciodată despre asta.

- Poate că a considerat că nu este ceva care merită menționat.

- Poate, murmură Bryce. Poate.

Bryce așteptă întâi ca Hunt să plece la sala de sport din clădirea lor, apoi o sună pe Fury.

Nu știa de ce se mai deranjează. Fury nu îi mai răspundea la telefon de luni bune.

Însă de această dată, chiar înainte ca apelul să intre în mesageria vocală, aceasta răspunse:

- Hei! Bryce tresări și îngână:

– Sunt șocată că ai răspuns.

– M-ai prins între două joburi.

Sau poate că Juniper îi sărise în cap pentru că le abandonase.

– Credeam că te întorci ca să-l prinzi pe cel care a aruncat în aer Corbul.

– Așa credeam și eu, dar până la urmă s-a dovedit că nu-i nevoie să traversez Haldrenul.

Bryce se rezemă de tăblia de la pat și își întinse picioarele.

– Așadar, chiar a fost mâna rebeliunii?

Poate că acel C de pe lăzi, despre care Ruhn crezuse că ar fi un simbol pentru Corn, nu era mai mult decât o literă.

– Mda. Detaliile și numele sunt strict secrete însă.

Fury îi spusese de atâtea ori fraza aceea în trecut, încât Bryce pierduse șirul.

– Măcar spune-mi dacă i-ai găsit.

Era foarte probabil ca Fury să se fi aflat în mijlocul procesului de ascuțire a arsenalului ei de arme, la biroul din camera scumpă de hotel în care va fi fost cazată pentru moment.

– Ți-am zis că sunt între joburi, nu-i așa?

– Felicitări!

Fury râse. Un râs care îi dădea încă fiori lui Bryce.

– Sigur.

Fury făcu o pauză.

– Care-i treaba, B?

De parcă astfel ar fi șters aproape doi ani de tăcere.

– Danika a vorbit vreodată cu tine despre *synth*?

Bryce ar fi putut să jure că ceva greu, metalic, se auzise căzând.

Fury întrebă pe un ton blând:

– Cine ți-a spus despre *synth*?

Bryce își îndreptă.

– Cred că a început să se împrăștie pe aici. M-am întâlnit cu un bărbat din neamul Apelor astăzi, care mi-a spus că Danika a fost văzut pe o barcă Aux cu o ladă de *synth*, chiar înainte să moară.

Fury răsuflă adânc.

– E periculos, Bryce. Foarte periculos. Nu te juca cu el.

– Nu mă joc.

Zeilor.

– Nu m-am mai atins de droguri de doi ani de zile.

Apoi, fără să se poată abține, adăugă:

– Dacă te-ai fi deranjat să-mi răspunzi la telefon sau să mă vizitezi ai fi știut asta.

– Am fost ocupată.

Mincinoasa. Mincinoasă nemernică și lașă.

– Uite ce e, zise Bryce printre dinți, voiam să știu dacă Danika a adus vreodată vorba de *synth* înainte să moară, pentru că mie nu mi-a spus nimic.

Încă un moment de tăcere.

– Ți-a vorbit despre asta, nu-i așa?

Bryce nu era foarte sigură de ce, însă simți arsura geloziei.

– Se poate să-mi fi spus în treacăt că se vinde ceva nasol.

– Și nu te-ai gândit să spui nimănui despre asta?

– Ba da. Ți-am spus ție. La Corbul Alb, în noaptea în care a murit Danika. La dracu', cineva încercase să ți-l vândă! Și ți-am zis să nu te apropii de el.

– Și cu toate astea nu ți-a trecut prin minte să menționezi, atunci sau după moartea Danikăi, că ea a fost cea care te-a avertizat în privința lui de la bun început?

– Danika a fost sfâșiată în bucăți de un demon. Nu mi s-a părut că are vreo legătură cu drogurile.

– Și dacă are?

– Cum așa?

– Nu știu, eu doar...

Bryce bătu cu piciorul în saltea.

– De ce să nu-mi fi spus Danika despre asta?

– Pentru că...

Fury se opri.

– Pentru că *ce*? se răsti Bryce.

– Bine! zise Fury, cu o voce ascuțită. Danika nu ți-a spus nimic pentru că nu voia să te apropii de acel drog. Nu voia nici măcar să te *gândești* că ai putea să încerci *synth*.

Bryce sări în picioare.

– De ce dracu' aș fi...

– Pentru că te-am văzut cu ochii noștri încercând literalmente orice.

– Și tu ai încercat totul, cot la cot cu mine, tu...

– *Synth* este *magie sintetică*, Bryce. Menită să înlocuiască magia *reală*. Magie reală de care tu *nu ai deloc*. Drogul le oferă oamenilor puteri de Vanir și forță fizică pentru în jur de o oră. După care efectele secundare pot fi dezastruoase. Poate da dependență și alte lucruri, mai rele. Pentru Vaniri e și mai riscant – o stare de euforie supremă și puteri supranaturale care pot imediat lua o turnură periculoasă. Danika nu voia ca tu să știi nici măcar că așa ceva există.

– De parcă eu sunt într-atât de disperată să fiu ca voi, Vanirii mari și tari, încât să iau...

– Scopul ei era să te protejeze. Întotdeauna. Chiar și de tine însăți.

Cuvintele o loviră mai rău ca o palmă peste față. Bryce simți că nu mai poate să respire.

Fury răsuflă lung.

– Uite, știu că a sunat dur. Dar, crede-mă pe cuvânt: nu trebuie să te joci cu *synth*-ul. E de rău dacă e adevărat că au reușit să-l producă în masă, în afara laboratoarelor oficiale și în concentrații și mai puternice. Nu te apropia nici de el, nici de cei care-l produc.

Lui Bryce îi tremura mâna, însă reuși să răspundă fără să pară că este gata să izbucnească în lacrimi:

– Bine.

– Hei, trebuie să închid. Am ceva de făcut în seara asta. Dar în câteva zile mă întorc în Lunathion. Mi s-a cerut să fiu prezentă la Summit, peste două săptămâni – are loc într-un complex situat la câteva ore de oraș.

Bryce nu o întrebă pe Fury Axtar de ce trebuia să fie prezentă la o adunare a unora dintre cei mai puternici conducători Vanir. Nu îi păsa deloc că Fury avea să se întoarcă.

– Poate luăm masa împreună! zise Fury.

– Sigur.

– Bryce!

Îi rostise numele ca pe un reproș și ca pe o scuză, în același timp.

Fury oftă.

– Pe curând.

Pe Bryce o ardea gâtul, însă închise telefonul. Respiră adânc de câteva ori. Fury putea să se ducă în Hel.

Înainte să-și sune fratele, Bryce se trânti pe canapea, își deschise laptopul și apoi motorul de căutare. Ruhn răspunse aproape imediat.

– Da?

– Aș vrea să mă scutești de morală și de avertismente și de toate rahaturile astea, bine?

Ruhn ezită câteva clipe.

– Bine.

Bryce dădu telefonul pe difuzor și se sprijini cu coatele de genunchi, pregătită să caute pe internet.

– Ce-i cu tine și Athalar?

Bryce își frecă ochii.

– Nimic. Nu-i genul meu.

– Întrebam de ce nu e și el la telefon, nu de ce nu sunteți un cuplu, dar e și asta bine de știut.

Bryce strânse din dinți și tastă *magie sintetică* în bara de căutare. În timp ce rezultatele începeau să se încarce pe pagină, comentă:

– *Athalar* e plecat să-și întrețină mușchii aceia superbi.

Ruhn își înăbuși un chicotit. Bryce survolă rezultatele: articole mici și scurte despre felul în care magia sintetică ajută la vindecarea oamenilor.

– Vrăjidoctorița aceea care ți-a trimis informațiile cu privire la magia sintetică... ți-a zis și de ce sau cum crede că a ajuns pe străzi?

– Nu. Cred că este preocupată mai degrabă de originile acestuia și de găsirea unui antidot. Mi-a spus că a încercat să testeze efectele veninului pe care l-a extras din Athalar în acea

noapte asupra *synth*-ului, ca să creeze un posibil antidot. Crede că magia ei vindecătoare poate funcționa ca un soi de stabilizator pentru venin, însă are nevoie de o cantitate mai mare pentru a-și putea continua testele. Nu știu. Suna complicat.

Apoi Ruhn adăugă pe un ton obosit:

– Dacă dai de vreun kristallos să îi ceri niște venin, bine?

– Ești amorezat, Ruhn?

Ruhn pufăi.

– Ne-a făcut o favoare imensă. Mi-ar plăcea să o pot răsplăti cumva.

– Bine.

Bryce mai deschise câteva articole, printre care și unul de la Industriile Redner, care patenta medicamentul, datând din urmă cu zece ani. Cu mult înainte ca Danika să lucreze acolo.

– Cercetările spun că *synth* nu este eliberat decât în cantități foarte mici, chiar și pentru vrăjidoctorițe. Este incredibil de scump și greu de făcut.

– Dar dacă... dacă formula și o încărcătură de *synth* au fost sustrase în urmă cu doi ani de la Redner, iar Danika a fost cea trimisă ca să le recupereze? Și poate că Danika și-a dat seama că cel care voia să fure *synth*-ul plănuia să-l folosească pentru a repara Cornul, așa că ea l-a furat înainte ca altcineva să pună mâna pe el. Apoi, a fost ucisă din această cauză.

– Dar de ce ar fi păstrat lucrurile în secret? întrebă Ruhn. De ce nu l-ar fi arestat direct pe vinovat?

– Nu știu. Era doar o idee.

Mai bine decât nimic.

Ruhn rămase din nou pe gânduri. Bryce presimțea că urmează o discuție serioasă, așa că se pregăti sufletește.

– Cred că este demn de admirat, Bryce. Că încă ții atât de mult la Danika și la Haita Diavolilor, încât să continui cazul acesta.

– A fost un ordin din partea șefei mele și a Guvernatorului, îți mai aduci aminte?

– Ai fi făcut investigații oricum, după ce ai aflat că nu Briggs este cel vinovat.

Ruhn oftă.

– Știi, odată Danika aproape că m-a bătut măr.

– Nu-i adevărat.

– O, ba da. Ne-am întâlnit întâmplător pe unul dintre holurile din Turnul Redner. Eu mersesem să mă întâlnesc cu Declan, care participase la o întâlnire simandicoasă cu cei din conducere. Ia stai... tu ai ieșit în oraș cu nesuferitul ăla de băiat al lui Redner, nu-i așa?

– Mda.

– Scârbos. Pur și simplu scârbos, Bryce.

– Povestește-mi despre cum a măturat Danika cu tine pe jos.

Bryce aproape că îi vedea zâmbetul prin telefon.

– Nu știu cum am ajuns să discutăm despre tine, dar am ajuns.

– Ce-ai zis?

– De ce presupui că eu am fost instigatorul? Ai cunoscut-o pe Danika? Avea o gură mare cât o șură.

Admirația din tonul vocii lui Ruhn o săgetă pe Bryce la inimă.

– În fine. I-am zis să-ți transmită că îmi pare rău. Ea mi-a zis să mă duc dracu' și să-mi iau și scuzele cu mine.

Bryce clipi din gene.

– Nu mi-a spus că a dat de tine.

– Că *a dat* e puțin spus.

Ruhn fluieră admirativ.

– Nici măcar nu făcuse încă Saltul și aproape că m-a pus la pământ. A trebuit să intervină Declan... ca să o oprească.

O recunoștea perfect pe Danika din descriere. Chiar dacă toate lucrurile pe care le aflase în ultimul timp o făceau să nu o mai recunoască.

Capitolul 60

– E cam tras de păr! concluzionă Hunt, o oră mai târziu, de la locul lui de pe canapea.

Bryce îi expusese cea mai nouă teorie pe care o avea. Îngerului i se ridicaseră sprâncenele a mirare. Bryce trecu prin paginile site-ului web al Industriilor Redner.

– Danika a lucrat cu jumătate de normă la Redner. Vorbea arareori despre chestiile pe care le făcea pentru ei. A menționat ceva despre un departament de securitate.

Bryce deschise pagina de autentificare.

– Poate că vechiul ei cont de la muncă are încă salvate informații cu privire la sarcinile pe care le avea de îndeplinit.

Lui Bryce îi tremurară ușor degetele când introduse numele de utilizator al Danikăi. Îl văzuse de atâtea ori în telefonul ei: *dprtctr*.

DPrtctr – Danika Protectoarea.

Nu își dăduse seama de asta până atunci. Cuvintele dure ale lui Fury îi răsunau în urechi. Bryce le ignoră și tastă una dintre parolele pe care Danika obișnuia să le pună la mișto: 1234567. Nimic.

– Repet, zise Hunt obosit, e cam tras de păr, spuse îngerul și se rezemă de perne. Ar fi mai bine să facem echipă cu Danaan în căutarea Cornului și să nu mai alergăm după drogul ăsta.

Bryce contracară:

– Danika a fost implicată în afacerea cu *synth* și n-a spus niciodată nici un cuvânt. Nu ți se pare ciudat? Nu crezi că se ascunde ceva mai mult aici?

– Nu ți-a spus nici adevărul despre Philip Briggs! observă Hunt cu grijă. Sau că a furat Cornul. Poate că era un lucru obișnuit pentru ea să îți ascundă chestii.

Bryce nu făcu decât să tasteze încă o parolă. Apoi o alta. Și o alta.

– Avem nevoie de o imagine de ansamblu, Hunt! zise ea în timp ce încerca o altă parolă.

Ea avea nevoie de imaginea de ansamblu.

– Totul se leagă cumva.

Dar toate parolele erau greșite. Toate combinațiile obișnuite pe care Danika le folosea. Bryce își închise ochii și începu să recite, bătând ușor ritmul cu piciorul în covor:

– Cornul ar putea fi vindecat de o doză mare de *synth*. Magia sintetică are sare obsidiană ca unul dintre ingrediente...

Hunt rămase tăcut, lăsând-o să gândească.

– Kristallos a fost creat pentru a găsi Cornul. Veninul demonului poate să neutralizeze magia. Vrăjidoctorița vrea venin ca să facă teste, pentru a putea crea un antidot la *synth*, ajutată de magia ei sau ceva de genul.

– Poftim?

Bryce își deschise ochii.

– Mi-a spus Ruhn.

După ce Bryce îi spuse despre solicitarea de venin pe jumătate glumeață a lui Ruhn, ochii lui Hunt se întunecară.

– Interesant. Având în vedere că *synth*-ul este pe cale să devină un drog mortal vândut la colț de stradă... ar trebui să o ajutăm să facă rost de venin.

– Cum rămâne cu Cornul?

Hunt își încleștă falca.

– Vom căuta în continuare. Dar dacă drogul acesta devine accesibil... nu doar la noi în oraș, dar și în întreg teritoriul, în lume... Antidotul va deveni vital.

Hunt o privi în ochi.

– Cum putem face rost de niște venin pentru ea?

– Dacă invocăm demonul kristallos..., șopti Bryce.

– Nu ne putem asuma acest risc! mârâi Hunt. Vom găsi o altă cale.

– Eu pot să mă descurc...

– Eu nu pot să mă descurc, Quinlan. Nu atunci când tu ai putea fi în pericol.

Ecoul cuvintelor îngerului răsună între ei. În ochii lui strălucea un soi de emoție, pe care Bryce nu avea curajul să o descifreze.

Atunci însă lui Hunt îi sună telefonul. Acesta își ridică șoldurile de pe canapea ca să-l scoată din buzunarul de la spate al pantalonilor. Aruncă o privire ecranului și fosni din aripi, strângându-le ușor pe lângă corp.

– Micah? îndrăzni să întrebe Bryce.

– Doar niște chestii legate de legiune! murmură Hunt și se ridică în picioare. Trebuie să ies câteva ore. Naomi va rămâne de pază.

Hunt arătă spre computer.

– Încearcă în continuare, dacă asta vrei, dar hai să *gândim*, Bryce! Înainte să facem ceva drastic pentru a face rost de venin.

– Da, da.

Răspunsul îl mulțumi în aparență pe Hunt, acesta ridicându-se să plece, nu înainte de a-i zburli părul și de a se apleca pentru a-i șopti, cu buzele lipite de urechea ei:

– JJ ar fi foarte mândră de tine.

Pe Bryce o trecură fiorii și rămase înfiorată mult după ce îngerul plecase deja.

După ce mai încercă mai multe variante de parole, oftă și închise calculatorul. Se apropiau de adevăr. Simțea asta.

Dar avea oare să fie pregătită să îl accepte?

Lui Bryce îi veni ciclul a doua zi de dimineață. Se simțea ca lovită de tren, ceea ce era, hotărâse Bryce, o metaforă foarte potrivită având în vedere ce zi era.

Îl găsi pe Hunt pregătind micul dejun, cu părul încă vâlvoi, după cum dormise. Când o simți că se apropie se încordă. Apoi se întoarse și o privi în ochi. Mirosul lui supranatural nu rata nimic.

- Sângerezi.

- La fiecare trei luni, regulamentar.

Nu se întâmpla ca Feele pur-sânge să aibă ciclu decât arareori, iar oamenii îl aveau lunar - ea se afla cumva la mijloc.

Se așeză pe un scaun la masa din bucătărie. Aruncă o privire ecranului de la telefon și văzu că nu are mesaje nici de la Juniper, nici de la Fury. Nici măcar mama ei nu îi scrisese ca să o certe pentru că nu se dusese la întâlnirea cu vrăjidoctorița.

- Ai nevoie de ceva?

Hunt îi întinse o farfurie cu ouă și șuncă prăjită. Apoi o cană de cafea.

- Am luat deja ceva pentru crampe.

Bryce sorbi din cafea.

- Mulțumesc, oricum!

Hunt mormăi ceva și se întoarse la farfuria lui. Se așeză de cealaltă parte a mesei și înghiți câțiva dumicați, apoi zise:

- Pe lângă chestiile legate de *synth* și de antidot, cred că cel care face ca totul să se lege este Cornul. Ar trebui să ne axăm pe găsirea lui. Nu a mai avut loc nici o crimă de la uciderea paznicului de la templu, dar mă îndoiesc că cel care îl caută s-a dat bătut, având în vedere tot ce a făcut până acum ca să-l găsească. Cred în continuare că, dacă punem mâna pe Corn, criminalul ne va scuti de efortul de a-l căuta și va veni el direct la noi.

- Ori poate că a descoperit deja locul în care l-a ascuns Danika.

Bryce luă o furculiță.

- Poate că așteaptă doar Summitul sau ceva de genul.

- Poate. Dacă acesta este cazul, atunci trebuie să aflăm la cine este Cornul. Imediat.

- Dar nici măcar Ruhn nu poate să-l găsească. Danika n-a lăsat nici un indiciu cu privire la locul în care l-a ascuns. Nici

unul dintre locurile în care a fost înainte să moară nu pare a fi potrivit pentru o ascunzătoare.

- Atunci poate că azi trebuie să ne întoarcem de unde am plecat. Să cercetăm tot ce am aflat până în momentul de față și...

- Azi nu pot.

Bryce mâncă și ultimul dumicat și își duse farfuria la chiuvetă.

- Am niște întâlniri.

- Reprogramează-le.

- Jesiba trebuie să le țină azi.

Hunt o privi lung, de parcă ar fi putut să vadă ce se afla de fapt în spatele cuvintelor ei, însă în cele din urmă dădu din cap.

Bryce ignoră dezamăgirea și grija de pe chipul și din tonul lui, atunci când spuse:

- În ordine.

Lehabah oftă.

- Azi ești răutăcioasă, BB. Și să nu dai vina pe faptul că ești la ciclu.

Așezată la masa din mijlocul bibliotecii galeriei, Bryce își masă fruntea cu degetele.

- Scuze.

Telefonul lui Bryce era așezat pe masă, lângă ea, tăcut și cu ecranul întunecat.

- Nu l-ai invitat pe Athie la masa de prânz.

- Nu voiam să fiu distrasă.

Bryce știa să mintă. Hunt nu se prinsese nici de cealaltă minciună pe care i-o spusese - cum că Jesiba urmărea ce se întâmplă în galerie pe camere. Ceea ce însemna că el trebuia să rămână pe acoperiș.

Dar, în ciuda faptului că nu îl voia pe înger în preajmă în acea zi, că nu voia pe nimeni în preajmă, și a faptului că pretinsese că nu are timp să caute Cornul, de ore bune citea

diverse texte despre acesta. Nu găsise în ele decât aceleași informații, repetate iar și iar.

În bibliotecă răsună zgomotul slab al unor zgârieturi. Bryce trase tableta lui Lehabah și dădu sonorul boxelor la maximum. Muzica inundă toate ungherele.

Se auzea totuși un tropăit. Cu coada ochiului, Bryce urmări nøkkul îndepărtându-se înot, despicând apele întunecate cu coada lui translucidă.

Muzica pop! Cine s-ar fi gândit că era un mijloc atât de bun de intimidare a creaturii?

- Vrea să mă ucidă! șopti Lehabah. Văd eu!

- Mă îndoiesc că ai fi bună de mâncat. Oricum, nu i-ai ajunge nici pe-o măsea.

- Știe că, dacă sunt scufundată în apă, mor într-o secundă.

Nøkkul era o nouă formă de tortură pentru silfă. Bryce își dăduse seama de asta aproape de la început. Era un mod prin care Jesiba să o țină supusă pe Lehabah, închisă într-o cușcă, la fel de ermetic ca toate celelalte animale răspândite prin bibliotecă. Ce alt mod mai bun de a intimida o silfă de foc decât acela de a te folosi de prezența sfidătoare a unui bazin uriaș cu ochi.

- Vrea să te omoare și pe tine! șopti Lehabah. Îl ignori și el urăște asta. Văd furia și foamea din ochii lui atunci când te privește, BB. Să ai grijă atunci când îi dai să mănânce.

- Am.

Trapa era oricum prea mică și nu încăpea prin ea. Și, de vreme ce nøkkul nu îndrăznea să-și scoată capul deasupra apei pentru că îi era frică de aer, brațele acestuia rămâneau singura amenințare în cazul în care trapa era deschisă și platforma coborâtă în apă. Creatura însă rămânea pe fundul bazinului, ascunsă printre pietre, de fiecare dată când îi arunca fripturile, pe care le lăsa să alunece ușor până la el.

Nøkkul își dorea să vâneze. Voia ceva mare și apetisant, ceva înspăimântat. Bryce aruncă o privire spre acvariul iluminat de trei spoturi.

– Jesiba se va plictisi de el în curând și îl va dărui unui client! o minți ea.

– De ce ne colecționează, până la urmă? șopti silfa. Nu sunt și eu o persoană?

Lehabah arătă spre tatuajul de pe încheietura ei.

– De ce insistă cu asta?

– Pentru că trăim într-o republică în care s-a decis că amenințările la adresa ordinii ei trebuie să fie pedepsite – și pedepsite într-atât de aspru încât să îi facă și pe alții care s-ar putea răscula să se gândească de două ori înainte să acționeze.

Cuvintele lui Bryce erau factuale. Reci.

– Te-ai gândit vreodată cum ar fi dacă... n-ar exista Asterii?

Bryce îi aruncă o privire în chip de avertizare.

– Taci din gură, Lehabah!– Dar BB...

– *Taci* din gură, Lehabah!

Încăperea era înțesată de camere, toate cu audio. Aparțineau exclusiv Jesibei, într-adevăr, dar să vorbești despre un astfel de subiect acolo era...

Lehabah alunecă pe canapeluța ei.

– Athie ar discuta cu mine despre asta.

– Athie este un sclav care nu are prea multe de pierdut.

– Nu spune astfel de lucruri, BB! șuieră Lehabah. Cu toții avem *ceva* de pierdut.

Bryce era într-o pasă proastă. Poate că avea de-a face cu Ruhn sau cu Juniper. Hunt o văzuse verificându-și des telefonul în acea dimineață, de parcă ar fi așteptat un telefon sau un mesaj. Nu primise nimic. Cel puțin nu până când ajunseseră la galerie. Și, judecând după privirea ei ascuțită și distantă de la plecare, chiar înainte de apus, nu primise nici o veste nici pe parcursul zilei.

Bryce nu se duse direct acasă. Merse întâi la o patiserie.

Hunt rămase pe acoperișul din apropiere, urmărind-o cum pătrunde în interiorul pictat azuriu. Trei minute mai târziu ieșea cu o cutie albă în mâini.

Bryce o luă apoi spre râu, evitând muncitorii și turiștii care se bucurau de sfârșitul zilei. Dacă știa că o urmărește, atunci părea să nu-i pese. Nu privi în sus nici măcar o dată în timp ce se îndrepta spre o bancă din lemn de pe faleză.

Soarele de la apus aurea ceața care învăluia Cantonul Oaselor. La câțiva metri de faleză, se întrezăreau arcadele întunecate ale Docului Negru. În acea zi nu se afla nici o familie îndurerată acolo, care să aștepte ca barca de onix să le ia sicriul.

Bryce se așezase pe banca cu vedere la râu și la Orașul Adormit, cu acea cutie albă de la patiserie alături. Își verifica din nou telefonul.

Sătul să mai aștepte până când Bryce avea de gând să îi spună ce o frământa, Hunt coborî încet și apoi luă un loc lângă ea, cu cutia albă între ei.

– Ce s-a întâmplat?

Bryce privi spre râu. Părea stoarsă de energie. La fel ca în acea noapte, când o văzuse în centrul de detenție al Legiunii.

Îi răspunse, fără să-l privească în ochi:

– Azi... Azi e ziua Danikăi.

Bryce aruncă o privire la telefonul pe care-l lăsase pe bancă.

– Nu și-a adus aminte nimeni. Nici Juniper, nici Fury – nici măcar mama. Anul trecut și-au adus aminte, dar... Presupun că a fost o întâmplare.

– Ai fi putut să le întrebi.

– Știu că sunt ocupate. Și...

Bryce își trecu mâna prin păr.

– Sincer, am crezut că-și vor aminti. Mi-am *dorit* să își amintească. Ar fi fost suficient chiar și un mesaj cu o frază stereotipică de genul: *Mi-e dor de ea* sau așa ceva.

– Ce-i în cutie?

– Cornuri cu ciocolată! spuse ea, cu glas răgușit. Danika le voia mereu de ziua ei. Erau preferatele ei.

Hunt se uită la cutie, apoi la Bryce, apoi la Cantonul Oaselor, care se întrezărea sumbru peste râu. Câte cornuri o văzuse mâncând în ultimele săptămâni? Poate că în parte

pentru că așa se simțea mai aproape de Danika, în același fel în care cicatricea aceea o lega de ea. Când își întoarse ochii spre Bryce, îngerul văzu că buzele i se transformaseră într-o linie strânsă, tremurândă.

– E ca dracu'! zise ea, cu o voce groasă. E ca dracu' că toată lumea pur și simplu... trece peste și uită. Se așteaptă ca și eu să uit. Dar eu nu pot să uit.

Bryce își duse mâna la inimă.

– *Nu pot* să uit. Și poate că e ciudat că i-am cumpărat prietenei mele moarte cornuri pentru ziua ei. Dar lumea merge înainte. Ca și cum ea n-ar fi existat niciodată.

Hunt o privi pentru câteva clipe. Apoi zise:

– Așa a fost Shahar pentru mine. Nu mai întâlnisem pe nimeni ca ea. Cred că m-am îndrăgostit de ea din clipa în care am văzut-o în palatul ei, deși îmi era cu atât de mult superioară încât ar fi putut să fie însăși luna. Dar și ea m-a văzut pe mine. Și, nu știu cum, m-a ales. Dintre toți, ea m-a ales pe mine.

Hunt își scutură capul, în timp ce cuvintele începeau să iasă în sfârșit la lumină din sipetul în care le ținuse ascunse atâta timp.

– Aș fi făcut orice pentru ea. *Am făcut* totul pentru ea. Tot ce mi-a cerut. Apoi, când totul s-a năruit, când mi-au spus că s-a sfârșit, eu am refuzat să cred. Cum ar fi fost cu putință ca ea să nu mai existe? Era ca și cum mi s-ar fi spus că soarele nu mai există. Pur și simplu... nu mai rămânea nimic în urmă fără ea.

Îngerul își trecu degetele prin păr.

– Știu că asta nu te va consola, însă mie mi-a luat vreo cincizeci de ani până să ajung să cred cu adevărat. Că s-a sfârșit. Și cu toate acestea, chiar și acum...

– O iubești încă atât de mult?

Hunt o privi în ochi, fără să clipească.

– După ce a murit mama, m-am afundat în durerea mea. Dar Shahar... Ea a fost cea care m-a salvat. Ea m-a făcut să simt

că trăiesc pentru prima oară. M-a ajutat să înțeleg cine sunt și ce pot. O voi iubi mereu, chiar dacă ar fi numai pentru asta.

Bryce privi spre râu.

– Nu mi-am dat seama până acum, murmură ea. Noi doi suntem ca două oglinzi.

Nici el nu își dăduse seama de asta. Își aminti însă cuvintele ei de mai demult. *Arăți așa cum mă simt eu în fiecare zi*, îi șoptise în acea noapte, în care îl spălase după misiunea dată de Micah.

– Și ăsta e un lucru rău?

Lui Bryce îi înflori în colțul gurii un început de zâmbet.

– Nu. Nu este.

– Nu te deranjează că Umbra Mortis este geamănul tău emoțional?

Bryce deveni serioasă din nou.

– Așa îți spun ei, dar tu nu ești asta.

– Și cine sunt eu?

– Un ghimpe la mine-n coaste.

Zâmbetul lui Bryce era mai strălucitor decât soarele care apunea în josul râului. Hunt râse, dar ea continuă:

– Ești prietenul meu. Care urmărește emisiuni și seriale tâmpite cu mine și îmi suportă toate prostiile. Ești persoana în fața căreia nu trebuie să mă explic – nu atunci când contează. Tu vezi tot ceea ce sunt și nu fugi de mine.

Hunt îi zâmbi. Lăsă zâmbetul să spună tot ceea ce se aprinsese strălucitor în interiorul lui în fața cuvintelor ei.

– Îmi place cum sună.

Bryce se îmbujoră, dar respiră adânc și se întoarse spre cutie.

– Ei, Danika! zise ea. La mulți ani!

Desfăcu eticheta și trase capacul. Într-o clipă, zâmbetul îi pieri de pe chip. Trase repede capacul la loc, înainte ca Hunt să vadă ce este înăuntru.

– Ce e?

Bryce își scutură capul și dădu să apuce cutia, însă Hunt o prinse primul, și-o trase în poală și desfăcu capacul.

Înăuntru se aflau șase cornuri, așezate cu grijă. Și, în vârful lor, se afla unul pe care era scris caligrafic, cu glazură de ciocolată, cuvântul *Gunoi*.

Nu cuvântul plin de ură fu cel care-i sfâșie inima lui Hunt. Nu. Ci felul în care lui Bryce îi tremurau mâinile, felul în care i se înroși fața și i se albiră buzele.

– Arunc-o! șopti ea.

Nici o urmă de sfidare sau furie. Doar durere – umilită, extenuată.

În mintea îngerului se lăsă tăcerea. O tăcere teribilă.

– Arunc-o și gata, Hunt! șopti Bryce din nou.

În ochi îi luceau lacrimi.

Așa că Hunt luă cutia. Și se ridică.

Știa el destul de bine cine făcuse asta. Cine modificase mesajul. Cine strigase același cuvânt – *gunoi* – la Bryce, cu o săptămână în urmă, când părăsiseră Bârlogul.

– Nu! se rugă Bryce.

Însă Hunt se ridicase deja spre cer.

Amelie Ravenscroft râdea alături de prietenii ei, sorbind dintr-o bere, atunci când Hunt năvăli în barul din Codrul Lunii. Cei prezenți țipară și se dădură înapoi în fața valului de magie.

Hunt nu o vedea însă decât pe ea. Îi văzu ghearele ieșindu-i când rânji la el. Îngerul așeză cu grijă cutia de la patiserie pe tejgheaua din lemn de la bar.

Un apel la Aux și aflase unde se afla Alfa. Iar ea părea să-l fi așteptat, pe el, sau cel puțin pe Bryce. Amelie se rezemă de bar și rânji:

– Ei, iată-l pe nimeni altul decât...

Hunt o lipi de perete, înfășurându-și mâna în jurul beregatei ei. Mârâiturile și încercările de atac ale haitei ei nu erau decât zgomot de fundal în spatele peretelui de fulgere pe care îl înălțase. Lui Amelie îi luci teama în ochii dilatați din cauza șocului, în timp ce Hunt îi mârâia în față.

Îi zise însă ușor:

– N-ai să-i mai vorbești, n-ai să te mai apropii de ea. La dracu', nici n-ai să te mai *gândești* la ea vreodată.

Își concentră suficient fulger în atingere încât să fie sigur că femeia simte durerea în tot trupul. Amelie se înecă.

– M-ai înțeles?

Lumea își scosese telefoanele. Sunau la Legiunea 33 sau la Auxiliar.

Amelie îi zgârie încheieturile și încercă să-l lovească cu picioarele. Hunt o strânse și mai tare. Fulgerele i se înlănțuiră în jurul gâtului.

– Ai înțeles?

Vocea lui era de gheață. Complet calm. Vocea Umbrei Morții.

Îngerul observă cu coada ochiului că se apropie de ei un bărbat. Ithan Holstrom. Însă ochii lui Ithan erau ațintiți asupra lui Amelie atunci când șopti:

– Ce-ai făcut, Amelie?

– Nu face pe prostul, Holstrom, mârâi Hunt.

Atunci Ithan observă cutia de la patiserie pe bar. Amelie încercă să se zbată, însă Hunt o ținu strâns, în timp ce Secundul ei desfăcea cutia și privea înăuntru.

– Ce e asta? întrebă încet Ithan.

– Întreabă-ți Alfa! șuieră Hunt.

Ithan încremeni. Dar ce îi trecea lui prin cap nu-l interesa pe Hunt, care întâlni din nou privirea plină de ură a lui Amelie.

– Să o lași dracului în pace! *Pentru totdeauna!* Ai priceput?

Amelie părea gata să-l scuipe, dar Hunt trimise încă un fulger prin ea, zguduind-o cu totul. Amelie șuieră, înecându-se, însă încuviință din cap.

Hunt îi dădu imediat drumul, însă Amelie rămase țintuită de perete de puterea lui. Îngerul o privi din cap până-n picioare, apoi se întoarse spre haita ei. Ochii i se opriră în cele din urmă asupra lui Ithan, a cărui expresie se preschimbase din groază în durere. Își dăduse probabil seama ce zi era și pusese totul cap la cap – își amintise, cel puțin, cine își dorea mereu cornuri cu ciocolată în acea zi.

Hunt le aruncă tuturor:

– Sunteți penibili.

Și apoi plecă. Îi luă ceva timp să ajungă înapoi acasă.

Bryce îl aștepta pe acoperiș cu telefonul în mână.

– Nu! o auzi spunându-i persoanei de la celălalt capăt. Nu, s-a întors.

– Bun atunci!

Hunt auzi vocea lui Isaiah. Părea că bărbatul vrea să mai adauge ceva, însă Bryce închise și își strânse mâinile în jurul corpului.

– Ești un mare idiot!

Hunt nu negă.

– Amelie e moartă?

Pe chipul lui Bryce se citea spaima – spaimă adevărată.

– Nu.

Cuvântul bubui, lăsând în urmă scânteie de fulger.

– Tu...

Bryce își frecă fruntea.

– Eu n-am...

– Să nu-mi spui că sunt un alfa-măgar sau că sunt posesiv și agresiv sau mai știu eu ce termeni folosești.

Bryce își lăsă brațele în jos. Avea chipul întunecat de spaimă.

– Ai să dai de mare necaz pentru asta, Hunt! N-ai cum să nu...

Îi era frică *pentru el*. Era îngrozită din cauza a ceea ce i s-ar putea întâmpla *lui*.

Hunt străbătu distanța dintre ei. Îi apucă mâinile.

– Tu ești oglinda mea. Chiar tu ai spus-o.

Îngerul tremura. Nu știa de ce, dar tremura în timp ce aștepta ca ea să răspundă.

Bryce privi în jos la mâinile ei, strânse între mâinile îngerului, și răspunse:

– Așa este.

În dimineața următoare, Bryce îi trimise un mesaj fratelui ei.

Care este numărul de telefon al vrăjidoctoriței tale?

Ruhn îi răspunse imediat, fără să pună întrebări.

O clipă mai târziu, Bryce o suna cu degete tremurânde. Vrăjidoctorița cu voce frumoasă putea să o strecoare în program - imediat. Așa că Bryce nu stătu prea mult pe gânduri și își luă pe ea pantalonii scurți și un tricou pentru alergat, apoi îi scrise Jesibei:

Consultație medicală în dimineața asta. Ajung la galerie până-n prânz.

Bryce îl găsi pe Hunt pregătind micul dejun. Pentru că doar se holba la el, fără să spună un cuvânt, îngerul ridică din sprâncene.

- Știu de unde putem obține venin pentru testele vrăjidoctoriței! zise ea.

Capitolul 61

Clinica de un alb imaculat a vrăjidoctoriței era mică, nu semăna cu cele uriașe în care mai intrase Bryce. În locul semnelor standard, cu lumină neon, care se vedeau aproape pe fiecare stradă din oraș, blazonul cu o mătură și un clopoțel fusese redat cu mult drag pe o plăcuță poleită din lemn, care atârna afară. Era poate singurul lucru de modă veche din acel loc.

Ușa din spatele tejghelei se deschise și vrăjidoctorița își făcu apariția, cu părul negru și cârlionțat strâns la spate într-un coc care punea în evidență trăsăturile elegante ale chipului ei ciocolatiu.

– Tu trebuie să fii Bryce! zise femeia.

Zâmbetul ei cald o liniști imediat pe Bryce. Vrăjidoctorița își plecă ușor capul spre Hunt, arătându-i că îl recunoaște. Dar nu spuse nimic despre întâlnirea lor din grădina de noapte, ci se întoarse spre Bryce și îi zise:

– Partenerul tău poate veni în spate cu tine, dacă vrei. Camera este suficient de mare pentru aripile lui.

Hunt o privi pe Bryce și ea putu să-i citească întrebarea din privire:

Vrei să vin cu tine?

Bryce îi zâmbi vrăjitoarei.

– Partenerul meu ar vrea să vină cu mine, într-adevăr.

Camera albă pentru tratamente, în ciuda faptului că clinica era una mică, era dotată cu cea mai nouă tehnologie. Rezemate de un perete se aflau mai multe calculatoare, iar de un altul era fixat un braț mecanic lung, pentru chirurgie cu lumină.

Pe cel de-al treilea perete se afla un raft cu diferite tonice, poțiuni și pudre, depozitate în vase elegante din sticlă, iar în cabinetul din crom de pe al patrulea se găseau probabil instrumentele chirurgicale propriu-zise.

Era departe de încăperile cu pereți din lemn pe care Hunt le vizitase în Pangera, în care vrăjitoarele își preparau încă singure poțiunile în cazane de fier, pe care le moșteniseră de la generațiile trecute.

Vrăjitoarea mângâie ușor masa din piele albă din centrul încăperii. În părți se vedeau lucind panouri extensibile pentru Vaniri de toate formele și mărimile.

Hunt luă loc pe un scaun stingher din lemn, așezat lângă cabinet, în timp ce Bryce se urca pe masă, cu chipul ușor palid.

– Mi-ai spus la telefon că te-ai ales cu această rană de la un demon kristallos și că nu s-a vindecat niciodată – veninul este încă în interiorul tău.

– Da, zise Bryce, cu o voce șoptită.

Hunt ura fiecare firicel de durere cu care era întreținut acel cuvânt.

– Și îmi oferi acordul de a folosi veninul pe care îl extrag pentru experimentele necesare găsirii unui antidot la *synth*?

Bryce îi aruncă o privire lui Hunt, iar el dădu din cap ca să o încurajeze.

– Antidotul pare ceva al naibii de important, așa că... da, ai permisiunea mea.

– Bun. Mulțumesc.

Vrăjidoctorița răsfoi un chestionar, probabil cel pe care Bryce îl completase pe site-ul ei web, alături de informațiile medicale pe care fiecare cetățean cu drepturi depline le avea la dosar.

– Văd că trauma pe care ai suferit-o la picior datează de acum aproape doi ani?

Bryce se juca nervos cu tivul tricoului.

– Da. A... ăăă... s-a închis, dar mă doare încă. Atunci când alerg sau când merg pe jos mult, mă arde, în lungul osului.

Hunt, supărat, se abținu să zică ceva.

Vrăjitoarea se încruntă și își ridică privirea din dosar ca să-i cerceteze lui Bryce piciorul.

– De cât timp este prezentă durerea?

– De la început.

Vrăjidoctorița îi aruncă o privire lui Hunt.

– Și tu ai fost prezent atunci când a avut loc atacul?

Bryce vru să răspundă ea, însă Hunt spuse primul:

– Da.

Bryce își întoarse capul spre el. Hunt o privea în continuare pe vrăjidoctoriță.

– Am ajuns la trei minute după ce se întâmplase. Piciorul ei era sfâșiat în dreptul coapsei, de dinții demonului, adăugă și cuvintele îngerului se învălmășiră în timp ce-și spunea spovedania. Am folosit un stapler chirurgical de-al legiunii ca să închid rana așa cum m-am priceput mai bine.

Hunt continuă, fără să știe bine de ce îi bubuia inima-n piept.

– Nota medicală legată de rană este făcută de mine. Nu a mai primit nici un fel de îngrijire medicală apoi. De aceea cicatricea... Hunt înghiți nodul care i se pusese în gât. De aceea arată așa.

Hunt îi întâlni privirea lui Bryce și o lăsă să citească în ochii lui cât de rău îi părea.

– Din vina mea.

Bryce îl privi intens. Nu era nici urmă de condamnare pe chipul ei, ci pură înțelegere.

Vrăjitoarea se uită când la unul, când la celălalt, de parcă s-ar fi gândit că poate ar trebui să le ofere un moment de intimitate. În cele din urmă o întrebă însă pe Bryce:

– Așadar, n-ai mai mers la vrăjidoctorițe după acea noapte?

Bryce îl privea încă pe Hunt.

- Nu.

- De ce?

Cu ochii încă la înger, Bryce răspunse pe un ton răgușit:

- Pentru că am vrut să mă doară. Am vrut să îmi amintesc în fiecare zi.

Bryce avea ochii înlăcrimați. Era gata să plângă și Hunt nu știa de ce.

Vrăjitoarea se prefăcu cu grație că nu îi vede lacrimile.

- Foarte bine. *De ce*-urile și *cum*-urile nu sunt la fel de importante precum ceea ce a rămas în rană.

Vrăjidoctorița se încruntă.

- Pot să te tratez azi și, dacă vrei să rămâi după, poți să vezi și cum testez mostrele prelevate de la tine. Pentru ca antidotul să fie eficient, veninul trebuie să fie stabilizat, în așa fel încât să interacționeze cu *synth*-ul și să inverseze efectele acestuia. Magia mea vindecătoare poate face asta, însă trebuie să fiu de față pentru a crea acea stabilitate. Încerc să găsesc o metodă prin care magia să mențină stabilizarea permanent, în așa fel încât antidotul să fie trimis în lume și folosit la scară largă.

- Sună destul de complicat.

Bryce își luă în cele din urmă ochii de la Hunt. Îngerul se simți de parcă o flacără caldă se stinsese în fața lui.

Vrăjitoarea își ridică mâinile. În vârful degetelor îi străluci o lumină albă, care apoi se stinse, de parcă vrăjidoctorița și-ar fi testat rapid magia, ca să se asigure că este gata.

- Am fost crescută de tutori specializați în cele mai vechi forme de magie. Ei m-au învățat o mulțime de lucruri.

Bryce răsuflă.

- În ordine. Să-i dăm drumul atunci.

Fața vrăjidoctoriței deveni serioasă.

- Bryce, trebuie să redeschid rana. Pot să te amorțesc, ca să nu simți durerea, însă veninul, dacă este pe cât de adânc bănuiesc eu că este... Nu voi putea folosi lipitorile mithridate ca să-l extrag.

Vrăjidoctorița arătă spre Hunt și continuă:

– În cazul rănii lui, otrava nu se infiltrase încă. Însă în cazul unei răni ca a ta, adâncă și veche... Veninul este ca un soi de organism. Se hrănește din tine. Nu va vrea să se lase dus cu ușurință, mai ales după ce s-a impregnat în trupul tău. Va trebui să mă folosesc de magia mea pentru a ți-l scoate din corp. E foarte posibil ca veninul să încerce să te convingă să mă oprești. Folosindu-se de durere.

– O va durea? întrebă Hunt.

Vrăjitoarea se încruntă.

– Destul de rău. Anestezia locală nu va fi de ajutor. Dacă vrei, pot să sun la un centru chirurgical și să te programez pentru o anestezie totală, dar va mai dura o zi sau două...

– O facem azi. Chiar acum!

Privirea lui Bryce o întâlni din nou pe cea a lui Hunt. Îngerul nu putu decât să își plece capul cu încredere.

– În ordine! zise vrăjitoarea, îndreptându-se grațios spre chiuvetă, ca să-și spele mâinile.

– Să începem.

Era pe cât de rău își închipuise. Ba chiar poate mai rău.

Vrăjitoarea îi scană piciorul lui Bryce, mai întâi cu o mașinărie, apoi cu puterea ei, cele două îmbinându-se într-un final pentru a oferi o imagine completă pe ecranul de pe perete.

– Observi banda neagră din lungul femurului tău?

Vrăjitoarea arătă spre o linie tremurată care trimitea mici fulgere în coapsa lui Bryce.

– Acela este veninul. De fiecare dată când alergi sau când mergi pe jos prea mult, se strecoară în zona din jurul lui și îți provoacă durere.

Apoi vrăjidoctorița arătă spre o zonă albă de deasupra.

– Acela este țesut cicatrizat. Trebuie să fac mai întâi o incizie prin el, ceea ce nu-mi va lua însă foarte mult timp. Ce s-ar putea să dureze mai mult este extracția.

Bryce încercă să-și ascundă tremuratul și dădu din cap. Semnase deja o mulțime de declarații pe proprie răspundere.

Hunt o privea de pe scaun.

- Bun! zise vrăjitoarea, în timp ce se spăla din nou pe mâini. Schimbă-te într-un halat și putem începe.

Aceasta se îndreptă spre dulapul din metal de lângă Hunt, în timp ce Bryce își scotea pantalonii scurți, tricoul.

Hunt își feri privirea și vrăjidoctorița o ajută pe Bryce să îmbrace halatul din bumbac, după care i-l legă la spate.

- Tatuajul tău este superb! îi zise ea lui Bryce. Dar nu recunosc alfabetul - ce scrie?

Bryce simțea încă fiecare împunsătură care îi imprimase textul pe spate.

- *Prin iubire, totul este posibil.* Adică eu și persoana cea mai apropiată sufletului meu nu vom putea fi niciodată despărțite.

Vrăjidoctorița dădu din cap și o privi pe Bryce, apoi se uită spre Hunt.

- Voi doi aveți o legătură atât de puternică.

Bryce nu se mai deranjă să îi corecteze presupunerea cum că tatuajul ar fi despre Hunt. Tatuajul pe care Danika insistase la beție să și-l facă într-o noapte, pretinzând că, pentru că era într-o altă limbă, acel jurământ al prieteniei nu era la fel de siropos.

Hunt se întoarse din nou spre ele și vrăjidoctorița îl întrebă:

- Haloul te doare?

- M-a durut doar atunci când mi l-au făcut.

- Ce vrăjitoare ți l-a făcut?

- O cotoroanță imperială! răspunse Hunt printre dinți. Una dintre Cele Vechi.

Vrăjitoarea se încordă.

- Este un aspect întunecat al meseriei noastre - faptul că putem lega persoane cu ajutorul haloului. E un obicei care ar trebui interzis cu totul.

Hunt îi zâmbi trist.

- Nu vrei să mi-l scoți?

Vrăjitoarea rămase complet nemișcată, iar Bryce își pierdu respirația.

- Ce-ai face dacă ți l-aș scoate?

Vrăjitoarea avea o voce blândă. Ochii negri îi străluceau de interes. În ei se citeau urmele unei puteri străvechi.

– I-ai pedepsi pe cei care te-au ținut captiv?

Bryce își deschise gura ca să-i avertizeze că este o conversație periculoasă, însă, din fericire, Hunt spuse primul:

– Nu mă aflu aici ca să vorbim despre tatuajul meu.

Răspunsul i se citea însă în ochi. Da, i-ar fi ucis pe cei care-i făcuseră aceasta. Vrăjitoarea își înclină capul ușor, de parcă ar fi văzut și ea care-i era răspunsul. Apoi se întoarse spre Bryce și netezi suprafața mesei de examinare.

– Bun. Întinde-te pe spate, domnișoară Quinlan! Bryce o ascultă, tremurând. Vrăjitoarea îi legă partea de sus a corpului, apoi picioarele și ajustă brațul luminii chirurgicale. Se auzi zăngănitul unui cărucior în timp ce vrăjitoarea își trase aproape o tavă cu diferite instrumente lucitoare din argint, tampoane din bumbac și un recipient din sticlă.

– Te voi amorți mai întâi.

Vrăjidoctorița pregăti o seringă cu mâinile ei înmănușate.

Bryce tremura și mai tare.

– Respiră adânc! îi ceru vrăjidoctorița în timp ce scutura picăturile din vârful acului.

Se auzi scârțâitul unui scaun și apoi Bryce simți o mână aspră strângându-i mâna.

– Respiră adânc, Bryce, o încurajă Hunt privind-o în ochi. Bryce trase aer în piept o dată și acul i se înfipse în coapsă, înțepătura aducându-i lacrimi în ochi. Îi strânse mâna lui Hunt tare, tare până la os. Hunt nici măcar nu clipi.

Curând durerea se împrăștie și piciorul îi rămase amorțit. Înăuntru simțea niște furnicături.

– Simți? întrebă vrăjitoarea.

– Ce să simt?

– Bun! Acum voi începe. Aș putea trage o perdeluță dacă...

– Nu! Scoate-l și gata.

Fără întârzieri. Fără să mai aștepte.

Bryce o văzu pe vrăjitoare ridicându-și bisturiul, după care simți o presiune ușoară, dar fermă, în dreptul piciorului.

Tremură din nou, dând drumul aerului din piept printre dinții încleștați.

– Ușurel, îi zise vrăjidoctorița. Fac incizia în țesutul cicatrizat.

Ochii negri ai lui Hunt nu se dezlipeau de ochii ei și Bryce încercă să se gândească la el, și nu la picior. Îngerul fusese acolo în acea noapte. Pe alee.

Amintirea îi reveni în fața ochilor, ceva mai limpezită de ceața durerii și a terorii. Brațele lui puternice, care o apucaseră. Exact așa cum, acum, o țineau de mână. Vocea care îi spunea ceva. Apoi nemișcare. De parcă vocea lui ar fi fost ca un clopot. După care mâinile acelea calde și puternice care o țineau strâns, în timp ce ea plângea și țipa.

Sunt aici, îi zisese iar și iar. *Sunt aici.*

– Cred că pot să îndepărtez cea mai mare parte a țesutului cicatrizat! observă vrăjitoarea. Dar...

Femeia înjură.

– Sfântă Luna, uitați-vă aici!

Bryce refuză să privească, însă ochii lui Hunt alunecară spre ecranul din spatele ei, acolo unde rana însângerată era expusă. Îngerului îi tremură barba. Era suficient cât să trădeze ce se afla în acea rană.

– Nu înțeleg cum de poți să mergi! murmură vrăjitoarea. Zici că nu iei anestezice?

– Doar atunci când durerile devin insuportabile, șopti Bryce.

– Bryce...

Vrăjitoarea ezită.

Am să te rog să nu te miști. Să respiri cât de adânc poți.

– Bine.

Vocea lui Bryce deveni doar o șoaptă.

Hunt îi strânse mâna. Bryce respiră adânc...

Simți că cineva îi toarnă acid în picior, pielea îi ardea, oasele i se topeau...

Inspiră și expiră, inspiră și expiră.... Bryce respira, strângând din dinți. Ah, zeilor! Zeilor...

Hunt își trecu degetele printre degetele ei și strânse.

O ardea, o ardea, o ardea...

– Când am ajuns pe alee în acea noapte...

Cuvintele îngerului se amestecau cu respirația exasperată a lui Bryce.

– Sângerai foarte rău. Și, cu toate acestea, ai încercat să-l protejezi pe el întâi. Nu ne-ai lăsat să ne apropiem până când nu ne-am arătat insignele, dovedind astfel că suntem din legiune.

Bryce scânci, pieptul ei nemaifăcând față mișcărilor rapide și continue ale bisturiului...

Mâna lui Hunt îi mângâie fruntea.

– Mi-am zis: *Iată o persoană pe care mi-aș dori-o ca prieten! Cineva în care aș avea încredere că mi-ar păzi spatele.* Cred că m-am purtat atât de urât când ne-am reîntâlnit pentru că... pentru că o parte din mine știa asta și se temea de ce ar putea însemna.

Bryce nu își putea opri lacrimile care-i alunecau pe față.

Hunt nu își feri privirea o singură clipă.

– Am fost și acolo, în camera de interogatorii.

Îngerul își trecu degetele prin părul ei, delicat, liniștitor.

– Am fost acolo încă de la început.

Durerea o lovi adânc, și Bryce nu-și putu opri țipătul care-i izbucni din piept.

Hunt își lipi fruntea rece de fruntea ei.

– Am știut dintotdeauna cine ești. Nu te-am uitat niciodată.

– Începe extracția și stabilizarea veninului! anunță vrăjitoarea. Va fi mai rău, dar ne apropiem de sfârșit.

Bryce nu putea să respire. Nu se putea gândi decât la Hunt și la cuvintele lui și la durerea din picior, la cicatricea care i se întindea pe suflet.

– Te descurci, îi șopti Hunt. Te descurci foarte bine, Bryce.

Nu se descurca. Și acele flăcări din Hel care-i izbucniră în picior o făcură să se salte de pe masă, reținută doar de chingile care o imobilizau. Simți că-i pocnesc corzile vocale, în timp ce întreaga încăpere era inundată de strigătele ei.

Hunt nu îi dădu drumul nici măcar o clipă.

– Aproape a ieșit! șuieră vrăjitoarea, opintindu-se din cauza efortului.

– Ține-te bine, Bryce!

Și Bryce se ținu. Se agăță de Hunt, de mâna lui, de blândețea din ochii lui. Se ținu strâns. Cu toate forțele pe care le mai avea.

– Sunt aici! murmură îngerul. Dulceață, sunt aici.

Nu-l mai rostise niciodată așa – cuvântul acela. Până atunci fusese mereu o tachinare, ceva ușuratic. Lui Bryce i se păruse întotdeauna iritant. Nu și de data aceasta. Nu acum, când îngerul o îmbrățișa cu privirea, cu tot sufletul. Când îi împărtășea durerea.

– Respiră! îi porunci. Poți s-o faci. Vom răzbi.

Să răzbească – împreună. Să răzbească prin haosul care era viața, împreună. Prin lumea aceea haotică. Bryce oftă, nu doar din cauza durerii de această dată.

Și Hunt, ca și cum ar fi simțit și el aceasta, se aplecă din nou. Își lipi ușor buzele de ale ei.

O urmă de sărut doar – o atingere delicată.

Și atunci, în interiorul lui Bryce explodă o stea. O lumină de mult adormită îi inundă pieptul, venele.

– Solas arzător! șopti vrăjitoarea.

Durerea încetase. Ca atunci când apeși un întrerupător, durerea dispăruse. Totul se întâmplase atât de brusc și fusese atât de neașteptat, încât Bryce își luă ochii de la Hunt și își îndreptă privirea spre trupul ei acoperit de sânge, spre rana căscată. Ar fi leșinat probabil în fața piciorului sfâșiat, dacă atenția nu i-ar fi fost distrasă de ceea ce vrăjitoarea ținea într-o pensetă, ca pe un fel de vierme.

– Dacă magia mea nu ar fi stabilizat veninul, ar fi fost lichid.

Cu grijă, vrăjitoarea puse veninul – care părea într-adevăr un vierme transparent zvârcolitor, acoperit de pete negre – într-un borcan de sticlă. Acesta se zbătea ca o ființă vie.

Vrăjitoarea închise capacul borcanului. Magia zumzăi și, instantaneu, otrava se dizolvă într-o mică băltoacă. Aceasta vibra încă. De parcă ar fi încercat să găsească un mod de a ieși de acolo.

Hunt avea privirea încă ațintită asupra lui Bryce. Așa cum și-o ținuse pe durata întregii operații. Nu o părăsise o clipă.

– Dă-mi voie să te curăț și să îți închid rana și apoi vom putea testa antidotul.

Bryce abia dacă o auzi pe femeie, dar dădu din cap. Abia dacă mai auzea ceva în general, în mintea ei răsunând doar cuvintele lui Hunt. *Sunt aici.*

Își împleti degetele cu ale îngerului. Și îi spuse din priviri ceea ce gâtul ei amorțit nu mai putea să articuleze. *Și eu sunt aici pentru tine.*

Treizeci de minute mai târziu, Bryce stătea în picioare, cu brațul și aripa lui Hunt după umerii ei. Priveau amândoi cum magia pal luminoasă a vrăjitoarei se împletește în jurul bălții de venin din recipient și o subțiază, dându-i forma unui fir.

– Mă veți ierta dacă metoda mea de testare a antidotului nu se califică drept experiment medical științific.

Vrăjidoctorița se îndreptă spre locul în care era așezată, într-o cutie transparentă din plastic, o pastilă albă obișnuită. Deschise cutia și dădu drumul firului de venin înăuntru. Acesta pluti deasupra pastilei înainte ca vrăjitoarea să închidă cutia la loc.

– Ceea ce se vinde pe stradă este mult mai puternic decât ce avem noi aici. Vreau însă să văd dacă această cantitate din magia mea vindecătoare, păstrând veninul în loc și îmbinându-se cu el, va combate *synth*-ul.

Vrăjitoarea aprinse cu grijă firul de venin infuzat cu magie. Într-o clipă, acesta dispăru, absorbit de pastilă.

Vrăjidoctorița rămase însă încordată și încruntată. Ca și cum s-ar fi concentrat asupra a ceea ce se petrecea în interiorul pastilei.

– Așadar, magia ta stabilizează acum veninul din pastilă? Îl face să anihileze *synth*-ul?

– În esență, da.

Vrăjitoarea era încă atentă la pastilă.

– Trebuie să mă concentrez intens ca să o păstrez stabilă suficient de mult timp, în așa fel încât *synth*-ul să fie neutralizat. De aceea aș vrea să găsesc o cale prin care să nu mai fie nevoie de mine. Astfel încât antidotul să poată fi folosit de oricine, chiar și fără ca eu să fiu prezentă.

Bryce nu mai adăugă nimic, lăsând-o pe vrăjitoare să lucreze liniștită. Nu se întâmpla însă nimic. Pastila rămânea nemișcată.

Se scurse un minut. Două. Și chiar când era pe cale să treacă și al treilea...

Pastila se făcu gri. Apoi se dizolvă în particule minuscule, care pe urmă dispărură și ele. Până când nu mai rămase nimic.

Vocea lui Hunt răsună în tăcerea care se lăsase:

– A mers?

Vrăjitoarea clipi din ochi în fața cutiei goale.

– Așa s-ar părea.

Se întoarse apoi spre Bryce. Pe frunte îi lucea sudoarea.

– Mi-ar plăcea să continui testele și să încerc să găsesc o cale prin care antidotul să funcționeze fără ca magia mea să stabilizeze veninul. Dar îți pot trimite un recipient când termin, dacă vrei. Unora le place să păstreze astfel de suvenire, care să le amintească de luptele lor.

Bryce dădu din cap, absentă. Își dădea seama că nu avea nici cea mai vagă idee despre ce să facă mai departe.

Capitolul 62

Jesibei nu păru să-i pese când Bryce îi explică faptul că avea nevoie de odihnă și că trebuia să-și ia liber restul zilei. Îi ceruse pur și simplu să fie la galerie a doua zi la prima oră, pentru că altfel avea să o transforme în măgar.

Hunt o dusese pe Bryce în zbor de la biroul vrăjidoctoriței până acasă. Coborâse chiar și scările de la acoperiș până la ușa apartamentului cu ea în brațe. Apoi o așezase pe canapea, unde insistase că trebuie să rămână pentru restul zilei, strânsă ghem lângă el, cocoloșită de căldura lui.

Ar fi stat așa toată după-amiaza și toată seara, dacă lui Hunt nu i-ar fi sunat telefonul.

Tocmai ce îi pregătea prânzul când Bryce îl auzi răspunzând:

– Bună, Micah.

Chiar și de acolo, din cealaltă parte a camerei, Bryce putea auzi vocea rece și frumoasă a Arhanghelului.

– La mine la birou. Imediat. Adu-o și pe Bryce Quinlan cu tine!

În timp ce se îmbrăca în costumul lui de luptă și își lua armele și casca, Hunt se gândea dacă n-ar fi mai bine să îi spună lui Bryce să se suie într-un tren și să plece naibii din oraș. Știa că întâlnirea cu Micah nu va fi una plăcută.

Bryce șchiopăta, rana îi era încă suficient de proaspătă încât să aibă nevoie de Hunt, care apucă o pereche de pantaloni sport largi și o ajută să intre în ei în mijlocul sufrageriei. Bryce se programase la un control peste o lună și abia atunci îi trecu prin minte îngerului că s-ar putea să nu mai fie lângă ea în acel moment.

Fie pentru că ar fi rezolvat cazul, fie din cauza a ceea ce naiba știe ce avea să se întâmple la Comitium.

Bryce încercă să facă un pas, însă Hunt o luă imediat în brațe și o duse afară, de unde se avântă spre ceruri. Pe drum, abia dacă rosti câteva cuvinte și nici el nu era mai vorbăreț. După ce se întâmplase în acea dimineață, la ce ar mai fi folosit cuvintele? Sărutul acela mult prea scurt dintre ei spusese totul. La fel și lumina pe care ar fi putut să jure că i-o văzuse în ochi atunci când se retrăsese.

Trecuseră un prag și acum nu mai era cale de întoarcere.

Hunt ateriză pe un balcon din turnul Guvernatorului – cel care se afla în centrul celor cinci turnuri din Comitium. Holul care de obicei zumzăia de oameni era acum liniștit. Semn rău. Hunt o luă spre biroul Arhanghelului, cu Bryce în brațe. Dacă lumea fugise, ori dacă Micah le ordonase să plece...

Dacă ar fi dat cu ochii de Sandriel, dacă ea și-ar fi dat seama că Bryce era rănită...

Temperamentul lui Hunt se preschimbă în ceva viu, mortal. Fulgerul îi clocotea în vene, amenința să îi iasă prin piele, ca o cobră gata de atac.

Îngerul o lăsă jos pe Bryce în fața ușilor din sticlă mată ale biroului lui Micah. Se asigură că se ține bine pe picioare înainte să-i dea drumul și să se tragă puțin înapoi, ca să-i cerceteze chipul.

În ochi i se citea îngrijorarea, așa că se aplecă și îi sărută tâmpla.

– Capul sus, Quinlan! murmură, cu buzele lipite de pielea ei moale. Hai să te vedem cum pui în aplicare trucul acela

al tău prin care reușești să-i privești de sus pe cei mai înalți cu un cap decât tine.

Bryce chicoti, înghiontindu-l ușor în umăr. Hunt se trase cu un zâmbet în colțul gurii, apoi deschise ușile și o conduse pe Bryce înăuntru, cu o mână pe spatele ei. Știa că avea să fie probabil ultimul lui zâmbet pentru o bună bucată de vreme. Însă nu voia în nici un caz ca ea să știe aceasta. Nici măcar atunci când văzură cine se afla în biroul lui Micah.

În stânga biroului Guvernatorului stătea Sabine, rigidă, cu brațele încrucișate - un portret rece al furiei. Lângă ea, încordată, era Amelie.

Hunt știa foarte bine care era scopul întâlnirii.

Micah stătea în fața ferestrei, pe chipul lui citindu-se un dezgust glacial. Isaiah și Viktoria îi flancau biroul. Ochii celei din urmă luceau amenințător.

Bryce se uită când la unii când la ceilalți și ezită.

Hunt li se adresă încet lui Micah și lui Sabine:

- Quinlan nu are de ce să ia parte la asta.

Părul blond argintiu al lui Sabine luci sub primele-lumini când zise:

- O, ba da! Vreau să fie prezentă de la început până la sfârșit.

- N-am să mă obosesc să te întreb dacă este adevărat.

Micah i se adresă lui Hunt. El și Bryce se opriseră în mijlocul camerei. Ușile se închiseră în spatele lor. Erau încuiate.

Hunt se pregăti.

- În bar se aflau șase camere. Toate au înregistrat ce i-ai făcut și ce i-ai spus lui Amelie Ravenscroft. Ea i-a raportat comportamentul tău lui Sabine, iar Sabine mi l-a adus la cunoștință direct mie.

Amelie se înroși.

- I-am menționat doar asta. Nu m-am văitat ca un cățeluș.

- E inacceptabil! șuieră Sabine la Micah. Crezi că poți să-ți trimiți asasinul să atace un membru al haitei *mele*? Să o atace pe moștenitoarea mea?

- Repet, Sabine...

Micah părea plictisit.

- Nu eu l-am trimis pe Hunt Athalar. El a acționat singur, din proprie voință.

Îi aruncă o privire lui Bryce.

- A acționat în numele companioanei lui.

Hunt se grăbi să răspundă:

- Bryce nu a avut nimic de-a face cu asta. Amelie a făcut o glumă proastă și eu am decis să-i fac o vizită.

Îngerul rânji spre tânăra Alfa, făcând-o să înghită în sec.

- Mi-ai agresat căpitanul, se răsti Sabine.

- I-am spus lui Amelie să nu se apropie de ea! scrâșni din dinți Hunt. Să o lase în pace.

Își înclină capul spre tânăra Alfa, fără să-și poată opri avalanșa de cuvinte.

- Sau nu știai că Amelie o agresează pe Bryce de când a murit fiica ta? Că o batjocorește din cauza asta? Că îi spune „gunoi"?

Sabine nici măcar nu tresări.

- Ce mai contează, atâta timp cât acesta este adevărul?

Hunt simți că-i vâjâie capul. Bryce stătea însă nemișcată, ca un manechin lipsit de viață, cu privirea în pământ.

- Trebuie să existe repercusiuni, îi zise Sabine lui Micah. Ai bâjbâit în investigarea asasinării fiicei mele. Le-ai permis ăstora să-și bage nasul, să mă acuze pe *mine* că am ucis-o. Și acum asta! Sunt aproape gata să expun în fața orașului faptul că nici măcar *sclavii* tăi nu te ascultă. Sunt sigură că musafira ta ar fi foarte interesată să afle aceste mici detalii.

Puterile lui Micah vuiră când Arhanghelul auzi de Sandriel.

- Athalar va fi pedepsit.

- Acum. Aici.

Fața lui Sabine avea o alură cu adevărat lupească.

- Vreau să văd.

- Sabine... murmură Amelie.

Însă Sabine mârâi la tânărul ei căpitan.

Sabine aștepta de mult acel moment. Se folosise de Amelie ca pretext. Știa foarte bine pentru ce a venit. Jurase că îi va

face să plătească pentru că o acuzaseră că a ucis-o pe Danika. Și Sabine avea, după cum bănuia Hunt, să se țină de cuvânt.

Micah i se adresă cu un calm terifiant:

– Poziția pe care o ai printre lupi nu îți dă dreptul să îi spui unui Guvernator al Republicii ce să facă.

Sabine nu dădu înapoi. Nici un pic.

Micah răsuflă prelung. Îi întâlni ochii lui Hunt cu o privire dezamăgită.

– Te-ai purtat prostește. Aș fi crezut că tu, dintre toți, știi mai bine de atât.

Bryce tremura. Însă Hunt nu îndrăzni să o atingă.

– Istoria ne arată că un sclav care agresează un cetățean liber trebuie în mod automat să își piardă viața.

Hunt se abținu să râdă amar în fața cuvintelor ei. Nu tocmai asta făcea el pentru Arhangheli de câteva secole?

– Te rog, șopti Bryce.

Poate că Arhanghelul simțise ceva milă, pentru că i se mai îmblânzi chipul.

– Acelea sunt tradiții vechi. Pentru Pangera, nu Valbara.

Sabine își deschise gura, ca să obiecteze, însă Micah își ridică mâna.

– Hunt Athalar va fi pedepsit. Și va muri – așa cum mor îngerii.

Bryce șchiopătă spre Micah. Însă Hunt o prinse de umăr și o opri în loc.

– Moartea Îngerilor! declară Micah.

Lui Hunt îi îngheță sângele în vine. Își plecă însă capul. Fusese gata să înfrunte consecințele din clipa în care se aruncase spre ceruri cu o zi în urmă, cu cutia de la patiserie în mână.

Bryce privi spre Isaiah, al cărui chip era sumbru, în căutarea unei explicații.

Comandantul i se adresă ei și lui Amelie, care îi privea confuză:

– Moartea Îngerilor înseamnă că unui înger i se vor tăia aripile.

Bryce își scutură capul.

– Nu, te rog...

Însă Hunt întâlni privirea de neclintit a Arhanghelului, citi în ochii lui că așa era drept. Îngerul îngenunche și își scoase haina, apoi tricoul.

– Nu vreau să depun plângere! insistă Amelie. Sabine, *eu nu vreau asta*. Las-o baltă! Micah păși spre Hunt, cu o sabie strălucitoare cu două tăișuri în mână.

Bryce i se aruncă în față.

– Te rog... *te rog*...

Mirosul lacrimilor ei umplu biroul.

Viktoria apăru într-o clipă lângă ea. O trase înapoi. Furia îi șopti atât de încet, încât Hunt abia o putu auzi.

– Îi vor crește la loc. În câteva săptămâni, aripile îi vor crește la loc.

Avea să doară însă. Avea să-l doară atât de tare, încât Hunt începu să respire adânc, încercând să se pregătească. Se scufundă în adâncul lui, acolo unde era ascuns tot ceea ce îi făcuseră, toate misiunile pe care le primise, toate viețile pe care primise ordin să le ia.

– Sabine, *nu*! insistă Amelie. S-a ajuns prea departe.

Sabine nu scoase un cuvânt. Aștepta doar.

Hunt își întinse aripile și le ridică, sus, deasupra spatelui, în așa fel încât tăietura să fie precisă și curată.

Bryce începu să strige ceva, dar Hunt nu-și luă ochii de la Micah.

– Fă-o! Micah nici măcar nu dădu din cap înainte de a lovi cu spada.

Durere. O durere cum Hunt nu simțise în două sute de ani îl inundă, scurtcircuitând fie...

Hunt fu trezit de țipetele lui Bryce.

Era suficient cât să îl facă să încerce să își limpezească mintea, în ciuda agoniei, a durerii pe care o simțea pe umeri și în suflet.

Își dădu seama că își pierduse cunoștința doar pentru o clipă, pentru că din aripile lui țâșnea încă sânge, de acolo, de pe podea, din biroul lui Micah, unde zăceau ca două crengi căzute.

Amelie arăta de parcă era gata să i se facă rău. Sabine rânjea, iar Bryce, acum lângă el, cu sângele lui înmuindu-i pantalonii, acoperindu-i mâinile, plângea.

– O, zeilor... Zeilor, zeilor...

– Suntem mulțumite! îi zise Sabine lui Micah.

Arhanghelul suna după o vrăjidoctoriță.

Plătise pentru ceea ce făcuse și acum totul se sfârșise. Putea să se ducă acasă cu Bryce...

– Ești o rușine, Sabine!

Cuvintele lui Bryce străbătură camera ca o săgeată, în timp ce aceasta își încleșta maxilarul spre Prim Aparent.

– Ești o rușine pentru toți lupii care au pășit vreodată pe această planetă.

– Nu îmi pasă ce părere are despre mine o corcitură, îi răspunse Sabine.

– Nu ai meritat-o pe Danika! țipă Bryce, tremurând. Nu ai meritat-o niciodată!

Sabine se opri.

– Nu am meritat o răsfățată egoistă fără coloană vertebrală ca fiică? Dar lucrurile au stat altfel până la urmă, nu?

Slab, ca dintr-o mare depărtare, mârâitul lui Bryce răzbi prin vuietul din mintea lui Hunt. Nu reuși să se întindă după ea la timp însă. Bryce sări în picioare, încruntată din cauza durerii de la piciorul ei încă nevindecat.

Micah i se puse în față. Bryce gâfâi, cu dinții încleștați. Micah era însă în fața ei, de neclintit, ca un munte.

– Scoate-l pe Athalar de aici! Arhanghelul avea un ton calm, clar expeditiv.

– Du-l la tine, la garnizoană, nu-mi pasă unde!

Însă Sabine părea să se fi decis să rămână. Și să îi zică lui Bryce câteva.

I se adresă cu o voce joasă, plină de venin:

– L-am căutat pe Regele din Adâncuri iarna trecută, știai? Ca să obțin niște răspunsuri din partea fiicei mele, de la ce scânteie de energie va mai fi rămas din ea în Orașul Adormit.

Bryce înmărmuri. Acea nemișcare completă a Feelor. Ochii îi erau plini de groază.

– Știi ce mi-a spus?

Chipul lui Sabine era inuman.

– Mi-a spus că Danika nu dorește să se arate. Nu mi-a ascultat invocările. Jalnica mea fiică nu se învrednicește să dea ochii cu mine nici măcar în viața de apoi. Pentru că îi este *rușine* de ceea ce a făcut. Îi e rușine de felul în care a murit, lipsită de apărare, țipând, implorând ca una de teapa ta.

Sabine părea să clocotească de furie.

– Și știi ce mi-a spus Regele din Adâncuri când i-am cerut din nou să o invoce?

Nimeni nu îndrăzni să scoată un cuvânt.

– Mi-a spus că *tu*, gunoi nenorocit, ai făcut un târg cu el. Pentru *ea*. Că *tu* te-ai dus la el și ți-ai dat la schimb locul în Cantonul Oaselor pentru Danika. Pentru că îți era teamă că nu va fi primită din cauza morții ei rușinoase și l-ai *implorat* să îi dea ei locul tău.

Hunt nici măcar nu-și mai simți durerea la auzul acelor cuvinte.

– Nu de aceea am mers la Rege! se răsti Bryce. Danika n-a fost lașă nici măcar *o clipă* în întreaga ei viață!

Lui Bryce îi tremură vocea, ultimele cuvinte ieșindu-i din piept ca un strigăt răgușit.

– N-aveai *nici un drept*! explodă Sabine. *A fost* o lașă și a murit ca o lașă și merita să fie aruncată pe fundul râului.

Alfa zbiera.

– Și acum va trebui să îndure eoni de *rușine* din cauza ta! Pentru că n-ar trebui să fie acolo, târfă *proastă*! Și acum trebuie să *sufere* din cauza asta!

– Ajunge! zise Micah autoritar.

Cuvintele lui ascundeau ordinul: *Ieși!*

Sabine râse rece, fără viață, și se răsuci pe călcâie.

Bryce plângea încă, în timp ce Prim Aparentul ieșea pe ușă, urmată de o Amelie șocată. Cea din urmă murmură, înainte de a închide ușa.

– Îmi pare rău!

Bryce scuipă după ea.

Fu ultimul lucru pe care Hunt îl văzu înainte să fie din nou înghițit de întuneric.

Bryce nu avea să-i ierte. Pe nici unul dintre ei.

Hunt rămase inconștient cât timp vrăjidoctoriţele se ocupară de el în biroul lui Micah. Îi cusură cioturile care-i mai rămăseseră din aripi, oprind sângele care se vărsa pe covor. Apoi îi acoperiră rănile cu bandaje care să-i accelereze vindecarea.

Fără primă-lumină – din câte se părea, folosirea acesteia în vindecare nu era permisă pentru Moartea Îngerilor. Pedeapsa nu ar mai fi fost una legitimă.

Bryce stătuse tot timpul îngenuncheată lângă Hunt, ținându-i capul în poală. Nici nu îl auzi pe Micah când îi spuse că alternativa ar fi însemnat ca Hunt să fie mort – oficial și irevocabil mort.

O oră mai târziu, așezați în patul ei, Bryce îi mângâia îngerului părul, în timp ce acesta respira încă sacadat. *Dă-i poțiunea de vindecare din șase în șase ore*, îi ordonase una dintre vrăjidoctorițe. Îi va mai calma *durerile*.

Isaiah și Naomi îi aduseseră acasă. Bryce abia dacă-i lăsase să-l așeze pe Hunt în pat, culcat, cu fața la saltea, înainte de a le ordona să plece.

Nu se așteptase ca Sabine să înțeleagă de ce renunțase la locul ei în Cantonul Oaselor pentru Danika. Sabine nu o ascultase niciodată pe Danika vorbind despre cum, într-o zi, avea să fie îngropată acolo, cu toate onorurile, alături de toți marii eroi ai Casei ei. Că va trăi astfel, ca o mică scânteie de energie, pentru eternitate. Că va rămâne astfel parte din orașul pe care îl iubea atât de mult, pentru totdeauna.

Bryce văzuse bărci răsturnându-se. Nu avea să uite niciodată rugămințile pe jumătate înăbușite ale Danikăi, pe care le auzise înregistrate de camera de pe holul blocului lor.

Bryce nu fusese dispusă să riște ca barca să nu ajungă la țărm. Nu putea risca în cazul Danikăi.

Aruncase o Monedă a Morților în Istros ca plată pentru Regele din Adâncuri. Era o monedă din fier pur, făurită într-un regat străvechi, demult apus, de peste mare. Era prețul pe care un muritor trebuia să-l plătească pentru o barcă.

Când ajunsese acolo, îngenunchease pe treptele surpate din piatră, cu râul la câțiva pași de ea, cu arcadele porților de os deasupra ei, și așteptase.

După câteva clipe apăruse Regele din Adâncuri, învăluit de întuneric și tăcut ca însăși moartea.

A trecut aproape o eră de când un muritor a îndrăznit ultima oară să pună piciorul pe insula mea.

Vocea era în același timp tânără și bătrână, masculină și feminină, blândă și plină de ură. Bryce nu mai auzise niciodată ceva atât de hidos și de atrăgător.

Vreau să-mi cedez locul.

Știu de ce te afli aici, Bryce Quinlan. Și pentru trecerea cui încerci să te tocmești.

O pauză amuzată.

Nu vrei ca într-o zi să ajungi aici, alături de cei onorați? Balanța ta este înclinată spre acceptare – continuă pe drumul tău și vei fi bine-venită aici când îți va sosi ceasul.

Vreau să-mi cedez locul. Danikăi Fendyr.

Dacă faci asta, nici un alt Tărâm al Liniștii Veșnice din Midgard nu-ți va mai fi deschis. Nici Cantonul Oaselor, nici Catacombele Orașului Etern, nici Insulele Verii Eterne din nord. Nici unul, Bryce Quinlan. Dacă îți cedezi locul aici, îl pierzi pretutindeni.

Vreau să-mi cedez locul.

Ești tânără și îndurerată. Gândește-te că poate viața îți pare lungă, însă este doar o clipă în fața eternității.

Vreau să-mi cedez locul.

Ești într-atât de convinsă că Danika Fendyr nu va fi primită? Ai atât de puțină încredere în ea și în faptele ei încât te vezi nevoită să faci târgul acesta?

Vreau să-mi cedez locul.

Rostise cuvintele printre lacrimi.

Târgul odată făcut, nu mai poate fi dezlegat.

Vreau să-mi cedez locul.

Atunci spune-o, Bryce Quinlan, și fie ca târgul să fie făcut. Spune-o a șaptea oară, pentru ultima dată, și fie ca zeii, morții și cei aflați între să îți audă jurământul. Spune-o și se va face.

Nu ezitase. Știa că acesta este ritualul străvechi. Îl căutase în arhivele de la galerie. De acolo furase și Moneda Morților. Îi fusese dată Jesibei de Regele din Adâncuri însuși, farmazoana îi spusese chiar ea, atunci când jurase credință Casei Focului și a Umbrei.

Vreau să-mi cedez locul.

Și astfel târgul fusese făcut.

Bryce nu se simțise deloc altfel după aceea, după ce trecuse înapoi râul. Nici în zilele următoare. Nici mama ei nu văzuse vreo diferență – ea nici nu observase că Bryce se strecurase afară din camera ei de hotel în miezul nopții.

În anii care au urmat, Bryce se întreba câteodată dacă nu cumva fusese totul doar un vis. Însă atunci se ducea să caute în sertarul în care erau păstrate monedele vechi din galerie și vedea urma neagră, goală, acolo unde se aflase Moneda Morților. Jesiba nu observase niciodată că dispăruse.

Lui Bryce îi plăcea să creadă că și șansa ei la odihna veșnică dispăruse odată cu moneda. Își imagina că bănuții cuibăriți în compartimentele lor de catifea din dulap sunt sufletele celor pe care îi iubea, sălășluind împreună pentru totdeauna. Și apoi mai era și sufletul ei – pierdut, în derivă, îndepărtat din clipa în care avea să moară.

Dar ceea ce Sabine pretinsese... Cum că Danika ar fi suferit în Cantonul Oaselor... Bryce refuza să o creadă. Pentru că nu avea de ales. Nu. Danika meritase să intre în Cantonul Oaselor, nu avea de ce să se simtă rușinată, fie că Sabine sau

ceilalți măgari erau de acord sau nu. Chiar dacă era de acord sau nu Regele din Adâncuri sau cine naiba stabilea dacă suflete le erau *demne*.

Bryce își trecu mâna prin părul mătăsos al lui Hunt. Sunetul respirației lui sacadate umplea camera.

Era ca dracu'. Lumea aceasta stupidă în care trăiau era ca dracu'.

Era ca dracu' și era plină de oameni îngrozitori. Iar cei buni sfârșeau întotdeauna prin a plăti pentru bunătatea lor.

Bryce își luă telefonul de pe noptieră și începu să scrie un mesaj.

Îl expedie de îndată ce îl termină de scris, fără să-și lase la dispoziție timpul necesar pentru a se răzgândi în privința a ceea ce îi scrisese lui Ithan. Era primul mesaj pe care i-l trimitea după doi ani. Mesajele lui frenetice din acea noapte îngrozitoare, urmate de ordinul lui rece de a nu se apropia, erau încă cele care încheiau o conversație începută cu cinci ani în urmă.

Să îi transmiți Alfei tale că motivul pentru care Connor nu s-a deranjat niciodată să o bage în seamă e acela că a știut dintotdeauna ce rahat e ea. Și spune-i lui Sabine că, dacă mai dau vreodată cu ochii de ea, o voi ucide.

Bryce se întinse lângă Hunt, fără să îndrăznească să îi atingă spatele distrus.

Îi vibră telefonul. Ithan îi scrisese*: Nu am contribuit în nici un fel la ceea ce s-a întâmplat astăzi.*

Bryce îi răspunse: *Sunteți dezgustători. Cu toții.*

Ithan nu-i mai scrise, iar ea își trecu telefonul pe modul silențios. Apoi răsuflă prelung și se rezemă cu fruntea de umărul lui Hunt.

Avea să găsească o cale prin care să îndrepte lucrurile. Cumva. Cândva.

Hunt își deschise ochii. Durerea pulsa ritmic în trupul lui. Nu mai era la fel de ascuțită - probabil, mulțumită vreunei poțiuni sau amestec de medicamente.

Greutatea de pe umeri, care-l balansa, dispăruse. Golul acesta îl lovi ca un camion. Dar întunericul era încărcat de o respirația delicată, feminină. Un parfum paradiziac îi inundă nările, liniștindu-l. Alinându-i durerea.

Ochii i se obișnuiră în curând cu întunericul și își dădu seama că se afla în camera lui Bryce. Și că ea era întinsă lângă el. Lângă pat erau înșirate fiole și pansamente. Toate erau pentru el. Multe păreau deja folosite. Ceasul arăta ora patru dimineața. Câte ore petrecuse îngrijindu-l?

Bryce avea mâinile strânse la piept, de parcă ar fi adormit rugându-se zeilor.

Hunt îi șopti numele. Avea gura uscată, limba ca de șmirghel.

Durerea îi vibra în tot trupul. Reuși însă să își întindă un braț. Reuși să îl strecoare peste mijlocul ei și să o tragă spre el. Bryce oftă ușor și se cuibări la pieptul lui.

Îngerul simți ceva cutremurându-se în sufletul lui și apoi așezându-se. Ceea ce spusese și făcuse în acea zi, ceea ce arătase lumii atunci când se rugase pentru el... Era periculos. Pentru amândoi. Atât, atât de periculos.

Dacă ar fi fost înțelept, ar fi găsit o cale prin care să se îndepărteze de ea. Înainte să ajungă la un final groaznic ceea ce era între ei, inevitabil. Așa cum se sfârșeau toate lucrurile în Republică.

Și, cu toate acestea, Hunt nu se putea convinge să își tragă brațul. Nu putea să evite instinctul care îl îndemna să-i soarbă parfumul și să îi asculte respirația delicată. Nu regreta ceea ce făcuse. Nu regreta nici măcar o secundă.

Însă era foarte posibil să vină o zi în care să regrete. O zi care poate nu era prea îndepărtată.

Așa că Hunt savură senzația aceea. Îi savură parfumul și respirația lui Bryce.

Savură fiecare secundă.

Capitolul 63

– Athie e bine, BB?

Bryce se frecă la ochi în timp ce studia ecranul calculatorului din biblioteca galeriei.

– Doarme, ca să-i treacă.

Lehabah plânsese în acea dimineață când Bryce îi povestise ce se întâmplase. Abia dacă observase că nu o mai doare deloc piciorul. Ar fi vrut să stea acasă și să aibă grijă de Hunt. Însă atunci când o sunase pe Jesiba, răspunsul pe care îl primise fusese clar: *Nu*.

Bryce își petrecuse prima parte a dimineții completând aplicații pentru joburi.

Și le trimisese pe toate.

Nu știa unde naiba avea să ajungă, însă primul pas era să scape de acolo. Primul din mulți.

Făcuse câțiva în acea dimineață.

Ruhn îi răspunsese de la primul apel și venise imediat la apartament.

Hunt dormea încă atunci când Bryce plecase, lăsându-l în grija fratelui ei. Nu voia pe nimeni din legiunea aia nenorocită în casa ei. Nu voia să îi vadă prea curând nici pe Isaiah, nici pe Viktoria, pe nici unul dintre triari.

Ruhn aruncase o privire spre spatele mutilat al lui Hunt și îi venise să oticnească. Îi promisese însă că va rămâne și va respecta programul de îngrijire a rănii și de administrare a pastilelor, pe care i-l stabilise.

– Micah a fost blând cu el, îi zise Ruhn lui Bryce, jucându-se cu unul dintre cerceii lui, atunci când aceasta trecu pe la apartament, în pauza de prânz.

Al dracului de blând. Sabine avea dreptul să îi ceară moartea.

Ca sclav, Hunt nu avea nici un drept. Nici unul.

– N-am să uit asta câte zile oi avea! îi răspunse Bryce, cu o voce monotonă.

Lama strălucitoare a sabiei lui Micah. Țipătul lui Hunt, de parcă i-ar fi fost sfâșiat sufletul. Zâmbetul lui Sabine.

– Eu ar fi trebuit să fiu cel care să-i închidă gura lui Amelie.

Umbrele pâlpâiră în cameră.

– Ei bine, nu ai fost.

Bryce măsură poțiunea pe care Ruhn trebuia să i-o dea lui Hunt peste o oră.

Ruhn își întinse brațul în lungul canapelei.

– Dar mi-ar plăcea să fiu, de acum încolo, Bryce.

Bryce întâlni privirea fratelui ei.

– De ce?

– Pentru că ești sora mea.

Bryce nu știa ce să-i răspundă – nu încă.

Ar fi putut să jure că lui Ruhn îi alunecă pe chip o undă de tristețe în fața tăcerii ei.

Într-un minut, Bryce ieși pe ușa apartamentului. Abia ajunsese la galerie, când Jesiba o și sună, tunând și fulgerând pentru că Bryce nu era pregătită pentru întâlnirea de la ora două cu metamorful bufniță care era gata să cumpere o statuie din marmură în valoare de trei milioane de bani de aur.

Bryce execută întâlnirea și încheie vânzarea și nu auzi jumătate din ceea ce se vorbise.

Semnat, ștampilat, la revedere.

Până-n ora trei se reîntorsese în bibliotecă. Lehabah îi încălzi umărul în timp ce își deschidea laptopul.

– De ce ești pe pagina celor de la Industriile Redner?

Bryce stătea și se holba la cele două căsuțe mici:

Nume de utilizator. Parolă.

Tastă *dprtctr*. Apoi săgeata de la cursor pluti deasupra parolei.

Era posibil să atragă atenția că încearcă să intre în cont. Ori, dacă ar fi obținut acces, era foarte posibil să primească cineva o alertă în acest sens. Dar... erau riscuri care trebuiau asumate. Nu mai avea alte opțiuni.

Lehabah citi numele de utilizator.

– Are cumva legătură cu Cornul?

– Danika știa ceva – ceva important! răspunse Bryce, gânditoare.

Parolă. Ce parolă ar fi putut să aibă Danika?

Industriile Redner i-ar fi spus să treacă ceva la întâmplare, cu multe simboluri.

Danikăi nu i-ar fi plăcut că i se spune ce să facă și ar fi procedat exact invers.

Bryce tastă: *SabineeNasoală*.

Fără succes. Deși încercase și cu o zi în urmă, tastă din nou ziua de naștere a Danikăi. Apoi pe a ei. Apoi numerele divine. Nimic nu mergea.

Lui Bryce îi vibră telefonul și un mesaj de la Ruhn îi lumină ecranul.

S-a trezit, și-a luat poțiunile ca un băiat bun și a vrut să afle unde ești.

Apoi Ruhn adăugă: *Nu e un tip rău.*

Bryce îi răspunse: *Nu, nu e.*

Ruhn îi scrise: *Acum doarme din nou, dar pare să aibă o mină bună, având în vedere tot ce s-a întâmplat.*

O pauză, apoi fratele ei îi scrise din nou: *Mi-a zis să-ți spun că-ți mulțumește. Pentru tot.*

Bryce citi mesajele de trei ori înainte de a se uita din nou la interfață. Și tastă singura parolă care-i venea în minte. Cuvintele scrise pe spatele unei geci din piele pe care o purtase tot timpul în ultimii doi ani. Cuvintele tatuate pe spatele

ei într-o limbă străveche. Fraza preferată a Danikăi, pe care i-o șoptise Oracolul la cea de-a șaisprezecea aniversare.

Vechea Limbă a Feelor nu mergea. Nici cea formală a Asterilor.

Așa că scrise cuvintele în limbaj comun.

Prin iubire, totul este posibil.

Pagina de înregistrare dispăru. Și în locul ei apărură o serie de dosare.

Cea mai mare parte a lor erau rapoarte cu privire la cele mai recente proiecte de la Industriile Redner: îmbunătățirea sistemelor de urmărire prin telefon; compararea vitezei necesare metamorfilor pentru a-și schimba forma; analiza ratei de vindecare a magiei vrăjitoarelor prin comparație cu medicamentele Redner. Cercetări plictisitoare de zi cu zi.

Bryce aproape renunțase când observă un dosar cu numele *Invitații pentru Petrecere.*

Danika nu fusese niciodată suficient de organizată pentru a păstra astfel de lucruri, cu atât mai puțin pentru a le ține într-un dosar. Fie le ștergea imediat, fie le lăsa să putrezească fără să le deschidă măcar.

Era o anomalie destul de mare, așa că Bryce deschise dosarul și în interiorul lui găsi o mulțime de alte fișiere. Inclusiv unul intitulat *Bryce.*

Un dosar care îi purta numele. Ascuns într-altul. Exact așa cum Bryce își ascunsese și ea aplicațiile pentru locuri de muncă în calculatorul ei.

– Ce-i acela? îi șopti Lehabah de pe umăr.

Bryce deschise dosarul.

– Nu știu. Eu nu am trimis niciodată invitații pe adresa ei de la muncă.

În dosar se afla o singură fotografie.

– De ce are o poză cu geaca ei veche? întrebă Lehabah. Avea de gând să o vândă?

Bryce se uită intens la imagine. Apoi se sculă, ieși din cont și alergă repede pe scări spre sala de expoziții, de unde apucă geaca, aninată pe scaunul ei.

– E un indiciu! îi spuse Bryce lui Lehabah, cu respirația tăiată, după ce alergase înapoi pe scări.

Degetele îi pipăiau frenetic fiecare cusătură a jachetei.

– La naiba! Fotografia asta este un indiciu!

Bryce simți ceva dur sub degete. O denivelare. Chiar în lungul „I"-ului din *iubire*.

– Prin iubire, totul e posibil! șopti Bryce și apucă foarfeca din cana de pe masă. La dracu'! Danika îi tatuase indiciul chiar pe spate! Lehabah privea pe după umărul lui Bryce, în timp ce aceasta tăia pielea.

Pe masă căzu un dreptunghi mic și subțire din metal. Un dispozitiv de memorie.

– De ce-ar fi ascuns așa ceva în haină? se miră Lehabah.

Însă Bryce era deja în mișcare. Cu mâini tremurânde introduse dispozitivul în laptop.

Pe el se aflau trei înregistrări video nenumite.

Bryce deschise prima înregistrare. Ea și Lehabah o urmăriră în tăcere.

Șoaptele lui Lehabah umplură aerul din încăpere, acoperind chiar și zgârieturile nøkkului.

– Zeii să ne cruțe!

Capitolul 64

Hunt reușise să se ridice din pat și să-i demonstreze lui Ruhn Danaan că este suficient de viu încât acesta să plece, în sfârșit. Nu se îndoia că Prințul Feelor își sunase verișoara ca să o informeze, însă nu mai conta: într-un sfert de oră Bryce era acasă.

Avea fața palidă ca a unui cadavru, atât de cenușie încât pistruii îi ieșeau în evidență ca niște picături de sânge. Tulburarea nu îi era trădată de nimic altceva, rochia ei neagră nu avea nici măcar o cută.

– Ce e?

Într-o clipă era la ușă, cu chipul crispat de durere, după ce se ridicase din colțul lui de pe canapea, de unde îl urmărise pe Rigelus, Mâna Strălucită a Asterilor, ținând un discurs frumos despre conflictul cu rebelii din Pangera. Ar fi trebuit să mai treacă o zi sau două până când să poată păși fără să simtă durere. Și mai multe săptămâni până ca aripile să îi crească la loc. După aceea, alte câteva zile pentru a putea încerca să zboare. A doua zi aveau să înceapă probabil mâncărimile teribile.

Își amintea fiecare secundă de tortură de când îi fuseseră tăiate aripile prima oară. Toți Îngerii Căzuți care supraviețuiseră trecuseră prin aceasta. Fuseseră nevoiți să îndure și

insulta de a-și vedea aripile expuse în palatul de cristal al Asterilor, în chip de trofee și semne de avertizare.

– Cum te simți? îl întrebă Bryce mai întâi.

– Bine.

Era o minciună. Syrinx îi dădu târcoale îngerului și îi acoperi mâna cu pupici.

– Ce s-a întâmplat?

Bryce închise ușa fără nici un cuvânt. Trase draperiile. Apoi își scoase telefonul din buzunarul de la jachetă și deschise un e-mail – de la ea către ea – și deschise fișierul care era atașat.

– Danika a ascuns un dispozitiv de memorie în dublura de la geacă.

Lui Bryce îi tremura vocea. Îl conduse pe Hunt înapoi spre canapea și îl ajută să se așeze, în timp ce înregistrarea se încărca. Syrinx sări pe puii de pernă, lângă înger, și se făcu covrig. Bryce se așeză de cealaltă parte, atât de aproape, încât li se atingeau coapsele, deși ea nu părea să bage de seamă. După câteva clipe nici pentru Hunt nu mai conta.

Era o înregistrare neclară, fără sunet, în care apărea o celulă căptușită.

În colțul de jos scria: *Amplificare Artificială pentru Disfuncții de Putere, Subiect Test 7.*

O femeie om, mult prea slabă, stătea în acea cameră, într-un halat de spital.

– Ce dracu' e asta? întrebă Hunt.

Dar știa deja.

Synth. Erau teste pentru cercetarea *synth*-ului.

Bryce mormăi – trebuia să privească în continuare.

Un bărbat draki, tânăr, îmbrăcat într-un halat de doctor, intră în cameră cu o tavă încărcată. Înregistrarea o luă pe repede-nainte, ca și cum cineva accelerase ritmul filmării din motive de urgență. Bărbatul draki îi cercetă femeii semnele vitale și apoi îi injectă ceva în braț.

Apoi ieși. Și încuie ușa după el.

– Ei fac...

Hunt înghiți un nod.

– Nu cumva tocmai ce a injectat-o cu *synth*?

Bryce confirmă printr-un sunet mic, gutural.

Camera continua să înregistreze. Trecu un minut. Apoi trecură cinci. Zece.

În cameră intrară doi Vaniri. Doi metamorfi serpentini, mari, care o măsurară din cap până în picioare pe femeia cu care fuseseră închiși în cameră. Lui Hunt i se întoarse stomacul pe dos. Se simți și mai rău după ce observă tatuajele de sclav pe care le aveau pe mâini și înțelese că erau prizonieri. Înțelese – după reacția femeii, care se făcuse mică, lipită de perete – de ce fuseseră închiși.

Cei doi se aruncară asupra ei.

Însă femeia de rasă umană se aruncă și ea la ei.

Totul se petrecu atât de repede încât Hunt abia putu să vadă ce se întâmplă. Persoana care editase înregistrarea revenise însă și încetinise montajul.

Așa că Hunt putu să vadă, lovitură după lovitură, cum femeia umană îi ataca pe cei doi masculi Vanir.

Și cum îi sfâșia în bucățele.

Era imposibil. Absolut imposibil! Doar dacă nu cumva... Tharion le spusese că *synth*-ul poate oferi oamenilor puteri temporare, mai mari decât ale celor mai mulți Vaniri. Puteri suficient de mari încât să-i ucidă.

– Îți dai seama cât de mult și-ar dori oamenii din rebeliune să pună mâna pe asta? întrebă Hunt.

Bryce își îndreptă doar fruntea spre ecran, unde înregistrarea continua să ruleze.

Fură trimiși înăuntru încă doi bărbați. Mai mari decât cei din urmă. Și ei sfârșiră în bucățele.

Grămezi.

O, zeilor!

Încă doi. Apoi trei. După care cinci.

Până când întreaga cameră se făcu roșie. Până când Vanirii ajunseră să zgârie cu ghearele în ușă, implorând să li se dea drumul afară. Implorând în timp ce tovarășii lor, apoi ei înșiși erau măcelăriți.

Femeia urla, cu capul ridicat spre tavan. Zbiera din cauza furiei sau a durerii, ori cine știe de ce. Hunt nu-și putea da seama fără sonor.

Hunt știa ce urmează. Știa și, cu toate acestea, nu se putu opri să nu privească.

Femeia se întoarse asupra ei înseși. Se sfâșie în bucăți. Până când și ea ajunse să fie doar un morman de carne, pe podea.

Înregistrarea se opri.

- Danika trebuie să-și fi dat seama la ce lucrau în laboratoare, zise Bryce încetișor. Cred că cineva implicat în aceste teste... Crezi că ar fi putut să vândă formula vreunui traficant de droguri? Cel responsabil pentru uciderea Danikăi, a haitei și a celorlalți trebuie să fi luat *synth*. Sau să fi injectat pe cel care i-a atacat cu drogul.

Hunt clătină din cap.

- Poate, dar ce legătură are asta cu demonii și cu Cornul?

- Poate că l-au invocat pe kristallos pentru antidotul din veninul lui și nimic mai mult. Au vrut să-și creeze un antidot, pentru cazul în care *synth*-ul ar fi ajuns să se întoarcă împotriva lor. Poate că n-are nici o legătură cu Cornul până la urmă. Poate că asta trebuia să descoperim. Mai sunt încă două înregistrări ca aceasta, cu alți doi pacienți oameni. Danika mi le-a lăsat *mie*. Trebuie să fi știut că cineva îi vrea răul. Trebuie să fi știut, încă de când a confiscat acea încărcătură de *synth*, că vor veni după ea cât de curând. Nu mai e nici un alt demon pe lângă kristallos. E vorba de o persoană - din *această* lume. Cineva care a luat *synth* și apoi s-a folosit de puterea lui ca să rupă farmecele de la apartamentul nostru. Și să îi ucidă pe Danika și pe toți membrii haitei.

Hunt își alese cuvintele cu grijă, luptându-se cu avalanșa de gânduri din mintea lui.

- Ar putea fi adevărat, Bryce. Însă Cornul se află încă acolo, undeva. Și există un drog care s-ar putea să îl repare. Fie că e o coincidență sau nu. Iar noi nu am reușit să găsim artefactul până acum.

Nu. Nu făcuseră decât să dea și mai mult de necazuri. Hunt continuă:

– Micah ne-a arătat deja ce înseamnă să ieși din rând. Nu trebuie să ne avântăm prea repede în vânătoarea de *synth*. Trebuie mai întâi să ne asigurăm că avem dreptate. Și trebuie să fim atenți.

– *Nici unul* dintre voi nu a fost în stare să descopere ce am descoperit eu. De ce să nu mă avânt, când este singurul indiciu pe care îl am despre criminalul Danikăi și al Haitei? Totul se leagă, Hunt. Sunt sigură!

Și, pentru că Bryce voia să mai adauge ceva, Hunt spuse cuvintele care știa că o vor opri.

– Bryce, dacă urmăm această pistă și ne înșelăm și de această dată, nici nu se va mai pune problema târgului meu cu Micah. S-ar putea să nu mai scap viu după următoarea lui pedeapsă.

Bryce tresări.

Îl durea întregul trup, însă Hunt își întinse o mână ca să îi atingă genunchiul.

– Toată această afacere cu *synth* este îngrozitoare, Bryce. Eu... Nu am văzut niciodată ceva asemănător.

Asta schimba complet lucrurile. Schimba *totul*. Nici nu știa de unde să înceapă ca să încerce să înțeleagă tot ceea ce văzuse. Ar fi trebuit să dea niște telefoane – *trebuia* să dea niște telefoane în această privință.

– Dar dacă vrem să găsim criminalul și poate și Cornul și să ne asigurăm că există un viitor pentru noi, trebuie să fim *deștepți*.

Cu siguranță avea să existe un *noi* pentru ei; Hunt avea de gând să facă tot posibilul ca să se asigure de asta.

Îngerul dădu din cap spre înregistrare.

– Trimite-mi-le și mie. Mă voi asigura că ajung la Vik, prin serverul nostru criptat. Vom vedea ce poate descoperi ea despre aceste teste.

Bryce îi cercetă fața. Deschiderea de pe chipul ei aproape îl făcu să îngenuncheze în fața ei. Hunt așteptă să se revolte, să îl sfideze. Să îi spună că este un idiot.

Însă Bryce zise doar:

- Bine.

Răsuflă lung și se prăvăli înapoi pe perne.

Era prea frumoasă. Îngerul abia își putu conteni pornirile când ea întrebă încet:

- Ce fel de viitor ai în gând pentru noi, Athalar?

Hunt nu se feri de ochii ei iscoditori.

- Unul bun, îi răspunse, la fel de încet.

Bryce nu îl întrebă însă cum avea să fie asta cu putință. Cum ar fi fost ceva, orice, cu putință pentru el, pentru ei. Nici ce avea de gând să facă pentru acel viitor.

Îi zâmbi.

- Mie îmi pare un plan bun!

Se priviră în ochi o clipă, o eternitate. Și, în ciuda a ceea ce tocmai văzuseră, în ciuda a ceea ce bântuia în afara zidurilor apartamentului lor, Hunt zise:

- Da?

- Mda.

Bryce își răsuci vârfurile părului.

- Hunt, m-ai sărutat... în salonul vrăjidoctoriței.

Hunt știa că nu ar fi trebuit să o facă, știa că era mai mult decât nebunesc.

- Și ce-i cu asta? zise el.

- Și a fost la modul serios?

Nu spusese niciodată ceva mai adevărat de atât.

- Da. Voiai să fie la modul serios?

Începu să-i bată inima mai tare, într-atât de tare încât aproape că uită de durerea din lungul spatelui, atunci când ea îi spuse:

- Știi deja răspunsul, Athalar.

- Și vrei să o fac din nou?

La naiba! Vocea îi devenise atât de joasă. Ochii lui Bryce erau senini, strălucitori. Neînfricați și plini de speranță și de tot ceea ce îl făcea pe Hunt să nu se poată gândi decât la ea, atunci când era prin preajmă.

- Vreau s-o fac *eu*. Dacă și tu ești de acord, adăugă ea.

Hel, da! Hunt îi aruncă un început de zâmbet.

– Arată-mi ce poți, Quinlan!

Bryce râse ușor și își întoarse fața spre el. Hunt nu îndrăzni nici măcar să respire prea adânc, de teamă să nu o sperie. Syrinx, care părea să se fi prins despre ce era vorba, se retrase la el în cușcă.

Bryce își ridică mâna tremurândă spre părul lui, îi îndepărtă o șuviță și apoi își trecu degetele pe deasupra coroanei de spini.

Hunt îi prinse degetele tremurătoare.

– Hei, ce-i asta? murmură.

Nu se putu abține să nu îi sărute unghiile pictate în culorile apusului.

De câte ori nu își închipuise acele mâini atingându-l? Mângâindu-i fața, coborându-i pe piept, în jos.

Îngerul o auzi înghițind nodul care i se pusese în gât. Îi sărută din nou mâna.

– Asta nu trebuia să se întâmple – ceea ce e între noi! șopti ea.

– Știu.

Și îi sărută din nou degetele tremurânde. Apoi i le deschise încet, dezvelindu-i miezul palmei. Își apăsă gura și acolo.

– Dar, la naiba! Slavă lui Urd că s-a întâmplat.

Mâinile lui Bryce se opriră din tremurat. Hunt își ridică privirea de la palma ei și îi descoperi ochii înlăcrimați – și plini de foc. Își trecu degetele printre degetele ei.

– La dracu', sărută-mă odată, Quinlan!

Și Bryce îl sărută. Hel, cum îl sărută! Abia termină îngerul de rostit cuvintele că ea își și trecu mâna în jurul gâtului lui și îi trase gura spre gura ei.

Din clipa în care buzele lui Hunt îi atinseră buzele, Bryce explodă.

Nu știa dacă era din cauză că nu mai fusese de mult cu cineva sau datorită lui Hunt însuși, însă se dezlănțui. Era

singurul mod prin care putea descrie ceea ce simțea în timp ce-și trecea mâinile prin părul lui și îi devora gura.

Fără săruturi dulci, furișate. Nu erau pentru ei. N-aveau să fie niciodată pentru ei.

Bryce își deschise buzele de la prima atingere și el o savură cu sete, feroce. Hunt gemu când îi simți pentru prima oară gustul și sunetul acela o atâță și mai tare.

Bryce se ridică în genunchi, cu degetele înfipte în părul lui moale. Nu se putea sătura de el, de aroma lui - stropi de ploaie și cedru, sare și fulger pur. Hunt îi apucă șoldurile, încet și ferm, în ciuda gurii lui, care o devora pe a ei cu săruturi adânci, nebunești.

Bryce suspină și el râse ușor, în timp ce își trecea mâna pe sub rochia ei, în lungul spatelui, zgâriind-o cu degetele lui aspre. Bryce se arcui sub atingerea lui și îngerul își dezlipi gura de a ei.

Înainte să îl tragă înapoi spre ea, Hunt își lipi buzele deschise de gâtul ei. Îi mușcă ușor pielea sensibilă din spatele urechii și murmură:

- Spune-mi ce vrei, Quinlan.

- Totul.

Nu era nici o urmă de îndoială în vocea ei. Nici una.

Hunt își trecu dinții în josul gâtului ei și Bryce își pierdu respirația, toată ființa concentrându-i-se asupra acelei senzații.

- Totul?

Bryce își lăsă mâna să alunece în jos.

- Totul, Athalar.

- Slavă zeilor!

Bryce îi simți respirația pe gât și râse, însă amuți de îndată ce el își lipi din nou gura de a ei, de parcă ar fi vrut să-i simtă gustul râsului.

Respirațiile împletite, mâinile lui desfăcându-i cu îndemânare sutienul pe sub rochie. Îi ajunse în poală, cu picioarele împreunate în jurul coapselor lui. Ajunse cu rochia desfăcută până în talie, fără sutien. Și gura lui Hunt era lipită de sânul

ei, sărutând și mușcând și nimic, nimic, nimic niciodată nu mai simțise la fel, nimic nu fusese la fel de bine.

Lui Bryce nu îi păsa că gemea suficient de tare cât să o audă toți demonii din Gheena. Nu când Hunt își lipise gura fierbinte de celălalt sân. Se lipi mai tare de el, simțind deja cum în interiorul ei crește valul de extaz al orgasmului.

– La dracu', Bryce! murmură Hunt, cu buzele lipite de pieptul ei.

Bryce își coborî degetele sub talia pantalonilor lui. Însă îngerul o apucă de încheietură. Oprind-o la câțiva milimetri de ceea ce-și dorea de săptămâni întregi.

– Nu încă! murmură Hunt, trasând cu buzele conturul sânilor ei, încântat doar să îi exploreze trupul, să se bucure de ea. Nu, până când nu mă satur.

Cuvintele îngerului îi scurtcircuitară toate gândurile. Și toate încercările de a protesta se stinseră când el își strecură mâna sub rochia ei și îi mângâie coapsa. Mâna urcă, gura îi descoperi din nou gâtul, în timp ce degetele îi explorau lenjeria dantelată.

Hunt șuieră din nou. Dantela nu putea să ascundă cât de mult îl dorea Bryce. O atinse. Întâi ușor, apoi apăsat – materialul subțire fiind singura barieră dintre ei. Bryce suspină adânc.

Îl simți zâmbind, cu gura lipită de gâtul ei, în timp ce o atingea încet. Tortură și binecuvântare.

– Hunt!

Nu era convinsă dacă-i rostise numele ca pe o rugăminte ori ca pe o întrebare.

Hunt îndepărtă lenjeria și îi atinse în sfârșit pielea. Ea suspină din nou și el o mângâie, atât de ușor și de delicat, încât Bryce simți că își pierde mințile. Îngerul îi sărută gâtul, continuându-și tachinările.

– Ești la fel de delicioasă pe cât te simt? îi șopti, cu buzele lipite de pielea ei.

– Te rog să descoperi chiar în această clipă! reuși ea să articuleze.

Râsul lui reverberă în interiorul ei, fără ca Hunt să își oprească vreo clipă explorarea leneșă.

– Nu încă, Quinlan.

– Fă-o!

Dacă nu avea să-l simtă curând în interiorul ei – cumva, oricum –, era gata să înceapă să implore.

– Atât de autoritară! toarse Hunt, cu gura pe gâtul ei.

Apoi o sărută din nou pe buze. Și, în timp ce îi săruta și mușca gura, o pătrunse.

Bryce își înfipse unghiile în pieptul îngerului. Îi simțea inima bătând nebunește sub palmele ei. Își coborî capul pe pieptul lui Hunt, în ritmul mișcărilor mâinii lui, sărutând și mușcând pielea, însetată de el.

– N-am să mă opresc până când n-am să te fac să-ți uiți numele.

Zeilor, da!

– Nici eu!

Extazul se aprinse în interiorul ei ca o flacără, ca un cântec sălbatic și nesăbuit. Hunt îi prinse coapsele cu mâna liberă.

– Să nu crezi că am uitat de ăsta! murmură Hunt și îi strânse fundul, ca să arate că vorbește serios. Am planuri pentru frumusețea asta, Bryce! Planuri diabolice.

Bryce oftă din nou, în timp ce el continua să o mângâie, iar și iar.

– Dulceață...

Hunt toarse, cu gura lipită de sânul lui Bryce, atingând în sfârșit cu degetele punctul acela din lăuntrul ei, aducându-i orgasmul. Cu numele lui Hunt pe buze, Bryce își lăsă capul pe spate și se abandonă plăcerii. Trupurile li se afundară în pernele de pe canapea. Hunt gemu, iar Bryce înghiți fiecare sunet cu sărutul ei, în timp ce fiecare nerv din corpul ei explodă în lumină stelară.

Apoi rămase doar aerul din plămâni, doar el – trupul lui, parfumul lui, puterea aceea.

Lumina stelară începu să se stingă și Bryce își deschise ochii, descoperindu-l pe Hunt cu capul lăsat pe spate și dinții dezgoliți.

Nu de plăcere. Ci din cauza durerii.

Îl afundase între perne. Îi izbise spatele rănit de canapea.

Oroarea i se strecură prin vene ca o apă înghețată, stingându-i toată fierbințeala din sânge.

– O, zeilor! Îmi pare atât de rău...

Hunt își întredeschise ochii. Geamătul pe care îl scosese atunci când ea avusese orgasm fusese provocat de *durere*, iar ea fusese atât de nebună după el încât nu băgase de seamă...

– Ești bine? ceru să afle Bryce cu glas autoritar, încercând să i se ridice din poală.

Hunt o trase înapoi, cu mâna cu care o ținea de talie.

– Voi supraviețui.

Privirea i se întunecă de dorință când privi din nou spre sânii ei dezgoliți, la doar câțiva milimetri de buzele lui. Spre rochia pe jumătate scoasă, care-i dezvelea trupul.

– Am alte lucruri la care să mă gândesc.

Se aplecă spre sânul ei, ori mai bine zis – încercă să se aplece. Chipul i se schimonosi de durere.

– Hel, Hunt! se răsti Bryce.

Bryce i se smulse din strânsoare, gata-gata să îi cadă din poală. Hunt nici măcar nu se împotrivi când îi apucă umărul ca să-i vadă spatele.

Bandajele îi erau îmbibate cu sânge proaspăt.

– Ai înnebunit? țipă Bryce.

Se repezi imediat să apuce ceva din jur, ca să oprească sângerarea.

– De ce nu mi-ai spus?

– Pentru că, așa cum îți place ție să zici... Hunt răsuflă, tremurând ușor. E corpul meu, eu îi decid limitele.

Bryce își stăpâni avântul de a-l strangula și se întinse după telefon.

– Chem o vrăjidoctoriță.

Hunt o apucă din nou de încheietura mâinii.

– Nu am terminat.

– Oh, ba da! șuieră Bryce. Nu am de gând să fac sex cu tine în timp ce sângele îți curge din spate ca dintr-o fântână.

Era puțin exagerat.

Hunt avea o privire întunecată – arzătoare.

Așa că Bryce îl înghionti în spate, la câțiva centimetri de rană. Crisparea lui dureroasă puse punct discuției.

Bryce își așeză lenjeria intimă și își trase rochia înapoi pe ea, apoi sună serviciul public de vrăjidoctorițe.

Într-o oră vrăjidoctorița venise și plecase. Rana lui Hunt era bine, declarase ea, spre ușurarea lui Bryce.

Apoi Hunt avusese tupeul să întrebe dacă avea voie să facă sex.

Spre meritul ei, vrăjidoctorița nu râsese. Îi spusese doar: *Atunci când vei putea să zbori din nou, îți vei putea relua și activitatea sexuală în siguranță.* Apoi își plecase capul spre pernuțele de pe canapea – ale căror pete de sânge aveau nevoie de o vrajă ca să fie șterse. *V-aș recomanda ca orice tip de... interacțiune de felul celei care a provocat accidentul din această seară să fie amânată pentru când îți se vor vindeca aripile.*

Hunt păruse gata să se revolte, însă Bryce se grăbise să scoată vrăjidoctorița pe ușă afară. Apoi îl ajutase pe înger să se suie în patul lui. În ciuda tuturor întrebărilor pe care le avusese pentru vrăjidoctoriță, abia dacă se ținea pe picioare. Se prăbuși aproape în pat. Răspunse la câteva mesaje pe telefon și, până să apuce ea să tragă jaluzelele, adormi.

Nici vorbă de sex.

Bryce dormi profund la ea în pat, în ciuda a tot ceea ce văzuse și aflase despre *synth*.

Se trezi însă la ora trei dimineața, știind ce trebuie să facă.

Trimise un e-mail cu cererea pe care o avea, în ciuda orei târzii, și primi un răspuns peste douăzeci de minute: trebuia să aștepte până când cererea avea să-i fie aprobată de Legiunea 33. Bryce se încruntă.

N-avea timp pentru așa ceva.

Se strecură afară din dormitorul ei. Ușa de la camera lui Hunt era închisă, iar în spatele ei se vedea că lumina era stinsă. Îngerul nu simți nimic cât ea se strecură afară din apartament.

Și se îndreptă spre vechea ei casă.

Bryce nu mai trecuse prin cartier de doi ani de zile.

Însă, după ce dădu colțul și văzu luminile și mulțimea speriată, știu.

Știu ce clădire ardea în mijlocul cartierului.

Cineva observase probabil că intrase în contul Danikăi de la Industriile Redner. Ori poate că cineva îi monitoriza adresa de e-mail și văzuse mesajele pe care le trimisese administratorului. Oricine va fi fost, acționase rapid, pentru că își dăduse seama că voia să vină să caute indiciile pe care Danika ar fi putut să le lase prin apartament.

Bryce era convinsă că mai erau indicii. Danika era suficient de inteligentă încât să nu lase tot ceea ce descoperise într-un singur loc.

Persoane îngrozite, cu lacrimi pe obraji - foștii ei vecini - se adunaseră pe stradă, îmbrățișându-se, cu ochii la incendiu, fără să le vină încă să creadă. Flăcările cuprinseseră întreaga clădire.

Ea era vinovată - ea adusese nenorocirea pe capul oamenilor care-și priveau casele arzând. Își simți inima grea, durerea alinându-i-se puțin când auzi o nimfă anunțându-și colegii pompieri că nu erau victime.

Ea era vinovată.

Dar... asta însemna că se apropie. *Caută acolo unde doare cel mai tare*, o sfătuise Regina Viperă cu săptămâni în urmă. Crezuse că metamorful făcuse referire la ceva care o durea pe ea. Însă poate că de fapt se referise la criminal.

Și dând târcoale *synth*-ului... Părea să fi atins un punct sensibil.

Când era aproape la jumătatea drumului spre casă, lui Bryce îi vibră telefonul. Și-l scoase repede din geaca de piele pe care o

cususe la loc. Opalul era încă în buzunar. Bryce se pregăti sufletește pentru toate întrebările pe care Hunt avea să i le pună.

Mesajul era însă de la Tharion.

Pe râu are loc o tranzacție chiar acum. E aici o barcă. Trimite semnale. Chiar după Docul Negru. Să fii aici în cinci minute și am să te duc ca să vezi despre ce este vorba.

Bryce strânse opalul alb din buzunar și scrise: *O tranzacție de* synth*?*

Tharion îi răspunse: *Nu, una de vată de zahăr pe băț.*

Bryce începu să alerge. Nu îl sună pe Hunt. Nici pe Ruhn.

Știa ce i-ar fi spus ei. *Nu te duce fără mine, Bryce! Așteaptă.*

Însă ea nu mai avea timp de pierdut.

Capitolul 65

Bryce îl strângea atât de tare pe Tharion de mijloc, încât era o minune că bărbatul mai putea să respire. Sub ei, skijetul sălta purtat de curent deasupra valurilor. Formele lucitoare care treceau pe sub suprafața întunecată erau singurele care arătau că mai era cineva sau ceva acolo, în afara lor.

Bryce ezitase atunci când îl văzuse pe Tharion ajungând pe chei, cu skijetul lui negru mat. *Fie asta, fie înotăm, Picioruşe!* o informase el.

Bryce alesese skijetul, însă ultimele minute și le petrecuse regretând alegerea făcută.

– Acolo, sus! murmură bărbatul și opri motorul, care era oricum silențios.

Trebuie să fi fost vorba despre un vehicul special din arsenalul Reginei Râului. Sau poate chiar din al lui Tharion însuși, în calitate de Căpitan al Serviciului de Informații.

Bryce privi spre ambarcațiunea mică de pe râu. Ceața aluneca în jurul lor, transformând cele câteva prime-lumini de pe punte în globuri tremurătoare.

– Am numărat șase persoane! o informă Tharion.

Bryce încercă să străbată întunericul din fața ei.

– Nu-mi dau seamă ce sunt. Au forme umanoide.

Trupul lui Tharion vibră și skijetul îi purtă înainte, dus de un curent pe care bărbatul îl crease.

– Șmecher truc, murmură Bryce.

– Așa impresionez mereu domnișoarele! îi răspunse el în șoaptă.

Bryce ar fi chicotit dacă nu s-ar fi apropiat de ambarcațiune.

– Păstrează-ne în direcția vântului, ca să nu ne miroasă.

– Știu cum să rămân nevăzut, Piciorușe.

Însă Tharion o ascultă.

Oamenii de pe barcă erau acoperiți cu glugi, care să-i apere de ploaia mocănească, însă atunci când ajunseră mai aproape...

– Este Regina Viperă! șopti Bryce.

Nu exista nici o altă persoană în acel oraș care să poarte o astfel de haină mov, flamboaiantă.

– *Mincinoasă* nenorocită! Mi-a zis că ea n-are de-a face cu *synth*-ul.

– Nu sunt surprins! mormăi Tharion. Tot timpul pune la cale ceva dubios.

– Da, dar de data asta cumpără sau vinde oare?

– Nu putem afla decât într-un singur fel.

Se traseră mai aproape. Ambarcațiunea, observară, era pictată cu o pereche de ochi de șarpe. La fel și lăzile din capătul bărcii...

– Vinde! observă Tharion.

Bărbatul arătă cu capul spre o persoană înaltă, care se afla cu fața la Regina Viperă, prinsă într-o discuție aprigă cu cineva de lângă ei.

– Aceia sunt cumpărătorii.

Tharion făcu un semn spre persoana pe jumătate ascunsă în umbre, care se certa cu insul înalt.

– Nu se pun de acord în privința prețului, probabil.

Regina Viperă vindea *synth*. Oare ea fusese vinovata de la bun început? Fusese vinovată și pentru moartea Danikăi și a membrilor haitei, în ciuda alibiului ei? Sau pusese mâna pe substanță după ce scăpase din laborator?

Cumpărătorul care se certa cu Regina Viperă își scutură capul dezgustat. Însă asociatul lui păru să ignore tot ceea ce

se discutase și îi aruncă Reginei Vipere, după câte se părea, un săculeț negru. Ea se uită înăuntru și scoase ceva afară. Aurul străluci prin ceață.

- Acolo sunt al dracului de mulți bani! murmură Tharion. Suficient cât pentru întreaga încărcătură, fac pariu.

- Ne putem trage mai aproape ca să auzim?

Tharion încuviință din cap și alunecară din nou pe deasupra apei. Atenția tuturor celor de la bord era îndreptată în principal asupra tranzacției și mai puțin asupra umbrelor din jurul bărcii.

- Cred că veți fi de acord că este suficient pentru a vă îndeplini scopurile, le zicea Regina Viperă. Bryce știa că ar fi trebuit să îi sune pe Hunt și pe Ruhn și să îi aducă acolo pe toți membrii Legiunii și ai Auxiliarului, ca să îi oprească, înainte ca și mai mult *synth* să inunde străzile și să ajungă pe mâna unor persoane și mai diabolice.

Bryce își scoase telefonul din buzunarul jachetei și apăsă un buton ca să împiedice ecranul să se lumineze. Încă un buton apăsat și camera fu activată. Făcu câteva poze ambarcațiunii, Reginei Vipere și persoanei înalte, învăluită în umbră, din fața ei. Om, metamorf sau Fee - nu-și putea da seama din cauza hainei și a glugii.

Bryce căuta numărul lui Hunt în timp ce Regina Viperă le zicea clienților ei:

- Cred că acesta este începutul unei frumoase prietenii, nu-i așa?

Cel mai înalt dintre cumpărători nu răspunse. Se întoarse bățos cu spatele la tovarășii lui, cu nemulțumirea întipărită în fiecare mișcare, în timp ce se îndrepta spre lumina care-i descoperi chipul de sub glugă.

- La dracu'! șopti Tharion.

Lui Bryce i se frânseră toate gândurile.

În mintea ei nu mai rămase decât zgomot alb. Chipul lui Hunt se profila din ce în ce mai clar în prima-lumină.

Capitolul 66

Bryce nu știa cum ajunsese pe ambarcațiune. Ce îi spusese lui Tharion ca să îl convingă să urce. Cum urcase de pe skijet pe barcă.

Totul se întâmplase însă repede. Într-atât de repede încât Hunt nu apucase să facă decât trei pași și ea se afla acolo, udă, întrebându-se dacă nu cumva avea să vomite.

Se auziră sunete de pistoale, îndreptate spre ea. Ea nu le văzu.

Îl văzu doar pe Hunt, răsucindu-se spre ea, cu ochii mari.

Bineînțeles că nu îl recunoscuse de la depărtare. Nu avea aripi. Structura însă, înălțimea, profilul... Erau toate ale lui.

Și colegul din spatele lui, cel care înmânase banii – Viktoria. Justinian apăru din umbră, cu aripile vopsite în negru, ca să le ascundă de lumina lunii.

Bryce îl auzea ca prin vis pe Tharion, de undeva din spatele ei, spunându-i Reginei Viperă că este arestată în numele Reginei Râului. O auzi ca prin vis pe Regina Viperă râzând.

Toată atenția ei era îndreptată spre Hunt, care murmură un singur cuvânt:

– Bryce.

– Ce dracu-i asta? șopti ea.

Ploaia îi biciuia fața. Nu auzea, nu respira, nu gândea. Repetă, cu vocea tremurată:

– Ce *dracu'* e asta, Hunt?

– Este exact ceea ce pare! se auzi o voce rece și adâncă din spatele ei.

Înconjurat de o învolburare de pene albe, Micah își făcu apariția prin ceață, flancat de Isaiah, Naomi și de încă alți șase îngeri, cu toții înarmați până-n dinți, purtând costumele negre ale Legiunii. Nu făcură însă nici un gest spre Regina Viperă.

Nu, cu toții se îndreptară spre Hunt și spre tovarășii lui. Își îndreptară armele spre ei.

Hunt se uită la Guvernator, apoi la Regina Viperă, spre care șuieră ușor:

– Cățea nenorocită!

Regina Viperă chicoti și îi zise lui Micah:

– Acum îmi ești dator o favoare, Guvernatorule.

Micah îi confirmă din cap.

– Ne-ai întins o cursă, șuieră Viktoria către Regină, cu haloul de pe frunte încrețindu-i-se.

Regina Viperă își puse mâinile-n sân.

– Știam că va merita să văd cine vine să dea târcoale după ce răspândesc vorba că am pus mâna pe o încărcătură.

Arătă spre lăzile cu *synth*. Apoi îi zâmbi lui Hunt, cu un zâmbet plin de otravă:

– Speram că vei fi tu, Umbra Mortis.

Lui Bryce îi bubuia inima în piept.

– Despre ce vorbești?

Hunt se răsuci spre ea, cu chipul sumbru în lumina reflectoarelor de pe barcă.

– Lucrurile nu trebuiau să iasă așa, Bryce. Poate la început, dar am văzut înregistrarea aceea în seara asta și am încercat să opresc tranzacția, să îi opresc – *la dracu'!* – dar ei nu au vrut să asculte...

– Ăștia trei s-au gândit că *synth*-ul ar fi o cale bună prin care să recapete ce le-a fost luat! comentă Regina Viperă.

Făcu o pauză, sadică, și apoi adăugă:

– Puterea de a-și răsturna stăpânii.

Bryce simți că-i fuge pământul de sub picioare.

– Nu te cred.

Însă unda de durere din ochii lui Hunt îi spuse că încrederea ei oarbă, stupidă în inocența lui îi sfâșia inima.

– Este adevărat, spuse Micah, cu vocea lui ca de gheață. Cei trei au aflat despre *synth* cu câteva zile în urmă și de atunci caută o cale prin care să-l cumpere și să-l distribuie printre tovarășii lor, viitori rebeli. Pentru că vor să se folosească de puterea lui suficient cât să-și sfărâme halourile și să ducă la bun sfârșit ceea ce Shahar a început pe muntele Hermon. Micah arătă spre Regina Viperă, spunând: Ea a fost drăguță și m-a informat în privința acestui plan, după ce Justinian a încercat să recruteze o femeie care se afla sub... influența ei.

Bryce își scutură capul. Tremura atât de tare încât Tharion o apucă de mijloc.

– Ți-am zis că voi afla care-ți este prețul, Athalar! îi zise Regina Viperă.

Bryce începu să plângă. Ura fiecare lacrimă, fiecare convulsie, fiecare oftat stupid. Ura durerea din ochii lui Hunt, în timp ce el doar o privea și spunea:

– Îmi pare rău!

– *De* câteva zile? reuși Bryce să spună.

Tăcere.

– Știai de *synth de câteva zile*? întrebă Bryce.

Inima ei – inima ei proastă se frângea, se frângea în bucăți.

– Micah mi-a fixat niște ținte, explică Hunt. Trei traficanți de droguri. Ei mi-au spus că, în urmă cu doi ani, o cantitate mică de *synth* a fost sustrasă din laboratoarele Redner și a ajuns pe străzi. În scurt timp însă a fost consumată. În mult prea scurt timp. Mi-au zis că, în sfârșit, după doi ani în care au încercat să recreeze drogul, cineva a reușit să descopere în cele din urmă formula și că acum putea fi produs. Că îți amplifica puterile. Nu m-am gândit că are vreo legătură cu cazul, nu până recent. Nici măcar nu știam ce dracului poate să *facă* până când nu am văzut înregistrările de la testări.

– Cum?

Cuvântul ei despică aerul umed. Cum a ajuns pe străzi?

– Nu contează, spuse Hunt clătinându-și capul.

– Danika Fendyr, zise Micah rece.

Bryce făcu un pas în spate, în strânsoarea lui Tharion.

– Nu este posibil.

Hunt îi răspunse cu o blândețe care o ucise:

– Danika îl vindea, Bryce. De aceea a fost văzută pe barcă cu încărcătura de *synth*. Mi-am dat seama de asta acum aproape o săptămână. A furat formula, a vândut stocul și...

Hunt se opri.

– Și *ce*? șopti Bryce. Și *ce*, Hunt?

– Și Danika îl consuma ea însăși. Era dependentă de el.

Bryce simțea că i se face rău.

– Danika nu ar fi făcut *niciodată* așa ceva. Ea n-ar fi făcut *nimic* din toate astea.

Hunt își scutură capul.

– A făcut-o, Bryce.

– Nu.

Pentru că Micah nu îi întrerupse, Hunt zise:

– Analizează probele.

Vocea lui era ascuțită ca o lamă.

– Uită-te la ultimele mesaje pe care le-ați schimbat. Drogurile pe care ți le-am găsit în corp în acea noapte – pentru voi era ceva normal. Așa că ce mai conta încă un tip de drog în plus? Unul care, folosit în doze mici, putea să ofere un extaz și mai intens? Un drog care să o ajute pe Danika să se relaxeze după o nouă zi în care Sabine o făcea praf? Un drog care o lăsa să simtă cum ar fi să fie Primul lupilor, care îi dădea puterea unui Prim, de vreme ce aștepta să facă Saltul odată cu tine?

– *Nu*.

Lui Hunt îi tremură vocea.

– Consuma, Bryce. Toate indiciile arată că ea i-a omorât pe cei doi studenți de la Universitatea din Orașul Semilunii, în noaptea în care a fost furat Cornul. Tinerii au văzut-o luând Cornul, așa că ea i-a urmărit și apoi i-a ucis.

Bryce își aminti de paloarea Danikăi atunci când îi spusese despre morțile studenților, de privirea ei hăituită.

– Nu este adevărat.

Hunt își scutură capul. De parcă așa ar fi putut să-și scuture din minte lucrurile pe care le știa, să le uite.

– Traficanții pe care i-am ucis mi-au spus că Danika a fost văzută în zona Pieței de Carne. Că vorbea despre *synth*. Așa l-a cunoscut pe Maximus Tertian. Și el era dependent, la fel ca ea. Iubita lui nu știa nimic.

– Nu.

Însă Hunt își îndreptă privirea spre Micah.

– Presupun că acum vom pleca.

Îngerul își întinse mâinile. Pentru cătușii. Și, într-adevăr, în mâinile lui Isaiah luceau cătușile groase din piatră gorsiană, care anulau magia.

– N-ai de gând să-i spui și restul? spuse Arhanghelul.

Hunt încremeni.

– Nu-i nevoie. Să mergem.

– Ce să-mi spui? șopti Bryce.

Tharion o strânse mai tare, în chip de avertisment.

– Că știe deja cine este ucigașul Danikăi.

Cuvintele Arhanghelului erau reci. Plictisite. De parcă ar mai fi asistat la acea scenă de o mie de ori, într-o mie de variante. De parcă el știa deja totul.

Bryce se uită la Hunt și i-o citi în ochi. Își clătină capul, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

– Nu.

– Danika a consumat *synth* în noaptea în care a murit, mărturisi Hunt. A luat prea mult. A înnebunit-o. Și-a măcelărit propria haită. Și apoi pe ea însăși.

Strânsoarea lui Tharion era singurul lucru care o mai ținea pe picioare.

– Nu, nu, nu...

– De aceea nu a fost înregistrat nici un sunet din partea ucigașului, Bryce.

– Implora...

– Se implora singură să se oprească. Singurele mârâituri și țipete de pe înregistrare sunt ale ei.

Danika. Danika îi ucisese pe cei din haită. Pe Thorne. Pe Connor.

Și apoi se sfâșiase pe ea însăși.

– Dar Cornul...

– L-a furat probabil doar ca să o scoată din sărite pe Sabine. Apoi l-o fi vândut pe piața neagră. Nu avea nici o legătură cu cazul. Pentru Danika, totul se rezuma la *synth*.

Micah interveni:

– Știu din surse sigure că Danika a furat înregistrări cu testele pentru *synth* din laboratoarele Redner.

– Dar demonul kristallos...

– Un efect secundar al *synth*-ului, atunci când este folosit în doze mari, zise Micah. Supradoza de putere magică implică și abilitatea de a deschide portaluri, grație sării obsidiene din formula drogului. Danika tocmai asta a făcut: a invocat din greșeală demonul kristallos. Sarea neagră din *synth* nu poate fi ușor controlată. Are un fel de sensibilitate proprie. Măsura acesteia în formula *synth*-ului se potrivește cu numărul demonic al lui kristallos. În cazul unui dozaj mare, puterea granulelor de sare devine acaparatoare și poate invoca astfel demonul. De aceea i-am văzut rasa atât de des în ultimul timp – drogul e pe străzi acum, în doze mai mari decât cele recomandate. După cum bănuiați, kristallos se hrănește cu organe vitale și se folosește de canalizare ca să își depoziteze cadavrele. Cele două victime recente – novicea și gardianul de la templu – au fost victimele nefericite al unor persoane drogate cu *synth*.

Se așternu din nou tăcerea. Iar Bryce se întoarse iar spre Hunt.

– Tu știai.

Îngerul o privi în ochi.

– Îmi pare rău.

Vocea i se ridică aproape de strigăt.

– Știai!

Hunt se întinse, făcu un pas spre ea.

În întuneric se văzu lucind țeava unui pistol. I se lipi de tâmplă și Hunt se opri în loc.

Bryce cunoștea pistolul. Știa aripile argintii gravate pe cilindrul negru.

- Dacă te miști, îngerule, ești mort.

Hunt își ridică mâinile, însă nu-și luă privirea de la Bryce, în timp ce Fury Axtar își făcea apariția din umbrele care învăluiau lăzile cu *synth*.

Bryce nu se întrebă cum reușise Fury să ajungă acolo fără ca nici măcar Micah să nu bage de seamă sau cum de știuse să vină. Fury Axtar era ca noaptea însăși - își clădise un renume din faptul că știa secretele lumii.

Fury îi dădu roată lui Hunt și se așeză la dreapta lui Bryce, punându-și pistolul înapoi la brâu. Costumul ei negru mulat, pe care îl purta de obicei, lucea de ploaie, iar din părul lung până la bărbie picurau stropi. Fury se răsti la Regina Viperă:

- Piei dracului din ochii mei!

Regina Viperă zâmbi șiret.

- E barca mea.

- Atunci, du-te undeva, să nu-ți mai văd fața.

Bryce nu mai avea putere să se mire de faptul că Regina Viperă îi ascultă ordinul lui Fury Axtar.

Toată puterea pe care o mai avea în ea era concentrată în privirea ațintită asupra lui Hunt.

- Știai! repetă.

Hunt o privi în ochi.

- N-am vrut niciodată să te rănesc. Nu am vrut ca tu să știi că...

- Știai, știai, știai!

Își dăduse seama care era adevărul de aproape o săptămână și nu îi spusese nimic. O lăsase să vorbească la nesfârșit despre cât de mult își iubea prietena, despre cât de grozavă fusese Danika, o *amăgise*.

- Toată vorbăria ta despre cum *synth*-ul este o pierdere de timp... Abia putea să articuleze cuvintele. Era pentru că tu îți dăduseşi deja seama care este adevărul. Pentru că *mă minţeai*.

Bryce arătă spre lăzile cu droguri.

– Pentru că aflaseşi adevărul şi îţi doreai *synth*-ul pentru tine? Iar atunci când ai vrut să o ajuţi pe vrăjidoctoriţă să găsească un antidot... Era pentru că îl voiai pentru *tine*. Şi toate astea pentru ce... pentru o nouă rebeliune?

Hunt se lăsă în genunchi, de parcă s-ar fi rugat să fie iertat.

– La început, da, însă totul se baza doar pe un zvon despre posibilele efecte ale *synth*-ului. Apoi, în seara asta, am văzut înregistrarea pe care ai găsit-o şi am vrut să mă retrag. Ştiam că nu este bine – că nimic nu este aşa cum trebuie. Chiar şi cu antidotul. Era prea periculos. Mi-am dat seama că este o cale greşită. Dar tu şi eu, Bryce... *Tu* eşti locul în care vreau să ajung. O viaţă cu tine. La dracu', *tu* eşti calea mea!

Hunt arătă spre Justinian şi Viktoria, care stăteau împietriţi, cu cătuşi la mâini.

– Le-am trimis mesaj că s-a terminat, însă ei s-au speriat, au contactat-o pe Regina Viperă şi au insistat să vină în *seara asta*. Îţi jur, am venit doar ca să-i *opresc*, înainte ca totul să se ducă de râpă. Eu *niciodată*...

Bryce apucă opalul alb, pe care-l avea în buzunar, şi aruncă cu el în Hunt.

Îl aruncă atât de tare încât îl izbi pe înger drept în cap. Sângele îi acoperi tâmpla. Părea că îi sângerează coroana de spini de pe frunte.

– Nu vreau să te mai văd în viaţa mea! şopti Bryce.

Hunt privi pierdut spre opalul murdar de sânge de pe puntea bărcii.

– Asta nu va fi o problemă, declară Micah.

Isaiah făcu un pas în faţă cu cătuşele din piatră gorsiană lucind ca un foc de ametist. Identice cu cele de la încheieturile Viktoriei şi ale lui Justinian.

Bryce nu se putea opri din tremurat. Se rezemă din nou de Tharion, cu Fury – o forţă tăcută – lângă ea.

– Bryce, îmi pare rău.

Isaiah, cu chipul sumbru, îi prinse cătuşele de încheieturi.

– Nu am suportat gândul că tu...

– Ajunge! i-o reteză Fury. Ai zis şi ai făcut destul.

Își mută apoi privirea asupra lui Micah.

– A terminat-o cu voi. Cu voi toți.

Fury o trase pe Bryce spre skijetul ei, care se afla lângă cel al lui Tharion, în timp ce bărbatul le proteja spatele.

– Dacă o mai deranjezi vreodată, Guvernatorule, am să-ți fac și ție o vizită.

Bryce nici nu băgă de seamă când o coborâră pe skijet. Nici când Fury se așeză în fața ei și dădu drumul la motor. Nici cum Tharion alunecă pe skijetul lui, și se ținu după ele, ca să le păzească spatele până la mal.

– Bryce!

Hunt încercă din nou să o cheme, în timp ce ea își trecea brațele în jurul taliei lui Fury.

– Aveai inima deja frântă și ultimul lucru pe care l-am vrut a fost să...

Bryce nu își întoarse capul. Vântul îi spulberă părul și skijetul sfâșie ploaia și întunericul.

– BRYCE! urlă Hunt.

Ea nu se uită înapoi.

Capitolul 67

Când ajunsese acasă, adusă de Fury, îl găsise pe Ruhn în holul clădirii. Tharion se despărțise de ele la docuri, spunându-le că avea de gând să ajute la confiscarea încărcăturii de *synth*. Fury plecă și ea destul de repede încât Bryce să își dea seama că se ducea să se asigure că Regina Viperă nu dosește vreo parte din captură.

Ruhn nu scoase nici un cuvânt cât timp urcară cu liftul.

Dar Bryce știa că Fury îi spusese. Că îl chemase acolo.

Prietena ei schimbase câteva mesaje cu cineva, pe drumul dinspre docuri. Iar ea îi văzuse pe Flynn și pe Declan stând de pază pe acoperișul de la clădirea ei, înarmați cu carabine.

Ruhn nu vorbi până când nu ajunseră la apartament. Locul i se părea întunecat, gol și străin. Fiecare haină și fiecare armă de-a lui Hunt era ca o viespe, gata să atace. Cea mai rea dintre toate era pata de sânge de pe canapea.

Bryce reuși să străbată jumătate de sufragerie. Apoi i se făcu rău și vomită pe covor.

Într-o clipă, Ruhn era lângă ea. O strânse în brațe și umbrele lui o înconjurară și ele.

Bryce își simțea suspinele și sughițurile de plâns, le auzea, însă ca dintr-o mare depărtare. Întreaga lume era îndepărtată. Ruhn o ridică și o duse la canapea, departe de locul în

care ea i se dăruise cu totul lui Hunt. Nu comentă nimic despre pata de sânge sau despre mirosurile care vor fi persistat.

Nu era adevărat. Nu putea fi adevărat.

Nu erau decât o adunătură de drogate. Asta insinuase Hunt. Ea și Danika nu erau decât niște dependente de droguri, care trăgeau pe nas tot ce prindeau.

Nu era așa. Nu fusese niciodată așa. Se purtaseră prostește, însă de dragul amuzamentului, ca să se distreze și să se relaxeze, niciodată cu scopuri întunecate...

Tremura atât de tare încât avea impresia că îi vor pocni oasele. Ruhn o strânse mai tare, de parcă ar fi putut astfel să o împiedice din a se frânge.

Hunt știuse probabil că se apropia de adevăr atunci când îi arătase înregistrările cu testele. Așa că îi țesuse minciuni despre un sfârșit de poveste pentru ei doi, despre *viitorul* lor. Îi distrăsese atenția cu gura și cu mâinile lui. Și apoi, fiind unul dintre triari, primise înștiințarea de la proprietarul ei în privința solicitării de a vizita apartamentul - se strecurase afară, făcând-o să creadă că doarme. O scânteie din fulgerul lui aprinsese probabil focul.

Își aduse aminte că nimfa spusese că nu au fost victime - oare vreo fărâmă de decență îl făcuse pe Hunt să tragă alarmele de incendiu în încercarea de a-i avertiza pe oameni? Trebuia să creadă că așa fusese.

Dar, după ce arsese clădirea din temelii, ca să nu mai rămână nici o urmă din probe, Hunt se întâlnise cu Regina Viperă ca să se tocmească pentru ceea ce-i trebuia ca să-și alimenteze rebeliunea. Bryce nu îi credea vrăjelile despre retragerea din înțelegere. Nici o secundă. Știa ceea ce îl așteaptă. Ar fi fost în stare să spună orice.

Danika îi ucisese pe cei din Haita Diavolilor. Îi omorâse pe Thorne și pe Connor. Și apoi pe ea însăși. Iar acum Danika trăia mai departe, mânjită de rușine, printre mausoleele din Orașul Adormit. Suferea. Din cauza lui Bryce.

Nu era adevărat. Nu putea fi adevărat.

Când se întoarse Fury, Bryce se uita deja de ore întregi la același punct fix de pe perete. Ruhn o lăsă pe canapea și se retrase în bucătărie ca să discute cu mercenara.

Însă Bryce le auzi șoaptele oricum.

☽ *Athalar este într-una dintre celulele de detenție de sub Comitium!* zise Fury.

☽ *Micah nu l-a executat?*

☽ *Nu. Justinian și Viktoria... L-a crucificat pe înger, iar furiei i-a făcut o chestie oribilă.*

☽ *Sunt morți?*

☽ *Mai rău. Justinian sângerează încă în holul din Comitium. I-au dat o chestie care-i încetinește vindecarea. Va fi mort în curând, dacă are noroc.*

☽ *Și furia?*

☽ *Micah i-a smuls esența din trup și i-a închis-o într-o cutie de sticlă, pe care a așezat-o la piciorele crucii lui Justinian. Se aude că are de gând să verse cutia – pe Viktoria – în Groapa Melinoë și să o lase să cadă pe fundul mării, unde va înnebuni din cauza izolării și a întunericului.*

☽ *Hel! Și tu nu poți face nimic?*

☽ *Sunt trădători ai Republicii. Au fost prinși conspirând împotriva acesteia. Deci, nu.*

☽ *Dar Athalar nu e crucificat lângă Justinian?*

☽ *Cred că Micah a ticluit o altfel de pedeapsă pentru el. Ceva mai rău.*

☽ *Ce ar putea fi mai rău decât ce îndură cei doi?*

Se lăsă o tăcere lungă. Îngrozitoare.

– Multe, Ruhn Danaan.

Bryce se lăsă pătrunsă de acele cuvinte. Se ridică în capul oaselor și privi țintă spre ecranul negru al televizorului. Privi în gheena neagră dinlăuntrul ei.

PARTEA A IV-A

RÂPA

Capitolul 68

Cumva, Hunt se așteptase la o temniță din piatră. Nu știa de ce, de vreme ce fusese de nenumărate ori în celulele de sub Comitium, ca să îi închidă pe cei câțiva dușmani pe care Micah își dorea să-i lase în viață, dar se așteptase ca detenția lui să fie la fel cum fusese cea din trecut, din Pangera: temnițele întunecate și murdare ale Asterilor, apoi cele foarte asemănătoare din palatul lui Sandriel.

Nu se așteptase la acea celulă albă, cu bare din crom, care zbârnâiau de magie, anulându-i-o pe a lui. Pe ecranul de pe hol erau transmise imagini din atrium: corpul răstignit pe crucea de fier din mijlocul holului și cutia de sticlă, acoperită de sânge, la picioarele lui.

Justinian gemea încă din când în când, degetele de la mâini și de la picioare crispându-i-se în timp ce se asfixia încet. Trupul lui încerca, fără să reușească, să îi vindece plămânii perforați. Aripile îi fuseseră deja tăiate și lăsate pe podeaua de marmură de sub el.

Viktoria, a cărei esență era invizibilă în cutia de sticlă, era forțată să îl privească murind. Să îndure sângele lui Justinian, care picura pe capacul recipientului în care era închisă.

Hunt stătuse pe salteaua îngustă și urmărise fiecare secundă din supliciul lor. O auzise pe Viktoria urlând în timp

ce Micah îi smulgea esența din trupul în care fusese prizonieră atâta timp. Îl văzuse pe Justinian împotrivindu-se, chiar și atunci când îi bătuseră piroanele de fier în carne. Chiar și atunci când ridicaseră crucea și el începuse să urle de durere.

Se auzi deschizându-se o ușă, în capătul holului. Hunt nu se ridică de pe saltea ca să vadă cine se apropia. Rana de la tâmplă i se vindecase, dar el nu se obosise să-și șteargă sângele care îi păta obrazul și maxilarul.

Pașii de pe hol erau măsurați, lipsiți de grabă. Isaiah.

Hunt rămase jos în fața tovarășului său, care se oprise în fața gratiilor.

– De ce?

Pe chipul frumos al îngerului nu se citea nimic blând, cald. Doar mânie, extenuare și teamă.

Hunt, conștient de toate camerele din jur, de care nu îi păsa, zise:

– Pentru că trebuia să se sfârșească la un moment dat.

– Se va sfârși când vei fi *mort*. Când *toți cei pe care îi iubim* vor fi morți.

Isaiah arătă spre ecranul din spatele lui, spre trupul pângărit al lui Justinian și spre cutia înecată în sânge, în care se afla Viktoria.

– Asta te face să crezi că te afli pe calea cea bună, Hunt? A meritat?

Când primise mesajul de la Justinian, care îl anunța că târgul era ca și făcut, în timp ce se așeza în pat, Hunt își dăduse seama că *nu* merita. Nici măcar dacă ar fi avut antidotul vrăjidoctoriței. Nu, după ce petrecuse acele săptămâni alături de Bryce. Nu, după ceea ce se petrecuse între ei pe canapea. Însă Hunt răspunse, pentru că încă era adevărat:

– Nu s-a schimbat nimic de la rebeliunea de pe muntele Hermon, Isaiah. Nu s-a îndreptat nimic.

– De când plănuiați voi trei chestia asta?

– De când i-am ucis pe cei trei traficanți. De când mi-au spus despre *synth* și despre ceea ce poate să facă. De când mi-au spus ce fel de puteri îi dădea Danikăi Fendyr, atunci

când era luat în doza corectă. Ne-am hotărât că sosise timpul. Fără târguieli meschine cu Micah. Fără moarte pentru moarte. Doar moartea celor pe care *noi* îi condamnam.

Toți trei știau că există o singură persoană care ar putea pune mâna pe *synth*. Cu câteva zile în urmă îi făcuse Reginei Viperă o vizită, în persoană. O găsise în bârlogul ei de otrăvuri și îi spusese ce își dorește. Vik avea aurul, grație salariilor pe care le economisise timp de secole. Nu îi trecuse prin minte că șarpele era în grațiile Arhanghelului. Sau că încerca să îi intre în grații.

Isaiah își scutură capul.

– Și te-ai gândit că *tu*... că tu, Vik și Justinian și cine știe ce alți idioți vi s-ar fi alăturat, ați putea lua *synth*-ul și apoi ce? L-ați fi ucis pe Micah? Pe Sandriel? Pe toți?

– Asta era ideea.

Plănuiseră să acționeze la Summit. Mai apoi și-ar fi croit drumul spre Pangera. Spre Orașul Etern. Și ar fi încheiat ceea ce fusese început cu atâția ani în urmă.

– Și dacă ar fi avut efecte adverse? Dacă ai fi luat prea mult și apoi te-ai fi sfâșiat în bucăți?

– Încercam să pun mâna pe un antidot, spuse Hunt și ridică din umeri. Dar am mărturisit deja totul, așa că, scutește-mă de interogatoriu.

Isaiah lovi cu pumnul în zăbrelele de la celulă. Se formă un vaier pe coridorul din spatele lui.

– N-ai putut să cedezi, să servești și să demonstrezi că...

– Am încercat să-i opresc, ce dracu'! Eram pe acea barcă pentru că mi-am dat seama că...

Hunt își plecă fruntea.

– Nu mai contează acum. Dar am încercat. Am văzut înregistrarea aceea cu ce i-a făcut drogul cu adevărat unei persoane care l-a consumat și, chiar și având un antidot, era mult prea periculos. Însă Justinian și Vik n-au vrut să renunțe. După ce Vik i-a dat Reginei Viperă aurul, eu nu voiam decât să își vadă fiecare de drumul lui.

Isaiah își scutură capul dezgustat.

Hunt îi aruncă în față:

- Poate că tu ești capabil să accepți călușul în gură, dar eu nu sunt și nu voi fi niciodată.

- Nu e vorba de căluș! șuieră Isaiah. Dar am motivele mele pentru care vreau să-mi răscumpăr libertatea, Hunt! Isaiah îl fulgeră cu privirea. Am crezut că și tu le ai pe ale tale.

Hunt simți o durere în piept.

- Bryce n-a avut nimic de-a face cu toate astea.

- Bineînțeles că nu. La naiba, i-ai frânt inima în fața tuturor! Era clar că nu avea nici o idee.

Hunt se crispă, durerea din piept ascuțindu-se.

- Micah nu va merge după ea ca să...

- Nu. Ești al dracului de norocos că nu! N-o va crucifica pentru a te pedepsi astfel pe tine. Însă nu fi suficient de naiv încât să crezi că gândul nu i-a trecut prin minte.

Hunt nu-și putu opri suspinul de ușurare.

- Micah știe că ai încercat să oprești tranzacția, zise Isaiah. A văzut mesajele dintre tine și Justinian. De aceea ei sunt acum în atrium, și tu aici.

- Ce va face cu mine?

- Nu a declarat încă.

Chipul lui Isaiah se înmuie ușor.

- Am venit ca să-mi iau rămas-bun. În caz că nu vom avea ocazia să o facem mai târziu.

Hunt dădu din cap. Își acceptase soarta. Încercase și dăduse greș, și avea să plătească prețul. Din nou. Era un sfârșit mai demn decât o moarte sufletească lentă, în timp ce lua viață după viață pentru Micah.

- Spune-i că îmi pare rău! îi zise Hunt lui Isaiah. Te rog!

Până la urmă, în ciuda lui Vik și a lui Justinian, în ciuda sfârșitului brutal care îl aștepta, chipul lui Bryce era cel care îl bântuia. Lacrimile pe care i le adusese în ochi. Îi promisese un viitor împreună și apoi îi adusese pe chip toată acea durere și disperare. Nu se urâse niciodată în viață mai mult.

Isaiah își ridică degetele spre gratii, de parcă ar fi vrut să îi apuce mâna lui Hunt, însă apoi le coborî din nou pe lângă corp.

– Îi voi spune.

– Au trecut trei zile! se văită Lehabah. Și Guvernatorul nu a anunțat ce va face cu Athie.

Bryce ridică ochii din cartea pe care o citea în bibliotecă.

– Închide televizorul ăla.

Lehabah nici nu se gândea să-l închidă. Stătea cu chipul ei înflăcărat lipit de ecran. Privea țintă imaginile transmise la știri din holul de la Comitium, care arătau cadavrul în descompunere al soldatului crucificat acolo. Și cutia din sticlă, acoperită de o crustă de sânge de sub el. În ciuda tuturor discuțiilor de rahat ale ancorelor de la știri și ale analiștilor, nici o informație nu ajunsese la public, ceva care să explice de ce doi dintre soldații de top ai lui Micah fuseseră atât de brutal executați. Nici o mențiune cu privire la Hunt. Nu se știa nici măcar dacă era în viață.

– E în viață! șopti Lehabah. Știu că este în viață. O simt.

Bryce urmări cu degetul un rând din carte. Era a zecea oară când încerca să-l citească în ultimele douăzeci de minute, de când plecase mesagerul care îi adusese o fiolă cu antidotul de la vrăjidoctorița care îi extrăsese veninul din picior. Se părea că găsise o cale prin care să-l facă să funcționeze, fără ca ea să fie prezentă. Însă Bryce nu era încântată. Pentru că fiola era un suvenir tăcut a ceea ce ea și Hunt împărtășiseră în acea zi.

Se gândise dacă să o arunce, însă în cele din urmă alesese să încuie antidotul în seiful din biroul Jesibei, chiar lângă glonțul acela de cincisprezece centimetri, din aur, folosit pentru Piaza Zeilor. Viață și moarte, mântuire și distrugere, acum înmormântate împreună.

– Violet Kappel a zis la știrile de dimineață că s-ar putea să fie mai mulți potențiali-rebeli...

– Stinge ecranul ăla, Lehabah! Înainte să-l arunc eu în acvariul.

Cuvintele ei ascuțite șfichiuiră aerul din bibliotecă. Creaturile fojgăitoare din cuști împietriră. Până și Syrinx tresări din somn. Lumina lui Lehabah păli într-o nuanță de roz.

– Ești sigură că nu putem...

Bryce închise cartea cu zgomot și și-o puse sub braț, în timp ce o lua spre scări. Nu mai auzi ultimele cuvinte ale lui Lehabah, care fură înecate de soneria de la ușa din față.

Ziua se dovedise mai aglomerată decât în alte dăți – un total de șase mușterii îi irosiseră timpul punând întrebări despre tot felul de rahaturi pe care nu aveau nici un gând să le cumpere. Dacă avea să fie obligată să se mai ocupe de încă un idiot în acea zi... Aruncă o privire la camerele de filmat. Și înmărmuri.

Regele Toamnei cercetă galeria, expoziția ticsită cu artefacte neprețuite, ușa care dădea spre biroul Jesibei și fereastra care dădea spre parter. Se uita atât de intens la fereastră, încât Bryce se întrebă dacă nu cumva putea să vadă prin geamul fumuriu, tocmai până la Piaza Zeilor, care era expusă pe peretele din spatele biroului Jesibei. Dacă nu cumva îi simțea prezența mortală și pe cea a glonțului de aur, din seif. Însă ochii Regelui Toamnei alunecară mai departe, spre ușa de fier din dreapta lui Bryce și, în cele din urmă, spre Bryce însăși.

Nu venise niciodată să o viziteze. În toți acei ani, nu venise niciodată. De ce acum?

– Sunt camere peste tot! zise Bryce.

Rămase așezată la biroul ei. Ura fiecare undă a parfumului său de cenușă și nucșoară, care o trăgea înapoi, cu doisprezece ani în urmă, pe când era doar o copilă cu lacrimi în ochi – ultima oară când vorbise cu el.

– În caz că te gândești să furi ceva.

Regele Toamnei îi ignoră ironia și își strecură mâinile în buzunarele de la blugii lui negri, continuându-și cercetarea tăcută. Tatăl ei era superb. Înalt, zvelt, cu un chip ireal de frumos, încadrat de părul acela roșcat, în aceeași nuanță și cu

aceeași textură mătăsoasă ca al ei. Nu arăta decât cu câțiva ani mai mare decât ea, așa cum era îmbrăcat, cu blugii aceia negri și o bluză din bumbac, cu mâneci lungi.

Ochii lui de chihlimbar erau însă străvechi, iar privirea lor crudă atunci când în cele din urmă zise:

– *Fiul meu* mi-a spus ce s-a întâmplat pe râu miercuri seara.

Bryce nu pricepea cum reușise să transforme acea ușoară emfază din *fiul meu* într-o insultă.

– Ruhn e un cățel credincios.

– *Prințul* Ruhn a considerat că este necesar ca eu să știu, de vreme ce tu ai putea fi... în pericol.

– Și, cu toate acestea, ai așteptat trei zile? Sperai că voi fi și eu crucificată?

Ochii tatălui ei scânteiară.

– Am venit ca să te anunț că ți-a fost asigurată protecția și că Guvernatorul știe că ești nevinovată. Nu va îndrăzni să îți facă vreun rău. Nici măcar pentru a-i face rău lui Hunt Athalar.

Bryce pufni. Tatăl ei era ca o statuie.

– Ești incredibil de inocentă dacă-ți închipui că asta nu l-ar face pe Athalar să cedeze în sfârșit.

Ruhn îi spusese probabil și despre asta. Despre dezastrul care fusese între ea și Hunt. Orice va fi însemnat el. Oricum se va fi numit felul în care el o folosise.

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

Nu voia să vorbească nici cu el, nici cu nimeni. Fury dispăruse din nou. Juniper îi trimisese un mesaj, însă Bryce păstrase conversația scurtă. Apoi începuseră apelurile de la mama ei și de la Randall. Și, odată cu ele, marile minciuni.

Nu știa de ce mințise în legătură cu implicarea lui Hunt. Poate pentru că era prea mult pentru ea să-și explice propria prostie – faptul că fusese într-atât de *oarbă* încât el o jucase pe degete, deși toată lumea o avertizase, deși până și el îi spusese că o va iubi pe Shahar până în ziua în care va muri. O durea până în străfundul inimii să știe că el o alesese pe Shahar și rebeliunea în locul ei, în locul viitorului lor împreună... Nu

putea să discute cu mama ei despre asta. Nu fără să-și piardă complet abilitatea de a mai funcționa normal.

Așa că Bryce se întorsese la muncă, pentru că ce altceva putea să facă? Nu primise nici o veste de la locurile la care aplicase pentru un nou job.

– *Nu* voi vorbi despre asta! repetă ea.

– Vei vorbi. Regelui tău.

Scânteile puterii lui făcură primele-lumini să pâlpâie.

– Tu nu ești regele meu.

– Din punct de vedere legal, sunt. Ești înregistrată drept cetățean pe jumătate Fee. Asta te plasează sub jurisdicția mea, atât în acest oraș, cât și ca membră în Casa Cerului și a Aerului.

Bryce pocni din degete.

– Și despre ce dorești să discutăm, *Majestate*?

– Ai renunțat să mai cauți Cornul?

Bryce clipi nedumerită.

– Ce importanță are pentru tine?

– Este un artefact mortal. Doar pentru că ai aflat adevărul despre Danika și Hunt, asta nu înseamnă că cel care își dorește să îl folosească și-a abandonat planul.

– Nu ți-a zis Ruhn? Danika a furat Cornul pentru că așa a avut ea chef. Și apoi s-a descotorosit de el într-unul dintre mirificele ei momente de extaz. Cornul e o pistă moartă.

Pentru că tatăl ei se încruntase, explică:

– Demonii kristallos au fost cu toții invocați din greșeală de Danika și de ceilalți care consumau *synth*, din cauza sării negre pe care o conține. Am greșit umblând după Corn de la bun început. Nu îl căuta nimeni.

Nu putea să se decidă pe cine ura mai mult: pe Hunt, pe Danika sau pe ea însăși, pentru că nu le văzuse minciunile. Pentru că *nu voise* să vadă adevărul. Ura aceea o bântuia, îi bântuia fiecare pas, fiecare respirație. O ardea până în adâncul inimii.

– Chiar dacă nu este căutat de nici un dușman, trebuie să ne asigurăm că nu ajunge în mâinile greșite.

– Trebuie să ajungă doar pe mâna Feelor, nu-i așa? zâmbi Bryce glacial. Credeam că fiul tău ales se ocupă de asta.

– El este ocupat cu alte lucruri.

Ruhn îi spusese probabil să se ducă dracului.

– Ei bine, dacă tu ai vreo idee unde l-ar fi putut lăsa Danika pe când era drogată cu *synth*, eu sunt numai ochi și urechi.

– Nu e de glumit cu asta. Chiar dacă și-a pierdut demult puterile, Cornul păstrează încă un loc important în istoria Feelor. Ar însemna foarte mult pentru neamul meu dacă ar fi recuperat. Mă gândeam că, având în vedere *expertiza ta profesională*, o astfel de misiune ar prezenta interes pentru tine. Și pentru angajatoarea ta.

Bryce își mută din nou privirea spre ecranul calculatorului.

– În fine.

Regele Toamnei rămase tăcut o vreme. Apoi puterea lui vibră, bruind toate semnalele audio, înainte de a spune:

– Știi, am iubit-o pe mama ta foarte mult.

– Da, atât de mult încât i-ai lăsat o cicatrice pe față.

Bryce ar fi putut să jure că bărbatul tresărise.

– Să nu crezi că trece vreo clipă în care să nu-mi regret acțiunile. Trăiesc în rușine.

– Eu n-aș fi zis.

Puterea lui zgudui camera.

– Îi semeni atât de mult. Mai mult decât crezi. Nici ea nu ierta nimic nimănui.

– Iau asta ca pe un compliment.

Lui Bryce îi ardea un foc neîmblânzit în creieri și în oase.

Tatăl ei zise încet:

– Aș fi făcut-o regina mea. Aveam actele gata.

Bryce clipi.

– Cât de surprinzător de populist din partea ta!

Mama lui Bryce nu vorbise niciodată despre asta, nu făcuse nici un apropo.

– Nu i-ar fi plăcut să fie regină. Ar fi refuzat.

– Mă iubea suficient de mult încât să spună da.

Cuvintele Regelui erau întreţesute cu o siguranţă de neclintit.

– Crezi că asta şterge cumva ceea ce ai făcut?

– Nu. Nimic nu va şterge vreodată ceea ce am făcut.

– Hai să trecem peste drama ta personală. Ai venit aici, după atâţia ani, ca să-mi spui porcăriile astea?

Tatăl ei o privi lung pentru câteva clipe. Apoi se îndreptă agale spre uşă şi o deschise în tăcere. Părul lui roşcat lucea în lumina soarelui de la amiază. Dar, înainte să păşească în stradă, zise:

– Am venit aici, după atâţia ani, ca să-ţi spun că, deşi îi semeni mamei tale, îmi semeni şi mie – mai mult decât crezi.

Ochii lui de chihlimbar – ochii ei – sclipiră.

– Iar acesta nu este un lucru bun.

Închise uşa şi galeria se întunecă. Bryce se uită fix la ecranul din faţa ei, apoi tastă câteva cuvinte. Încă nu apăruse nimic despre Hunt. Nu era menţionat nicăieri la ştiri. Nici un zvon care să vorbească despre Umbra Mortis. Dacă era închis sau torturat, viu sau mort. De parcă nici n-ar fi existat vreodată. De parcă ea l-ar fi visat.

Capitolul 69

Hunt mânca pentru că trupul i-o cerea, dormea pentru că nu avea nimic altceva de făcut și se uita la ecranul de pe holul din fața celulei lui pentru că el era de vină pentru tot ceea ce i se întâmplase, lui, lui Vik și lui Justinian, și nu exista nici o cale prin care să îndrepte lucrurile.

Micah lăsase trupul lui Justinian pe cruce. Avea să stea atârnat acolo timp de șapte zile și apoi să fie coborât și aruncat în Istros. Trădătorii nu aveau parte de o Plecare în Larg. Doar de burțile creaturilor de pe fundul râului.

Cutia Viktoriei fusese deja azvârlită în Groapa Melinoë.

Gândul că era prinsă pe fundul apei, în cel mai adânc loc din Midgard, înconjurată doar de întuneric și de tăcere, în acel spațiu strâmt...

Visele pe care le avusese cu chinurile Viktoriei îl făcuseră pe Hunt să-și verse stomacul deasupra vasului de toaletă.

Apoi începuse mâncărimea. În adâncul spatelui îngerului și în osatura care acum începea să se refacă. Îl mânca și-l mânca, neîncetat. Aripile care încercau să crească erau inflamate, iar dacă le scărpina își provoca o durere fără margini. Oră după oră, fiecare milimetru care creștea îl făcea să își încordeze maxilarul, împotrivindu-se.

O pierdere de vreme, îi spunea trupului său în tăcere. O pierdere colosală de vreme să îi crească din nou aripile,

când era cel mai probabil la doar câteva ore sau zile depărtare de execuție.

Nu mai avusese alți vizitatori în afară de Isaiah, cu șase zile în urmă. Ținuse socoteala zilelor urmărind cum se schimbă lumina soarelui în atrium, pe ecranul televizorului.

Nu auzise nimic de la Bryce. Nu că ar fi îndrăznit să spere că ea ar fi putut să găsească cumva o cale de a-l vedea, măcar pentru ca el să poată îngenunchea în fața ei, ca să implore iertare. Pentru a-i putea spune ceea ce trebuia să-i spună.

Poate că Micah avea să-l lase să putrezească acolo jos. Să îl lase să înnebunească precum Vik, îngropat sub pământ. Fără să poată zbura, fără să mai poată simți vreodată adierea vântului pe obraji.

Ușile din capătul holului se deschiseră și Hunt clipi, trezindu-se din starea de amorțeală. Pentru o clipă, până și aripile lui dureroase își opriră chinurile.

Însă parfumul feminin care ajunse într-o secundă la nările îngerului nu era al lui Bryce. Era un miros pe care îl cunoștea la fel de bine însă - pe care nu avea să-l uite niciodată. Un miros care îi impregna coșmarurile, care îi stârnea furia și îi întuneca judecata.

Arhanghelul nord-vestului Pangerei se apropie zâmbind de celulă. N-avea să se obișnuiască niciodată cu faptul că îi semăna atât de mult lui Shahar.

- Ce scenă familiară! zise Sandriel.

Arhanghelul avea o voce frumoasă, catifelată, muzicală. Iar chipul îi era la fel de frumos.

Și, cu toate acestea, ochii ei de culoarea pământului reavăn o trădau. Privirea ascuțită, lustruită de milenii de cruzime și puterea aproape fără limite. Erau ochii unei persoane care se delecta în fața durerii, a vărsării de sânge și a disperării. Aceea fusese dintotdeauna diferența dintre ea și Shahar - ochii. Căldura din privirea unei surori și distrugerea din ai celeilalte.

- Am auzit că vrei să mă omori, Hunt.

Arhanghelul își încrucișă mâinile și scoase limba.

- Serios? Ne-am întors la vechile jocuri?

Hunt nu spuse nimic. Rămase așezat pe saltea, privind-o în ochi.

– Știi, când ți-au fost confiscate lucrurile, au găsit câteva chestii interesante, pe care Micah a fost destul de drăguț să le împartă cu mine.

Sandriel scoase un obiect din buzunar. Era telefonul lui.

– În special ăsta.

Își flutură mâna și ecranul telefonului apăru la televizorul de pe hol, conexiunea lui wireless sincronizând fiecare mișcare pe care Sandriel o făcea prin programele aparatului.

– E-mailurile tale sunt, desigur, extrem de plictisitoare. Ștergi vreodată ceva?

Nu așteptă ca îngerul să-i răspundă și continuă:

– Mesajele însă...

Rânji și deschise cea mai recentă conversație. Se părea că Bryce reușise să își mai schimbe numele de contact încă o dată, pentru ultima oară.

Bryce Crede Că Hunt E Cel Mai Tare scrisese: Știu că nu vei vedea acest mesaj. Nici nu știu de ce îți scriu.

După un minut, trimisese un alt mesaj: *Eu doar...* O nouă pauză. *Las-o baltă. Vreau ca acel care interceptează aceste mesaje să o lase baltă. Ignorați asta.*

Apoi nimic. În mintea lui Hunt se făcu liniște, o liniște teribilă.

– Și știi ce mi s-a părut absolut fascinant? întrebă Sandriel când închise mesajele și intră în galeria foto. Astea, adăugă ea chicotind. Uită-te și tu la astea! Cine ar fi crezut că poți să te comporți atât de... *ordinar.*

Sandriel lăsă fotografiile să ruleze automat. Hunt rămase nemișcat în fața imaginilor care începuseră să apară pe ecran. Nu se uitase niciodată la ele. La fotografiile pe care el și Bryce le făcuseră în ultimele săptămâni.

Iată-l bând o bere pe canapeaua ei, în timp ce urmărea un meci de sunball și îl mângâia pe Syrinx. Iată-l pregătindu-i micul dejun lui Bryce, pentru că ajunsese să îi placă să aibă grijă de ea în acel mod. Bryce mai făcuse o poză în timp ce el

trebăluia prin bucătărie: doar fundul lui și degetul ei mare ridicat, în semn de aprobare.

Ar fi râs poate, ar fi zâmbit, dar imediat apăru următoare fotografie. Una făcută de el de această dată: Bryce în timp ce spunea ceva.

Apoi poza cu ei pe stradă, în care Hunt arăta vizibil iritat că este fotografiat, în timp ce Bryce râdea cu gura până la urechi.

Poza pe care el i-o făcuse lui Bryce udă și murdară, lângă gura de canalizare.

O fotografie cu Syrinx dormind pe spate, cu picioruşele întinse. O fotografie din bibliotecă, cu Lehabah pozând ca o divă. Apoi o fotografie cu râul la apus, pe care o făcuse în timp ce zbura deasupra lui. O poză în oglindă, cu spatele tatuat al lui Bryce, în timp ce ea făcea cu ochiul seducător. O poză cu o vidră îmbrăcată în vestuța ei de un galben reflectorizant, apoi una în care reușise să prindă fața încântată a lui Bryce.

Hunt nu auzea ce îi spune Sandriel.

Fotografiile fuseseră la început făcute în glumă, însă cu timpul deveniseră autentice. Plăcute. Erau și poze cu ei doi. Și multe pe care le făcuse Hunt însuși. Cu mâncarea pe care o savuraseră, cu graffiti interesante de pe clădiri, cu nori și alte lucruri pe care înainte nici nu le băga în seamă, dar pe care brusc își dorea acum să le capteze. Apoi erau fotografiile în care el se uita la cameră și zâmbea.

Cele în care chipul lui Bryce părea să strălucească mai tare, iar zâmbetul să i se înmoaie.

Datele se apropiau de prezent. Iată-i pe canapeaua ei, capul lui Bryce pe umărul lui, zâmbetul ei, el dându-și ochii peste cap, dar cu brațul trecut în jurul ei. Cu degetele încurcate în părul ei. După aceea, o poză pe care el i-o făcuse lui Bryce, cu șapca lui de sunball pe cap. Apoi un potpuriu caraghios, pe care Bryce îl crease, cu Jeleu Jubileu, Piersicuța și Prințesa Gogoșică, învelite în patul lui. Așezate pe noptieră. Și în baia lui.

Apoi din nou fotografii lângă râu. Își amintea vag că Bryce rugase un turist să le facă niște poze. Una câte una, apărură pe ecran.

În prima, Bryce vorbea încă și el se strâmba.

Apoi, una în care Bryce zâmbea, iar el o privea.

În a treia ea zâmbea în continuare, iar Hunt continua să o privească.

De parcă ar fi fost singura persoană de pe planetă. Din galaxie.

Îngerul simți un junghi în piept. În următoarele instantanee, Bryce se întorcea spre el. Li se întâlneau privirile. Ei îi tremurase zâmbetul. De parcă și-ar fi dat seama cu ce fel de ochi o privește îngerul.

În următoarea fotografie, Bryce zâmbea, cu privirea în pământ, în timp ce Hunt se uita, încă, tot numai la ea. Era un zâmbet delicat, complice. De parcă ar fi știut totul și nu o deranja chiar deloc.

Apoi, în ultima fotografie, Bryce își rezemase capul de pieptul lui Hunt și își trecuse brațele în jurul lui. El își pusese mâna și aripa după umerii ei. Și amândoi zâmbiseră.

Zâmbete adevărate, din inimă. Zâmbetele celor care ar fi putut să fie dacă nu ar fi existat tatuajul de pe fruntea lui și durerea din inima ei și toată lumea aceea nenorocită care îi înconjura.

O viață. Acelea erau fotografiile unei persoane care avea o *viață*, o viață bună. Îi amintea de ce înseamnă să ai un loc căruia să îi spui „acasă" și pe cineva căruia să îi pese dacă mori sau trăiești. Cineva care te face să zâmbești doar atunci când pășește în cameră.

Hunt nu mai trăise niciodată astfel de lucruri. Cu nimeni. Ecranul se întunecă, apoi fotografiile începură din nou să ruleze, de la început.

Și de această dată putu să vadă mai bine. Faptul că ochii ei fuseseră mai reci la început. Faptul că, în ciuda tuturor pozelor ei amuzante, zâmbetul nu i se reflecta în privire. Însă cu fiecare nouă fotografie, în ochi i se strecura din ce în ce mai multă lumină. Privirea îi devenea mai luminoasă. Lumina până și privirea lui. Iar în ultimele fotografii, Bryce aproape strălucea de bucurie.

Era cel mai frumos lucru pe care îl văzuse în viața lui.

Sandriel zâmbea pe sub mustăți.

– Asta este ce ți-ai dorit până la urmă, Hunt?

Arătă spre fotografii. Spre chipul zâmbitor al lui Bryce.

– Să fii liber într-o zi, să te căsătorești cu o fată și să trăiești o viață simplă, ordinară? chicoti ea. Mă-ntreb ce-ar zice Shahar!

Numele nu îl săgetă însă. Iar vina pe care se gândea că o va simți nu își arătă colții.

Buzele cărnoase ale lui Sandriel se contorsionară într-un zâmbet care nu era decât o caricatură a zâmbetului surorii ei gemene.

– Ce dorințe dulci și simple, Hunt! Însă nu așa merg lucrurile. Nu pentru cei ca tine.

Lui Hunt i se făcu stomacul ghem. Fotografiile erau o formă de tortură, își dădu seama. Care să îi reamintească de viața pe care ar fi putut să o aibă. Al cărei gust îl simțise cu zile în urmă, alături de Bryce, pe canapeaua din camera ei de zi. Să îi reamintească de toate lucrurile la care dăduse cu piciorul.

– Știi, dacă ai fi jucat în continuare rolul cățelușului ascultător, Micah ar fi făcut demersurile necesare pentru a-ți obține libertatea.

Cuvintele lui Sandriel îl loveau în inimă.

– Dar n-ai avut răbdare. N-ai fost deștept. N-ai ales asta – Arhanghelul arătă spre fotografii – în locul răzbunării tale meschine. Așa că, iată-ne ajunși aici. Iată-*te* aici, adăugă Sandriel, zâmbind din nou, ca un șarpe.

Arhanghelul se opri să privească o fotografie pe care Hunt i-o făcuse lui Bryce cu Syrinx. Dințișorii ascuțiți ai himerei erau dezveliți într-un zâmbet înspăimântător de asemănător cu unul uman.

– Fata își va seca ochii plângând pentru o vreme. Apoi te va uita și va găsi pe altcineva. Poate că va da de un mascul Fee, dispus să se împerecheze cu cineva inferior.

Hunt tresări, furia începând să îi clocotească în vene.

Sandriel ridică din umeri.

– Ori poate că va ajunge într-un tomberon, alături de celelalte corcituri.

Hunt își strânse degetele-n pumni. În cuvintele lui Sandriel nu se simțea nici un soi de amenințare. Erau pur și simplu afirmații, descriau felul în care lumea lor îi trata pe cei ca Bryce.

Sandriel continuă:

- Ceea ce vreau să spun e că ea își va vedea de viață. Și eu, și tu, Hunt, vom merge și noi mai departe.

Ultimele ei cuvinte îl făcură pe înger să-și ia ochii de la Bryce, de la fotografiile cu viața, cu familia pe care și-o construiseră. Viața pe care încă și-o dorea în mod stupid, cu disperare. Aripile își reluară tortura.

- Poftim?

Zâmbetul lui Sandriel se ascuți.

- Nu ți-au zis?

Groaza i se scurse în vene, în timp ce privirea îi cobora spre telefonul din mâna Arhanghelului. Începu să înțeleagă de ce fusese lăsat în viață, de ce i se permisese lui Sandriel să îi ia lucrurile.

Pentru că acum erau lucrurile *ei*.

Puțin după ora unsprezece, Bryce intră în barul aproape gol. Simțea lipsa acelei prezențe masculine, care îi păzea spatele, aproape ca pe o infirmitate. O ignoră însă, se forță să o ignore.

Îl descoperi pe Ruhn așezat la bar, sorbind dintr-un pahar cu whisky. Era însoțit doar de Flynn, care, mult prea ocupat să o seducă pe femeia cu care juca biliard, nu îi făcu decât un mic semn din cap, în chip de salut. Bryce îl ignoră și se așeză pe scaunul de lângă Ruhn.

- Bună.

Ruhn îi aruncă o privire dintr-o parte.

- Hei!

Barmanul veni mai aproape, cu sprâncenele ridicate întrebător. Bryce își scutură capul. N-avea de gând să stea cât să mai și bea, nici apă și nici altceva. Nu voia decât să termine cât mai repede, ca să se poată întoarce acasă, să își dea jos sutienul și să își tragă pe ea pantalonii de trening.

- Am vrut să îți mulțumesc.

Ruhn se holbă la ea. Bryce privi spre meciul de sunball care se transmitea la televizorul de deasupra barului.

– Pentru acum câteva zile. Nopți. Pentru că ai avut grijă de mine.

Ruhn își mută privirea în tavan.

– Ce e? întrebă Bryce.

– Verificam doar să văd dacă se prăbușește cerul, de vreme ce îmi mulțumești pentru ceva.

Bryce îl înghionti.

– Măgarule!

– Ai fi putut să suni sau să-mi trimiți un mesaj.

Ruhn sorbi din paharul lui de whisky.

– M-am gândit că este un gest mai matur din partea mea să îți spun în persoană.

Fratele ei o cercetă cu atenție.

– Cum îți e?

– Mi-a fost și mai bine! recunoscu Bryce. Mă simt ca o mare proastă.

– Nu ești.

– O, da? O grămadă de inși m-au avertizat, inclusiv tu, că trebuie să am grijă în privința lui Hunt, iar eu v-am râs în față. Bryce răsuflă. Ar fi trebuit să mă aștept.

– În apărarea ta, am să mărturisesc că nu m-am așteptat ca Athalar să fie atât de crud.

Ochii albaștri ai lui Ruhn scânteiară.

– Am crezut că i s-au mai schimbat prioritățile în ultimul timp.

Bryce își dădu ochii peste cap.

– Mda, tu și drăguțul de tata.

– Te-a vizitat?

– Mda. Mi-a zis că sunt de tot rahatul, la fel ca el. Că așchia nu sare departe de trunchi. Că ce naște din pisică șoareci mănâncă și așa mai departe.

– Tu nu ești deloc ca el.

– Nu încerca scamatorii cu scamatorul-șef, Ruhn.

Bryce își țăcăni unghiile pe tejgheaua de la bar.

– În fine, cam atât aveam de zis.

Bryce băgă de seamă Sabia Stelară pe care Ruhn o avea atârnată pe o parte. Teaca ei neagră nu reflecta primele-lumini din cameră.

– Ești la datorie în seara asta?

– De la miezul nopții.

Datorită metabolismului de Fee, alcoolul nu îi rămânea în sânge până atunci.

– Ei bine... noroc!

Bryce sări de pe scaun, însă Ruhn o prinse de cot și o opri.

– Peste vreo două săptămâni am invitat câțiva inși la mine, ca să urmărim împreună marele meci de sunball. De ce nu vii și tu?

– Va trebui să refuz.

– Vino și stai doar la prima repriză. Dacă nu-i genul tău, nici o problemă. Poți să pleci când vrei.

Bryce îi cercetă chipul, cântărind invitația.

– De ce? îl întrebă încet. De ce te mai deranjezi?

– De ce mă tot îndepărtezi de tine, Bryce? întrebă Ruhn cu vocea tremurată. Nu este vorba doar de acea ceartă.

Bryce înghiți cu greu. I se pusese un nod în gât.

– Tu erai cel mai bun prieten al meu. Înainte de Danika, tu ai fost cel mai bun prieten al meu. Și eu... Acum nu mai contează.

Își dăduse seama atunci că adevărul nu conta – ea avea să-l facă să nu conteze. Ridică din umeri, de parcă asta ar fi ajutat-o să scape de povara pe care o avea pe umeri.

– Poate că am putea să o luăm de la început. *Doar* cu o perioadă de probă.

Ruhn începu să zâmbească.

– Asta înseamnă că vei veni să vezi meciul?

– Ar fi trebuit să mă întâlnesc cu Juniper în acea zi, dar voi vedea dacă este dornică să mă însoțească.

Ochii lui Ruhn scânteiară ca stelele, însă Bryce adăugă repede:

– Nu promit nimic însă.

Fratele ei zâmbea încă după ce Bryce se ridică de pe scaun.

– Îți voi păstra un loc!

Capitolul 70

Când ajunse acasă, Bryce o găsi pe Fury la ea pe canapea. În același loc în care se obișnuise să îl vadă pe Hunt. Bryce lăsă cheile pe măsuța de lângă ușă, îi dădu drumul lui Syrinx și apoi zise:

– Hei!

– Hei, tu!

Fury îi aruncă o privire serioasă lui Syrinx, care-l făcu să se oprească din drum și să se așeze pe covoraș, așteptând ca ea să îl întâmpine pe el. Ceea ce Fury și făcu, după o clipă, smotocindu-i blana catifelată.

– Ce s-a întâmplat?

Bryce își aruncă pantofii cu toc, își răsuci de câteva ori picioarele amorțite și își întinse mâinile la spate ca să-și tragă fermoarul de la rochie. Zeilor, era grozav să nu mai simtă nici o urmă de durere în picior. O luă ușurel spre dormitor, înainte ca Fury să apuce să răspundă, știind că o va auzi oricum.

– Am vești, răspunse Fury degajat.

Bryce își dădu jos rochia, oftând ușurată după ce scăpă și de sutien, și se schimbă într-un tricou vechi și o pereche de pantaloni de trening. Apoi își prinse părul într-o coadă.

– Lasă-mă să ghicesc! zise ea, din dormitor, în timp ce lua în picioare o pereche de papuci.

– Ți-ai dat seama, în sfârșit, că e plictisitor să porți negru tot timpul și vrei să te ajut să găsești niște haine adevărate.

Se auzi un râset înfundat.

– Isteațo!

Bryce ieși din dormitor, iar Fury o analiză cu privirea aceea a ei aprigă, de asasin. Care nu semăna deloc cu a lui Hunt.

Nici măcar pe vremea când mergeau împreună la petreceri, Fury nu-și pierdea niciodată strălucirea aceea rece din privire. Calculată și distantă. Ochii lui Hunt însă...

Bryce alungă gândul. Comparația. Focul acela aprig pe care îl avea în vene se aprinse.

– Uite ce e...

Fury se ridică de pe canapea.

– Plec cu câteva zile mai devreme la Summit și m-am gândit că ar trebui să știi ceva înainte.

– Că mă iubești și-o să-mi scrii des?

– Zeilor, ești de groază!

Fury își trecu degetele prin părul ei lucios, tuns bob. Lui Bryce îi era dor de codița lungă pe care prietena ei o avea în anii de facultate. Noua coafură o făcea cumva să arate și mai criminal.

– Din clipa în care te-am cunoscut la cursul acela stupid ai fost mereu de groază!

– Da, dar ție asta ți se pare încântător.

Bryce o luă spre frigider.

Fury pufăi.

– Uite, am să-ți spun ceva, dar mai întâi vreau să-mi promiți că n-ai să faci vreo prostioară.

Bryce îngheță, cu degetele strânse pe mânerul de la frigider.

– Așa cum îmi ziceai tu adesea, *prostioară* este porecla mea.

– De data asta vorbesc serios. Nici măcar nu cred că ai putea face ceva, dar aș vrea să îmi promiți.

– Promit.

Fury îi cercetă chipul, apoi se sprijini de blatul de bucătărie.

– Micah l-a dat pe Hunt.

Focul din vine i se prefăcu în scrum.

- Cui?

- Cui crezi? Nenorocitei de Sandriel, bineînțeles!

Bryce nu-și mai simțea mâinile, picioarele.

- Când?

- Ai zis că nu vei face nimic prostesc.

- Faptul că cer niște detalii este prostesc?

Fury își scutură capul.

- În după-amiaza asta. Nenorocitul știa că, dacă i-l dă pe Hunt înapoi lui Sandriel, îl pedepsește pe înger mai rău decât dacă l-ar fi crucificat sau dacă i-ar fi închis sufletul într-o cutie de pe fundul mării.

Era mai rău. Din atât de multe cauze.

Fury continuă:

- Sandriel și ceilalți îngeri pleacă mâine după-amiază spre Summit. Și am aflat din surse sigure că, odată ce se sfârșesc întâlnirile, săptămâna viitoare, se va întoarce în Pangera ca să îi distrugă pe rebelii Ophion. Cu Hunt în frunte.

Îngerul n-avea să mai fie liber niciodată. Ce avea să-i facă Sandriel... Merita. La dracu'! Merita *tot*.

- Dacă ești atât de îngrijorată că aș putea face ceva prostesc, de ce mi-ai mai spus?

Ochii negri ai lui Fury o cercetară din nou.

- Pentru că... M-am gândit doar că ar trebui să știi.

Bryce se întoarse spre frigider și trase de ușă.

- Hunt și-a săpat singur mormântul.

- Deci voi doi nu erați...

- Nu.

- Mirosul lui e impregnat în pielea ta, totuși.

- Am locuit în apartamentul acesta împreună pentru o lună. E de așteptat.

Bryce dăduse o groază de bani de argint ca să scoată sângele lui Hunt din canapea. Și restul urmelor a ceea ce făcuse acolo.

O mână mică și puternică trânti ușa de la frigider. Fury o privea încruntată.

- Nu mă lua pe mine cu vrăjeli, Quinlan.

- Nu sunt vrăjeli.

Bryce o lăsă pe prietena ei să-i vadă adevărata față. Cea despre care vorbise tatăl ei. Cea lipsită de zâmbet, căreia nu-i păsa de nimeni și de nimic.

– Hunt este un mincinos. M-a *mințit*.

– Danika făcea niște chestii foarte nasoale, Bryce. Și tu știai asta. Ai știut dintotdeauna, dar te-ai prefăcut că nu vezi. Nu prea cred că Hunt a mințit în această privință.

Bryce își dezveli dinții.

– Am trecut peste.

– Peste ce?

– Peste tot.

Bryce smuci din nou ușa de la frigider și o înghionti pe Fury din calea ei. Spre mirarea ei, Fury o lăsă.

– De ce nu te întorci mai bine în Pangera, ca să mă ignori încă doi ani?

– Nu te-am ignorat.

– Pe dracu'! Ba m-ai ignorat! scuipă Bryce. Vorbești cu June tot timpul, dar mie îmi respingi apelurile și abia dacă-mi răspunzi la mesaje.

– Cu June e altceva.

– Mda, știu. Ea e specială.

Fury clipi uluită la ea.

– Aproape ai murit în acea noapte, Bryce. Iar Danika *chiar* a murit. Asasinei îi tremură maxilarul. Ți-am dat droguri...

– Eu am cumpărat mirtul.

– Și eu am cumpărat praful-de-lumină. La dracu', Bryce! M-am apropiat mai mult decât trebuia de voi, iar atunci când mă apropii de cineva se întâmplă numai *lucruri rele*.

– Și, cu toate acestea, cu Juniper ai continuat să vorbești?

Bryce simți cum i se urcă nodul în gât.

– Eu nu meritam să îți asumi riscul?

Fury șuieră:

– Eu și Juniper avem o relație care nu-i treaba ta.

Bryce se abținu să nu caște gura. Juniper nu sugerase niciodată că...

– Mai degrabă mi-aș smulge inima din piept decât să nu mai vorbesc cu ea, bine?

– M-am prins, m-am prins.

Bryce răsuflă lung.

– Dragostea e mai presus de orice.

Păcat că Hunt nu își dăduse seama de asta. Ori poate că își dăduse, dar o alesese pe Shahar, pe care încă o iubea, și *cauza* lor. Păcat că Bryce fusese destul de proastă încât să creadă în dragoste și să se lase orbită de ea.

Vocea lui Fury tremură.

– Tu și Danika erați prietene. Erați ca doi *cățeluși* bezmetici care au dat năvală în viața mea. Viață care mergea bine mersi înainte! Apoi una dintre voi a fost măcelărită.

Fury își dezveli dinții.

– Și eu. Nu am. Putut. Să fac. Față.

– Am avut nevoie de tine. Am avut nevoie de tine *aici*. Danika a murit, dar eu te-am pierdut și pe tine.

Bryce nu încercă să își oprească lacrimile care îi ardeau ochii.

– M-ai lăsat baltă, ca și cum nici n-aș fi contat.

– Nu a fost așa, răsuflă Fury adânc. La dracu'! Juniper nu ți-a spus *nimic*?

În fața tăcerii lui Bryce, Fury înjură din nou.

– Uite ce e, eu și June am trecut prin multe, bine? Știu că a fost aiurea că am fugit așa cum am făcut-o.

Fury își trecu degetele prin păr.

– Doar că... totul este mult mai complicat decât crezi, Bryce.

– În fine.

Fury își lăsă capul într-o parte.

– Să o sun pe Juniper?

– Nu.

– Se repetă povestea de acum două ierni?

– Nu.

Juniper îi spusese cu siguranță despre acea noapte, de pe acoperiș. Își povesteau chiar totul, din câte se vedea.

Bryce apucă un borcan cu unt de migdale, îi desfăcu capacul și înfipse o lingură înăuntru.

– Păi, distracție plăcută la Summit. Ne vedem peste alți doi ani.

Fury nu zâmbi.

– Să nu mă faci să regret ce ți-am spus.

Bryce întâlni privirea întunecată a prietenei ei.

– Am trecut peste! repetă ea.

Fury oftă.

– Bine.

Atunci îi sună telefonul și ea aruncă o privire la ecran, apoi zise:

– Mă întorc peste o săptămână. Hai să ne vedem atunci, bine? Poate fără să mai țipăm una la alta.

– Sigur.

Fury o luă spre ușă. Și se opri chiar în prag.

– Lucrurile se vor așeza, Bryce. Știu că ultimii doi ani au fost de tot rahatul, dar va fi mai bine. Am trecut și eu prin asta și îți promit că așa va fi.

– Bine.

Pentru că pe chipul de obicei împietrit al lui Fury se citea îngrijorarea, Bryce adăugă:

– Mulțumesc.

Fury își duse telefonul la ureche înainte să apuce să închidă ușa.

– Da, sunt pe drum. Păi, de ce nu taci dracului din gură ca să pot conduce liniștită și am să ajung la timp, bulangiule!

Bryce urmări prin vizor cum Fury se urcă în lift. Apoi traversă camera și o privi de la fereastră cum se suie într-o mașină sport neagră, foarte scumpă, și demarează în trombă.

Bryce îi aruncă o privire lui Syrinx. Himera își flutură codița de leu.

Hunt fusese dat. Monstrului pe care îl ura și de care îi era teamă mai mult decât de oricine altcineva.

– *Chiar* am trecut peste! îi declară ea lui Syrinx.

Apoi privi spre canapea. Aproape că-l vedea pe Hunt stând acolo, cu șapca lui pe cap, uitându-se la un meci de

sunball la televizor. Aproape că-i vedea zâmbetul atunci când își întorcea capul spre ea.

Focul arzător pe care îl avea în vene îngheță pentru câteva clipe – și apoi își schimbă direcția. Nu avea de gând să mai piardă încă un prieten.

Cu atât mai puțin pe Hunt. Niciodată pe Hunt.

Indiferent de ceea ce făcuse, de ceea ce alesese, chiar dacă n-avea să-l mai vadă niciodată după aceea... nu avea să lase lucrurile așa. După aceea putea să se ducă dracu', însă ea trebuia să facă ceva. Pentru el.

Syrinx se plânse, învârtindu-se în cerc, țăcănind cu gheruțele lui pe podeaua din lemn.

– I-am promis lui Fury că nu voi face nimic prostesc.

Bryce avea privirea ațintită asupra tatuajului lui Syrinx.

– Dar n-am zis că nu voi face ceva deștept.

Capitolul 71

Hunt avusese la dispoziție o noapte întreagă în care să își verse stomacul.

O ultimă noapte în acea celulă, cel mai probabil ultima în care să se simtă în siguranță pentru tot restul vieții.

Știa ce se va întâmpla după Summit. Atunci când Sandriel avea să-l ducă înapoi în ținutul sălbatic, învăluit de ceață, al Pangerei de nord-vest. În orașul din piatră gri din inima lui.

Doar trăise acolo – mai bine de cincizeci de ani.

Sandriel lăsase fotografiile să ruleze pe ecranul televizorului, în așa fel încât îngerul să o vadă pe Bryce iar și iar. Să vadă felul în care ajunsese să-l privească până la sfârșit: de parcă el n-ar fi fost o existență irosită în zadar.

Arhanghelul nu voia doar să îl tortureze înfățișându-i ce a pierdut. Voia să îl și atenționeze. Voia ca Hunt să știe care avea să-i fie ținta în caz că nu s-ar fi supus. În caz că ar fi îndrăznit să se revolte.

Până la răsăritul soarelui nu mai avea ce să vomite. Își spălase fața în chiuveta mică. Îi venise și un rând de haine de schimb. Obișnuita lui armură neagră. Fără cască.

Spatele îl mânca fără încetare în timp ce se îmbrăca, materialul frecând locul în care începeau să-i crească aripile. În

curând aveau să fie complet regenerate. După aceea, după o săptămână de pregătire fizică atentă, să poată zbura.

Asta dacă Sandriel avea să-i mai dea vreodată drumul din temnița ei.

Îl pierduse odată, ca să-și poată plăti datoriile. Hunt nu-și făcea speranțe că avea să permită ca asta să se mai întâmple. Cel puțin nu până când n-ar fi găsit o cale prin care să-l facă să plătească pentru felul în care îi țintise forțele pe muntele Hermon. Pentru faptul că el și Shahar fuseseră atât de aproape de a o distruge cu totul.

Abia la apus veniră să-l ridice. De parcă Sandriel și-ar fi dorit să-l lase să fiarbă în suc propriu întreaga zi.

Hunt îi lăsă să-i pună din nou cătușele din piatră gorsiană. Știa foarte bine ce i-ar fi făcut cătușele dacă ar fi îndrăznit să facă un pas greșit. I-ar fi dezintegrat sângele și oasele, creierul i s-ar fi făcut supă și i s-ar fi scurs pe nas.

Un gardian înarmat îl conduse pe Hunt spre lift. Acolo unde îl aștepta, cu zâmbetul pe buze, Pollux Antonius, comandantul cu părul de aur al triariilor lui Sandriel.

Hunt știa foarte bine acel zâmbet crud. Pe care încercase din răsputeri să îl uite.

– Ți-a fost dor de mine, Athalar?

Vocea lui melodioasă dezmințea monstrul care se afla la interior. Barosul putea să secere batalioane întregi pe câmpul de luptă și să se bucure de fiecare secundă a carnagiului. De fiecare secundă de groază și durere. Majoritatea Vanirilor nu scăpau întregi dintr-o confruntare cu el. Și nici un om nu scăpase vreodată.

Însă Hunt nu-și lăsă furia și ura pe care acel chip frumos i-o trezeau să i se reflecte în vreun fel în ținută. În ochii de cobalt ai lui Pollux pâlpâiră flacări și își foi aripile ușor enervat.

Sandriel aștepta în holul din Comitium. Ultimele raze ale apusului i se jucau în părul ondulat.

În hol. Nu pe vreuna dintre pistele de aterizare de deasupra. În așa fel încât Hunt să poată vedea... Să îl poată vedea... pe Justinian, încă răstignit pe cruce, putrezind.

– Ne-am gândit că poate vrei să-ți iei rămas-bun! îi toarse la ureche Pollux. Furia este, desigur, pe fundul mării. Însă sunt sigur că știe că îi vei simți lipsa.

Hunt lăsă cuvintele bărbatului să treacă pe lângă el. Nu era decât începutul. Atât în cazul lui, cât și al lui Sandriel.

Arhanghelul îi zâmbi lui Hunt în timp ce se apropiau de ea, cruzimea de pe chipul ei făcând rânjetul lui Pollux să pară de-a dreptul agreabil. Nu spuse însă nimic și se întoarse spre ușile de la ieșire.

Afară aștepta o dubă armată, cu ușile din spate deschise larg. Îl aștepta pe el, de vreme ce nu putea zbura. După sclipirea batjocoritoare din ochii lui Pollux, Hunt presimțea cine îi va sta alături pe durata drumului.

Holul era plin de îngeri din toate cele cinci clădiri din Comitium. Hunt băgă de seamă că Micah lipsea – lașul.

Nenorocitul nu voia probabil să se mânjească de teroarea pe care o provocase. Însă Isaiah se afla în mijlocul mulțimii, cu o expresie sumbră pe chip. Naomi dădu din cap spre Hunt cu gravitate.

Era singurul lucru pe care îndrăznea să-l facă, singurul lor rămas-bun.

Îngerii din atrium îi priviră tăcuți pe Sandriel, pe Pollux, pe el. Nu veniseră să îl batjocorească, să fie martori la disperarea și umilirea lui. Ci veniseră, și ei, să își ia rămas-bun.

Fiecare pas pe care Hunt îl făcea spre ușile de sticlă părea o eternitate, părea imposibil. Fiecare pas îl umplea de groază.

El făcuse asta, el era vinovat pentru ceea ce li se întâmplaseră tovarășilor lui și pentru ce avea să li se întâmple. Și avea să plătească pentru asta zi după zi, după zi...

– Așteptați!

Vocea feminină răsună în lungul holului.

Hunt înmărmuri. Cu toții înmărmurir ă.

– Așteptați!

Nu. Nu putea fi acolo. Nu ar fi suportat ca ea să îl vadă așa, cu picioarele tremurânde, gata să-și verse măruntaiele

din nou. Pentru că Pollux era la dreapta lui, iar Sandriel păşea mândră în faţă şi ar fi distrus-o...

Dar... iat-o pe Bryce! Alerga spre ei. Spre el.

Chipul îi era încordat din cauza fricii şi a durerii, însă ochii larg deschişi îi erau aţintiţi asupra lui în timp ce alerga, strigând *Aşteptaţi!* lui Sandriel, holului plin de îngeri.

Mulţimea îi făcu loc să treacă, cu respiraţia tăiată. Sandriel se opri. Pollux şi gardienii se alertaseră. Hunt se văzu nevoit să se oprească odată cu ei.

Bryce se opri în faţa Arhanghelului.

– Te rog! răsuflă ea.

Îşi lăsă palmele pe genunchi, codiţa căzându-i peste umăr, în timp ce încerca să-şi recapete respiraţia. Nu mai şchiopăta deloc.

Sandriel o cercetă, ca şi cum ar fi observat un ţânţar care-i bâzâia deasupra capului.

– Da, Bryce Quinlan?

Bryce se îndreptă, răsuflând încă din greu. Îl privi în ochi pe Hunt pentru o clipă, cât o eternitate, şi apoi îi spusese Arhanghelului din nord-vestul Pangerei:

– Te rog să nu-l iei.

Hunt nu putea să suporte rugămintea din vocea ei. Pollux râse uşurel, cu ură.

Sandriel nu era amuzată.

– Mi-a fost dăruit. Actele au fost semnate ieri.

Bryce scoase ceva din buzunar, ceea ce-i făcu pe gardienii din jur să-şi întindă mâinile spre arme. Sabia îi apăruse lui Pollux în mână într-o clipă, îndreptată spre Bryce la un unghi letal.

Ea nu scosese însă un cuţit sau vreun pistol. Ci o bucată de hârtie.

– Dă-mi voie să-l cumpăr de la tine.

Linişte de moarte.

Atunci Sandriel râse, un râs plin, vioi.

– Ştii cât...

– Îţi voi da nouăzeci şi şapte de milioane de bani de aur.

Pământul se cutremură sub tălpile lui Hunt. Toți îngerii rămaseră cu gurile căscate. Pollux clipi uluit în fața lui Bryce.

Bryce întinse o bucată de hârtie spre Sandriel, deși Arhanghelul nu o luă. Chiar și din spatele ei, de la o oarecare depărtare, vederea ascuțită a lui Hunt reuși să descifreze ce scria.

Dovada fondurilor. Era un cec de la bancă, cu numele lui Sandriel pe el. Pentru aproape o sută de milioane de bani de aur.

Un cec de la Jesiba Roga.

Pe înger îl străbătu un fior de groază. Rămăsese fără cuvinte. Câți ani își mai adăugase Bryce la datorie?

El nu merita. Nu o merita pe ea. Nici măcar o secundă. Nici într-o mie de ani...

Bryce flutură cecul în fața lui Sandriel.

– Cu douăsprezece milioane mai mult decât prețul pentru care l-ai vândut, corect? Vei...

– Știu să socotesc.

Bryce rămase cu mâna întinsă. Cu speranța întipărită pe chipul ei frumos. Apoi își întinse mâna, iar Pollux și gardienii se încordară din nou. Ea nu voia însă decât să își desprindă amuleta de aur din jurul gâtului.

– Uite! Ca să încheiem târgul. O amuletă archesiană. Este veche de cincisprezece mii de ani și valorează în jur de trei milioane de bani de aur pe piață.

Colierul acela micuț valora trei *milioane* de bani de aur?

Bryce întinse colierul și hârtia. Aurul luci.

– Te rog!

Nu putea să o lase să facă asta. Nu pentru ce-i mai rămăsese din suflet. Își întredeschise buzele, însă Arhanghelul luase colierul dintre degetele lui Bryce. Sandriel o privi pe ea, apoi pe el. Citi tot ce se afla în inima lui Hunt. Și gura i se contorsionă într-un zâmbet de șarpe.

– Loialitatea ta pentru sora mea era singurul lucru bun la tine, Athalar.

Își strânse pumnul în jurul amuletei.

– Dar se pare că acele fotografii nu mințeau.

Amuleta archesiană se topi în râulețe de aur, care se scurseră la podea.

Ceva se frânse în interiorul lui Hunt în fața devastării care se întipărise pe chipul lui Bryce.

Îngerul îi spuse cu glas stins, primele cuvinte pe care le rostea în acea zi:

– Pleacă de aici, Bryce!

Însă Bryce băgă cecul în buzunar și apoi îngenunche.

– Atunci, ia-mă pe mine!

Teroarea îl zgudui pe Hunt atât de violent încât nu putu să scoată nici un cuvânt când Bryce, cu lacrimi în ochi, își ridică privirea spre Sandriel și zise:

– Ia-mă pe mine în locul lui!

Rânjetul se lăți pe fața lui Pollux.

Nu. Își dăduse deja locul de odihnă din Cantonul Oaselor pentru Danika. Nu putea să o lase să-și dea viața de muritor pentru el. Nu pentru el...

– Să nu îndrăznești!

Strigătul bărbatului despică sala. Și apoi Ruhn se arătă, înconjurat de umbre, flancat de Declan și de Flynn. Nu erau suficient de nebuni încât să își scoată pistoalele, cu gărzile lui Sandriel de față. Văzuseră că Pollux Antonius, Barosul, stătea cu sabia îndreptată spre inima lui Bryce, gata să lovească la cel mai mic semn din partea lui Sandriel.

Prințul Moștenitor al Feelor își îndreptă mâna spre Bryce.

– Ridică-te de la podea!

Bryce nu se clinti. Îi repetă lui Sandriel:

– Ia-mă pe mine în locul lui!

Hunt se întoarse spre Bryce şi rosti răspicat:

– Taci!

În aceeași clipă, Ruhn strigă spre Arhanghel:

– Să nu asculți nici un cuvânt din ceea ce...

Sandriel făcu un pas spre Bryce. Apoi încă unul. Până când ajunse în fața ei și privi în jos spre chipul ei plâns.

– Sandriel... se rugă Hunt.

Însă Sandriel îi vorbi lui Bryce:

– Îți dai viața, fără să fii în vreun fel constrânsă, fără să fii forțată.

Ruhn se repezi spre Bryce, umbrele desfășurându-se în jurul lui, dar Sandriel își ridică o mână și un perete de vânt îl opri în loc. Umbrele prințului fură sfâșiate ca un fum. Hunt fu și el oprit.

Bryce o privi pe Sandriel în ochi și spuse:

– Da. În schimbul libertății lui Hunt. Mă ofer în locul lui.

Îi tremura vocea. Știa cât suferise Hunt din cauza Arhanghelului. Știa că ceea ce o aștepta pe ea avea să fie chiar mai rău.

– Toți cei de față m-ar crede nebună dacă aș accepta târgul! medită Sandriel. O metisă fără vreo putere specială și fără speranța de a obține vreuna – în schimbul libertății unuia dintre cei mai puternici malakimi care a întunecat vreodată cerurile. Singurul războinic din Midgard care poate stăpâni fulgerul.

– Sandriel, te rog! imploră Hunt.

Aerul îi fu smuls din plămâni și cuvintele i se înecară în gât.

Pollux zâmbi din nou. Hunt își arătă colții spre el, în timp ce Sandriel își trecea ușor mâna pe obrazul lui Bryce, ștergându-i lacrimile.

– Însă eu îți cunosc secretul, Bryce Quinlan! șopti Sandriel. Știu cât de valoroasă ești.

– *Destul*... interveni Ruhn.

Sandriel îi mângâie din nou obrazul lui Bryce.

– Unica fiică a Regelui Toamnei.

Lui Hunt i se tăiară genunchii.

– Oh, la naiba! murmură Tristan Flynn.

Declan se albise ca varul.

Sandriel toarse:

– Da, știu cât de valoroasă ai fi pentru mine.

Chipul vărului ei era vânăt de groază.

Nu văr. *Frate*. Ruhn era fratele ei. Iar Bryce era...

– Ce părere are tatăl tău despre faptul că fiica lui bastardă a împrumutat o asemenea sumă de la Jesiba Roga?

Sandriel chicoti. Bryce plângea acum în toată regula.

– Ce rușine i-ar aduce casei sale regale faptul că ți-ai vândut viața unei farmazoane de mâna a doua!

Ochii plânși ai lui Bryce întâlniră ochii îngerului. Erau ochii de chihlimbar ai Regelui Toamnei.

Sandriel continuă:

– Credeai că te poți ascunde de *mine*? Că, după scamatoria ta din ziua în care am ajuns aici, n-am să îți cercetez trecutul? Am cei mai buni spioni. Au descoperit ce era de nedescoperit. Inclusiv testul cu durata ta de viață preconizată din urmă cu doisprezece ani și pe cine îl arăta ca fiindu-ți tată. Deși el a plătit bani grei ca să ascundă asta.

Ruhn făcu un pas în față, fie că reușise să învingă vântul lui Sandriel ori că ea îl lăsase să treacă. O apucă pe Bryce de braț și o ridică în picioare.

– Ea este membră a curții regale a Feelor și cetățean cu drepturi depline al Republicii. O revendic ca soră și neam.

Cuvinte străvechi. Care făceau parte din legi rămase neschimbate, deși opinia publică se schimbase.

Bryce se răsuci spre Ruhn.

– *Tu nu ai nici un drept să...*

Ruhn decretă:

– Conform legilor Feelor, aprobate de Asteri, ea este proprietatea *mea*. A tatălui meu. Și eu nu permit ca ea să ți se ofere în schimbul lui Athalar.

Hunt aproape se prăbuși de ușurare. Chiar dacă Bryce îl îmbrâncea pe Ruhn și îl zgâria, urlând:

– Eu nu sunt proprietatea ta...

– Ești o femeie Fee din linia mea! îi răspunse Ruhn rece. Ești proprietatea mea și a tatălui nostru până atunci când te vei căsători.

Bryce se uită spre Declan, apoi spre Flynn. Chipurile lor solemne îi spuneau însă că nu avea să găsească un aliat în ei. Așa că Bryce șuieră spre Ruhn:

– Nu am să te iert *niciodată*! *Niciodată* nu te voi...

– Am încheiat aici! îi zise Ruhn lui Sandriel.

O trase pe Bryce după el, prietenii lui flancându-i. Hunt încercă să memoreze chipul lui Bryce, chiar dacă era chinuit de disperare și furie.

Ruhn o trase din nou, însă ea se împotrivea.

– Hunt! se rugă Bryce, întinzând o mână după el. Am să găsesc o cale!

Pollux râse, iar Sandriel își întoarse spatele, plictisită.

Însă Bryce nu se dădu bătută. Încerca să se întindă spre Hunt, chiar dacă Ruhn o trăgea spre ușă.

Hunt se uită intens spre degetele ei întinse. Îi văzu speranța disperată din privire.

Nimeni nu se mai luptase vreodată pentru el. Nimănui nu-i păsase suficient de mult ca să facă asta.

– *Hunt!* imploră Bryce, tremurând.

I se încordaseră degetele.

– *Am să găsesc o cale de a te salva.*

– *Potolește-te!* îi ordonă Ruhn și o apucă de încheietură.

Sandriel o luă spre ușile de la hol, spre duba care aștepta afară. Înainte de a ieși, îi aruncă lui Ruhn:

– Ar fi trebuit să îi tai beregata surorii tale atunci când ai avut ocazia, Prințule. Vorbesc din proprie experiență.

Hohotele disperate de plâns ale lui Bryce îl sfâșiară pe Hunt, în timp ce Pollux îl împingea ca să se miște.

Nu avea să renunțe niciodată la el, nu avea să-și piardă niciodată speranța. Așa că, atunci când trecu pe lângă ea, Hunt încercă să i-o ucidă, chiar dacă fiecare cuvânt îl sfâșâma în bucăți:

– Nu îți datorez nimic, nici tu nu îmi datorezi ceva. Să nu mă mai cauți niciodată.

Bryce îi murmură numele. De parcă el ar fi fost singura persoană din acea cameră. Din oraș. De pe planetă.

Abia după ce îl suiră în camionul armat, după ce îi prinseră cătușele de bara de metal din interior, iar Pollux își luă locul din fața lui, rânjind, după ce șoferul porni mașina pe drumul de cinci ore spre orașul din inima Deșertului

Psamathe, unde Summitul avea să se desfășoare... Abia atunci Hunt putu să respire ușurat.

Ruhn privi cum Pollux îl încarcă pe Athalar în duba închisorii. O privi cum uruie și apoi demarează. Privi mulțimea care începea să se disperseze, marcând sfârșitul acelui nemaipomenit dezastru.

Apoi Bryce i se smulse din strânsoare. O lăsă să se smulgă. Trăsăturile îi erau deformate de o ură pură, nemăsurată, atunci când repetă:

– Nu te voi ierta *niciodată* pentru asta.

Ruhn îi răspunse rece:

– Ai idee ce le face Sandriel sclavilor ei? Știai că acela era Pollux Antonius, nenorocitul de Baros, la dreapta ei?

– Da. Hunt mi-a spus totul.

– Înseamnă că ești o mare idioată!

Bryce se repezi spre el, dar Ruhn i-o tăie:

– Nu am să-mi cer scuze pentru că te-am protejat – de ea și de tine însăți. Înțeleg, chiar înțeleg. Hunt era... În fine, ce era el pentru tine. Însă ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit...

– Du-te dracu'! Bryce abia mai putea să respire. Du-te dracu', Ruhn!

Ruhn își întoarse fața spre ușile de la hol, neimpresionat.

– Plânge-te altcuiva de asta. Mă îndoiesc că vei găsi pe cineva care să fie de acord cu tine.

Bryce își strânse degetele-n pumni. De parcă ar fi vrut să îl lovească, să îl zgârie, să îl rupă în bucăți.

Nu făcu însă decât să-i scuipe la picioare și apoi se îndepărtă.

Se sui pe scuterul ei și demară în trombă, fără să privească înapoi.

– Ce dracu', Ruhn! zise Flynn, cu glasul coborât.

Ruhn respiră adânc. Nici nu voia să se gândească ce fel de înțelegere făcuse Bryce cu farmazoana ca să facă rost de atâția bani.

Declan își scutura capul. Iar lui Flynn i se citeau pe chip dezamăgirea și faptul că se simțea trădat.

– De ce nu ne-ai spus? *Sora* ta, Ruhn? întrebă Flynn și arătă spre ușile de sticlă. La dracu'! Ea este *prințesa* noastră.

– Nu, nu este! bombăni Ruhn. Regele Toamnei nu a recunoscut-o și nu o va recunoaște niciodată.

– De ce? întrebă Dec.

– Pentru că este o bastardă. Pentru că nu o place. La dracu'! Nu știu.

Ruhn nu putea – nu avea cum – să dezvăluie vreodată propriile motive. Spaima aceea cu rădăcini adânci în inima lui că profeția Oracolului s-ar putea referi la Bryce, în cazul în care ar fi primit un titlu regal. Pentru că, dacă linia regală era menită să se sfârșească cu Ruhn, iar Bryce era în mod oficial prințesă... Ar fi însemnat că ea ar fi trebuit să dispară. Pentru totdeauna. Ruhn avea de gând să facă tot ce îi sta în putere ca să o apere de un astfel de sfârșit. Chiar dacă întreaga lume l-ar fi urât din această cauză.

Așa că, în fața privirilor încruntate și pline de dezaprobare ale prietenilor lui, se răsti:

– Tot ceea ce știu este că am primit ordin să nu dezvălui niciodată acest secret, nici măcar vouă.

Flynn își puse mâinile-n sân.

– Crezi că noi am fi spus cuiva?

– Nu. Dar nu puteam să risc ca Regele Toamnei să afle cumva. Și nici *ea* nu a vrut ca lumea să știe.

Iar acela nu era nici locul, nici momentul pentru a discuta despre asta.

– Trebuie să vorbesc cu ea! zise Ruhn.

Ce urma *după* ce vorbea cu Bryce nu era sigur că putea să ducă.

Bryce merse la râu. Spre arcadele Docului Negru.

Când se opri să își lege lanțurile de la scuter de un felinar, se lăsase deja noaptea. O noapte destul de răcoroasă încât să o facă pe Bryce să fie recunoscătoare că avea jacheta Danikăi să îi țină de cald în timp ce stătea pe docuri, cu privirea la Istros.

Se lăsase în genunchi, cu capul plecat.

– Totul s-a dus dracului! șopti.

Spera că vorbele îi vor fi purtate peste apă, spre mormintele și mausoleele ascunse de peretele de ceață.

– Totul e atât de dat dracului, Danika.

Dăduse greș. Dăduse greș cu totul. Iar Hunt era... El era...

Bryce își ascunse fața în mâini. Pentru o vreme, singurele sunete care se mai auzea rămaseră foșnetul vântului printre frunzele palmierilor și vuietul valurilor care se izbeau de doc.

– Mi-aș fi dorit să fii aici! recunoscu Bryce în sfârșit. În fiecare zi îmi doresc asta, însă azi cu atât mai mult.

Vântul se opri, iar palmierii rămaseră nemișcați. Parcă și râul își oprise curgerea.

O înfiorare se strecură în aer, o învălui. Toate simțurile, de Fee și de om, intrară în alertă. Bryce cercetă ceața, așteptând, rugându-se să apară o barcă neagră. Aștepta cu atât de multă atenție încât nu auzi atacul.

Nu se întoarse ca să vadă demonul kristallos sărind din umbre, cu fălcile deschise, înainte de a o arunca în apele învolburate.

Capitolul 72

Gheare și dinți pretutindeni. Mușcau din ea, o zgâriau, o trăgeau în jos.

Râul era negru ca smoala și nu era nimeni acolo, nimeni care să vadă sau să știe...

Simți o arsură în lungul brațului și urlă, apa inundându-i gâtul. Apoi ghearele își slăbiră strânsoarea.

Bryce dădu din picioare, încercând să se ridice orbește spre suprafața apei, care era acolo undeva... în ce direcție... o, zeilor, avea să aleagă greșit...

O apucă ceva de umăr și o trase. Ar fi țipat dacă ar mai fi avut aer în plămâni... Apoi aerul îi izbi fața, proaspăt și rece, și auzi o voce de bărbat care îi spunea la ureche:

-Sunt aici, sunt aici!

Ar fi plâns, dacă n-ar fi scuipat apă, dacă ar fi putut să-și oprească accesul de tuse. Hunt îi spusese acele cuvinte și acum Hunt nu mai era acolo, iar vocea aceea... era a lui Declan Emmet.

Ruhn strigă de la câțiva metri depărtare:

-E la pământ!

Bryce se zbătu, dar Declan o ținea strâns, șoptind:

-Totul e bine acum.

La dracu'! Nimic nu era bine. Hunt ar fi trebuit să fie acolo. Ar fi trebuit să fie cu ea, ar fi trebuit să fie eliberat, ea ar fi trebuit să găsească o cale de a-l ajuta...

Îi luă ceva lui Declan să o scoată din apă. Ruhn, cu chipul sumbru, o trase pe doc, înjurând fără oprire.

- Ce mama dracu'?!

Tristan Flynn răsufla greoi, cu carabina ațintită spre apele întunecate, gata să tragă la cea mai mică mișcare.

- Ești bine? o întrebă Declan.

Apa îi șiroia pe față, iar părul roșcovan îi era lipit de cap.

Bryce se concentră suficient cât să își cerceteze corpul. Avea o rană pe braț, însă făcută de gheare, nu de dinții aceia veninoși. Avea și alte zgârieturi, dar...

Declan nu așteptă să-i răspundă și îngenunche în fața ei. Își trecu mâinile întrețesute cu lumină pe deasupra rănii pe care Bryce o avea pe braț. Era un dar rar pentru Fee... darul vindecării. Nu era la fel de puternic ca al vrăjidoctoriților, însă era o putere extrem de valoroasă. Bryce nu știuse niciodată că Dec are darul.

Ruhn se răsti:

- De ce *dracu'* stăteai pe Docul Negru după apusul soarelui?

- Îngenuncheasem, murmură Bryce.

- Răspunde-mi dracului la întrebare!

Bryce întâlni privirea fratelui ei. Rănile i se închiseseră.

- Aveam nevoie de un moment de liniște.

Flynn mormăi ceva în barbă.

- Ce e? întrebă ea, cu ochii mici.

Flynn își puse mâinile-n sân.

- Am zis că n-am aflat nici de o oră că ești prințesă și mi-ești deja un ghimpe-n coaste.

Bryce și Ruhn se răstiră amândoi deodată:

- Nu sunt prințesă!

- Nu e prințesă!

Declan pufăi.

- Cum ziceți voi, măgarilor.

Se depărtă de Bryce, care era acum complet vindecată.

– Ar fi trebuit să ne dăm seama. Ești singura care îi intră pe sub piele lui Ruhn aproape la fel de ușor ca tatăl lui.

Flynn interveni:

– De unde a apărut chestia aia?

– Se pare că cei care iau cantități mari de *synth* pot invoca fără să vrea demonul kristallos. A fost probabil un simplu accident.

– Sau un atac țintit asupra ta! contră Flynn.

– Cazul a fost rezolvat! i-o tăie Bryce. S-a sfârșit.

Ochii lordului Fee luciră, plini de o furie rar întâlnită.

– Sau poate că nu.

Ruhn își șterse apa de pe față.

– În eventualitatea în care Flynn are dreptate, tu vei sta cu mine.

– Peste cadavrul meu!

Bryce se ridică în picioare, cu apa șiroind de pe ea.

– Uite ce e, mersi pentru că m-ai salvat. Și mersi pentru ce ne-ai făcut, mie și lui Hunt, mai devreme. Dar știi ce?

Își dezveli dinții și își scoase telefonul. Șterse apa de pe el, rugându-se ca vraja de protecție împotriva apei pe care dăduse bani buni să fi funcționat. Funcționase. Bryce glisă pe ecran până ajunse la numărul de contact al lui Ruhn.

Apoi îi arătă telefonul:

– Tu?

O mișcare și numărul lui fu șters.

– Ești *mort* pentru mine.

Bryce ar fi putut să jure că fratele ei, fratele ei care nu dădea doi bani pe nimeni și pe nimic, tresărise.

Își îndreptă apoi privirea spre Dec și Flynn:

– Mersi pentru că mi-ați salvat fundul!

Nu o urmăriră. Bryce abia își putea controla tremuratul, însă cumva reuși să-și conducă scuterul până acasă. Reuși să ajungă la apartamentul ei și să îl plimbe pe Syrinx.

Apartamentul era mult prea tăcut fără Hunt acolo. Nu venise nimeni ca să-i ridice lucrurile. Dacă ar fi venit, nu ar

fi găsit șapca de sunball. Care era acum ascunsă în cutie, alături de Jeleu Jubileu.

Extenuată, Bryce își dădu jos hainele și se privi în oglinda de la baie. Își duse mâna la piept, acolo unde se aflase amuleta archesiană în ultimii trei ani.

Avea pe piele linii roșii, aprinse, în locurile în care o zgâriase demonul, însă cu ajutorul magiei lui Declan, care-și făcea treaba, până la revărsatul zorilor n-avea să mai rămână nici o urmă.

Se răsuci, pregătindu-se sufletește să vadă cât de afectat îi era tatuajul de pe spate. Ultima fărâmă din Danika. Dacă nenorocitul ăla de demon îl distrusese...

Îi dădură lacrimile atunci când îl văzu aproape neatins. Putea să privească încă semnele acelea antice, în alfabetul necunoscut, știind că, deși totul se dusese dracu', cel puțin ele îi rămăseseră: cuvintele pe care Danika insistase să și le tatueze într-un moment în care Bryce era prea ametită ca să se împotrivească. Danika alesese alfabetul dintr-un pliant de la salonul de tatuat, deși era unul pe care Bryce cu siguranță nu îl recunoștea. Poate că artistul îl fabricase pe loc și le spusese că înseamnă ceea ce își dorea Danika:

Prin dragoste, totul este posibil.

Aceleași cuvinte de pe geaca de la picioarele ei. Aceleași cuvinte care fuseseră un indiciu... pentru contul ei de la Redner, pentru ca Bryce să poată găsi acel dispozitiv de memorie.

Prostii fără sens. Toate erau doar prostii fără sens. Tatuajul, jacheta, faptul că pierduse amuleta, pe Danika, pe Connor și pe cei din Haita Diavolilor, faptul că îl pierduse pe Hunt...

Bryce încercă, însă nu reuși să se smulgă din furtuna de gânduri, din vârtejul care le învârtea roată-roată, până când toate se învârtejiră la un loc, contopindu-se.

Capitolul 73

Ultimul Summit la care participase Hunt se ținuse într-un palat antic, care se întindea în Pangera, împodobit cu toate bogățiile imperiului: tapiserii de mătase și candelabre din aur pur, pocale pline cu pietre prețioase și cărnuri suculente, garnisite cu cele mai rare condimente.

Cel de acum se ținea într-un centru pentru conferințe.

Spațiul din sticlă și metal era foarte întins. Osatura îi amintea lui Hunt de o grămadă de cutii așezate una lângă alta și una peste alta. Holul central se înălța pe trei etaje. Scările și lifturile erau decorate cu însemnele purpurii ale Republicii, iar podelele erau acoperite de covoare albe. Fiecare teritoriu din Midgard își ținea propriul Summit la fiecare zece ani, la acestea participând diverși lideri cu cabinetele lor, alături de un reprezentant din partea Asterilor și câțiva demnitari invitați pentru discutarea problemelor la zi. Nici acest Summit nu era diferit din acest punct de vedere, cu o mică excepție: deși Valbara era cu mult mai mică decât Pangera, Micah ținea patru întâlniri diferite, fiecare pentru câte un sfert din ținutul lui. Cea de față, dedicată părții sud-estice – care îi avea în frunte pe conducătorii din Lunathion –, era prima dintre ele.

Locul în care se ținea, aflat în inima Deșertului Psamathe, la vreo cinci ore de mers cu mașina de Orașul Semilunii – o oră de zbor pentru un înger și doar o jumătate de oră cu un elicopter – își avea propriile celule rezervate pentru Vanirii periculoși.

Hunt își petrecuse ultimele cinci zile acolo. Ținuse socoteala după mâncarea pe care o primea: mic dejun, prânz, cină. Cel puțin Sandriel și Pollux nu veniseră să își bată joc de el. Cel puțin avea parte de liniște. Abia dacă auzise încercările Barosului de a-l ațâța pe durata drumului. Abia dacă simțise sau auzise ceva în general.

În acea dimineață însă, primise un set de haine odată cu micul dejun. Fără arme, însă uniforma era grăitoare. La fel și mesajul: urma să fie arătat ca la circ, într-o imitație parodică a paradelor imperiale, în așa fel încât Sandriel să se poată lăuda că îi este din nou stăpână.

Hunt se îmbrăcă supus și îi lăsă pe gardienii lui Sandriel să îi pună cătușele din piatră gorsiană, care-i anulau cu totul puterile. Îi urmă apoi, în tăcere, până la lift. Ieșiră în holul măreț, gătit cu însemnele imperiale.

Locul era plin de Vaniri din toate Casele, cei mai mulți îmbrăcați business sau în ceea ce fusese cândva considerate ținute de curte. Îngeri, metamorfi, Fee, vrăjitoare... Delegațiile flancau ambele părți ale covorului roșu care se întindea spre scări. Fury Axtar era și ea în mulțime, îmbrăcată în costumul ei obișnuit de mercenar, atentă la tot ce mișcă. Nu-și îndreptă privirea spre Hunt.

Hunt fu condus spre o delegație de îngeri, care se afla în apropierea treptelor. Cu toții erau membri în Legiunea 45, legiunea lui Sandriel. Triarii ei. Pollux se afla în fruntea lor, statutul lui de comandant fiind marcat de armura din aur și capa albastru-cobalt. Rânjea.

Rânjetul i se lăți și mai tare atunci când Hunt își luă locul, înconjurat de gărzile lui Sandriel.

Ceilalți triari erau aproape la fel de răi ca Barosul însuși. Hunt n-avea să-i uite niciodată: femeia slabă, cu pielea palidă

și părul negru, cunoscută drept Harpia; bărbatul cu aripi negre și chip împietrit, căruia i se spunea Copoiul; și Vulturul, îngerul trufaș cu privire de gheață. Însă toți aceștia îl ignorau. Ceea ce, știa, era mai bine decât să îl bage în seamă.

Căprioara, ultima dintre triari, nu se vedea pe nicăieri. Deși era posibil ca activitatea ei ca vânătoare de spioni în Pangera să fi fost mult prea valoroasă pentru Asteri, pentru a-i permite lui Sandriel să o ia după ea.

De cealaltă parte se afla Isaiah și Legiunea 33. Ce mai rămăsese din triarii ei. Naomi arăta superb în uniformă, cu bărbia ridicată și mâna dreaptă pe mânerul spadei de protocol, cu aripile încrucișate, strălucind în lumina dimineții.

Lui Isaiah îi alunecă privirea spre Hunt. Așa, în armura neagră, îngerul era aproape dezbrăcat în comparație cu uniforma completă a Comandantului Legiunii 33: platoșa de bronz, epoleții, cnemidele și vambracele... Hunt își amintea cât de grele erau. Cât de stupid se simțise de fiecare dată când se împodobise cu toate însemnele Armatei Imperiale. Ca un cal scos la paradă.

În stânga îngerilor se aflau forțele din Auxiliarul Regelui Toamnei, cu armuri mai ușoare, însă tot la fel de împodobite. Vizavi de ei se aflau metamorfii, îmbrăcați cu cele mai bune haine pe care le aveau. Amelie Ravenscroft nici măcar nu privi spre Hunt. Alte grupuri mai mici de Vaniri umpleau restul sălii: cei din neamul Apelor și daemonaki. Nu se vedea nici un om. Și, în mod cert, nici vreo persoană metisă.

Hunt încercă să nu se gândească la Bryce. La ce se întâmplase în Comitium.

Prințesa Feelor. Prințesa bastardă, însă unica fiică a Regelui Toamnei.

Poate că Bryce era supărată pe el pentru că o mințise, însă și ea, la rândul ei, îl mințise.

Tobosarii - la naiba! nenorociții de tobosari - dădură tonul. Trompetiștii îi urmară o clipă mai târziu. Imnul urâcios al Republicii umplu sala. Cu toții se îndreptară de spate, pentru că în fața ușilor oprise un cortegiu de mașini.

Lui Hunt i se opri aerul în gât când o văzu pe Jesiba Roga ieșind prima, înveșmântată într-o rochie neagră, strânsă pe corpul ei cu forme generoase, cu aur străvechi la urechi și în jurul gâtului, cu o pelerină diafană de culoarea cernelii fluturându-i la spate, sub adierea unui vânt fantomatic. Chiar și așa, încălțată cu niște pantofi amețitor de înalți, plutea cu delicatețea stranie a celor din Casa Focului și a Umbrei.

Poate că ea fusese cea care îi spusese lui Bryce să își vândă sufletul stăpânului din Orașul Adormit.

Farmazoana își păstră ochii ațintiți asupra celor trei steaguri care atârnau deasupra treptelor, în timp ce se îndrepta spre ele: cel din stânga era steagul din Valbara; la dreapta se afla drapelul Orașului Semilunii, cu blazonul care înfățișa semiluna și arcul cu săgeată. Iar în centru era steagul Republicii: *SPQM* și cele două ramuri îngemănate de stele.

După aceea apărură vrăjitoarele. O femeie tânără, cu ten maroniu, îmbrăcată într-o robă azurie, păși pe covor, părul ei negru strălucind ca niște raze împletite.

Regina Hypaxia purta de doar trei luni coroana de mure, făcută din aur și rubine, a mamei ei și, deși chipul îi era tânăr și frumos, în ochii ei negri se citea o oboseală care vorbea despre durerea pe care o purta încă în suflet.

Se zvonea că Regina Hecuba o crescuse în adâncul pădurii boreale din Munții Heliruna, departe de corupția Republicii. Hunt s-ar fi așteptat ca o astfel de persoană să fie intimidată de mulțimea adunată acolo și de splendoarea imperială, sau cel puțin să rămână uimită, însă regina își păstră fruntea sus și păși fără să ezite. De parcă ar mai fi făcut asta de o mie de ori până atunci.

Urma să fie recunoscută în mod oficial drept Regină a Vrăjitoarelor din Valbara la deschiderea oficială a Summitului. Erau ultimele clipe de dinainte de a moșteni în mod definitiv tronul. Dar...

Când se apropie, Hunt îi văzu mai bine chipul.

O cunoștea: era vrăjidoctorița de la clinică. Ea îl privi lung, dintr-o parte, semn că îl recunoscuse la rândul ei.

Oare Ruhn știuse? Știuse cu cine se întâlnise, cine îi procurase cercetările despre *synth*?

Ajunseseră și conducătorii din neamul Apelor: Tharion, care purta un costum gri-petrol, alături de o femeie îmbrăcată într-o rochie vaporoasă din mătase turcoaz. Nu era Regina Râului - ea își părăsea foarte rar Curtea. Însă frumoasa femeie cu ten închis la culoare ar fi putut să fie fiica ei. Probabil chiar era fiica ei, având în vedere că toți cei din neamul Apelor pretindeau că Regina Râului le este mamă.

Părul șaten-roșcat al lui Tharion era pieptănat pe spate, cu doar câteva șuvițe rebele lăsate pe frunte. Pășea acum pe picioare omenești. Nu tresări când îl descoperi pe Hunt în mulțime, însă în privirea lui strălucea compătimirea.

Hunt îl ignoră. Nu uitase cine o adusese pe Bryce pe barcă în acea noapte. Tharion, spre meritul lui, nu-și feri ochii de ai lui Hunt. Îi zâmbi trist și apoi privi înainte, urmându-le pe vrăjitoare spre mezanin, unde se întrezăreau ușile deschise de la sala de conferințe.

Urmau lupii. Sabine pășea alături de silueta cocoșată a Primului, ajutându-l pe bătrân să înainteze. Ochii căprui îi erau lăptoși din cauza vârstei, trupul, cândva puternic, se sprijinea în baston. Sabine, înveșmântată într-un costum gri-perlat, rânji la Hunt și apoi îl conduse pe bătrânul Prim spre lift. Acesta se opri însă în loc când văzu unde avea de gând să îl ducă. Și o trase spre scări. Apoi începu să urce, dureros de încet, treaptă cu treaptă. Mândru moșneag!

În acest timp, Feele ieșiseră din mașinile lor negre și pășiseră pe covor. Regele Toamnei își făcuse apariția cu o coroană din onix așezată pe pletele lui roșcate. Piatra străveche părea ruptă din noapte, chiar și în lumina dimineții.

Hunt nu înțelegea cum de nu își dăduse seama până atunci. Bryce semăna mai mult decât Ruhn cu tatăl ei. Era adevărat că multe dintre Fee aveau aceeași coloristică, însă răceala de pe chipul Regelui Toamnei... Văzuse aceeași expresie pe fața lui Bryce de nenumărate ori.

Regele Toamnei, nu un lord oarecare, fusese cel care o însoțise la oracol în acea zi. Cel care o aruncase în drum pe fata de treisprezece ani.

Hunt își strânse pumnii. Nu putea să o învinuiască pe Ember Quinlan pentru că fugise în clipa în care văzuse ce monstru se ascundea în spatele măștii. După ce îi simțise furia rece.

Şi şi-a dat seama că îi poartă pruncul. Un potențial moștenitor al tronului - unul care ar fi putut să complice lucrurile pentru fiul lui cu sânge pur, pentru Ales. Nu era de mirare că Regele Toamnei le vânase nemilos.

Ruhn, cu un pas în urma tatălui său, era de-a dreptul impozant. Cu ținuta lui de prinț, cu Sabia Stelară pe o parte, ai fi putut să juri că era unul dintre primii Născuți din Stele cu acea coloratură a lui. Ar fi putut trece cu siguranță drept unul dintre primele Fee care păşiseră prin Falia Nordică, cu atât de mult timp în urmă.

Trecură pe lângă Hunt, iar regele nu-i aruncă nici măcar o privire. Însă Ruhn da.

Ruhn privi cătușele de la încheieturile lui Hunt, îi privi pe triarii Legiunii 45, care îl înconjurau, și își plecă ușor capul. Cei din jur ar fi putut să creadă că era dezgustat, ori că îl condamna pe înger. Însă Hunt înțelesese mesajul: Îmi pare rău.

Hunt păstră o mină neutră. Și Ruhn trecu mai departe, cu coroana din frunze de mesteacăn lucindu-i pe frunte.

Apoi, întreaga sală păru să-și țină respirația.

Îngerii nu veneau în mașini. Nu, ei coborau din ceruri.

Patruzeci și nouă de îngeri din Garda Asteriană, îmbrăcați în uniforme de gală, numai alb și aur, mărșăluiră în hol, cu aripile și sulițele pe care le duceau în mâini înmănușate strălucind. Fiecare dintre ei fusese ales și crescut pentru această viață de slujitor. Doar cei cu aripi de cel mai pur alb erau aleși. Nici o pată de culoare nu era acceptată.

Hunt îi considerase întotdeauna niște măgari înfumurați.

Îngerii se înșirară de-a lungul covorului, cu aripile ridicate și sulițele îndreptate spre plafonul de sticlă, cu pelerinele lor

albe ca neaua măturând podeaua. Penele albe pe care le aveau prinse la căști luceau, de parcă ar fi fost pieptănate recent, iar vizierele rămaseseră trase. Fuseseră trimiși din Pangera pentru a le aminti tuturor, inclusiv Guvernatorului, că cei care-i țineau în lesă monitorizau încă totul.

Micah și Sandriel ajunseră amândoi deodată, îmbrăcați în armura de Guvernator.

Vanirii îngenuncheară într-un picior în fața lor. Garda Asteriană însă, care nu se pleca decât în fața celor șase stăpâni ai ei, rămase în picioare, cu sulițele ridicate, ca doi pereți gemeni de spini, în lungul cărora Guvernatorii înaintară ca la paradă.

Nimeni nu îndrăznea să vorbească. Nimeni nu încerca nici măcar să respire, în timp ce Arhanghelii treceau.

Nu erau decât niște viermi amărâți cu toții, la picioarele lor.

Zâmbetul lui Sandriel îl arse pe Hunt, atunci când Arhanghelul trecu pe lângă el. Aproape la fel de tare ca sila și dezamăgirea pură a lui Micah.

Micah își alesese bine metoda de tortură, Hunt trebuia să recunoască. Nu era nici o șansă ca Sandriel să îl lase să moară repede. Tortura pe care avea să o îndure odată ce se întorceau în Pangera avea să dureze secole întregi. Și nu mai exista nici o șansă pentru vreun târg ori vreo cale de a se salva.

Iar dacă Hunt ar fi îndrăznit să facă vreun pas greșit, Sandriel ar fi știut unde să lovească mai întâi. Pe cine.

Guvernatorii urcară scările, cu aripile aproape atingându-li-se. Hunt nu înțelegea de ce nu se împerecheaseră cei doi. Probabil că Micah era destul de decent încât să o găsească pe Sandriel la fel de respingătoare precum o considerau toți ceilalți. Dar tot era de mirare că Asterii nu le ordonase să își unească liniile. Nu ar fi fost nimic neobișnuit în asta. Sandriel și Shahar fuseseră la rândul lor rezultatul unei astfel de uniuni.

Deși poate că faptul că Sandriel își ucisese cel mai probabil părinții pentru a pune mâna pe putere pentru ea și sora ei îi făcuse să ezite în cazul unor astfel de practici.

Abia după ce Guvernatorii ajunseră în sala de conferință, cei adunați în hol se puseră în mișcare. Mai întâi îngerii se îndreptară spre scară, apoi și ceilalți îi urmară, la rând.

Hunt, care era ținut între doi dintre triarii Legiunii 45 – Copoiul și Vulturul, amândoi mârâind la el –, încercă să rețină cât mai multe dintre detaliile sălii în care pășeau. Era cavernoasă, cu cercuri concentrice de mese care se scurgeau spre un planșeu amplasat central, pe care se afla instalată o masă rotundă, la care aveau să stea liderii.

Era Gheena însăși. Hunt se mira că prinții din Hel nu erau așezați acolo.

Primul Lupilor, Regele Toamnei, cei doi Guvernatori, fiica Reginei Râului, Regina Hypaxia și Jesiba, cu toții se așezaseră la acea masă centrală. Secunzii lor – Sabine, Ruhn, Tharion, o vrăjitoare bătrână – își revendicară locurile de la mesele din primul cerc. Alături de Jesiba nu mai venise nimeni din Casa Focului și a Umbrei, nici măcar vreun vampyr. Apoi, în funcție de rang, fură ocupate și celelalte mese. Fiecare cerc era din ce în ce mai larg, pe măsură ce se îndepărta de centru. În total erau șapte. Garda Asteriană se alinie la ultimul nivel, lipită de perete, cu câte doi îngeri în dreptul fiecăreia dintre cele trei ieșiri.

Erau, într-adevăr, cele șapte niveluri din Hel.

Prin cameră erau răspândite video-ecrane, două dintre ele atârnând chiar din tavan, iar pe mese se aflau calculatoare. Fury Axtar, spre mirarea lui Hunt, ocupă un loc în al treilea cerc, și se rezemă de speteaza scaunului. Nu era însoțită de nimeni.

Hunt fu condus spre un loc de lângă perete și cuibărit între doi dintre îngerii din Garda Asteriană, care-l ignorară cu desăvârșire. Din fericire, unghiul în care stătea îi bloca vederea spre Pollux și restul triariilor lui Sandriel. Hunt se pregăti sufletește când văzu pâlpâind video-ecranele. Întreaga sală amuți.

Hunt cunoștea acele săli de cristal, cu torțe aprinse de prima-lumină prinse de coloanele din cuarț sculptat, care se

înălțau spre tavanele arcuite de deasupra. Știa prea bine cele șapte tronuri de cristal, așezate în semicerc pe o estradă din aur, cu tronul gol în cel mai îndepărtat capăt. Cunoștea și orașul care licărea în spatele lor, dealurile care se pierdeau în lumina apusului, Tibrul, care nu era decât o fundă neagră, risipită printre ele.

Cu toții se ridicară în picioare în fața Asterilor care li se arătaseră. Apoi, cu toții îngenuncheară.

Hunt ar fi putut să jure că le simțea puterea, chiar și de la aproape o mie de kilometri depărtare. Ar fi putut să jure că sorbise toată căldura, aerul și viața din încăpere.

Atunci când se aflase pentru prima oară în fața lor, Hunt simțise că nu va mai trece niciodată printr-o experiență la fel de groaznică. Încă avea pe armură sângele lui Shahar, gâtul îl durea de la cât strigase în timpul bătăliei, și, cu toate acestea, nu mai întâlnise niciodată ceva la fel de îngrozitor. De străin. Simțise că întreaga lui existență nu este decât cea a unei efemeride, puterea lui nimic mai mult decât o adiere ușoară în fața unui uragan. Se simțise de parcă ar fi fost aruncat în măruntaiele universului.

Fiecare dintre Asteri avea puterea uneia dintre stelele sacre, oricare dintre ei ar fi putut să transforme planeta pe care se aflau în pulbere. Însă în ochii lor reci nu era nici măcar o fărâmă de lumină.

Pe sub genele plecate, Hunt îi identifică pe ceilalți care îndrăzniseră să își ridice privirea din mocheta gri, în timp ce cei șase Asteri îi cercetau: Tharion și Ruhn. Declan Emmet. Și Regina Hypaxia.

Nimeni altcineva. Nici măcar Fury sau Jesiba.

Ruhn îi întâlni privirea lui Hunt. O voce înceată de bărbat îi vorbi în gând: *Curajoasă mișcare.*

Hunt își controlă uimirea. Știa că printre Fee se află și telepați, mai ales dintre cei care proveneau din Avallen. Însă nu avusese niciodată vreo conversație cu unul. Cu siguranță nu în mintea lui. Șmecher truc.

Un dar din partea neamului mamei mele – unul pe care nu l-am dezvăluit.

Și ai suficientă încredere în mine pentru a-mi dezvălui mie acest secret?

Ruhn rămase tăcut pentru o clipă.

Nu trebuie să fiu văzut vorbind cu tine. Dacă ai nevoie de ceva, să-mi spui. Voi face tot ce pot pentru tine.

Încă un șoc pentru Hunt, de parcă i-ar fi trecut prin corp unul dintre fulgere.

De ce m-ai ajuta?

Pentru că ai fi făcut tot ce ți-ar fi stat în putere ca să o împiedici pe Bryce să se dea la schimb lui Sandriel. Ți-am citit-o pe chip.

Ruhn ezită, apoi adăugă, cu o umbră de îndoială: *Și pentru că nu mai cred că ești chiar așa măgar.*

Hunt zâmbi ușor.

Asemenea.

Asta e un compliment? O nouă pauză. *Cum rezișți, Athalar?*

Sunt bine. Ea cum e?

S-a întors la muncă, din câte mi-au spus cei pe care i-am pus să o urmărească.

Bun.

Hunt nu credea că ar putea să îndure o conversație mai lungă despre Bryce fără să aibă o criză, așa că zise: **Știai că vrăjidoctorița aceea e Regina Hypaxia?**

La dracu'! Nu știam.

Ruhn ar fi continuat poate, însă Asterii se pregăteau să vorbească. Toți ca unul, așa cum o făceau întotdeauna. Telepați în legea lor.

– V-ați adunat pentru a discuta o chestiune care ține de religia voastră. Vă oferim permisiunea noastră.

Asterii se întoarseră spre Hypaxia. De-a dreptul impresionant, vrăjitoarea nu tresări, nu tremură în fața celor șase Asteri care o priveau, nici a lumii, care o privea odată cu ei.

– Te recunoaștem în mod oficial drept moștenitoarea răposatei Regine Hecuba Enador și, odată cu trecerea ei în neființă, te ungem acum Regină a Vrăjitoarelor din Valbara.

Hypaxia își plecă fruntea, cu chipul grav. Pe fața Jesibei nu se citea nici o emoție. Nici o umbră de durere sau regret pentru moștenirea pe care o abandonase. Așa că Hunt îndrăzni să arunce o privire spre Ruhn, care stătea încruntat.

Asterii cercetară din nou sala, nici unul mai trufaș însă decât Rigelus, Mâna Strălucită. Trupul lui de adolescent slăbuț era o ironie față de puterea monstruoasă pe care o ascundea în interior. Într-un glas, Asterii continuară:

– Puteți începe. Fie ca binecuvântările zeilor și ale tuturor stelelor din raiuri să vă lumineze!

Capetele se plecară și mai adânc, drept mulțumire pentru simplul fapt că li se permitea să existe în prezența lor.

– Sperăm că veți discuta despre aflarea unei căi prin care să se pună capăt acestui război lipsit de sens. Guvernatorul Sandriel este o martoră valoroasă a distrugerii pe care o creează.

Cuvintele fură urmate de o cercetare oribilă, înceată, a întregii săli. Hunt știa că pe el îl privesc atunci când ziseră:

– Și sunt și alții în această sală care pot depune mărturie.

Singura mărturie care ar fi fost acceptată era aceea că oamenii sunt risipitori și nesăbuiți, că războiul exista din vina lor, doar din vina lor și că trebuiau eradicați. Nu trebuia arătată nici o milă rebeliunii oamenilor, durerile lor nu trebuiau ascultate. Singura care exista era realitatea Vanirilor, ei era partea bună, singura.

Hunt înfruntă privirea lipsită de viață a lui Rigelius, de pe ecranul central. Un vânt rece, trimis de Sandriel, îl avertiză că trebuie să își coboare ochii. Însă el nu ascultă. Ar fi putut să jure că Fruntea Asterilor îi zâmbi. Lui Hunt îi îngheță sângele în vene, și nu doar din cauza vântului trimis de Sandriel, și își plecă ochii.

Imperiul fusese construit pentru a rezista o eternitate. În peste cincisprezece mii de ani nu se fisurase. Războiul de acum nu avea să fie cel care să-i pună capăt.

Asterii spuseră într-un glas:

– Rămas-bun!

Încă un zâmbet din partea lor, cel mai rău dintre toate fiind al lui Rigelus, încă îndreptat spre Hunt. Și ecranele se făcură negre.

Toți cei din încăpere, inclusiv cei doi Guvernatori, răsuflară ușurați. Cineva vomitase, după sunetele și duhoarea care veneau dintr-un colț mai îndepărtat. Și, într-adevăr, un metamorf leopard țâșni spre ușă, cu o mână la gură.

Micah se rezemă de spătarul scaunului său, cu privirea ațintită la masa din lemn din fața lui. Pentru câteva momente, nimeni nu vorbi. De parcă ar fi avut cu toții nevoie de o clipă ca să își revină. Chiar și Sandriel.

Apoi Micah se îndreptă, foșni din aripi și spuse, cu o voce clară și adâncă:

– Declar deschis Summitul din Valbara. Slavă Asterilor și stelelor pe care le posedă!

Încăperea răsună în răspuns, chiar dacă nu din toată inima. De parcă cu toții și-ar fi amintit că, nici măcar acolo, în acel ținut despărțit de o mare de Pangera, departe de tranșeele noroioase și de palatul strălucitor de cristal din orașul celor șapte coline, nici măcar acolo, nu exista scăpare.

Capitolul 74

Bryce încercă să nu se gândească prea mult la faptul că Hunt și întreaga lume știa ce și cine era ea cu adevărat. Cel puțin, din cine știe ce întâmplare norocoasă, presa nu aflase. De parcă, oricum, ar fi însemnat ceva să fii o prințesă bastardă. De parcă asta ar fi spus ceva despre cine era ea, ca persoană. Șocul pe care îl citise pe fața lui Hunt era tocmai motivul pentru care nici nu îi spusese adevărul.

Rupsese cecul de la Jesiba și, odată cu el, secolele de datorie.

Oricum nimic nu mai conta de acum. Hunt nu mai era.

Știa că este în viață. Văzuse la știri transmisiunea de la ceremonia de deschidere a Summitului. Hunt arăta la fel ca înainte ca totul să se ducă dracului. Încă un mic noroc.

Abia dacă îi observase pe ceilalți: Jesiba, Tharion, tatăl ei, fratele... Nu, ea își ținuse ochii ațintiți asupra unui singur punct din mulțime, asupra acelor aripi cenușii, care acum crescuseră la loc.

Jalnică. Era de-a dreptul jalnică.

Ar fi făcut-o. Ar fi făcut cu plăcere schimb cu Hunt, chiar dacă știa ce i-ar fi făcut Sandriel. Ce i-ar fi făcut Pollux.

Poate că asta însemna că este o idioată, așa cum spusese Ruhn. O naivă. Poate că avusese noroc că ieșise cu viață din

holul de la Comitium. Poate că atacul demonului venise ca o pedeapsă pentru toate greșelile ei.

Își petrecuse ultimele zile cercetând legile, ca să vadă dacă nu era ceva ce-ar fi putut să facă pentru Hunt. Nu era nimic. Făcuse deja singurele două lucruri care i-ar fi putut aduce libertatea: se oferise să îl cumpere și apoi se oferise pe sine însăși la schimb.

Bryce nu credea ultimele cuvinte pe care Hunt i le spusese. Și ea ar fi spus același lucru dacă ar fi fost în locul lui. Ar fi fost cât mai rece și mai rea dacă asta i-ar fi adus lui siguranța.

Bryce stătea așezată la biroul ei din expoziție, cu ochii ațintiți asupra ecranului negru al calculatorului. Orașul fusese liniștit în ultimele două zile. De parcă atenția tuturor s-ar fi îndreptat asupra Summitului, deși nu participau la el decât câțiva dintre conducătorii și cetățenii din Orașul Semilunii.

Urmărise recapitulările știrilor doar ca să mai surprindă vreo imagine cu Hunt, dar nu avusese noroc.

Dormea în camera lui în fiecare noapte. Își punea unul dintre tricourile lui, se cuibărea între cearșafurile care îi păstrau parfumul și se prefăcea că el doarme întins lângă ea, în întuneric.

Cu trei zile în urmă, la galerie îi sosise un plic cu adresa de la Comitium la expeditor. Îi bubuise inima în piept în timp ce sfâșiase hârtia, întrebându-se dacă nu cumva Hunt putuse să trimită un mesaj...

Pe birou alunecase opalul alb. Isaiah îi scrisese un bilet rezervat, conștient parcă de faptul că toate scrisorile le erau citite:

Naomi l-a găsit pe ponton. S-a gândit că poate îl vrei înapoi.

Apoi adăugase: *Îi pare rău.*

Bryce strecurase piatra în sertarul de la birou.

Acum îl deschise din nou, oftând, și aruncă o privire la piatra de culoarea laptelui. Își trecu degetul pe deasupra suprafeței reci.

– Athie arată deplorabil! observă Lehabah.

Silfa zbură pe deasupra capului lui Bryce și arătă spre tabletă. Pusese pauză procesiunii de deschidere a Summitului, la a treia vizionare, chiar când chipul lui Hunt se afla în cadru.

– Și tu la fel, BB.

– Mersi.

Syrinx se întinse la picioarele lor, căscând. Gheruțele lui curbate luceau în lumină.

– Și acum, ce facem?

Bryce se încruntă.

– Ce vrei să spui?

Lehabah își trecu brațele în jurul corpului, plutind în aer.

– Ne întoarcem pur și simplu la viețile noastre normale?

– Da.

Ochii ei strălucitori îi întâlniră pe ai lui Bryce.

– Ce înseamnă *normal* până la urmă?

– Mie îmi sună plictisitor.

Lehabah zâmbi ușurel, căpătând o nuanță ușor trandafirie.

Bryce îi zâmbi la rândul ei.

– Ești o prietenă bună, Lele. O prietenă foarte bună.

Oftă din nou și flacăra silfei pâlpâi.

– Îmi pare rău dacă eu nu ți-am fost o prietenă prea bună câteodată.

Lehabah își flutură mânuța și se făcu roșie ca purpura.

– Vom trece și peste asta, BB.

Se așeză pe umărul lui Bryce, căldura ei infuzându-i pielea, pe care nici nu o simțise cât de rece era.

– Tu, eu și Syrie. Împreună, vom trece peste asta.

Bryce își ridică un deget și Lehabah îl apucă cu amândouă mânuțele ei strălucitoare.

– Ne-am înțeles!

Capitolul 75

Ruhn anticipase că Summitul va fi intens, vicios, de-a dreptul periculos – că își va petrece fiecare clipă întrebându-se dacă nu cumva cineva își va pierde capul. Exact așa cum fuseseră toate celelalte Summituri la care participase.

De data aceasta însă, singurul lui dușman părea a fi plictiseala.

Lui Sandriel îi luaseră nu mai puțin de două ore ca să le spună că Asterii ordonaseră ca fiecare Casă să trimită mai multe trupe pe front. Nu avea nici un rost să se împotrivească cineva. Lucrurile nu aveau oricum să se schimbe. Ordinul venise din partea Asterilor.

Apoi începuse discuția legată de propunerile de comerț. Și discuția dăduse ocol peste ocol, peste ocol, încât până și Micah ajunsese să se încurce și să nu mai înțeleagă cine ce făcuse și așa mai departe și mai departe, încât Ruhn ajunsese să se întrebe dacă nu cumva Asterii gândiseră această întâlnire ca pe o formă de tortură.

Se întreba câți dintre soldații din Garda Asteriană moțăiau în spatele căștilor. Îi văzuse deja pe câțiva dintre membrii mai puțin importanți ai delegațiilor picotind. Însă Athalar era alert – părea să asculte fiecare secundă. Să observe.

Poate că asta își dorea de fapt Guvernatorul: ca toți să ajungă atât de plictisiți și de disperați ca întâlnirea să se încheie încât să fie de acord cu termeni care nu le erau poate în favoare.

Mai erau însă câțiva care se țineau tari. Tatăl lui Ruhn era unul dintre ei, alături de cei din neamul Apelor și de vrăjitoare.

O vrăjitoare în special.

Regina Hypaxia vorbea puțin, însă observă că și ea asculta cu atenție fiecare cuvânt care se rostea, în ochii ei căprui citindu-se o inteligență milenară, în ciuda tinereții ei.

Fusese un șoc pentru el să o vadă în acea primă zi - chipul ei familiar în noul context, înveșmântată în robă și cu coroana pe cap. Să își dea seama că vorbea de săptămâni întregi cu cea care i-ar fi putut fi logodnică, fără să aibă nici cea mai vagă idee.

În acea primă zi, în timp ce se îndreptau spre sala în care se servea prânzul, reușise să se strecoare între două dintre vrăjitoarele din grupul ei și, ca un măgar, întrebase cu autoritate:

- De ce nu mi-ai spus nimic despre adevărata ta identitate?

Hypaxia își ținea platoul pentru prânz cu grația cu care ar fi ținut un sceptru.

- Nu m-ai întrebat.

- Ce naiba căutai în acea clinică?

Clipise din ochii ei întunecați.

- Am aflat de la sursele mele că în oraș bântuie lucruri rele. Și am venit să văd cu ochii mei - în mod discret.

De aceea se aflase la locul crimei, în cazul gardianului, își dăduse Ruhn seama. Și de aceea fusese de față în noaptea în care Athalar și Bryce fuseseră atacați în parc.

- Am vrut și să văd cum este să fii... o persoană obișnuită. Înainte de toate astea.

Își fluturase mâna spre mulțime.

- Știi ce gânduri are tatăl meu cu tine? Și cu mine?

- Am ceva bănuieli! îi răspunsese ea rece. Însă eu nu iau în considerare asemenea... schimbări în viața mea acum.

Își plecase ușor fruntea și, înainte să se îndepărteze, adăugase:

– Alături de nimeni.

Și cu asta basta. Îl făcuse praf.

Acum, cel puțin încerca să fie atent. Să nu se mai uite la vrăjitoarea care nu era absolut deloc interesată să se căsătorească cu el, slavă zeilor! Oare datorită darurilor ei vindecătoare putea să simtă ce naiba era defect în interiorul lui? Ce îl făcea să fie ultimul din linia lui? Nici nu voia să afle. Ruhn dădu la o parte amintirea profeției Oracolului. Cel puțin nu era singurul care o ignora pe Hypaxia. Jesiba Roga nu-i spusese nici măcar un cuvânt.

Deși, adevărul era că farmazoana nu vorbise prea mult în general. Făcuse însă clar faptul că, în Casa Focului și a Umbrei, haosul și moartea însemnau prosperitate și că nu aveau nici o problemă cu un război lung și devastator. Secerătorii erau întotdeauna bucuroși să culeagă sufletele morților, declarase ea. Până și Arhanghelii fuseseră puțin descumpăniți la auzul acelor cuvinte.

După ce ceasul anunță ora nouă și toate persoanele din sală își ocupară locurile, Sandriel anunță:

– Micah trebuie să fie prezent în altă parte azi și ni se va alătura mai târziu.

Exista o singură persoană – ei bine, șase mai precis – care l-ar fi putut face pe Micah să lipsească de la întâlnire. Sandriel, care părea bucuroasă să conducă ea discuțiile zilei, declară:

– Vom începe cu cei din neamul Apelor, care ne vor explica viziunea lor îngustă ce îi face să se opună construirii unui canal pentru transportarea tancurilor noastre și pentru înlesnirea liniei de aprovizionare.

Fiica Reginei Râului își mușcă buza de jos, ezitând. Însă Căpitanul Tharion Ketos fu cel care îi ținu piept lui Sandriel:

– Aș spune că atunci când mașinăriile voastre de război ne vor sfâșia bancurile de stridii și pădurile de varec, nu va mai fi considerat drept viziune îngustă faptul că industria pescuitului va fi distrusă.

Ochii lui Sandriel luciră ca oțelul. Însă îi răspunse bărbatului dulce:

- Veți primi compensații.

Tharion nu dădu înapoi.

- Nu este vorba doar despre bani. Este vorba despre grija pe care o purtăm acestei planete.

- Războiul cere sacrificii.

Tharion își puse mâinile-n sân, mușchii cizelându-i-se prin bluza neagră.

După parada de la deschidere și întâlnirile nesfârșite din prima zi, cei mai mulți dintre participanți optaseră pentru niște ținute mult mai puțin formale.

- Cunosc prețul războiului, Guvernatorule.

Era curajos să rotească acele cuvinte, privind-o în ochi pe Sandriel.

Regina Hypaxia interveni, cu o voce blândă, dar hotărâtă:

- Grija lui Tharion este întemeiată. Și cunoaște precedente.

Ruhn se îndreptă în scaun odată cu toate privirile care se ațintiră asupra reginei-vrăjitoare. Nici ea nu se dădu bătută în fața furtunii din privirea lui Sandriel.

- În lungul graniței de est cu Marea Rhagan, bancurile de corali și de kelpi, distruse în Războaiele Sorvakkiane, cu două sute de ani în urmă, nu au fost refăcute nici până în ziua de azi. Cei din neamul Apelor, care le aveau în grijă, au primit compensații, așa cum propui acum. Însă doar pentru câteva anotimpuri.

În sală se lăsă o liniște mormântală.

- Vei plăti, Guvernatorule, pentru o sută de sezoane? Pentru două sute? Și ce se va întâmpla cu ființele care își au casa în locurile pe care tu propui să le distrugem? Acestea ce compensații vor primi?

- Sunt Inferiori. Sunt mai inferiori decât Inferiorii, răspunse Sandriel rece, neimpresionată. Sunt copii care aparțin de Midgard. Copiii Cthonei! răspunse regina-vrăjitoare.

Sandriel zâmbi larg, cu toți dinții:

- Scutește-mă cu bazaconiile tale romanțioase!

Hypaxia nu îi întoarse zâmbetul. O privi doar în ochi. Fără să o provoace, doar cu sinceră și pură hotărâre.

Spre uluirea lui Ruhn, Sandriel fu prima care își coborî privirea. Își dădu ochii peste cap și își foșni foile. Până și Regele Toamnei fu surprins. Și o studie pe tânăra regină mai atent. Întrebându-se, fără îndoială, cum de o vrăjitoare de douăzeci și șase de ani avea atât tupeu. Sau cu ce o avea Hypaxia la mână pe Sandriel, de putea să facă un Arhanghel să își plece fruntea în fața ei.

Se întreba probabil dacă regina-vrăjitoare ar fi fost cu adevărat o mireasă potrivită pentru Ruhn, ori dacă nu cumva, mai degrabă, un ghimpe în coaste.

De cealaltă parte a mesei, Jesiba Roga îi zâmbi ușurel Hypaxiei. Era primul semn prin care o recunoștea pe tânăra vrăjitoare.

– Despre canal..., începu Sandriel, bățoasă, așezându-și hârtiile, vom discuta mai târziu. Liniile de aprovizionare...

Și Arhanghelul se avântă într-un nou discurs despre planurile ei de eficientizare a războiului.

Hypaxia se întoarse la hârtiile pe care le avea în față. Însă ochii i se ridicară spre cel de-al doilea cerc de mese, spre Tharion.

Bărbatul îi oferi un zâmbet mic, discret – mulțumiri și recunoaștere.

Regina-vrăjitoare dădu la rândul ei din cap, aplecându-și ușor bărbia.

Bărbatul își ridică, din întâmplare parcă, foaia pe care se văzură în jur de douăzeci de rânduri de însemnări – număra ceva.

Hypaxia făcu ochii mari, aprinși de uimire și reproș, și Tharion își coborî hârtia, înainte ca și altcineva să o mai observe. Și mai adăugă o linie.

Roșeața se strecură în obrajii reginei-vrăjitoare.

Tatăl lui începuse însă să vorbească, așa că Ruhn le ignoră jocurile și își strânse umerii, încercând pe cât posibil să se prefacă atent. De parcă i-ar fi păsat.

Nimic nu conta, până la urmă. Sandriel și Micah aveau să obțină tot ceea ce își doreau. Și totul avea să rămână neschimbat.

Hunt era atât de plictisit încât avea impresia că i se va scurge creierul prin urechi.

Încerca însă să se bucure de aceste ultime zile de liniște și relativ confort, chiar și așa, cu Pollux care-i urmărea fiecare mișcare din celălalt colț al sălii. Pollux, care aștepta momentul în care putea să nu se mai prefacă civilizat. Hunt știa că Barosul număra orele până când urma să se năpustească asupra lui.

Așa că, de fiecare dată când măgarul zâmbea la el, Hunt îi rânjea la rândul lui.

Lui Hunt i se vindecaseră aripile, în sfârșit. Le încercase așa cum putuse, întinzându-le și încordându-le. Dacă Sandriel i-ar fi permis să zboare, știa că l-ar fi putut duce. Așa credea.

Așa, rezemat de perete, disecând fiecare cuvânt care se rostea în încăpere, trecea printr-o nouă formă de tortură. Însă continua să asculte. Fu atent, chiar și în momentele în care cei mai mulți păreau să se lupte cu somnul.

Spera că delegațiile vor rezista - Feele, neamul Apelor și vrăjitoarele - până la finalul Summitului, înainte de a-și aminti că totul nu era decât o iluzie, controlul pe care credeau că îl au, și că Asterii puteau oricând emite un edict prin care să reglementeze noile legi ale comerțului. În același fel în care procedaseră cu noutățile în privința războiului.

Nu mai voia decât câteva zile în plus. Asta își zicea Hunt.

Capitolul 76

În ultimele trei zile, Bryce își mutase cartierul general în biblioteca galeriei. Stătea mult peste ora de închidere și se întorcea în zorii zilei. Nu avea nici un rost să petreacă prea mult timp în apartament, de vreme ce frigiderul îi era gol, iar Syrinx o însoțea întotdeauna. Se gândise că putea foarte bine să stea la birou, până când nu și-ar mai fi simțit casa ca pe o cochilie goală.

Jesiba, ocupată cu Summitul, nu verifica înregistrările video. Nu vedea că ambalajele de la mâncarea livrată acolo acopereau toate suprafețele din bibliotecă, că mini-frigiderul era plin de brânzeturi, sau că Bryce începuse să-și poarte îmbrăcămintea sport la birou. Nici că începuse să se spele în baia din spatele bibliotecii. Sau că anulase toate întâlnirile cu potențialii clienți. Și nici că luase o nouă amuletă archesiană direct din seiful Jesibei - ultima din acel teritoriu. Una dintre cele cinci care mai rămăseseră în întreaga lume.

Era doar o chestiune de timp însă, până când Jesiba avea să se plictisească și să deschidă una dintre zecile de camere, descoperind astfel totul. Sau să verifice calendarul și să descopere toate întâlnirile reprogramate.

Bryce fusese contactată de doi potențiali angajatori și avea deja programate interviurile. Trebuia să se gândească,

desigur, la niște scuze cu care să o vrăjească pe Jesiba. O programare la vrăjidoctoriță sau la dentist - ceva obișnuit, dar necesar. Iar dacă reușea să obțină vreunul dintre acele posturi, trebuia să ticluiască un plan ca să-și poată plăti datoria pentru Syrinx - ceva care să nu-i rănească egoul Jesibei, în așa fel încât Bryce să nu sfârșească transformată în vreo creatură oribilă, doar pentru că îndrăznea să plece.

Bryce oftă și își trecu palma peste un volum vechi, scris într-un jargon juridic, pentru descifrarea căruia aveai nevoie de o diplomă de specialitate. Nu mai întâlnise niciodată în viață atâtea *ergo* și *prin urmare*, sau *include, dar nu se limitează la*. Dar continua să cerceteze.

Același lucru îl făcea și Lehabah.

- Ce zici de asta, BB? întrebă Silfa și se aprinse, arătând spre pagina pe care o avea în față. Scrie: *Sentința unui condamnat poate fi schimbată dacă...*

- Ne-am uitat pe aia acum două zile. Ajungem inevitabil înapoi la sclavie.

Un hârșâit slab umplu aerul din încăpere. Bryce se uită la nøkk pe sub gene, atentă să nu lase creatura să observe că i-a atras atenția. Nøkkul rânjea oricum la ea. Ca și cum el ar fi știut ceva ce ea nu știa.

Câteva secunde mai târziu înțelese de ce.

- Mai e un caz, dedesubt. Femeia de rasă umană a fost eliberată după...

Syrinx mârâi. Nu spre acvariu, ci spre scările acoperite de covorul verde.

Se auzeau pași degajați. Într-o secundă Bryce era în picioare, cu mâna după telefon.

O pereche de ghete, apoi blugi închiși la culoare și...

Aripi albe ca zăpada. Un chip ireal de frumos.

Micah.

Lui Bryce i se scurtcircuitară toate gândurile. Arhanghelul păși în bibliotecă și își roti privirea în jurul rafturilor, se uită la scările care urcau spre mezaninul din aramă și alcovurile

lui, la acvariu și la nøkkul care încă rânjea. Deasupra strălucea instalația de iluminat - o explozie solară.

Nu trebuia să fie acolo jos. Nu trebuia să vadă acele cărți...

- Excelență, bălmăji Bryce, ușa de la intrare era deschisă.

Privirea Arhanghelului era atât de intensă încât te lovea în moalele capului.

Bineînțeles că încuietorile și farmecele nu-l putuseră opri. Nimic nu-l putea opri.

Bryce își domoli inima care-i bubuia în piept, suficient cât să spună:

- M-aș bucura să vă primesc sus, Excelență. Dacă doriți, o pot contacta pe Jesiba.

Jesiba, care este la Summitul la care și tu *ar trebui să fii în acest moment.*

- Aici jos este bine.

Micah o luă încet spre unul dintre rafturile înalte.

Syrinx tremura pe canapea; Lehabah se ascunsese în spatele unui morman de cărți. Până și animalele se ascunseseră în cuștile și acvariile lor. Singurul care continua să rânjească era nøkkul.

- De ce nu luați un loc, Excelență?

Bryce începu să adune cutiile de la mâncare în brațe, fără să-i pese că se putea mânji de chili pe tricoul ei alb. Nu voia decât ca Micah să se îndepărteze naibii de rafturile acelea pline cu cărți prețioase.

Arhanghelul o ignoră și continuă să examineze titlurile pe care îi cădeau ochii.

Urd apără și păzește! Bryce dădu drumul cutiilor în coșul deja vârfuit.

- Sus avem o colecție de artă fascinantă. Poate mi-ați putea detalia ce căutați.

Bryce îi aruncă o privire lui Lehabah, care căpătase o culoare verzuie, îngrijorătoare, și își scutură ușurel capul, avertizând-o că trebuia să fie atentă.

Micah își strânse aripile și se întoarse spre Bryce.

- Ce caut?

– Da, șopti ea. Eu...

Arhanghelul o țintui cu ochii lui de gheață.

– Pe tine te caut.

Întâlnirea din acea zi era cea mai rea dintre toate. Cea mai înceată.

Sandriel se delecta făcându-i să se învârtă în jurul cozii. De pe buzele ei alunecau doar minciuni și jumătăți de adevăr, de parcă ar fi savurat preludiul a ceea ce avea să se întâmple: la sfârșit, cu toții aveau să cedeze în fața dorințelor ei și ale Asterilor. Hunt se rezemă de perete, așa cum stătea, între cei doi soldați din Garda Asteriană, gătiți în uniformele lor, și privi cum limba ceasului se apropie de ora patru. Ruhn arăta ca și cum ar fi ațipit cu o jumătate de oră în urmă. Cei mai mulți dintre participanții de nivel mai jos fuseseră expediați, sala rămânând astfel destul de goală. Până și Naomi fusese trimisă înapoi în Lunathion, ca să se asigure că Legiunea 33 era în formă. Nu mai rămăseseră decât liderii și ajutoarele lor. De parcă și-ar fi dat deja cu toții seama că discuțiile nici nu-și mai aveau rostul. Că *republica* asta nu era decât o șarlatanie. Că nu existau decât cei care conduceau și cei care trebuiau să îngenuncheze.

– Construirea unui nou port în lungul coastei de est, zise Sandriel pentru a o suta oară, ne va permite să creăm o zonă securizată pentru legiunea noastră acvatică...

Se auzi țârâitul unui telefon.

Jesiba Roga, spre surprinderea lui Hunt, își scoase telefonul din buzunarul interior al sacoului ei gri, asortat cu rochia pe care o purta. Apoi se foi în scaun, ferindu-și ecranul de privirea curioasă a bărbatului din stânga ei.

Câțiva dintre conducători observaseră și ei că atenția Jesibei se îndrepta acum spre telefon. Sandriel își continua discursul, fără să bage de seamă, însă Ruhn se trezise și acum o privea și el pe femeie. Fury, care stătea cu două rânduri în spatele ei, la fel.

Jesiba glisă pe ecranul telefonului, cu buzele rujate roșu strânse, apoi ridică mâna. Până și Sandriel se opri din vorbit.

– Îmi cer scuze că întrerup, Guvernatorule, zise Roga, dar e ceva ce tu... ce noi cu toții trebuie să vedem.

Hunt nu avea nici un motiv rațional, care să justifice groaza care i se strecură în inimă. Pe telefonul Jesibei ar fi putut fi orice. Și cu toate acestea, i se uscase gura.

– Ce e? întrebă Sandriel autoritar, din celălalt capăt al sălii.

Jesiba o ignoră și îi aruncă o privire lui Declan Emmet.

– Poți să conectezi telefonul meu la ecranele astea?

Farmazoana arătă spre mulțimea de ecrane din sală.

Declan, care stătuse pe jumătate adormit în spatele lui Ruhn, se îndreptă imediat de spate.

– Da, nici o problemă.

Declan era suficient de deștept încât să privească întâi spre Sandriel. Arhanghelul își dădu ochii peste cap, dar aprobă. Într-o clipă își deschise laptopul. Se încruntă în fața a ceea ce-i apăruse pe ecran, însă apoi apăsă un buton.

Se arătară zeci de înregistrări, de la diferite camere – toate din Griffin Antichități. În pătrățelul din colțul de jos, din dreapta, într-o bibliotecă bine cunoscută... Hunt uită să mai respire.

Mai ales pentru că telefonul Jesibei vibră din nou și un mesaj – în continuarea unei conversații începute anterior, din câte se părea – apăru pe ecrane. Inima îi îngheță când citi numele: *Bryce Quinlan.*

Și i se opri cu totul în piept atunci când citi mesajul: *Sunt pornite ecranele?*

– Ce dracu'? șuieră Ruhn.

Bryce stătea în fața camerei și turna într-un pahar ceva ce părea a fi vin. Și, în spatele ei, așezat la masa centrală din bibliotecă, era Micah.

Sandriel murmură:

– A zis că are o întâlnire...

Camera de filmat era ascunsă într-una dintre cărți, chiar deasupra capului lui Bryce.

Declan apăsă câteva taste și mări acea înregistrare video. După câteva clipe și partea de audio începu să funcționeze, inundând sala de conferință.

Bryce spuse peste umăr, cu un zâmbet degajat pe buze:

– Ai vrea și ceva de mâncat? Niște brânzeturi?

Micah se rezemă de masă, cercetând cărțile întinse acolo.

– Da, mulțumesc.

Bryce fredonă ușor, tastând pe ascuns în telefon, în timp ce își făcea de lucru în dreptul măsuței cu gustări.

Următorul mesaj către Jesiba apăru pe ecranele din sala de conferință.

Un singur cuvânt, care îi îngheță sângele în vene lui Hunt.

Ajutor.

Nu era o rugăminte jucăușă. Se citea în privirea lui Bryce atunci când își ridică ochii spre cameră.

În ochii ei se citea groaza. Groază pură. Fiecare instinct din trupul lui Hunt intră în alertă.

– Guvernatorule, i se adresă Regele Toamnei lui Sandriel. Aș vrea să mi se explice ce se întâmplă.

Dar, înainte ca Sandriel să poată răspunde, Ruhn ordonă, cu ochii lipiți de ecran:

– Flynn, trimite o unitate Aux la Griffin Antichități. Acum.

Într-o secundă, Flynn avea telefonul în mână.

– Micah n-a făcut nimic rău! se răsti Sandriel la Prințul Feelor. A demonstrat doar că are un gust foarte prost la femei.

Hunt mârâi. Știa că asta i-ar fi adus o biciuire din partea lui Sandriel, dar reacția lui fusese acoperită de mârâiturile lui Declan și Ruhn.

Tristan Flynn se răstea la cineva:

– Duceți-vă la Griffin Antichități, chiar acum! Da, în Piața Veche. Nu... Duceți-vă doar! La dracu'! E un ordin!

Ruhn îi mai comandă ceva lordului, însă Micah începuse din nou să vorbească:

– Văd că ai fost ocupată, spuse Arhanghelul și arătă spre masă. Cauți o portiță?

Bryce își înghiți nodul din gât și începu să așeze platoul pentru Micah.

– Hunt este prietenul meu.

Acelea erau... acelea erau cărți legislative, pe masă. Lui Hunt i se făcu stomacul ghem.

– A, da! spuse Micah și se rezemă de speteaza scaunului. Admir asta la tine.

– Ce dracu' se întâmplă? zise Fury printre dinți.

Micah continuă:

– Loială până la moarte... și după. Chiar dacă ai toate dovezile din lume, tu tot nu vrei să crezi că Danika a fost doar o târfă dependentă de droguri.

Sabine și alți lupi mârâiră. Hunt o auzi pe Amelie Ravenscroft șoptindu-i lui Sabine:

– Ar trebui să trimitem o haită de lupi acolo.

– Toate haitele de top sunt aici! murmură Sabine, cu ochii lipiți de ecran. Toate forțele de securitate de top sunt aici. Nu am lăsat decât câțiva acolo.

Dar, ca și cum s-ar fi aprins un chibrit, întreaga ținută a lui Bryce se schimbă. Frica se transformă în furie ascuțită, strălucitoare. Hunt era de obicei încântat să îi vadă acea privire dogoritoare. Nu și acum.

La dracu'! Folosește-ți capul, se rugă tăcut. *Fii deșteaptă!*

Bryce așteptă ceva timp, cu ochii la platoul de brânzeturi și struguri pe care îl pregătea.

– Cine poate ști care este adevărul? întrebă ea pe un ton neutru.

– Filosofii din această bibliotecă au avut cu siguranță părerile lor în această privință.

– În privința Danikăi?

– N-o face pe proasta.

Zâmbetul lui Micah crescu. Arătă cu mâna spre cărțile care îi înconjurau.

– Știai că faptul că păstrezi aceste volume îți poate aduce un bilet doar dus spre execuție?

– Mi se pare cam exagerat pentru niște simple cărți.

– Oamenii au murit pentru aceste cărți! toarse Micah, arătând spre rafturile înalte din jurul lor. Sunt titluri interzise aici, dacă nu mă înșel. Multe dintre ele nu ar trebui să existe decât în Arhivele Asterilor. Evoluție, matematici, teorii care contrazic superioritatea Vanirilor și a Asterilor. Unele dintre ele aparținând unor filosofi despre care oamenii afirmă că au existat înainte de Asteri, adăugă cu un râs moale, teribil. Mincinoși și eretici, care au recunoscut că greșesc după ce Asterii i-au torturat ca să scoată adevărul din ei. Au fost arși de vii, iar ereziile lor au fost folosite ca să aprindă focul. Și totuși, aici, supraviețuiesc. Toate cunoștințele lumii vechi. Ale unei lumi de dinainte de Asteri. Și teoriile legate de o lume în care Vanirii nu vă sunt stăpâni.

– Interesant, zise Bryce.

Nu se întorsese încă spre Arhanghel.

Ruhn o privi pe Jesiba:

– Ce, mai exact, se află în acea bibliotecă?

Jesiba nu răspunse. Nu scoase un cuvânt. Ochii ei cenușii promiteau însă moarte.

Micah continuă, răspunzând fără să știe, întrebării prințului:

– Ai măcar idee ce te înconjoară, Bryce Quinlan? Aceasta este Marea Bibliotecă din Parthos.

Cuvintele răsunară în sală. Jesiba refuză însă să-și deschidă buzele.

Bryce, spre meritul ei, zise:

– Mie îmi sună a teorie a conspirației. Parthos nu este decât o poveste de adormit copiii, spusă de oameni.

Micah chicoti.

– Zise femeia care poartă la gât o amuletă Archesiană. Amuleta preotesei care în vechime a păzit Parthosul. Eu cred că știi ce se află aici – știi că ți-ai petrecut timpul în mijlocul a ceea ce a mai rămas din bibliotecă, după ce a fost arsă în mare parte de Vaniri, cu cincisprezece mii de ani în urmă.

Lui Hunt i se căscă un gol în piept. Ar fi putut să jure că dinspre Jesiba se propagase o briză rece.

Micah continuă, leneș:

– Știai că, în timpul Primelor Războaie, după ce Asterii au dat ordinul, o armată de oameni au dus ultima bătălie împotriva Vanirilor la Parthos? Pentru că voiau să salveze dovezile despre ceea ce fuseseră înainte ca Falia să se deschidă – pentru că voiau să salveze *cărțile*? O sută de mii de oameni au mărșăluit în acea zi în luptă, știind că vor muri și că vor pierde războiul, spuse Micah, zâmbind. Și asta, doar pentru a-i oferi preotesei timp ca să poată salva cele mai importante cărți. Le-au încărcat pe bărci și apoi au dispărut. Sunt curios să aflu cum au acostat la Jesiba Roga.

Farmazoana care își vedea toate secretele dezvăluindu-i-se pe ecrane rămânea în continuare tăcută. Nu recunoștea ceea ce se spusese. Avea oare ceva de-a face cu hotărârea ei de a părăsi vrăjitoarele? Sau cu motivul pentru care i se alăturase Regelui din Adâncuri?

Micah se lăsă pe spate, în scaunul lui, foșnindu-și aripile.

– Bănuiam de mult că ceea ce a mai rămas din Parthos este găzduit aici – două mii de ani de cunoștințe omenești, de dinainte de venirea Asterilor. Am aruncat o privire asupra titlurilor de pe rafturi și acum știu că este adevărat.

Nimeni din sală nu clipi măcar în fața adevărului dezvăluit. Jesiba arătă însă spre ecrane și le ceru lui Tristan Flynn și lui Sabine, cu vocea tremurândă:

– Spuneți-le celor din Aux se mișt mai repede. Să salveze acele cărți. Vă *implor*.

Hunt strânse din dinți. Bineînțeles că volumele erau mai importante pentru ea decât Bryce.

– Auxiliarul nu va face așa ceva! interveni Sandriel rece, zâmbindu-i Jesibei, care se încordase. Și orice va fi având de gând să-i facă Micah micuței tale asistente, nici nu se compară cu ceea ce îți vor face Asterii ție, pentru că ai adăpostit asemenea erezii...

Însă Bryce ridică platoul cu brânzeturi și paharul de vin și zise:

– Guvernatorule, eu doar lucrez aici.

Îl privi în sfârșit în față pe Micah. Purta hainele ei sport: colanți și un tricou alb, cu mâneci lungi. Încălțările ei sport, de un roz fosforescent, străluciră ca niște scântei de zori în semiobscuritatea bibliotecii.

– Fugi! strigă Flynn spre ecran, de parcă Bryce l-ar fi putut auzi. La naiba, *fugi*, Bryce!

Sandriel îi aruncă o privire urâtă.

– Îndrăznești să îl acuzi pe Guvernator de ceva?

Însă în ochi i se citea și ei îndoiala.

Lordul Fee o ignoră, cu ochii lipiți de ecran.

Hunt înghețase. Bryce așeză pe masă platoul cu brânzeturi și vinul și îi zise lui Micah:

– Ai venit aici pentru mine. Iată-mă! spuse cu un zâmbet aproximativ. Summitul acela trebuie să fi fost foarte plictisitor.

Bryce își strânse mâinile la spate – o imagine a indiferenței. Și făcu cu ochiul.

– Ai de gând să mă inviți din nou în oraș?

Micah nu se vedea din unghiul în care era camera, deși Declan îl mărise acum: Bryce își mișca degetele la spate. Arăta spre scări. Un ordin tăcut, dar disperat către Lehabah și Syrinx: să fugă. Nici unul dintre ei nu se mișcă.

Micah zise cu șarm:

– Așa cum mi-ai răspuns tu odată... Nu sunt interesat.

– Păcat!

În sala de conferințe liniștea era palpabilă.

Bryce făcu din nou semne la spate, cu degetele tremurânde. *Vă rog*, părea să spună. *Vă rog, fugiți. Cât e distras de mine.*

– Ia un loc! zise Micah, arătând spre scaunul din fața sa. Să fim civilizați, totuși, în legătură cu asta.

Bryce ascultă, fluturându-și genele.

– În legătură cu ce?

– În legătură cu faptul că tu îmi vei da Cornul Lunei.

Capitolul 77

Bryce știa că șansele ca lucrurile să se termine cu bine erau foarte mici.

Dar dacă Jesiba îi văzuse mesajele, poate că nu era totul în van. Poate că așa toată lumea avea să vadă ce i se întâmplase. Poate reușeau să salveze cărțile, dacă farmecele protectoare și vrăjile din jurul lor ar fi putut să reziste furiei unui Arhanghel. Chiar dacă farmecele galeriei nu îl opriseră.

Bryce îi răspunse lui Micah dulce:

– Nu am nici o idee unde se află Cornul.

Zâmbetul de pe chipul Arhanghelului nu păli.

– Mai încearcă o dată.

– Nu am nici o ideea unde se află Cornul, *Guvernatorule*?

Micah își rezemă brațele puternice de masă.

– Vrei să știi ce cred eu?

– Nu, dar ai să-mi spui oricum?

Lui Bryce îi bubuia inima în piept.

Micah chicoti.

– Eu cred că te-ai prins. Cel mai probabil cu câteva zile în urmă, la fel ca mine.

– Sunt flatată că mă consideri atât de inteligentă.

– Nu pe tine.

Arhanghelul râse din nou, rece.

- Danika Fendyr era cea inteligentă. Ea a furat Cornul de la templu, iar tu o cunoșteai destul de bine încât să îți dai seama ce a făcut cu el.

- De ce ar fi vrut Danika să ia Cornul? întrebă Bryce cu inocență. Este stricat.

- A fost fisurat. Iar eu bănuiesc că te-ai prins deja cu ce se poate repara.

Inima îi sări din piept când Micah se răsti:

- *Synth*!

Bryce se ridică în picioare, genunchii tremurându-i ușor.

- Guvernator sau nu, aceasta este o proprietate privată. Dacă vrei să mă arzi pe rug odată cu toate cărțile acestea, vei avea nevoie de un mandat.

Bryce ajunsese la scări. Syrinx și Lehabah nu se mișcaseră însă.

- Dă-mi Cornul!

- Ți-am zis, nu știu unde este.

Puse un picior pe prima treaptă și într-o secundă Micah apăru lângă ea, cu mâna la gâtul ei. Arhanghelul șuieră:

- Nu minți.

Hunt apucase să facă doar un pas spre scări când vântul lui Sandriel îl opri, izbindu-l înapoi de perete. I se încolăci în jurul gâtului, îi astupă corzile vocale. Reducându-l la tăcere în fața a ceea ce se desfășura pe ecrane.

Micah mârâi la urechea lui Bryce, animal mai degrabă decât înger:

- Vrei să știi cum am aflat?

Bryce tremură în timp ce Guvernatorul își trecu posesiv mâna în josul spinării ei.

Hunt văzu roșu în fața ochilor: posesivitatea acelei atingeri, oroarea care i se citea în privire lui Bryce.

Bryce nu era proastă ca să încerce să fugă, în timp ce Micah îi mângâia spatele, cu dorința întipărită în fiecare atingere.

Hunt își încleștă falca, până la durere. Respira greu. Avea să-l ucidă. Avea să găsească o cale prin care să scape de Sandriel și avea să-l *ucidă* pe Micah pentru acea atingere...

Micah își trecu degetele pe deasupra lănțișorului delicat de la gâtul lui Bryce. Era unul nou, își dădu Hunt seama.

Și Micah toarse, fără să știe de camera de la doar câțiva centimetri de el.

– Am văzut înregistrarea cu tine, din holul de la Comitium. I-ai dat amuleta ta Archesiană lui Sandriel. Și ea a distrus-o.

Mâna mare a Arhanghelului se înfășură în jurul gâtului ei. Bryce își închise ochii.

– Așa mi-am dat seama că și tu te-ai prins de adevăr.

– Nu știu despre ce vorbești! șopti Bryce.

Micah strânse mai tare și, pentru Hunt era ca și cum mâna ar fi fost încolăcită în jurul gâtului său, într-atât de greu îi era să respire.

– Timp de trei ani ai purtat acea amuletă. În fiecare zi, în fiecare oră. Danika știa asta. Știa și că nu ai ambiție și că nu vei părăsi niciodată acest loc de muncă. Și că, prin urmare, nu-ți vei scoate niciodată amuleta.

– Ești nebun! reuși Bryce să îngaime.

– Oare? Atunci explică-mi de ce, după nici o oră de la momentul în care ți-ai scos amuleta, kristallos te-a atacat?

Hunt împietri. O *atacase* un demon în acea zi? Îi întâlni privirea lui Ruhn, și prințul dădu din cap, cu chipul pal. *Am reușit să ajungem la timp,* fu tot ceea ce Danaan îi transmise în gând.

– Am avut ghinion? încercă Bryce.

Micah nu zâmbi, cu mâna încă strânsă în jurul gâtului ei.

– Tu nu ai Cornul. Tu *ești* Cornul.

Mâna Arhanghelului alunecă din nou în lungul spatelui ei.

– Ai devenit purtătoarea lui în noaptea în care Danika l-a măcinat într-o pulbere fină și l-a amestecat cu cerneala-vrăjitoarelor, după care te-a îmbătat atât de tare încât n-ai mai fost în stare să pui întrebări sau să protestezi și ți l-a tatuat pe spate.

– *Ce?* șuieră Fury.

Zeilor! Hunt își încleștă dinții, neputând încă să vorbească din cauza lui Sandriel.

Însă Bryce zise:

– Oricât de șmecher ar suna asta, Guvernatorule, tatuajul meu spune...

– Limbajul lui este mai presus de această lume. Este limbajul *universului*. Și este o comandă directă care activează Cornul atunci când asupra tatuajului se revarsă putere pură. Exact așa cum a funcționat pentru Prințul Născut din Stele. Poate că tu nu ai darurile fratelui tău, dar cred că sângele neamului vostru și *synth*-ul vor compensa pentru asta atunci când îmi voi folosi puterea asupra ta. A revărsa putere asupra tatuajului, asupra *ta* – înseamnă, în esență, să sufli în Corn.

Nările lui Bryce fremătară.

– Îți zic eu în ce să sufli, măgarule!

Bryce își dădu capul pe spate atât de repede încât nici măcar Micah nu putu să oprească coliziunea dintre creștetul ei și nasul lui. Se clătină, dându-i timp lui Bryce să se răsucească și să fugă...

Mâna Arhanghelului nu-și slăbise însă strânsoarea.

O trase înapoi, rupându-i tricoul la spate, și o aruncă la podea.

Strigătul i se înecă mut îngerului în piept, însă cel al lui Ruhn răsună în întreaga sală, când Bryce se prăvăli pe covor.

Lehabah țipă, iar Syrinx mârâi, însă Bryce reuși să le strige:

– *Ascundeți-vă*!

Arhanghelul se oprise însă, cercetând-o pe femeia întinsă pe podea, în fața lui.

Cercetându-i tatuajul de pe spate, care conținea Cornul Lunei în cerneala lui neagră.

Bryce reuși să se ridice în picioare, de parcă ar fi avut unde să fugă, unde să se ascundă de Guvernator și de puterea lui teribilă. Ajunse până în celălalt capăt al camerei, până la treptele care urcau spre mezanin...

Micah era însă mai rapid ca vântul. O apucă de gleznă cu o mână și o aruncă în celălalt colț al încăperii.

Țipătul lui Bryce atunci când se izbi de masa de lemn care se dezmembră sub ea era cel mai teribil sunet pe care Hunt îl auzise în viața lui.

– La dracu'! O va ucide, gâfâi Ruhn.

Bryce își făcu loc printre așchiile de lemn. Cu sângele curgându-i din gură, șopti:

– Tu i-ai ucis pe Danika și pe cei din haită.

Micah zâmbi.

– Și m-am bucurat de fiecare clipă.

Sala de conferințe se cutremură. Ori poate că doar asta simțea Hunt.

Și apoi Arhanghelul o apucă din nou pe Bryce, iar Hunt nu mai putu să suporte cum o apucă de gât și o aruncă din nou, izbind-o de rafturi.

– Unde *dracu'* e Auxiliarul? urlă Ruhn la Flynn. La Sabine.

Însă Sabine era împietrită, cu ochii largi și goi.

Teribil de încet, Bryce se târî înapoi spre scările de la mezanin, agățându-se cu ghearele de cărți, ca să își croiască drum. O rană uriașă îi îmbibase de sânge colanții. Osul i se vedea lucind sub o așchie înfiptă în carne. Bryce oftă, plângând aproape.

– De ce?

Lehabah se strecurase spre ușa de metal de la baia din spatele bibliotecii, pe care reușise să o deschidă, și îi făcea parcă semn lui Bryce să vină acolo – ca să se închidă înăuntru până când ar fi venit ajutoare.

– Ai aflat, după atâtea cercetări, că sunt unul dintre investitorii de la Industriile Redner? Că am acces la toate experimentele lor?

– O, la dracu'! se auzi vocea lui Isaiah din celălalt capăt al sălii de conferințe.

– Și ai aflat, continuă Micah, ce *făcea* Danika pentru Industriile Redner?

Bryce se târa încă pe spate, spre scări. Nu avea unde să se ducă însă.

– Lucra cu jumătate de normă la pază și securitate.

– Așa v-a zis ea?

Micah rânji.

– Danika îi găsea pe cei pe care Redner își dorea să îi găsească. Persoane care nu își doreau să fie găsite. Inclusiv un grup de rebeli din gruparea Ophion, care experimentaseră cu o formulă pentru magie sintetică – pentru a-i ajuta pe oameni. Au săpat adânc și au aflat din istorii demult uitate că veninul demonului kristallos anulează magia – magia *noastră*. Așa că, acești rebeli inteligenți au decis să afle de ce, izolând proteinele care erau vizate de acel venin. Sursa magiei. Spionii de rasă umană ai lui Redner i-au vândut acestuia pontul și uite-așa Danika ne-a adus cercetările și pe cei din spatele acestora.

Bryce încercă să respire, târându-se mai departe. Nici o persoană din sala de conferințe nu scoase un cuvânt când Bryce întrebă:

– Asterii nu aprobă magia sintetică. Cum de a reușit Redner să scape basma curată cu cercetările lui?

Hunt se cutremură. Bryce încerca să tragă de timp.

Micah părea mai mult decât fericit să îi răspundă.

– Pentru că Redner știa că Asterii ar fi oprit orice fel de cercetări legate de magia sintetică, pentru că știa că *eu* le-aș fi oprit experimentele, a transformat discursul despre *synth* într-unul despre un medicament menit să vindece. Redner m-a invitat să fac investiții. Primele teste au fost un succes: cu ajutorul lui, oamenii puteau să se vindece mai repede decât folosind orice fel de putere de-a Feelor sau de-a vrăjidoctoriților. Însă testele ulterioare n-au mai mers conform planului. Vanirii, am aflat, își ieșeau cu totul din minți atunci când li se administra *synth*. Iar oamenii care luau prea mult... ei bine. Danika s-a folosit de trecerea pe care o avea la securitate ca să fure înregistrări de la teste. Și bănuiesc că ți le-a lăsat ție, nu-i așa?

Solas arzător! Ușor, ușor, treaptă cu treaptă, apucându-se de cărțile acelea prețioase, Bryce își croia drumul în sus, pe scară.

– Cum a aflat ce aveai de fapt de gând?

– Își băga nasul întotdeauna acolo unde nu-i fierbea oala. Voia întotdeauna să îi protejeze pe cei fără apărare.

– De monștri ca *tine*! scuipă Bryce, târându-se încă în sus.

Trăgând încă de timp.

Zâmbetul lui Micah era de-a dreptul hidos.

– N-a ascuns niciodată faptul că este interesată de teste, pentru că voia să-și ajute prietena slabă și vulnerabilă, pe jumătate om. Pe tine, care nu aveai să moștenești vreo putere. Se întreba dacă magia sintetică ți-ar putea oferi o șansă în lupta cu prădătorii care conduc această lume. Iar, după ce a văzut ororile pe care *synth*-ul le poate provoca, a început *să își facă griji* pentru cei supuși la teste. Să își facă griji pentru ceea ce li s-ar putea întâmpla oamenilor, dacă ar ajunge să se răspândească. Însă angajații de la Redner spun că Danika făcea și ea cercetările ei acolo. Nimeni nu știa ce fel de cercetări, însă ea își petrecea timpul în laboratoarele lor în afara orelor de muncă.

Totul se afla probabil pe dispozitivul de memorie pe care Bryce îl găsise. Hunt se rugă ca ea să-l fi pus undeva bine. Se întrebă ce alte secrete zguduitoare mai conținea.

Bryce spuse:

– Danika nu vindea *synth* în acea noapte, pe barcă, nu-i așa?

– Nu. În acel punct îmi dădusem seama că am nevoie de cineva cu acces nerestricționat în templu, ca să ia Cornul – eu aș fi fost identificat cu ușurință. Așa că, după ce a furat înregistrările cu testele, am avut ocazia de a mă folosi de asta.

Bryce reuși să mai urce o treaptă.

– Tu ai dat drumul *synth*-ului pe străzi.

Micah se luă după ea.

– Da. Știam că nevoia constantă a Danikăi de a face pe eroina o va determina să îl caute, ca să salveze viețile nenorociților din Lunathion. A reușit să-l strângă în mare parte, însă nu pe tot. După ce i-am spus că am văzut-o pe râu, după ce i-am spus că nimeni nu va crede că Prințesa Petrecăreață încerca să curețe străzile de droguri, s-a trezit cu mâinile legate. I-am spus că sunt dispus să uit totul dacă-mi va face o mică favoare, la momentul potrivit.

– Tu ai provocat pana de curent în noaptea în care a furat Cornul.

– Da. Dar am subestimat-o pe Danika. Avea suspiciuni în privința interesului meu pentru *synth* dinainte să îi dau drumul pe străzi, iar atunci când am șantajat-o ca să fure Cornul trebuie să-și fi dat seama de legătura dintre cele două. De faptul că artefactul putea fi reparat cu ajutorul *synth*-ului.

– Așa că ai ucis-o din cauza asta?

Încă o treaptă, încă o întrebare care să-i câștige timp.

– Am ucis-o pentru că a ascuns Cornul înainte să am șansa de a-l repara. Și de a-mi ajuta astfel supușii.

– Cred că puterea ta este îndeajuns pentru asta! zise Bryce, de parcă ar fi încercat să se salveze flatându-l.

Arhanghelul păru să se întristeze cu adevărat pentru o clipă.

– Nici măcar puterea mea nu este îndeajuns pentru a-i ajuta. Pentru a ține războiul departe de țărmurile din Valbara. Pentru asta am nevoie de ajutor din afara lumii noastre. Cornul va deschide un portal și îmi va permite să invoc o armată care îi va decima pe rebeli și va pune capăt distrugerii lor.

– Din ce lume? întrebă Bryce, albindu-se. Din Hel?

– Cei din Hel nu ar îngenunchea în fața mea. Însă legendele străvechi vorbesc și despre alte lumi, lumi care s-ar pleca în fața unei puteri ca a mea – care s-ar pleca în fața Cornului.

Micah zâmbi, rece ca un pește din adâncul mării.

– Cel care mânuiește Cornul la puterea lui desăvârșită poate face orice. S-ar putea încorona chiar ca unul dintre Asteri.

– Puterea lor este înnăscută, nu creată! îi aruncă Bryce, chiar dacă chipul i se făcuse pământiu.

– Cu ajutorul Cornului, nu ai mai avea nevoie de moștenirea unei stele pentru a conduce. Iar Asterii ar recunoaște asta. M-ar accepta ca pe unul dintre ei.

Râse din nou.

– Tu i-ai ucis pe cei doi studenți.

– Nu. Ei au fost măcelăriți de un satir care luase *synth* – în timp ce Danika era ocupată să fure Cornul în acea noapte. Sunt sigur că s-a simțit extrem de vinovată.

Bryce tremura. Și Hunt tremura și el.

– Și ai mers pur și simplu la apartament și i-ai ucis, pe ea și pe cei din Haita Diavolilor?

– Am așteptat eliberarea lui Philip Briggs.

Bryce murmură:

– El avea sarea neagră în laborator, ceea ce îl incrimina.

– Da. Odată ce a fost lăsat din nou în libertate, am mers la apartamentul Danikăi – apartamentul vostru –, i-am oprit pe cei din Haita Diavolilor cu puterea mea, apoi i-am injectat Danikăi *synth*-ul. Și am privit cum îi sfâșie în bucăți și cum apoi se distruge pe ea însăși.

Bryce plângea cu hohote.

– Dar ea nu ți-a spus. Nu ți-a spus unde este ascuns Cornul.

Micah ridică din umeri.

– A rezistat.

– Și ce?! Ai invocat demonul kristallos ca să-ți ascunzi urmele? L-ai lăsat să te atace pe acea alee pentru ca triarii tăi să nu suspecteze nimic? Sau doar pentru a-ți oferi ocazia de a monitoriza cazul acesta atât de îndeaproape, fără a trezi suspiciuni? Și apoi, la dracu', ai așteptat doi ani?!

Micah se încruntă.

– Am petrecut ultimii doi ani căutând Cornul, invocând demoni kristallos ca să mi-l găsească, dar n-am dat de nici o urmă. Până când mi-am dat seama că nu *eu* trebuie să fac munca asta mundană. Pentru că tu, Bryce Quinlan, erai cheia care dezlega misterul Cornului. Știam că Danika l-a ascuns undeva și că *tu*, dacă îți voi da ocazia să te răzbuni, mă vei conduce direct la el. Eu, cu toată puterea mea, nu-l putusem găsi, însă tu... tu ai iubit-o. Și puterea dragostei tale avea să mi-l aducă. Avea să-ți alimenteze nevoia de dreptate și să te conducă drept la el, adăugă Micah pufăind. Însă era posibil să nu ajungi prea departe singură. Așa că am plantat o sămânță în mintea Regelui Toamnei.

Toți cei din sala de conferință își întoarseră capetele spre bărbatul cu chipul împietrit.

Ruhn țipă la tatăl lui:

– Te-a jucat pe degete ca pe o marionetă!

Ochii de chihlimbar ai Regelui Toamnei străluciră de furie aprigă. Însă Micah continuă, înainte ca el să poată rosti ceva:

– Știam că, cu câteva ironii la adresa puterii din ce în ce mai slabe a Feelor, la pierderea Cornului, aveam să-i răscolesc suficient mândria încât să-i ordone Fiului său Născut din Stele să îl caute.

Bryce respiră lung.

– Pentru că, dacă eu nu-l găseam, poate Ruhn l-ar fi putut descoperi.

Ruhn clipi.

– Eu... De fiecare dată când am mers în căutarea Cornului...

Prințul păli.

– Întotdeauna simțeam nevoia de a merge la Bryce.

Se răsuci în scaun, căutându-i privirea lui Hunt, și îi transmise în gând:

Am crezut că este vorba despre galerie, despre cunoștințele care se ascund acolo, dar... la naiba! era ea.

Legătura ta, ca Născut din Stele, cu ea și cu Cornul trebuie să fi fost mai puternică decât puterea de ecranare a amuletei Archesiene, răspunse Hunt. *Aveți o legătură strânsă, Prințule!*

Bryce ceru să afle:

– Și de ce ai invocat demonul kristallos în ultimele luni? Pentru ce crimele?

Micah răspunse, cu glas tărăgănat:

– L-am invocat pentru a vă împinge pe voi de la spate, știind că legătura dintre Corn și kristallos vă va conduce spre artefact. Și faptul că i-am injectat pe Terțian, pe novice și pe gardianul de la templu cu *synth,* lăsându-i apoi să se sfâșie în bucăți, a fost tot pentru a vă ajuta pe voi. L-am folosit pe Terțian ca pretext pentru a te implica în investigație, iar de ceilalți doi m-am folosit ca să îți ghidez pașii spre Corn. Am țintit două persoane care fuseseră la templu în noaptea în care Danika l-a furat.

– Și bomba de la Corbul Alb, cu acea efigie a Cornului de pe ladă? Tot pentru a ne împinge de la spate?

– Da, și pentru a trezi suspiciunea împotriva oamenilor. Am pus bombe în mai multe puncte din oraș, în locuri în care m-am

gândit că ai putea merge. Când dispozitivul de localizare din telefonul lui Athalar mi-a arătat că vă aflați la club, am știut că zeii țin cu mine. Așa că am detonat bomba de la depărtare.

– Aș fi putut să mor.

– Poate. Dar eram gata să pariez că Athalar te va proteja. Și de ce n-aș fi provocat puțin haos, ca să întețesc resentimentele dintre oameni și Vaniri? Mă ajută să îi conving și pe alții de înțelepciunea planului meu de a pune capăt acestui conflict. Mai ales când costul poate fi considerat de unii prea mare.

Lui Hunt îi vâjâia capul. Nimeni, în întreaga sală, nu scotea vreun cuvânt.

Bryce își încetini retragerea, crispându-se din cauza durerii.

– Și blocul? Am crezut că Hunt a dat foc, dar nu a fost el, nu-i așa? Tu ai fost.

– Da. Cererea proprietarului a ajuns la toți triarii mei. Și la mine. Știam că Danika nu a lăsat nimic acolo. Însă ajunsesem să mă delectez cu suferința ta, Bryce Quinlan. Știam că planul lui Athalar de a face rost de *synth* va fi dejucat curând și am fost dispus să pariez că vei crede tot ce-i mai rău despre el. Că vei crede că și-a folosit fulgerul din vene ca să pună în pericol persoane nevinovate. Athalar este un ucigaș. M-am gândit că trebuie să îți reamintesc. Faptul că planul meu s-a potrivit cu vina pe care el o simțea deja a fost un bonus neașteptat.

Hunt ignoră privirile îndreptate asupra lui. Nenorocitul nu avusese de gând să-și onoreze târgul nici o clipă. Dacă ar fi rezolvat cazul, Micah l-ar fi ucis. I-ar fi ucis și pe el, și pe Bryce. Fusese jucat pe degete, ca un prost.

Bryce întrebă, cu vocea îndurerată:

– Când ai început să-ți dai seama că este vorba despre mine?

– În grădina de noapte, demonul l-a atacat pe Athalar. Abia mai târziu mi-am dat seama că intrase probabil în contact cu vreunul dintre obiectele personale ale Danikăi, care, la rândul lor, intraseră în contact cu Cornul.

În acea zi, Hunt atinsese jacheta de piele a Danikăi. Îi luase mirosul.

– După ce l-am scos pe Athalar din joc, am invocat din nou demonul – și el s-a dus țintă la tine. Singurul lucru care se schimbase era că, în sfârșit, în sfârșit îți dăduseși jos amuleta. Și apoi..., chicoti Arhanghelul. Am văzut pozele cu tine și cu Athalar. Inclusiv pe cea cu spatele tău. Tatuajul pe care ți-l făcuseși cu câteva zile înainte de moartea Danikăi, conform listei cu ultimele locuri pe care aceasta le frecventase, pe care Ruhn Danaan vi-o trimisese, ție și lui Athalar, al cărui cont îmi este extrem de ușor accesibil.

Bryce își înfipse degetele în covor, de parcă îi crescuseră gheare.

– Și de unde știi că va mai funcționa măcar Cornul, acum că îl am în piele?

– Forma fizică a Cornului nu contează. Nu contează dacă este în formă de corn, de colier sau este o pudră amestecată cu cerneala-vrăjitoarelor – puterea lui rămâne intactă.

Hunt înjură în gând. El și Bryce nu merseseră niciodată la salonul de tatuaje. Bryce spusese că știa de ce fusese Danika acolo.

Micah continuă:

– Danika știa că amuleta Archesiană te va ascunde de orice formă de detectare, fie ea magică sau demonică. Cu amuleta aceea la gât erai *invizibilă* pentru kristallos, demonul creat pentru a vâna Cornul. Am bănuit că Danika știa că Jesiba Roga are farmece similare în jurul galeriei și poate că a pus câteva și în apartamentele voastre – cel vechi și cel pe care ți l-a lăsat – pentru a se asigura că vei fi cât mai ascunsă de el.

Hunt cercetă camerele din fața galeriei, de pe stradă. Unde dracu' era Auxiliarul?

Bryce îi aruncă cu ciudă:

– Și te-ai gândit că nimeni nu va afla? Cum rămâne cu mărturia lui Briggs?

– Briggs este un fanatic descreierat care a fost prins de Danika înainte de un bombardament plănuit în detaliu. Nimeni nu-l va asculta.

Mai ales având în vedere că avocatul îi fusese furnizat de Micah.

Bryce aruncă o privire spre cameră. De parcă ar fi vrut să se asigure că funcționează.

Sabine șopti:

- L-a tras de limbă ca să-l facă să mărturisească totul.

În ciuda terorii care îi încorda trupul, Hunt se simți inundat de mândrie.

Micah zâmbi din nou.

- Așa că, iată-ne aici.

- Ești un rahat.

Însă atunci Micah își duse mâna spre buzunarul de la jachetă. Și scoase o seringă.

- Faptul că mă înjuri nu o să mă oprească să folosesc Cornul.

Lui Hunt i se tăie respirația.

Micah se apropie de Bryce.

- Rămășițele Cornului sunt acum impregnate în carnea ta. Când îți voi injecta *synth*-ul, proprietățile lui vindecătoare vor ținti și vor vindeca orice vor găsi stricat. Și, astfel, Cornul va fi din nou întreg. Gata pentru mine, pentru ca eu să pot vedea, în sfârșit, dacă funcționează.

- Vei risca deschiderea unui portal spre o altă lume în mijlocul Orașului Semilunii...

Bryce scuipa cuvintele, trăgându-se departe de el.

- ...doar ca să vezi *dacă* funcționează?

- Dacă am dreptate, beneficiile vor cântări cu mult mai mult decât orice victime.

Micah vorbise blând, în timp ce în vârful seringii strălucea un bob de lichid.

- Păcat că tu nu vei supraviețui efectelor secundare ale *synth*-ului, ca să vezi cu ochii tăi.

Bryce se întinse, ca să apuce o carte de pe unul dintre rafturile din lungul scării, dar Micah o opri cu o pală de vânt.

Chipul lui Bryce se frânse când Arhanghelul se aplecă deasupra ei.

- *Nu.*

Nu putea să se întâmple așa ceva. Hunt *nu putea să lase* să se întâmple așa ceva.

Însă Bryce nu putea să facă nimic. Hunt nu putea să facă nimic. Și Micah îi înfipse acul în coapsă. Goli tot conținutul seringii. Bryce urlă, se zbătu, însă, la sfârșit, Micah se dădu singur la o parte.

Probabil că puterea lui nu o mai ținea la fel de strâns, pentru că Bryce se prăvăli pe trepte.

Nenorocitul privi spre ceas. Măsurând cât timp mai era până când Bryce urma să se sfâșie singură în bucăți. Încet, rănile de pe trupul ei chinuit începură să se închidă. Buza crăpată i se vindecă imediat, complet, deși rana până la os din coapsă lua ceva mai mult timp.

Zâmbind, Micah întinse mâna spre tatuajul de pe spatele ei.

– Să începem?

Însă Bryce se mișcă din nou și, de data aceasta, puterea lui Micah nu mai reuși să o oprească înainte de a pune mâna pe o carte de pe raft, pe care o strânse cu putere la piept.

Din carte erupse o lumină de aur, o bulă care îi respinse mâna lui Micah. Arhanghelul insistă. Însă bula nu ceda.

Slavă zeilor! Poate așa câștiga câteva minute până când venea ajutorul... Însă ce ar fi putut să facă o haită din Aux împotriva unui Arhanghel? Hunt se zbătu împotriva legăturilor lui invizibile. Își cercetă mintea în căutarea unei căi de salvare, în căutarea cuiva care se afla încă în acel nenorocit oraș și care ar fi putut să o ajute...

– Prea bine, zise Micah.

Zâmbetul nu îi părăsi buzele cât testă din nou bariera aurie.

– Există și alte căi prin care să te fac să cedezi.

Bryce tremura în bula ei aurie. Lui Hunt i se opri inima în loc urmărindu-l pe Micah cum coboară scările de la mezanin. Arhanghelul se îndreptă fix spre Syrinx, care stătea ghemuit în spatele canapelei.

– Nu! șopti Bryce. *Nu...*

Himera se zbătu, vrând să-l muște pe Arhanghelul care-l apuca de ceafă.

Bryce dădu drumul cărții. Bula aurie dispăru. Însă, atunci când încercă să se sprijine pe piciorul care încă se vindeca, se prăbuși. Nici măcar *synth*-ul nu reușise să o vindece suficient de repede încât să poată păși.

Micah îl purtă pe Syrinx oricum. Spre acvariu.

– TE ROG! urlă Bryce.

Încercă să se miște din nou. Și apoi din nou, și din nou, și din nou.

Însă Micah nu ezită nici o clipă. Deschise ușa spre scările care duceau deasupra acvariului în care se afla nøkkul. Bryce urla fără încetare.

Declan mută imaginea pe camera de deasupra acvariului chiar în momentul în care Micah deschidea trapa prin care creatura era hrănită. Și îl aruncă pe Syrinx în apă.

Capitolul 78

Nu știa să înoate.

Syrinx nu știa să înoate. Nu avea nici o șansă să iasă de acolo, să scape de nøkk...

Din unghiul în care se afla, Bryce putea să întrezărească doar o frântură din picioruşele pe care Syrinx și le mișca cu disperare, luptându-se să rămână la suprafață. Bryce dăduse drumul cărții, bula aurie risipindu-se, și încercase să se ridice în picioare.

Micah apăru din spatele ușii care ducea spre scara bazinului. Îi simți puterea o secundă mai târziu.

O răsuci și o lipi cu fața de treptele acoperite de covor. Expunându-i spatele.

Bryce se zvârcoli. Durerea sfâșietoare din picior nu era nici pe departe la fel de chinuitoare ca amorțeala care i se strecura în sânge. Syrinx se îneca, se...

Micah se aplecă deasupra ei. Ea își întinse o mână... spre raft. Degetele, care o furnicau, îi trecură pe deasupra titlurilor. *Despre numărul Divin; Morții Vii; Cartea sufletelor; Regina cu o mie de fețe...*

Syrinx se zbătea fără încetare, se lupta încă din greu...

Apoi Micah trimise suflul unei flăcări albe, încinse, drept în spatele ei. În Corn.

Bryce țipă, chiar dacă focul nu ardea, ci absorbea doar cerneala. Putere pură trecea prin ea, flacăra se transforma în gheață și i se frângea în sânge, ca niște ghețari pe o mare învolburată.

Aerul din încăpere părea să se contracte din ce în ce mai mult...

Apoi, explodă în exterior, într-un val violent. Bryce urlă, gheața din vene topindu-i-se într-un calvar arzător. Deasupra se spărseseră geamurile. După care nimic.

Nimic. Bryce tremura, la podea, tăișul gheții și arsura flăcării zbătându-se spasmodic în interiorul ei.

Micah privi în jur. Aștepta.

Bryce abia mai putea să respire, tremurând în timp ce aștepta să se deschidă vreun portal, să se caște o gaură spre o altă lume. Însă nu apărea nimic.

În ochii lui Micah pâlpâi dezamăgirea:

- Interesant.

Din acel cuvânt, Bryce înțelesese totul: avea să încerce din nou. Și apoi din nou. Nu conta dacă ea era în viață sau doar o grămadă de carne. Trupul ei avea să păstreze cerneala Cornului - era Cornul însuși. Avea să se folosească de cadavrul ei dacă era nevoie, doar ca să deschidă portalul.

Își dăduse seama de tot în orele de după atacul demonului, de pe doc, atunci când se privise în oglindă. Atunci începuse să bănuiască faptul că tatuajul de pe spatele ei nu era scris în nici un alfabet cunoscut, pentru că *nu* era vorba despre vreun alfabet. Nu de unul din Midgard. Cercetase din nou toate locurile prin care Danika trecuse în acea ultimă săptămână și băgase de seamă că singurul care rămăsese neverificat era salonul de tatuat. Apoi își dăduse seama că nu mai avea amuleta și că fusese atacată. Exact așa cum fusese atacat Hunt de kristallos în grădină după ce atinsese geaca Danikăi la galerie. Atinsese ceva care purta mirosul Danikăi, impregnat de cel al Cornului.

Bryce se zbătu, împotrivindu-se strânsorii invizibile în care o ținea puterea lui Micah. Degetele îi alunecară pe cotorul unei cărți indigo.

Syrinx, Syrinx, Syrinx...

– Poate că ar fi mai eficient să jupoi Cornul de pe tine! murmură Micah.

Și scoase un pumnal din teaca prinsă de coapsă.

– Mi-e teamă că te va durea.

Degetul lui Bryce se agăță de cotorul cărții. *Te rog.*

Cartea nu se clinti. Micah îngenunche deasupra ei.

Te rog, imploră Bryce cartea. *Te rog.*

Cartea îi alunecă între degete.

Apoi Bryce o trase de pe raft și o deschise.

Și din ea țâșni o lumină verzuie. Drept în pieptul lui Micah.

Îl aruncă în celălalt colț al bibliotecii, drept spre intrarea deschisă de la baie.

Unde Lehabah aștepta în umbra ușii, ținând la rândul ei o carte micuță în mâini, din paginile căreia fu eliberată o nouă rafală de putere care izbi ușa, închizând-o.

Puterea cărții șuieră peste ușa băii, sigilând-o. Încuindu-l pe Arhanghel înăuntru.

Ruhn nu se trezise în acea dimineață așteptându-se să-și vadă sora murind.

Iar tatăl lor... Tatăl lui Ruhn nu scosese nici un cuvânt în fața ororilor care se desfășurau în fața ochilor lui.

Bryce stătu întinsă pe scări trei secunde, cât i se lipi definitiv osul de la picior, cu ochii ațintiți asupra ușii de la baie. Poate că ar fi fost amuzant faptul că un semizeu era închis într-o baie, însă situația era mult prea terifiantă.

În spatele lui Ruhn se auzi o voce strangulată:

– Ajut-o!

Era Hunt. Mușchii gâtului îi erau contractați, în luptă cu strânsoarea lui Sandriel. Și, într-adevăr, ochii îi erau ațintiți asupra Arhanghelului, când șuieră:

– *Ajut-o!*

Ușa de metal de la baie, chiar și cu puterea cărții, care o pecetluise, nu avea să-l oprească pe Micah pentru prea mult timp. Câteva minute, poate. Iar *synth*-ul din corpul lui Bryce... Cât timp mai avea la dispoziție până când avea să se sfâșie în bucăți?

Lehabah alergă la Bryce, chiar în timp ce Hunt striga din nou la Sandriel:

– *Du-te și oprește-l!*

Nu conta că, și dacă ar fi zburat extraordinar de repede, lui Sandriel tot i-ar fi luat o oră să ajungă acolo. Treizeci de minute cu un elicopter.

Hunt se înecă. Sandriel îl strânsese mai tare, reducându-l la tăcere.

– Acesta este teritoriul lui Micah. Nu am autoritatea necesară pentru a interveni în treburile lui.

Athalar reuși să mai scoată totuși câteva cuvinte, cu ochii lui negri arzând:

– *Du-te dracu'.*

Toți triarii lui Sandriel își îndreptară atenția asupra lui Hunt. Lui nu părea să-i pese însă. Pentru că Bryce tocmai ce-i striga lui Lehabah:

– Deschide trapa bazinului!

Rana adâncă din coapsa lui Bryce se închisese în cele din urmă, grație *synth*-ului care-i curgea prin sânge, așa că într-o clipă era în picioare, alerga.

Ușa de la baie se cutremură. Bryce nici măcar nu se uită într-acolo în timp ce sărea, încă șchiopătând, spre scările de la bazin. Apucase un cuțit de pe podea. Pumnalul lui Micah.

Ruhn uitase să mai respire, privind-o pe Bryce cum urcă scările, rupându-și o bucată din tricou, cu care să-și prindă pumnalul de ea. O teacă improvizată.

Declan schimbă unghiul transmisiei cu acela de la camera mică de deasupra bazinului. Apa pleoscăia prin podeaua de vergele. Un pătrat mare aflat în centru se deschise în întuneric, iar mica platformă susținută de lanțuri coborî deasupra acvariului. Lehabah pluti spre panoul de control.

– Nu îl atacă! plânse silfa. Syrie zace acolo nemișcat, e mort...

Bryce îngenunche și începu să respire adânc. Repede, repede, repede...

– Ce face? întrebă Regina Hypaxia.

– Se hiperventilează! îi șopti Tharion. Ca să ia mai mult aer în plămâni.

– Bryce! se rugă Lehabah. Este un...

Însă Bryce mai trase o ultimă oară aer în piept și apoi se aruncă înăuntru.

În bârlogul nøkkului. Platforma pentru hrană căzu odată cu ea, lanțul desfășurându-se în întuneric și Bryce îl apucă, înotând în adânc, jos, mai jos, și mai jos...

Bryce nu avea magie. Nu avea puteri, nici nemurirea care să o protejeze. Nici de nøkkul care se afla în același bazin cu ea, nici de Arhanghelul care cel mai probabil într-un minut avea să se elibereze. Nici de *synth*-ul care avea să o distrugă, dacă ceilalți ar fi dat greș.

Sora lui, sora lui ireverențioasă și sălbatică – știa toate astea și sărise oricum, ca să-și salveze prietenul.

– Acesta este Calvarul ei! murmură Flynn. La dracu'! Acesta este Calvarul ei.

Capitolul 79

Apa rece amenința să-i fure aerul prețios din plămâni.

Bryce refuză să se gândească la frig, la durerea care persista în piciorul ei vindecat, la cei doi monștri care se aflau în bibliotecă, cu ea. Cel puțin unul dintre ei era pentru moment oprit de ușa de la baie.

Celălalt...

Bryce își păstră atenția asupra lui Syrinx, refuzând să se lase dominată de teroare, refuzând să-și piardă respirația în timp ce se apropia de trupul nemișcat al himerei.

N-avea să accepte așa ceva. Nici măcar o clipă.

Începură să-i ardă plămânii. Se luptă împotriva ocluziunii și îl înhăță pe Syrinx, purtându-l înapoi spre platformă, afară din apă, departe de nøkk. Reuși să apuce cu degetele de lanțuri în timp ce docul se ridica spre suprafață.

Cu plămânii contractați, Bryce îl ținu pe Syrinx pe platformă, lăsând-o să-i tragă în sus, în sus...

Atunci însă, din umbra pietrelor de pe fund, nøkkul țâșni afară. Zâmbea deja.

Știuse că Bryce va veni după Syrinx. O urmărea de săptămâni bune în bibliotecă. Însă platforma ajunsese la suprafață și Bryce odată cu ea. Bryce trase în piept aerul dulce, salvator, în timp ce-l arunca pe Syrinx peste marginea bazinului. Apucă să îi strige lui Lehabah:

– Apasă-i pe piept...

Mâinile cu gheare o apucară de glezne, tăindu-i pielea, și o traseră înapoi. Își lovi fruntea de marginea de metal a platformei, înainte ca apele reci să o înghită din nou.

Hunt își pierduse respirația. Nøkkul o izbise pe Bryce cu atâta putere de sticla acvariului, încât aceasta se fisurase.

Impactul o trezi din stupoare exact în clipa în care creatura se avânta spre fața ei.

Se feri la stânga, însă nøkkul își avea încă înfipte ghearele în umerii ei, tăind în carne. Bryce se întinse după cuțitul pe care și-l prinsese de coapsă...

Însă nøkkul îi apucă pumnalul și îl azvârli în apa întunecată.

Asta era. Așa avea să moară. Nu de mâna lui Micah, nu din cauza *synth*-ului din corp, ci sfâșiată în bucăți de nøkk.

Hunt nu putea să facă nimic, absolut nimic, nimic. Bestia se repezise din nou spre fața ei...

Bryce se feri și de această dată. Apoi se avântă, nu după cuțit de această dată, ci pentru un altfel de atac.

Îi trase un pumn creaturii în abdomen și apăsă în pliul aproape invizibil din față. Totul se petrecea atât de repede încât Hunt nu era sigur ce făcea Bryce. Până când aceasta își răsuci încheietura și nøkkul se arcui de durere.

Lui Bryce începură să-i iasă bolboci din gură în timp ce strângea creatura din ce în ce mai tare de testicule... Toți bărbații din sala de conferință tresăriră.

Nøkkul îi dădu drumul și se lăsă la fund. Era șansa de care Bryce avea nevoie. Se sprijini de sticla fisurată, își strânse picioarele la piept, și apoi împinse.

Își luă astfel avânt înspre suprafața apei. Sângele de la rana pe care o avea la cap se scurgea în urma ei, în timp ce *synth*-ul lucra să o închidă. O ajutase deja să nu își piardă cunoștința.

Platforma se coborî din nou în apă. Lehabah îi dăduse drumul. O ultimă sforțare. Bryce sări ca un delfin ca să o apuce, cu brațele întinse în față. Sângele se învârteja la fiecare mișcare.

Pe fundul stâncos al acvariului, nøkkul își revenise și acum își arăta colții spre femeia care fugea de el. În ochii lui lăptoși lucea furia.

– Înoată, Bryce! strigă Tharion. Nu te uita înapoi!

Platforma atinsese cel mai jos nivel. Bryce înota, cu dinții încleștați. Ducea probabil o luptă aprigă împotriva instinctului care o îndemna să-și deschidă gura, ca să respire.

Hai, se rugă Hunt. *Hai!*

Degetele lui Bryce atinseră fundul platformei. Apoi muchia. Nøkkul se avântă din străfunduri, cu moartea întipărită pe chipul lui monstruos.

– Nu te opri, Bryce! o avertiză Fury Axtar prin ecran.

Bryce nu se opri. Încetul cu încetul, se cățără pe lanțul care se ridica, luptând pentru fiecare centimetru câștigat, care o aducea mai aproape de suprafață.

Mai erau trei metri până sus. Creatura ajunsese la baza platformei. Un metru. Nøkkul înaintă, apropiindu-i-se de călcâie.

Bryce ieși la suprafață și inspiră adânc, bătând din brațe. Ridicându-se, ridicându-se...

Își scoase mai întâi pieptul. Abdomenul. Picioarele.

Mâinile nøkkului țâșniră din apă, întinzându-se după ea.

Însă Bryce nu mai putea fi ajunsă. Răsufla din greu, cu apa picurând de pe ea deasupra podelei cu gratii. Capul i se vindecase fără urmă.

Nøkkul, neputând face față atingerii aerului, își dădu drumul în adânc, exact când platforma se ridică, închizând accesul la apa de dedesubt.

– Hel! La dracu'! șopti Fury, trecându-și mâinile tremurânde peste obraji.

Bryce se grăbi spre himera care nu dădea semne de viață și o întrebă pe Lehabah:

– Ai reușit ceva?

– Nu, el...

Bryce începu să-l apese pe piept. Îi închise fălcile și îi suflă în nări. Apoi o făcu din nou. Și din nou. Și din nou.

Nu scoase un cuvânt. Nu se rugă la nici unul dintre zei în timp ce încerca să-l resusciteze.

Pe o cameră, instalată în cealaltă parte a bibliotecii, se putea vedea cum ușa de la baie începea să cedeze sub asaltul lui Micah. Bryce trebuia să iasă de acolo. Să fugă în acea clipă, înainte să fie preschimbată în așchii de os...

Bryce rămase însă pe loc. Continuă să lupte pentru viața himerei.

– Poți să faci o conexiune audio? îi întrebă Ruhn pe Declan și pe Jesiba. Poți să ne faci legătura?

Prințul arătă spre ecran:

– Spune-i să iasă dracului afară, *acum*!

Jesiba răspunse încet, cu chipul pământiu:

– Transmisia se face doar dintr-o parte.

Bryce continuă să apese pe pieptul himerei, cu părul ud leoarcă, cu tenul albăstriu în lumina de la acvariu, de parcă ea însăși ar fi fost un cadavru. Și, imprimat pe spatele ei, întrerupt doar de bustiera ei neagră – Cornul. Chiar dacă ar fi reușit să fugă din galerie, dacă ar fi supraviețuit cumva *synth*-ului, Micah ar fi...

Syrinx se zbătu, scuipând apă. Bryce scăpă un oftat, dar se grăbi să întoarcă himera pe o parte, ca să tușească toată apa din plămâni. Syrinx era scuturat de convulsii, vomita, zbătându-se pentru fiecare gură de aer.

Lehabah se îndreptă spre un sertar și trase un tricou afară. Bryce îl apucă și se schimbă de cel sfâșiat, apoi îl luă în brațe pe Syrinx, care era încă slăbit, și încercă să se ridice.

Gemu de durere și aproape-l scăpă pe Syrinx în timp ce din piciorul ei țâșni sânge în apa de pe jos.

Hunt fusese atât de atent la rana de la cap încât nici nu observase că nøkkul îi sfâșiase gamba. Pielea, care îi atârna pe jumătate ruptă, se întrezărea prin colanți. Se vindeca încă, încet. Creatura își înfipsese probabil ghearele până la os, dacă rana era atât de gravă încât *synth*-ul încă lucra la vindecarea ei.

Bryce zise:

– Trebuie să fugim. Acum. Înainte să scape.

Nu aşteptă ca Lehabah să-i răspundă. Reuşise să se ridice, cu Syrinx în braţe.

Şchiopăta – rău. Şi o luă încet, atât de încet, spre scări.

Uşa de la baie se încinse. Metalul devenise roşu din cauza fierbinţelii. Micah încerca să o topească.

Bryce răsufla printre dinţi, un şuierat controlat. Pas cu pas. Încerca să stăpânească durerea pe care *synth*-ul nu i-o luase încă. Încerca să urce cu o himeră de treisprezece kilograme pe scări, cu un picior sfâşiat.

Uşa de la baie pulsa de lumină. Scânteile zburau printre crăpături. Bryce ajunsese la scări şi făcu un pas pe treptele care duceau spre expoziţie, apoi scânci.

– Lasă-l! mârâi Regele Toamnei. Lasă himera!

Hunt ştia deja că Bryce nu avea să o facă. Că ar fi preferat ca Arhanghelul să îi jupoaie spatele mai degrabă decât să-l abandoneze pe Syrinx. Şi îşi dădea seama că şi Lehabah ştia asta.

Bryce urcase o treime din scări, cu scânteile de la uşă zburând în jurul bibliotecii din spatele ei, atunci când îşi dădu seama că Lehabah nu era cu ea.

Se opri, gâfâind din cauza durerii din gambă, pe care nici măcar *synth*-ul nu putea să i-o amorţească, şi îşi îndreptă privirea spre capătul de jos al scărilor.

– Lasă cărţile, Lehabah! se rugă.

Dacă supravieţuiau, avea să o ucidă pe Jesiba pentru că o făcuse pe silfă să ezite. Avea *să o ucidă*.

Însă Lehabah nu se clinti.

– Lehabah!

Bryce îi rosti numele ca pe un ordin.

Lehabah îi răspunse moale, cu tristeţe:

– N-ai să ajungi la timp, BB.

Bryce făcu încă un pas, durerea săgetându-i gamba. Fiecare mişcare pe care o făcea redeschidea rana. Lupta astfel împotriva *synth*-ului, care încerca să o vindece. Înainte să-i distrugă minţile. Bryce îşi înghiţi urletul şi spuse:

– Trebuie să încercăm.

– Nu să încercăm, șopti Lehabah. Tu. Tu să încerci.

Bryce simți că i se scurge toată culoarea care-i mai rămăsese în obraji.

– Nu poți face asta.

– Pot. Farmecele nu-l vor mai ține departe mult. Lasă-mă să-ți câștig ceva timp.

Bryce înaintă mai departe, strângând din dinți.

– Putem să ieșim din situația asta. Împreună...

– Nu.

Bryce își întoarse capul și o văzu pe Lehabah zâmbind ușor. Nu se mișcase de la baza scărilor.

– Dă-mi voie să fac asta pentru tine, BB. Pentru tine și pentru Syrinx.

Bryce nu putu opri hohotul care o zgudui, din adâncul sufletului.

– Ești liberă, Lehabah.

Cuvintele răsunară în bibliotecă, în timp ce Bryce plângea cu hohote.

– Am făcut târgul cu Jesiba săptămâna trecută. Am documentele la mine în birou. Am vrut să organizez o petrece... să îți fac o surpriză.

Ușa de la baie începuse să se scorojească, să se îndoaie.

Cu lacrimile șiroaie pe obraji, Bryce suspină:

– Te-am cumpărat și acum îți redau libertatea, Lehabah.

Zâmbetul de pe chipul lui Lehabah rămăsese neschimbat.

– Știu, spuse ea. Am tras cu ochiul în sertarul tău.

Și, în ciuda monstrului care amenința să evadeze, Bryce râse printre lacrimi. Apoi imploră:

– Ești o persoană liberă – nu trebuie să faci asta. Ești *liberă*, Lehabah.

Lehabah rămase însă în capătul scărilor.

– Atunci, fie ca lumea să știe că primul lucru pe care l-am făcut atunci când am fost liberă a fost să-mi ajut prietenii.

Syrinx se răsuci în brațele lui Bryce și dădu drumul unui urlet jalnic, îndurerat. Bryce își zise că era probabil sunetul propriului ei suflet, atunci când spuse, strivită de acea alegere:

– Te iubesc, Lehabah.

Singurele cuvinte care contaseră vreodată.

– Și eu te voi iubi mereu, BB.

Apoi silfa de foc șopti:

– Mergi!

Așa că Bryce merse mai departe. Scrâșnind din dinți, urlând, târându-se pe ea și pe Syrinx în susul scărilor. Spre ușa de fier. Care avea să îi protejeze un timp, dacă *synth*-ul n-o distrugea mai întâi.

Ușa de la baie urui.

Bryce privi înapoi – o singură dată. Spre prietena care îi fusese alături atunci când toți ceilalți o abandonaseră. Care refuzase să fie altfel decât veselă, chiar și în fața întunericului care o înghițise pe Bryce cu totul.

Lehabah căpătă o culoare intensă, de un roșu rubiniu, și se puse în mișcare.

Mai întâi își ridică brațul în sus. Apoi îl arcui în jos. O piruetă, care îi învârteji în spirală părul, deasupra capului. Era ca un dans, prin care își invoca puterea. Scânteia de putere pe care un silf ar fi putut să o aibă.

O lumină blândă îi învălui trupul lui Lehabah.

Așa că Bryce înaintă. Și, la fiecare pas dureros pe care îl făcea, o auzea pe Lehabah șoptind, incantând aproape:

– Sunt descendenta Ranthiei Drahl, Regina Scânteilor. Ea este cu mine acum și nu îmi este teamă.

Bryce ajunse în vârful scărilor.

Lehabah șopti:

– Prietenii mei sunt alături de mine, iar eu îi voi proteja.

Urlând, Bryce trânti ușa de la bibliotecă. Și ușa se închise, farmecele o pecetluiră, amuțind vocea lui Lehabah. Iar Bryce se rezemă de ea, alunecând la podea, hohotind printre dinții încleștați.

Bryce reușise să ajungă în expoziție și să închidă ușa de fier după ea. Slavă zeilor...! slavă zeilor!

Hunt nu-și putea însă dezlipi ochii de la transmisiunea din bibliotecă, unde Lehabah era încă în mișcare, invocându-și puterile, repetând aceleași cuvinte, iar și iar.

– Sunt descendenta Ranthiei Drahl, Regina Scânteilor. Ea este cu mine acum și nu îmi este teamă.

Lehabah strălucea, luminoasă ca miezul unei stele.

– Prietenii mei sunt alături de mine, iar eu îi voi proteja.

Partea de sus a ușii de la baie începuse să se îndoaie.

Atunci Lehabah își folosi puterea. Trei lovituri. Țintite perfect.

Nu către ușa de la baie și către Arhanghelul din spatele ei. Nu, Lehabah n-ar fi putut să îl încetinească pe Micah.

Dar patru sute de mii de litri de apă puteau să o facă.

Rafalele sclipitoare de putere ale lui Lehabah loviseră în bazinul de sticlă. Chiar deasupra fisurii pe care Bryce o făcuse atunci când nøkkul o izbise de el.

Creatura, care simțise agitația, se ridicase dintre pietrele de pe fund. Se retrase cuprins de groază când Lehabah lovi din nou. Și din nou. Sticla plesnind în jos.

Apoi Lehabah se izbi ea însăși de acvariu. Își izbi trupul micuț de sticla fisurată.

Continua să șoptească aceleași cuvinte, iar și iar. Acestea se amestecaseră și se uniseră într-o singură frază, o rugăciune, o provocare.

– Prietenii mei sunt alături de mine, iar mie nu îmi este teamă.

Hunt se luptă să-și câștige controlul asupra propriului trup și reuși să își ducă mâna la inimă. Era singurul salut pe care îl putea face, în timp ce cuvintele șoptite ale lui Lehabah răsunau în difuzoare.

– Prietenii mei sunt alături de mine, iar mie nu îmi este teamă.

Unul câte unul, îngerii din Legiunea 33 se ridicară în picioare. Apoi, Ruhn și prietenii lui. Și ei își duseseră mâinile la inimă, privind cum cea mai mică reprezentantă a Casei lor izbea iar și iar în peretele de sticlă, arzând ca o flacără de aur. Nøkkul încerca să fugă, să se ascundă undeva, unde ar fi putut să supraviețuiască în fața a ceea ce urma.

Și Lehabah șoptea, iar și iar:

– Prietenii mei sunt alături de mine, iar mie nu îmi este teamă.

Fisura se întinse, ca o pânză de păianjen.

Toți cei din sala de conferință se ridicaseră în picioare. Sandriel, cu ochii fixați pe ecran, era singura care nu observase. Stăteau cu toții în picioare, martori la actul silfei care își sacrifica viața pentru a-și salva prietenii. Era singurul lucru pe care-l puteau face pentru ea, această ultimă dovadă de respect și onoare.

Lehabah împingea încă. Tremura încă de groază. Dar nu se oprea. Nici măcar pentru o clipă.

– *Prietenii mei sunt alături de mine, iar mie nu îmi este teamă.*

Ușa de la baie fu sfâșiată, metalul îndoindu-se. Și Micah apăru, strălucind ca și cum atunci s-ar fi ridicat din flăcări, de parcă ar fi vrut să distrugă întreaga lume din temelii. Cercetă biblioteca, ochii oprindu-i-se asupra lui Lehabah și a bazinului fisurat.

Silfa se răsuci, cu spatele lipit de acvariu. Și îi șuieră lui Micah:

– Asta-i pentru Syrinx!

Își izbi palma micuță de sticlă.

Și patru sute de mii de litri de apă explodară în bibliotecă.

Capitolul 80

Lumini roșii scânteietoare erupseră, cufundând totul în culori tremurânde. De jos se ridică un vuiet care cutremură galeria.

Bryce știu.

Știu că acvariul explodase și că Lehabah dispăruse odată cu el. Știa că nøkkul, expus la aer, fusese și el ucis. Știa că toate astea nu îl vor încetini pe Micah decât pentru scurt timp.

Syrinx îi scâncea încă în brațe. Podeaua galeriei era acoperită de cioburi de la fereastra biroului Jesibei, de deasupra, care fusese sfărâmată.

Lehabah era moartă.

Bryce își îndoi degetele ca niște gheare. Lumina roșie de la alarmă îi acoperea vederea. Îmbrățișă puterea *synth*-ului. Se lăsă pătrunsă până în adâncul inimii de fiecare strop din puterea lui de gheață, violentă, distructivă.

Se târî spre la ușa de la intrare. Cioburile de pe podea zornăiră. În vârful degetelor îi pulsa putere, o putere rece și găunoasă.

Apucă clanța și se ridică în picioare. Trase de ușa care se deschise spre lumina de aur a după-amiezii târzii.

Nu trecu însă pragul.

Nu pentru asta se sacrificase Lehabah ca să-i câștige timp.

Hunt știa că Lehabah fusese ucisă imediat, la fel ca o torță cufundată într-o găleată cu apă.

Valul îl aruncase pe nøkk la mezanin, unde se zbătea, înecându-se cu aerul care îi devora pielea. Îl aruncase până și pe Micah înapoi în baie.

Hunt se holba în gol la ecran. Silfa murise.

– Rahat! șopti Ruhn.

– Unde-i Bryce? întrebă Fury.

Parterul galeriei era gol. Ușa de la intrare era deschisă, dar...

– Zeilor! șopti Flynn.

Bryce alerga pe scări. Spre biroul Jesibei. Era alimentată doar de *synth*. Singurul drog mai puternic decât durerea. Și decât judecata.

Bryce îl lăsă pe Syrinx jos și intră înăuntru. Apoi sări peste birou. Spre arma dezmembrată de pe peretele din spatele lui.

Piaza Zeilor.

– Îl va ucide! șopti Ruhn. Îl va ucide pentru ceea ce i-a făcut Danikăi și haitei.

Înainte să se lase pradă *synth*-ului, Bryce nu le-ar fi putut oferi prietenilor ei decât o astfel de răzbunare. Ultimele ei momente în care gândea clar. Ultimele momente din viața ei.

Sabine era tăcută ca moartea. Tremura însă din toți rărunchii.

Lui Hunt i se frânseră genunchii. Nu putea să privească așa ceva. Nu putea.

Puterea lui Micah zgudui biblioteca. Arhanghelul despărțise apele și traversa spațiul.

Bryce apucă cele patru părți ale armei expuse pe perete și le dădu drumul pe birou. Apoi descuie seiful. Scoase o fiolă și dădu peste cap un soi de poțiune – un alt drog? Cine putea ști ce păstra farmazoana acolo? Și, în cele din urmă, scoase un glonț subțire din aur.

Avea cincisprezece centimetri și era gravat pe o parte cu un craniu rânjit, cu aripi. Pe cealaltă parte erau trecute doar două cuvinte:

Memento Mori.

Amintește-ți că vei muri.

În acel moment păreau mai mult o promisiune decât o atenționare delicată, ca în Piața de Carne.

Bryce strânse glonțul între dinți și trase prima piesă a armei spre ea. O potrivi apoi pe a doua.

Micah urca scările – moartea întruchipată.

Bryce se răsuci spre fereastra deschisă în interior. Își întinse mâna și cea de-a treia piesă a armei, țeava, zbură de pe birou direct în mâna ei, călăuzită de o magie pe care Bryce nu o avea în mod obișnuit, dar care acum o servea, grație *synth*-ului care-i curgea prin vene. În câteva secunde prinse piesa la locul ei.

Alergă apoi la fereastra spartă, asamblând arma din mers, chemând la ea ultima piesă de pe birou pe o pală invizibilă de vânt. Avea glonțul de aur strâns încă între dinți.

Hunt nu mai văzuse niciodată pe cineva asamblând o armă, fără să se uite la ea, în timp ce alerga spre țintă. Bryce părea să mai fi făcut asta de o mie de ori.

Și chiar o făcuse, își aminti Hunt.

Poate că Regele Toamnei era tatăl biologic al lui Bryce, însă ea era fiica lui Randall Silago. Și țintașul legendar o instruise bine.

Bryce prinse ultima piesă la locul ei și apoi fandă, în timp ce încărca, în sfârșit, glonțul. Se opri în fața ferestrei deschise și se ridică în genunchi, cu Piaza Zeilor rezemată pe umăr.

Și cele două secunde care îi luară lui Bryce ca să țintească, cele două secunde în care își controlă respirația, Hunt știu că fuseseră secundele dăruite de Lehabah. Știu că ele fuseseră plătite de silfă cu viața ei. Erau darul pe care Lehabah îl oferise prietenei ei și pe care Bryce îl acceptase, pentru că îl înțelesese.

Nu îi oferise șansa de a fugi. Nu, n-ar fi putut să fugă niciodată de Micah.

Lehabah îi oferise lui Bryce cele două secunde în plus de care avea nevoie pentru a ucide un Arhanghel.

Micah aruncă în aer ușa de fier. Metalul se scurse în stucatura de lemn a galeriei. Guvernatorul se răsuci spre ușa deschisă de la intrare. Spre capcana pe care Bryce i-o întinsese la vedere.

Pentru ca Arhanghelul să nu-și ridice privirea. Ca să nu arunce nici măcar o secundă privirea în direcția lui Bryce, înainte ca ea să apese pe trăgaci.

Și Bryce trase, trimițând glonțul de aur fix prin capul lui Micah.

Capitolul 81

Timpul se încovoie, se dilată.

Hunt avu sentimentul că se prăvălește pe spate, deși era rezemat deja de perete și nu se mișcase nici măcar un milimetru.

Cu toate acestea, cafeaua din cana de pe cea mai apropiată masă se înclină, lichidul balansându-se fără oprire într-o parte...

Moartea unui Arhanghel, puterea unei lumi, putea să afecteze timpul și spațiul. O secundă se putea preschimba într-o oră. Într-o zi. Un an.

Așa că Hunt putu să vadă totul. Observă mișcările ireal de încete ale tuturor celor din încăpere, șocul care îi zgudui, revolta lui Sandriel, chipul alb, uluit al lui Pollux, teroarea lui Ruhn.

Glonțul din Piaza Zeilor trecea încă prin craniul lui Micah. Sfârteca os și creier și, odată cu ele, timpul.

Apoi Bryce apăru la fereastra spartă. Ținând o sabie cu ambele mâini.

Sabia Danikăi... pe care o lăsase probabil la galerie în ziua în care murise. Iar Bryce trebuie să fi ascuns-o în biroul Jesibei, unde stătuse ferită timp de doi ani de zile. Hunt observă fiecare milimetru de pe chipul lui Sabine - felul în

care i se dilatașeră pupilele, alunecarea părului ei ca mătasea porumbului – când se cutremură în fața moștenirii dispărute.

Bryce sări de la fereastră în sala de expoziție de dedesubt. Hunt îi văzu fiecare mișcare, felul în care trupul i se arcui atunci când ridică sabia deasupra capului, lăsând-o apoi în jos în timp ce cădea.

Ar fi putut să jure că lama străveche despicase aerul însăși. Și apoi trecu prin Micah.

Îi despică craniul în două. Mânuită de Bryce, sabia își croi drum prin trupul lui. Sfâșiindu-l. Sabia Danikăi era singura care ar fi putut face asta.

Hunt savură acele ultime momente din viața lui Bryce, înainte ca *synth*-ul să pună stăpânire pe ea. Era oare acela primul semn? Acea nebunie, acea furie pură, frenetică?

Bryce. Bryce a lui. Prietena lui și... tot ceea ce fusese între ei care era mai mult decât prietenie. Ea era a lui și el era al ei, și ar fi trebuit să îi spună asta. Ar fi trebuit să îi spună atunci, în holul din Comitium, că ea era singura care conta, singura care avea să conteze vreodată pentru el și că el o va regăsi, chiar dacă i-ar lua o mie de ani, că o va regăsi și vor trăi împreună viața aceea de care Sandriel își bătuse joc.

Bryce era încă în salt, tăind încă prin trupul lui Micah. Sângele Arhanghelului se scurgea în sus.

Dacă timpul ar fi curs normal, s-ar fi împrăștiat. Însă în acea existență distorsionată, sângele Arhanghelului se ridica spre tavan ca boabe de rubine, acoperind-o pe Bryce, inundându-i gura deschisă.

În acea existență distorsionată, Hunt putu să vadă cum *synth*-ul vindecă fiecare tăietură, fiecare vânătaie de pe trupul lui Bryce, în timp ce ea își croia drum prin Micah. Îl despicase pe din două.

În cele din urmă, Bryce ateriză pe covorul verde. Hunt se aștepta să audă trosnetul osului. Însă gamba îi fusese cu totul vindecată. Ultimul dar al *synth*-ului, înainte de a o distruge. Dar în ochii ei... nu văzu ceața nebuniei, nici frenezia autodistrugerii. În ochii ei lucea doar răzbunarea rece.

Cele două bucăți ale corpului lui Micah de desprinseră una de cealaltă și Bryce se mișcă din nou. O nouă lovitură de sabie. Peste spate. Apoi încă una la cap.

Luminile roșii de la alarmă urlau în continuare, însă sângele de pe chipul lui Bryce era de neconfundat. Tricoul alb era acum stacojiu. Privirea îi rămăsese clară însă. *Synth*-ul nu o controla încă.

Hypaxia murmură:

– Antidotul funcționează. Funcționează!

Hunt se răsuci.

– Am crezut că îi trimiți doar veninul.

Hypaxia nu își dezlipi ochii de ecran.

– Am descoperit cum să stabilizez veninul fără să fiu prezentă și... i-am trimis antidotul în schimb. Pentru... pentru orice eventualitate.

O văzuseră cu toții pe Bryce dându-l pe gât ca pe o sticlă de whisky.

Antidotului îi luase trei minute ca să distrugă cu totul *synth*-ul, în clinica Hypaxiei. Nici Hunt și nici regina-vrăjitoare nu își luară ochii de la Bryce cât să numere minutele până când drogul avea să îi dispară cu totul din corp.

Bryce se îndreptă calmă spre dulapul cu provizii. Scoase un bidon din plastic roșu. Și turnă toată benzina peste cadavrul ciopârțit al Guvernatorului.

– Zeilor! șoptea Ruhn, fără să se poată opri. Zeilor!

Restul sălii nici nu îndrăznea să respire. Până și Sandriel își pierduse cuvintele în fața lui Bryce, care apucă o cutie de chibrituri dintr-un sertar de la birou.

Aprinse un chibrit și îl aruncă deasupra corpului Guvernatorului. Flăcările izbucniră. În jurul ei sclipiră farmecele de protecție împotriva focului ale pieselor de artă.

N-avea să existe nici o șansă de salvare. De vindecare. Nu pentru Micah. Nu după cele ce îi făcuse Danikăi Fendyr. Haitei Diavolilor. Și lui Lehabah.

Bryce privea flăcările, cu sângele Arhanghelului acoperindu-i încă fața. Apoi, într-un sfârșit, își ridică ochii. Privi fix în cameră. La lumea care o urmărea.

Încarnarea răzbunării. Inima sângerândă a mâniei. Nu avea să se plece în fața nimănui. Fulgerul i se aprinse lui Hunt în vene în fața acelui chip frumos.

Timpul își reluă cursul, flăcările înghițind trupul lui Micah, transformându-i aripile în zgură.

Afară se auziră sunând sirene. În cele din urmă ajunsese și Auxiliarul.

Înainte ca primele unități ale Feelor și haitele de lupi să își facă apariția, Bryce trânti ușa de la intrare.

Nimeni, nici măcar Sandriel, nu rosti vreun cuvânt în timp ce Bryce scoase aspiratorul din dulapul de provizii. Și șterse ultima urmă a lui Micah din această lume.

Capitolul 82

O explozie de la gaze, le transmise Bryce prin interfon celor de la Aux, care, din câte se vedea, nu primiseră detalii din partea superiorilor lor. Ea era bine. Era o problemă pe care urmau să o rezolve intern.

Nu menționase nimic despre Arhanghel. Despre cenușa pe care o adunase cu aspiratorul și apoi o aruncase în tomberonul din spate.

Se dusese în biroul Jesibei apoi și îl luase pe Syrinx în brațe. Îi mângâiase blănița, îi sărutase creștetul încă umed și îi șoptise fără încetare: *Totul este bine. Ești bine.*

În cele din urmă adormise la ea în poală, iar Bryce, abia după ce se asigurase că respiră liniștit, își scosese telefonul din buzunarul de la spate al colanților.

Avea șapte apeluri pierdute, toate de la Jesiba. Și un șir de mesaje. Abia dacă le putea înțelege pe cele mai vechi, însă ultimul, sosit cu un minut în urmă, cerea: *Spune-mi că ești bine.*

Își simțea degetele îndepărtate de corp, sângele îi bubuia în urechi. Răspunse însă: *Bine. Ai văzut ce s-a întâmplat?*

Jesiba îi scrise înapoi imediat.

Da. Totul. Apoi farmazoana adăugă: *Toți cei de la Summit au văzut.*

Bryce răspunse doar cu: *Bine.*

Își trecu telefonul pe modul silențios și și-l strecură înapoi în buzunar, apoi se aventură jos, spre ruinele înecate ale arhivelor.

Nu era nici urmă de Lehabah în biblioteca în mare parte scufundată. Nici măcar o pată de cenușă.

Cadavrul nøkkului zăcea întins la mezanin, cu pielea lui uscată descuamându-se, cu o mână agățată încă de zăbrelele de fier ale balconului.

Jesiba pusese suficiente farmece asupra bibliotecii, așa că volumele, precum și terariile și acvariile mai mici fuseseră protejate de val, deși ocupanții lor erau cuprinși de frenezie. Clădirea însă...

Bryce era înconjurată de o tăcere asurzitoare. Lehabah nu mai era. Nu avea nici o voce mititică pe umăr, care să se vaite de dezordine.

Și Danika... Bryce nu se gândi la adevărul pe care Micah i-l dezvăluise. La Cornul imprimat pe spatele ei, vindecat și funcțional din nou. Nu se simțea în nici un fel diferit - n-ar fi zis că fusese trezit dacă n-ar fi simțit suflul oribil al puterii pe care Micah o dezlănțuise asupra ei. Cel puțin nu fusese deschis nici un portal. Măcar atât.

Știa că lumea se apropie. Că va ajunge la ușa ei curând. Era foarte posibil să fie arsă pe rug pentru ceea ce făcuse. Așa că Bryce o luă încet pe scări, înapoi. Piciorul i se vindecase. Nu mai simțea nici o durere; *synth*-ul fusese curățat din corpul ei...

Bryce vomită în coșul de gunoi de lângă biroul ei. Veninul din antidot o ardea pe gât la fel de nemilos ca atunci când îi alunecase pe gât, însă nu se opri până când nu-i mai rămase în gură decât scuipat.

Ar fi trebuit să sune pe cineva. Pe oricine.

Clopoțelul de la ușă nu sună însă. Nu veni nimeni ca să o pedepsească pentru ceea ce făcuse. Syrinx dormea, strâns ghemotoc.

Bryce traversă galeria și deschise ușa în fața lumii.

Atunci auzi urletul. Îl înhăță pe Syrinx și alergă spre locul din care venea.

Și, când ajunse acolo, înțelese de ce nu venise nimeni după ea, sau după Cornul pe care îl avea impregnat în piele.

Aveau probleme mult mai mari de rezolvat.

La Summit domnea haosul. Îngerii din Garda Asterilor își luaseră zborul, probabil pentru a primi instrucțiuni din partea stăpânilor lor, în timp ce Sandriel stătea în continuare cu gura căscată în fața ecranului care o arătase pe Bryce Quinlan aspirând cu degajare cenușa unui Guvernator, de parcă ar fi vărsat doar niște chipsuri pe covor.

Era într-atât de distrasă, încât Hunt reuși în sfârșit să se miște. Se strecură pe unul dintre scaunele goale de lângă Ruhn și Flynn și le spuse cu voce joasă:

– Am dat din rău în mai rău.

Regele Toamnei îl pusese pe Declan Emmet și pe încă doi tehnicieni să lucreze la șase calculatoare, de unde monitorizau tot, de la ceea ce se întâmpla la galerie până la știri și la mișcările Auxiliarului din oraș. Tristan Flynn vorbea din nou la telefon, se certa cu cineva de la postul de comandă al Feelor.

Ruhn își frecă fața.

– O vor ucide pentru asta.

Pentru că omorâse un Guvernator. Pentru că demonstrase că o femeie pe jumătate om și o silfă putuseră să țină piept unui Guvernator, învingându-l. Era absurd. La fel de probabil cum ar fi fost ca un peștișor să sfâșie un rechin.

Sabine se holba încă la monitoare, fără să vadă și să audă. Bătrânul Prim moțăia în scaunul de lângă ea. Era un lup bătrân și obosit, pregătit pentru somnul cel de veci. Amelie Ravenscroft, încă palidă, tremurând, îi întinse lui Sabine un pahar cu apă. Viitoarea Prim o ignoră.

De cealaltă parte, Sandriel se ridică, cu un telefon la ureche. Nu îi privi pe nici unul dintre ei în timp ce urca scările, părăsind gheena. Triarii o urmară. Pollux își recuperase deja ceva din tupeu.

Lui Hunt i se strânse inima-n piept, întrebându-se dacă nu cumva Sandriel urma să fie încoronată în câteva clipe

Arhanghel de Valbara. Rânjetul larg al lui Pollux confirma posibilitatea. La dracu'.

Ruhn îi aruncă o privire lui Hunt.

– Trebuie să punem la cale un plan, Athalar.

Pentru Bryce. Ca să o protejeze cumva de ceea ce avea să se întâmple. Dacă era măcar cu putință. Dacă nu cumva Asterii îi ordonau deja lui Sandriel ce să facă împotriva ei. Pentru a elimina astfel amenințarea în care Bryce se transformase, chiar și fără Cornul pe care îl avea tatuat pe spate.

Cel puțin *experimentul* lui Micah dăduse greș. Măcar atât.

Ruhn repetă, mai mult pentru el însuși:

– O vor ucide pentru asta.

Regina Hypaxia luă un loc lângă Hunt și îi aruncă o privire în chip de avertisment, înainte de a ridica o cheie. O răsuci în cătușele lui Hunt și pietrele gorsiane se prăvăliră pe masă.

– Cred că au probleme mai mari de rezolvat! zise regina-vrăjitoare, arătând spre camerele din oraș, pe care Declan le deschisese.

În camera de conferință se lăsă liniștea.

– Spune-mi că nu-i ceea ce cred eu că este! zise Ruhn.

Experimentul lui Micah cu Cornul nu dăduse greș deloc.

Capitolul 83

Bryce aruncă o singură privire la Poarta Inimii din Piața Veche și apoi alergă spre casă, cu Syrinx în brațe.

Într-adevăr, Micah mânuise Cornul cu succes. Deschisese un portal chiar prin Poarta Inimii, care se hrănea din magia pereților ei de cuarț. Bryce aruncase o singură privire la ceea ce se târa afară din vidul căscat în Poartă și știu că Micah nu deschisese un portal spre vreo lume necunoscută, așa cum avusese de gând, ci unul drept spre Hel.

Lumea urla în timp ce demoni cu aripi și solzi se avântau prin Poartă – demoni care veneau chiar din Gheena.

Când ajunse la clădirea ei, Bryce strigă la Marrin ca să se ascundă în subsol, alături de toți rezidenții pe care îi putea lua cu el. Și să își sune familia și prietenii și să îi avertizeze că trebuiau să se retragă undeva, unde ar putea fi în siguranță – în adăposturi antiaeriene, dacă puteau – și să pună mâna pe orice fel de arme aveau la îndemână.

Îl lăsă pe Syrinx în apartament, cu un bol uriaș cu apă și capacul de la coșul cu mâncare ridicat. Putea să se hrănească singur. Bryce adună un morman de pături pe canapea și îl înveli în ele, apoi îl pupă pe căpșorul lui blănos, își luă din apartament lucrurile de care avea nevoie. Apoi ieși din nou pe ușă.

În timp ce alerga spre acoperiș, își trase geaca de piele a Danikăi pe ea și își prinse sabia familiei Fendyr de spate. Își îndesase pistoalele lui Hunt în buzunarele de la blugi, își pusese pușca pe umăr și luase câte pachete de muniție putuse duce. Bryce privi de sus orașul și sângele îi îngheță în vine. Era mai rău decât credea - cu mult mai rău.

Micah nu deschise doar portalul spre Hel din Poarta Inimii. Deschisese câte unul în *fiecare* poartă. Fiecare dintre cele șapte arcade din cuarț era acum o poartă spre Hel.

Urletele se ridicară până la Bryce, în timp ce demonii își croiau drum prin vid în orașul lipsit de apărare.

Se auzi vaierul unei sirene. Un strigăt de avertizare - și un ordin.

Adăposturile antiaeriene se deschiseră, ușile lor automatizate lăsându-i să pătrundă pe cei care se adunaseră deja în fața lor. Bryce își duse telefonul la ureche.

Juniper, pentru prima oară-n viață, răspunse de la primul apel.

- O, zeilor, Bryce...

- *Adăpostește-te într-un loc sigur!*

- Sunt bine, sunt adăpostită! îi răspunse Juniper printre suspine. Probam costume cu niște donatori importanți... și acum suntem în adăpostul din capătul străzii și...

Juniper scânci.

- Bryce, donatorii zic că vor închide ușa cât de repede.

O cuprinse groaza.

- Lumea trebuie să se adăpostească. Fiecare clipă este importantă.

Juniper plângea.

- Le-am spus, dar sunt cuprinși de frenezie și nu vor să asculte. Nu îi lasă pe oameni să intre.

- Ai dracului nenorociți! șopti Bryce, cercetând adăpostul de pe strada ei, care era încă deschis.

Lumea se bulucea înăuntru. Adăposturile puteau fi închise manual oricând, însă toate aveau să se închidă

automat într-o oră. Și să rămână pecetluite până când amenințarea era îndepărtată.

Lui Juniper îi tremură vocea:

– Îi voi *obliga* să lase deschise ușile. Dar, Bryce, este...

Legătura se întrerupse, pentru că Juniper înainta probabil în interiorul adăpostului. Bryce privi spre nord, unde se aflau teatrele. La câteva străzi doar de Poarta Inimii.

– Dezastru...

O nouă întrerupere.

– În siguranță?

– Sunt în siguranță! minți Bryce. Rămâi în adăpost. Ține ușile deschise cât de mult timp poți.

Însă Juniper, blânda și curajoasa Juniper, n-avea să poată calma o mulțime cuprinsă de panică. Mai ales nu una înveșmântată în haine scumpe, convinsă de dreptul ei la viață, în defavoarea altora.

Vocea lui Juniper se pierdu din nou, așa că Bryce spuse doar:

– Te iubesc, June.

Și apoi închise.

Îi trimise un mesaj Jesibei despre adevăratul Hel care se dezlănțuise în oraș, literalmente, și, cum nu primi nici un răspuns imediat, mai trimise unul prin care îi spunea că merge să îl înfrunte. Pentru că cineva trebuia să o facă.

Demonii umpleau cerul de deasupra Porții din Codrul Lunii. Bryce putea doar să spere că Bârlogul fusese închis deja. Însă Bârlogul avea gărzi și zeci de farmece puternice. În acel oraș existau locuri fără nici un fel de protecție.

Gândul acesta fu suficient pentru a o face să alerge spre scările de pe acoperiș, coborând prin clădire.

Spre străzile cuprinse de haos de jos.

– Demonii intră prin toate Porțile! raportă Declan.

Sala era cuprinsă de clamoare. Liderii și echipele lor țipau toți în telefoane. Între arcadele Porților se aflau acum găuri negre, vid. De parcă un rând de uși invizibile fuseseră deschise în interiorul lor.

Declan putea să vadă doar șase dintre Porți pe ecrane, de vreme ce în Cantonul Oaselor nu se aflau camere, însă bănuia că în Poarta Morților de peste Istros se deschisese aceeași întunecime. Jesiba Roga nu încercă în nici un fel să ia legătura cu Regele din Adâncuri, însă rămase cu ochii ațintiți asupra ecranelor. Avea chipul cenușiu.

Nu conta, își zise Hunt, privind peste umărul lui Declan. Rezidenții din Cantonul Oaselor erau deja morți.

Se dădeau multe telefoane. Majoritatea rămâneau fără răspuns. Sabine se răstea la Amelie, în timp ce amândouă, cu telefoanele la ureche, încercau să-i contacteze pe conducătorii haitelor din oraș.

Pe fiecare dintre ecranele din sala de conferințe, camerele răspândite în Orașul Semilunii arătau un tărâm coșmaresc. Hunt nu știa unde să privească mai întâi. Fiecare nouă imagine era mai groaznică decât cea de dinainte. Demoni pe care îi recunoștea cu o claritate care îi îngheța sângele-n vene - cei mai răi dintre cei mai răi - năvăleau prin porți. Demoni care fuseseră greu de ucis pentru *el*. Cetățenii din Lunathion nu aveau nici o șansă.

Nu erau demoni civilizați și inteligenți ca Aidas. Nu, aceștia erau animalici. Bestiile Gheenei. Sălbăticiuni însetate după o pradă ușoară.

În Cvinta Rozelor, bulele irizate ale farmecelor de apărare din jurul vilelor străluceau deja. Încuindu-i în afara lor pe cei săraci ori mai puțin norocoși, de pe străzi. Și acolo, în fața zidurilor de fier ale cetățenilor bogați din oraș, li se ordonase echipajelor Aux să meargă. Pentru a-i proteja pe cei care se aflau deja în siguranță.

Hunt se răsti la Sabine:

- Spune-le haitelor tale că sunt case lipsite de apărare, care au nevoie de ele.

- Acestea sunt protocoalele! se răsti Sabine la rândul ei.

Amelie Ravenscroft avu cel puțin decența de a roși și de a-și pleca fruntea. Nu îndrăzni însă să vorbească.

Hunt mârâi:

– Dă-le dracu' de protocoale! Arătă spre ecrane. Măgarii ăia au farmece și camere securizate în vilele lor. Oamenii de pe străzi nu au *nimic*.

Sabine îl ignoră. Însă Ruhn îi ordonă tatălui său:

– Retrage forțele noastre din Cvinta Rozelor. Trimite-le acolo unde este nevoie de ele.

Regele Toamnei își încleștă fălcile, dar răspunse:

– Protocoalele au fost instituite cu un scop. Nu le vom abandona în fața haosului.

– La dracu'! Voi glumiți? zise, uluit, Hunt.

Soarele după-amiezii cobora pe cer. Nu voia să se gândească la cât de mult se vor înrăutăți lucrurile după lăsarea întunericului.

– Nu îmi pasă că nu vor să meargă! țipa Tharion la telefon. Spune-le *să meargă la mal*.

O pauză.

– *Spune-le să îi ia cu ei pe toți cei pe care îi pot duce în adânc*!

În cealaltă parte a sălii, Isaiah vorbea și el la telefon.

– Nu, acea distorsiune temporală a fost cauzată de o vrajă care a dat greș, Naomi! Da, din cauza ei s-au deschis Porțile. Nu, trimite Legiunea 33 în Piața Veche. *Du-i la Poarta din Piața Veche acum. Nu îmi pasă dacă vor fi sfâșiați în bucăți...*

Isaiah își smulse telefonul de la ureche, clipind în fața ecranului.

Hunt îi întâlni privirea.

– Districtul Central al Afacerilor este sub asalt. Legiunea 33 este măcelărită.

Nu se mai întrebă dacă Naomi pierise și ea sau doar pierduse semnalul în luptă.

Ruhn și Flynn formau număr după număr. Nu răspundea nimeni. De parcă liderii Feelor, rămași în oraș, erau și ei morți, cu toții.

Sabine reuși să prindă un apel.

– Ithan... raportează.

Declan conectă imediat numărul lui Sabine la boxele din cameră. Respirația întretăiată a lui Ithan Holstrom umplu

încăperea. Îl localizară în fața Bârlogului înconjurat de vrăji, impenetrabil. Cuvintele îi erau întretăiate de urlete îngrozitoare, care nu veneau de la lupi.

- La dracu'! Sunt *peste tot.* Abia dacă putem să le ținem piept...

- Rămâneți pe poziții! comandă Sabine. *Rămâneți pe poziții până la următoarele ordine.*

Oameni și Vaniri deopotrivă alergau, cu copii în brațe, în căutarea unui adăpost deschis. Multe dintre ele fuseseră deja închise de persoanele disperate dinăuntru.

Hunt îl întrebă pe Isaiah:

- Cât îi ia Legiunii 32 să ajungă din Hilene?

- O oră! îi răspunse îngerul, cu ochii la ecran, la măcel, la orașul cuprins de panică. Va fi prea târziu.

Și dacă Naomi era la pământ, rănită sau moartă...

Flynn tună la telefon:

- Înconjurați Poarta Rozelor *acum. Le dați* orașul pe mână.

Hunt evaluă masacrul și luă în calcul opțiunile limitate ale orașului. Ar fi avut nevoie de armate întregi ca să înconjoare toate cele șapte Porți deschise spre Hel, și să găsească o cale de a închide portalurile.

Hypaxia se ridicase din scaunul ei. Cercetă ecranele cu o determinare sumbră și spuse calm la telefon:

- Echipați-vă și puneți-vă în mișcare. Mergem.

Cu toții se întorseseră spre ea. Tânăra regină nu părea să bage de seamă. Ordonă doar persoanei de la celălalt capăt al firului:

- Spre oraș. Acum.

- Veți fi măcelărite cu toatele, șuieră Sabine.

Și veți ajunge prea târziu, gândi Hunt, fără să o mai rostească.

Hypaxia încheie apelul și arătă spre ecranul de pe peretele din stânga, care transmitea imagini din Piața Veche.

- Prefer să mor ca ea, decât să stau aici și să privesc cum mor inocenții!

Hunt se întoarse spre ecran, simțind cum i se ridică părul pe ceafă. Știind parcă ce avea să vadă.

Pe ecran, alergând pe străzi cu jacheta de piele a Danikăi pe ea, cu sabia într-o mână și un pistol în cealaltă, era Bryce.

Nu fugea din calea pericolului, ci spre el.

Urla ceva, iar și iar. Declan se conectă la înregistrare, schimbând cameră după cameră, ca să o poată urmări în josul străzii.

– Cred că pot să dau drumul la audio și să-i izolez vocea de zgomotul din fundal! zise el, fără să se adreseze cuiva anume.

Și apoi...

– *Intrați în adăposturi!* țipa Bryce.

Cuvintele ei răsunară cu ecou în fiecare colțișor al sălii.

Para, spinteca, împușca. Se mișca de parcă s-ar fi antrenat în Aux toată viața.

– *Intrați acum!*

Bryce urla în timp ce se răsucea ca să țintească un demon înaripat care acoperea soarele ironic auriu al după-amiezii. Trase și creatura țipă, prăbușindu-se pe o alee. Declan își mișca degetele cu repeziciune pe tastatură, păstrând-o pe Bryce pe ecran.

– Unde dracu' se duce? întrebă Fury uluită.

Bryce continua să alerge. Să tragă. Nu rata niciodată.

Hunt privi în jurul ei și înțelese încotro se îndrepta.

Spre locul cel mai lipsit de apărare din Orașul Semilunii, plin de oameni fără nici un strop de magie. Fără puteri sau forță supranaturale.

– Merge în Lunci! zise Hunt.

Era mai rău decât își putuse vreodată Bryce închipui.

Îi amorțise brațul de la recul pistolului, era acoperită cu sânge împuțit, iar dinții tăioși, aripile de piele și ochii orbi și turbați păreau să nu se mai termine. După-amiaza se transforma într-un apus sângeriu, cerul ajungând curând să reflecte masacrul de pe străzi.

Bryce alerga, cu respirația tăioasă ca o lamă în piept.

I se terminase muniția pentru pistol. Așa că nu pierdu timpul căutând gloanțe pe care nu le avea și aruncă cu arma în demonul înaripat care plana spre ea, amețindu-l, cât și trase pușca de pe umăr. Carabina lui Hunt. Parfumul lui de cedru și picături de ploaie o învălui. Încărcă și, când demonul se înfipse din nou spre ea, clănțănind din fălci, trase.

Capul i se spulberă într-o ploaie de roșu.

Continuă să alerge, croindu-și drum prin oraș. Trecu pe lângă cele câteva adăposturi care încă mai erau deschise, ai căror ocupanți încercau din răsputeri să apere intrările. Pentru ca alții să aibă timp să intre.

Un alt demon sări de pe un acoperiș, cu ghearele lui curbate ațintite asupra ei...

Bryce ridică sabia Danikăi, despicând pielea gri pătată a demonului de la stomac până în gât. Creatura se prăbuși pe pavaj, cu aripile ei împielițate trosnind sub ea. Bryce era deja în mișcare.

Să meargă mai departe. Trebuia să meargă mai departe.

Toate orele de antrenament cu Randall, fiecare clipă petrecută printre pinii și stâncile din jurul casei ei, fiecare clipă din sala de sport, toate o pregătiseră pentru acel moment.

Capitolul 84

Hunt nu-și putea dezlipi ochii de la ecranul care o arăta pe Bryce croindu-și drumul prin oraș. Telefonul Hypaxiei se auzi undeva, la stânga lui, și regina-vrăjitoare răspunse imediat, înainte ca primul țârâit să se încheie. Ascultă.

– Cum adică măturile sunt distruse?

Declan îi făcu legătura cu boxele, pentru ca toți să poată asculta vocea tremurată a vrăjitoarei de la celălalt capăt.

– Au rămas doar așchiile, Majestate. Depozitul de arme al centrului a fost, de asemenea, distrus. Pistoalele, săbiile... la fel și elicopterele. Mașinile. Totul, distrus.

Hunt simți un fior de groază, în timp ce Regele Toamnei murmură:

– Micah!

Arhanghelul acționase cu siguranță înainte să plece, în liniște, fără să fie văzut. Voise să îi țină departe cât experimenta el cu puterea Cornului. Cu Bryce.

– Am eu un elicopter! le zise Fury. Pe care nu îl țin la vedere.

Ruhn se ridică în picioare.

– Atunci, plecăm acum.

Avea să le ia oricum treizeci de minute ca să ajungă.

– Orașul e un abator! spunea Sabine la telefon. Păstrați-vă la posturile din Codrul Lunii și Cvinta Rozelor.

Fiecare haită din Aux era legată de apel, astfel încât să se poată auzi între ei cu toții. Declan legase și telefonul lui Sabine de sistemul din sala de conferință, în așa fel încât și Auxiliarul să îi audă pe ei. Doar că unele dintre haite nu mai dădeau nici un răspuns.

Hunt se răsti la Sabine:

- Trimite dracului o haită de lupi în Piața Veche! Acum!

Chiar și cu elicopterul lui Fury, ar fi ajuns prea târziu. Însă dacă măcar ajutoarele ar fi fost alături de Bryce, ca să nu intre singură în măcelul din Lunci...

Sabine îi dădu replica, la fel de răstit:

- Nu au mai rămas lupi pentru Piața Veche!

Însă Primul lupilor se mișcă în sfârșit și arătă spre ecran cu degetul lui uscat și noduros:

- Un lup a rămas în Piața Veche.

Priviră cu toții atunci. Spre ceea ce arăta. Spre cine arăta.

Bryce alerga prin carnagiu, sabia lucind la fiecare lovitură.

Sabine se înecă.

- Aceea este sabia Danikăi, tată... ceea ce simți tu...

Ochii obosiți de timp ai Primului clipiră spre ecran. Și își duse mâna la inimă.

- Lup, spuse el, bătând cu pumnul în piept.

Bryce se lupta mai departe pe drumul ei spre Lunci, luptându-se pentru cei care fugeau spre adăposturi, asigurându-le calea.

- Un lup adevărat, adăugă Primul lupilor.

Lui Hunt i se strânse gâtul dureros. Își întinse mâna spre Isaiah.

- Dă-mi telefonul tău.

Isaiah îi întinse telefonul, fără să pună vreo întrebare. Hunt formă un număr pe care îl memorase, de vreme ce nu îndrăznea să și-l treacă în agendă. Telefonul sună și sună. Apoi, într-un sfârșit, persoana de la celălalt capăt răspunse:

- Presupun că este ceva important.

Hunt nu se obosi să se identifice și mârâi:

– Îmi ești datoare cu o favoare!

Regina Viperă, cu vocea ei bogată, plină de amuzament, zise doar:

– Oh?

Două minute mai târziu, Hunt, ridicat de pe scaun, era gata să-i urmeze pe Ruhn și pe Fury în elicopter. Deodată, sună telefonul Jesibei. Farmazoana anunță, cu glasul încordat:

– E Bryce.

Hunt își întoarse capul spre ecran și, într-adevăr, o văzu pe Bryce cu telefonul prins la umăr, sub breteaua de la sutien, lăsat probabil pe difuzor. Se strecura printre mașini abandonate în timp ce trecea granița Luncilor Asphodel. Soarele era la apus. Părea că însuși Solas îi abandonase.

– Trece-o pe difuzoare și în liniile de la Aux! îi ordonă Jesiba lui Declan. Apoi răspunse la telefon: Bryce?

Bryce respira greu. Carabina ei trosnea ca tunetul.

– Zi-le ălora de la Summit că am nevoie de întăriri în Lunci... Mă îndrept spre adăpostul de lângă Poarta Muritorilor.

Ruhn țâșni pe scări și alergă la stația din centrul mesei.

– Bryce, e un adevărat masacru. Intră în adăpostul acela înainte ca toate să se în...

Pușca lui Bryce bufni și încă un demon căzu la pământ. Însă alții tot ieșeau pe Porți și se răspândeau în oraș, acoperind străzile de sânge cu aceeași repeziciune cu care apusul vibrant păta acum cerul.

Bryce se adăposti în spatele unui tomberon și continuă să tragă, foc după foc. Apoi reîncărcă.

– Nu există întăriri pentru Luncile Asphodel! răspunse Sabine. Toate haitele sunt staționate...

– *Sunt copii aici!* urlă Bryce. *Bebeluși!*

Sala amuți. În sufletul lui Hunt se strecură o groază adâncă, ce se întinse precum cerneala în apă.

Apoi se auzi însă o voce bărbătească, gâfâind:

– Vin, Bryce.

Chipul acoperit de sânge al lui Bryce se frânse când îi șopti numele:

- Ithan?

- Holstrom, rămâi dracului la postul..., mârâi Sabine.

Însă Ithan repetă, cu mai multă grabă de această dată.

- Bryce, vin. *Rezistă!*

O pauză. Apoi adăugă:

- Venim cu toții.

Lui Hunt i se înmuiară picioarele când Sabine zbieră la Ithan:

- *Nesocotești un ordin direct de la...*

Ithan opri apelul. Și toți lupii de sub comanda lui își închiseră și ei conexiunea.

Lupii puteau ajunge în Lunci în trei minute.

Trei minute prin Hel, prin măcel și moarte. Trei minute de alergat, cu disperare, pentru a-i salva pe cei mai lipsiți de apărare dintre ei. Pe copiii oamenilor.

Șacalii li se alăturară. Și coioții. Câinii comuni și câinii sălbatici. Hienele și câinii dingo. Vulpile. Era menirea lor. Aceea fusese dintotdeauna menirea lor. Erau apărătorii celor care nu se puteau apăra singuri. Ocrotitorii celor mici și neajutorați.

Metamorfi sau animale comune, adevărul acesta era gravat în sufletul tuturor celor din rasa canină.

Ithan Holstrom alergă spre Luncile Asphodel cu greutatea acelui trecut, acelei istorii arzându-i inima. Se ruga să nu ajungă prea târziu.

Capitolul 85

Bryce știa că doar norocul chior o mai ținea în viață. Și adrenalina pură care o făcea să țintească cu atâta precizie. Calm.

Însă cu fiecare stradă pe care o curăța, odată cu apusul, picioarele i se mișcau din ce în ce mai încet. Începuse să nu mai aibă aceeași repeziciune în reacții. O dureau brațele, le simțea ca de plumb. Fiecare foc pe care îl trăgea o costa din ce în ce mai mult efort.

Încă puțin – doar de atât mai avea nevoie. Încă puțin, până se asigura că toți cei din Luncile Asphodel intrau în adăposturi, înainte ca acestea să se închidă. Nu mai era mult de-acum.

Adăpostul de pe acea stradă era încă deschis. Intrarea era păzită, în timp ce familiile de oameni erau grăbite să intre. Poarta Muritorilor se afla la doar câteva colțuri depărtare, spre nord – și era încă deschisă.

Așa că Bryce se opri în intersecție, își trecu sabia Danikăi pe spate și apoi își potrivi din nou pe umăr pușca lui Hunt. Mai avea șase focuri.

Ithan avea să ajungă cât de curând. Din clipă-n clipă.

De după colț apăru un demon, scurmând cu copitele în pietriș. Trase și carabina îi mușcă din umăr. Până ca demonul să cadă la pământ, Bryce ochi din nou și trase. Încă un demon se prăvăli.

Mai avea patru gloanțe.

În spatele ei, oamenii strigau ordine.

Grăbiți-vă! În adăpost! Aruncă sacoșa și fugi!

Bryce trase într-un demon care plana deasupra intersecției, îndreptându-se fix spre adăpost. Demonul se prăbuși la câțiva metri de intrare și oamenii îl nimiciră.

În intrarea deschisă a adăpostului plângeau copiii, se tânguiau bebelușii.

Bryce trase din nou. Apoi din nou. Și din nou.

De după colț se năpusti încă un demon, țintă spre ea.

Trăgaciul țăcăni.

Nu mai avea gloanțe.

Demonul sări, căscându-și larg fălcile ca să-și dezvelească rândurile de dinți ascuțiți ca niște pumnale, îndreptați spre beregata ei. Bryce abia avu timp să-și ridice pușca și să o înfigă în fălcile acelea căscate. Lemnul și metalul pârâiră și întreaga lume se înclină în urma impactului.

Bryce și demonul se izbiră de pietriș, lui Bryce trosnindu-i dureros oasele. Demonul crănțăni pușca și aceasta se frânse în două.

Bryce reuși să se tragă de sub bestia care scuipa bucăți de metal. Apoi, cu saliva scurgându-i-se din gușă pe strada însângerată, acesta avansă spre ea. Părea să savureze fiecare pas.

Pentru că nu putea ajunge la sabia de sub ea, Bryce se întinse după cuțitul prins de coapsă. De parcă ar fi putut să facă ceva cu el, de parcă ar fi putut să oprească acel...

Demonul se lăsă pe vine, gata să atace.

Pământul se cutremură sub Bryce când își ridică pumnalul și...

O sabie trecu prin capul cenușiu al demonului.

O sabie masivă, de cel puțin un metru, purtată de un bărbat înalt, în armură. În lungul lamei lucea o lumină albăstruie. La fel și pe armura neagră, cu cască asortată. Și, pe pieptul bărbatului, strălucea emblema unei cobre.

Era una dintre gărzile personale ale Reginei Vipere.

Apărură încă șase bărbați în armură, cu pistoalele și săbiile trase, zguduind pietrișul sub tălpile lor. Influența veninului nu se arăta. Doar precizie letală.

Și, odată cu gărzile Fee ale Reginei Vipere, apărură lupi și vulpi și rase canine de toate soiurile, cu toții avântându-se în luptă.

Bryce se puse pe picioare și își plecă fruntea spre războinicul care o salvase. Bărbatul se răsuci însă, brațele lui acoperite de metalul armurii apucând un demon de umeri, pe care îl sfâșie apoi în bucăți, cu un urlet răsunător. Demonul zăcea rupt în două.

Însă tot ce era mai rău în Hel continua să curgă spre ei. Așa că Bryce trase din nou sabia Danikăi.

Se propti bine în pământ și își încordă brațul, în timp ce un alt demon galopa spre ea. Metamorfii canini se luptau pretutindeni în jurul ei cu demoni, formând o barieră de blană, colți și gheare între hoardele fără sfârșit și adăpostul din spatele lor. Bryce se prefăcu că se apleacă spre stânga, ridicându-și sabia spre demonul care mușcase momeala.

Lama nu reuși însă să străpungă osul, până la organele moi și vulnerabile de dedesubt. Creatura răgea. Se răsuci și apoi sări din nou la atac. Bryce strânse din dinți și își ridică din nou sabia, provocator. Demonul, cuprins de turbare, nu observă că ea doar îi distrăgea atenția.

În timp ce un lup cenușiu, uriaș, atacă din spate.

Ithan sfâșie demonul, cu dinții și ghearele, atât de repede și de brutal, încât pentru câteva clipe Bryce rămase înmărmurită. Uitase cât de gigantic era în această formă – toți metamorfii erau de cel puțin trei ori mai mari decât animalele comune, însă Ithan fusese dintotdeauna mai mare.

Exact ca fratele lui.

Ithan scuipă beregata demonului și se metamorfoză, printr-un fulger de lumină lupul devenind un bărbat înalt. Tricoul albastru-închis și blugii îi erau acoperite de sânge la fel de mult ca propriile ei haine. Înainte să apuce să vorbească

însă, ochii lui căprui se dilatară de panică. Bryce se răsuci și ajunse față în față cu un demon care sărise asupra ei.

Bryce fandă și ridică sabia, înfigând-o în demonul al cărui urlet aproape îi sparse urechile, în timp ce lama aluneca în lungul burții lui, despicându-i-o. Risipindu-i mațele.

Sângele și intestinele i se vărsaseră pe încălțări, pe colanții rupți, însă Bryce se asigură că-i rostogolește la pământ și capul, apoi se răsuci spre Ithan chiar în clipa în care acesta își trase sabia de la spate și despică un alt demon în două.

Se priviră în ochi și toate cuvintele pe care voia să i le spună se concentrară acolo, în privire. Bryce le citi și ea în ochii lui Ithan, care își dăduse seama a cui jachetă o poartă ea și sabia cui o mânuiește.

Un zâmbet aprig. Mai târziu. Dacă aveau cumva să supraviețuiască, dacă mai rezistau câteva minute și intrau în adăpost... Aveau să vorbească atunci.

Ithan dădu din cap. Înțelesese.

Și Bryce știu că forța cu care se avântă din nou în mijlocul carnagiului nu îi mai venea doar din pură adrenalină.

– Adăposturile se închid în patru minute! îi anunță Declan pe cei din sala de conferință.

– De ce nu ți-a ajuns elicopterul? o întrebă Ruhn pe Fury.

Prințul se ridică în picioare și, odată cu el, și Flynn.

Axtar își verifică telefonul.

– E pe drum dinspre...

Ușile se deschiseră și pe ele intră Sandriel, ca o furtună. Nici urmă de triarii ei sau de Pollux. Nici o persoană din sală nu scoase vreun cuvânt.

Hunt se pregăti pentru ce era mai rău, observându-i privirea îndreptată asupra lui. Stătea acum între Ruhn și Hypaxia, iar cătușele gorsiane zăceau pe masa din fața lui.

Însă ea se întoarse doar la locul ei de la masa cea mai de jos. Avea probleme mai mari de rezolvat, gândi Hunt. Cu atenția mutându-i-se de la ecrane la mesaje și ultimele știri, Sandriel zise:

– Nu putem face nimic pentru oraș cu Porțile deschise spre Hel. Am primit ordin să rămânem aici.

– Este *nevoie* de prezența noastră..., începu Ruhn.

– Trebuie să *rămânem aici.*

Cuvintele bubuiră ca tunetul în sală.

– Asterii trimit ajutor.

– Slavă zeilor! mormăi prințul, frecându-și fața.

Alertaseră probabil Garda Asteriană. Și alte întăriri. Poate că triarii lui Sandriel plecaseră spre Lunathion. Poate că erau cu toții niște psihopați nenorociți, dar cel puțin erau pricepuți în luptă. La naiba, doar Barosul ar fi fost o adevărată binecuvântare pentru oraș în acele momente.

– Trei minute până la închiderea adăposturilor! anunță Declan.

În haosul general al înregistrărilor audio, urletul unui metamorf se auzi distinctiv, prevenindu-i pe toți cei din jur că trebuie să se adăpostească. Trebuiau să abandoneze granița pe care o ridicaseră împotriva hoardei de demoni și să alerge din toate puterile spre ușa de metal încă deschisă.

Erau însă oameni care încă încercau să ajungă la adăpost. Adulți cu copii și animăluțe de casă în brațe fugeau spre intrarea cu doar puțin mai mare decât ușa de la un garaj. Războinicii Reginei Vipere și câțiva dintre lupi rămaseseră la intersecție.

– Două minute! strigă Declan.

Bryce și Ithan luptau cot la cot. Când ezita unul dintre ei, celălalt lovea fără greș. Când unul momea demonul, celălalt îl executa. Sirenele începură să urle. Avertizau. Însă Bryce și Ithan apărau în continuare colțul.

– Treizeci de secunde!

– Fugi! o grăbi Hunt. Fugi, Bryce!

Bryce spintecă un demon și se răsuci în sfârșit spre adăpost, cu Ithan după ea. Bun, avea să intre și să aștepte până când Garda Asteriană avea să nimicească toți demonii. Poate că ei știau cum să închidă portalurile.

Ușa de la adăpost începuse să se coboare.

– Sunt prea departe, murmură Fury.

– Vor reuși! scrâșni din dinți Hunt.

Era încrezător chiar dacă între ușa care se închidea încet și cele două figuri care alergau spre ea exista o anumită distanță. Părul roșu al lui Bryce flutura ca un steag în urma ei.

Ithan se împiedică, dar Bryce îl apucă de mână înainte să cadă la pământ. Avea o rană oribilă în dreptul coastelor. Sângele îi înmuiase tricoul.

Cum de putea bărbatul să mai alerge...

Ușa era pe jumătate închisă. Pierdeau milimetru cu milimetru, cu fiecare secundă.

O mână umanoidă, cu gheare, se agățase de marginile dinlăuntru ale ușii.

O urmară și alte mâini.

O fată lup cu părul șaten încerca să împingă ușa, luptând împotriva inevitabilului scrâșnind din dinți. Și toți lupii din spatele ei apucaseră la rândul lor ușa, încercând să-i încetinească alunecarea.

– Cincisprezece secunde! șopti Declan.

Bryce alerga, alerga fără oprire.

Unul câte unul, lupii din haita lui Ithan scăpară din mâini ușa.

Până când nu mai rămase decât tânăra femeie, cu un picior sprijinit de peretele din beton, trăgând, urlând sfidător...

Ithan și Bryce alergau spre adăpost. Lupul era concentrat doar asupra ușii.

Mai aveau doar un metru. Nu mai era suficient loc pentru amândoi. Ochii lui Bryce se lipiră de chipul lui Ithan. Erau plini de durere. Și determinare.

– Nu! șopti Hunt.

Știa exact ce va face.

Bryce rămase în urmă doar un pas. Suficient cât să-și adune forțele de Fee și să-l împingă pe Ithan în față. Să îl salveze pe fratele lui Connor Holstrom.

Ithan se întoarse spre Bryce, cu ochii aprinși de furie și de disperare și durere, cu mâna întinsă, însă era prea târziu.

Ușa se închise cu un bubuit care păru să reverbereze în întreg orașul.

Și, într-adevăr, răsună în întreg orașul, pentru că în același timp se închiseseră ușile tuturor adăposturilor din oraș.

Avântul lui Bryce era prea mare pentru a putea încetini, așa că se izbi de ușa de metal, cu un strigăt de durere.

Apoi se învârti pe loc, cu chipul lipsit de culoare. Căutând o cale de salvare, fără să poată găsi nimic.

Hunt i-o citi pe chip. Pentru prima oară, Bryce nu avea nici o ideea ce ar fi putut să facă.

Fiecare părticică din trupul lui Bryce tremura. Se adăposti în micul alcov din fața adăpostului. Apusul era o pictură vibrantă în oranj și rubiniu - ultimul strigăt de bătălie al lumii înainte de întunericul nopții.

Demonii se împuținaseră, însă alții aveau să vină. În curând. Atâta timp cât în Porți erau deschise portalurile spre Hel, n-aveau să se oprească niciodată.

Cineva - Ithan, probabil - bătea cu pumnii în ușa din spatele ei. De parcă ar fi vrut să sape cu ghearele un pasaj, prin care Bryce să poată intra. Bryce ignoră sunetul.

În capătul străzii, războinicii Reginei Vipere luceau ca fulgerele în armurile lor, încă luptând. Unii dintre ei căzuseră la pământ, mormane de sânge și metal.

Dacă ar fi putut să ajungă la apartamentul ei, farmecele lui ar fi fost suficient de puternice încât să îi protejeze pe ea și pe cei pe care ar fi putut să-i bage înăuntru cu ea. Dar era douăzeci de străzi distanță. Puteau foarte bine să fie douăzeci de kilometri, oricum nu avea cum să ajungă.

Lui Bryce îi veni în minte o idee. O cântări atent. Ar fi putut să încerce. Trebuia să încerce.

Respiră adânc. Sabia Danikăi îi tremura în mână ca o frunză-n vânt.

Putea să o facă. Cumva, avea să găsească o cale.

Se avântă pe strada umedă de sânge, cu sabia pregătită de atac. Nu se uită nici o clipă înapoi spre adăpost și începu să

alerge, încercând să-și amintească harta orașului, ca să poată alege cea mai rapidă rută. Un mârâit vui de după colț. Bryce abia avu timp să-și ridice sabia la timp pentru a întâmpina demonul. Îi seceră pe jumătate gâtul și o luă din nou la alergat, înainte ca trupul să-i atingă pământul. Trebuia să alerge mai departe. Trebuia să ajungă în Piața Veche...

Metamorfii morți și soldații Reginei Vipere zăceau pe străzi.

Cu încă și mai mulți oameni morți în jurul lor. Cei mai mulți sfârtecați în bucăți. Încă un demon coborî spre ea din înălțimile sângerii...

Bryce țipă. Demonul o azvârli cu spatele într-o mașină, atât de puternic încât parbrizul se sparse în bucăți. Bryce nu avu la dispoziție decât o secundă ca să tragă de ușa din dreptul locului pentru pasager și să intre, înainte ca demonul să aterizeze din nou. Și să atace mașina.

Bryce se târî pe locul șoferului, spre cealaltă ușă. Trase cu forță de ea și aproape se prăvăli în stradă. Demonul era atât de distras de cauciucurile din spate, pe care le sfâșia cu gheara, încât nici nu o văzu pe Bryce luând-o la fugă pe stradă.

Piața Veche. Dacă ar fi putut să ajungă în Piața Veche...

Doi demoni alergau pe urmele ei. Singurul lucru pe care putea să-l facă era să fugă în continuare, în lumina din ce în ce mai palidă a apusului.

Singură. Era cu desăvârșire singură.

Capitolul 86

Peste oraș începea să aștearnă liniștea. De fiecare dată când Declan verifica înregistrările audio din vreun district, țipetele erau din ce în ce mai slabe. Amuțeau unul câte unul.

Hunt știa că nu pentru că erau mai liniștiți ori pentru că se salvaseră.

Portalurile rămâneau deschise. Apusul lăsase în urmă ceruri vinețiii. Hunt putea doar să-și imagineze ce orori aveau să iasă din Hel odată cu lăsarea nopții. Rase cărora nu le plăcea lumina, care fuseseră crescute și învățate să vâneze în întuneric.

Și Bryce era încă pe străzi. Un singur pas greșit și era moartă.

Nu s-ar fi putut vindeca, nu s-ar fi putut regenera. Pentru că nu făcuse Saltul.

Ajunsese la granița cu Piața Veche. Însă ea nu alerga pentru a se adăposti. Nu, ea părea să alerge drept spre Poarta Inimii, acolo unde incursiunea demonilor se potolise. De parcă cei din Hel așteptau într-adevăr adevăratul întuneric înainte de a trimite al doilea val.

Lui Hunt îi bubui inima în piept când o văzu oprindu-se la o stradă depărtare de Poartă. Se ascunsese în alcovul unui adăpost. Sub lumina felinarului cu primă-lumină din fața adăpostului, o văzu aplecându-se spre pământ, cu sabia într-o mână.

Hunt cunoștea acea poziție, acel unghi în care își ținea aplecat capul.

Era a unui soldat care luptase într-o bătălie lungă și grea. A unui soldat extenuat, care se oprise pentru o clipă ca să își adune forțele, pentru o ultimă oară.

Hunt își încleștă dinții în fața ecranului:

- Ridică-te, Bryce!

Ruhn își scutură capul, îngrozit. Regele Toamnei nu rostea nici un cuvânt. Nu făcea nimic, stătea doar, așezat în fața monitorului pe care își urmărea fiica.

Bryce își scoase telefonul din tricou. Îi tremurau atât de tare mâinile, încât abia îl putea ține. Reuși însă să apese un buton de pe ecran și îl ridică la ureche. Hunt știa și ce înseamnă și asta.

Era ultima ei șansă de a-și lua rămas-bun de la părinți, de la cei dragi. În sala de conferință se auzi un țârâit slab. Venea de la masa din centru. Hunt își îndreptă privirea spre Jesiba, însă ecranul telefonului ei era întunecat. La fel și cel al lui Ruhn. Toată sala amuți atunci când Sandriel scoase din buzunar un telefon. Telefonul lui Hunt.

Sandriel îi aruncă o privire, uluită. Lui Hunt îi amuțiră toate gândurile în cap.

- Dă-i telefonul, zise Ruhn încet.

Sandriel privea ecranul. Gândindu-se încă ce să facă.

- *Dă-i dracului telefonul!* îi ordonă Ruhn.

Sandriel, spre uimirea lui Hunt, i-l întinse. Iar el, cu mâini tremurânde, răspunse:

- Bryce?

Îi putea vedea ochii măriți de surpriză pe ecrane.

- Hunt?

Glasul îi era ca o rană vie.

- Eu... Eu am crezut că va intra căsuța vocală...

- Vin ajutoare, Bryce! Curând.

Groaza pură cu care Bryce cerceta ultimele raze ale soarelui dinspre apus îl distruse.

- Nu... nu, va fi prea târziu.

– Nu e prea târziu. Vreau să te ridici, Bryce. Mergi într-un loc sigur. *Nu* te apropia și mai mult de Poartă.

Bryce își mușcă buza, tremurând.

– E încă larg deschisă...

– *Mergi la apartamentul tău și rămâi acolo până vin ajutoarele.*

Teroarea și panica de pe chipul ei se metamorfozară în ceva calm în fața ordinului lui.

Concentrare.

– Hunt, te rog să o suni pe mama.

– Să nu începi cu astfel de lucruri...

– Vreau să o suni pe mama. Trebuie să îi spui că o iubesc și că tot ceea ce sunt astăzi i se datorează ei. Puterii și curajului și dragostei ei. Și că îmi pare rău pentru toate necazurile pe care i le-am făcut.

– Oprește-te...

– Spune-i tatălui meu...

Regele Toamnei se încordă. Își întoarse privirea spre Hunt.

Bryce clarifică:

– Spune-i lui Randall că sunt atât de mândră că i-am putut spune tată. Că el este singurul care a contat vreodată pentru mine.

Hunt ar fi putut să jure că chipul Regelui Toamnei fusese acoperit de ceva ce părea a fi rușine.

– Bryce, trebuie să mergi într-un loc mai sigur, *acum*..., o imploră el.

Dar ea nu se urni.

– Spune-i lui Fury că îmi pare rău că am mințit. Că i-aș fi spus până la urmă adevărul.

În celălalt capăt al sălii, asasina asculta cu lacrimi pe obraji.

– Spune-i lui Juniper...

Bryce se înecă.

– Spune-i că îi mulțumesc. Pentru ceea ce a făcut în acea noapte, pe acoperiș, adăugă înghițindu-și lacrimile. Spune-i că știu de ce m-a împiedicat să sar. Totul a fost pentru ca astăzi să mă pot afla aici... pentru a putea ajuta.

Lui Hunt i se sfărâmă inima în bucăți. Nu știuse, nu bănuise vreodată că îi fusese atât de greu...

După chipul devastat al lui Ruhn, își dădu seama că nici fratele ei nu știuse.

– Spune-i lui Ruhn că îl iert.

Bryce tremura. Pe fața prințului lacrimile curgeau șiroaie.

– L-am iertat de mult. Doar că n-am știut cum să i-o spun. Spune-i că îmi pare rău că am ascuns adevărul și că am făcut-o doar pentru că îl iubesc și nu am vrut niciodată să-i iau ceva din ceea ce i se cuvine. El va fi întotdeauna cel mai bun dintre noi.

Agonia de pe chipul lui Ruhn se preschimbă în confuzie. Însă Hunt nu mai putea suporta. Nu mai putea să asculte nici un cuvânt.

– Bryce, te rog...

– Hunt.

Toată lumea amuțise.

– Te așteptam.

– Bryce, dulceață, întoarce-te la apartamentul tău și într-o oră eu...

– Nu, șopti.

Își închise ochii și își duse mâna la piept. Și-o lăsă deasupra inimii.

– Te așteptam... aici.

Hunt nu-și putu opri lacrimile.

– Și eu te aștept pe tine.

Bryce zâmbi, printre lacrimi.

– Te rog! imploră Hunt. Te rog, Bryce. Trebuie să pleci, *acum*. Înainte să treacă și alții prin poartă.

Bryce își deschise ochii și se ridică în picioare. Se lăsase noaptea. Își îndreptă privirea spre Poarta Inimii.

– Te iert... pentru porcăria cu *synth*-ul. Pentru tot. Nimic nu contează. Nu mai contează.

Bryce închise și rezemă sabia Danikăi de peretele adăpostului. Își așeză și telefonul lângă ea, cu grijă.

Hunt sări din scaun.

– BRYCE!!!

Însă ea deja alerga spre Poartă.

Capitolul 87

– Nu! Nu, *nu*..., repeta Ruhn fără oprire.

Însă Hunt nu mai auzea nimic. Nu mai simțea nimic. Toate resorturile din interiorul lui se frânseseră în clipa în care ea închisese telefonul.

Bryce sări peste gardul care înconjura Poarta și se opri în fața arcadei ei înalte. În fața vidului îngrozitor din interiorul ei.

În jurul lui Bryce începu să sclipească o irizație albă, delicată.

– Ce e aia? șopti Fury.

Pâlpâia în noapte, devenind din ce în ce mai strălucitoare. Suficient cât să îi lumineze palmele subțiri în care strângea, în dreptul pieptului, o lumină sclipitoare, care pulsa.

Lumina venea *din* pieptul ei – fusese scoasă din interior. De parcă ar fi sălășluit acolo dintotdeauna. Bryce avea ochii închiși, chipul senin. Părul i se ridicase deasupra capului. Bucăți de tencuială pluteau în jurul ei. Ca și cum gravitația ar fi încetat să mai existe.

Lumina pe care o ținea în mâini era atât de puternică încât restul lumii părea alcătuit doar din nuanțe de negru și gri. Încet, își deschise ochii de chihlimbar, strălucitori ca primele raze pure ale răsăritului. Pe buze avea un zâmbet mic, ascuns.

Își ridică privirea spre Poarta care se înălța deasupra ei. Și lumina din mâinile ei deveni și mai puternică.

Ruhn căzu în genunchi.

– Eu sunt Bryce Quinlan, spuse ea Porții, Vidului, întregului Hel. Avea un glas seren – înțelept, și în același timp vesel. Sunt moștenitoarea Feei Născute din Stele.

Lui Hunt îi alunecă pământul de sub picioare. Lumina din palmele lui Bryce, steaua pe care și-o smulsese din inima ei frântă, străluci la fel de puternic ca soarele.

Danika îngenunche pe asfalt, cu mâinile lipite de ceafa udă de sânge. Cele două răni din picior nu mai sângerau, însă Bryce știa că gloanțele rămaseseră închise în coapsa ei. Durerea pe care o simțea îngenunchind trebuie să fi fost insuportabilă.

– Curvă proastă! scuipă metamorful cobră.

Își desfăcuse pistolul cu o precizie brutală. Gloanțele aveau să vină – de îndată ce le găsea asociatul lui. Pistolul acela avea să fie încărcat.

Durerea pe care Bryce o simțea în brațul ei rănit era pe planul doi. Totul, în afară de acel pistol, era pe planul doi.

Motocicleta fumega la nouă metri depărtare, carabina era și mai departe, azvârlită pe pământul arid. În capătul străzii, remorca era în așteptare, plină cu toate acele animale îngrozite care erau duse zeii știu unde.

Dăduseră greș. Încercarea lor nebunească de a le salva dăduse greș.

Ochii de caramel ai Danikăi îi întâlniră pe cei ai metamorfului. Liderul acelei rețele oribile de traficanți. Bărbatul care era responsabil pentru situația în care ajunseseră, după ce schimbul de focuri care avusese loc la o sută șaizeci *de kilometri pe oră, se întorsese în defavoarea lor. Danika condusese motocicleta, cu un braț trecut peste picioarele lui Bryce, ca să o țină bine, în timp ce țintea cu pușca. Oprise cele două sedanuri ale cobrelor, pline cu bărbați la fel de groaznici, care aveau de gând să rănească și să vândă acele animale. Erau cât pe ce să doboare și cel de al treilea vehicul, când bărbatul din fața lor trăsese gloanțele care le nimeriseră cauciucurile de la motocicletă.*

Când motocicleta se dăduse peste cap, Danika reacționase cu viteza unui lup. O protejase pe Bryce cu trupul ei. Și făcuse direct față impactului.

Pielea sfârtecată, pelvisul fracturat – toate erau din această cauză.

– Bryce, şopti Danika, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, acum că începea să înţeleagă cât de rău o dăduseră în bară. Bryce, te iubesc. Şi îmi pare rău.

Bryce îşi scutură capul.

– Nu regret.

Era adevărul.

Şi asociatul metamorfului cobră ajunse, cu gloanţele în mână. Zornăitul lor, în timp ce pistolul era încărcat, îi reverberă lui Bryce în oase.

– Te iubesc, Bryce, hohoti Danika.

Cuvintele se propagară până la ea. Îi sfâşiară inima lui Bryce.

– Te iubesc! repetă Danika.

Danika nu îi mai spusese niciodată acele cuvinte. În toţi cei patru ani de facultate, nici măcar o dată. Bryce ştia că nu le spusese niciodată, nimănui. Nici măcar lui Sabine.

Cu siguranţă, nu lui Sabine.

Bryce privi lacrimile care alunecau pe chipul mândru şi neînfricat al Danikăi. Şi un lacăt se deschise în inima ei. În sufletul ei.

– Închide-ţi ochii, Danika! îi zise ea blând.

Danika se uita la ea, fără să înţeleagă.

Doar acum. Doar pentru Danika avea să facă asta, să rişte.

Pietrişul din jurul lui Bryce începu să se cutremure. Să se ridice. Pupilele Danikăi se dilatară. Părul lui Bryce flutura în aer, de parcă ar fi fost scufundată în apă, sau ar fi plutit în spaţiu.

Metamorful cobră terminase de încărcat pistolul, pe care îl îndreptă spre capul Danikăi. Tovarăşul lui rânjea, un pas în spate.

Bryce o privi în ochi pe Danika şi îi ceru din nou:

– Danika, închide-ţi ochii!

Tremurând, Danika o ascultă. Îi închise strâns.

Metamorful cobră trase siguranţa, fără să-i arunce măcar o privire lui Bryce şi pietrişului care se ridica spre cer.

– Aşa, închide-ţi ochii, cu...

Bryce explodă. Lumină albă, orbitoare irupse din ea, dezlănţuită din acel loc tainic din inima ei. Direct în ochii metamorfului cobră.

Metamorful urlă, zgâriindu-se pe față. Strălucind ca soarele, Bryce se puse în mișcare.

Uitase de durere. Într-o secundă îi apucă mâna bărbatului. O răsuci și acesta scăpă pistolul la ea în palmă. Încă o mișcare și metamorful zăcea întins pe asfalt.

Îi trăsese acel glonț, menit pentru Danika, fix în inimă.

Complicele lui urla, îngenuncheat, și se zgâria pe ochi. Bryce trase din nou.

Bărbatul se oprise din urlat.

Însă Bryce continua să ardă. Alerga după ultima mașină – după ultima cobră, *care încerca să pornească motorul. Danika tremura la pământ, cu mâinile la cap și ochii strânși tare în fața luminii orbitoare. Metamorful cobră renunță la motor și fugi din mașină, o luă la goană pe șosea. Bryce ținti, așa cum o învățase Randall, și așteptă ca ținta să vină la ea.*

Încă o împușcătură. Bărbatul căzu la pământ.

Bryce arse ca o flacără vie, lumea din jurul ei albindu-se în lumină orbitoare.

Apoi, încet, cu grijă, strânse lumina înapoi în pieptul ei. O înăbuși – secretul pe care ea și părinții ei îl păstrau de atâta timp. Față de tatăl ei biologic, față de Asteri, față de toți cei din Midgard. Față de Ruhn.

Lumina pură a unei stele – dintr-o altă lume. Din vremuri de demult.

Darul Feei din vechime, renăscut. Lumină, însă nimic mai mult de atât. Nu ca Asterii, care posedau puterea brută a stelelor. Doar lumină.

Pentru ea nu însemna nimic. Dar darurile Născuților din Stele, titlul... însemnaseră întotdeauna mult pentru Ruhn. Prima oară când îl întâlnise, voise să îi împărtășească secretul ei. Fusese bun și bucuros că are o soră. Știuse din prima clipă că îi poate încredința acest lucru secret, ascuns.

Apoi văzuse însă cruzimea tatălui lor. Văzuse cum acel dar îi dădea doar un mic avantaj lui Ruhn în fața monstrului. Văzuse mândria pe care fratele ei o nega, dar pe care cu siguranță o simțea pentru că era Născut din Stele, binecuvântat și ales de Urd.

Nu putuse să îi spună adevărul lui Ruhn. Chiar și după ce relația dintre ei se deteriorase, își ascunsese secretul. Nu avea să-l spună niciodată, nimănui. Cu excepția Danikăi.

Cerul redeveni albastru și verdele se reîntoarse în frunzele măslinilor. Lumea își recăpăta culorile, în timp ce Bryce își ascundea ultima rază de lumină stelară înapoi în piept. Danika tremura încă pe asfalt.

– Danika! o strigă Bryce.

Danika își coborî mâinile de pe chip. Își deschise ochii. Bryce aștepta să citească în ei teroarea pe care mama ei o avertizase că o vor arăta toți cei care ar fi aflat ce sălășluia în ea. Lumina aceea ciudată, teribilă, care venise dintr-o altă lume. Însă pe chipul Danikăi nu se citea decât uimire.

Uimire... și dragoste.

Bryce se așeză în fața Porții, ținând în palme steaua pe care o păstrase ascunsă în inimă, și îi lăsă lumina să crească. O lăsă să îi curgă din piept, pură și neatinsă.

Chiar și în fața vidului, cu Hel la doar un pas, o liniște stranie îi învălui trupul. Păstrase acea lumină în secret atâta timp, trăise cu spaima că cineva o va descoperi atâta vreme, încât, în ciuda tuturor lucrurilor, se simțea ușurată.

Existaseră atâtea momente în ultimul timp în care fusese sigură că Ruhn își va da seama, în sfârșit. Se temuse că dezinteresul pe care ea îl arătase pentru tot ceea ce avea legătură cu cei Născuți din Stele, Prințul Pelias și Regina Theia, ar fi putut trezi suspiciuni. Iar în bibliotecă, atunci când Ruhn așezase pe masă Sabia Stelară și aceasta murmurase sclipind, Bryce fusese nevoită să se tragă la o parte ca să-și înfrângă instinctul care o îndemna să îi asculte chemarea tăcută, ademenitoare.

Sabia ei – era sabia ei și a lui Ruhn. Datorită luminii care îi curgea prin vene și a stelei adormite în inima ei, Sabia Stelară o recunoscuse. Nu ca os domnesc, ca Fee adevărată și demnă, ci ca pe o *rudă*. Pentru că ea era înrudită cu cei care o făuriseră cu atât de mult timp în urmă.

Ce se aseamănă se adună. Nici măcar veninul demonului kristallos pe care îl avea în picior nu reușise să-i distrugă

esența. Îi blocase accesul la lumină, dar nu și ceea ce îi era amestecat în sânge. În clipa în care veninul îi cursese din picior, în timp ce buzele lui Hunt îi atingeau buzele pentru prima oară, simțise lumina trezindu-se din nou. Eliberată.

Și acum ajunsese aici, cu lumina stelară crescându-i în palme.

Era un dar inutil, decisese ea pe când era copilă. Nu putea face mare lucru în afară de a orbi lumea. Așa cum se întâmplase cu trimișii tatălui ei, atunci când veniseră după ea mama ei și Randall. Așa cum se întâmplase când mersese la Oracol și aceasta văzuse în viitorul ei doar lumina arzătoare. Și așa cum pățiseră acei cobre-măgari.

Pura aroganță și snobismul de Fee fuseseră singurele care-l împiedicaseră pe tatăl ei să-și dea seama de adevăr, după vizita la Oracol. Bărbatul nu-și putea închipui că cineva care nu avea sânge pur de Fee ar putea fi binecuvântat de soartă.

Binecuvântată! De parcă darul acesta o făcea în vreun fel specială. Nu o făcea. Era o putere veche și nimic mai mult. Nu avea nici un interes pentru tronul sau coroana ori palatul pe care i le-ar fi adus. Nici unul.

Ruhn însă... Poate că el spunea altceva, însă atunci când îi povestise prima oară despre Calvarul lui, când câștigase sabia și o adusese din locul ei de odihnă din Avallen, Bryce văzuse cum îi strălucea chipul de mândrie pentru că putuse să tragă spada din teacă.

Așa că ea i le lăsase lui: titlul și sabia. Încercase să îi arate lui Ruhn care era adevăratul caracter al tatălui lor de fiecare dată când avusese ocazia, chiar dacă asta îl făcuse pe Regele Toamnei să o urască și mai mult.

Ar fi păstrat acel secret arzător în inima ei până în ziua morții. Își dăduse seama însă ce trebuia să facă pentru orașul ei. Pentru această lume.

Ultimele raze de lumină se scurseră din pieptul ei. Era strânsă toată acum, între palmele ei.

Nu mai făcuse niciodată asta - nu-și mai scosese niciodată steaua cu totul din piept. Îi folosise strălucirea doar, și orbise.

Nu îi mai invocase niciodată miezul arzător. Îi tremurau genunchii. Strânse din dinți, pentru că era dificil să stăpânească lumina, să o conțină într-un singur loc.

Cel puțin vorbise cu Hunt pentru ultima oară. Nu crezuse că va putea să îi răspundă. Crezuse că va intra direct căsuța vocală și că va lăsa acolo un mesaj, cu tot ceea ce avea de zis. Cuvintele pe care nu i le spusese încă cu voce tare.

Îndepărtă gândul și făcu ultimul pas spre arcada de cuarț a Porții.

Era Născută din Stele, iar Cornul se afla în ea, reparat și plin acum cu lumina ei.

Trebuia să meargă.

Cuarțul Porții era un mediu conductor. O prismă. Putea absorbi lumină și putere, pentru ca mai apoi să le refracte. Își închise ochii, amintindu-și de curcubeiele cu care fusese împodobită Poarta în ultima zi din viața Danikăi, când veniseră acolo împreună. Și își puseseră dorințele.

Trebuia să meargă. O ultimă dorință.

– Închide-te! șopti Bryce, tremurând.

Și își împinse lumina stelară în piatra transparentă a Porții.

Capitolul 88

Hunt rămăsese fără cuvinte. În minte și în inimă. Bryce își vârâse lumina stelară în Poartă.

Aceasta se refractă în pereții transparenți - o explozie de lumină albă. Umplea piața, străzile din jur. Demonii prinși în calea ei urlau, orbiți, și se ascundeau. De parcă și-ar fi amintit cui aparținuse acea lumină odată. Și cum Prințul Născut din Stele le înfrânsese hoardele în luptă, cu ajutorul ei.

Linia celor Născuți din Stele avea urmași - doi.

Lui Ruhn nu îi revenise culoarea în obraji. Stătea îngenuncheat și își contempla sora, Poarta orbitoare. Contempla ceea ce Bryce se arătase lumii a fi. Cine se arătase a fi.

Rivala lui. O amenințare în fața a tot ceea ce el urma să moștenească.

Hunt știa ce făceau Feele ca să încheie rivalitățile la tron.

Bryce avea lumina unei stele, o lumină așa cum nu se mai văzuse de la Primele Războaie. Jesiba arăta de parcă văzuse o fantomă. Fury privea ecranul cu gura căscată. Abia după ce strălucirea se mai estompă, Hunt simți că poate din nou să respire.

Gaura din Poarta Inimii dispăruse. Bryce își canalizase cumva lumina prin Corn și închisese portalul.

Cuprinși de stupoare, o urmăriră cu toții pe Bryce respirând din greu, rezemată de unul dintre pereții Porții, pentru ca mai apoi să alunece ușor la pământ. Arcada de cristal strălucea încă. Era un simbol care îi făcea cu siguranță pe demoni să se gândească bine înainte de a se apropia, temători în fața descendentei celui Născut din Stele.

Celelalte Porți din oraș rămâneau însă deschise.

Se auzi un telefon - cineva suna în afară. Apelul era legat de difuzoarele din sală. Hunt cercetă mulțimea în căutarea vinovatului și îl văzu pe Regele Toamnei cu telefonul în mână. Bărbatul părea mult prea pierdut în furia care-i încrețea chipul, ca să-i mai pese că apelul lui putea fi auzit de către toți cei de față. Declan Emmet nu dădu nici un semn că ar avea de gând să facă acea convorbire privată.

- Cine e la..., răspunse Ember Quinlan.

- Ai știut că este o Fee Născută din Stele în toți acești ani și m-ai mințit! îi aruncă regele.

Ember nu ezită o clipă.

- Așteptam telefonul acesta de mai bine de douăzeci de ani.

- Târfă neno...

Ember râse cu tristețe.

- Cine crezi că ți-a omorât gorilele cu ani în urmă? Nu eu, nici Randall. O prinseseră - o țineau de gât, iar asupra noastră își ațintiseră pistoalele.

Femeia râse din nou.

- A înțeles ce îmi vor face mie. Lui Randall. Și i-a *orbit*!

Ce orbește un Oracol?

Lumina. Lumina unui Născut din Stele.

Bryce stătea încă rezemată de arcadă, respirând greoi. Părea că invocarea stelei, mânuirea Cornului îi luaseră toate forțele, o secătuiseră.

Ruhn murmură, mai mult pentru el însuși:

- În cărțile acelea se vorbea despre existența mai multor Născuți din Stele în Primele Războaie. Eu i-am spus și ea... Ruhn clipi încet și spuse: Ea știa deja.

– A mințit pentru că te iubește! mormăi Hunt. Pentru ca tu să-ți poți păstra titlul.

Pentru că prin comparație cu ceea ce văzuse la Ruhn... puterile lui Bryce erau cele adevărate. Chipul cenușiu al lui Ruhn se crispă de durere.

– Cine mai știe despre asta? ceru să afle Regele Toamnei. Nenorocitele alea de preotese?

– Nu. Doar eu și Randall. Și Danika. Ea și Bryce au trecut printr-un mare pericol în facultate și puterile i-au ieșit la iveală atunci. I-a orbit și pe acei bărbați.

Hunt își aminti de fotografia din camera pentru invitați, de pe noptieră. Fusese făcută după acea întâmplare. Apropierea dintre ele și extenuarea nu erau rezultatul unei simple lupte câștigate, ci ale unui secret de moarte, împărtășit în cele din urmă.

– Testele nu au arătat vreo putere! șuieră Regele Toamnei.

Ember îi răspunse liniștit:

– Da. Sunt corecte.

– *Explică.*

– Este un dar de lumină stelară. Lumină, nimic mai mult. Pentru noi nu a însemnat niciodată nimic, dar pentru neamul tău...

Ember făcu o pauză.

– La treisprezece ani, Bryce a fost de acord să te viziteze. Să te cunoască. Să vadă dacă îți poate spune despre darul ei fără ca tu să te simți amenințat de el.

Ca să vadă cum reacționează în fața faptului că un astfel de dar a mers la o bastardă pe jumătate om, în loc să fie al lui Ruhn.

Hunt nu citi însă teama pe chipul prințului. Nici invidie sau îndoială. Doar durere.

– Dar apoi ți-a cunoscut fiul. Și mi-a spus că, atunci când a văzut cât de mândru este de titlul lui de Ales, și-a dat seama că nu-i poate lua această bucurie. Mai ales pentru că văzuse că era singurul lucru pentru care *tu* îl apreciai. Chiar dacă asta însemna că urma să i se refuze tot ceea ce era îndreptățită să aibă, chiar dacă ar fi putut să se folosească de dar

împotriva ta, nu voia să îl rănească pe Ruhn. Pentru că îl iubea mai mult pe el, decât te ura pe tine.

Chipul lui Ruhn se frânse.

Ember îi scuipă Regelui Toamnei:

– Și apoi tu ai aruncat-o ca pe un sac cu gunoi!

Femeia râse din nou.

– Sper să îți întoarcă și ea favorul, în sfârșit, măgarule!

Și apoi închise.

Regele Toamnei azvârli paharul cu apă din fața lui cu atâta forță încât îl izbi de peretele opus, sfărâmându-l în bucăți.

Hunt își aminti de conversația pe care o avusese cu Bryce cu câteva săptămâni în urmă. Când el îi vorbise despre ce înseamnă să ai daruri pe care nu ți le dorești. Bryce îl aprobase, spre surprinderea lui. Apoi ea glumise despre faptul că darul ei era acela de a atrage măgari, ascunzând adevărul.

O mână moale de femeie se așeză deasupra mâinii lui Hunt. Regina Hypaxia. Ochii ei de un castaniu închis străluciră când își ridică surprins privirea spre ea. Îi simțea puterea ca pe un cântec cald, care curgea prin el. Era un ciocan care sfărâma fiecare zid, fiecare obstacol ridicat împotriva lui. Simți cum acea putere se concentrează asupra vrăjii din haloul pe care îl avea pe frunte.

Îl întrebase cu săptămâni în urmă ce ar face dacă i l-ar sfărâma. Pe cine ar omorî.

Prima lui țintă se afla în acea cameră, cu ei. Ochii îi alunecară spre Sandriel și Hypaxia își plecă fruntea, aprobând parcă.

Bryce era rezemată de Poartă încă. Încercând parcă să se adune. Întrebându-se parcă cum avea să poată face asta de încă șase ori.

Demonii de pe străzile laterale văzuseră lumina stelară care reverbera încă din Poarta Inimii și păstrau distanța. Da, își aminteau de cel Născut din Stele. Sau auziseră legendele.

Aidas știuse. O urmărise atâția ani, așteptând ca ea să se arate.

Puterea Hypaxiei curgea în tăcere prin trupul lui Hunt, fără ca nimeni să bage de seamă.

Sandriel își strecură telefonul în buzunar. De parcă tocmai ce-l folosise pe sub masă.

Ruhn văzuse și el. Prințul Feelor întrebă cu o furie abia controlată:

- Ce ai făcut?

Sandriel zâmbi.

- Am rezolvat o problemă.

Puterea lui Hunt vui în interiorul lui. Le spusese, desigur, Asterilor tot ceea ce văzuse. Nu doar despre lumina din venele lui Bryce, ci și despre Corn.

Se puseseră probabil deja în mișcare. Rapid. Înainte ca altcineva să exploateze darurile lui Bryce. Ce ar fi însemnat pentru oamenii din întreaga lume să afle că o femeie pe jumătate om, moștenitoarea celui Născut din Stele, purta acum Cornul chiar în pielea ei! Și că acesta putea fi folosit doar de ea...

Piesele de puzzle se așezau. De aceea i-l tatuase Danika pe spate lui Bryce. *Doar* cei Născuți din Stele puteau să îl mânuiască.

Micah crezuse că *synth*-ul și sângele lui Bryce vor fi îndeajuns pentru ca el să poată folosi Cornul, anulând nevoia de a avea puterea unui Născut din Stele. Și Cornul fusese într-adevăr vindecat, dar funcționase doar pentru că Bryce era moștenitoarea celui Născut din Stele. Obiectul și cel care trebuia să îl mânuiască se contopiseră.

Dacă Bryce l-ar fi folosit, Cornul ar fi putut să deschidă portaluri spre oricare lumi, spre orice tărâm. Exact așa cum își dorise Micah. Însă o astfel de putere - și în mâna unui semi-om - ar fi putut amenința suzeranitatea Asterilor. Iar Asterii aveau să elimine orice amenințare îndreptată împotriva autorității lor.

În interiorul lui Hunt creștea un vuiet.

Ruhn mârâi:

- N-o pot ucide! Ea este singura care poate închide acele Porți nenorocite!

Sandriel se rezemă de speteaza scaunului ei.

– Nu a făcut încă Saltul, Prințule. Așa că, sigur, o pot face. Oricum, pare complet stoarsă de forță. Mă îndoiesc că va fi în stare să mai închidă o poartă, nu mai zic șase!

Hunt își strânse degetele-n pumni.

Hypaxia îi întâlni din nou privirea și zâmbi ușor. O invitație și o provocare. Magia ei străluci prin el, îi sclipi pe frunte.

Sandriel îi anunțase pe Asteri – pentru ca aceștia să o ucidă pe Bryce.

Pe Bryce a lui. Atenția lui Hunt se concentră asupra gâtului lui Sandriel, care stătea întoarsă. Și se ridică în picioare, în timp ce haloul de pe frunte i se dizolva sub magia Hypaxiei.

Capitolul 89

Sala de conferință se cutremură.

Ruhn o ținuse pe Sandriel ocupată, îi distrăsese atenția, în timp ce Regina Hypaxia îl elibera pe Hunt de puterea haloului. Prințul simțise unda de putere reverberând în masă, apoi văzuse că haloul lui Hunt începe să strălucească și înțelesese de ce vrăjitoarea își așezase mâna pe mâna îngerului.

În ochii lui Hunt nu se citea decât neîndurarea rece a morții în timp ce haloul i se topea de pe frunte. Adevărata față a Umbrei Morții.

Sandriel se răsuci, înțelegând prea târziu cine se afla în spatele ei. Fără nici un semn pe frunte. Pe fața Arhanghelului trecu o undă de teroare pură în timp ce Hunt își dezveli dinții la ea. Fulgerele i se încolăciră în jurul mâinilor. Pereții se fisurară. Din tavan începu să cadă tencuiala.

Sandriel era prea înceată.

Ruhn știuse că Sandriel și-a semnat condamnarea la moarte când se întorsese fără triari. Și înțelesese că și-a pecetluit sfârșitul când recunoscuse că o aruncase pe Bryce în linia de foc a Asterilor.

Nici măcar măreția ei de Arhanghel nu putea să o apere în fața lui Athalar. În fața a ceea ce simțea el pentru Bryce.

Fulgerele lui Athalar zguduiră podelele. Sandriel abia avu timp să-și ridice brațele și să invoce o pală de vânt, înainte ca Hunt să se repeadă asupra ei.

Fulgerul erupse și întreaga cameră trosni odată cu el.

Ruhn se aruncă sub o masă, trăgând-o pe Hypaxia cu el. Deasupra mesei se prăvăliră bucăți de piatră. Lângă el, Flynn înjura printre dinți, iar Declan se strânsese deasupra unui laptop. Sala fu acoperită de un nor de praf de tencuială, înecându-i. Ruhn își simți limba grea de eter.

Fulgerele luceau, trosnind în lungul sălii.

Apoi timpul se contorsionă și încetini...

– La dracu'! murmura Flynn, respirând greoi.

Fiecare cuvânt dura în același timp o eternitate și o secundă. Lumea se înclină din nou.

– La dracu'!

Și apoi fulgerele încetară. Norul de tencuială pulsă și vui.

Timpul își reluă cursul obișnuit și Ruhn se târî de sub masă. Știa ce avea să găsească în centrul norului electric la care toți se holbau. Fury Axtar stătea cu pistolul întins spre locul în care se aflaseră Hunt și Arhanghelul, cu părul albit de var.

Hypaxia îl ajută pe Ruhn să se ridice. Regina cerceta cu ochii mari norul. Regina-vrăjitoare știuse cu siguranță că Sandriel o va ucide pentru că îl eliberase pe Hunt. Riscase, sperând că Umbra Mortis va fi cel care va sta în picioare la final.

Norul se dizolvă, fulgerele se risipiră în aerul încărcat de praf. Riscul pe care și-l asumase meritase din plin. Chipul lui Hunt era acoperit de sânge, iar penele îi fluturau sub adierea unui vânt nevăzut.

Și, din mâna lui, strâns de păr, atârna capul retezat al lui Sandriel.

Gura îi era contorsionată încă de un urlet, iar din gură îi ieșea fum. Pielea din jurul gâtului era atât de distrusă încât Ruhn știu că Athalar o sfârtecase cu mâinile goale.

Hunt ridică ușor capul în fața lui, ca și cum ar fi fost unul dintre eroii antici din Marea Rhagan, care ucisese o creatură diabolică.

Un monstru.

Apoi lăsă capul Arhanghelului să cadă la pământ. Căpățâna bufni și se lăsă pe o parte, cu fumul încă ieșindu-i pe gură, pe nări. O pârjolise cu fulgerul lui, din interior.

Toți îngerii din sală îngenunchează. Își plecară capetele. Chiar și Isaiah Tiberian, cu ochii ieșiți din orbite. Nimeni, de pe întreaga planetă, nu avea o asemenea putere. Nimeni nu o mai văzuse dezlănțuită astfel de secole.

Doi Guvernatori morți într-o singură zi. Răpuși de sora lui și de... ce va fi fost Hunt pentru ea. După șocul și groaza de pe chipul tatălui său, Ruhn înțelese că Regele Toamnei se întreba. Se întreba dacă Hunt avea să-l ucidă pe el acum, pentru felul în care se purtase cu Bryce.

Bryce, sora lui Născută din Stele.

Ruhn nu știa ce să creadă. Despre faptul că ea crezuse că pentru el contează mai mult prostia cu Alesul decât ea. Iar atunci când se certaseră, lăsase relația dintre ei să se deterioreze pentru a-l împiedica astfel să afle vreodată cine era ea cu adevărat? Dăduse cu piciorul privilegiilor și onorurilor și gloriei... pentru el. Și toate acele avertismente pe care i le dăduse în privința Regelui Toamnei, în legătură cu faptul că tatăl lor îl ucisese pe precedentul Născut din Stele... Trăise și ea cu acea frică.

Hunt îi aruncă Regelui Toamnei un rânjet animalic.

Ruhn simți o satisfacție bolnăvicioasă în fața palorii care îl cuprinsese pe tatăl lui.

Însă îngerul își mută privirea la Fury, care își aduna tencuiala din păr, și mormăi:

– Dă-i dracului pe Asteri! Adu-ți naibii odată elicopterul ăla aici!

Fiecare decizie, fiecare ordin veneau dintr-un loc care fusese mult timp amorțit, în adâncul lui Hunt. Vibra de putere, fulgerul din vene voia să se reverse asupra lumii întregi, să ardă și să cutremure. Îl înăbuși. Îi promise că îl va lăsa dezlănțuit de îndată ce vor ajunge în oraș – trebuiau însă întâi să ajungă în oraș.

Fury tremura ușor – de parcă până și ea uitase de ce era Hunt în stare. De ceea ce-i făcuse lui Sandriel, cu o satisfacție primară, cufundându-se în adâncul furiei, acolo unde nu se aflau decât fulgerul lui, dușmanul și amenințarea pe care acesta o reprezenta pentru Bryce.

– Elicopterul aterizează chiar acum pe acoperiș, zise deodată Fury.

Hunt dădu din cap și le ordonă îngerilor din sală, fără să-i privească măcar:

– Mergem.

Nici unul dintre ei nu obiectă în fața comenzii lui. Nu îi păsase că îngenuncheaseră – dracu' știe de ce. Îi păsa doar de faptul că trebuiau să zboare spre Lunathion, cât mai repede posibil.

Fury era deja la ușă, cu telefonul la ureche. Hunt o luă după ea, prin sala plină de foșnet de aripi și tropot de ghete. Își întoarse însă capul și întrebă:

– Danaan, Ketos, vă băgați?

Avea nevoie de ei.

Ruhn sări în picioare imediat. Tharion așteptă aprobarea fiicei Reginei Râului și apoi se ridică. Amelie Ravenscroft păși în față, ignorând privirea urâtă a lui Sabine și zise:

– Merg și eu cu voi.

Hunt dădu din cap.

Flynn era deja în mișcare, fără să mai fie nevoie să anunțe că își însoțea prințul – pentru a-și salva prințesa. Declan arătă spre ecrane.

– Eu voi fi ochii voștri pe teren.

– Bun! zise Hunt și se îndreptă spre ușă.

Regele Toamnei și Primul lupilor, singurii Capi ai orașului care mai erau de față, rămaseră jos, alături de Sabine. Jesiba și Hypaxia aveau datoria de a-i supraveghea. Nici una dintre cele două femei nu o băga în seamă pe cealaltă, însă între ele nu era decât animozitate. Și lui Hunt nu-i păsa.

Urcă tăcut scările spre acoperiș, cu tovarășii lui în spate. Cu elicopterul, erau la treizeci de minute de oraș. Atâtea

lucruri se puteau întâmpla până aveau să ajungă. Iar când aveau să ajungă... avea să fie măcel.

Elicele elicopterului răvășiră pletele negre ale lui Fury. Flynn o urma îndeaproape.

Lordul fluieră impresionat.

Nu era un mijloc de transport de lux. Era un elicopter militar. Garnisit cu artilerie la fiecare dintre uși și un depozit secret de arme în podea.

Fury Axtar nu venise la acea întâlnire așteptându-se să fie una prietenoasă. Femeia luă căștile de la pilotul care adusese elicopterul și își strecură trupul zvelt în cabina de pilotaj.

– Eu vin cu voi!

Hunt arătă spre elicopter, în timp ce îngerii din jurul lor își luau zborul.

– Aripile mele nu pot face încă față zborului.

Ruhn sări înăuntru, în spatele lui Flynn și al lui Amelie. Tharion luă în primire artileria de pe partea stângă. Hunt era încă pe acoperiș. Striga ordine îngerilor care își luau zborul:

– *Stabiliți un perimetru în jurul orașului. Echipa de cercetași: investigați portalul. Trimiteți supraviețuitorii pentru triaje la cel puțin opt kilometri depărtare de oraș.*

Hunt nu își dădu voie să se gândească la cât de ușor era să alunece iar în rolul de comandant.

Și se sui în elicopter, luând artileria dreaptă. Fury lucra la panoul de control, apăsând buton după buton. Hunt o întrebă, cu glas aspru:

– Știai despre ce s-a întâmplat pe acoperiș cu Bryce și Juniper?

Îl răvășise să o audă pe Bryce lăsând să se înțeleagă... că ar fi sărit. Să audă că fusese atât de aproape să o piardă, înainte chiar de a o cunoaște. Ruhn se întoarse spre ei, durerea de pe chipul lui confirmând că și el simțea același lucru.

Fury nu-și opri pregătirile.

– Mult timp Bryce a fost doar o fantomă, Hunt. Ea se prefăcea că nu este, dar era.

Elicopterul se ridică în cele din urmă în aer.

– Tu ai readus-o la viață.

Capitolul 90

Bryce tremura din tot trupul. Se rezemă de cuarțul strălucitor al Porții, extenuarea împiedicând-o să mai facă vreo mișcare.

Funcționase. Cumva, funcționase.

Nu stătu prea mult să se minuneze de reușită și de ceea ce implica, odată ce tatăl ei și Asterii aveau să afle. Pentru că nu știa cât va mai străluci lumina stelară în Poartă. Poate că avea să dureze suficient de mult timp, până la venirea ajutoarelor. Poate că ceea ce făcuse conta în vreun fel. Poate făcuse ceva care făcea o diferență.

Fiecare respirație îi ardea pieptul. Nu mai era mult. Până când avea să vină ajutorul sau ea să moară. Nu știa.

Nu mai era însă mult. Oricare va fi fost sfârșitul, Bryce știa că se apropia.

– Declan zice că Bryce e încă la Poarta din Piața Veche! raportă Fury, peste umăr.

Hunt își păstră privirea ațintită spre orizontul înstelat. Orașul era o umbră neagră, întreruptă doar de sclipirea slabă din inima lui. Poarta din Piața Veche. Bryce.

– Și Hypaxia zice că Bryce abia poate să se miște! adăugă Fury, puțin surprinsă. Se pare că e secătuită. Nu va putea ajunge la următoarea poartă fără ajutor.

– Dar lumina din Poartă o protejează? strigă Ruhn, ca să acopere vâjâitul vântului.

– Asta până când demonii nu se vor mai teme de lumina stelară.

Fury trecu apelul în boxele din elicopter.

– Emmet, pe radar îmi apar trei mașini de război, dinspre vest. Știi ceva despre ele?

Slavă zeilor! Venea totuși cineva ca să îi ajute. Dacă ar fi reușit să o ducă pe Bryce la fiecare Poartă, iar ea ar fi putut canaliza suficientă lumină stelară ca să activeze Cornul, atunci carnagiul ar fi luat sfârșit.

Lui Declan îi luară câteva clipe ca să răspundă. Vocea i se auzi gâjâit în boxele de deasupra lui Hunt.

– Sunt înregistrate ca tancuri imperiale.

Ezitarea din glasul lui Declan îl făcu pe Hunt să strângă mai tare trăgaciul.

Hypaxia clarifică:

– Este Garda Asteriană. Au lansatoare de rachete cu pucioasă.

I se ascuți vocea când îi zise Regelui Toamnei și Primului lupilor:

– Scoateți-vă forțele din oraș!

Lui Hunt îi îngheță sângele în vene.

Asterii trimiseseră forțe care să le vină de hac demonilor. Și lui Bryce.

Aveau să facă pulbere orașul.

Rachetele cu pucioasă nu erau niște bombe obișnuite, din metal și chimicale. Erau magie pură, fabricate de Garda Asteriană: un amestec al puterilor lor angelice – vânt, ploaie și foc – într-o entitate hiperconcentrată, sigilată cu primă-lumină, care era lansată prin intermediul unei mașinării. În urma lor lăsau doar distrugere.

Pentru a le face și mai mortale, le legaseră cu vrăji care încetineau vindecarea. Chiar și pentru Vaniri. Singurul lucru încurajator pentru ei era că dura destul de mult timp ca proiectilele să fie făcute, ceea ce asigura momente de respiro între atacuri. Slabă încurajare.

Fury apăsa niște butoane pe panoul de control.

– Recepționați Unități Asteriene Unu, Doi și Trei. Aici Fury Axtar. Retrageți-vă!

Nici un răspuns.

– Repet: *retrageți-vă.* Misiune anulată.

Nimic. Declan le transmise:

– Sunt Garda Asterilor. Nu te vor asculta pe tine.

Prin boxe se auzi gâjâit vocea Regelui Toamnei:

– Nu ne răspunde nimeni din Conducerea Imperială la apeluri.

Fury întoarse elicopterul spre sud. Și atunci Hunt le văzu. Tancurile care înnegreau orizontul, fiecare dintre ele mare cât o clădire. Cu emblema imperială pictată pe ele. Toate trei îndreptându-se spre Orașul Semilunii.

Se opriră chiar la graniță. Cu lansatoarele de metal din vârf în poziție de atac.

Apoi rachetele de pucioasă sfârâiră cu boltă pe deasupra zidurilor. Ardeau cu o lumină de aur. În timp ce prima dintre ele lovea, Hunt se rugă ca Bryce să fi părăsit poarta și să-și fi găsit adăpost.

Bryce se înecă cu praf și moloz. Încercă să se miște și nu reuși. Coloana ei...

Nu, era piciorul! Prins între bucăți de fier și beton.

Auzise explozia cu un minut în urmă, recunoscuse penajul auriu al tancurilor imperiale mulțumită imaginilor transmise la știri de pe frontul din Pangera. Așa că traversase în fugă piața, încercând să ajungă la ușa de cărămidă a sălii de concerte, încă deschisă, sperând că are un subsol. Și atunci lovise.

Urechile îi vuiau. Țiuiau dureros.

Poarta era încă în picioare, o învăluia încă ocrotitor cu lumina ei. Lumina lui Bryce practic.

Cel mai apropiat proiectil părea să fi lovit cartierul alăturat. Fusese suficient încât să facă ravagii în Piață, să dărâme unele clădiri, dar nu o distrusese cu totul.

Să se miște. Trebuia să se miște. Celelalte Porți erau încă deschise. Trebuia să găsească o cale prin care să ajungă la ele, pentru a le închide.

Trase de picior. Spre surprinderea ei, rănile superficiale se vindecau deja - mai repede decât văzuse vreodată. Poate că vindecarea era accelerată de Cornul pe care îl avea tatuat pe spate.

Bryce se aplecă, încercă să miște blocul de beton de pe piciorul ei. Nu se clintea.

Respiră din greu, cu dinții strânși, și încercă din nou. Bombardau orașul cu pucioasă. Gărzile Asteriene trăseseră orbește, pentru a distruge Porțile sau pentru a ucide demonii. Trăseseră însă în ai lor, fără să le pese pe cine loveau...

Bryce respiră adânc, regulat. Nu o ajuta ca să se liniștească.

Încercă din nou, degetele trosnindu-i pe beton. Însă se părea că nu avea cum să se elibereze, decât dacă și-ar fi tăiat piciorul.

Gărzile Asteriene își reîncărcau lansatoarele de rachete. În jurul lor pâlpâia magie hiperconcentrată, de parcă miezul de pucioasă ar fi încercat să se elibereze din chingile primei-lumini. Dornică să dezlănțuie ruina angelică în orașul neajutorat.

- Vor trage din nou, șopti Ruhn.

- Pucioasa a lovit cel mai tare în Codrul Lunii! îi anunță Declan. Bryce e în viață, dar are probleme. E prinsă sub un bloc de beton. Se zbate însă din toate puterile ca să se elibereze.

Fury urlă în microfon:

- ANULAȚI MISIUNEA.

Nu îi răspunse nimeni. Lansatoarele se ridicară din nou spre cer, îndreptate spre noi ținte.

Ca și cum ar fi știut că Bryce este încă în viață. Aveau să bombardeze în continuu orașul până când o omorau, distrugând tot în jurul lor. Sperând poate și că, dărâmând porțile, vor închide și portalurile.

Hunt fu cuprins de o stare de calm rece, brutală, ca de gheață.

- Înalță-te! Cât de sus poate duce elicopterul! îi zise el lui Fury.

Fury înțelese ce avea de gând îngerul. Nu putea să zboare din cauza aripilor slăbite. Dar nici nu era nevoie să o facă.

– Țineți-vă bine! le zise Fury.

Elicopterul o luă în sus, sus, sus. Cu toții strânseră din dinți în fața presiunii care îi izbea în față.

Hunt se pregăti, coborî în acel loc din interiorul lui, care îl ajutase să treacă prin toate bătăliile, prin toți acei ani petrecuți în temnițele și în arena lui Sandriel.

– Pregătește-te, Athalar! îi strigă Fury.

Mașinile de război se opriseră, gata de atac.

Elicopterul zbură deasupra zidurilor orașului. Hunt își desprinse centura. În timp ce treceau peste Istros, Cantonul Oaselor apăru dedesubt, ca un vârtej de ceață.

În ochii lui Danaan se citea recunoștința. Înțelegea ceea ce doar Hunt putea să facă.

Începeau să se întrezărească Piața Veche și Poarta strălucitoare din inima ei.

Era singurul semn de care Hunt avea nevoie. Nu era urmă de îndoială în el. Nici teamă.

Și Hunt sări din elicopter, cu aripile strânse. Un bilet doar dus. Ultimul lui zbor.

Jos, jos de tot, privirea lui ascuțită reuși să o întrezărească pe Bryce în timp ce se strângea ghem, de parcă astfel ar fi putut să se protejeze de explozia care avea să o arunce în aer în câteva clipe.

Rachetele cu pucioasă fură lansate una după alta, cea mai apropiată dintre ele arcuindu-se spre Piața Veche, sclipind cu puterea ei aurie, letală. În cădere, Hunt înțelese că unghiul ei nu era precis, că avea să lovească la câteva străzi depărtare. Era însă oricum prea aproape. Bryce se afla în fața suflului oricum. Toată acea putere angelică avea să o spulbere.

Proiectilul lovi, întregul oraș zguduindu-se sub impact. Blocurile se sfărâmau unul după altul, lovite de valul mortal. Cu aripile întinse, înconjurat de o explozie de fulgere, Hunt se aruncă deasupra lui Bryce în timp ce lumea se prăbușea în jur.

Capitolul 91

Ar fi trebuit să fie moartă. Însă acelea erau degetele ei, strângând molozul. Era respirația ei, trăgând și eliberând aerul din plămâni.

Pucioasa decimase piața, orașul era acum o ruină fumegândă. Poarta era însă în picioare. Dar lumina i se stinsese, cuarțul redevenise alb, rece. În jurul ei ardeau flăcări înalte, care luminau cu pâlpâirea lor dezastrul.

Din cer cădeau fulgi de cenușă, care se amestecau cu scânteile de foc.

Lui Bryce îi vâjâiau surd urechile, deși nu la fel de rău ca după prima explozie.

Nu era cu putință. Văzuse proiectilul sclipind auriu, știuse că va lovi la doar câteva străzi depărtare și că va muri curând. Poarta o protejase probabil, cumva.

Bryce se lăsă în genunchi, oftând. Cel puțin bombardamentul încetase. Nu mai rămăseseră în picioare decât câteva clădiri. În jurul ei, scheletele mașinilor ardeau încă. Coloanele de fum acru se ridicau spre cer, acoperind primele stele ale serii.

Și... în umbre, se agitau demonii. Îi ardea gâtul. Trebuia să se ridice. Să plece cât erau la pământ.

Picioarele nu voiau să o asculte. Își mișcă degetele în încălțări, ca să se asigure că le avea încă, dar nu putea să se ridice de la pământ. Corpul refuza să o asculte.

Un fulg de cenușă pluti pe genunchiul rupt al colanților ei.

Mâinile începură să-i tremure. Nu era cenușă. Era o pană gri.

Bryce se răsuci. Sângele i se scurse din vene.

Apoi țipă, atât de adânc, încât se întrebă dacă acela era vaierul lumii care se sfărâma în bucăți.

Hunt zăcea întins la pământ, cu trupul însângerat, ars, cu picioarele...

Nu mai rămăseseră decât fâșii. Își pierduse brațul drept, rămăsese din el doar sânge pe pavaj. Iar pe spate, acolo unde-i fuseseră aripile...

Se căsca o gaură însângerată.

Se mișcă instinctiv, târându-se peste bucăți de beton și metal, prin sânge.

Îi fusese scut în fața pucioasei. Scăpase cumva de Sandriel și venise. Ca să o salveze.

– *Terogterogterog...*

Îl întoarse cu fața, căutând un semn de viață, un semn că mai respiră...

Buzele i se mișcară aproape imperceptibil.

Bryce îi trase capul în poală, printre hohote de plâns.

– Ajutor! strigă.

Nici un răspuns. Doar un urlet îndepărtat, în întunericul arzând.

– Ajutor! strigă din nou.

Însă vocea îi era atât de răgușită încât strigătul abia traversă piața. Randall îi povestise despre puterile îngrozitoare ale rachetelor cu pucioasă pe care le avea Garda Asteriană. Cum vrăjile țesute în magia condensată a îngerilor încetinea vindecarea Vanirilor suficient timp cât aceștia să își piardă tot sângele din corp. Și să moară.

Chipul lui Hunt era acoperit de atât de mult sânge încât abia putea vedea pielea de dedesubt. Tremurul slab al gâtului era singurul care-i spunea că e încă în viață.

Iar rănile care ar fi trebuit să se vindece... Din ele curgea sânge. Fuseseră retezate artere. Artere vitale...

– AJUTOR! urlă ea.

Însă nimeni nu îi răspunse.

Suflul exploziei doborâse elicopterul.

Priceperea lui Fury fusese singurul lucru care îi salvase de la moarte, deși se prăbușiseră oricum, dându-se de două ori peste cap înainte să pice undeva în Codrul Lunii.

Tharion avea o rană la cap, Fury o tăietură la picior, Flynn și Amelie aveau amândoi oase rupte, iar Ruhn... Ruhn nu se obosi să se gândească la rănile lui. Nu când noaptea înflăcărată, plină de fum se arăta plină de urlete, din ce în ce mai apropiate.

Atacul cu proiectile se oprise însă – măcar atât. Ruhn se rugă ca Gărzile Asteriene să aibă nevoie de mult timp pentru a mai crea și altele.

Voința pură îl puse în mișcare.

Pierduseră din arme atunci când se prăbușiseră. Flynn și Fury începură să împartă pistoalele și pumnalele care le mai rămăseseră, mișcându-se rapid, în timp ce Ruhn cerceta starea în care se afla singura mitralieră încă intactă, pe care o apucase în cădere, din lada din podeaua elicopterului.

Vocea Hypaxiei se auzi prin radioul care în mod miraculos funcționa încă:

– Suntem cu ochii pe Poarta din Piața Veche.

Ruhn se opri, așteptând veștile. Neîndrăznind să spere.

Ultima oară îl văzuse pe înger aruncându-se spre Bryce, în timp ce Garda Asteriană trăgea cu proiectilele acelea luminoase peste zidurile orașului, de parcă ar fi fost un joc bolnav cu artificii. Apoi, exploziile care minaseră întreg orașul zguduiseră lumea.

– Athalar e la pământ, anunță Declan cu voce gravă. Bryce e în viață.

Ruhn îi mulțumi în gând Cthonei pentru îndurare. Un moment de tăcere, apoi:

– Corecție: Athalar trăiește. Rănile însă... Rahat!

Se auzi prin stație cum Declan înghite în sec.

– Nu cred că are șanse de supraviețuire.

Tharion își propti carabina pe umăr și privi prin lunetă în întuneric.

– Avem vreo doisprezece demoni care ne cercetează de pe clădirea aceea de cărămidă de acolo.

– Și încă șase aici! anunță Fury, privind și ea prin luneta puștii.

Amelie Ravenscroft, care șchiopăta destul de rău, se metamorfoză în lup printr-un fulger de lumină și își arătă colții.

Dacă nu închideau portalurile din celelalte Porți, aveau doar două opțiuni: retragerea sau moartea.

– Încep să fie curioși! murmură Flynn, fără să-și ridice ochii de la luneta armei lui.

– Avem râul în spate! zise Tharion. Dacă suntem norocoși, cei din neamul meu ne-ar putea veni în ajutor.

Curtea Albastră se afla suficient de adânc încât să fi evitat furia pucioasei. Ar fi putut să trimită ajutoare.

Însă Bryce și Hunt rămăseseră în Piața Veche.

– Suntem la doi kilometri şi jumătate de Poarta Inimii. O luăm spre râu, apoi o tăiem pe Strada Principală, spuse Ruhn, apoi adăugă: Cel puțin eu acolo mă duc.

Cu toții dădură din cap, cu chipuri sumbre.

Spune-i lui Ruhn că îl iert – pentru tot.

Cuvintele răsunau în interiorul lui Ruhn. Trebuiau să înainteze, chiar dacă demonii i-ar fi pus la pământ unul câte unul. Spera doar că vor ajunge la timp la sora lui, ca să aibă ce să mai salveze.

Bryce se aplecă deasupra lui Hunt. Viața i se scurgea printre degete. Și în tăcerea aceea fumegândă, usturătoare, Bryce începu să șoptească:

– Cred că s-a întâmplat cu un motiv. Cred că totul s-a întâmplat cu un motiv.

Îi mângâie părul îmbibat de sânge, tremurând:

– Cred că nu a fost în zadar.

Își îndreptă privirea spre Poartă și îl lăsă ușor pe Hunt, printre ruine. Șopti din nou, ridicându-se în picioare:

– Cred că s-a întâmplat cu un motiv. Cred că totul s-a întâmplat cu un motiv. Cred că nu a fost în zadar.

Bryce se îndepărtă de trupul lui Hunt, care rămase sângerând în spatele ei. Își croi drum printre dărâmături și moloz. Gardul din jurul Porții fusese spulberat. Însă arcada de cuarț era încă în picioare, cu placa de bronz și claviatura cu pietre prețioase intacte. Se opri în fața lor.

– Cred că nu a fost în zadar, șopti Bryce din nou.

Își puse palma pe discul de bronz al claviaturii.

Metalul era cald, exact așa cum fusese în acea ultimă zi cu Danika. Puterea lui îi reverberă în corp, absorbind plata pe care o cerea pentru a fi folosit: un strop din magia ei.

Porțile fuseseră folosite ca instrumente de comunicare în trecut – însă singurul motiv pentru care cuvintele puteau trece de la una la alta era puterea care le lega. Fiecare dintre Porți era așezată la întretăierea unor linii energetice. Formau o adevărată matrice de energie.

Poarta nu era doar o prismă. Era un mediu conductor. Iar ea avea Cornul imprimat în piele. Demonstrase că putea închide un portal deschis spre Hel.

Bryce șopti în micul interfon din centrul claviaturii acoperite de pietre prețioase.

– Alo?

Nu îi răspunse nimeni.

– Dacă mă auzi, vino spre Poartă, spuse Bryce. Oricare Poartă.

Nici un răspuns.

– Numele meu este Bryce Quinlan. Mă aflu în Piața Veche. Și... cred că știu cum pot pune capăt lucrurilor. Cum pot face ca totul să fie bine.

Tăcere. Nici una dintre celelalte pietre nu se aprinse pentru a arăta astfel că o altă persoană, dintr-un alt district, atingea discul din fața lor.

– Știu că lucrurile nu arată prea bine... Știu că lucrurile arată rău, rău de tot și că este întuneric și... Știu că pare imposibil. Dar, dacă poți ajunge la o altă Poartă, doar... te rog. Te rog doar, vino!

Respiră adânc.

– Nu trebuie să faci nimic. Pune-ți doar mâna pe disc. Doar de asta am nevoie... de o persoană la celălalt capăt.

Îi tremura palma. Și-o apăsă mai tare de metal.

– Poarta este un canal de putere – o putere care se transmite de la Poartă la Poartă, împânzind tot orașul. Și eu am nevoie de cineva la celălalt capăt, care să se lege de mine prin această arteră.

Înghiți nodul care i se pusese în gât.

– Am nevoie de o Ancoră. Ca să fac Saltul.

Cuvintele șoptite se risipiră în lume.

Vocea răgușită a lui Bryce astupă sunetele scoase de demonii care se strângeau în jurul ei.

– Prima-lumină pe care o voi genera când voi face Saltul se va transmite de la această Poartă spre celelalte. Va aprinde *tot*, va alunga toți demonii. Va vindeca tot ceea ce va atinge. Pe *toți* aceia pe care îi va atinge. Și eu...

Bryce respiră adânc.

– Eu sunt Fee Născută din Stele și port Cornul Lunei în trupul meu. Cu puterea primei-lumini pe care o voi genera voi putea închide portalurile spre Hel. L-am putut închide pe cel de aici. Pot să le închid și pe toate celelalte. Dar am nevoie de o legătură... și de puterea Saltului pentru a reuși.

Nimeni nu răspundea. Nici un semn de viață în afara bestiilor din umbre.

– Vă rog! imploră Bryce, cu glas tremurat.

Se rugă în tăcere ca oricare dintre celelalte șase pietre să se aprindă, să îi arate că o persoană, din oricare district, îi ascultase rugămintea.

Însă în jur era doar tăcere.

Era singură. Și Hunt murea.

Bryce așteptă cinci secunde. Apoi zece. Nu îi răspundea nimeni. Nimeni nu venea.

Își înghiți plânsul și respiră din nou, tremurat, apoi dădu drumul discului.

Respirația lui Hunt încetinise. Se rărise. Bryce se târî înapoi până la el, cu mâini tremurânde. Vocea îi era însă calmă. Îi așeză iar capul în poală și îi mângâie fața udă de sânge.

– Va fi bine! îi spuse. Vin ajutoare, Hunt. Vrăjidoctoriţele sunt pe drum.

Își strânse pleoapele, ca să nu plângă.

– Vom fi bine! îl minți ea. Vom merge acasă, unde ne așteaptă Syrinx. Vom merge acasă. Tu și eu. Împreună. Vom avea acel sfârșit fericit împreună, așa cum mi-ai promis. Dar doar dacă reziști, Hunt.

Respirația îi urui în piept. O zbatere înaintea morții. Bryce se aplecă asupra lui, îi inhală parfumul, puterea. Și apoi spuse cele două cuvinte care însemnau mai mult decât orice pe lume. I le șopti la ureche, odată cu tot ce mai rămăsese din ea.

Adevărul ultim, cel pe care ea trebuia să i-l spună.

Respirația lui Hunt se lungi, vaporoasă. Nu mai era mult.

Bryce nu-și putu opri lacrimile, care alunecară pe obrajii lui Hunt, lăsând dâre curate prin sânge.

Aprinde-o! îi șopti Danika. În inimă.

– Am încercat, îi șopti la rândul ei. Danika, am încercat.

Aprinde-o!

– Nu a mers.

Aprinde-o! Cuvintele erau ascuțite de grabă. De parcă... De parcă...

Bryce își ridică fruntea. Privi spre Poartă. Spre placă și pietrele ei.

Așteptă. Numără bătăile inimii. *Unu. Doi. Trei.*

Pietrele prețioase rămâneau întunecate. *Patru. Cinci. Șase.*

Nimic. Bryce își înghiți lacrimile și se întoarse spre Hunt.

Pentru ultima oară. El avea să se ducă și ea avea să-l urmeze, odată ce se prăvăleau și alte bucăți de tencuială sau demonii își făceau curaj să o atace.

Bryce respiră adânc. Șapte.

– Aprinde-o!

Cuvintele răsunară în Piața Veche. Răsunară în toate piețele din oraș.

Bryce își întoarse capul spre Poarta Inimii și vocea Danikăi se auzi din nou:

– Aprinde-o, Bryce!

Piatra de onix din Cantonul Oaselor strălucea ca o stea întunecată.

Capitolul 92

Bryce sări în picioare și alergă transfigurată spre Poartă.

Nu îi păsa cum era cu putință, pentru că Danika repetă:

– Aprinde-o!

Și Bryce strigă, printre hohote de râs și lacrimi:

– APRINDE-O, DANIKA! APRINDE-O, APRINDE-O, APRINDE-O!

Bryce își lipi palma de discul de bronz al Porții.

Și, cu sufletul legat de sufletul prietenei pe care nu o uitase, prietena care nu o uitase la rândul ei, nici măcar în moarte, Bryce făcu Saltul.

Tăcerea învălui sala stupefiată în timp ce Bryce cădea în propria putere.

Declan Emmet nu își ridică privirea de la imaginile pe care le monitoriza. Îi bubuia inima în piept.

– Nu este cu putință! zise Regele Toamnei.

Și Declan înclina să-i dea dreptate.

Sabine Fendyr murmură:

– Danika mai avea o scânteie de energie, mi-a spus Regele din Adâncuri. O fărâmă din sine.

– Dar poate un suflet mort să servească drept Ancoră? întrebă Regina Hypaxia.

– Nu! răspunse Jesiba, cu convingerea definită a unui emisar al Regelui din Adâncuri. Nu poate.

Tăcerea deveni palpabilă în încăpere pentru că toți începeau să își dea seama la ce erau martori. Un Salt nelegat, individual. Cădere liberă. Bryce ar fi putut la fel de bine să sară de pe vârful unui munte și să spere că va ateriza cu bine.

Declan își mută privirea de la transmisia video și cercetă graficul de pe unul dintre cele trei computere – cel pe care era cartografiat Saltul lui Bryce, grație sistemului eleusin.

– Se apropie de nivelul ei de putere.

Era abia o linie peste nivelul zero de pe scara puterii.

Hypaxia se aplecă peste umărul lui, ca să studieze și ea graficul.

– Nu încetinește însă.

Declan se holbă la ecran.

– Ia viteză.

Își scutură capul.

– Dar... dar este clasificată la un nivel jos.

Aproape neglijabil, dacă era s-o spună p-aia dreaptă!

– Dar Poarta nu, murmură Hypaxia.

– Ce vrei să spui? întrebă Sabine autoritar.

– Nu cred că este o placă memorială. Cea de pe Poartă, șopti Hypaxia.

Vrăjitoarea arătă spre plăcuța prinsă în cuarțul strălucitor. Bronzul ieșea în evidență, în contrast cu piatra incandescentă:

– *Puterea va fi întotdeauna a acelora care își dau viața pentru oraș.*

Bryce se adâncea în putere. Depășise nivelurile normale, respectabile.

– Placa este o binecuvântare, spuse Regina Hypaxia.

Declan murmură, cu respirația tăiată:

– Puterea Porților – puterea dată de fiecare suflet care a atins-o vreodată... fiecare suflet care și-a dat un strop de magie.

Declan încercă, fără să reușească, să calculeze câte persoane, timp de câte secole, atinseseră Porțile din oraș. Câți își dăduseră un strop din putere, așa cum ai arunca

o monedă într-o fântână. Și își puseseră dorința pentru acel strop de putere cedată.

Reprezentanți din fiecare Casă. Din fiecare rasă. Milioane și milioane de stropi de putere catalizau acest Salt individual.

Bryce trecea nivel după nivel. Chipul Regelui Toamnei se albise.

– Priviți Porțile! strigă Hypaxia.

Porțile de cuarț răspândite în oraș începură să strălucească. Roșu, apoi oranj, auriu și în cele din urmă alb.

Prima-lumină irupse din ele. Coloane de primă-lumină se răspândiră în toate direcțiile. Curgeau în josul liniilor de legătură dintre Porți, conectându-le în marile bulevarde. Formau o stea perfectă, cu șase colțuri.

Liniile de lumină începură să se întindă, curbându-se în dreptul zidurilor orașului. Săgetându-i pe demonii care încercau să fugă în ținuturile dimprejur.

Lumina se întâlnea cu lumină care întâlnea lumină. Până când orașul fu împânzit. Până când fiecare stradă ajunse să strălucească.

Iar Bryce făcea încă Saltul.

Viață și bucurie, și moarte și durere, și cântec și tăcere.

Bryce se coborî în putere, și puterea se coborî în ea, iar ei nici nu-i păsa, nu-i păsa, nu-i păsa, pentru că Danika era cu ea, cădea cu ea, râdeau împreună, în timp ce sufletele li se îmbrățișau.

Era acolo, era acolo, acolo...

Bryce se avântă în lumina de aur, în cântecul din inima universului.

Danika chiui de bucurie și Bryce o urmă și ea, chiuind. Danika era cu ea. Era îndeajuns.

– Trece de nivelul lui Ruhn! șopti Declan, fără să-i vină să creadă.

Fără să-i vină să creadă că sora petrecăreață a prietenului său îl depășise pe prinț. La dracu'! Îl depășise pe Ruhn Danaan.

Regele lui Declan privea ca o stană de piatră cum Bryce depășea în viteză nivelul lui Ruhn. Asta ar fi putut să le schimbe ordinea cu totul. O prințesă pe jumătate om, puternică, cu lumină stelară în vene... Hel!

Bryce începu în sfârșit să încetinească. Se apropia de nivelul Regelui Toamnei.

Declan înghiți greu.

Orașul era îmbăiat de lumina ei. Demonii îi fugeau din cale, alergând înapoi spre portaluri, alegând să riște trecerea prin Porți, decât să rămână prinși în Midgard.

Din Porți țâșnea lumină. Șapte stâlpi de lumină care se uneau în inima orașului... deasupra Porții din Piața Veche. O magistrală a puterii. Din voința lui Bryce.

Portalurile care legau Midgard de Hel începură să se micșoreze. De parcă nu ar fi putut suporta lumina. De parcă acea primă-lumină pură, fără limite ar fi putut să vindece lumea.

Și chiar asta făcu. Clădirile dărâmate se ridicară la loc. Molozul se strânse în pereți, în străzi și fântâni. Răniții se vindecau.

Bryce încetinea.

Declan strânse din dinți. Vidul căscat în interiorul Porților se făcea din ce în ce mai mic.

Demonii alergau înapoi în Hel prin portalurile micșorate. Orașul se vindeca din ce în ce mai mult, în timp ce Cornul închidea porțile. În timp ce Bryce sigila portalurile, puterea Cornului curgând prin ea, amplificată de prima-lumină pe care o genera.

– Zeilor! se auzi cineva șoptind.

Portalurile dintre lumi deveniseră simple fisuri. Apoi dispărură cu totul.

Porțile se înălțau goale. Portalurile pieriseră.

Bryce se opri, în sfârșit. Declan cercetă numărul exact al puterii ei. Era cu o zecimală deasupra celui al Regelui Toamnei.

Declan râse încetișor, dorindu-și ca Ruhn să fi fost acolo ca să vadă expresia șocată de pe chipul bărbatului.

Regele Toamnei se încordă și mârâi la Declan:

– N-aș fi atât de încrezut în locul tău, băiete.

– De ce? se crispă Declan.

Regele Toamnei îi șuieră:

– Pentru că poate că fata aia s-a folosit de puterea Porții ca să facă Saltul la un nivel rar întâlnit, însă nu va putea să facă niciodată Ascensiunea.

Lui Declan i se opriră degetele pe tastatură.

Regele Toamnei râse amar. Fără urmă de răutate, își dădu seama Declan, ci cu ceva ce părea a fi durere. Nu își închipuise niciodată că nenorocitul este capabil să simtă așa ceva.

Bryce se prăbuși pe pietrele de lângă Poartă. Declan nu avea nevoie de un monitor medical ca să știe că îi cedase inima.

Trupul ei de muritoare murise.

Ceasul de la computerul care arăta sistemul eleusin începu numărătoarea inversă, de la șase minute. Timpul pe care îl avea la dispoziție pentru Căutare și Ascensiune. Pentru a-și lăsa trupul de muritor, care îmbătrânea, să moară definitiv. Pentru a da piept cu ce se afla în adâncul sufletului ei. Și pentru a se întoarce la viață, cu puteri depline. Pentru a se naște ca nemuritor.

Dacă ar fi făcut Ascensiunea, sistemul eleusin ar fi înregistrat-o.

Regele Toamnei spuse, cu glas răgușit:

– A făcut Saltul singură. Danika Fendyr este moartă – nu este o Ancoră adevărată. Bryce nu are cum să se întoarcă la viață.

Capitolul 93

Acela era leagănul vieții, acel loc.

Sub ea se afla pământ, material, iar deasupra ei simțea o întreagă lume, plină de lumini distante, sclipitoare. Sau poate era fundul mării. Canalul adânc care trecea prin măruntaiele pământului.

Nu conta. Nimic nu conta. Nu când Danika stătea în fața ei. O îmbrățișa.

Bryce se trase cât să-i privească chipul frumos, ascuțit. Părul ca mătasea porumbului. Era neschimbat, cu șuvițele lui în nuanțe de ametist, safir și trandafiriu. Uitase cumva trăsăturile precise ale chipului ei, dar... iată-le!

– Ai venit! zise Bryce.

Danika zâmbi blând.

– Ai cerut ajutor.

– Tu... tu ești vie? Aici, vreau să zic.

– Nu. Danika își scutură capul. Nu, Bryce. Asta, ceea ce vezi...

Se arătă pe sine. Blugii cunoscuți și tricoul vechi, cu o formație muzicală.

– E doar scânteia care a mai rămas. Ce se odihnea aici.

– Dar ești tu. Asta ești *tu*!

– Da, spuse Danika, aruncând un ochi întunericului care se strecura în jurul lor, la oceanul de deasupra. Și tu nu ai foarte mult timp la dispoziție ca să faci Ascensiunea, Bryce.

– Nu fac Ascensiunea, pufăi Bryce.

Danika clipi din ochi.

– Ce vrei să spui?

Bryce se trase un pas înapoi.

– N-o fac.

Pentru că acela era locul în care sufletul ei fără casă avea să rămână, dacă dădea greș. Trupul avea să moară, în lumea de deasupra, iar sufletul pe care se târguise cu Regele din Adâncuri avea să fie lăsat să rătăcească în acel loc. Cu Danika.

Danika își puse mâinile-n piept.

– De ce?

Bryce clipi furioasă.

– Pentru că a ajuns să fie prea greu. Fără tine. *Este* prea greu fără tine.

– Asta-i o prostie! mârâi Danika. Deci ai de gând să renunți la tot? Bryce, sunt *moartă*. *Nu* mai sunt. Și tu ai de gând să-ți dai întreaga viață pentru bucățica asta din mine care a mai rămas?

Ochii ei de caramel se închiseră de dezamăgire.

– Prietena mea, așa cum o știam eu, n-ar fi făcut asta.

Lui Bryce îi tremură vocea:

– Trebuia să facem asta împreună. Trebuia să ne trăim viețile împreună.

Chipul Danikăi se înmuie.

– Știu, B, spuse și își scutură capul. Dar n-a fost să fie.

Bryce își plecă fruntea, simțind că se frânge în bucăți.

– Mi-e dor de tine. În fiecare clipă, din fiecare zi.

– Știu! zise Danika, și își duse mâna la inimă. Și am simțit-o. Am văzut-o.

– De ce ai mințit în privința Cornului?

– Nu am mințit! răspunse simplu Danika. Doar că nu ți-am spus.

– Ai mințit în privința tatuajului! i-o întoarse Bryce.

– Ca să te protejez. Ca să protejez și Cornul, da, dar, în primul rând, ca să te protejez pe tine în caz că aveam să pățesc ce e mai rău.

– Ei bine, chiar ai pățit ce e mai rău!

Bryce regretă imediat cuvintele, când o văzu pe Danika tresărind.

Însă apoi ea îi zise:

- Ți-ai cedat locul din Cantonul Oaselor pentru mine.

Bryce începu să plângă.

- Măcar atât puteam face și eu.

Danikăi îi luciră lacrimi în ochi.

- N-ai crezut că voi ajunge de una singură?

Un rânjet ascuțit, în spatele căruia se ascundea multă durere.

- Măgărițo!

Însă Bryce își scutură capul, printre suspine.

- Nu am putut... Nu am putut să risc.

Danika îi dădu la o parte o șuviță de păr.

Bryce își trase nasul și zise:

- L-am ucis pe Micah pentru ceea ce v-a făcut. Ție. Lui Lehabah.

Simți un junghi în inimă.

- Ea... e și ea în Cantonul Oaselor?

- Nu știu. Și da... am văzut ce s-a întâmplat la galerie.

Danika nu-i explică lui Bryce cum fusese asta cu putință.

- Noi cu toții am văzut.

Cuvântul acela o dărâmă. *Noi.*

Îi tremurară buzele lui Bryce.

- Connor e cu tine?

- Da. Și restul haitei. Ei mi-au câștigat timp în fața Secerătorilor. Ca să ajung la Poartă. Îi țin la distanță, dar nu pentru mult timp, Bryce. Nu pot să rămân aici cu tine.

Danika își clătină capul, apoi continuă:

- Connor și-ar fi dorit mai mult pentru tine, spuse și îi mângâie dosul palmei lui Bryce cu degetul mare. N-ar fi vrut să te dai bătută.

Bryce își șterse fața.

- Nu m-am dat bătută. Nu până acum. Dar acum, eu... Totul s-a dus *dracu'*. Și eu sunt prea *obosită* de acest sentiment. Mi-a ajuns.

- Și cum rămâne cu îngerul? întrebă Danika încet.

Bryce își ridică imediat fruntea.

– Ce-i cu el?

Danika îi zâmbi complice.

– Dacă vrei să ignori faptul că ai o familie care te iubește necondiționat, bine – dar cum rămâne cu îngerul?

Bryce își trase mâna din strânsoarea Danikăi.

– Tu chiar încerci să mă convingi să fac Ascensiunea pentru un băiat?

– Hunt Athalar numai asta este pentru tine? Un băiat?

Zâmbetul Danikăi se înmuie cu blândețe.

– Și de ce ar fi o pată pentru puterea ta să recunoști că există cineva, care se întâmplă să fie băiat, pentru care merită să te întorci? Cineva care, știu, te-a făcut să simți că lucrurile sunt *departe* de a fi date dracului.

Bryce își puse mâinile-n sân.

– Și ce?

– S-a vindecat, Bryce. L-ai vindecat cu prima-lumină.

Bryce oftă adânc. Făcuse toate astea cu acea speranță nebunească în minte.

Înghiți greu, privind pământul care nu era pământ, ci însăși baza Sinelui, a lumii.

– Îmi e teamă, șopti Bryce.

Danika o apucă de mână din nou.

– Asta-i și ideea, Bryce! De *viață!* Să trăiești, să iubești, știind că toate ar putea să se termine chiar mâine. Asta face lucrurile să fie cu atât mai prețioase!

Danika îi strânse obrajii în palme și își lipiră frunțile una de cealaltă.

Bryce își închise ochii și inhală parfumul Danikăi, prezent cumva încă, chiar și în acea formă.

– Nu cred că pot să ajung. Înapoi, sus.

Danika se trase și privi spre distanța imposibil de mare de deasupra lor. Apoi la drumul care li se întindea în față. Un culoar. La capătul căruia cădeai pentru totdeauna în întuneric. În neființă.

– Încearcă doar, Bryce. O încercare. Eu voi fi alături de tine, pas cu pas. Chiar dacă nu poți să mă vezi. Eu voi fi *mereu* alături de tine.

Bryce nu se uită la culoarul mult prea scurt. Nici la oceanul nesfârșit de deasupra lor, care o despărțea de viață. Ea o privea pe Danika, îi memora fiecare linie a feței, așa cum nu avusese șansa să o facă înainte.

– Te iubesc, Danika! șopti ea.

Danikăi îi tremură barba. Își lăsă capul într-o parte cu o mișcare pur lupească. De parcă ar fi ascultat ceva.

– Bryce, trebuie să te grăbești.

O apucă de mână și strânse.

– Trebuie să te hotărăști, acum!

Cronometrul pentru viața lui Bryce arăta că mai rămăseseră două minute. Trupul ei neînsuflețit zăcea întins pe pietrele de lângă poarta care lumina slab.

Declan își trecu mâna peste piept. Nu îndrăznea să îl contacteze pe Ruhn. Nu încă. Nu putea.

– Nu există nici o cale prin care să o ajutăm? șopti Hypaxia în fața sălii înmărmurite. Nici una?

Nu. Declan folosise ultimele patru minute ca să caute în toate bazele de date, publice și private, din Midgard, în căutarea unui miracol. Nu găsise nimic.

– Pe lângă faptul că a făcut Saltul fără o Ancoră, zise Regele Toamnei, a folosit și o sursă artificială pentru a ajunge la acel nivel. Corpul ei nu este biologic pregătit pentru a face față Ascensiunii. Chiar și cu o Ancoră reală, nu ar putea să își ia suficient avânt pentru acel prim salt în sus.

Jesiba a dat din cap, confirmând, fără să scoată însă un cuvânt.

Amintirile lui Declan despre Saltul și Ascensiunea lui erau întunecate, înspăimântătoare. Ajunsese mai departe decât anticipase, însă rămăsese în parametrii normali. Dar, chiar și cu Flynn ca Ancoră, fusese îngrozit că nu va putea reveni.

Deși sistemul o înregistra pe Danika Fendyr ca pe o undă de energie, alături de Bryce, ea nu era o legătură cu viața, nu era o adevărată Ancoră. Ea nu era în viață. Danika fusese doar ceea ce îi dăduse suficient curaj lui Bryce ca să facă singură Saltul.

Regele Toamnei continuă:

- Am cercetat. Mi-am petrecut secole întregi cercetând. Sute de inși au încercat de-a lungul timpului să-și depășească nivelul prin mijloace artificiale. Nici unul dintre ei nu s-a întors la viață.

Mai rămăsese un minut. Ceasul numărătorii inverse arăta secundele zburând.

Bryce nu își începuse încă Ascensiunea. Era încă în Căutare, dădea piept cu ceea ce se afla înlăuntrul ei. Cronometrul s-ar fi oprit dacă și-ar fi început Ascensiunea, marcând astfel trecerea Între - spațiul liminal dintre viață și moarte. Însă cronometrul continua să se miște. Spre zero.

Nu conta însă. Bryce avea să moară fie că încerca, fie că nu.

Treizeci de secunde rămase. Demnitarii care se mai aflau în sală își plecară capetele.

Zece secunde. Regele Toamnei își frecă fața, apoi privi numărătoarea inversă a ceasului. Ce mai rămânea din viața lui Bryce.

Cinci. Patru. Trei. Doi.

Unu. Milisecundele alergară spre zero. Moartea adevărată.

Ceasul se opri la 0.003.

O linie roșie sări de pe fundul graficului sistemului eleusian, în lungul culoarului spre neființă.

- Aleargă, șopti Declan.

- Mai repede, Bryce!

Danika era pe urmele ei.

Pas după pas, Bryce alerga în josul culoarului mental. Spre capătul care se apropia.

- *Mai repede!* urlă Danika.

O șansă. Avea o singură șansă.

Bryce alergă. Alergă, și alergă, și alergă, cu brațele strânse pe lângă corp, strângând din dinți.

Soarta nu era de partea ei, reușita părea puțin probabilă.

Însă ea încercă. Cu Danika alături, pentru ultima oară, putea să încerce.

Făcuse Saltul individual, dar nu era singură.

Nu fusese niciodată singură. Și nu avea să fie niciodată.

Nu când o avea pe Danika în inimă și pe Hunt alături.

Capătul holului se apropia. Trebuia să ajungă în aer. Trebuia să înceapă Ascensiunea, altfel avea să se prăvălească în neființă. Pentru totdeauna.

- *Nu te opri!* strigă Danika.

Așa că Bryce nu se opri.

Își luă avânt. Spre acel punct final, mortal.

Se folosi de fiecare centimetru al culoarului. De fiecare milimetru.

Și apoi țâșni în sus.

Lui Declan nu îi venea să-și creadă ochilor! Regele Toamnei căzu în genunchi. Bryce se ridicase, purtată de un val de putere.

Trecu de nivelurile cele mai adânci.

- Nu e... Nu e cu putință! Este *singură*, șopti Regele Toamnei.

Pe chipul aspru al lui Sabine alunecau lacrimile.

- Nu, nu este! șopti.

Scânteia de energie care era Danika Fendyr, forța care o propulsase pe Bryce, se stinse.

Declan știu că nu se va mai întoarce niciodată, nici în lumea aceea, nici pe vreo insulă învăluită de ceață.

Era posibil însă ca Bryce să fi întârziat prea mult, creierul ei să fi stat prea mult timp fără oxigen, chiar dacă avea să ajungă până sus.

Însă prințesa lui lupta pentru fiecare centimetru, puterea ei oscilând, urme ale tuturor celor care i-o dăduseră ieșind la iveală: neamul Apelor, metamorf, draki, om, înger, silf, Fee...

- Cum? întrebă Regele Toamnei, fără să se adreseze cuiva în special. *Cum?*

Cel care îi răspunse fu bătrânul Prim al lupilor, vocea lui acoperind țiuitul graficelor.

– Prin tăria celei mai puternice forțe din lume. Cea mai puternică forță dintre toate tărâmurile.

Bătrânul arătă spre ecran:

– Cea care aduce loialitate mai presus de moarte, neatinsă de trecerea anilor. Cea care nu șovăie atunci când nu mai există speranță.

Regele Toamnei se răsuci spre bătrânul Prim, scuturând din cap. Fără să înțeleagă.

Bryce era la nivelul vrăjitoarelor obișnuite acum. Însă încă departe de viață.

O mișcare îi atrase atenția lui Declan și îl făcu să se întoarcă spre imaginile din Piața Veche.

Încununat de fulgere, întreg și vindecat, Hunt Athalar îngenunchease deasupra trupului lui Bryce. Îi apăsa pieptul cu palmele – compresii toracice.

Hunt mormăia printre dinți, cu tunetele bubuind deasupra lui.

– Am auzit ce-ai zis.

Continua să pompeze, cu brațele lui puternice.

– Ce-ai așteptat să recunoști până în clipa în care eram aproape *mort*, laș!

Fulgerul lui coborî în Bryce, făcându-i trupul să se arcuiască de la pământ, în timp ce Hunt încerca să-i repornească inima. Și îngerul îi mârâi la ureche:

– Acum vino și zi-mi-o în față!

Sabine șopti o frază sălii, Regelui Toamnei, și lui Declan îi tresăltă inima auzind-o.

Era răspunsul la cuvintele bătrânului Prim. La întrebarea Regelui Toamnei, care se mirase cum, în ciuda tuturor statisticilor de pe ecranul computerului lui Declan, puteau fi martori la încercarea lui Hunt Athalar de a-i păstra inima lui Bryce Quinlan bătând.

Prin iubire, totul este posibil.

Capitolul 94

Ea era marea și cerul, era piatră și sânge, aripi și pământ, stele și întuneric și lumină, și os și foc.

Danika dispăruse. Își dăduse ce mai avea din suflet, din putere, pentru a o ridica pe Bryce de pe culoar, pentru a-i da avântul inițial, de care avea nevoie în Ascensiune.

Danika îi șoptise *Te iubesc*, înainte de a se stinge în neființă, mâna ei alunecând din a lui Bryce.

Însă Bryce nu fusese distrusă de ultimul rămas-bun.

Răcnetul pe care îl scosese nu fusese de durere. Ci o provocare.

Bryce se avântă mai sus. Putea să simtă suprafața, aproape. Vălul subțire dintre acel loc și viață. Puterea i se metamorfoza, luând diferite forme, diferite daruri. Fu împinsă în sus de o coadă măreață. Se răsuci și se ridică în bătaie de aripi uriașe. Era toate lucrurile - rămânând însă ea însăși.

Apoi o auzi. Vocea lui. Răspunsul pe care îl dădea chemării ei.

Era acolo. O aștepta. Se lupta să îi păstreze inima bătând. Era suficient de aproape de văl acum ca să vadă.

De dinainte să-i stea întinsă în față, moartă, el se luptase pentru ca inima ei să bată în continuare.

Bryce zâmbi, în acel spațiu dintre tărâmuri, în sfârșit purtată spre Hunt.

- Hai! răsuflă Hunt, continuându-și compresia toracică.

Atent la respirația lui Bryce, pentru a ști când putea să folosească din nou fulgerul.

Nu știa de cât timp era așa, însă când se trezise, întreg și vindecat, într-un oraș refăcut, Bryce era moartă. Părea că orașul nu fusese niciodată rănit de bombe magice sau de demoni.

Văzuse Poarta strălucind, lumina orbitoare - *prima-lumină* - și știuse că doar cineva care a făcut Saltul ar fi putut să genereze o asemenea putere. Iar când văzuse trupul lipsit de viață al lui Bryce în fața Porții, înțelesese că găsise o cale ca să facă Saltul și că dezlănțuise prima-lumină vindecătoare pentru a folosi Cornul, pentru a putea închide și celelalte portaluri spre Hel.

Așa că acționase instinctiv. Făcuse singurul lucru la care se putea gândi. El o salvase și ea îl salvase pe el, iar el...

Puterea lui o simțise venind o clipă mai târziu. O recunoscu, de parcă s-ar fi văzut într-o oglindă.

Faptul că se întorcea cu o atât de mare putere, faptul că făcea Ascensiunea singură... nu îi păsa de nimic din toate astea. El se răsculase, supraviețuise, trecuse prin fiecare încercare, tortură, oroare... Totul fusese pentru acest moment. Pentru a putea fi în acea clipă acolo.

Totul fusese pentru ea. Pentru Bryce.

Din ce în ce mai aproape. Puterea ei se apropia. Hunt se pregăti sufletește și mai trimise un șoc electric spre inima ei. Trupul fără viață se mai arcui o dată de la pământ.

- Hai! repetă.

Îi apăsa din nou pieptul.

- Te aștept.

O așteptase din clipa în care se născuse.

Ca și cum l-ar fi auzit, Bryce irupse în viață.

Era caldă și ocrotită, și era acasă. Era lumină - în jurul ei, din ea, în inima ei.

Bryce își dădu seama că respiră. Iar inima ei bătea.

Ambele lucruri erau pe locul doi. Întotdeauna aveau să fie pe locul doi, când în preajmă se afla Hunt.

Înțelese vag că se aflau în Piața Veche. Aripile lui cenușii luceau ca jăraticul, așa cum le ținea rotite, în jurul lor, strângând-o puternic la piept. Și, în acel cuib de pene moi ca mătasea, ca un soare ascuns înăuntrul unui boboc de floare, Bryce străluci.

Își ridică ușor capul, îndepărtându-se cât să-i poată privi chipul.

Hunt o privea deja, cu aripile desfăcându-i-se ca petalele la răsăritul zorilor. Fruntea nu îi mai era însemnată de nici un tatuaj. Haloul dispăruse.

Își trecu degetele tremurânde pe deasupra pielii catifelate. Hunt îi șterse în tăcere lacrimile.

Bryce îi zâmbi. Îi zâmbi cu inima ușoară, cu sufletul împăcat. Hunt își trecu mâna în lungul bărbiei ei și îi cuprinse fața. Tandrețea din ochii lui îi șterse din suflet orice urmă de îndoială.

Bryce își așeză palma pe inima lui, care bătea atât de tare.

– M-ai făcut cumva lașă?

Hunt își lăsă capul pe spate, spre stele, și râse.

– Ei, și?

Bryce își aplecă fața mai aproape de a lui.

– Ce păcat că toată acea primă-lumină vindecătoare nu te-a transformat într-o persoană decentă!

– Și care ar mai fi amuzamentul atunci, Quinlan?

Pe Bryce o trecură fiorii când auzi felul în care îi rostise numele.

– Presupun că va trebui să...

În capătul străzii se deschise o ușă. Apoi încă una și încă una. Și, împiedicându-se, plângând de ușurare sau muți din cauza șocului, cetățenii din Orașul Semilunii ieșiră la lumină. Și rămaseră uimiți în fața lor. A lui Bryce și Hunt.

Bryce îi dădu drumul îngerului și se ridică. Puterea pe care o avea era ca o fântână adâncă, stranie. Care nu îi aparținea doar ei – ci lor, tuturor.

Bryce trase cu ochiul la Hunt, care o privea ca și cum nu-i venea să-și creadă ochilor. Ea îi strânse mâna. Își trecu degetele printre degetele lui.

Și, împreună, păși înainte, ca să întâmpine lumea.

Capitolul 95

Syrinx stătea în ușa deschisă de la apartamentul ei, jelindu-se îngrijorat, când Bryce și Hunt păși afară din lift.

Bryce cercetă holul pustiu, apoi himera.

– Eu am lăsat ușa aceea închisă, începu ea, alegându-se cu un chicotit din partea lui Hunt.

Syrinx alerga spre ea.

– Îți voi povesti despre *darurile* lui mai târziu! murmură Hunt, în timp ce Bryce mâna un Syrinx isteric în apartament.

Înăuntru îngenunche în fața bestiuței și își petrecu brațele în jurul lui.

Bryce și Hunt petrecuseră în total două minute în Piața Veche, înainte ca vaierele să se pornească. Mulți dintre cei care pășeau atunci afară din adăposturi descopereau că cei dragi nu putuseră fi salvați.

Cornul își făcuse bine treaba. Toate portalurile erau închise. Iar prima-lumină – cu ajutorul porților – putuse vindeca totul: persoane, clădiri, lumea însăși.

Însă nu putea face imposibilul. Nu îi putea aduce înapoi pe cei morți. Iar pe străzi erau multe, multe cadavre. Cele mai multe sfârtecate în bucăți.

Bryce îl strânse mai tare pe Syrinx.

– Totul este bine! îi șopti ea, și îl lăsă să-i lingă fața.

Însă nu era totul bine. Nici pe departe. Ceea ce se întâmplase, ceea ce făcuse și ceea ce destăinuise, Cornul tatuat pe trupul ei, toți acei morți, moartea lui Lehabah, faptul că o văzuse pe Danika, Danika, Danika...

Cuvintele o înăbușiră, apoi se transformară în plâns necontrolat. Hunt, care stătea în spatele ei, așteptând parcă, îi ridică, pe ea și pe Syrinx, în brațe.

O duse în dormitorul ei. Se lăsară pe marginea patului, iar îngerul își păstră brațele în jurul lor, în timp ce Syrinx se elibera din strânsoarea lui Bryce, ca să-i poată linge și lui Hunt fața.

Mâna îngerului alunecă prin părul ei, iar Bryce se aplecă spre el, lăsându-se învăluită de puterea lui, de acel parfum familiar, minunându-se că ajunseseră până acolo, că, într-un fel, reușiseră...

Bryce îi privi încheietura. Pe frunte nu mai avea haloul, însă tatuajul de sclav era tot acolo.

Hunt băgă de seamă spre ce i se îndreptase atenția și îi spuse încetișor:

- Am ucis-o pe Sandriel.

Avea privirea atât de calmă, de clară. Fixată doar asupra ei.

- Eu l-am ucis pe Micah, îi șopti ea.

- Știu, zâmbi el. Adu-mi aminte să nu mă pun rău niciodată cu tine.

- Nu-i amuzant.

- O, știu că nu e!

Îi alunecară ușor degetele prin părul ei, delicat.

- Abia am putut să privesc.

Ea abia putea să reziste în fața amintirii.

- Cum ai reușit să o ucizi? Să scapi de tatuaj?

- E o poveste lungă. Aș vrea să aud mai degrabă detaliile poveștii tale.

- Tu primul.

- Nici o șansă! Vreau să aud cum ai reușit să ascunzi că ai o stea în interiorul tău.

Hunt își coborî privirea spre pieptul ei, de parcă ar fi putut să o surprindă sclipindu-i sub piele în acea clipă. Însă cum i se ridicaseră sprâncenele a mirare, Bryce îi urmări privirea.

– Ei bine..., oftă ea. Asta e nouă!

Și, într-adevăr, abia vizibilă în decolteul în V al tricoului, se afla o pată albă – o stea cu opt colțuri –, o cicatrice așezată între sâni.

– Îmi place, chicoti Hunt.

Și unei mici părți din ea îi plăcea. Zise însă:

– Știi că e doar lumină stelară, nu putere adevărată.

– Mda, doar că acum ai și din aia!

Hunt o ciupi de-o parte.

– Și o cantitate serioasă, din câte simt. Și al dracului Corn...

Își trecu mâna în josul spatelui ei, pentru emfază.

Bryce își dădu ochii peste cap.

– În fine.

Chipul lui Hunt devenise însă grav.

– Va trebui să înveți cum să o controlezi.

– Tocmai ce am salvat orașul și tu vrei să mă pui din nou la muncă?

Hunt chicoti.

– Obiceiuri vechi, Bryce.

Li se întâlniră din nou privirile. Apoi Bryce își coborî ochii spre gura lui, atât de aproape de gura ei, cu forma ei perfectă. Ochii lui, care o priveau cu atâta intensitate.

Totul se întâmplase cu un motiv. Credea asta. Motivul era acesta... Motivul era el.

Și, deși calea pe care fusese obligată să pășească era dată dracului din atât de multe puncte de vedere, și o trecuse prin cele mai grele încercări, prin durere și disperare... Acolo, în fața ei, era lumina. Lumina adevărată. Spre care alergase în timpul Ascensiunii.

Și ea voia să fie sărutată de acea lumină. Chiar în acea clipă.

Voia să-i întoarcă sărutul și să-i spună lui Syrinx să meargă și să aștepte în cușca lui pentru o vreme.

Ochii întunecați ai lui Hunt deveniră aproape sălbatici. De parcă i-ar fi putut citi gândurile pe chip, de parcă i le-ar fi putut simți în miros.

– Noi doi avem ceva de rezolvat, Quinlan! îi zise, cu vocea răgușită.

Hunt îi aruncă o Privire lui Syrinx și himera sări din pat și tipăi spre hol, legănându-și codița de leu ca și cum ar fi vrut să le zică: *Era și timpul!*

Când își întoarse privirea spre Hunt, Bryce îi descoperi ochii ațintiți asupra buzelor ei. Brusc deveni extrem de conștientă de faptul că stătea întinsă în poala lui. Că erau la ea în pat. După cum se mișca Hunt, înțelese că și el își dăduse seama.

Nu scoaseră însă nici un cuvânt, privindu-se încă în ochi.

Și apoi Bryce se legănă ușor în poala lui, făcându-l să scape un șuierat printre dinți. Își înăbuși râsul.

– Doar ce îți arunc o privire mai duioasă și deja... cum ai formulat tu cu câteva săptămâni în urmă? Îți stârnesc atâtea *emoții*?

Mâna îngerului îi alunecă de-a lungul spatelui, cu dorința pulsând în fiecare milimetru al drumului ei.

– Îmi stârnești emoții de ceva timp!

Mâna i se opri în dreptul taliei lui Bryce. Degetele lui începură să o mângâie ușor, torturant, în jurul coastelor. Cu fiecare atingere, dorința din interiorul ei devenea mai intensă.

Hunt zâmbi ușurel, de parcă ar fi știut el bine ce-i face. Apoi se aplecă și îi sărută gâtul, sub linia maxilarului.

– Ești pregătită? murmură, cu buzele lipite de pielea ei încălzită.

– Zeilor, da! șopti.

Iar atunci când o sărută în continuare pe gât, făcând-o să se arcuiască ușor, îi zise:

– Îmi amintesc că mi-ai promis că n-ai să te oprești până când n-ai să mă faci să-mi uit numele.

Hunt își mișcă șoldurile, frecându-și membrul de ea și aprinzându-i întreg trupul, chiar și așa, cu hainele pe ei.

– Dacă asta îți dorești, dulceață, asta ai să primești.

Zeilor! Ar fi trebuit să respire adânc în acea clipă. Gândurile nu se mai formau, cu gura lui flămândă pe gâtul ei, și mâinile acelea mari și bărbăția lui masivă... Trebuia să îl simtă

înăuntrul ei. În acea clipă. Trebuia să îl simtă cu totul, avea nevoie de căldura și puterea lui în jurul ei. În interiorul ei.

Bryce îi încălecă șoldurile, aliniindu-se cu el. Îl întâmpină cu totul, mulțumită să îi simtă respirația la fel de sacadată ca a ei. Mâinile îngerului îi apucară strâns talia, degetele mângâind și așteptând, ca un motor parcă, acordul ei ca să se pună în mișcare.

Bryce se aplecă și își lipi gura de a lui. O dată. De două ori.

Hunt, abținându-se cu greu, începuse să tremure. O lăsă să-i exploreze gura.

Și apoi Bryce se trase puțin înapoi. Îi întâlni privirea arzândă, încețoșată de dorință. Cuvintele pe care voia să le spună i se înăbușiră în gât. Speră doar că el înțelegea, și îi sărută fruntea acum pură. Trasă o linie de săruturi delicate pe fiecare milimetru de piele care fusese acoperit de halou.

Hunt își strecură o mână tremurătoare spre inima ei fremătândă.

Bryce înghiți un nod, surprinsă să-și simtă ochii înlăcrimați. Surprinsă să îi vadă pe ai îngerului tiviți cu lacrimi argintii. Reușiseră; erau acasă. Împreună.

Hunt se aplecă, lipindu-și gura de a ei. Ea îl întâlni la mijlocul drumului, cu mâinile tremurânde în jurul gâtului, cu degetele încurcându-i-se în acel păr des și mătăsos.

Un țârâit ascuțit umplu apartamentul.

Putea să îl ignore, putea să ignore lumea...

Apel de... acasă.

Bryce se retrase, gâfâind.

– Răspunzi? întrebă Hunt, cu glas răgușit.

Da. Nu. Poate.

Apel de... acasă.

– Va continua să sune până răspund! murmură Bryce.

Se desprinse cu membrele amorțite din poala lui Hunt, degetele îngerului alunecându-i pe spate când se ridică. Încercă să nu se gândească la promisiunea acelei atingeri, care îi arăta că nici el nu voia să-i dea drumul ei, tot așa cum ea nu voia să-i dea lui drumul.

Bryce alergă în camera de zi și ridică receptorul înainte ca apelul să intre în mesageria vocală.

– Bryce?

Mama ei plângea. Era ca și cum cineva ar fi aruncat o găleată cu apă rece pe ea.

– Bryce?

Bryce respiră adânc și se întoarse în dormitor. Îi aruncă o privire plină de regrete lui Hunt, care își flutură mâna și apoi se prăvăli înapoi pe pat, foșnind din aripi.

– Bună, mamă!

Plânsul mamei ei amenința să o facă și pe ea să înceapă din nou să plângă, așa că se puse în mișcare, îndreptându-se spre baie. Arăta mizerabil: încălțările sport roz erau aproape negre, pantalonii rupți și plini de sânge, tricoul sfâșiat. Din câte se vedea, prima-lumină nu reparase chiar totul.

– Ești bine? Ești în siguranță?

– Sunt bine! răspunse Bryce și dădu drumul la duș, lăsând să curgă apă rece. Sunt bine.

Apoi începu să se dezbrace.

– Ce-i apa aia?

– Dușul meu.

– Salvezi un oraș și faci Saltul și nici măcar nu poți să-i acorzi toată atenția mamei tale?

Bryce chicoti, apoi dădu telefonul pe difuzor și îl așeză în Chiuvetă.

– Cât de multe știi?

Șuieră în fața rafalei reci care o lovi când păși în duș. Însă asta o ajuta să scape de fierbințeala din trup și să îi alunge dorința care îi încețoșa judecata.

– Tatăl tău biologic l-a pus pe Declan Emmet să-mi povestească totul. Presupun că nenorocitul și-a dat în sfârșit seama că măcar atât îmi datorează.

Bryce dădu drumul la apă caldă, în sfârșit, în timp ce-și șampona părul.

– Cât de ofticat e?

– E furios, sunt sigură. Apoi Ember adăugă: La știri tocmai ce a apărut un reportaj despre... despre cine este tatăl tău.

Bryce putea să o audă pe mama ei scrâșnind din dinți.

– Știu cantitatea exactă de putere pe care o ai. La fel de mare ca a lui, Bryce. *Mai* mare. Asta nu-i puțin lucru.

Bryce încercă să nu se gândească la asta – la locul în care puterea ei o așeza acum. Lăsă asta pentru mai târziu. Își clăti șamponul din păr și se întinse după balsam.

– Știu.

– Ce ai de gând să faci în legătură cu asta?

– Să deschid un lanț de restaurante cu tematică marină.

– Am sperat prea mult crezând că odată cu atâta putere vei obține și ceva demnitate.

Bryce scoase limba, deși mama ei nu putea să o vadă și își turnă balsam în palme.

– Uite, am putea lăsa toată discuția despre *mare putere, mare povară* pe mâine?

– Da, doar că *mâine* în vocabularul tău înseamnă *niciodată*.

Mama lui Bryce oftă.

– Ai închis portalurile acelea, Bryce. Și nici nu pot să vorbesc despre ceea ce a făcut Danika pentru tine fără să...

Îi tremură vocea.

– Putem vorbi și despre asta *mâine*.

În timp ce își clătea balsamul din păr, Bryce își dădu seama că mama ei nu știa... despre ceea ce se întâmplase cu Micah. Despre ceea ce îi făcuse ea. Sau despre ceea ce el îi făcuse Danikăi.

Ember continuă să vorbească și Bryce continuă să o asculte, în timp ce teama creștea înlăuntrul ei ca o iederă, i se strecura în vene și i se împletea în jurul oaselor, strângând cu putere.

Hunt făcuse la rândul lui un duș rapid și rece, și se schimbase de haine. Zâmbi ușor când auzi apa de la duș oprindu-se, în timp ce Bryce își continua discuția cu mama ei.

– Da, Hunt e aici.

Cuvintele lui Bryce pluteau pe hol, prin sufragerie, până în camera lui.

– Nu, mamă, n-am făcut-o. Și nu, nici el n-a făcut-o.

Se auzi un sertar trântindu-se.

– *Asta* nu-i treaba ta și te rog să nu mă mai întrebi niciodată așa ceva.

Hunt cam avea idee despre ceea ce își întreba Ember fiica. Și, ce să vezi, chiar fusese cât pe ce să o facă, cu fata ei, chiar înainte ca ea să sune.

Nu îi păsase că îi privea un oraș întreg: își dorise să o sărute atunci când i se stinsese lumina, când își coborâse aripile și o descoperise în brațele lui, privindu-l cu acei ochi care îi spuneau că este important. Că el este tot ce își dorește. Și cu asta basta!

Nimeni nu îl mai privise vreodată așa.

Apoi, când se întorseseră acasă, și o avusese în brațe, la ea în pat... Când văzuse cum roșește atunci când îi privea buzele, fusese pregătit să facă acel ultim pas cu ea. Și să petreacă toată ziua și toată noaptea repetându-l.

Având în vedere cum fusese vindecat de prima-lumină, ar fi zis că în mod cert era pregătit să facă sex. Chiar dornic... de ea.

– Ești o mare perversă, mamă! Știai asta? mormăi Bryce.

Un oftat exasperat.

– Ei bine, dacă tot îți pasă atât de mult de asta, *de ce* m-ai sunat? Nu te-ai gândit și tu că s-ar putea să fiu *ocupată*?

Hunt zâmbi, deja pe jumătate excitat de sarcasmul din tonul ei. Ar fi putut să-i asculte replicile toată ziua. Se întrebă cât din acel sarcasm va ieși la iveală odată ce îi va scoate din nou hainele de pe ea. Odată ce o va face să suspine.

Prima oară reușise să o aducă la orgasm folosindu-și doar mâna. De data aceasta... De data aceasta avea *planuri mari* pentru a o face să scoată iar sunetele acelea frumoase, înăbușite.

Hunt o lăsă pe Bryce să se ocupe de mama ei și își porunci să se calmeze dracului puțin. Apucă telefonul de rezervă pe care-l avea în sertarul cu lenjerie intimă și formă numărul lui Isaiah, unul dintre puținele pe care le știa din memorie.

– Slavă zeilor! oftă Isaiah când auzi vocea lui Hunt.

Hunt zâmbi în fața reacției nefirești pentru bărbat.

– Care-i treaba la tine?

– La mine? Isaiah râse. Ce dracu' se întâmplă la *tine*?

Erau prea multe de spus.

– Ești la Comitium?

– Da! Și, la dracu', parcă-i o casă de nebuni! Tocmai ce mi-am dat seama că *eu* sunt la conducere acum.

Având în vedere că Micah era o grămadă de cenușă într-un aspirator și nici Sandriel nu o ducea mai bine, Isaiah, în calitate de Comandant al Legiunii 33, era într-adevăr la conducere.

– Felicitări pentru promovare!

– Promovare pe dracu'! Nu sunt Arhanghel. Și măgarii ăștia o știu!

Isaiah se răsti la cineva, pe fundal: *Atunci sună dracului la mentenanță ca să cureți!* Oftă.

– Ce s-a întâmplat cu nenorociții ăia din Garda asteriană care au bombardat orașul? întrebă Hunt.

Pe înger îl bătea gândul să zboare până acolo și să își dezlănțuie fulgerele asupra tancurilor.

– Au plecat deja.

Tonul sumbru al lui Isaiah îi spunea lui Hunt că și el ar fi fost dispus să ia parte la o răzbunare ca la carte.

– Ce știi de Naomi? întrebă Hunt, cu teamă.

– E în viață.

Hunt îi mulțumi în gând Cthonei pentru îndurare.

– Uite, știu că ești extenuat, zise Isaiah, dar crezi că ai putea veni până aici? Mi-ar prinde bine ajutorul tău ca să pun lucrurile în ordine. Toate competițiile astea ca să se afle care-i mai cocoș vor înceta dacă ne văd pe amândoi la conducere.

Hunt încercă să nu se zbârlească. Dezbrăcatul trebuia să mai aștepte, din câte se vedea.

Pentru că tatuajul de sclav de pe încheietura lui însemna că încă trebuia să se supună Republicii, că aparținea încă altcuiva, și nu lui însuși. Lista cu alternative nu era prea grozavă. Ar fi norocos să rămână în Lunathion, în posesia celui

care avea să îi ia locul lui Micah, și să apuce să o vadă pe Bryce din când în când, în clipe furișate. Asta dacă urma să îi fie permis să mai iasă vreodată din Comitium.

La dracu'! Dacă urma să îi fi permis să *trăiască* după ceea ce îi făcuse lui Sandriel.

Lui Hunt începură să-i tremure mâinile. Și orice urmă de excitare dispăru.

Își luă însă pe el un tricou. Avea să găsească o cale prin care să supraviețuiască. O cale prin care să se întoarcă la viața lui cu Quinlan, pe care abia începuse să o savureze. Nu se putu abține să nu își privească încheietura.

Clipi din ochi o dată. De două ori.

În timp ce Bryce își lua la revedere de la mama ei, telefonul sună din nou. Era un număr necunoscut, ceea ce însemna că apelul venea de la Jesiba, așa că Bryce îi promise lui Ember că vor vorbi a doua zi și îl preluă.

– Hei!

O voce tânără de bărbat întrebă:

– Așa îți întâmpini tu toți apelanții, Bryce Quinlan?

Bryce cunoștea acea voce. Știa trupul deșirat de adolescent căreia îi aparținea – o cochilie doar, care găzduia un spirit străvechi. Care îl găzduia pe unul dintre Asteri. O văzuse și o ascultase la televizor de atât de multe ori, încât pierduse socoteala.

– Bună ziua, Luminăția Ta! șopti Bryce.

Capitolul 96

Rigelus, Mâna Strălucită a Asterilor, sunase la ea acasă.

Lui Bryce îi tremura atât de tare mâna, încât abia putea ține telefonul la ureche.

– Am urmărit acțiunile tale de astăzi și dorim să ne exprimăm recunoștința! se auzi vocea subțire.

Bryce își înghiți nodul din gât, întrebându-se dacă cel mai măreț dintre Asteri știa cumva că ea era înfășurată doar într-un prosop, cu părul ud picurând pe covor.

– Cu... plăcere?

Rigelus râse ușurel.

– Ai avut o zi interesantă, domnișoară Quinlan.

– Da, Luminăție.

– A fost o zi plină de surprize pentru noi toți.

Știm ce ești și ce ai făcut.

Bryce se forță să se pună în mișcare, să se îndrepte spre camera de zi. Unde se afla Hunt, în ușa de la dormitorul lui, cu chipul palid. Mâinile îi atârnau fără viață pe lângă corp.

– Pentru a-ți arăta cât de mare este recunoștința noastră, dorim să îți împlinim o favoare.

Bryce se întrebă dacă pucioasa fusese și ea tot o *favoare*. Zise însă:

– Nu este nevoie să...

– A fost deja împlinită. Suntem încrezători că o vei găsi satisfăcătoare.

Știa că Hunt putea auzi vocea de la celălalt capăt al firului în timp ce se îndrepta spre ea.

Însă el își ridică doar încheietura, arătându-și tatuajul, cu un C ștampilat peste însemnul de sclav.

Eliberat.

- Eu...

Bryce îl apucă pe Hunt de încheietură, apoi îi cercetă chipul. Însă pe fața lui nu se citea bucuria. Pentru că auzise vocea de la telefon și înțelesese cine îi dăruise libertatea.

- Suntem încredințați și că această favoare va servi drept memento pentru tine și Hunt Athalar. Dorința noastră sinceră este să rămâneți în oraș și să vă trăiți zilele în pace și mulțumire. Să îți folosești darurile strămoșilor tăi pentru a-ți aduce bucurii. Și să te oprești de la a folosi celălalt dar, care ți-a fost imprimat în piele.

Folosește lumina stelară ca pe o scamatorie, pentru divertisment, și niciodată, niciodată nu folosi Cornul.

Poate că întrebarea avea să o transforme în cea mai mare fraieră din Midgard, însă Bryce zise:

- Cum rămâne cu Micah și Sandriel?

- Guvernatorul Micah a acționat în afara ordinelor, amenințând să distrugă viețile cetățenilor inocenți ai imperiului prin abordarea lui nepotrivită orientată asupra conflictului cu rebelii. Guvernatorul Sandriel a primit pedeapsa care i se cuvenea pentru că nu a știut să își controleze în mod adecvat sclavii.

Lui Hunt îi luci în ochi spaima. Aceeași spaimă i se citea și ei în ochi, Bryce era sigură. Nimic nu era niciodată atât de ușor, atât de simplu. Trebuia să existe un clinci.

- Acestea sunt, desigur, probleme foarte sensibile, domnișoară Quinlan. Probleme care, dacă ar fi făcute publice, ar aduce o mulțime de necazuri tuturor celor implicați.

Vouă, vouă v-ar aduce. Vă vom distruge.

- Toți martorii au fost înștiințați în această privință.

- Bine, șopti Bryce.

- În ceea ce privește tragica distrugere a orașului Lunathion, ne asumăm cu totul responsabilitatea. Am fost informați de

Sandriel că orașul a fost evacuat și am trimis Garda Asteriană ca să curețe infestarea demonică. Rachetele cu pucioasă au fost o soluție de ultim moment, menită să ne salveze pe noi toți. A fost un noroc extraordinar că tu ai găsit o altă soluție.

Mincinos. Mincinos străvechi, îngrozitor. Își alesese țapul ispășitor perfect: unul mort. Furia care i se citea pe chip lui Hunt îi spunea că și el credea același lucru.

– Am fost cu adevărat norocoasă! reuși Bryce să spună.

– Da, poate datorită puterii care îți curge prin vene. Un astfel de dar poate avea consecințe grave dacă nu este mânuit cu înțelepciune.

O pauză, de parcă ar fi zâmbit.

– Sunt încrezător că vei învăța să îți folosești puterea neașteptată și lumina din interiorul tău cu... discreție.

Stai în banca ta.

– O voi face, murmură Bryce.

– Bun, zise Rigelus. Consideri că este necesar să o contactez pe mama ta, Ember Quinlan, ca să îi solicit și ei discreția?

Amenințarea luci, ascuțită ca lama unui pumnal. Dacă făceau un pas greșit, Asterii știau unde să lovească mai întâi. Hunt își strânse mâinile-n pumni.

– Nu. Ea nu știe nimic despre Guvernatori.

– Și nu va ști niciodată. Nimeni altcineva nu va afla vreodată, Bryce Quinlan.

Bryce înghiți din nou, cu greu.

– Da.

Un râs ușor.

– Atunci, tu și Hunt Athalar aveți binecuvântarea noastră.

Apelul se încheiase. Bryce se holbă la telefon, ca și cum s-ar fi așteptat să-i crească aripi și să înceapă să zboare în jurul camerei.

Hunt se prăbuși pe canapea, frecându-și tâmplele.

– Trăiți o viață cât mai normală, în tăcere, țineți-vă gurile închise, nu folosiți niciodată Cornul și noi nu vă vom ucide, pe voi și pe toți cei dragi vouă.

Bryce se așeză pe brațul canapelei.

– Dacă retezi un cap, două cresc imediat la loc! mormăi Hunt.

Bryce își înclină fruntea.

– De ce ești încălțat?

– Isaiah are nevoie de mine la Comitium. I s-au suit în cap îngerii și are nevoie de întăriri.

Hunt își ridică întrebător o sprânceană.

– Vrei să vii cu mine ca să-i intimidăm?

În ciuda a tot, în ciuda faptului că Asterii îi urmăreau, în ciuda a ceea ce se întâmplase, Bryce zâmbi:

– Am ținuta potrivită pentru asta!

După ce făcură câțiva pași pe acoperiș, Bryce simți un parfum cunoscut. Aruncă o privire peste balustradă și văzu cine alerga jos, în stradă. Își întoarse ochii spre Hunt și el o ridică imediat în brațe și o duse în zbor până pe trotuar. Și poate că ea îi sorbise adânc mireasma, cu nasul lipit de gâtul lui puternic.

Hunt îi mângâie spatele, șoptindu-i înainte să o lase din brațe că o simțise. Însă Bryce se afla acum în fața lui Ruhn. A lui Fury și a lui Tristan Flynn.

Fury sări imediat spre ea, îmbrățișând-o atât de tare, încât îi trosniră oasele.

– Ești o fraieră foarte, foarte norocoasă! îi zise ea, râzând. Și o tipă al dracului de isteață!

Bryce zâmbi, cu râsul înăbușit în piept. Când Fury îi dădu drumul, își duse imediat mâna spre telefon. Dar telefonul rămăsese undeva, prin oraș.

– Juniper...

– E în siguranță! Merg acum să o văd.

Fury îi strânse mâna, apoi dădu din cap spre Hunt.

– Bine lucrat, îngerule!

Și cu asta, prietena ei o luă la fugă, dispărând în noapte.

Bryce se întoarse spre Ruhn și Flynn. Cel din urmă o privea doar, cu gura căscată. Însă ochii ei erau la fratele ei, tăcut și nemișcat. Hainele îi erau atât de sfâșiate încât putea să-și dea seama că, înainte să fie vindecat de prima-lumină, fusese într-o formă destul de proastă. Se luptase probabil să își croiască drum prin oraș.

Brusc, Ruhn începu să turuie:

– Tharion a plecat să ajute sinistrații din Curtea Albastră, iar Amelie a alergat la Bârlog, ca să se asigure că puii sunt bine, dar noi eram... Eram la un kilometru de Poarta din Codrul Lunii când te-am auzit. Când te-am auzit comunicând prin ea, adică. Erau atât de mulți demoni încât nu am putut ajunge până acolo, dar apoi am auzit-o pe Danika și toată acea lumină a erupt și...

Ruhn se opri, înghițind cu greu. Ochii lui albaștri străluciră în lumina felinarelor de pe stradă. Zorii zilei erau încă departe. O briză dinspre Istros îi răvăși părul negru. Și lacrimile care îi umplură ochii, mirarea bucuroasă din ei, o făcură pe Bryce să i se arunce în brațe. O făcu să își strângă brațele în jurul fratelui ei și să nu-i mai dea drumul.

Ruhn nu ezită nici o clipă și o îmbrățișă la rândul lui. Tremura atât de tare încât Bryce știu că plânge.

Sunetul unor pași îi spuse că Flynn le lăsase un moment de intimitate, iar parfumul de cedru al unei brize ușoare o anunță că Hunt se ridicase în zbor.

– Am crezut că ai murit! îi zise Ruhn.

Vocea îi tremura la fel de tare ca trupul.

– La naiba! De vreo zece ori am crezut că ai murit.

Bryce chicoti.

– Mă bucur că pot să te dezamăgesc.

– Taci, Bryce!

Ruhn îi cercetă chipul, cu obrajii umezi de lacrimi.

– Ești... ești bine?

– Nu știu! recunoscu Bryce.

Pe fața lui Ruhn se așternu umbra îngrijorării, însă Bryce nu îndrăzni să îi dea mai multe explicații, nu după telefonul de la Rigelus. Nu cu toate camerele acelea în jur. Ruhn se strâmbă, semn că înțelesese. Da, aveau să vorbească despre acea lumină stelară stranie, străveche care îi curgea prin vene mai târziu. Despre ce însemna pentru ei.

– Îți mulțumesc că ai venit după mine!

– Ești sora mea!

Ruhn nu se mai deranjă să șoptească. Vocea îi era plină de mândrie. Și, la naiba, cum îi înmuie asta inima!

– Bineînțeles că aveam să vin să-ți salvez fundul!

Bryce îi dădu un cot, însă zâmbetul lui Ruhn deveni ezitant.

– Ai vorbit serios? Cu ce i-ai spus lui Athalar? Despre mine?

Spune-i lui Ruhn că îl iert.

– Da! răspunse ea, fără să ezite măcar o clipă. Foarte serios.

– Bryce, spuse Ruhn devenind grav. Chiar ai crezut că mi-ar păsa mai mult de rahatul cu Născutul din Stele decât de *tine*? Tu chiar crezi că mie îmi pasă care dintre noi este?

– Suntem amândoi! îi spuse Bryce. În cărțile alea pe care le-ai citit se vorbea despre faptul că în trecut se întâmpla să fie mai mulți.

– Nu dau doi bani pe asta! zâmbi el ușor. Nu îmi pasă dacă mi se spune Prinț sau Născut din Stele sau Alesul! Nimic din toate astea nu contează, spuse Ruhn și îi strânse mâna. Singurul lucru pe care îl vreau acum este să mi se spună fratele tău. Dacă și tu îți dorești asta, adăugă el încetișor.

Bryce făcu cu ochiul, chiar dacă în piept inima stătea să îi explodeze.

– Mă mai gândesc!

Ruhn rânji și apoi chipul îi luă din nou o mină gravă.

– Știi că Regele Toamnei va vrea să îți vorbească. Să fii pregătită.

– Păi, faptul că acum am o tonă de puteri șmechere nu înseamnă că nu trebuie să mai ascult de nimeni? Și doar pentru că te-am iertat pe tine nu înseamnă că îl iert și pe el.

Pe el nu avea să îl ierte niciodată.

– Știu.

Lui Ruhn îi luciră ochii.

– Dar trebuie să fii în gardă.

Bryce ridică din sprâncene și lăsă deoparte avertismentul.

– Hunt mi-a povestit despre faza cu cititul minții.

O menționase în treacăt, odată cu sumarul a tot ceea ce se întâmplase la Summit, când urcaseră spre acoperiș.

Ruhn aruncă o privire urâtă spre acoperișul din față, unde aștepta Hunt.

- Hunt are o gură al dracului de mare!

Bryce nu adăugă că era o gură pe care i-ar fi plăcut să o simtă prin mai multe părți ale corpului. Nu voia ca Ruhn să verse pe hainele ei curate.

- Și nu e vorba de cititul minții! continuă Ruhn. E doar... grăit în minte. Telepatie.

- Bătrânul nostru tată știe?

- Nu.

Apoi fratele ei îi spuse în minte:

Și aș prefera nici să nu afle.

Bryce tresări.

Dubios. Te rog frumos să stai naibii departe de mintea mea, frate!

Cu plăcere.

Lui Ruhn îi sună telefonul și, după ce aruncă o privire ecranului, se strâmbă.

- Trebuie să răspund!

Corect, pentru că toți aveau mult de lucru pentru a pune din nou orașul pe picioare. Și primul lucru de care trebuiau să se ocupe erau cei morți. Numai numărul de Plecări în Larg avea să fie... Bryce nici nu voia să se gândească.

Ruhn lăsă telefonul să mai sune o dată.

- Pot să trec mâine pe la tine?

- Da! rânji ea. Am să-ți pun numele pe listă.

- Mda, da! Acum ești mare și tare!

Ruhn își dădu ochii peste cap și răspunse la telefon.

- Hei, Dec!

Și, cu un zâmbet șmecher de rămas-bun, Ruhn o luă agale spre Flynn, în josul străzii.

Bryce își îndreptă privirea spre acoperișul de vizavi. Unde îngerul încă o aștepta, ca o umbră în noapte.

Nu mai era însă Umbra Morții.

Capitolul 97

Hunt rămăsese la Comitium în acea noapte. Bryce pierduse șirul orelor de lucru, care se întinseseră mai întâi pe toată durata nopții, apoi și pe timpul zilei fără nori, pentru ca, în cele din urmă, la apus să se simtă atât de obosită încât îngerul îi ordonase lui Naomi să o ducă în zbor până acasă. Îi ordonase probabil și să rămână de veghe, de vreme ce Bryce observase la revărsatul zorilor o siluetă cu aripi negre pe acoperișul adiacent. O privire aruncată în camera lui Hunt îi arătă că patul rămăsese nedesfăcut.

Însă Bryce nu se lăsă prinsă de toată munca pe care o făcuseră cu o zi înainte, sau de tot ceea ce li se pregătea. Reorganizarea conducerii orașului, Plecarea în Larg a morților, și marele anunț care trebuia să fie dat: ce Arhanghel va fi ales de Asteri ca să conducă în Valbara.

Șansele ca acesta să fie unul decent erau puține spre deloc, însă Bryce nu se lăsă prinsă nici de asta, în timp ce pășea pe străzile slab luminate, cu Syrinx în lesă. Își puse noul telefon în buzunar. Cu o zi înainte sfidase soarta, așa că poate zeii aveau să se milostivească din nou de ei și să îi convingă pe Asteri să nu le trimită un psihopat.

Cel puțin Hunt n-avea să mai aibă de-a face cu târguri pe viață și pe moarte. Nu mai avea *păcate* pe care să și le

răscumpere. Nu, avea să fie un membru adevărat și liber al triariilor, dacă își dorea. Încă trebuia să se hotărască.

Bryce îi făcu cu mâna lui Naomi și îngerul își flutură și ea mâna. Cu o zi în urmă fusese mult prea obosită ca să obiecteze împotriva gărzii, de vreme ce Hunt nu avea încredere că Asterii, tatăl ei și alți nebuni însetați de putere vor sta la distanță. După ce Syrinx își făcu treaba, Bryce își scutură capul spre himera care se întorsese spre apartament.

– Încă nu e vremea micului dejun, amice! îi zise ea și se îndreptă spre râu.

Syrinx mârâi nemulțumit, însă se ținu după ea, amușinând tot ce-i ieșea în cale, până când în fața lor apăru banda râului Istros. Faleza era goală la acea oră a dimineții. Tharion o sunase cu o zi în urmă, promițându-i ajutorul Reginei Râului pentru orice resurse ar fi avut nevoie.

Bryce nu îndrăznise să-l întrebe dacă tot acest ajutor se datora faptului că era fiica bastardă a Regelui Toamnei, o Fee Născută din Stele sau purtătoarea Cornului Lunei. Ori poate toate trei.

Bryce se așeză pe una dintre băncile de lemn de pe chei. Peste apă, Cantonul Oaselor era un zid învălătucit de ceață. Cei din neamul Apelor veniseră în ajutor, îi salvaseră pe atâția. Până și vidrele îi apucaseră pe cei mai mici dintre rezidenții orașului și îi purtaseră jos, spre Curtea Albastră. Casa Apelor ajutase enorm. Și metamorfii ajutaseră.

Feele însă... Cvinta Rozelor suferise cele mai puține avarii. Feele aveau cei mai puțini morți. Nu era de mirare, având în vedere că scuturile lor fuseseră primele care se ridicaseră. Și că nu se deschiseseră pentru a primi pe nimeni înăuntru.

Bryce își alungă gândurile. Syrinx sărise pe bancă, gheruțele țăcănindu-i pe lemn. Și bestiuța blănoasă se propti lângă ea. Bryce își scoase telefonul din buzunar și-i scrise lui Juniper: *Spune-i madamei Kyrah că am să vin la următorul ei curs.*

June îi răspunse aproape imediat: *Orașul a fost atacat și tu la asta te gândești?* Apoi, după câteva secunde, adăugă: *Dar am să-i spun.*

Bryce zâmbi. Minute în șir, ea și Syrinx stătură împreună în tăcere, urmărind lumina metamorfozându-se în cenușiu, apoi într-o nuanță pală de albastru. Apoi, un fir de aur apăru pe suprafața calmă a râului Istros.

Bryce își deschise telefonul. Și citi ultimele mesaje ale Danikăi, pentru ultima oară.

Lumina creștea pe ape, poleindu-le oglinda.

Bryce zâmbi ușor, cu ochii înlăcrimați, apoi citi ultimele cuvinte pe care Connor i le scrisese.

Să-mi dai un mesaj când ajungi acasă, ca să știu că ești în siguranță.

Bryce începu să tasteze. Răspunsul care îi luase aproape doi ani.

Am ajuns acasă.

Trimise mesajul în eter, dorindu-și cu tot sufletul să își găsească drumul peste râul aurit, spre insula acoperită de ceață.

Apoi șterse conversația. Șterse și mesajele Danikăi. Fiecare mesaj șters îi lua o piatră de pe inimă, îi înălța spiritul, odată cu soarele de la răsărit.

După ce nu mai rămase nici unul, după ce îi eliberase, Bryce se ridică și Syrinx sări și el pe pavaj, lângă ea. Vru să se întoarcă spre casă, însă privirea îi fu atrasă de o licărire, care venea de peste râu.

Pentru o clipă, doar pentru o clipă, zorii ridicară vălul de ceață din Cantonul Oaselor. Lăsând la vedere un țărm acoperit de verdeață. Cu dealuri liniștite pierzându-se în zare. Nu era un tărâm de piatră și întuneric, ci de lumină și verdeață. Și, pe acel țărm încântător, zâmbindu-i...

Era un dar de la Regele din Adâncuri, pentru că salvase orașul. Lui Bryce începură să-i curgă lacrimile pe obraji în timp ce privea siluetele aproape invizibile. Erau toți șase – cea de-a șaptea dispăruse pentru totdeauna, își cedase eternitatea ei. Însă cel mai înalt, care stătea în mijlocul lor cu mâna ridicată, salutând-o...

Bryce își duse mâna la buze și îi trimise un sărut ușor.

La fel de iute pe cât se ridicaseră, vălurile de ceață coborâră din nou. Însă Bryce continuă să zâmbească, pe tot drumul până la apartament. Apoi îi sună telefonul și mesajul lui Hunt apăru pe ecran: *Sunt acasă. Tu pe unde ești?*

Abia reuși să tasteze, cu Syrinx trăgând-o de lesă.

Îl plimb pe Syrinx. Ajung într-un minut.

Bun. Pregătesc micul dejun.

Bryce zâmbea atât de larg încât aproape o dureau fălcile. Își grăbi pasul, iar Syrinx se aruncă într-o adevărată cursă. De parcă și el știa ce îi așteaptă. *Cine* îi așteaptă.

În apartamentul ei se afla un înger. Ceea ce însemna că putea fi orice zi a săptămânii! Ceea ce însemna că inima îi era plină și ochii larg deschiși spre drumul care i se deschidea în față.

Epilog

Pisica albă, cu ochi ca opalele albastre, stătea pe o bancă din Parcul Oracolului și își lingea lăbuța din față.

– Știi că nu ești o pisică adevărată, nu-i așa? zise Jesiba Roga, scoțând limba. Nu-i nevoie să te dichisești ca o pisică.

Aidas, Prințul Prăpastiei, își ridică fruntea.

– Și cine zice că nu-mi place să mă dichisesc ca o pisică?

Jesiba zâmbi ușor amuzată, însă apoi își întoarse privirea spre parcul tăcut, spre chiparoșii înalți care sclipeau încă de rouă.

– De ce nu mi-ai spus despre Bryce?

Aidas își întinse gheruțele.

– Nu am avut încredere în nimeni. Nici măcar în tine.

– Am crezut că lumina Prințesei Theia fusese stinsă pentru totdeauna.

– Așa am crezut și eu. Am crezut că s-au asigurat ca ea și puterea ei să moară pe acel ultim câmp de luptă, sub sabia Prințului Pelias.

Ochii îi străluciră cu o furie străveche.

– Însă Bryce Quinlan poartă lumina ei.

– Simți diferența dintre puterea stelară a lui Bryce și cea a fratelui ei?

– Nu voi uita niciodată luciul și tonul lumini Prințesei Theia. Îmi cântă încă în sânge.

Jesiba îl cercetă o vreme, apoi se încruntă.

– Și Hunt Athalar?

Aidas amuți în timp ce un solicitant trecu în grabă pe lângă ei, sperând să ajungă înaintea mulțimilor care umpluseră Parcul Oracolului și Templul Lunei de când fuseseră deschise portalurile spre lumea lui în Porțile de cuarț. Bestiile profitaseră din plin de asta. Toate cele care reușiseră să se întoarcă erau chiar atunci pedepsite de unul dintre frații lui Aidas. Avea să i se alăture și el în curând.

În cele din urmă, Aidas răspunse:

– Cred că tatăl lui Athalar ar fi fost mândru.

– Ce sentimental ești!

Aidas scutură din umeri, pe cât îi permitea trupul de felină.

– Poți să mă contrazici, desigur! zise și apoi sări de pe bancă. Tu l-ai cunoscut mai bine.

Prințul mustăci și își lăsă capul într-o parte.

– Și biblioteca?

– A fost deja mutată.

Știa că nu are rost să o întrebe unde a ascuns-o. Așa că zise doar:

– Bine.

Abia după ce Prințul din Hel se îndepărtase deja, Jesiba vorbi din nou.

– Nu ne trăda și de data asta, Aidas.

– Nu intenționez! răspunse el.

Și Prințul dispăru în spațiul dintre tărâmuri. Hel era un cântec întunecat, care-l chema acasă.

– Nu tocmai acum, când lucrurile sunt pe cale să devină atât de interesante.

Mulțumiri

Această carte a presupus o muncă extraordinară, din dragoste, încă de la început, și din acest motiv sunt mult prea mulți oameni decât ar putea vreodată să încapă în aceste pagini, cărora trebuie să le mulțumesc, dar eu mă voi strădui să o fac cum pot mai bine. Dragostea și recunoștința mea nețărmurită pentru:

Noa Wheeler, redactor extraordinar. Noa, cum aș putea măcar începe să îți mulțumesc? Tu ai transformat această carte în ceva de care mă simt mândră, m-ai provocat să devin un scriitor mai bun și ai muncit din greu pentru fiecare pagină. Ești strălucită și o persoană pur încântătoare cu care să lucrezi, iar eu sunt atât de onorată să te numesc redactorul meu.

Tamar Rydzinski: îți mulțumesc că m-ai susținut pe tot parcursul acestei (lungi, lungi) călătorii. Ești o adevărată *regină*.

Întregii echipe de la Bloombury: Laura Keefe, Nicole Jarvis, Valentina Rice, Emily Fisher, Lucy Mackay-Sim, Rebecca McNally, Kathleen Farrar, Amanda Shipp, Emma Hopkin, Nicola Hill, Ros Ellis, Nigel Newton, Cindy Loh, Alona Fryman, Donna Gauthier, Erica Barmash, Faye Bi, Beth Eller, Jenny Collins, Phoebe Dyer, Lily Yengle, Frank Bumbalo, Donna Mark, John Candell, Yelena Safronova, Melissa Kavonic, Oona Patrick, Nick Sweeney, Diane Aronson, Kerry Johnson, Christine Ma, Bridget McCusker, Nicholas Church, Claire Henry, Elise Burns, Andrea Kearney, Maia Fjord, Laura Main Ellen, Sian Robertson, Emily

Moran, Ian Lamb, Emma Bradshaw, Fabia Ma, Grace Whooley, Alice Grigg, Joanna Everard, Jacqueline Sells, Tram-Anh Doan, Beatrice Cross, Jade Westwood, Cesca Hopwood, Jet Purdie, Saskia Dunn, Sonia Palmisano, Catriona Feeney, Hermione Davis, Hannah Temby, Grainne Reidy, Kate Sederstrom, Jennifer Gonzalez, Veronica Gonzalez, Elizabeth Tzetzo. Este un privilegiu să fiu publicată de voi. Vă mulțumesc pentru tot sprijinul.

Mulțumiri speciale Kamillei Benko și lui Grace McNamee pentru munca grea depusă pentru această carte!

Le mulțumesc editorilor mei străini de la: Record, Egmont Bulgaria, Albatros, DTV, Konyvmolykepzo, Mondadori, De Boekerij, Foksal, Azbooka Atticus, Slovart, Alfaguara și Dogan Egmont. Vă mulțumesc din suflet pentru că aduceți cărțile mele în țările voastre, la cititorii voștri extraordinari.

O îmbrățișare uriașă și un rând de aplauze pentru Elizabeth Evans, naratoarea audiobookurilor, care îmi aduce personajele la viață cu atâta drag și acuratețe. Este o plăcere și un privilegiu să lucrez cu tine!

Îi mulțumesc lui Carlos Quevedo pentru designul coperții, care captează atât de bine spiritul acestei cărți, și Virginiei Allyn pentru extraordinara ei hartă a orașului!

Literalmente, nu aș fi putut termina această carte fără familia și prietenii mei.

Așa că, îți mulțumesc din adâncul inimii J.R. Ward, pentru că mi-ai împărtășit din înțelepciunea ta atunci când aveam mai mare nevoie, pentru bunătatea ta fără seamăn și pentru faptul că ești o sursă de inspirație pentru mine (precum și pentru că nu te-ai supărat că amândoi avem câte un Ruhn!).

Lui Lynette Noni: Tu ești cea mai bună. Cea mai BUNĂ. Părerile tale istețe, generozitatea ta, faptul că ești absolut grozavă în general - te iubesc teribil de tare!

Jenn Kelly, nu știu ce m-aș face fără tine. Ai devenit parte din familia mea și sunt recunoscătoare că te am în viața mea, în fiecare zi.

Lui Steph Brown, dragul meu prieten, cu care împărtășesc pasiunea pentru hochei, persoana care mă face întotdeauna să râd. Te ador!

Le mulțumesc lui Julie Eshbaugh, Elle Kennedy, Alice Fanchiang, Louisse Ang, Laura Ashforth și Jennifer Armentrout, pentru că sunt adevărate raze de soare în viața mea. Ca întotdeauna: îți mulțumesc, Cassie Homer, pentru tot! O îmbrățișare uriașă și un mulțumesc lui Jillian Stein, pentru tot ajutorul.

Un mulțumesc din inimă extrem de talentatului, grozavului Qusai Akoud – îți mulțumesc pentru extraordinara ta viziune și pentru aptitudinile tale neegalate de creare a site-urilor web. Un *uriaș* mulțumesc lui Danielle Jensen pentru lectură și pentru impresiile și părerile care mi-au fost absolut vitale.

Mulțumiri nemărginite familiei mele (atât din naștere, cât și prin alianță!), pentru sprijinul lor și dragostea necondiționată. (Și Lindei, care preferă cornuri cu ciocolată de ziua ei.)

Cititorilor mei strălucitori, încântători, minunați: Cum aș putea să vă mulțumesc? Voi sunteți motivul pentru care fac asta, motivul pentru care mă scol din pat în fiecare zi, entuziasmată să mă apuc de scris. Nu voi înceta niciodată să fiu recunoscătoare pentru fiecare dintre voi în parte.

Lui Annie, care mi-a stat alături/ la picioare/ în poală în timp ce am lucrat la această carte, timp de ani de zile, și mi-a servit ca muză pentru Syrinx. Te iubesc pentru totdeauna, bebe-cățeluș.

Lui Josh: Nu cred că aș putea reda tot ce simt pentru tine, chiar dacă aș avea la dispoziție 800 de pagini ca să scriu despre asta. Tu ești prietenul meu cel mai bun, sufletul meu pereche, motivul pentru care pot scrie despre dragostea adevărată. Tu m-ai ajutat să fiu întreagă în ultimul an, mi-ai fost alături în unele dintre cele mai grele momente prin care am trecut vreodată și nu am cuvinte ca să îți spun cât înseamnă asta pentru mine. Cea mai norocoasă zi din viața mea a fost cea în care te-am întâlnit, iar eu sunt atât de binecuvântată să te am ca soț și ca tată minunat pentru fiul nostru.

Și, la final, lui Taran: Tu ești cu adevărat cea mai strălucitoare stea de pe cerul meu. Când lucrurile au fost grele și întunecate, la tine m-am gândit – la zâmbetul tău, la râsul tău, la chipul tău frumos – și asta m-a ajutat să merg mai departe. Probabil nu vei citi asta decât peste mult, mult timp, însă vreau să știi că tu ești motivul, motivația și bucuria mea – o bucurie atât de mare încât inima îmi e plină în fiecare zi. Te iubesc, te iubesc, te iubesc și voi fi întotdeauna mândră că sunt mama ta.

În colecția Blue MOON
au apărut:

Jojo Moyes, *Ultima scrisoare de dragoste*
Danielle Steel, *Învingătorii*
Elin Hilderbrand, *Zvonul*
Jacqueline Susann, *Valea păpușilor*
Tatiana de Rosnay, *Se numea Sarah*
Jojo Moyes, *Înainte să te cunosc*
Nora Roberts, *Obsesia*
Jojo Moyes, *Fata pe care ai lăsat-o în urmă*
Danielle Steel, *Daruri de preț*
Danielle Steel, *Sub acoperire*
Kristin Hannah, *Privighetoarea*
Jojo Moyes, *După ce te-am pierdut*
Danielle Steel, *O viață perfectă*
Danielle Steel, *Jocuri de putere*
Martha Hall Kelly, *Când înflorește liliacul*
Danielle Steel, *Fiul risipitor*
Danielle Steel, *Aripile destinului*
Kristin Hannah, *A doua șansă*
Barbara Taylor Bradford, *Cavendon Hall*
Jojo Moyes, *Un bărbat și o femeie*

Jodi Picoult, *Pactul*

Nora Roberts, *Secrete și minciuni*

Jojo Moyes, *În căutarea unui destin*

Tracy Brogan, *Nebunie de-o vară*

Jojo Moyes, *Silver Bay*

Danielle Steel, *Moștenirea secretă*

Danielle Steel, *Blue*

Margaret Mitchell, *Pe aripile vântului* (vol. I-III)

Kristin Hannah, *Aleea cu licurici*

Tatiana de Rosnay, *Vieți secrete*

Jojo Moyes, *Eu, și totuși alta*

Lucinda Riley, *Secretul Helenei*

P.Z. Reizin, *Algoritmul fericirii*

Lucinda Riley, *Trandafirul nopții*

Gill Paul, *Soția secretă*

Jojo Moyes, *Un bilet pentru Paris*

J.P. Monninger, *Harta care mă duce la tine*

Kristin Hannah, *Un nou început*

În colecția Buzz BOOKS
au apărut:

Celeste Ng, *Tot ce nu ți-am spus*
L.S. Hilton, *Maestra*
Jonathan Dee, *Privilegiații*
Emma Healey, *Elizabeth a dispărut*
Peter Swanson, *Cei care merită să moară*
Fiona Barton, *Văduva*
Carla Guelfenbein, *Cu tine în depărtare*
Carla Guelfenbein, *Restul e tăcere*
Austin Wright, *Tony și Susan*
Martin Suter, *Maestrul bucătar*
J.P. Delaney, *Fata dinainte*
Patricia Highsmith, *Carol*
Alexandra Oliva, *Supraviețuitoarea*
Charles Belfoure, *Arhitectul parizian*
Ottessa Moshfegh, *Eileen*
Elan Mastai, *Omul care a cucerit timpul*
Carla Guelfenbein, *Femeia vieții mele*
L.S. Hilton, *Domina*
Susanna Tamaro, *Mergi unde te poartă inima*
Agatha Christie, *Crima din Orient Express*
Sana Krasikov, *Patrioții*
Celeste Ng, *Mici focuri pretutindeni*
Darcey Bell, *O mică favoare*
Fiona Barton, *Copilul*

Michel Faber, *Cartea Lucrurilor Noi și Ciudate*
Maria Semple, *Unde ai dispărut, Bernadette?*
Tim Johnston, *Coborârea*
Susanna Tamaro, *Ascultă glasul meu*
Matthew FitzSimmons, *Dispariția*
A.J. Finn, *Femeia de la fereastră*
Jonas Bonnier, *Jaf cu elicopterul*
Aimee Molloy, *O mamă perfectă*
Greer Hendricks, Sarah Pekkanen, *Soția dintre noi*
Niklas Natt och Dag, *1793. În umbra morții*
Donna Tartt, *Sticletele*
Linda La Plante, *Văduve*

În colecția Clasici Litera
au apărut:

Alice Munro, *Prea multă fericire*
Alice Munro, *Fugara*
Donna Tartt, *Sticletele*
Richard Flanagan, *O cale îngustă spre nordul îndepărtat*
Karl Ove Knausgård, *Lupta mea* (vol. I)
Richard Flanagan, *Să bați din palme cu o singură mână*
Karl Ove Knausgård, *Lupta mea* (vol. II)
Svetlana Aleksievici, *Războiul nu are chip de femeie*
Svetlana Aleksievici, *Ultimii martori*
Svetlana Aleksievici, *Soldații de zinc*
E.L. Doctorow, *Billy Bathgate*
Richard Yates, *Revolutionary Road*
Karl Ove Knausgård, *Lupta mea* (vol. III)
J.P. Donleavy, *Roșcovanul*
Elizabeth Strout, *Frații Burgess*
E.L. Doctorow, *Ragtime*
Marlon James, *Scurtă istorie a șapte crime*
Richard Yates, *Parada de Paște*
Hanya Yanagihara, *O viață măruntă*
William Saroyan, *Ce-am mai râs! O poveste serioasă*
Alice Munro, *Dragă viață*
Alice Munro, *Ură, prietenie, dragoste, căsătorie*
Elizabeth Strout, *Numele meu este Lucy Barton*
Paul Beatty, *Io contra Statele Unite ale Americii*

Karl Ove Knausgård, *Lupta mea* (vol. IV)
F.M. Dostoievski, *Crimă și pedeapsă*
F.M. Dostoievski, *Idiotul*
Sebastian Faulks, *Acolo unde îmi bate inima*
Marilynne Robinson, *Acasă*
Richard Flanagan, *Moartea unei călăuze pe râu*
William Saroyan, *Tânărul neînfricat de la trapezul zburător și alte povestiri*
Karl Ove Knausgård, *Lupta mea* (vol. V)
Alan Hollinghurst, *Linia frumuseții*
Marilynne Robinson, *Lila*
Graham Swift, *De Ziua Mamei. O poveste de iubire*
Sebastian Barry, *Zile fără sfârșit*
Jan Guillou, *Răul*
Yaa Gyasi, *Drumul spre casă*
Saul Bellow, *Omul suspendat*
Éric Vuillard, *Ordinea de zi*
Deborah Levy, *Lapte fierbinte*
Pier Paolo Pasolini, *Băieții străzii*
Domenico Starnone, *Noduri*
Édouard Louis, *Sfârșitul lui Eddy Bellegueule*
Richard Flanagan, *Persoana întâi*
Ali Smith, *Toamna*

Carte Pentru Toți

1. Mihai Eminescu, *Poezii*
2. I.L. Caragiale, *Momente și schițe*
3. Ion Creangă, *Amintiri din copilărie. Povești, povestiri*
4. Ioan Slavici, *Moara cu noroc*
5. I.S. Turgheniev, *Părinți și copii*
6. Cella Serghi, *Cartea Mironei*
7. A.P. Cehov, *Doamna cu cățelul*
8. Mircea Eliade, *La țigănci. Pe strada Mântuleasa*
9. Mark Twain, *Jurnalul lui Adam și al Evei*
10. Liviu Rebreanu, *Pădurea spânzuraților*
11. Ion Marin Sadoveanu, *Sfârșit de veac în București*
12. Jerome K. Jerome, *Gândurile trândave ale unui pierde-vară*
13. G.M. Zamfirescu, *Maidanul cu dragoste*
14. F.M. Dostoievski, *Oameni sărmani*
15. Zaharia Stancu, *Șatra*
16. James Joyce, *Portret al artistului la tinerețe*
17. Cezar Petrescu, *Dumineca Orbului*
18. Mihail Bulgakov, *Maestrul și Margareta*
19. Fănuș Neagu, *Frumoșii nebuni ai marilor orașe*
20. F.M. Dostoievski, *Amintiri din Casa morților*
21. Zaharia Stancu, *Ce mult te-am iubit*
22. Oscar Wilde, *Portretul lui Dorian Gray*
23. Mateiu I. Caragiale, *Craii de Curtea-Veche*
24. Mihai Eminescu, *Proză*

25. Franz Kafka, *America*
26. George Bacovia, *Plumb*
27. Alice Munro, *Dragă viață*
28. James Joyes, *Oameni din Dublin*
29. Lev Tolstoi, *Învierea*
30. Graham Greene, *Al zecelea om*
31. Stendhal, *Mănăstirea din Parma*
32. Alice Munro, *Ură, prietenie, dragoste, căsătorie*
33. Edith Wharton, *Casa veseliei*
34. Joseph Conrad, *Lord Jim*
35. Graham Greene, *Americanul liniștit*
36. Iris Murdoch, *Clopotul*
37. Gustave Flaubert, *Doamna Bovary*
38. Lev Tolstoi, *Sonata Kreutzer și alte povestiri*
39. Jane Austen, *Mândrie și prejudecată*
40. Cella Serghi, *Pânza de păianjen*
41. Robert D. Kaplan, *Răzbunarea geografiei. Ce ne spune harta despre conflictele viitoare și lupta împotriva destinului*
42. Michael Bar-Zohar, Nissim Mishal, *Mossad. Istoria sângeroasă a spionajului israelian*
43. Michael Neiberg, *Potsdam. Sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial și refacerea Europei*
44. Dr. Gayatri Devi, *Calm. Cum să-ți găsești liniștea într-o lume stresantă și agitată*
45. Edith Wharton, *Rivalitate*

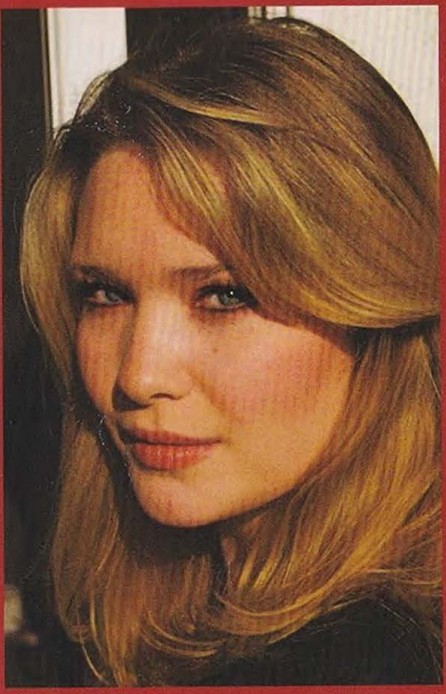

SARAH J. MAAS este autoare de bestselleruri care au ajuns nr. 1 pe lista *New York Times* și sunt foarte apreciate la nivel internațional. A scris seriile *Court of Thorns and Roses* și *Throne of Glass*, iar acum lucrează la seria *Orașul Semilunii*. Cărțile ei au fost publicate în 37 de limbi. Sarah s-a născut la New York, iar în prezent trăiește în Pennsylvania împreună cu soțul, fiul și un câine.

Bryce Quinlan avea o viață perfectă – muncea din greu în fiecare zi și petrecea de zor în fiecare noapte – până când un demon i-a ucis cei mai buni prieteni și a lăsat-o sfâșiată de durere, rănită și singură. Când acuzatul ajunge în spatele gratiilor, dar crimele continuă, Bryce se trezește în mijlocul cercetărilor și își jură că va face tot ce poate pentru a-și răzbuna prietenii.

Hunt Athalar este un celebru înger căzut, sclav la Arhanghelii pe care a încercat mai demult să-i răstoarne de la putere. Abilitățile lui feroce și puterea incredibilă au fost folosite cu un singur scop: să-i asasineze pe dușmanii stăpânului său, fără să pună întrebări. Dar fiindcă un demon a dat peste cap tot orașul, i se oferă o șansă incredibilă: va fi liber, dacă o va ajuta pe Bryce să găsească criminalul.

Bryce și Hunt ajung în subsolurile cele mai insalubre ale Orașului Semilunii, unde descoperă o putere întunecată ce amenință tot ce au mai drag pe lume. În același timp, sunt cuprinși de o pasiune înflăcărată, care ar putea să-i elibereze pe amândoi dacă s-ar lăsa în voia ei.

Cu personaje de neuitat, o poveste incitantă de iubire și pagini întregi de acțiune plină de suspans, *Casa Pământului și a Sângelui*, primul volum din seria *Orașul Semilunii*, îi dă ocazia autoarei să ne arate ce înseamnă durerea pierderii, prețul libertății și puterea dragostei.

„O adevărată lecție despre cum se creează o lume în ficțiune. Nu ratați această carte!"
Charlaine Harris, autoarea romanelor
care au inspirat serialul *True Blood*

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-6660-4
9 786063 366604
eBook disponibil